

Giới thiệu Vợ Đồng Chí Xấu Xa

Người phụ nữ cho dù là Vợ Đồng Chí Xấu Xa cũng sẽ không ai biết, xung quanh rất nhiều đàn ông để lựa chọn nhưng cô vẫn khẳng định người đàn ông kia là đồ ăn của cô, khổ nổi vướng mắc cái hôn ước từ đâu đã xuất hiện.

Tuy nhiên người trong hôn ước thì cô chưa một lần gặp mặt bởi vì muốn hóa giải lời nguyện mà quyết định người đó là vị hôn phu sao? Vậy thì thật là trời cũng giúp cô, vì nhìn thấy cô không thể nắm anh trong lòng bàn tay.

Đã đến ngày hôn ước có hiệu lực cô được như ý nguyện gả cho vương giả trong giới quân nhân. Đây là một vinh hạnh cũng là ước nguyện một đời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tiểu tam trong truyền thuyết.

Bởi vì bất ngờ gặp phải Hải Khiếu, cho nên Trang Nhã Kinh không thể không về sớm. Trang Nhã Kinh có ý định tạo bất ngờ cho chồng, trước đây lúc muốn đi du lịch ông xã còn có chút không nỡ, thấy cô về sớm anh ấy sẽ vui mừng chứ?

Sau khi kết hôn, Trang Nhã Kinh hoàn toàn triệt để ở nhà làm bà nội trợ, tất cả mọi chuyện của công ty toàn bộ đều giao cho chồng mình là Mạnh Thiệu Phong. Thấy mỗi ngày chồng mình về nhà đều mệt mỏi như vậy, Trang Nhã Kinh đều cảm thấy đau lòng. Cũng có suy nghĩ muốn trở về công ty giúp đỡ Mạnh Thiệu Phong, giảm bớt gánh nặng, nhưng Mạnh Thiệu Phong từ chối, lấy lý do là thấy cô mệt sẽ đau lòng, Trang Nhã Kinh đành phải bỏ ý nghĩ đó đi. Lần này đi ra ngoài du lịch cùng với Thiên Thiên, cũng không định đi quá lâu.

"Đi ra ngoài chơi với mình đau khổ như vậy sao? Nhìn lúc gần về đến nhà miệng cậu toét tới tận mang tai." Mạc Thiên liếc mắt xem thường nhìn Trang Nhã Kinh. Thật sự bây giờ Nhã Kinh càng lớn càng trẻ ra, chỉ có một điều chính là không thể tách khỏi chồng. Vẫn là do mình dùng thật nhiều nước miếng mới có thể thuyết phục Nhã Kinh đi ra ngoài du lịch với mình, kết quả vận may không tốt nên đành phải trở về. Haizz, có chồng đúng là chỗ nào cũng tốt hơn người cô đơn như cô.

"Cậu biết mình không có ý đó mà." Trang Nhã Kinh oán trách một tiếng, thật đúng là càng sống càng trẻ lại, tính tình càng lúc càng giống trẻ con, có chỗ nào giống với thương nhân oai phong lẫm liệt trước kia.

"Vâng, cậu bị chồng quản lý nghiêm khắc, mình đại nhân đại lượng (người làm to rộng lượng), không thêm so đó với cậu."

Máy bay hạ cánh, sau khi chia tay Mạc Thiên lập tức bắt taxi về nhà. Bởi vì lập tức muốn nhìn thấy ông xã thân yêu của mình, dọc đường đi Trang Nhã Kinh đều nở nụ cười hạnh phúc. Ngay cả tài xế cũng bị Trang Nhã Kinh lây cảm xúc cho.

"Cô đang đi gặp người trong lòng đúng không?" Vì còn một khoảng thời gian nữa mới đến biệt thự nên tài xế bắt đầu tán gẫu với Trang Nhã Kinh.

Tâm trạng của Trang Nhã Kinh rất tốt, bình thường cô không thích nói chuyện với người lạ nhưng hôm nay lại trả lời vài câu. "Đúng rồi, có điều không phải người trong lòng tôi, là chồng tôi."

Tài xế không những không xấu hổ mà còn cười cười. "Hóa ra cô đã kết hôn rồi à? Hoàn toàn nhìn không ra, nhìn giống cô gái trẻ xinh đẹp vừa mới tốt nghiệp đại học hơn."

"Haha, cảm ơn." Cô mới tốt nghiệp đại học được năm năm thôi. Làm gì có ai không thích nghe người khác khen mình xinh đẹp chứ, Trang Nhã Kinh biết rõ những điều này càng là người đàn ông thành đạt thì bên người càng có nhiều phụ nữ vây quanh. Cho nên mặc dù Trang Nhã Kinh chỉ ở nhà làm nội trợ nhưng vẫn rất chú ý chăm sóc làn da cùng dáng người. Trang Nhã Kinh là dựa vào những điều này mới có thể duy trì cuộc sống hôn nhân đầm ấm, bằng không cả ngày đối mặt với thiếu phụ luống tuổi có chồng (phụ nữ lớn tuổi có chồng), đàn ông không trật đường ray đều đã trật cả rồi.

Từ xa đã nhìn thấy trong phòng ngủ có ánh đèn, Trang Nhã Kinh nghĩ Thiệu Phong bây giờ đang làm gì nhỉ? Xuống xe, lúc trả tiền Trang Nhã Kinh mới phát hiện hóa ra mình không cầm túi xách. Chắc là rơi ở chỗ Thiên Thiên rồi. Có lẽ do mình vội vã quay về, hóa ra cũng có lúc mơ màng như vậy.

"Thật xin lỗi, tôi không mang túi xách trên người. Phiền anh ở đây chờ tôi một lúc, tôi lập tức chạy lên lấy tiền rồi sẽ mang xuống trả cho anh." Trang Nhã Kinh có chút xấu hổ khi lần đầu tiên gặp phải tình huống khó xử như vậy.

Anh tài xế này có ấn tượng không tệ với Trang Nhã Kinh nên gật đầu đồng ý.

Cũng may khóa cửa đều thuộc loại nhận diện dấu vân tay nên không phải sử dụng chìa khóa, nếu không thì Trang Nhã Kinh lại có thêm phiền phức, dù sao trên người cũng không có điện thoại, phòng ngủ có người nhưng cửa sổ lại đóng, hiệu quả cách âm tốt như vậy nên cũng không thể nghe thấy. Lúc trước vì cô muốn tự mình lo liệu việc vặt trong nhà nên không thuê người giúp việc.

Đúng là đang mơ màng cho nên Trang Nhã Khanh thật sự quên không bấm chuông cửa.

Trang Nhã Khanh vừa mới vào nhà, mơ hồ nghe thấy trên lầu có âm thanh rên rỉ nhịp nhàng của phụ nữ. Mẹ nó, lúc trước trang trí nhà cửa ai nói hiệu quả cách âm rất tốt? Có điều là âm thanh này hình như không thích hợp cho lắm.

Trang Nhã Khanh cũng là người đã kết hôn vài năm rồi, tự nhiên không thể quen thuộc hơn với âm thanh ái muội lúc trầm lúc bổng này. Không có người nào dám làm chuyện xúc phạm như vậy ở nhà mình, chỉ có thể là?? Trang Nhã Khanh không muốn nghĩ đến cái khả năng duy nhất này.

Dường như trên lầu càng ngày càng kịch liệt, giống như sắp đạt tới cao trào, Trang Nhã Khanh hoàn toàn quên chuyện còn có người đang ở bên ngoài chờ cô trả thù lao, nhẹ nhàng bước lên tầng. Trước cửa phòng ngủ, Trang Nhã Khanh cố gắng hít sâu thêm vài lần, cuối cùng nghe đến lúc người phụ nữ ở trong "um...um...", dùng lực đẩy cửa ra.

Có lẽ lúc ở dưới tầng bản thân vẫn còn không muốn tin tưởng, lúc bước bước chân đầu tiên lên bậc thang bản thân còn có chút không từ bỏ, nhưng bây giờ Trang Nhã Khanh đã tự bình ổn tâm tình của bản thân.

Cửa phòng bị lực mạnh mở ra, mặt sau va vào tường, tạo ra tiếng vang rất lớn. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh trở lại. Ga giường màu đỏ hòa quyện vào nhau. Nam nữ đồng thời khỏa thân nhìn về phía người phụ nữ đang làm phiền tính phúc của bọn họ là cô. Lúc đầu thì người phụ nữ xấu hổ, về sau lại bình thường, cuối cùng biến thành đắc chí. Lúc đầu thì người đàn ông tức giận (bởi vì vừa vặn lúc âm thanh cánh cửa va chạm vang lên rất có lực rung động, cho nên, âm thanh đó khiến cho anh ta bị ra sớm), sau đó mới là xấu hổ, cuối cùng rõ ràng là vô đã mê lại sút.

(破罐破摔: Vô đã mê lại sút là từ câu ngạn ngữ 破罐子破摔 [子 thường đọc nhẹ giọng]: vô đã mê rồi thì chính là cái vô mê, không cần phải giữ cẩn thận nữa. Nghĩa bóng là vô trách nhiệm, không cầu tiến.)

Về mặt Trang Nhã Khanh không có biểu tình gì nhìn chồng mình, dùng ngón tay chỉ vào người phụ nữ kia. "Xin hỏi, thì ra vị này là tiểu tam trong truyền thuyết sao?" Trang Nhã Khanh vừa nói vừa cầm một bộ quần áo kiểu dành cho phụ nữ từ trong đồng quần áo lộn xộn dưới mặt đất lên. "Mặc quần áo kém chất lượng như vậy, chẳng lẽ yêu cầu của tiểu tam này thất bại sao? Thiệu Phong không đủ tiền mua quần áo cho cô sao? Hay là không phải cô tự đến đây mà bởi vì Thiệu Phong quá cô đơn nên cho nên mới đưa cô tới đây, danh hiệu của cô là gì nhỉ?"

"Cô...Tôi là bạn gái của Thiệu Phong, xin hỏi cô là??" Bây giờ người phụ nữ kia đã hoàn toàn thái độ nữ chủ nhân của nơi này nói chuyện với Trang Nhã Khanh.

"À...Tôi quên chưa tự giới thiệu rồi. Tôi tên là Trang Nhã Khanh, là người phụ nữ trên ô phối ngẫu trong hộ khẩu của Mạnh Thiệu Phong." Trước kia nghĩ đến điều này cô cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, bây giờ cũng chỉ còn châm chọc sâu sắc thôi. Trang Nhã Khanh dùng hết sức xem nhẹ cảm xúc mãnh liệt nhất trong tình huống này, cảm xúc đó chính là đau lòng.

"Hừ, rất nhanh thôi tên cô ở trên đó sẽ bị xóa, sau đó đổi thành tên của tôi." Người phụ nữ đó đã tính trước mọi việc.

"Nhưng ít ra không phải bây giờ." Trang Nhã Khanh chậm rãi đến bên giường, từ góc độ này nhìn hai người ở trên giường, rõ ràng có một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống. "Nơi này là của tôi, nhà cửa của tôi, phòng ngủ cùng với giường của tôi, đàn ông của tôi, ít nhất hiện tại tất cả những thứ này đều là của tôi, cho nên, cô, ngay từ đầu đã không có tư cách nói chuyện trước mặt tôi. Tôi không để cho cô không mặc gì lặn ra khỏi cửa thì có nghĩ là tôi đã vô cùng khoan dung với cô rồi, hiểu không? Tiểu Tam người người khinh bỉ?"

Có lẽ bị khí thế của Trang Nhã Khanh hù dọa, người phụ nữ không hung hãn nữa, lại có chút khổ sở đáng thương trốn vào lòng Mạnh Thiệu Phong. Rõ ràng động tác này thực sự có hiệu quả. Điều Tiểu Tam am hiểu nhất chính là tranh thủ sự đồng tình của đàn ông.

Mạnh Thiệu Phong có chút không vui. "Nhã Khanh, chú ý cách dùng từ của em."

"Chẳng lẽ tôi nói gì sai sao?" Trang Nhã Khanh làm dáng vẻ nghi ngờ. "Bây giờ, mời anh trả lời vấn đề của em, ông xã thân yêu của em" Trang Nhã Khanh dừng lại một chút, sự bình tĩnh thoải mái lúc đối phó với Tiểu Tam đã không còn nữa, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang chặn ngang cổ họng mình, có phần không nói ra lời. "Hai người....Bắt đầu từ khi nào?"

Trang Nhã Khanh biết nhất định không có khả năng người phụ nữ này là tiểu thư (kiểu gái gọi nhé :v để tiểu thư cho nó đỡ thô), cô biết Mạnh Thiệu Phong có chút thích sạch sẽ, loại phụ nữ tùy tiện trả tiền là có thể với tay tới này chắc chắn anh ta không thèm.

"Trước khi chúng ta ở với nhau." Nếu như đã bị bắt gặp rồi thì Mạnh Thiệu Phong cũng không muốn giấu diếm nữa.

Bây giờ Trang Nhã Khanh không biết nói gì nữa rồi. Nếu nói bọn họ ở với nhau sau khi kết hôn với cô, còn có thể nói là một mối với con người cô rồi. Nhưng lại ở cùng với cô ta trước, vậy có nghĩa Trang Nhã Khanh cũng hiểu rõ anh ta cưới cô là có mục đích riêng.

"Anh ở bên tôi vì cái gì?"

"Cô là đường tắt giúp tôi đến với thành công nhanh nhất."

Mạnh Thiệu Phong có năng lực, nhưng lại không có gia thế tốt. Mạnh Thiệu Phong sinh ra ở nông thôn, cha mẹ đều là người làm nông, anh ta và Lê Phương là hai người duy nhất trong thôn thi đỗ đại học danh tiếng, đáng tiếc trong nhà lại không đủ tiền để trả học phí. Là Lê Phương từ bỏ cơ hội tiếp tục đi học, hơn nữa lại còn đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà, liên tục làm công bên ngoài kiếm tiền cho anh ta nộp học phí. Về sau, Mạnh Thiệu Phong vào Tập đoàn Trang Thị, nhưng chỉ là nhân viên nhỏ. Mạnh Thiệu Phong muốn cho Lê Phương một cuộc sống tốt, cũng muốn sống cuộc sống của người có tiền, bởi vì lúc đi học ở Thành phố lớn này anh ta đã chịu đủ sự xem thường của người khác rồi. Đáng tiếc, cho dù anh ta có cố gắng như thế

nào cũng không ai thêm nhìn đến. Vì thế ngay lập tức Mạnh Thiệu Phong chuyển mục tiêu lên người Trang Nhã Khinh, thiên kim tiểu thư của nhà họ Trang mới du học từ nước Mỹ về.

Lúc đầu Trang Nhã Khinh không để ý tới Mạnh Thiệu Phong, dần ông ra vẻ nịnh bợ như vậy Trang Nhã Khinh thấy không ít, có một số vì gia thế của cô, có một số vì vẻ ngoài của cô.

Nhưng, một ngày xem thường, hai ngày không quan tâm, ba ngày phiền lòng, bốn ngày, năm ngày, kiên trì trong vòng hai năm. Mà trong hai năm này Trang Nhã Khinh cũng phát hiện ra năng lực của Mạnh Thiệu Phong, Mạnh Thiệu Phong đã ngồi ở vị trí quản lý rồi.

Trang Nhã Khinh bị chân tình của Mạnh Thiệu Phong làm cảm động, bắt đầu gặp gỡ với Mạnh Thiệu Phong. Trong lúc yêu nhau Mạnh Thiệu Phong vô cùng che chở cho Trang Nhã Khinh. Sau khi kết hôn, Trang Nhã Khinh hoàn toàn tách khỏi công việc, hoàn toàn đồng ý ở nhà làm cô vợ nhỏ. Đương nhiên, Mạnh Thiệu Phong đối xử với cô vẫn trước sau như một, cung chiều bằng mọi giá.

Nhưng có ai có thể tới nói cho cô tại sao cuối cùng lại thành thế này? Chồng mình cưới mình thực ra là vì muốn thành công nhanh hơn? Haha, đây là chuyện buồn cười nhất mà Trang Nhã Khinh từng nghe. "Chuyện xưa của hai người rất cảm động. Một người vì yêu không tiếc vứt bỏ cơ hội học tập của mình làm công kiếm tiền, một người vì muốn cho đối phương cuộc sống tốt đẹp, không ngại lừa gạt tình cảm của người phụ nữ khác, tôi nên hiểu Mạnh Thiệu Phong anh biết tri ân đồ báo* hay là lòng dạ đủ sâu đây?" Thảo nào nhìn Tiểu Tam này...Không, có lẽ trước mặt cô ta Trang Nhã Khinh cô mới là Tiểu Tam thực sự. Thảo nào nhìn người phụ nữ tên Lê Phương này, vẻ ngoài cũng không tốt lắm, hóa ra là có một khoảng thời gian như vậy.

*đại khái là nhận ơn thì phải trả

"Cô về rồi thì lập tức ngã bài đi." Sau khi nói xong bỗng nhiên Mạnh Thiệu Phong cảm thấy được mình có chút không muốn thắng thắn với Trang Nhã Khinh, thật ra, không phải cuộc sống hôn nhân hai năm trước cũng rất đầm ấm hạnh phúc sao? Nếu không phải Lê Phương vẫn âm ỉ muốn anh ta ly hôn, anh ta hy vọng mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy, cứ tiếp tục che giấu đi. Haizzz, anh ta thật sự là người ích kỷ nhất trên thế giới này.

"Có ý định muốn thắng thắn rồi hả? Là vì công ty của tôi đã bị anh cho đi tàu bay giấy, hoàn toàn biến công ty thành một cái xác không rồi?" Trang Nhã Khinh cười lạnh. Lúc trước cô thật sự bị mù rồi mới có thể yêu con sói mặt trắng* này.

*Đại loại có một câu chuyện kể về một con sói bị mù được người ta nhận nuôi, sau đó nó ăn hết gia cầm trong nhà. Cho nên người ta dùng câu này để chỉ người vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát.

Mạnh Thiệu Phong có chút nóng nảy. "Tôi không có."

"Không có?" Trang Nhã Khinh không tin, Mạnh Thiệu Phong hao tổn tâm sức như vậy mới có thể đạt được sự tín nhiệm của mình, mới đạt được công ty lại có thể trả lại cho mình dễ dàng như vậy? Từ cuộc sống gần đơn bước vào cuộc sống xa xỉ thì dễ dàng, từ cuộc sống xa xỉ mà vào cuộc sống tiết kiệm thì khó.

"Tôi chỉ, đổi thành viên cốt cán của công ty thành người của mình thôi." Mạnh Thiệu Phong cảm thấy thiếu tự tin.

"Bọn họ dễ dàng từ bỏ như vậy?" Một đám người bảo thủ, lúc trước cô trở về quản lý công ty đúng là hao tổn lượng lớn tinh thần mới có thể đè ép bọn họ.

"Có dùng một chút thủ đoạn nhỏ."

"À....Định bao giờ thì ly hôn?" Trang Nhã Khinh liếc mắt nhìn Mạnh Thiệu Phong và người phụ nữ kia gọi là Lê Phương kia một cái, đến bây giờ hai người vẫn ở trần trước mặt cô, không cảm thấy xấu hổ một chút nào.

Không phải Trang Nhã Khinh có ý nghĩ lệch sang chuyện khác, mà là học phí của trường Mạnh Thiệu Phong học cũng không phải là thấp, hơn nữa chi phí sinh hoạt ở thành phố cũng rất cao. Dựa vào người phụ nữ vừa mới tốt nghiệp trung học như Lê Phương thì có thể tìm được công việc gì có thể kiếm được nhiều tiền như thế? Nhìn cô ta không hề có thái độ không tự nhiên, vừa vặn có người gọi, nhất định đã từ tiếp cận với sự dạy bảo chuyên nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cô đào mắng người

Trong lòng Mạnh Thiệu Phong bị ngưng trệ, giống như có cái gì đó chắn ngang ngực, ngọt ngào, không thể thờ nổi.

"Ngày mai đến cục dân chính." Người trả lời Trang Nhã Khinh không phải là Mạnh Thiệu Phong mà là Lê Phương.

"Cô nói là lúc nào thì phải đi lúc đấy sao? Chẳng qua tôi chỉ tùy tiện đặt câu hỏi thôi, tôi cũng không có ý định ly hôn." Hy sinh bản thân mình để thành toàn cho người khác sao? Thật xin lỗi, Trang Nhã Khinh cô không làm được. Các người muốn tôi ly hôn sớm một chút để có thể quang minh chính đại ở bên nhau đúng không? Tôi đây lập tức khiến cho các người không quang minh chính đại nổi.

Không biết vì sao, lúc Mạnh Thiệu Phong nghe thấy Trang Nhã Kinh nói không muốn ly hôn lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm. Mãi đến lúc Lê Phương bám thắt lưng anh ta thì anh ta mới hồi phục tinh thần, vừa rồi tại sao mình lại cảm thấy may mắn? Cũng đúng thôi, bàn về sắc đẹp, Nhã Kinh đẹp hơn Lê Phương nhiều, bàn về phong cách, hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. Cũng đừng nói mấy năm nay Trang Nhã Kinh rất tốt với anh ta, hơn nữa lúc Nhã Kinh ở với anh ta vẫn còn là xử nữ, mà Lê Phương đã không phải từ sớm rồi. Anh ta không biết Lê Phương dựa vào nghề gì để kiếm tiền cho anh ta nộp học phí, mặc dù có chút không thoải mái nhưng anh ta không thể từ chối Lê Phương. Nói cho cùng, làm gì có người đàn ông nào không hy vọng lần đầu tiên của người phụ nữ dành cho mình và những lần sau đó đều là của mình??

"Anh còn thất thần ra đấy làm gì? Nói một câu đi." Lê Phương nóng nảy. Nếu người phụ nữ họ Trang này thật sự không muốn ly hôn thì phải làm sao bây giờ.

"Ly hôn hay không ly hôn cũng không phải do mình anh quyết định." Mạnh Thiệu Phong bỗng nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi khi nhìn Lê Phương.

Có thể đây là lần đầu tiên Mạnh Lê Phong nói chuyện với Lê Phương như vậy nên cô ta bị hù dọa rồi.

"Các người cứ tiếp tục, tôi đã nói xong vấn đề của tôi rồi. Tuy nhiên đây là phòng của tôi, tôi cực kỳ không muốn ở cùng một chỗ với các người. Nhưng căn phòng này có mùi vị tôi không chịu nổi, sau khi các người xong việc nhớ phải làm không khí trong lành một chút." Nói xong, Trang Nhã Kinh đi ra ngoài. Lúc bước ra khỏi cửa phòng ngủ, cuối cùng Trang Nhã Kinh cũng không nhịn được nữa, mặc kệ nước mắt giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp.

Điều Trang Nhã Kinh không ngờ đến chính là người tài xế kia vẫn đang còn ở đó. Chờ trong khoảng thời gian dài như vậy hẳn không phải là muốn chút tiền đó đi, nếu không thì rời đi sớm cũng có thể kiếm được nhiều tiền hơn rồi.

Có lẽ tài xế khá quen thuộc với tình huống này rồi, cũng tự cảm thấy rất quen thuộc với Trang Nhã Kinh. Anh ta thấy Trang Nhã Kinh đi ra, trên mặt còn rung rung nước mắt, biết suy đoán của mình thành hiện thực. Anh ta hơi đau lòng vì cô gái mới quen này. "Em gái, em không sao chứ?"

"À...Thật xin lỗi, lúc chạy ra tôi hơi gấp nên quên lấy túi tiền rồi. Anh chờ một lát, tôi lên lấy cho anh." Trang Nhã Kinh nhanh chóng lau nước mắt. Trước mặt người ngoài, Trang Nhã Kinh không để lộ ra dáng vẻ yếu ớt của bản thân, cho dù ông anh này có vẻ rất thật thà.

"Không sao, em muốn đi đâu? Anh đưa em đi, không lấy tiền, coi như hôm nay nhận em làm em gái."

"Không, không cần, tôi đi lên lấy cho anh, nhất định anh phải ở đây chờ một chút, thấy tình trạng lúc này cũng không thể gọi xe khác, vậy một lúc nữa tôi còn phải đi xe của anh." Trang Nhã Kinh quay lại, mở cửa ra rồi đi vào, cũng không thèm nhìn Mạnh Thiệu Phong và Lê Phương một lần nào, cầm tiền xong lập tức chạy lấy người. Cho nên, Trang Nhã Kinh bỏ lỡ cảnh Lê Phương đang cúi đầu có vẻ đang khóc cùng với dáng vẻ u ám đang hút thuốc của Mạnh Thiệu Phong. Chẳng qua là nếu thấy thì sao?

Lúc ngồi trên xe Trang Nhã Kinh suy nghĩ một chút, đúng là không có nơi nào để đến, đành phải xin viện trợ từ cô bạn thân Thiên Thiên rồi. Nói địa chỉ của Thiên Thiên, tài xế biết lúc này Trang Nhã Kinh cần yên tĩnh một mình một lát nên không nói chuyện, chuyên tâm lái xe.

"Anh trai, trong xe anh có đĩa nhạc không? Bật một bài nghe đi."

"Có thể phải tìm một lúc, em muốn nghe bài gì?"

"Bài Năm xưa của Vương Phi đi."

Lập tức trong xe vang lên bài hát Năm xưa của Vương Phi. Giọng của Vương cực kỳ độc đáo, vì bên trong xe yên tĩnh nên càng thêm du dương. Thật ra không phải Trang Nhã Kinh rất thích Vương Phi, nhưng cũng không biết tại sao, lúc anh tài xế hỏi muốn nghe bài gì lại lập tức nhớ đến "Năm xưa."

Yêu một thiên sứ đầy khuyết điểm

Dùng một loại ngôn ngữ ma quỷ

Thượng Đế trong những đám mây chỉ chớp chớp mắt

Cuối cùng lại cau mày một cái.

Yêu một người thật sự dễ giải trí

Dùng thời gian chờ hoa nở

Bạn ở bên cạnh chỉ để đối diện với tôi

Tình yêu tồn tại qua từng tháng năm

Lúc còn sống đôi bên hận thù cuối cùng cũng không tránh khỏi

Những điều trong tầm tay bỗng nhiên lại vụn ra rồi biến mất

Về sau hiểu chuyện trước khi động tình cũng chỉ mất một ngày

Thời gian trôi qua không thể giữ lại được

Gặp một chương trình bắn pháo hoa

Dùng sự luân hồi của thời gian

Ngôi sao trôi đi quá muốn để nói tạm biệt

Đã cách xa tôi một năm ánh sáng

Lúc còn sống đôi bên hận thù cuối cùng cũng không tránh khỏi

Những điều trong tầm tay bỗng nhiên lại vuron ra rồi biến mất

Về sau hiểu chuyện trước khi động tình cũng chỉ mất một ngày

Thời gian trôi qua không thể giữ lại được

Lúc còn sống đôi bên hận thù cuối cùng cũng không tránh khỏi

Những điều trong tầm tay bỗng nhiên lại vuron ra rồi biến mất

Về sau hiểu chuyện trước khi động tình cũng chỉ mất một ngày

Một năm kia khiến cả cuộc đời thay đổi.

Đến dưới nhà của Thiển Thiển, Trang Nhã Khinh dùng toàn bộ số tiền lấy lúc quay lại kia đưa cho tài xế, cũng không để ý đến những lời thuyết phục của anh ra, đi vào trong.

Trang Nhã Khinh rất hiểu Mạc Thiển, ngay cả đến chìa khóa phòng của Mạc Thiển ở đâu cô cũng biết. Cô còn nói với Mạc Thiển không chỉ một lần rằng làm như vậy rất không an toàn, nhưng đáp án của Mạc Thiển lại là dù sao vẫn hơn việc mỗi khi quên mang theo chìa khóa lại phải gọi thợ sửa khóa đến. Nghĩ đến trí nhớ của Mạc Thiển, Trang Nhã Khinh đành phải coi như không nói gì.

Vào đến nhà, Thiển Thiển vẫn đang tắm, Trang Nhã Khinh tự mình bật ti vi xem.

"Ôi, sao cậu lại sang đây thế? Túi xách cậu quên cầm. Vừa mới định đưa cho cậu xong, kết quả quay người lại lại quên mất."

Mạc Thiển vừa lau tóc vừa đi về phía Trang Nhã Khinh. "Minh...nói, lúc này không phải cậu nên cùng Thiệu Phong nhà cậu thân thiết với nhau, tại sao lại chạy đến nhà mình thế này....Nhã Khinh, cậu làm sao thế? Sao cậu lại khóc? Làm sao thế? Là tên Mạnh Thiệu Phong khốn kiếp kia bắt nạt cậu sao?" Khó khăn lắm Thiển Thiển mới khuyên được Trang Nhã Khinh đừng kích động, Thiển Thiển vừa ôm Trang Nhã Khinh vừa nói không ngừng. "Xem đi, mình đã nói Mạnh Thiệu Phong không phải là người tốt, bảo cậu suy xét cho kỹ, đừng kết hôn nhanh như vậy thì cậu không nghe, bây giờ người chịu thiệt thòi không phải là cậu sao??"

"Là ai nói thấy Mạnh Thiệu Phong đối xử tốt với mình tốt như vậy khiến bọn cậu ghen tị? Là ai sau khi thử tài nấu nướng của Mạnh Thiệu Phong thì cảm thán rằng đây là do mình chọn được người chồng tốt?"

"Minh nói vậy bởi vì thấy cậu thật sự thích anh ta. Lúc trước mình bảo cậu đừng giao toàn quyền quản lý của công ty cho anh ta, tại sao cậu không nghe lời của mình?"

"Người nào còn nói về sau Mạnh Thiệu Phong là một nhân tài, vừa vặn có thể quản lý công ty một cách ngăn nắp, không kém cỏi hơn mình bao nhiêu?"

"Được rồi, mình nói không lại cậu, mình đi ngủ đây." Lúc này đã rất trễ rồi, Trang Nhã Khinh nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ rồi. Trước kia vào lúc này mình cũng chưa ngủ, Mạnh Thiệu Phong không cho cô ngủ sớm như vậy.

Ngủ sao, đừng nghĩ đến nữa.

Sáng sớm hôm sau, cũng không còn sớm nữa, đã mười giờ rồi. Trang Nhã Khinh nhận được điện thoại từ một số lạ.

"Cùng uống một ly cà phê được không?" Là Lê Phuong. Trang Nhã Khinh nghe một câu có thể đoán ra được ngay.

"Tôi không biết tôi và cô có giao tình sâu sắc đến mức có thể uống cà phê với nhau đấy. Hơn nữa, uống cà phê không tốt cho da, cô xem đáng về thiếu phụ luống tuổi có chồng của cô thì rõ."

"Cô...."

"Hóa ra cô còn có chứng không thể tiếp nhận ngôn ngữ nha. Thật xin lỗi, tôi không biết."

"Chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện không?" Đùng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nói chuyện qua điện thoại đã tức đến mức không thể nói tiếp được nữa mà vẫn còn muốn gấp mặt nói chuyện, đây không phải là tự mình chịu khổ sao.

"Tôi không biết giữa chúng ta còn gì đến nói. Muốn bảo tôi ly hôn sao? Không có khả năng. Tôi muốn cô làm Tiểu Tam giống như làm một con chuột chạy qua đường bị người người kêu đánh, làm cho cô vĩnh viễn chỉ có thể lên lút, làm cho cô vĩnh viễn không có khả năng trở thành bà Mạnh." Trang Nhã Khanh nói một lúc thì thấy hơi khát nước, vừa mới chuẩn bị rót nước uống thì đã thấy Mạc Thiên cầm nước ấm đi đến. Về mặt ngưỡng mộ nhìn Trang Nhã Khanh.

"Cô cũng biết chuyện của tôi với Mạnh Thiệu Phong rồi đấy, chúng tôi thật lòng yêu nhau, cô tác thành cho chúng tôi đi." Giọng của Lê Phương mềm xuống, khó sờ cầu xin.

"À... Vì các người thật lòng yêu nhau nên có thể tùy ý lừa gạt tôi sao? Vậy cô bảo Mạnh Thiệu Phong trả lại công ty cho tôi, trả lại tuổi thanh xuân cho tôi, trả lại mấy năm nay cho tôi. Tác thành cho các người? Cô nói ra những câu kiểu này mà không biết xấu hổ à?" Thật sự thì càng nói càng tức, Trang Nhã Khanh hung hăng uống một ngụm nước. "Không cần gọi đến đây lần nữa, nếu không tôi sẽ kiện cô tội quấy rối, đến lúc đó tôi sẽ khiến cô mất hết danh dự... À, không, cũng không cần phải làm chuyện đó, cô cũng làm gì có danh dự, con người đến mặt mũi còn không cần thì còn cần danh dự sao? Haha. Muốn tôi ly hôn sao? Để buổi tối lúc cô đi ngủ mang ra mà đặt dưới gối."

"Tại sao?" Lê Phương dường như bị Trang Nhã Khanh nói đến tròn tròn mắt, nhưng dáng vẻ này lại thích hợp với cô ta.

"Để có giấc mơ tốt."

"Cô, cô, cô, cô đào này."

"Cô đào mắng à?"

"Cô đào mắng..." Nhìn đi, ngu ngốc như vậy lập tức bị Trang Nhã Khanh đưa vào bẫy rồi. Thật không biết làm sao cô ta có thể ở cùng một chỗ với Mạnh Thiệu Phong trong một thời gian dài như thế mà chưa từng bị cô phát hiện.

"Biết rồi, cô đào đang mắng tôi."

"Cô đào."

"Cô đào mắng à?"

"Cô đào mắng..."

"Biết cô đào mắng tôi rồi. Được rồi, không nói chuyện với cô nữa, tôi còn bận nhiều việc." Trang Nhã Khanh cúp điện thoại.

Mạc Thiên đến gần. "Chỉ có cậu thôi, thật lợi hại đó. Mình nghĩ mấy năm nay cậu đã sớm quen nói những lời độc ác như thế nào rồi cơ." Lúc trước Trang Nhã Khanh đúng là cay độc không có đối thủ trong trường đại học.

"Nhìn thấy người phụ nữ kia, không, nghe thấy giọng nói của người phụ nữ kia khiến cho mình có một loại kích thích muốn mắng người." Các người cho rằng dùng tình cảm làm tổn thương người khác là đúng, lừa gạt tình cảm của người khác thì rất về vâng sao??

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hóa ra hai số phận cũng có thể hòa hợp

Chuyện này rất nhanh bị Trang Nhã Khanh quăng ra sau đầu. Ngày của Trang Nhã Khanh vẫn trôi qua bình thường, thất tình chẳng có gì ghê gớm, chỉ là trên ô phối ngẫu trong sổ hộ khẩu có thêm tên một người, về sau tên người kia cũng không còn nữa. Sau đó lại bị mang thêm cái danh ly dị thôi. Huống chi, Trang Nhã Khanh không có ý định ly hôn.

Cứ như vậy lại qua vài ngày, Trang Nhã Khanh phát hiện có điều gì đó không thích hợp. Di cá của cô luôn chuẩn, nhưng lần này đã muộn một tuần rồi. Trang Nhã Khanh mơ hồ cảm thấy không hợp lý, tiện thể đến bệnh viện kiểm tra với Mạc Thiên.

"Chúc mừng cô, cô sắp làm mẹ rồi." Bác sĩ nói như vậy.

Lúc đi ra từ bệnh viện về mặt Trang Nhã Khanh hơi hoảng hốt, tinh thần của Thiên Thiên vẫn đặt trên người Trang Nhã Khanh, cho nên không phát hiện ra lúc ở trong bệnh viện thì bên ngoài cửa có một bóng dáng lén lút. Mà chính điều này lại khiến cho số phận của mọi người đều thay đổi.

Lê Phương tới kiểm tra cơ thể, gần đây luôn cảm thấy bộ phận kia vừa ngứa vừa đau, khí hư cũng biến thành giống bã đậu, nhưng lại không có bã đậu nào trắng như thế, có một ít màu đen mờ mờ, có mùi thật khó chịu. Lê Phương lo lắng có phải mình bị bệnh gì hay không. Mặc dù mấy năm gần đây, sau

khi Mạnh Thiệu Phong bắt đầu làm việc cô ta lập tức không làm tiểu thư (kiểu làm gái ấy) nữa, nhưng cô ta vẫn vô cùng lo lắng. Không phải vẫn có một số bệnh trong thời kỳ ủ bệnh sao.

Nhưng vừa mới vào bệnh viện lại thấy Trang Nhã Kinh đăng ký đăng trước. Lê Phương lặng lẽ theo sau Trang Nhã Kinh đi kiểm tra, nghe được tin tức Trang Nhã Kinh mang thai.

Người phụ nữ này mang thai, nếu người phụ nữ này nói cho Thiệu Phong chuyện này, Thiệu Phong có thể càng không muốn ly hôn không? Không được, cô ta không thể để chuyện này xảy ra được. Nhất định phải ngăn cản chuyện này xảy ra, nhất định phải như vậy.

"Cậu có cần đưa nhỏ này không?" Mạc Thiên nghiêm túc hỏi, có chút không đành lòng nhưng đây là vấn đề mà Trang Nhã Kinh nhất định phải đối mặt.

Trang Nhã Kinh vuốt trán, tùy tiện ngồi xuống một cái ghế ở ven đường. "Mình cũng không biết nên làm gì bây giờ."

"Cậu phải nghĩ cho thật rõ ràng."

"Tại sao đưa nhỏ lại tới vào lúc này chứ? Mình lại muốn sinh đứa nhỏ này nhưng lại sợ nếu vậy sẽ vẫn phải dây dưa không rõ với Mạnh Thiệu Phong." Nói không ly hôn cũng chỉ là nói mà thôi, đối với việc cô vẫn giữ liên quan đến Mạnh Thiệu Phong và danh hiệu vợ anh ta mà nói, cô sợ đến ngày nào đó lại cảm thấy ghê tởm. Nhưng Trang Nhã Kinh vẫn cho rằng phá thai là chuyện hung ác nhất. Trước kia lúc xem tivi, thấy những tin này Trang Nhã Kinh đều cười nhạt, nói nếu không muốn sinh thì có thể tự làm biện pháp phòng tránh cho tốt, hoặc nếu có thì phải sinh đứa nhỏ ra. Trang Nhã Kinh cực kỳ bác bỏ chuyện phá thai. Những đứa nhỏ kia mặc dù chưa được sinh ra nhưng dù sao cũng là con mình. Trang Nhã Kinh đi một mình trong đám đông, đi rất nhanh, giống như muốn trốn người nào đó.

Không sai, đúng là muốn trốn một người, hơn nữa người đó còn là một tên sát thủ. Lúc Trang Nhã Kinh vừa mới tới trường mẫu giáo để đi dạo thì thấy tên sát thủ kia, lúc ấy anh ta đang chuẩn bị lấy súng ra. Trang Nhã Kinh nhanh nhẹn trốn vào đoàn người trước khi đối phương nổ súng. Là do trước kia đã từng bị bắt cóc, sau đó cha cô lo lắng sự an toàn của cô nên đã đưa cô đi học các loại võ phòng thân. Thật sự từ nhỏ làm việc gì cô cũng cố gắng hoàn thành một cách xuất sắc. Đối với võ thuật cũng như vậy. Cho nên, Trang Nhã Kinh đã từng lấy được đai đen Taewondo trong thời gian ngắn nhất, Judo, Kudoan...

Trang Nhã Kinh vẫn quan sát tên sát thủ sau lưng cô, thời gian càng lâu, Trang Nhã Kinh càng không lo lắng. Tên sát thủ có khí thế bức người như vậy, việc Trang Nhã Kinh chống lại hoàn toàn không có khả năng thắng.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy từ trán xuống. Trang Nhã Kinh không nhận được mà đưa tay che bụng mình. Cô mới biết được mình đã có con, nhưng bây giờ lại phải cùng con đi đến Hoàng Tuyền sao?

Không, cô không muốn.

Nhưng, không thể theo cô đến đây rồi.

Cuối cùng Trang Nhã Kinh vẫn bị tên sát thủ kia đuổi kịp. Tên sát thủ đó rất lạnh lùng, có lẽ do quá tự tin, nên cũng không vội vã nổ súng.

"Tôi có thể biết ai muốn giết tôi không?" Nếu phải chết, cũng để cô làm con quỷ hiểu rõ mọi chuyện đi.

"Tôi chỉ biết đối phương họ Mạnh." Thật ra, anh ta cũng không biết người kia họ gì, dù sao cũng là giết người trả tiền, anh ta cũng sẽ không hỏi tới. Có điều là lúc chuyển tiền, phía trên tên chủ tài khoản là họ Mạnh.

"Cảm ơn anh." Trang Nhã Kinh thật sự muốn cười lạnh, Mạnh Thiệu Phong, anh phải làm đến tận cùng như thế sao? Trang Nhã Kinh chăm chú nhìn nhất cử nhất động của tên sát thủ, rồi sau đó chờ cơ hội để hành động, dự định đá bay khẩu súng trong tay anh ta. Cho dù không có cơ hội, cho dù bản thân biết rõ tỷ lệ thành công của hành động kia cũng chỉ có 'không phải mấy trăm phần trăm'. Nhưng với tính cách của Trang Nhã Kinh, cô sẽ không đứng yên ngoan ngoãn chờ chết.

Đúng là Trang Nhã Kinh không đánh giá sai năng lực của tên sát thủ kia. Trang Nhã Kinh vừa cử động, trước ngực lập tức nở ra một bông hoa bằng máu. Trang Nhã Kinh nhìn máu tươi tràn ra từ ngực, nụ cười lúc đó rất kỳ quái. Mạnh Thiệu Phong, nếu cho tôi cơ hội sống lại một lần, tôi nhất định sẽ nghiền xương anh thành tro.

Tên sát thủ kia ngồi xổm bên người Trang Nhã Kinh, chậm rãi nói. "Tôi là Phá Thương." Ngoại trừ sự thúc thì đây là người phụ nữ duy nhất anh ta khâm phục. Không thể nói rõ lý do nhưng người phụ nữ này rất đúng với sở thích của anh ta, đáng tiếc là đã chết rồi.

Phá Thương sao? Tính mệnh của Trang Nhã Kinh dần biến mất.

Trong lúc không đề ý, tay của Phá Thương xẹt qua cổ tay của Trang Nhã Kinh. Bàn tay, trong nháy mắt cứng đờ. Hóa ra người phụ nữ này đã có đứa nhỏ rồi. Tuy rằng mạch đập của đứa nhỏ rất yếu ớt, yếu đến mức gần như không thể tìm được, nhưng Phá Thương vẫn phát hiện ra. Phá Thương vẫn để tay trên cổ tay của Trang Nhã Kinh, cảm nhận đứa nhỏ giãy giụa lần cuối cùng trong bụng Trang Nhã Kinh. Cảm nhận được sinh mệnh đứa nhỏ trong bụng Trang Nhã Kinh từ từ biến mất.

Ôm lấy Trang Nhã Kinh, Phá Thương nhanh chóng rời khỏi chỗ này, người ở đây đã chạy hết từ lâu rồi, vẫn còn duy nhất một người có lá gan hơi lớn một chút trốn ở một góc nhìn hiện trường vụ giết người.

Coi như vận mệnh của anh ta tốt, Phá Thương là người trừ nhiệm vụ ra thì không giết người ngoài, trừ khi đối phương muốn ngăn cản. Cho nên, những

người này phải rất may mắn mới có thể tránh được một kiếp. Nếu gặp phải tên giết người khác, rất có khả năng anh ta lập tức mất đi tính mạng chỉ vì lòng hiếu kỳ của mình.

Cùng thời gian đó, tại một vùng rừng sâu núi thẳm. Có một người thân trên mặc áo giáp, thân dưới mặc quần đùi bãi biển, trên mặt một người đàn ông ăn mặc kỳ lạ còn treo một loại kèn tubas cực lớn, ông đứng chung một chỗ với một người phụ nữ xinh đẹp đang mặc một bộ đồng phục văn phòng phổ biến nhất hiện nay, hai người cùng nhìn một đám con nít đang đồ sức với nhau.

Lúc này đám trẻ con đã vây quay một chỗ, không cảm cảnh cây làm vũ khí mà trực tiếp sử dụng hai tay của mình, thậm chí còn có đứa dùng miệng cắn. Lúc này hoàn toàn không giống một đám trẻ con mà càng giống như một đám sói đang đói bụng, thấy người lập tức nhào lên bắt lấy mà cắn xé.

Đã có hơn mười đứa bé nằm trên mặt đất, về cơ bản chỉ còn một chút sức lực thôi. Còn dư lại một số đứa bé còn có thể di chuyển thì vẫn đang túm lấy nhau mà cắn xé.

"Anh không đi cứu những đứa bé này à?" Người phụ nữ xinh đẹp nói. Đường cong cơ thể của cô ấy có thể nói là hoàn mỹ, được bao bọc bên trong bộ đồng phục, nếu như bị đàn ông nhìn thấy, khẳng định rằng máu nóng sôi sục đến mức không thể khống chế được. Người phụ nữ này, mặc dù không di chuyển nhưng vẫn tạo cho bạn một loại cảm giác vô cùng hấp dẫn, dường như hơi giống mị thuật (nghệ thuật quyến rũ) trong truyền thuyết. Ách, người đàn ông bên cạnh này không giống như đàn ông bình thường cho nên bỏ qua.

"Thật là vô dụng." Miệng người đàn ông nằng, nhưng vẫn nghiêng mình chạy đến giữa hai đứa bé, một tay nhấc cả hai đứa lên, rất nhanh nhấc mấy đứa bé lên nhét vào chiếc xe đẩy. "Anh đi trước ném những đứa bé này cho Thẩm Tuyết đi, em ở chỗ này tiếp tục nhìn bọn chúng."

"Lại vứt đám con nít này cho em sao. Anh không biết em rất dễ mềm lòng à, không thể nhìn thấy chúng nó đánh nhau quyết liệt như vậy đâu." Người phụ nữ này vừa mới dứt lời, không thấy bóng dáng người đàn ông đó ở đâu. "Thật là, lại là tình huống này." Oán giận hai tiếng, người phụ nữ lại hứng thú nhìn về phía bọn trẻ. Nhưng ánh mắt cô vẫn chú ý hai người. Một cô bé, rõ ràng đã mệt lử nhưng vẫn kiên trì. Còn một cậu bé khác, dốc hết toàn bộ sức lực bảo vệ cô bé này.

Nhưng nhìn xem, hình như tất cả những đứa khác đang bắt nạt hai đứa bé đó, tất cả bọn chúng đều đánh về phía cậu bé. Cuối cùng cậu bé đó cũng không còn sức lực nữa, nằm ở bên cạnh cô bé kia, thở hổn hển.

Cô bé đó giống như đã chết. Đã chết??? Người phụ nữ mở to hai mắt nhìn. Cô đã coi cô bé này là người thừa kế, tiến vào vòng thứ ba cũng chỉ có một bé gái, cô quyết định sẽ truyền dạy cho cô bé này tất cả những gì mình biết. Người phụ nữ vội vàng tiến lên xem thử. Thăm dò hơi thở, thật sự đã chết rồi sao.

Cậu kia kia cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì, chăm chú nhìn cô bé. "Á Từ*...Cậu làm sao thế?? Không phải muốn rời khỏi tớ chứ?? Á Từ"

*Á Từ: người câm (ở đây thì có thể hiểu là cô bé câm)

Trong lúc cô gái kia đang thất thần, cô bé đó bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt còn lợi hại hơn trước đó nữa, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Xuyên qua cùng không gian.

Trang Nhã Kinh cảm thấy cả người rất khó chịu, rất đau. Lẽ nào mình còn chưa chết? Viên đạn kia thật sự đã bắn vào tim. Nhưng cảm giác đau đớn khắp người này cũng là thật nha. Lẽ nào là do linh hồn có cảm giác?

Trang Nhã Kinh bất thành linh mở to mắt ra, lập tức nhìn thấy một đứa bé bị thương khắp người đã không còn nhìn đáng vẻ ban đầu thế nào, đang nằm sấp trên người mình, còn có một người, có thể nói là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà cô từng gặp đang nhìn cô, trong mắt có một loại cảm xúc gì đó giống như thương tiếc.

Bởi vì người phụ nữ kia ở trong này, nên bọn nhỏ đang đánh nhau cũng không dám đánh qua đây. Thủ đoạn của người phụ nữ này bọn chúng đều đã từng thấy, nên bọn chúng đều rất sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt của người phụ nữ đó.

"Hôm nay đến đây thôi." Người phụ nữ bế cô bé kia lên, không, bây giờ là Trang Nhã Kinh rồi. Người phụ nữ bế Trang Nhã Kinh đứng ở giữa hai đứa nhỏ, chậm rãi nói. "Cháu." Cô gái chỉ vào cậu bé vừa gọi Trang Nhã Kinh là Á Từ, tiếp theo là một cậu bé duy nhất còn có thể đứng lên, hơn nữa đứa bé này không sợ cô. "Cháu, tới đây đi theo ta. Những người khác ở lại, một lúc nữa sư huynh sẽ qua đây đưa các cháu đi điều trị."

Dẫn mấy đứa đến bên cạnh, cô gái nói. "Các cháu đã thông qua kiểm tra đánh giá, bây giờ các cháu có tư cách biết tên của ta. Ta tên là Lưu Vân. Nhưng bây giờ các cháu chỉ có thể gọi ta là sư thúc. Chỉ khi nào có thể đánh bại ta thì mới có thể trực tiếp gọi tên ta, hiểu chưa?"

"Rõ." Hai đứa bé trả lời cùng một lúc, hiển nhiên là Trang Nhã Kinh không nói gì.

Vì Trang Nhã Khanh vẫn đắm chìm trong sự sợ hãi. Cô mới vừa phát hiện mình lại có thể trở thành một đứa bé tầm bảy tám tuổi. Hơn nữa, rõ ràng không phải cô trở lại khi mình còn bé. Nơi này, cô có thể khẳng định một trăm phần trăm mình chưa từng tới đây. Núi sâu như vậy, còn có xưng hô cái gì sư thúc, nếu không phải người phụ nữ này đang mặc bộ quần áo mà chỉ hiện đại mới có thì cô còn tưởng rằng mình xuyên đến cổ đại rồi.

Suy cho cùng tình huống bây giờ là như thế nào?

"Về sau cháu tên là Phá Minh, còn cháu tên là Phá Trần. Trên các cháu chỉ có một vị sư huynh. Tên là Phá Thương. Một sư tỷ tên là Thẩm Tuyết. Người đàn ông vừa ở bên cạnh tôi chắc hẳn các cháu cũng không xa lạ gì, anh ta là môn chủ Lăng Thiên môn của chúng ta, sư phụ của các cháu. Thanh Phong." Cậu bé gọi Trang Nhã Khanh là Á Từ có tên mới là Phá Trần.

"Còn cháu?" Cô gái nhìn vào mắt của Trang Nhã Khanh, suy nghĩ một lúc.

"Trang Nhã Khanh. Tên của tôi." Không chờ Lưu Vân đặt tên cho cô, Trang Nhã Khanh lập tức tự nói ra tên của mình, cô vẫn muốn dùng tên trước kia của mình, như vậy tương lai mới có thể dễ xử lý mọi việc tốt hơn một chút. Không nghĩ tới, cô chết ở trong tay Phá Thương, lúc trọng sinh lại có thể trở thành sư muội của anh ta. Ông trời thật biết đùa giỡn con người.

"Trang Nhã Khanh? Tên này được, có cảm giác." Lưu Vân phân xạ có điều kiện trả lời, lại nói tiếp. "Ta thấy sư phụ lấy tên này cho ta rất không phù hợp với tính tình của ta, nhưng lại không thể thay đổi. Vận khí lúc trước của ta cũng không tốt như cháu, may mà cháu gặp phải sư thúc để nói chuyện như ta thì mới có khả năng để cho cháu tự mình đặt tên."

Lưu Vân, sau này đúng là cái tên này hoàn toàn không hợp với khí chất phụ nữ của sư thúc cô.

"Á Từ, em có thể nói rồi hả?" Lúc này cậu bé Phá Trần mới lấy lại tinh thần từ trong kinh ngạc thì vừa vặn nghe thấy Trang Nhã Khanh nói chuyện. Từ lúc hai đứa biết nhau tới giờ mới được hai tháng, đây là lần đầu tiên nghe Á Từ nói chuyện nha, giọng nói của Á Từ thật dễ nghe.

"Ừ, tôi vẫn nói chuyện được. Do trước kia cổ họng bị đau, cho nên mới không nói." Trang Nhã Khanh có thể nhìn ra được, cậu bé này thật sự quan tâm đến cô, cho nên kiên nhẫn trả lời vấn đề của cậu bé.

"Có phải anh không thể tiếp tục gọi em là Á Từ nữa không?" Phá Trần hỏi ừ ừ. Á Từ là tên cậu nghĩ ra nha.

"Có thể, có điều là cậu có thể gọi mình là Nhã Nhã. Tiểu Nhã Nhã." Nhã Nhã, cho dù là người thân thiết nhất cũng chỉ gọi cô một tiếng Khanh Nhi. Thế nhưng bây giờ cô cảm thấy Nhã Nhã rất tốt.

"Haiz, Các cháu có thể đừng coi nhẹ sự tồn tại của ta không?." Lưu Vân nói xen vào. Từ khi nào thì cô bị người khác không chú ý tới? Bất luận ở nơi nào, cô cũng là trung tâm. Cho dù là đàn ông hay phụ nữ, chỉ cần đặt tầm mắt trên người cô thì đều không ngăn cản được kỹ thuật quyền rũ của cô. Nhưng với đám quý sư này thì mị thuật không có tác dụng rồi.

"Sư thúc." Trang Nhã Khanh biết, cuộc sống tương lai của mình có tốt hay không, rất có khả năng được quyết định vào người phụ nữ này, cho nên, nhất định phải lấy lòng trước. Vì thế ngoan ngoãn, ngọt ngào gọi một tiếng sư thúc.

Thấy Á Từ cũng gọi rồi, thiếu chút nữa thì quên mất, là Trang Nhã Khanh. Thấy Trang Nhã Khanh cũng gọi rồi, tự nhiên Phá Trần cũng theo đó mà gọi sư thúc. Những đứa trẻ khác cũng không chịu yếu thế, nhao nhao gọi một tiếng sư thúc.

Đương nhiên luôn luôn có ngoại lệ, có một đứa không gọi. Tên đứa bé đó là Phá Minh. Nhưng Lưu Vân mới không cần nha. Dù sao Nhã Nhã mà cô thích nhất đã gọi rồi.

Trang Nhã Khanh sử dụng cái miệng mật ong của mình làm cho Lưu Vân cười không khép miệng. Đương nhiên, không có khả năng Trang Nhã Khanh làm Lưu Vân vui vẻ một cách vô ích như vậy, chính cô cũng nhận được tin tức mà mình muốn.

Hôm nay là ngày cô chết. Nơi này không phải là không gian khác, không phải là đến tương lai hoặc quay về quá khứ, mà là cùng khoảng không gian, xuyên qua cùng một thời gian. Lúc cô mới chết, rồi bản thân mình chiếm lấy cơ thể của cô bé này cũng vừa mới chết. Vì thế, không biết vì nguyên nhân gì, cơ duyên* trùng hợp, linh hồn của cô cứ tồn tại trong cơ thể của cô bé này như vậy.

*cơ duyên: cơ hội và nhân duyên.

Lăng Thiên môn là môn phái Phản Thanh Phục Minh được tập hợp từ Triều Thanh. Lúc trước bởi vì Sư Tổ bỗng nhiên nhận được vận mệnh của trời đất, biết Phản Thanh Phục Minh không có khả năng thành công, quỹ đạo lịch sử là không thể đảo ngược, cho nên mới từ bỏ, tránh được một kiếp. Nếu không thì lúc Triều Thanh đã bị tiêu diệt.

Chỉ là lúc trước cũng có một số người cho rằng là sư tổ nhất gan sợ phiền phức cho nên mới rời khỏi sư môn, tự lập môn phái mới, trở thành hội Hồng Hoa. Cuối cùng biến mất gần như không còn gì trong triều lưu* của lịch sử. Nếu không phải do môn phái của mình biết được vận mệnh của trời đất, chỉ sợ cũng có cùng kết cục với các môn phái khác rồi.

*Triều lưu: Dòng chảy của lịch sử

Những đứa trẻ này, đều là do môn chủ Thanh Phong tìm được từ trong những đứa trẻ có tố chất không tệ. Trong đó cũng không thiếu có đứa là con của nhà nghèo, cũng có con của nhà giàu. Nhưng bản thân cô bé này, chẳng qua là một đứa bé không cha không mẹ được môn chủ nhặt ở ven đường mang về mà thôi.

Xem ra ông trời đồng ý giúp cô.

Trước khi chết Trang Nhã Khinh đã từng nói, Mạnh Thiệu Phong, nếu cho tôi một cơ hội sống lại, tôi nhất định sẽ nghiền xương anh thành tro. Quả nhiên, cô sống lại, cô có thể sử dụng thân phận của người khác tiếp tục sống, sau đó báo thù cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bước đầu gia nhập Lăng Thiên môn

Nơi này là một nơi ngang với Thế Ngoại Đào Nguyên*. Bọn họ tranh đấu bên cạnh một dòng suối nhỏ cong cong cách đó không xa với làn nước trong veo. Đá cuội và những con cá bơi lội dưới làn nước đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Phần cuối cùng của dòng suối nhỏ chính là một hồ nước sâu, bên cạnh hồ nước đó thì có một tòa nhà. Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt, lại có thể có tòa nhà cổ kính như vậy. Toàn nhà chưa từng dùng một viên gạch nào, chưa từng dùng một chút xi măng nào, trên cơ bản vật liệu đều là bùn đất và gậy trúc.

*Thế ngoại đào nguyên: chỉ thế giới lý tưởng hay chính là chỉ muốn thế giới không tương thoát ly khỏi hiện thực tranh đấu.

Mặc dù vậy nhưng cách xây dựng tòa nhà này lại vô cùng tốt, tuyệt đối không có gió lùa. Trang Nhã Khinh chỉ cần nhìn một cái thôi là lập tức thích toàn nhà như vậy. Điều này mới thực sự được gọi là an toàn mà không bức xạ.

Trang Nhã Khinh tắm ở trong một cái thùng gỗ, thật sự thoải mái. Trước kia lúc ở nhà nhàm chán xem tivi đã từng muốn dùng thử thùng gỗ để tắm rửa. Nhưng khi cô đi mua thì lại không thấy loại thùng gỗ như loại đang dùng này mà tất cả đều là dùng cọc gỗ để làm. Do nhiều người còn bỏ thêm rất nhiều chất hóa học vào nên không bằng sử dụng bồn tắm lớn cho rồi. Thùng gỗ này không giống những loại khác, mặc dù Trang Nhã Khinh không phân biệt được rõ ràng lắm rốt cuộc được làm từ loại gỗ nào, nhưng cũng biết được đây là loại gỗ cực kỳ quý hiếm. Bởi vì bên trong thùng gỗ hoàn toàn không cho bất kỳ một loại sữa tắm hoặc chất thơm nào, vừa có nước ấm đi nào là có thể ngửi được một mùi hương thơm ngát thoang thoang.

Không nên cho rằng toàn bộ đồ vật bên trong đều là cổ kính, mặc dù nhà cửa, thùng tắm, giường, rất nhiều đồ vật khác đều mang màu sắc cổ xưa. Nhưng bên trong này còn có đèn điện tiết kiệm năng lượng, có tivi, còn có Macbook Apple kiểu dáng mới nhất. Ngay cả lúc nước ấm vừa mới dùng trong lúc tắm kia cũng là sử dụng năng lượng mặt trời.

Bởi vì chỉ có mình Trang Nhã Khinh là bé gái, cho nên được Trang Nhã Khinh được sắp xếp ở riêng một mình một chỗ. Chẳng qua là ở cùng một chỗ Tam sư tỷ Thẩm Tuyết. Bên cạnh phòng ngủ chính là phòng thuốc. Vẫn luôn cho rằng mùi thảo dược rất khó ngửi, nhưng bây giờ Trang Nhã Khinh bỗng nhiên cảm thấy mùi thảo dược dường như cũng rất thơm.

Thẩm Tuyết vẫn còn đang xử lý vết thương cho những đứa bị thương nghiêm trọng. Mặc dù Trang Nhã Khinh cũng bị thương nặng nhưng không đến mức không thể chịu được.

Sau khi Thẩm Tuyết trở về, mới đưa thuốc cho Trang Nhã Khinh.

"Nghe sư thúc nói em vẫn dùng tên trước kia của mình?"

"Vâng ạ."

"Thảo nào có thể làm cho sư thúc hâm mộ nha, tên của mấy người bọn chị đều không thể do mình quyết định, có điều là chị vẫn tương đối hài lòng với tên của mình." Thẩm Tuyết vừa nói vừa dịu dàng bôi thuốc cho Trang Nhã Khinh.

"Đúng vậy, tên này rất phù hợp với chị đó." Thẩm Tuyết, người cũng như tên, mặc một chiếc váy màu trắng, trên người không có một loại trang sức nào khác, chỉ có màu trắng đơn giản. Nhưng mặc ở trên người Thẩm Tuyết lại giống như tiên nữ. Bây giờ mọi người đều nói một cô hộ sĩ nào đấy là Thiên sư áo trắng, tên này phải dùng để gọi Sư tỷ Thẩm Tuyết mới đúng, sư tỷ mới thực sự giống Thiên Sư áo trắng nha.

Âm thanh của Thẩm Tuyết rất dịu dàng, giống như chim hoàng anh trong rừng. Không có liên quan tới sự tinh xảo, giống như người bên trong bức tranh cổ. Chỉ có điều, sắc mặt hơi thiếu sức sống một chút.

"Có đau không?" Thẩm Tuyết hỏi.

"Không đau."

"Nhiều vết thương như vậy làm sao có thể không đau? Nếu không chị đi tìm sư phụ, nói em không cần đi học những trò đánh giết giết này, tiện thể theo chị bắt đầu học y thì sao?" Lúc trước cô cũng là đứa bé được sư phụ nhặt về. Nhưng từ lúc cô sinh ra đã mang theo bệnh tim, cho nên vốn không học võ mà học y. Chỉ là bệnh tim bẩm sinh này, dù y thuật* có cao đến đâu cũng không thể chữa tận gốc được, không thể làm gì khác hơn là phải kéo dài. Chỉ có thể sống vài năm, cứ một lòng kéo dài, lại có thể kéo dài đến tận hai mươi năm.

*y thuật : Khả năng chữa bệnh.

"Sư tỷ, em không sợ vất vả." Trang Nhã Khanh chỉ nói một câu như vậy, sau đó cũng không nói gì nữa. Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Bỗng nhiên, Thẩm Tuyết thở dài. "Haiz, chỉ là chị cảm thấy quá cô đơn, muốn em ở đây giúp chị thôi."

"Em biết sư tỷ muốn tốt cho em, bắt đầu học võ công sẽ rất vất vả, sư tỷ không muốn em vất vả. Nhưng mà có sư tỷ là thần y ở đây rồi, chị xem, thuốc này vừa mới bôi thôi đã lập tức không còn đau nữa, mát lạnh, rất thoải mái nha. Em với sư tỷ ở cùng một chỗ, buổi tối chúng ta lại có thể gặp nhau mà."

Xem ra Trang Nhã Khanh vô cùng yêu thích vị sư tỷ Thẩm Tuyết có cơ thể yếu đuối mà lại cực kỳ dịu dàng này.

"Em nha."

Vào ban đêm, Trang Nhã Khanh nằm ở trong lòng Thẩm Tuyết lập tức ngủ thiếp đi. Học võ quả thật rất vất vả, trước kia Trang Nhã Khanh đã từng học qua, hơn nữa còn học rất khó. Bây giờ chỉ là học tại một lần mà thôi. Nếu không có gì xảy ra, cho dù là học những thứ không giống nhau, cô cũng coi như là có nền tảng võ công.

Có điều là lần này Trang Nhã Khanh thật sự đoán sai rồi. Trước kia lúc cô học Taekwondo, Judo cô đã đứng trung bình tấn bao giờ chưa? Đáp án là chưa. Lúc đứng trung bình tấn bên dưới có để một cây hương đang cháy bao giờ chưa? Đương nhiên, vẫn là chưa. Còn chưa từng đứng trung bình tấn, làm gì có chuyện lúc đứng trung bình tấn phải đốt hương.

Trước kia không có, nhưng bây giờ có.

Trang Nhã Khanh, Phá Minh còn có Phá Trần, ba người đồng thời xếp thành một hàng, làm tư thế trung bình tấn tiêu chuẩn, phía dưới, tất cả đều đặt một cây hương đang cháy. Trang Nhã Khanh cũng giống mọi người, không phải vì cô là con gái mà được đãi ngộ tốt.

Chân Trang Nhã Khanh đã bắt đầu nhũn ra, lúc này hoàn toàn đã biến thành một cách xử phạt về thể xác. Kể rằng, lúc cô học trung học, trong lớp còn có một thầy giáo thích sử dụng loại phương pháp xử phạt về thể xác này dành cho những học sinh nghịch ngợm hoặc không làm bài tập được giao.

Đương nhiên là Trang Nhã Khanh chưa từng nhận được loại đãi ngộ như vậy.

"Nhã Nhã, còn có thể kiên trì được nữa không?" Phá Trần lo lắng nhìn Trang Nhã Khanh, thật ra Phá Trần cũng sắp không kiên trì được nữa rồi.

Thanh Phong đi tới đối diện, lập tức lấy roi quất lên người Phá Trần. "Tự mình làm cho tốt."

Hai chân của Tiểu Phá Trần vốn đã không còn sức lực, làm sao có thể chịu được một quất như vậy của Thanh Phong. Cả người Phá Trần không ổn định, ngã xuống. Nến hương đang cháy kia vừa vụt chạm vào bộ phận dùng để nối đôi tông đường của Phá Trần.

"Hừ!!" Phá Trần cũng không giống như những đứa nhỏ khác vừa bị đau lập tức khóc lên, thậm chí còn gây âm ỉ. Phá Trần rên một tiếng, cố gắng chịu đựng.

Trang Nhã Khanh đá ngã hương phía dưới, nói với Thanh Phong. "Chúng con không phải nô lệ, tốt xấu gì chúng con cũng là đồ đệ của người. Cùng là đồ đệ của người, chúng con lập tức là sư huynh muội, quan tâm lẫn nhau một chút thì có gì sai sao? Chẳng lẽ người thật sự hy vọng đồ đệ của mình không đoàn kết, hoặc là trong lúc cần hỗ trợ lẫn nhau thì thờ ơ, hoặc là lập tức đối địch, về sau tất cả mọi người đều tranh đoạt vị trí môn chủ của người, sau đó tranh đến đầu rơi máu chảy sao?? Chẳng qua câu ấy chỉ hỏi một câu thôi, lúc người để chúng con đứng trung bình tấn cũng chỉ nói là phải đứng tư thế chính xác, cũng không nói các lời như không cho phép lười biếng, cũng không nói không thể nói chuyện, vậy người dựa vào cái gì để trừng phạt chúng con?"

Bị đồ đệ của mình giáo huấn, lại là một cô bé mới chỉ có tám tuổi giáo huấn như vậy, Thanh Phong giận quá hóa cười. "Nhóc con này cũng có chút can đảm nha, con không sợ ta giết con sao?"

"Cho dù là người muốn, cũng phải hỏi xem Sư thúc có đồng ý hay không." Còn phải hỏi xem bản thân con có đồng ý hay không.

"Cô ấy chỉ là sư thúc của con, ta mới là sư phụ của con." Thanh Phong nói. "Ta muốn giết người thì cô ấy có thể ngăn cản được sao?"

Trang Nhã Khanh không nói tiếp nữa, trái lại lại đỡ Phá Trần dậy. "Chúng ta đi tìm chị Thẩm Tuyết."

Cảm giác bị coi như không tồn tại thật sự không dễ chịu. Thanh Phong là người thứ hai sau Lưu Văn rồi. Quả nhiên, Thanh Phong vì bản thân bị hai tên nhóc thói tha Trang Nhã Khanh và Phá Trần hoàn toàn coi như không tồn tại, tức giận đến mức hai mắt trừng đến muốn rơi ra rồi. Sắc mặt giống hệt như báng pha màu, các loại màu sắc thi nhau ra trận. "Xú nha đầu*, con dám đối với ta như vậy, không sợ sau này hôm nay không được dễ chịu sao?"

*Xú nha đầu: con nhóc thói, thật ra thấy dễ xú nha đầu hay hơn nên mới để đó ☐)

"Vậy thì người cho ngựa qua đây." Cái này xem như là đắc tội với sư phụ của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh muốn mạnh hơn em.

Tính tình của Thanh Phong rất lớn, trong suốt một khoảng thời gian cứ hờ hờ là đánh người. Nhưng đã nhiều năm rồi, không ai biết, Thanh Phong lại có khuynh hướng chịu ngược. Nếu không phải do Trang Nhã Khinh chỉ thẳng tay trách móc thì đã không còn ai biết hóa ra Thanh Phong thích cách nói đầu muốn không ăn này.

Chẳng những Trang Nhã Khinh không nhận được trừng phạt nghiêm khắc nào, mà trái lại Trang Nhã Khinh trải qua ngày qua ngày càng giống như cá gặp nước. Giống như bây giờ, khi tất cả mọi người còn đang luyện khinh công trong rừng cây, cũng chỉ có mình Trang Nhã Khinh đang ở một bên nướng gà rừng.

Chẳng qua là lúc Trang Nhã Khinh người ta học xong thì bọn họ vẫn chưa học xong mà thôi.

Thanh Phong đang ngủ ở trên cây, bỗng nhiên có một mùi thơm nào đó xông vào mũi. Trong lúc đó mũi của Thanh Phong giật giật, lập tức ngồi dậy. Theo mùi thơm, Thanh Phong lập tức tìm được nơi phát ra mùi thơm đó. Trong tay Trang Nhã Khinh có một con gà rừng được nướng có màu vàng rực.

Thơm quá, rất muốn ăn, nước miếng đã chảy ra rồi. Con nhóc kia nướng gà rừng chắc còn ngon hơn đầu bếp.

"Xứ nha đầu, lại lười biếng phải không, bị ta bắt rồi nhé?" Nhất định phải bắt chặt thật nhiều. Tại sao trước kia lại không phát hiện ra tài năng nấu ăn của con nhóc kia tốt như vậy chứ. "Gà nướng, tịch thu." Thanh Phong giả bộ về mặt nghiêm túc.

"Tại sao? Người muốn ăn thì tự mình nướng đi. Con vừa mới bắt được hai con, còn một con tặng cho người." Trang Nhã Khinh nâng một con gà rừng không có đầu, đang máu chảy đầm đìa lên ném về phía Thanh Phong.

Thanh Phong nhanh như chớp tránh cái ám khí khổng lồ này. Nếu như bị dính vào, lại phải giặt quần áo hơn nửa máu gà rất khó tẩy. Ném con gà rừng sống cho ông thì có ích lợi gì? Để ông nướng nó thành một đồng than sao?

"Không phải là ta cho con học khinh công sao? Tại sao con lại ở đây nướng gà? Bây giờ, ta đây tịch thu, con, đi luyện khinh công đi. Không bay qua năm ngọn cây không cho phép quay lại."

Trang Nhã Khinh liếc Thanh Phong một cái, lập tức đứng ở trên cành cây. Đương nhiên là con gà nướng vẫn ở trong tay Trang Nhã Khinh rồi.

Trang Nhã Khinh vẫn cảm thấy trên TV nói cái gì khinh công đều là giả, trên thế giới làm gì có nơi nào tồn tại cái gọi là khinh công chứ? Nhưng lúc Thanh Phong nói bắt đầu học khinh công thì Trang Nhã Khinh không thể không tin. Mặc dù Trang Nhã Khinh vẫn rất không lễ phép với ông già Thanh Phong này. Nhưng trong lòng thì vô cùng khâm phục và biết ơn Thanh Phong. Và lại, đáng về cam chịu sau đó của Thanh Phong thật sự rất đáng yêu.

Hóp bụng, đề khí, tập hợp sức lực ở đan điền*. Những động tác liên tiếp này Trang Nhã Khinh làm liền một mạch, nhẹ nhàng nhảy lên, lập tức vượt qua khoảng cách bảy tám cây. Bảy cây, xấp xỉ khoảng ba mươi mét.

*đan điền: Vùng dưới rốn

Cảm giác đầu tiên của Thanh Phong chính là, thiên tài, quả nhiên là thiên tài. Cảm giác thứ hai chính là gà nướng của ta.

Chờ Trang Nhã Khinh quay lại, Thanh Phong nhìn bốn phía, thật tốt, không có người khác ở đây. Quay đầu lại, lập tức là vẻ mặt tươi cười nịnh nọt. "Nhóc con, con đưa con gà này cho ta, xong rồi con nướng con gà kia."

"Không được, con đói bụng."

"Một cô bé như con không thể ăn hết con gà lớn như vậy được. Dù sao cũng chia cho ta một nửa con gà thôi." Tiếp tục dụ dỗ.

"Còn có hai vị sư huynh nữa." Trang Nhã Khinh sử dụng miệng ngọt chết người, còn sử dụng các loại làm nũng cùng năng lực gây cười mới nhận được toàn bộ sự yêu thích của các sư huynh. Dù có cái gì tốt, các sư huynh cũng sẽ cho cô trước. Bất cứ việc nặng hoặc dơ bẩn nào cũng không để cho cô làm. Dĩ nhiên là cô phải khao các sư huynh một lần nha.

"Nhóc con...!!!" Lão già Thanh Phong bắt đầu làm nũng.

Lại nói, điều Trang Nhã Khinh không chịu được nhất chính là làm nũng đấy. "Đi bắt về cho con năm con gà, con sẽ nướng cho người."

"Được được." Thanh Phong gật đầu đáp ứng, chớp mắt một cái đã không thấy bóng người đâu rồi.

"Các sư huynh, bây giờ lão già Thanh Phong không thể trở về nhanh như vậy được, hai người mau qua đây ăn gà nướng đi."

Thanh Phong nghe thấy lời của Trang Nhã Khinh, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống. Con nhóc thối này, mình đã thu 28 đồ đệ mà cũng không gặp ai ăn hết của mình như vậy,

Phá Minh nghe thấy Trang Nhã Khanh gọi, chạy qua đó, bình tĩnh nhả nhai bắt đầu ăn. Nhưng lại không biết Phá Trần đi đâu, Trang Nhã Khanh lo lắng Phá Trần sẽ xảy ra chuyện gì, lập tức chạy đi tìm Phá Trần.

Tại một chỗ gần đó, Phá Trần vẫn đang luyện kình công. Phá Trần đã có thể vượt qua sáu cái cây, nhưng Phá Trần còn muốn bay được xa hơn, kết quả là ngã xuống.

"À...anh không sao chứ?" Trang Nhã Khanh vội vàng chạy tới, nâng Phá Trần dậy. Trang Nhã Khanh kiểm tra một chút, thấy không bị ngã gãy xương, lúc này mới đánh Phá Trần một cái. "Liều mạng như vậy làm gì? Không phải anh đã đạt được yêu cầu của ông già đó rồi sao?"

"Nhưng anh muốn mạnh hơn em, như vậy mới có thể đứng trước mặt em bảo vệ em."

Bỗng nhiên Trang Nhã Khanh cảm thấy mũi cay cay, có phần muốn khóc. "Được, chúng ta quay về ăn gà nướng. Anh chưa thưởng thức tay nghề của em đúng không?"

"Về sau anh nấu cơm cho em ăn, vậy thì em không cần làm việc này nữa rồi." Phá Trần cũng không bị gà nướng hấp dẫn, ngược lại lại hơi buồn bực không vui nói.

"Đúng vậy, về sau còn có anh nấu cơm cho em." Phá Minh đi tới đối diện, cũng nói.

Phá Minh thấy mãi mà Trang Nhã Khanh chưa quay lại, cũng tìm theo đến đây. Vừa đến lại nghe thấy Phá Trần nói, đương nhiên Phá Minh sẽ không chịu yếu thế. Lúc ở trước mặt tiểu sư muội, cậu sẽ không để cho thằng nhóc Phá Trần này nổi bật, chiếm được tiện nghi nhà.

"Được nha. Việc kia về sau em cũng không làm nữa. Các anh thay phiên nhau nấu cho em ăn. Có điều là miệng của em rất kén chọn, mùi vị không tốt em sẽ không ăn."

"Được."

"Các con đang nói đến món gì vậy, mùi vị có được không?" Tốc độ của Thanh Phong thật đúng là rất nhanh, nhanh như vậy mà có thể bắt được năm con gà rừng. Trong vòng mười phút Trang Nhã Khanh chỉ có thể bắt được hai con gà thôi.

"Đang nói mùi vị của gà rừng."

Quả nhiên, trải qua lần này, ngoại trừ thời gian tập võ quy định của lão già, hai vị sư huynh đều học tập tài nấu nướng của mình rồi. Lâu ngày, Trang Nhã Khanh hoàn toàn không cần tự nấu, tay nghề của hai vị sư huynh ngày càng tốt, còn nấu ngon hơn đầu bếp của mấy quán ăn lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Gian phòng thần bí

Trang Nhã Khanh ở Lăng Thiên môn là sự tồn tại đặc biệt. Cô có thể làm cho tính tình nóng nảy hung ác của Thanh Phong thay đổi giống như một con cừu nhỏ, cũng có khả năng làm cho người phong tình vạn chủng thêm ngó tới bất kỳ người nào khác lại có thể nhìn cô bằng con mắt khác, thậm chí truyền dạy cho cô những kiến thức bị thất truyền, kỹ thuật quyền rũ. Cô cũng là người duy nhất có thể thân thiết với tất cả các sư huynh sư tỷ giống như anh chị em ruột. Càng là ngôi sao hải hước của cả Lăng Thiên môn, chi cần nơi nào có cô thì nơi đó chắc chắn có tiếng cười.

Người ở nơi này, tất cả đều yêu quý cô.

Ở Lăng Thiên môn, khả năng của cô gần như giống con cua hoành hành ngang ngược. Chi cần cô muốn, lập tức không thể không có. Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ. Nghe nói, ở nơi hẻo lánh nhất có một gian phòng huyền bí, bình thường không chú ý, hoàn toàn không biết ở đây còn có một gian phòng như thế. Gian phòng huyền bí này là khu vực cấm, ngoại trừ môn chủ thì không ai có thể tiến vào. Đây là quy củ nhiều thế hệ truyền lại, cho nên dù có nói như thế nào đi chăng nữa thì Thanh Phong cũng không cho Trang Nhã Khanh đi vào.

Có điều là đến đây lâu như vậy rồi, Trang Nhã Khanh cũng chỉ thấy Thanh Phong vào đó một lần.

Tiếc là, vì đã sống ở nơi này nhiều năm rồi, tính tình Trang Nhã Khanh cũng thay đổi rất nhiều, trở nên hoạt bát hơn, gan cũng lớn hơn, gần như có thể nói là chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi. Không cho cô vào phải không? Cô lại cứ muốn đi vào đấy.

Hôm nay, Trang Nhã Khanh bê một bát canh đi vào. Bát canh này do chính tay cô nấu, giống như nếu không có chuyện cần Thanh Phong làm thì nhất định Trang Nhã Khanh sẽ không nấu.

"Sư phụ, đồ nhi mang cho người một bát canh Tuyệt lệ mộc nhĩ đây. Con nha, buổi sáng hôm nay nghe thấy âm thanh của sư phụ có chút không ổn, nghĩ có khả năng cô họng của sư phụ không thoải mái, lập tức đặt biệt hầm canh Tuyệt lệ mộc nhĩ cho người nha...Bát canh này là do con tự nấu, độc nhất vô

nhị, đến bọn người Liên sư huynh cũng chưa từng được uống nha..." Trang Nhã Khanh nói xong, múc một bát đưa tới trước mặt Thanh Phong.

Thanh Phong thấy Trang Nhã Khanh cười, trong lòng biết rõ chắc chắn Trang Nhã Khanh lại có ý định không đứng đắn rồi. "Lần này con lại muốn có bảo bối gì của ta?" Trước kia Trang Nhã Khanh đã từng sử dụng phương pháp này lừa gạt không biết bao nhiêu bảo bối từ chỗ ông. Bây giờ ông đã nghèo đến mức nghe được âm thanh leng keng rồi.

"Tại sao sư phụ người lại nói như vậy? Chẳng lẽ con không thể quan tâm sư phụ một lần sao?" Trang Nhã Khanh bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất nói.

"Nếu con không có ý định không đứng đắn thì con sẽ ngoan ngoãn gọi ta một tiếng sư phụ sao?"

"Hóa ra sư phụ đặc biệt thích con gọi người là lão già nha." Trang Nhã Khanh vừa đảo mắt vừa lẩm bầm, lại nói tiếp. "Lão già, hôm nay con hầm cho các sư huynh một nồi canh. Còn chưa ăn hết, chỗ còn thừa đồ đi thì thật đáng tiếc, lập tức bê đến đây cho người rồi. Muốn uống thì uống, không uống thì con lấy đi đồ cho heo ăn."

Xú nha đầu, cầm đến cho lão già ta giống như đồ cho heo à?? Thanh Phong nghĩ thầm trong lòng. Đây mới là gương mặt thật sự của con nhóc kia, cái đáng về vừa rồi, thật sự là không chịu nổi.

Thanh Phong nghĩ một cái, cảm nhận được tuyến nước bọt của mình trong nháy mắt đã lớn lên gấp bội. Lâu rồi con nhóc kia không tự mình làm những thứ này, tay nghề thật đúng là không thay đổi một chút nào, còn tốt hơn mấy thằng nhóc kia. Mặc dù mấy thằng nhóc kia nấu cũng tốt hơn mấy nữ đầu bếp rồi.

Cảm thấy tội nghiệp cho mấy nữ đầu bếp, cứ như vậy lại bị ghét bỏ rồi.

(Nữ đầu bếp: Không chịu nha. Tôi làm cơm vì được trả tiền lương, với lại tôi cũng cần phải ăn cơm nha.)

Trang Nhã Khanh cười hi hi nhìn Thanh Phong uống hết một bát canh lớn đầy ự kia, rồi mới nói. "Lão già, tự mình làm thì mới có cơm no áo ấm, bát đũa ở chỗ này của người, nhớ phải rửa nhé." Dứt lời, Trang Nhã Khanh bước ra cửa phòng của Thanh Phong, tiện tay đóng cửa lại.

Chỉ có điều, Trang Nhã Khanh không rời khỏi đó, mà chờ ở ngoài cửa. Nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng hít thở đều đều, Trang Nhã Khanh mới mở cửa phòng, lấy chiếc khóa của gian phòng huyền bí kia từ trên người Thanh Phong xuống. "Con mới nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc mê, không mùi không vị, dùng bất cứ biện pháp nào cũng không thể kiểm tra được. Lão già, muốn đầu cùng con sao." Trang Nhã Khanh vẫy vẫy chiếc chìa khóa trong tay, bóng dáng biến mất trong màn đêm.

Quen thuộc với con đường dẫn đến gian phòng huyền bí kia, Trang Nhã Khanh nghĩ, nếu bên trong có gì đó quan trọng hoặc vô cùng bí mật, tại sao lại bố trí gian phòng huyền bí này ở chỗ xa như vậy, bố trí ngay bên cạnh phòng của môn chủ không phải thuận tiện hơn sao, người khác muốn len lút đi vào đều không dễ dàng gì.

Trước kia Trang Nhã Khanh cũng đã từng thử mở cửa, nhưng thật sự là không mở được, lại không dám phá hỏng cánh cửa nên đành phải thôi.

Chỉ có một chiếc chìa khóa, bởi vì bên trong Lăng Thiên, ngoại trừ căn phòng này có chìa khóa, những căn khác mặc kệ là phòng sách hay phòng ngủ của ai thì đều không khóa. Nhà bình thường ở trong nhà thì khóa cửa lại, ra ngoài cũng chỉ khóa cửa mà thôi. Thật sự có điểm giống người trước kia từng nói cái gì mà xã hội thống nhất.

Mọi căn phòng đều đóng, không có một kẻ hở nào. Về điểm ấy thì không cần nghi ngờ. Trang Nhã Khanh vẫn cẩn thận quan sát.

Nhẹ nhàng chuyển động chìa khóa trong tay, cách một tiếng, căn phòng mở ra. Trang Nhã Khanh chậm rãi đẩy cửa phòng ra, một mùi hương nồng đậm xông vào mũi.

Không có độc. Trang Nhã Khanh cau mày. Nhưng vẫn đi vào, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Bước thêm một bước, mùi hương này càng nồng thêm. Chưa đến vài bước, ngay lập tức Trang Nhã Khanh choáng vàng ngã trên mặt đất.

Hình ảnh trước mặt, rõ ràng là của sáu năm trước.

Trên giường có hai cơ thể một đen một trắng dựa cùng một chỗ, người phụ nữ hả hê nói vị trí kia rất nhanh sẽ thuộc về cô ta, người đàn ông nói trước khi bọn họ ở bên nhau đã ở cùng một chỗ với người phụ nữ kia, nói bọn họ là thanh mai trúc mã, còn nói cưới cô chỉ vì muốn thành công nhanh hơn, cho người phụ nữ kia cuộc sống tốt hơn.

Trang Nhã Khanh muốn cười, cô dồn hết tất cả yêu người đàn ông kia, vậy mà lại là người đàn ông như thế.

Rồi sau đó, người kia là tên giết người, tên là Phá Thương, không chút do dự bóp cò, trong phút chốc viên đạn xuyên vào cơ thể cô. Cô thề, cô muốn nghiền xương người đàn ông kia thành tro.

Cuối cùng, là ba trước khi chết, ba Trang nằm trên giường bệnh, mặt trắng bệch giống như một tờ giấy trắng. "Con gái, quản lý công ty thật tốt. Nếu gặp được người đàn ông tốt, lập tức gả đi, giao công ty cho nó quản lý. Ba không muốn con quá mệt mỏi."

Ba, con cho rằng anh ta là người đàn ông tốt, kết quả lại không phải như vậy. Con gái đã đánh mất hạnh phúc cả đời, lại đánh mất cả công ty mà ba đã cực nhọc vất cả tạo nên, con gái không có mặt mũi nào gặp ba nữa rồi.

Không biết làm sao, Trang Nhã Khinh lại sống đến tận bây giờ, cầm dao gọt hoa quả trên tay, lưỡi dao đang đặt ở cổ tay trái. Nước mắt của Trang Nhã Khinh giàn giụa trên mặt, ba, con gái không có thể diện để sống trên cõi đời này nữa rồi. Mất chồng, mất công ty, mất cả đứa nhỏ. Ba, để cho con gái qua đó với ba, con gái nhớ người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Con rắn nhỏ màu hồng nhạt.

Trong khoảnh khắc con dao đó cắt lên, Trang Nhã Khinh lại dừng tay lại. Không đúng, Trang Nhã Khinh mình làm sao có thể là loại phụ nữ tự tìm cái chết như thế này? Mất chồng? Loại đàn ông kia mình không thèm có. Mất công ty, dựa vào thủ đoạn của mình, đoạt lại cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Đứa nhỏ đã mất, cô thật xin lỗi đứa nhỏ, nhưng đó cũng không phải là lỗi của cô, tất cả đều là lỗi của đôi cầu nam nữ kia. Đứa nhỏ, cô sẽ báo thù cho nó. Trang Nhã Khinh cô nên là người như vậy, làm sao có thể tự tìm cái chết đây?

Trang Nhã Khinh không biết, trong lúc cô đang đắm chìm trong giấc mơ của chính mình, cũng có thể nói là trong tưởng tượng, có một con vật màu hồng nhạt, hơi trong suốt, giống như thủy tinh vậy, con vật dài dài đó đang bò lên mặt cô. Nó lượn vài vòng trên mặt Trang Nhã Khinh, không để lộ ra đầu lưỡi của mình. Nó không phải con rắn thì là cái gì?

Con rắn màu hồng nhạt cẩn thận ngửi, không để lộ ra đầu lưỡi liếm mặt của Trang Nhã Khinh, liếm xuống không bỏ sót một chỗ nào, cẩn thận như vậy, giống như đang suy nghĩ mình phải hạ miệng xuống từ chỗ nào.

Sau khi Trang Nhã Khinh nghĩ thông suốt, giống như lập tức sáng tỏ thêm một chút, khí trời bên ngoài cũng trở nên rõ ràng hơn rồi. Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh mỉm cười, không ngờ vung dao trái cây trong tay lên, cắt vào quả táo không biết đã được đặt trong tay Trang Nhã Khinh từ lúc nào.

Đầu đau nhức, trong lúc thần trí không tỉnh táo Trang Nhã Khinh mơ mơ màng màng xoa đầu mình rồi lại mờ mắt ra. Cô cảm giác như mình đã ngủ một giấc thật lâu, trời bên ngoài đã sáng rõ ràng rồi.

Dù sao đã vào được rồi, tối hôm qua cô còn chưa nhìn thấy gì, bây giờ đã là ban ngày, bên trong cũng sáng hơn nhiều. Trang Nhã Khinh nâng người dậy đánh giá xung quanh một chút, ngoại trừ có vẻ xa hoa và có một cái gì đó như là một loại bệ đề tượng Quan âm, thì không phát hiện ra có vật gì kỳ lạ khác, thật sự không biết tại sao lại không cho phép vào đây. Có phải là có cơ quan mà cô lại không thể phát hiện ra không?

Có điều là bây giờ cô không thể chậm rãi suy nghĩ tìm kiếm, trời đã sáng hẳn rồi, nếu một lát nữa mà sự ty phát hiện cô không có ở bên cạnh chị ấy thì nguy rồi. Cơ quan ngầm nào đó để lần sau quay lại đi.

Trang Nhã Khinh lấy ra một khối bùn nhão, ấn chìa khóa trên mặt một cái, lưu lại hình mẫu chìa khóa, cấy kỹ bùn nhão xong, Trang Nhã Khinh mới mở cửa phòng ra.

Vừa mới mở cửa ra, Trang Nhã Khinh lập tức sững sờ đến ngây ngốc cả người, bên ngoài, lại có thể có nhiều người đứng như vậy. Lão già, sư thúc, sư ty, còn có hai vị sư huynh đều ở đằng kia, lại còn có bốn người đầu tóc bạc phơ cô chưa từng gặp qua, bộ râu trắng kia đã dài đến ngực ông ấy rồi.

Sư phụ, sư thúc, sư ty thấy cô bình an đi ra, đều mang vẻ mừng rỡ trên mặt. Có điều là, rất nhanh sẽ bị lo lắng thay thế thôi.

"Trưởng lão, nếu Nhã Nhã đã ra rồi, cũng không phát sinh chuyện gì khác, chuyện này đến đây kết thúc thôi."

Gia phòng này vẫn do bốn vị trưởng lão trông giữ, cho nên ông cũng không chú trọng nhiều. Tối qua sau khi uống bát canh con nhóc kia đưa tới, không đầy một lát thì buồn ngủ, thiếp đi lúc nào cũng không biết. Là do các trưởng lão đến, dùng trùng linh* mới đánh thức ông dậy được. Ông vừa tỉnh, mấy vị trưởng lão đã nói con nhóc kia vào khu cấm địa rồi.

*Trùng linh: con sâu linh hoạt (chắc vậy hén :v)

Vì thế, vội vàng chạy tới khu cấm địa, cửa bên trong đã mở ra, hơn nữa không có một chút ánh sáng hay một chút âm thanh nào. Ông còn tưởng con nhóc kia đã xảy ra chuyện, chỉ là bây giờ nhìn con nhóc kia không có việc gì, cũng thấy an tâm. Chăng qua, bốn vị trưởng lão cũng không phải là người dễ lừa như vậy. Đến ngay cả ông cũng không dám cứng đối cứng với bốn vị trưởng lão. Nếu bốn vị trưởng lão muốn trừng phạt con nhóc kia, ông cũng không có biện pháp nào khác.

"Không được, tự ý xông vào cấm địa, nên xử trí dựa theo tộc quy(1), thực hiện hóa hình(2)". Đại trưởng lão nghiêm khắc nói.

(1) Tộc quy: quy định của gia tộc.

(2)Hóa hình: Hình phạt thiêu sống.

Sắc mặt Thanh Phong có chút khó coi, cả Lưu Vân, Thâm Tuyết, còn có hai vị sư huynh cũng vậy. Thanh Phong xấu hổ ho khan vài tiếng."Trưởng lão,

hỏa hình hay là thôi đi, bên trong cũng không có đồ vật gì, hơn nữa còn không quấy đến chết người, tùy tiện xử phạt một chút là được rồi."

Phá Trần muốn xông lên, cái gì Phá trưởng lão, cũng không biết trưởng lão cái gì, bình thường không thấy xuất hiện, bây giờ vừa mới xuất hiện lại muốn mạng của Nhã Nhã. Muốn mạng của Nhã Nhã cũng được, bước qua xác cậu trước đã. Còn chưa nói ra lời tức giận nào, đã bị Phá Minh ngăn lại.

"Trước tiên quan sát đã, yên lặng theo dõi biến hóa." Nếu đến lúc đó vẫn không được thì chỉ có thể liều mạng, có điều là, bây giờ còn chưa đến lúc trở mặt.

Phá Trần không phải thằng ngốc, đương nhiên biết rõ lý lẽ trong đó, chỉ là thấy mấy lão già họ Phá này mặc kệ người trong cuộc, chính là không vừa lòng chuyện họ vẫn thảo luận muốn giết chết Nhã Nhã như thế nào.

"Là vì sự dung túng của cậu, Xú nha đầu này mới có thể vô pháp vô thiên ở Lăng Thiên môn ta, ngay cả sư phụ cũng không gọi, cả ngày gọi cái gì lão già, còn ra thế thông gì nữa. Chẳng qua đó là chuyện của cậu nên chúng ta cũng không nói gì nữa, đành phải nhắm một con mắt mở một con mắt. Nhưng bây giờ Xú Nha Đầu này lại có thể tự tiện xông vào cấm địa khiến chúng ta không thể không xuất hiện, vì quy định của môn phái." Nhị trưởng lão nói xong. Ông ta đã sớm nhìn Xú Nha Đầu này không vừa mắt, chẳng qua không phạm phải sai lầm nào lớn. Bây giờ không dễ dàng gì mới nắm được nhược điểm, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nó?

"Lỗi của nó là do con làm hư, muốn phạt thì phạt cả con đi."

"Sư phụ, quả nan địch chúng*, chúng ta nhiều người như vậy, cần gì phải sợ bốn người bọn họ?" Lúc này Phá Minh mới nói.

*Quả nan địch chúng: một người khó lòng đối chọi với nhiều người.

Sau khi Phá Minh nói xong lại nhận được phản ứng lớn từ mọi người.

"Đứng...Đứng..."

"Cái gì mà Phá trưởng lão, vừa mới xuất hiện lại muốn người này chết người kia chết, dựa vào cái gì?"

"Muốn giết tiêu sư muội, phải bước qua xác của chúng ta trước."

Lúc này Trang Nhã Khinh đã lấy lại tinh thần từ kinh ngạc, thấy tất cả mọi người bảo vệ cô như vậy, trong lòng Trang Nhã Khinh cảm động muốn chết, lập tức muốn khóc rồi. Nhưng, ở bên ngoài, Trang Nhã Khinh vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng. Có thể thấy được Trang Nhã Khinh có bao nhiêu dày công tu luyện đối với bản lĩnh trong ngoài khác nhau của mình.

Mặc dù bình thường Trang Nhã Khinh ăn nói không cẩn thận, nhưng trên thực tế tính cách tinh táo nhìn xa trông rộng vẫn không thay đổi một chút nào. Gặp phải chuyện, chuyện có vẻ nghiêm trọng, Trang Nhã Khinh mới có thể khôi phục lại tính cách vốn có.

"Sư phụ, sư thúc, sư tỷ, còn có các sư huynh, bản thân con gây ra họa, không cần mọi người gánh chịu thay con." Ngay lúc đó Trang Nhã Khinh rất dịu dàng, nhưng lúc nhìn về phía bốn vị trưởng lão, ánh mắt cô giống lần đầu khi mở mắt ra đó, sắc bén đến mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng. "Các vị là trưởng lão của Lăng Thiên môn ta?"

"Đúng vậy." Bốn vị trưởng lão kiêu ngạo trả lời.

"Trên TV nói cho dù là trưởng lão môn phái nào đều vô cùng cổ hủ, quả nhiên không sai."

"Con nhóc trăng tráo, ta thấy không cần hỏa hình nữa, lập tức xử quyết."

"Các người dựa vào cái gì giết ta? Không biết giết người là phạm pháp à?" Thật ra, Trang Nhã Khinh chỉ là đang kéo dài thời gian để có thể tìm một biện pháp bảo vệ mọi người mà thôi.

Nhìn vài vị, chỉ sợ cũng đã hơn trăm tuổi rồi mà cơ thể vẫn vô cùng cường tráng, khung xương cường tráng, sắc mặt hồng nhuận, vừa nhìn cũng biết võ công tuyệt đối không thấp, thậm chí một người trong số họ cũng có thể đánh bại sư phụ. Cứng đối cứng không phải là biện pháp tốt, làm như vậy cũng chỉ là tự làm thương bản thân thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thánh nữ?

"Ồ Lăng Thiên môn lời nói của chúng ta chính là vương pháp." Tam trưởng lão ngạo mạn nói. Vương pháp? Ông ta sống một trăm hai mươi năm, đây là lần đầu tiên có người ở trước mặt ông ta nhắc đến vương pháp, thật sự là buồn cười.

"À...Phải không?" Trang Nhã Khinh nhìn mọi người ở phía trước, chậm rãi nói. "Vậy bốn vị mới đúng là người quyết định chuyện của môn phái, cần có môn chủ làm gì?"

"Xử lý những chuyện lớn chuyện nhỏ của môn phái, quản lý môn phái, còn có kiếm tiền sinh hoạt của môn phái." Đứng nhìn bình thường Thanh Phong quen hihi haha nhưng trong lòng đã sớm không hài lòng rồi. Dựa vào cái gì mà trưởng lão bọn họ mỗi ngày đều được hầu hạ ăn uống thật tốt, nhưng lại không làm cái gì, chỉ cần một người không vừa lòng thì bọn họ lập tức sẽ ra ngoài chỉ trích một trận, để đảm nhiệm chức môn chủ này phải thực sự kìm nén.

"A...Hóa ra chỉ là một đám người ăn cơm trắng (1). Không làm gì mà còn điều võ dương oai(2), dựa vào cái gì?"

(1) Ăn cơm trắng: cái này chắc mọi người cũng không lạ gì ^^ Là ăn bám

(2)Điều võ dương oai: phô trương uy thế và sức mạnh để khoe khoang hoặc đe dọa.

Đã bao giờ mấy vị trưởng lão bị người khác chỉ vào mũi mắng như vậy? Nhất thời đã dựng râu trợn mắt (ý là vô cùng tức giận). Thế nhưng lại không biết phải phản bác lại như thế nào cho tốt. Giống như bọn họ thật sự là như vậy. Nhưng làm sao bọn họ có thể tha thứ cho cách nói không chú ý đến thể diện của Trang Nhã Khinh.

Không muốn nói thì đừng nói, trực tiếp sử dụng vũ lực là được, dù sao nơi này cũng không có ai có thể đánh thắng được bốn người bọn họ.

Đang muốn động thủ thì đám người Thanh Phong ào tới vây Trang Nhã Khinh vào giữa bảo vệ, trong lòng Trang Nhã Khinh lại cảm động một lần nữa. Không được, có vẻ như sau khi mình đến nơi này càng ngày càng dễ bị cảm động, điều này không thể được.

"Nhã Nhã, tại sao trên đầu em lại có thêm một cái dây buộc tóc màu hồng thế?" Cậu nhớ rõ Trang Nhã Khinh không có dây buộc tóc nào như vậy nha, hơn nữa màu Trang Nhã Khinh thích là màu đỏ thẫm chứ không phải là màu hồng nhạt.

Nhưng lúc này làm gì còn ai rảnh rỗi để quan tâm xem trên đầu Trang Nhã Khinh có thêm một cái dây buộc tóc màu hồng nhạt hay không. Giải quyết chuyện quan trọng trước rồi lại nói.

Tình hình chiến đấu có thể nói là vô cùng quyết liệt, rất nhanh hai vị sư huynh đều thua trận, Thẩm Tuyết hoàn toàn là không cần đánh, bây giờ chỉ còn hai người Thanh Phong và Lưu Vân vẫn đang khổ sở duy trì.

Có điều là, xem ra chuyện Thanh Phong và Lưu Vân thua trận cũng là sớm hay muộn thôi. Trang Nhã Khinh nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể để cho sự phụ và sự thúc hy sinh vì cô được, nhưng bây giờ xem ra nếu không chết thì không thể ngừng được.

Lúc này Tam Trưởng lão và Tứ Trưởng lão đã rảnh tay để đối phó với Trang Nhã Khinh, Thanh Phong Lưu Vân bị Đại Trưởng lão cùng Nhị Trưởng lão quán lấy, vốn không thể thoát thân được. Mắt thấy Trang Nhã Khinh sắp chết trong tay hai vị Trưởng lão, đúng lúc đó lại xảy ra một chuyện biến hóa nghiêng trời lệch đất (1), lập tức khiến cho đám người Trang Nhã Khinh chiếm thế thượng phong (2).

(1) Biến hóa nghiêng trời lệch đất: Thay đổi hoàn toàn

(2) Chiếm thế thượng phong: Chiếm được ưu thế.

Chỉ thấy hai vị Tam Trưởng lão cùng Tứ Trưởng lão không bận tâm đến thể diện của mình, già mà không biết tự trọng, cựa gìa lên mặt khi để cô bé trẻ tuổi, số tuổi của hai người vốn đã cao hơn Trang Nhã Khinh rất nhiều, lại có thể đồng thời ra tay, tốc độ nhanh kinh người.

Nhưng mà hai người còn chưa chạm được vào người Trang Nhã Khinh đã ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép cả người giật giật. Đại Trưởng lão và Nhị Trưởng lão thấy vậy cũng không quan tâm còn đang trong lúc đánh nhau hay không, lập tức thu tay lại chạy tới bên người hai vị Trưởng lão kia, cầm tay hai người lên bắt mạch.

Đại Trưởng Lão và Nhị Trưởng lão đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn về phía người đang có vẻ mặt vô tội Trang Nhã Khinh.

Lần này Trang Nhã Khinh thật sự vô tội, thật sự cô không làm gì mà hai vị trưởng lão này đã ngã xuống rồi, sẽ không phải bỗng nhiên bị động kinh chứ? Miệng sùi bọt mép, chân tay co quắp, không phải bị động kinh thì là gì?

Thanh Phong, Lưu Vân cũng không rõ nguyên do chứ đừng nói đến hai vị sư huynh cùng Thẩm Tuyết.

Đại Trưởng lão túm lấy Trang Nhã Khinh, dây buộc tóc màu hồng nhạt trên đầu Trang Nhã Khinh hoàn toàn lộ ra trước mắt Đại trưởng lão. Đại Trưởng lão có chút lắp bắp nói. "Đây là, đây là thánh vật Huyết Nhan??"

Thanh Phong nghe thấy Thánh vật Huyết Nhan, cũng lộ vẻ mặt không thể tin được, rồi sau đó vội vàng chạy vào gian phòng huyền bí kia, quả nhiên Thánh vật trên bệ đã biến mất.

Thanh Phong lại ra ngoài, gắt gao nhìn dây buộc tóc trên đầu Trang Nhã Khinh, dây buộc tóc lại có thể lác mình bắt đầu chuyển động, đứng thẳng lên trên đỉnh đầu Trang Nhã Khinh. Giây giụa mở mắt quét một lượt nhìn mấy vị trưởng lão, thè lưỡi, rồi lại quán vài vòng trên tóc của Trang Nhã Khinh, còn tự động quán thành một cái nơ hình con bướm. Bắt đầu ngủ.

Cái này, nó không phải là con rắn màu hồng nhạt bò trên mặt Trang Nhã Khinh sao?

Khoảnh khắc nó vừa mới đứng thẳng trên đỉnh đầu Trang Nhã Khinh thì cái lưỡi rắn của nó ra kia, thật đúng là làm cho người ta sờn gai ốc.

"Sư huynh, cái kia là cái gì?" Đây cũng là lần đầu tiên Lưu Vân nhìn thấy thứ này.

Nhưng Thanh Phong lại không trả lời câu hỏi của Lưu Vân. Trước kia mỗi lần ông bước vào gian phòng kia, Huyết Nhan vẫn quần quanh bên không nhúc nhích, ông cho rằng nó chẳng qua là vật chết, không nghĩ tới lại có thể là vật sống. Thế giới này lại có con rắn nhỏ màu hồng nhạt trong suốt sao?

Đại Trưởng lão Nhị Trưởng lão cũng mặc kệ Tam Trưởng lão Tứ Trưởng lão, đồng thời hướng về Trang Nhã Khinh quỳ xuống. "Thuộc hạ không biết người là Thánh nữ, đã đắc tội, còn mong Thánh nữ tha tội."

Thành nữ?? Nói mình sao?

Đáng vẻ nghi ngờ của Trang Nhã Khinh rất là đáng yêu.

"Đúng là nói con đây." Thanh Phong đẩy Trang Nhã Khinh lên phía trước một chút, mặt trời đã lên cao, chiếu vào người con rắn nhỏ màu hồng nhạt, lại có thể còn tỏa ra một loại ánh sáng nhàn nhạt.

"Đứng lên đi." Bị người khác quỳ, đặc biệt bị người mình không thích quỳ, thật sự không phải thoải mái bình thường nha.

"Cảm ơn Thánh nữ." Đại Trưởng lão Nhị Trưởng Lão hơi xấu hổ, nhún nhún nhỏ nhỏ.

"Có lời muốn nói thì nói thẳng đi." Đây là những lão già hơn trăm tuổi, đáng vẻ nhún nhỏ giống phụ nữ đến mức này thật sự là không thích hợp với bọn họ.

"Chúng ta có thể lấy hai giọt máu của người không? Bọn họ, bọn họ trúng độc Huyết Nhan, chỉ khi Huyết Nhan nhận thức máu của chủ nhân mới có thể cứu được." Nói xong, Đại Trưởng lão đã xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt. Dù sao cũng là do lão Tam lão Tứ muốn giết Thánh nữ nên mới bị thương, bây giờ lại tới hỏi Thánh nữ muốn máu giải độc, thật sự là không biết đặt cái mặt già nua này của ông ta vào đâu...

"Được rồi, chẳng qua tôi có điều kiện."

"Điều kiện gì." Cũng may là có điều kiện chứ không phải là không cứu.

"Giao nhóm người các vị cho chúng tôi, biết tôi muốn nói gì không?" Nếu tất cả mọi người học được bản lãnh của mấy vị trưởng lão này, có phải là có thể làm bất cứ điều gì mà không phải kiêng nể ai không? Cái mà bọn họ học chủ yếu của xã hội ngày nay, ví dụ như kỹ thuật bắn súng... võ thuật của các trưởng lão xem ra mới đúng là Trung Hoa Bắc Đại Tinh Thâm(1). Trước mặt nó thì súng cũng không có tác dụng quá lớn.

(1) Bắc đại tinh thâm: Là câu thành ngữ sâu sắc của Trung Quốc, dùng để mô tả một phạm vi rộng lớn của tư tưởng học thuật và sâu sắc.

"Cái này...."

"Đương nhiên, nếu không muốn chúng tôi cũng không miễn cưỡng."

"Bằng lòng, bằng lòng." Ông ta có thể nói không muốn sao?

Mấy vị trưởng lão đi rồi, Trang Nhã Khinh mới bắt đầu hỏi những điều mà cô muốn biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trên thế giới chỉ có một Lưu Vân.

"Lão già, rốt cuộc là có chuyện gì? Làm thế nào mà con lại thành Thánh nữ rồi?" Thánh nữ? Thời đại này lại có thể có Thánh nữ sao? Cô còn tưởng rằng chỉ trong Ý Thiên Đồ Long Ký mới có loại Thánh Nữ này chứ.

"Thật sự thì ta cũng không rõ lắm, chỉ biết cái thứ trên đầu con kia là Thánh vật của Lăng Thiên môn chúng ta. Ngay cả nó còn sống ta cũng không biết, nhiều năm như vậy rồi mà còn chưa từng thấy nó động đậy. Có điều là nhìn các vị Trưởng lão nói cũng không giống giả bộ, chắc là Thánh vật am hiểu tâm linh nên muốn nhận chủ, Thánh vật này cố tình nhận con là chủ nhân của nó, cho nên tạo thành Thánh nữ gì đó." Điều Thanh Phong đoán cũng không sai biệt lắm, chuyện xảy ra đúng là như vậy.

"Chẳng lẽ người cũng không biết?" Người làm môn chủ, thật đúng là đủ kìm nén, lại có thể cái gì cũng không biết.

"Xứ nha đầu, ánh mắt kia của con là có ý gì?" Thanh Phong giậm chân, ông đã quá kìm nén rồi vậy mà còn bị con nhóc này cười nhạo, ông dễ dàng lắm

sao.

Từ lúc bắt đầu Phá Trần vẫn không nói gì, sau khi nghe một lúc thì bỗng nhiên chen miệng nói. "Thánh nữ sẽ không giống Ba Tư dạy Thánh nữ trong Ý Thiên Đồ Long ký không được phép kết hôn chứ?"

"Không rõ ràng lắm, ngay cả có cách nói Thánh nữ này hay không ta cũng không biết thì làm sao có thể nói cái gì về quy củ của Thánh nữ đây?" Thanh Phong liếc Phá Trần một cái.

Phá Minh cũng nói. "Cho dù không thể thì như thế nào? Vì sao chúng ta phải tuân thủ cái quy củ này chứ?" Câu này chắc là câu nói dài nhất mà Phá Minh từng nói từ trước tới nay rồi.

"Nhất định là đúng rồi, bây giờ ngay cả bốn vị trưởng lão cũng phải dạy bản lĩnh của bọn họ cho chúng ta, hơn nữa coi như không dạy nhóm người chúng ta thì cũng không đánh lại Huyết Nhan, chúng ta còn sợ chuyện gì chứ?"

"Đúng."

Trang Nhã Khinh thật sự là không nói lên lời. "Lúc các người thảo luận vấn đề có nên hỏi trước người trong cuộc một chút không? Tại sao đều là đức hạnh này nha? Chuyện này không phải là không thể xảy ra sao, vạn nhất quy củ của Thánh nữ này còn phải có càng nhiều chồng càng tốt thì sao, giống như Nữ Hoàng Đế đó?"

"Không được."

Mẹ nó, hai vị su huynh cùng nhau gạt bỏ.

Nói nhảm, trong lòng hai người bọn họ đã tranh đấu đến đầu rơi máu chảy, lại còn nói càng nhiều càng tốt sao, tốt nhất là không được.

"Không thảo luận vấn đề này nữa, dù sao cũng không có gì nguy hiểm, ngược lại lại có chỗ tốt, buổi tối vụng trộm mà mừng thôi. Nhớ nghỉ ngơi tốt một chút, ngày mai phải bắt đầu đi theo các trưởng lão học tập rồi." Luru Vân cười cười nói. "Nhã Nhã, con theo ta qua đây."

"Dạ..."

Luru Vân kéo Trang Nhã Khinh đi vào phòng ngủ của mình.

"Tại sao ta không phát hiện trên người con có mị thuật(1) nhỉ? Con thật sự không luyện nó sao?" Về mặt Luru Vân có chút không tốt. Mặc dù Nhã Nhã mới mười ba tuổi, nhưng nếu như nghe bà luyện tập mị thuật thì tại sao còn có thể làm cho người ta có cảm giác cực kỳ trong sáng mà không phải cực kỳ quyền rũ như vậy chứ? Mặc dù phát dục cũng coi như là không tệ, mười ba tuổi hẳn là B nhỉ? Thời gian phát triển về sau còn rất dài nha...

(1)Mị thuật: Kỹ thuật quyền rũ.

"Có chứ, chỉ có điều là có khả năng thu lại thôi, ở nhà còn dùng mị thuật làm gì?" Trang Nhã Khinh hỏi ngược lại. Cô học tập và rèn luyện mị thuật chủ yếu là để cho Luru Vân vui vẻ, thứ hai chính là để dàng nếu về sau phải dùng đến.

Sắc mặt Luru Vân lúc này mới tốt hơn một chút, cười nói. "Haha, vậy mà ta lại quên mất điều ấy. Đến đây, để sư thúc nghiệm thu một chút thành quả nào." Đây chính là bản lĩnh mà bà vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất.

Lúc này Trang Nhã Khinh mới thi triển mị thuật. Những cái khác thì không thay đổi gì, chỉ là lúc Trang Nhã Khinh cười lên, lập tức biến thành một người vô cùng quyền rũ. Luru Vân chỉ nhìn thoáng qua mà đã cảm thấy nếu mình là đàn ông thì nhất định sẽ nhào lên ngay lập tức rồi.

"Khụ khụ." Luru Vân dùng ho khan để che dấu sự xấu hổ của mình. "Rất có năng lực."

Trong nháy mắt cái loại sức quyền rũ mạnh mẽ này biến mất.

"Như thế nào? Sư thúc, có được không ạ?" Trang Nhã Khinh cũng muốn biết hiệu quả của mình như thế nào. "Haizzz, sư thúc, tại sao người lại chảy máu mũi rồi?"

Luru Vân lau sạch máu mũi rồi mới trả lời. "Thấy hiệu quả thôi sao? Chúc mừng con, con hoàn toàn tiếp thu được nội dung chủ yếu của mị thuật rồi." Quả nhiên là không nhìn lầm, con nhóc kia thật sự có thiên phú đó.

"Con cảm thấy con có thể không cần luyện nữa, cứ như vậy là được rồi. Nếu muốn luyện đến trình độ như sư thúc thì không có khả năng. Sư thúc mới đúng là để bản thân hợp làm một với mị thuật, mỗi lần giờ tay nhắc chân kia đều lộ ra mị thuật."

"Vì sao không luyện nữa? Với tư chất của con thì rất nhanh có thể vượt qua ta."

"Trên thế giới này chỉ có một sư thúc thôi, con cũng không muốn trở thành sư thúc thứ hai." Trang Nhã Khinh lắc đầu nói. Cô chỉ muốn làm chính mình, Trang Nhã Khinh.

"Được rồi, ta cũng không miễn cưỡng con. Dù sao con cũng đã tiếp thu hết rồi, còn lại thì phụ thuộc vào bản thân con thôi." Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Luru Vân không muốn thừa nhận điều Trang Nhã Khinh vừa nói cũng không được. Nếu Trang Nhã Khinh thật sự luyện được giống bà, thì Trang

Nhã Khinh lại không phải là Nhã Nhã rồi.

"Sư thúc." Trang Nhã Khinh ôm vòng eo nhỏ nhắn của Luru Vân, bộc lộ vẻ đáng yêu của cô gái nhỏ.

"Đúng rồi, ngày mai Đại sư huynh của các con trở về rồi."

"Dạ?" Chính là người dùng một viên đạn bắn chết cô cùng với đứa nhỏ của cô, Phá Thương? Cơ thể Trang Nhã Khinh cứng nhắc. Nếu Luru Vân không nhắc tới thì dường như cô đã quên người đàn ông này đã giết mình.

Tranh Nhã Khinh lập tức gặp người trong lòng Luru Vân, làm sao có thể không cảm nhận được khi Trang Nhã Khinh nghe thấy tin Phá Thương sắp trở về thì trong nháy mắt cứng người đây. Luru Vân nhẹ nhàng sờ bả vai Trang Nhã Khinh, an ủi nói. "Con sợ Đại sư huynh sao?"

"Không phải." Chỉ là có chút không thoải mái thôi.

"Mặc dù Đại sư huynh của các con là sát thủ, nhưng là người tốt. Nhớ rõ vài năm trước, sau khi Phá Thương hoàn thành nhiệm vụ của mình, lại mang thi thể người kia về, tự mình an táng."

"Cái gì?" Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh đẩy Luru Vân ra. "Người mà người nói có phải là một người phụ nữ không?"

"Đúng rồi, sao vậy?"

"Sáu năm trước?"

"Đúng vậy." Mặc dù Luru Vân không biết tại sao bỗng nhiên Trang Nhã Khinh lại kích động như thế, nhưng vẫn thành thật trả lời vấn đề của Trang Nhã Khinh.

"Tại sao con lại không biết?"

"Đêm đó không phải con bị thương sao, hơn nữa buổi tối nó mới trở về nên đương nhiên là con không biết rồi."

"Vì sao không nói cho con biết?" Trang Nhã Khinh kích động một lúc. Làm sao cô có thể không kích động? Đó là thân xác của cô mà.

"Vì sao lại phải nói cho con?" Thật kỳ quái, bà chưa từng thấy Trang Nhã Khinh thất lễ như vậy.

Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh túm lấy cánh tay vừa mới buông ra của Luru Vân. Cũng đúng thôi, bọn họ lại không biết cô là ai, làm sao có thể vô duyên vô cớ nói cho cô những điều này. Là mình quá kích động rồi. "Người có biết anh ta chôn người phụ nữ kia ở đâu không?" Nói mình là người phụ nữ kia thật sự không phải là khó chịu bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khó kiềm chế cảm xúc.

"Ồ sau núi." Không quan tâm ánh mắt khó hiểu tìm tòi nghiên cứu của Luru Vân, Trang Nhã Khinh chạy về phía sau núi.

Đến phía sau núi Trang Nhã Khinh mới bắt đầu hối hận, vừa rồi quên không hỏi ở chỗ nào sau núi, phía sau núi lớn như vậy. Cô làm sao tìm được? Vừa rồi ra ngoài cũng rất vội cũng không mang điện thoại.

Bây giờ mà trở về thì rất rầy rà, nhờ vận khí của cô tốt có thể tìm được ngay thì sao?

Sự thật đã chứng minh, vận khí của cô thực không tốt. Tìm khoảng một giờ, nhưng gặp không phải là nhện độc thì cũng là rắn độc hoặc cái loại động vật nhỏ. Mặc dù Trang Nhã Khinh không sợ nhưng cũng cảm thấy phiền muộn trong lòng, những con vật này cho rằng Trang Nhã Khinh chẳng qua chỉ là cô bé vô hại, cho nên cũng chỉ có thể ôm hận đi đâu thôi, chỉ hy vọng kiếp sau có thể thông minh hơn một chút.

Cuối cùng Trang Nhã Khinh cũng tìm được phần mộ. Thời gian sáu năm không ai từng dọn dẹp chỗ này, hơn nữa lúc trước Phá Thương cũng chỉ chôn rất sơ sài, chỉ dùng bùn đất để chôn, dùng một tảng đá dài khắc tên Trang Nhã Khinh lên mặt trước, sau đó dựng trước phần mộ, cứ như vậy một phần mộ đơn giản đã hoàn thành. Quả nhiên, thật sự ngăn gọn. Trông khá giống phần mộ của một vị cao nhân nào đấy trong phim võ hiệp lúc họ mất đi sau khi quy âm giang hồ.

Trong khoảng thời gian vài năm không có ai tới chỗ này, trên mặt mọc đầy cỏ dại. Bây giờ đúng là lúc xuân về hoa nở, ở trên mặt còn có một chút hoa dại nở rất đẹp.

Trang Nhã Khinh lác đầu, bắt đầu làm sạch cỏ dại. Bỗng nhiên, Trang Nhã Khinh nhớ tới một câu chuyện cười. Chuyện kể rằng, có một cô gái đêm

khuya mới trở về nhà, đằng sau có một người đàn ông vẫn luôn đi theo cô. Để về được nhà cô phải đi qua một nghĩa trang, trong lòng cô gái đó có một mưu kế. Vì thế, cô gái này lập tức đến chỗ nghĩa trang đó, sau đó nói một câu, vừa vặn để cho người đàn ông theo dõi cô nghe được. Người đàn ông đó sau khi nghe thấy được câu nói đó, sợ tới mức tè ra quần rồi chạy mất cả dép. Cô gái kia nói. "Cuối cùng đã về đến nhà rồi."

Nhìn người đàn ông bị mình dọa đi, cô gái cười nói "Lá gan nhỏ vậy mà cũng dám chơi trò theo dõi tôi sao?" Vừa mới chuẩn bị rời đi thì nghe thấy một loạt âm thanh gõ gõ. Cô gái đi theo âm thanh đó, thấy đúng là có một ông lão đang khắc bia mộ, âm thanh kia chính là do ông ta tạo ra. Cô gái hỏi. "Ông à, ông đang làm gì thế?" Ông lão kia cũng nói một câu, lập tức dọa cô gái kia đến hôn mê bất tỉnh. Ông lão nói. "Bọn họ khắc sai tên của ta rồi."

Cô nhớ rõ lúc vừa mới thấy câu chuyện cười này, cô cười đến ngàn hoa rơi loạn (1), Mạnh Thiệu Phong còn hỏi cô cười gì vậy. Không nghĩ tới có một ngày cô lại có thể tự dọn dẹp phần mộ của mình như hôm nay.

(1)Ngàn hoa rơi loạn: Dùng để miêu tả âm thanh khéo léo dễ nghe

"Cô là ai." Trang Nhã Khinh đang chăm chỉ nhổ cỏ thì phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh lạnh như băng, không thể phủ nhận, Trang Nhã Khinh bị hù dọa rồi. Chỉ là Trang Nhã Khinh lập tức phản ứng kịp, âm thanh ở đằng sau kia không phải là của Phá Thương sao, cô vĩnh viễn không thể quên được giọng nói của anh.

Trang Nhã Khinh không quay đầu lại, tay vẫn tiếp tục làm việc, vừa tiếp tục sự nghiệp nhổ cỏ vừa nói. "Thật là, lại có thể nhiều năm như vậy không có người nào chịu nhổ cỏ cho tôi một chút, ngủ ở phía dưới khó chịu muốn chết."

Mặc dù Phá Thương là sát thủ, đều vì thái độ làm người của mình mà làm tiên tan tiền tài. Nếu không thì làm sao Phá Thương còn có một chút lương tâm không để cô phơi thây trên đường cái như thế, lại còn tự tay mai táng cho cô, cô cũng coi như xong, không so đo với anh ta nữa, ai bảo anh ta còn là Đại sư huynh của cô chứ.

Phá Thương càng nghe cảm cảm thấy không thích hợp, rốt cuộc người này là ai? Tại sao anh vừa mới trở về lập tức gặp được người quái dị như vậy?

Lúc trước anh cũng có chút hối hận khi giết Trang Nhã Khinh, chẳng qua người chết không thể sống lại, anh chỉ có thể mang thi thể Trang Nhã Khinh về đây mai táng. Người phụ nữ thuê anh ta giết người kia, anh đương nhiên sẽ không để cô ta dễ chịu. Bây giờ không biết người phụ nữ kia có từ bệnh viện tâm thần ra ngoài chưa?

Ban đầu bình thường anh chỉ làm buôn bán lớn. Lần này cũng là đi nhận buôn bán bên ngoài của một người quen biết, nhưng người kia nói có việc, anh vừa lúc rảnh rồi, lập tức giúp một tay, không ngờ lại làm cho anh hối hận đến tận bây giờ. Cả đời của Phá Thương đã làm hai chuyện mà anh vô cùng hối hận, một chuyện là đã bán Thanh Phong làm sư phụ, một chuyện là đã giết Trang Nhã Khinh.

"Rốt cuộc cô là ai?" Thấy Trang Nhã Khinh không nói câu nào, Phá Thương lại hỏi.

"Tôi là ai? Tôi là Trang Nhã Khinh. Tôi với anh không oán không hận, anh lại giết tôi cùng với đứa nhỏ của tôi, còn muốn chôn tôi ở cái nơi quỷ quái này, nhiều năm như vậy không ai đến thăm tôi, cô đại cũng đã nhiều như vậy rồi." Trang Nhã Khinh lạnh lùng nói, quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Phá Thương. Trang Nhã Khinh biết, cô làm như vậy, khi Phá Thương thấy ánh mắt của cô, có lẽ anh sẽ càng thêm tin tưởng cô chính là Trang Nhã Khinh. Không sợ anh tin, chỉ sợ anh không tin.

"Cô thật sự là Trang Nhã Khinh?" Phá Thương lại hỏi. Thật ra bây giờ anh đã tin cô bé trước mắt này chắc chắn là Trang Nhã Khinh rồi. Nếu không thì cô bé này làm sao có thể biết anh đồng thời giết chết đứa nhỏ của Trang Nhã Khinh chứ? Huống hồ, ánh mắt này thật sự quá giống. Cô bé này, có lẽ là bị Trang Nhã Khinh ám ảnh rồi.

Phá Thương đoán cũng không khác lắm, thật ra không phải là ám ảnh, mà là mượn xác hoàn hồn thôi.

Trang Nhã Khinh cười lạnh. "Nếu không thì anh nghĩ là ai?"

Ban đầu Trang Nhã Khinh chỉ muốn đùa Phá Thương một chút, không nghĩ tới phản ứng của anh lại có thể lớn như vậy. Chỉ thấy hốc mắt của Phá Thương đã hơi đỏ lên.

"Anh làm sao? Haizz, tôi lại chưa trách anh. Anh phản ứng mạnh mẽ như thế làm gì? Chẳng lẽ mỗi lần anh giết người đều cảm thấy áy náy sao? Vậy anh làm sát thủ để làm gì?" Điều Trang Nhã Khinh không chịu được nhất chính là nhìn người khác khóc, người khác vừa khóc cô lập tức mềm lòng rồi. Cho nên mới nói nước mắt chính là khắc tinh lớn nhất của Trang Nhã Khinh.

Không nghĩ tới một tên sát thủ lạnh lùng lại có thể có một mặt đáng yêu như vậy. Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh cảm giác thấy mình giống như đang chơi trò ngày khắc phục thói xấu sợ người khác rơi nước mắt, trở nên có chút thích xem người khác rơi nước mắt rồi, mặc dù Phá Thương người ta hoàn toàn không có rơi nước mắt.

Đừng cho rằng Phá Thương xuất hiện về mặt như vậy là rất kỳ lạ, cần phải ngấm lại, thời gian sáu năm, có một buổi tối Phá Thương mơ thấy Trang Nhã Khinh cả người toàn máu ngã trước mặt anh ta, tự trách cùng áy náy đi theo anh cả ngày. Ngay cả anh cũng không biết nguyên nhân cuối cùng là gì.

Bây giờ gặp phải tình cảnh này, thật sự là, thật sự là khó kiềm chế cảm xúc mà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đại sư huynh, huynh thật là dũng mãnh.

Sát thủ lạnh lùng không hồ là sát thủ lạnh lùng, Phá Thương cũng chỉ luống cuống có một lúc thôi, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn còn một chút gì đó, dường như có thể dùng gió thổi mây trôi để hình dung.

Phá Thương ho nhẹ hai tiếng. "Cô..." Phá Thương có chút ngượng ngùng, muốn nói lại thôi.

Nhưng Trang Nhã Kinh lại không nhận được, anh muốn nói gì thì lập tức nói thẳng là được, thân là đàn ông áp a áp ứng cái gì, cứ thế này thì giống cái quái gì. "Có lời thì nói, có rắm thì phóng."

"Cô...lâu như vậy rồi mà tại sao không đi đầu thai?"

Vấn đề này, hỏi ra miệng thật là xấu hổ mà, là người mà anh đã giết cả nhà đó.

"Haha..." Trang Nhã Kinh không nhận được cười lên. Anh ta áp a áp ứng vì vấn đề này sao? Chỉ có điều là cô nên giải thích như thế nào đây? Bịa lý do gì đây?

Thật ra nếu Trang Nhã Kinh không phát hiện Phá Thương còn có một mặt đáng yêu như vậy, ấn tượng với Phá Thương lại tăng thêm vài phần, thì Trang Nhã Kinh thật sự còn muốn tìm một nguyên nhân để Phá Thương có thể áy náy cả đời áy chứ. Cô có thể nói bởi vì đứa nhỏ chưa ra đời nên không có khả năng được đầu thai, cho nên cô dùng cơ hội đầu thai của mình cho đứa nhỏ, cô cũng chỉ có thể làm du hồn dã quỷ thôi. Nói như vậy, tin chắc rằng nhất định Phá Thương sẽ áy náy.

"Anh chôn tôi ở nơi lạ nước lạ cái này, tôi không tìm thấy đường. Nếu không thì anh tiễn tro cốt của tôi về nhà trước của tôi đi, chồng tôi sẽ phải tìm cho tôi một nơi để an táng." Ủ, đúng, tốt nhất là như thế này. Như vậy lại có thể xua tan nghi ngờ của Phá Thương, còn có thể thuận tiện dọa tên đàn ông phụ lòng kia một trận. Nhưng lại có chút có lỗi với thân thể của mình rồi.

"Được." Phá Thương không nói hai lời lập tức đáp ứng, chút yêu cầu ấy đối với anh mà nói thì quá dễ dàng rồi. "Còn có yêu cầu gì khác không? Chỉ cần tôi có thể làm được thì nhất định tôi sẽ làm."

"Bảo vệ cô bé nhỏ này thật tốt, nếu cô bé này không đi theo tôi, có lẽ tôi sẽ phải sống trong cô độc rồi." Lời nói dối thật sự là cứ thế cứ thế mà tuôn ra.

"Được." Không biết cô bé này từ đâu tới, chẳng lẽ là đồ đệ sư phụ mới thu nạp sao?

"Không được nói chuyện của tôi cho người khác biết, người nào cũng không cho phép." Nói ra thì cô phải rời khỏi môn phái rồi.

"Được"

"Tôi đi đây, nhớ rõ những chuyện đã đáp ứng với tôi thì nhất định phải làm được."

"Thực xin lỗi." Đây là lần đầu tiên trong đời Phá Thương nói ba chữ này.

"Không sao."

Trang Nhã Kinh giả vờ ngất đi. Ngã người về phía sau. Nếu Phá Thương thức thời thì sẽ đỡ được cô, cho nên cũng không cần lo lắng mình sẽ trực tiếp ngã xuống đất. Quả nhiên lúc cô ngã xuống, Phá Thương vững vàng đỡ được cô, hơn nữa còn ôm cô lên đi vào trong sân nhỏ.

"a a a a...." Trang Nhã Kinh hét lên một tiếng.

Nghe thấy tiếng kêu của Trang Nhã Kinh, mấy người Thanh Phong, Lưu Vân, Thẩm Tuyết còn có Phá Trần Phá Minh đều vội vàng dừng chuyện mình đang làm lại chạy ra, cho rằng Trang Nhã Kinh xảy ra chuyện gì.

Không ngờ bọn họ vừa tới lại thấy Trang Nhã Kinh đang ở trong lòng Phá Thương.

"Con làm gì với tiểu sư muội thế?"

"Phá Thương, con về từ bao giờ thế?"

"Đề sư muội xuống."

"Đề Nhã Nhã xuống."

"Đại sư huynh, tại sao anh lại ôm Nhã Nhã?"

Mọi người đồng thanh hỏi. Phá Thương nghĩ thầm rằng, vị tiểu sư muội này hình như rất được chào đón thì phải, ngay cả sư phụ nổi giận thất thường cũng quan tâm đến cô như vậy.

Xem ra nếu không trả lời thì mấy vị này sẽ không bỏ qua. "Con vừa mới trở về, chẳng qua con chỉ ôm tiểu sư muội đáng yêu này thôi, một người đàn ông ôm một người phụ nữ như vậy, ý tứ trong đó mọi người tự hiểu là được." Xem tiểu sư muội như phụ nữ sao? Nhỏ như đứa nhỏ vậy, mặc dù đã, ừ, có chút đầy đặn, có lỗi có lỗi rồi, nhưng chung quy đứa nhỏ vẫn là đứa nhỏ. Chẳng qua là anh cứ muốn trêu chọc hai thằng nhóc đang xù lông kia thôi. Nếu anh đoán không nhầm, hai thằng nhóc này chắc chắn là tiểu sư đệ của anh rồi.

Quả nhiên, mọi người có suy nghĩ riêng của mình. Vì sao ánh mắt đầu tiên cô cảm nhận được lại là lạnh lùng không gì sánh được, không có chút tình người nào chứ, tại sao cô lại nhìn nhầm nhỉ? Trang Nhã Khinh im lặng trong lòng.

"Anh là Đại sư huynh phải không?" Trang Nhã Khinh chớp chớp mắt, đầu còn ánh mắt sắc bén vừa rồi kia, Phá Thương vừa thấy lập tức biết Trang Nhã Khinh thật sự đi rồi, có lẽ, vĩnh viễn sẽ không trở lại nữa. Đáng về này, mới phù hợp với tuổi của tiểu sư muội này.

"Đúng rồi." Có thể, thật ra không cần Trang Nhã Khinh nhắc nhở, anh cũng sẽ tốt với tiểu sư muội cô.

"Đại sư huynh, anh thật mạnh mẽ." Trang Nhã Khinh hâm mộ nhìn Phá Thương. "Anh lại có thể quang minh chính đại nói ra những câu bí ối như vậy. Đại sư huynh, em hâm mộ anh."

Phá Trần và Phá Minh nôn nóng, không thể để cho vị Đại sư huynh chưa từng gặp mặt này đoạt tiểu sư muội (Nhã Nhã) của mình đi được. "Anh mau để tiểu sư muội (Nhã Nhã) xuống."

"Haha, lần này hai vị sư huynh thật ăn ý nha." Tâm tư của Phá Trần và Phá Minh đối với cô không phải là cô không biết, nhưng bây giờ cô không muốn bàn luận về vấn đề này, hơn nữa, Phá Trần cùng Phá Minh đều còn nhỏ, nhất định có rất nhiều chuyện không biết, chỉ là bọn họ có thiện cảm hơn đối với tiểu sư muội cô mà thôi. Cho nên cô vẫn giả bộ ngu ngốc, không đối mặt với vấn đề như vậy, dù sao tất cả mọi người đều còn nhỏ, còn có rất nhiều thời gian.

"Ai ăn ý với cậu ta chứ." Lại cùng nói ra một lúc.

"Còn nói không." Trang Nhã Khinh cười trộm. Trang Nhã Khinh quên mất bây giờ mình vẫn ở trong lòng Phá Thương, nhưng Phá Trần Phá Minh làm sao có thể quên được.

"Mau xuống đây, tại sao em có thể để người lạ ôm mình như vậy chứ?" Hừ... Cậu sẽ không nhận vị Đại sư huynh này.

"Đại sư huynh, tay của anh quá nhiều cơ bắp rồi." Trang Nhã Khinh vừa chọc chọc cơ bắp trên cánh tay của Phá Thương vừa cảm thán nói.

"Anh cũng có thể luyện được cơ bắp." Nhìn đi, vậy mà còn nói không ăn ý.

"Haha." Trang Nhã Khinh cười duyên.

"Thương Nhi, con theo ta vào đây." Sư phụ có lệnh, Phá Thương đặt Trang Nhã Khinh xuống, đi theo Thanh Phong vào thư phòng của ông.

"Sư phụ."

Thanh Phong tự nhiên ngồi xuống, sau đó sắc mặt có chút nặng nề nói. "Con đi tìm nhà họ Cố đi, chủ nhân nhà bọn họ chính là vị hôn phu của Nhã Nhã."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Vị hôn phu.

"Vị hôn phu?" Tiểu sư muội có vị hôn phu rồi sao?

"Ừ, sáng hôm nay ta mới biết Nhã Nhã là Thánh nữ mấy trăm năm chưa xuất hiện của Lăng Thiên môn ta. Thật ra thì ta cũng không biết có tồn tại Thánh nữ, sáng hôm nay các Trưởng lão xuất hiện, mới biết được Huyết Nhan đã nhận chủ mà chủ nhân mới của Huyết Nhan chính là Nhã Nhã. Ta vừa mới xem lại quyển sách được truyền lại của Lăng Thiên môn chúng ta, nói là mỗi một vị Thánh nữ đều do Huyết Nhan nhận chủ tạo ra, mà chồng của Thánh nữ, nhất định phải là chủ nhân của nhà họ Cố. Lần xuất hiện của một vị Thánh nữ trước đó đã là ba trăm năm rồi, Thánh nữ đó cũng được gả vào nhà họ Cố, sinh cho nhà họ Cố một nam một nữ, đứa nhỏ Thánh nữ sinh ra cũng cần phải trải qua Huyết Nhan nhận chủ, nếu nhận được, cô bé đó chính là vị Thánh nữ tiếp theo, nếu không phải thì cũng chỉ có thể trả lại Huyết Nhan. Chỉ là, con gái của vị Thánh nữ đó không được Huyết Nhan nhận chủ, sau khi vị Thánh nữ đó mất đi Huyết Nhan mới lại trở về. Dựa vào quy định của tộc thì Thánh nữ nhất định phải gả vào nhà họ Cố. Nếu không sẽ phải chịu lời nguyền." Trước khi phải thảo luận đến vấn đề quan trọng này, nếu hai tiểu đồ đệ này của mình mà biết, chỉ sợ sẽ ầm ĩ dữ dội rồi.

Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay. "Không được." Cửa bị đẩy mạnh ra. Phá Trần Phá Minh cùng xông vào, đi cùng còn người trong cuộc

Trang Nhã Khinh, Thẩm Tuyết cùng Lưu Vân.

"Điều này không phải là chuyện ta có thể quyết định."

"Không lấy, không ai lấy con thì sao? Lờn nguyên kia, có thể tin tưởng không?" Thanh Phong ném cho đám người Trang Nhã Khinh một quyển sách cũ. "Các con tự xem đi." Bọn họ cho rằng ông nguyên ý sao? Nhưng nếu không làm như vậy thì người bị thiệt thòi vẫn là nhóc con thôi.

Trang Nhã Khinh mở quyển sách ra, bên trong ghi lại toàn bộ tất cả những chuyện lớn đã xảy ra từ lúc sáng lập Lăng Thiên môn tới nay, có chút hương vị sách sử cổ đại. Trong đó, có một việc là, ban đầu Huyết Nhan nhận chủ, lại nhận một cô gái đã có người yêu. Cô gái đó chưa từng gặp người nhà họ Cố, làm sao có thể đồng ý rồi người yêu mình gả vào nhà họ Cố đây? Vì vậy cô gái này bỏ trốn cùng người yêu của mình.

Không lâu sau, người yêu cô gái mang thi thể cô gái trở lại, gương mặt của cô gái đã biến đổi hoàn toàn, cơ thể hoàn toàn có thể dùng trăm ngàn vết thương để hình dung.

Người yêu của cô gái cũng điên rồi, sau khi trở về thì không nghe cái gì chỉ âm ỉ muốn trả thù. Theo lời nói từ miệng của người yêu cô gái, lúc trước sau khi bọn họ rời đi, lập tức đến một trấn nhỏ, cuộc sống ở nơi đó rất vui vẻ. Nhưng không quá vài ngày, cô gái bắt đầu đau đầu, đi khám rất nhiều thầy thuốc cũng không biết nguyên nhân.

Đầu cô gái càng ngày càng đau, thậm chí bắt đầu phát điên, đôi khi còn cầm dao đuổi theo anh ta đòi chém.

Cuối cùng, người yêu cô gái tận mắt nhìn thấy có rất nhiều con rắn vừa nhỏ vừa dài chui từ đầu cô gái ra, chui từ trong cơ thể ra. Hình ảnh kia, cực kỳ kinh khủng.

Người yêu cô gái cũng không được cứu, về sau bị môn chủ giết.

"Đây là sự thật sao?" Phá Trần hỏi. Bên trong miêu tả cảnh tượng có rất nhiều con rắn vừa nhỏ vừa dài chui ra từ các nơi trên cơ thể cô gái, thật sự quá kinh khủng rồi.

"Cậu hỏi tôi tôi hỏi ai?"

"Thà tin là có còn hơn là không." Phá Thương, Lưu Vân bình tĩnh phân tích.

"Con cũng cảm thấy chuyện này cũng có chỗ đáng tin." Thẩm Tuyết nhìn con rắn màu hồng nhạt yên lặng quần thành cái nơ hình con bướm trên đầu Trang Nhã Khinh.

Ánh mắt mọi người đều theo ánh mắt Thẩm Tuyết nhìn về con rắn nhỏ màu hồng nhạt trên đầu Trang Nhã Khinh. Ban đầu cảm thấy độ tin cậy không cao, nhưng bây giờ nghĩ lại, thật đúng là nhất định vẫn có độ tin cậy nha. Có rắn nhỏ màu hồng nhạt, có nhận chủ, nhưng lại yên tĩnh như vậy, còn là cái nơ hình con bướm, hơn nữa còn có chuyện trong một thời gian dài mà có thể không ăn không uống như vậy, thì những cái khác đều có thể giải thích được rồi.

Có lẽ, con rắn chui ra từ trong cơ thể của cô gái kia đều là do Thánh vật Huyết Nhan làm.

Phá Thương cũng nhìn cái nơ hình con bướm trên đầu Trang Nhã Khinh, không có gì không đúng nha, tại sao về mặt mọi người đều kỳ quái như vậy?

"Ném con vật ma quỷ này xuống." Phá Trần chuẩn bị bắt lấy Huyết Nhan, ai ngờ bỗng nhiên Huyết Nhan mở mắt, ngoảnh mặt về phía Phá Trần lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Phá Thương đứng cùng một phía với Phá Trần, cho nên cũng thấy được. Có cái gì anh ta chưa từng thấy qua, người chết đầy đất, giò bọ bò đầy trên người, mặt anh ta đều có thể không đổi sắc mà bước qua thi thể đó, giẫm nát mấy con giò đó, nhưng anh ta vừa cảm thấy da gà của mình đều nổi lên. Vừa rồi thật sự anh ta vẫn cho rằng cái đồ cùng lắm chỉ là dây buộc tóc thôi, không ngờ, không ngờ.

"Cái này chính là Thánh vật Huyết Nhan mà sư phụ người nói đến?"

"Ừ."

"Chuyện kia bây giờ phải làm sao?"

"Yên lặng theo dõi biến hóa." Trang Nhã Khinh nói. "Đại sư huynh, anh cũng không cần đi tìm nhà họ Cố gì đó, qua vài năm nữa em tự mình đi tìm. Cái này không có quy định trước bao nhiêu tuổi phải gả đi đúng không?"

"Có, mười tám tuổi."

"Mẹ nó, con mẹ nó thật biến thái." Trang Nhã Khinh nóng nảy trực tiếp nói tục. Nếu ai gặp được chuyện giống như cô chỉ sợ đều muốn điên lên rồi. Cô chẳng qua là nóng nảy nói tục một câu mà thôi.

Không ngoài ý muốn, Trang Nhã Khinh thấy khoe miệng Phá Thương giật giật, xem ra vị Đại sư huynh này của cô còn có chút không thích ứng kịp nha, haha.

Có điều là, Trang Nhã Khanh nói tục nhưng vẫn có được sự hưởng ứng, quả thật, vô cùng vô cùng biến thái, tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý.

"Bây giờ con mới mười ba tuổi, thời gian vẫn còn năm năm, con cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, cho nên lời nguyện này chưa chắc đã thật sự linh nghiệm. Con sẽ dùng thời gian bốn năm để tìm ra đáp án, nếu trong vòng bốn năm không tìm ra đáp án, con đây sẽ sự đi tìm nhà họ Cổ kia. Sẽ thử thương lượng tìm biện pháp giải quyết. Con nghĩ, thiếu chủ của nhà họ Cổ kia cũng không thích quy định như vậy, phải không?" Ngoại trừ việc Thánh nữ nhất định phải từ bên ngoài gả vào nhà họ Cổ ra, chủ nhân nhà họ Cổ đương nhiên cũng chỉ có thể cưới Thánh nữ. "Hơn ba trăm năm không có liên hệ gì với nhà họ Cổ, ai biết đã xảy ra thay đổi gì, nói không chừng chủ nhân nhà họ Cổ đã kết hôn rồi, hoặc là có người yêu, hoặc là nhà họ Cổ đã sớm không còn ai nha, những điều này đều không chắc chắn, khi đó, không phải lỗi của con. Chẳng lẽ con còn phải chịu lời nguyện gì đó sao? Như vậy, người phải chịu lời nguyện hẳn là nhà họ Cổ đi."

"Không được, không thể mạo hiểm như vậy. Bây giờ con có thể không đi, nhưng chúng ta vẫn phải tìm đến nhà họ Cổ trước, sau đó nói cho nhà họ Cổ biết Thánh nữ đã xuất hiện rồi." Thanh Phong bác bỏ cách suy nghĩ khờ dại của Trang Nhã Khanh.

"Lão già."

"Ta nói như thế nào thì làm như thế, chuyện này không cho phép bàn lại nữa. Thương Nhi, con ra ngoài tìm đến nhà họ Cổ, nói tin tức này cho bọn họ, sau đó có chuyện gì thì trở về báo lại cho chúng ta. Trước mắt chúng ta vẫn cần phải xem thái độ của nhà họ Cổ."

"Vâng, sư phụ."

"Nhóc con, mặc dù coi như Huyết Nhan không mang đến cho con lợi ích gì, trái lại còn mang đến vô vàn phiền toái, nhưng Huyết Nhan làm Thánh vật của chúng ta cũng nhất định có nguyên tác của nó. Mặt trên quyển sách này là dạy cho con sử dụng Huyết Nhan như thế nào. Con cảm đi nghiên cứu cho tốt."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Nhị sư huynh, công tử phong lưu.

"Lão già." Cô gái đẩy cửa ra đi vào.

Cô gái bây giờ đã mười bảy tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất của bông hoa, tuổi dậy thì. Mây lá liễu khẽ cong, đầu lông mày tinh tế hoàn mỹ, có thể thấy được bình thường cô gái có bao nhiêu chú ý đến chi tiết nhỏ của bản thân. Sáng sớm ánh mặt trời chiếu xuống khiến lông mi dài hơi rung động, ánh mắt ngập nước để lộ vẻ giảo hoạt. Mũi cao thẳng, miệng anh đào đỏ thắm nhỏ nhắn khẽ nhếch. Làn da lại càng tốt đến mức không còn lời nào để diễn tả, không nhìn ra được một chút tỳ vết nào, chân thực đến mức làm cho người ta hâm mộ.

Gương mặt tinh tế như vậy, lại có dáng người trước sau lồi lõm kia, phối hợp lại, mới đúng như trong câu tục ngữ đã nói, khuôn mặt thiên sứ dáng người ma quỷ.

Cô gái này, không phải là Trang Nhã Khanh thì là ai?

"Lão già dậy thôi, con phải đi rồi vậy mà người lại có thể ngủ nướng như vậy sao, mặt trời đã phoi đến môn rồi đấy." Trang Nhã Khanh muốn tiến lên vén chăn của Thanh Phong lên, nhưng lại không dễ dàng vén chăn lên như ngày thường. Lần này Thanh Phong sử dụng lực rất lớn, trong phút chốc Trang Nhã Khanh cũng không có cách nào vén lên được.

"Lão già, người làm gì vậy?" Trang Nhã Khanh lại cố gắng vén lên lần nữa, nhưng vẫn không kéo lên được.

"Con muốn đi thì đi đi, làm nhiều chuyện vô nghĩa như vậy làm gì? Đừng quấy rầy giấc ngủ của ta." Âm thanh của Thanh Phong có chút buồn bã.

"Lão già, không phải là người trốn ở trong chăn khóc thầm chứ?"

"Ai khóc? Con nhìn thấy sao? Muốn đi thì đi đi, nhanh đi đi, đừng làm phiền ta nữa."

Bỗng nhiên Trang Nhã Khanh hiểu rõ, buông tay ra, nhìn chằm có chút rung rẩy kia, thở dài. "Lão già, con đây lập phức phải đi rồi...Con sẽ nhanh trở về thôi."

Biết cửa phòng đã đóng lại, Thanh Phong mới vén chăn lên. Thanh Phong không khóc, nhưng hốc mắt hơi hồng hồng. Haiz, không biết con nhóc kia đi thì bao giờ mới có thể trở về.

Hai người Trang Nhã Khanh Phá Trần không muốn nhìn Lưu Vân và Thẩm Tuyết.

"Sur thúc, Sur tỷ, chúng con phải đi rồi."

"Ừ, trên đường chú ý an toàn. Có chuyện gì thì lập tức gọi điện về, chúng ta sẽ đến tìm con."

"Vâng. Hẹn gặp lại sur thúc, sur tỷ, thay con nói hẹn gặp lại với lão già."

"Sẽ."

Hai người bắt đầu hành trình của mình.

Một năm trước Phá Minh cũng bị người nhà của cậu đón về. Lúc trước Phá Minh bị người nhà vứt bỏ, Thanh Phong phát hiện khung xương của Phá Minh vô cùng hiếm thấy, là nhân tài luyện võ, cho nên mới nhặt Phá Minh về.

Phá Minh là con riêng, trước kia lại nhận hết ức hiếp, cuối cùng còn bị vứt bỏ. Về phần tại sao Phá Minh vẫn trở về, đương nhiên là vì báo thù.

Phá Minh chỉ nói cho một mình Trang Nhã Khinh biết tên thật của cậu, là Hạ Tĩnh Thiên.

Trang Nhã Khinh và Phá Trần không giống như là đi xa nhà một chút nào, hơn nữa còn là đáng về không lâu sau sẽ trở về, bởi vì tay của hai người đều trống trơn, không mang gì cả.

Dùng câu nói của Trang Nhã Khinh chính là, cũng không phải không có tiền, đến lúc đó dùng tiền mua là được.

Mặc dù Trang Nhã Khinh kia đã mất, nhưng Trang Nhã Khinh này vẫn còn đây, Trang Nhã Khinh biết tất cả các tài khoản gì gì đó của Trang Nhã Khinh kia, đã sớm thông qua ngân hàng trên mạng chuyển tiền của mình đi rồi. Mặc dù không phải là rất nhiều, dù sao công ty cũng không phải do cô quản lý, chỉ có hơn năm mươi vạn, nhưng mà dùng để mua quần áo và mua nhà cửa để ở gì gì đó vẫn hoàn toàn không thành vấn đề. Hơn nữa, Đại sư huynh nhà mình tùy tiện buôn bán gì đó cũng có thu nhập hơn một ngàn vạn. Đại sư huynh trước lúc đi lần cuối cùng còn đưa cho Trang Nhã Khinh một tấm chi phiếu.

Cứ như vậy, hai người ngồi trên xe lửa đường dài.

Mặc dù cả ngày Trang Nhã Khinh không tìm không phôi, cười vui vẻ hơn bất kỳ người nào khác, nhưng cô chưa từng quên mình còn một nhiệm vụ, đó chính là báo thù, vì Trang Nhã Khinh mà báo thù.

Mạnh Thiệu Phong làm công ty càng ngày càng lớn mạnh, tại thành phố A cũng có chi nhánh công ty của chính mình rồi. Trang Nhã Khinh nhìn hàng cây bên đường không ngừng tụt lại phía sau ở bên ngoài xe lửa, cười càng lúc càng lớn. Mạnh Thiệu Phong, rất nhanh thôi, chúng ta sẽ gặp lại. Nghe nói anh sống rất thoải mái, bệnh của Mạnh thiếu phu nhân cũng đã tốt hơn chưa? Muốn tôi trở về giúp anh một tay không? Ngồi xe lửa, sau đó là máy bay, thật là xa.

Mới xuống máy bay, Trang Nhã Khinh lập tức bị Phá Minh ôm lấy. Cánh tay mạnh mẽ có lực, gắt gao ôm chặt Trang Nhã Khinh trong ngực. Trang Nhã Khinh cảm thấy hơi bức mình. "Nhị sư huynh, mới một năm không gặp vậy mà lại biến thành nhiệt tình như vậy nha." Trang Nhã Khinh trêu chọc nói.

"Ừ, trái lại tiểu sư muội em tại sao lại không thay đổi chút nào, miệng vẫn lợi hại như thế. Chính là càng đẹp hơn rồi, thật muốn giấu em đi để không cho người khác nhìn thấy." Phá Minh, không, bây giờ đã là Hạ Tĩnh Thiên rồi. Hạ Tĩnh Thiên nói xong, nhìn thoáng qua Phá Trần. "Tại sao cậu lại ở đây?" Lời nói này cũng thật là, Phá Trần vẫn luôn ở đây, xem ra người nào đó vừa mới bị coi như không nhìn thấy rồi.

"Nhã Nhã ở đâu thì tôi ở đó."

"Chuyên theo đuôi. Tiểu sư muội, đi thôi, Nhị sư huynh dẫn em đi ăn cơm, đồ ăn gì đó trên máy bay rất khó ăn." Hạ Tĩnh Thiên vừa nháy đôi mắt đào với Trang Nhã Khinh vừa nói.

Trang Nhã Khinh càng cảm nhận được, hình như vị Nhị sư huynh này của cô càng ngày càng có khí chất của công tử phong lưu rồi. Vị Nhị sư huynh ban đầu có chút lạnh lùng của cô đi đâu rồi?

"Tôi thì sao?" Phá Trần nói.

"Cậu? Cậu thích đến chỗ nào thì đến chỗ đó đi? Thật không biết cậu theo tới đây làm gì? Muốn phá hoại cơ hội tôi ở cùng một chỗ với tiểu sư muội sao?"

Vì vậy, ba người họ, dưới ánh mắt chăm chú của rất nhiều người, bao gồm cả nam cả nữ, bước vào cửa chiếc xe Rolls-Royce đã mở sẵn của Hạ Tĩnh Thiên, sau đó rời đi.

"Người vừa mới ở đây kia là Hạ Tĩnh Thiên, người mà nhà họ Hạ vừa mới đưa về sao?" Một cô gái ăn mặc rất hợp thời trang hỏi cô gái bên cạnh cũng ăn mặc giống cô ta, giống như em gái nhà bên.

"Đúng vậy."

"Haha, xem ra còn đẹp trai hơn trên tạp chí một chút. Người đàn ông đi cùng anh ta là ai?" Người đi cùng Hạ Tĩnh Thiên có phong cách hoàn toàn khác biệt, nhưng xem ra cũng rất có hứng thú.

"Không biết, cũng chưa từng thấy trên bất kỳ một loại tạp chí nào."

"Ừ, giúp tôi điều tra thêm người kia."

"Được."

"Còn có, người phụ nữ kia nữa." Xem ra người phụ nữ kia khác với những người phụ nữ trước kia của Hạ Tĩnh Thiên.

Người đàn ông ở bên cạnh cũng hỏi. "Cô gái đi cùng Hạ Tĩnh Thiên kia là ai?"

"Không biết, thuộc hạ lập tức phái người đi điều tra."

"Được, nhanh đi." Cô gái kia, vô cùng nổi bật, nhất định quan trọng đối với Hạ Tĩnh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ăn một bữa cơm cũng gặp kẻ háo sắc.

"Phòng bao 202." Hạ Tĩnh Thiên là khách quen của nơi này, quen thuộc đi vào, nở nụ cười trên ghẹo với cô gái phục vụ, cô gái phục vụ lập tức choáng váng, mặt đỏ tai hồng nói. "Bên này, mời theo tôi."

Toàn bộ điều này Trang Nhã Khinh đều nhìn thấy. "Nhị sư huynh, không tốt nha, lẫn lộn quá...đưa tay cho em xem."

Hạ Tĩnh Thiên không rõ nguyên nhân nhưng vẫn vươn tay đưa đến trước mặt Trang Nhã Khinh. Trang Nhã Khinh tùy tiện nhìn một lúc, lập tức đẩy tay Hạ Tĩnh Thiên ra. "Không nhìn nữa, không có ý nghĩa gì cả."

"Em gái nhỏ, cánh tay của anh trai cực kỳ to khỏe, lại còn có lực nữa...em muốn xem không?"

Không biết từ lúc nào bên cạnh có thêm hai người đàn ông, mà vị vừa nói chuyện kia là người vừa cao lại vừa to, cơ bắp cực kỳ phát triển. Điều anh ta nói cũng không có gì sai, cánh tay phải của anh ta cực kỳ to khỏe, nhưng có lực hay không thì cũng không biết.

"Muốn chết sao?" Tâm trạng của Phá Trần vốn không phải là tốt, hai người này chạm vào huyệt súng rồi.

"Ai muốn chết? Mày sao?" Người đàn ông vừa cao vừa khỏe kia đứng trước mặt Phá Trần, giống như Cự Nhân(1) vậy. Phá Trần cao một mét tám, vậy mà chỉ tới bả vai của Cự Nhân kia.

(1)Cự Nhân: Người khổng lồ

Lúc này bọn họ vẫn chưa vào phòng được bao, bên này ầm ĩ, tự nhiên dẫn tới rất nhiều sự chú ý.

Trang Nhã Khinh nhéo nhéo cánh tay của Phá Trần, ý bảo Phá Trần không cần hành động thiếu suy nghĩ, toàn bộ chỉ cần nhìn cô là được. "Anh trai cao to, đừng so đo với anh trai em, có được không?" Trang Nhã Khinh chớp chớp đôi mắt to tròn, muốn có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu, muốn có bao nhiêu đáng vẻ loli thì có bấy nhiêu. Cự Nhân kia vốn là người yêu thích loli, nếu không thì làm sao có thể vừa thấy Trang Nhã Khinh đã lập tức xông qua đây?

Phải nói cách ăn mặc này của Trang Nhã Khinh, người nào nói không phải là Loli đều là giả. Váy công chúa, dây buộc tóc màu hồng nhạt, ai nói không phải là Loli. Vốn là nhân tài mười bảy tuổi nha.

"Vẫn là em gái nhỏ thức thời." Cự Nhân nhìn Trang Nhã Khinh, nở nụ cười đậm đàng. Người đàn ông bên cạnh Cự Nhân kia gầy trơ cả xương, cả người không có một chút thịt nào, nhất định là kẻ nghiện.

"Tiểu Cường, đi thôi, còn phải đi gặp lão đại."

"Anh trai cao to đã lợi hại như vậy, nhất định lão đại của anh trai cao to còn lợi hại hơn phải không?" Trang Nhã Khinh lộ vẻ sùng bái, để cho lòng hư vinh của Cự Nhân tiểu Cường và tên gầy bay lên thật cao, đã cao đến một độ cao mà trước nay chưa từng có.

"Đương nhiên rồi. Em gái nhỏ, có muốn đi gặp lão đại của bọn anh không?"

"Được chứ." Đáng vẻ của Trang Nhã Khinh giống như rất muốn đi gặp lão đại kia, khiến cho Cự Nhân và tên gầy đặc biệt thoải mái.

Thật ra Trang Nhã Khinh làm như vậy cũng không có ý tứ nào khác, chỉ là chơi đùa thôi, dù sao cũng đang buồn chán. "Nhưng mà anh trai cao to, trước

tiền em muốn so cơ cấp cùng với anh nha."

"Haha." Cự Nhân nhìn cánh tay cực kỳ nhỏ của Trang Nhã Khinh, cười haha. "Em gái nhỏ, anh trai sợ làm em bị thương nha..." Lời này, thật ra là có nghĩa khác.

"Thử một chút nha, anh trai cao to không phải nói cánh tay của mình rất mạnh mẽ, rất có lực sao? Em muốn nhìn một chút xem rốt cuộc tay anh trai cao to có bao nhiêu sức lực thôi."

"Được thôi, nhưng mà lát nữa không cho khóc nhè nhé." Loli này đáng yêu quá, rất muốn dẫn cô về nhà, đặt ở dưới thân, mặc sức hưởng thụ. Cự Nhân suy nghĩ đến đánh về Trang Nhã Khinh khóc lóc cầu xin tha thứ, hai mắt to chớp chớp, nước mắt đảo quanh ở dưới thân anh ta thì trong nháy mắt lập tức hưng phấn, ở trường hợp này, Cự Nhân đành phải giấu đi, không bị người khác phát hiện anh ta lặng lẽ đứng lên. Nếu là trên các quán nhỏ hoặc ở chỗ khác, chỉ sợ anh ta đã sớm hành quyết Lolita này ngay tại chỗ rồi. Chỉ là ở trong này anh ta còn không có lá gan gây rối.

Nhớ lại, Cự Nhân lại vừa kiểm tra vừa kéo quần áo xuống dưới một chút.

"Được được. Chúng ta qua chỗ khác thôi." Không có năng lực tự kiểm chế như vậy, thật không thú vị. Trang Nhã Khinh lườm chỗ kia của Cự Nhân, lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Tại sao Cự Nhân lại cảm nhận được Lolita này đang nhìn chỗ kia của anh ta nhỉ? Sẽ không đâu, áo của anh ta rất dài, đã che khuất rồi.

Ở sảnh lớn của Kim Bích Huy Hoàng, Trang Nhã Khinh và Cự Nhân mỗi người ngồi một bên, chuẩn bị đầu vào đó.

Người vốn tới để ăn cơm đều đã vây quay sảnh lớn này, một phần khác đều tới trước cửa phòng bao để xem cảnh tượng náo nhiệt này.

Trang Nhã Khinh và Cự Nhân, vừa nhìn thấy lập tức biết năng lực cách xa nhau, thật ra kết quả cũng quá rõ ràng rồi. Chẳng qua bọn họ vẫn muốn nhìn một chút, đến cùng thì cô bé không biết trời cao đất rộng này sẽ làm như thế nào.

Lúc Cự Nhân vừa muốn nắm lấy tay Trang Nhã Khinh thì tay Trang Nhã Khinh đã bị Hạ Tĩnh Thiên ở bên cạnh kéo lại. Sau đó trong lúc Hạ Tĩnh Thiên dịu dàng đeo cho Trang Nhã Khinh một đôi găng tay bằng da, vừa nói. "Đừng để người khác chiếm tiện nghi nhé."

Sắc mặt Cự Nhân có chút không tốt, vốn đây chính là cơ hội lớn để trêu ghẹo, bây giờ thật đáng tiếc, không sờ được bàn tay vừa nhìn đã cảm thấy trơn bóng mềm mại của Trang Nhã Khinh, có điều là anh ta cũng không nói cái gì không tốt.

Mang găng tay bảo vệ xong, hai người cầm tay ở một chỗ. Coi như là Trang Nhã Khinh đeo găng tay thật dày nhưng khi so sánh với Cự Nhân thì vẫn nhỏ đến đáng thương. Tay của Cự Nhân kia hoàn toàn có thể nắm trọn cả bàn tay của Trang Nhã Khinh trong lòng bàn tay.

Không có gì bất ngờ, Cự Nhân chiến thắng đã trong tầm mắt, tay Trang Nhã Khinh đã bị Cự Nhân bẻ sang bên mình rồi. Xem ra kỳ tích sẽ không xuất hiện rồi.

Thật ra căn bản là Cự Nhân không cần dùng đến lực, không ngờ cô bé này lại khỏe đến vậy, dường như bóp nát xương tay của anh ta rồi. Nhưng, Cự Nhân cũng không biết vì sao, cô bé này không bẻ về phía thắng mà lại cứ bẻ về phía thua kia. Tay Cự Nhân căn bản là bị Trang Nhã Khinh kéo đi. Sự chênh lệch về sức mạnh giữa hai người thì chỉ có hai người mới biết được, còn có Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên.

Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên không ngăn Trang Nhã Khinh chơi đùa, vừa nhìn là biết Trang Nhã Khinh sẽ không bị thiệt thòi, ai cũng có thể chịu thiệt chỉ riêng Trang Nhã Khinh là không thể. Lúc trước bọn họ không chỉ một lần thua trong tay cô bé nhìn như vô hại này.

Giữa lúc tưởng như Trang Nhã Khinh lập tức thua thì bỗng nhiên Trang Nhã Khinh lại buông tay. "Không chơi nữa, em không thể bằng anh được, nếu không thì để anh trai em tới so với anh thì sao?" Trong tích tắc cô vừa đẩy tay ra, đã bóp nát xương tay của Cự Nhân, hơn nữa lại duy trì lực ở tay vô cùng tốt, không phát ra một chút âm thanh nào.

"Anh trai cao to, tại sao anh lại đồ mồ hôi thế?" Trang Nhã Khinh giả vờ khó hiểu.

"Haha, hơi nóng một chút." Nói nhảm, cô thử bị bóp nát xương xem có đồ mồ hôi lạnh không? Anh ta phải cực kỳ chịu đựng thì mới có thể không hét lên kêu đau đó. Cự Nhân muốn mắng người, nhưng coi như anh ta nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng, càng làm mình mất thể diện hơn thôi. Lăn lộn trong xã hội là dựa vào cái gì, không phải là dựa vào mặt mũi sao? Anh ta cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Xú nha đầu, cô nhất định sẽ gặp khó khăn trong tay tôi, đến lúc đó thì có thể tự trách mình không thương hương tiếc ngọc rồi.

Tay của Phá Trần vừa chạm vào tay của Cự Nhân thì lập tức hiểu rõ có chuyện gì xảy ra rồi. Đúng là Nhã Nhã không bị thiệt thòi, chịu thiệt chỉ có tên đàn ông không biết lợi hại kia thôi. Hơn nữa còn bị Nhã Nhã biến thành có nổi khờ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt nữa.

Nhã Nhã mà, Phá Trần lập tức thắng Cự Nhân. "Cảm ơn."

"Haha, đâu có." Cự Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Đi."

"Cứ đi như thế này sao?" Tên gầy vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tiểu Cường không phải muốn mang Lolita này đi sao? Lolita này đúng là cực phẩm của trần gian nha, rơi vào trong tay Tiểu Cường thì không thể dễ dàng bỏ qua như vậy được.

"Một lúc nữa lão Đại đến không thấy ai trong phòng thì ai chịu trách nhiệm?" Cụ Nhân kéo người gầy vội vàng rời khỏi đó.

"Đi ăn cơm thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gặp lại Mạnh Thiệu Phong.

Hạ Tĩnh Thiên tận tình làm chức trách của chủ nhà, món nào ngon cũng gọi lên. Bào ngư, tổ yến, vây cá, chỉ có ba người mà gọi đầy một bàn toàn các món ăn.

"Nhiều như vậy thì làm sao ăn hết được?" Trang Nhã Khinh nhìn một bàn lớn đầy thức ăn. Thật đúng là rục rờ muôn màu, quá nhiều thứ nên không kịp nhìn hết mọi thứ.

"Ăn không hết thì thôi, cũng không nhất định phải ăn hết."

"Quá lãng phí rồi." Trang Nhã Khinh có chút không thích quá phô trương lãng phí như vậy. Làm như vậy không bằng để nhị sư huynh tự tay làm vài món ăn, như vậy cô ăn còn có thể thoải mái một chút.

Nếu là trước kia thì Trang Nhã Khinh sẽ không cảm thấy như vậy, có lẽ là do ở trong núi tiết kiệm đã quen nên bỗng nhiên có chút không thoải mái.

Người phục vụ đặt thức ăn lên, có chút khinh miệt nói. "Tiểu thư, Hạ tiên sinh mời khách lại không cần cô phải trả tiền, nên cứ ăn là được rồi. Chắc là cô chưa từng nếm qua những món ăn ngon như thế này, vậy thì ăn nhiều một chút." Dù là nhà hàng tốt hơn nữa thì sẽ vẫn có một số nhân viên phục vụ có thái độ không tốt như vậy, chứ đừng nói đến đây còn là nhà hàng mà khách hàng ở đây đã quen tiêu tiền như nước.

Hạ Tĩnh Thiên là khách quen của nơi này, lại đẹp trai nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, có một số cô gái thầm mến Hạ Tĩnh Thiên cũng là chuyện về tình có thể tha thứ. Chẳng qua hiểu là hiểu thôi, Trang Nhã Khinh cũng không phải là người chịu để người khác bắt nạt.

"Mấy món ăn này, tôi đều ăn đến phát ngấy rồi. Bây giờ nhìn là không muốn ăn, có muốn tôi để Tĩnh Thiên thưởng bàn thức ăn này cho cô để cô có thể từ từ ăn không? Nhìn các người ở nhà hàng lớn phục vụ những món ăn này thật đúng là đáng thương, mỗi ngày nhìn những món sơn hào hải vị, nhưng chỉ có thể nhìn mà không được ăn. Lại nhìn những cậu ấm có tiền rồi mơ tưởng có thể bỏ lên giường người ta rồi bay lên làm Phụng Hoàng. Chỉ tiếc là bị người ta ăn sạch sành sanh xong lại không lấy được cái gì." Miệng Trang Nhã Khinh từ trước đến nay đều độc như thế, bàn về lời nói ác độc thì ai có thể hơn được Trang Nhã Khinh đây.

Thật ra dáng dấp của nhân viên phục vụ kia cũng được coi là không tệ, cho nên mới muốn có một ngày được người có tiền coi trọng. Nhân viên phục vụ kia nào ngờ miệng của một cô gái ăn mặc giản dị, đáng yêu lại có thể độc như vậy, nhưng cô ta lại không tìm được lời nào để phản bác, chỉ có thể tức đến mức mặt lúc trắng lúc đỏ.

"Mong muốn của Nhã Nhã, đương nhiên anh sẽ đáp ứng." Hạ Tĩnh Thiên cười lấy tấm thẻ VIP màu vàng kim lấp lánh ra. "Tĩnh tiền. Một bàn này coi như là tôi thưởng cho cô."

Hạ Tĩnh Thiên, Trang Nhã Khinh và Phá Trần rời đi, trong phòng chỉ còn lại nhân viên phục vụ kia đứng yên nhìn một bàn đầy sơn hào hải vị, khóc thút thít.

"Nhã Nhã, em đúng là càng ngày càng độc rồi." Hạ Tĩnh Thiên cười nói.

"Ai bảo cô ta dám coi thường em, còn ám chỉ rằng em là người chưa từng va chạm với xã hội nữa chứ." Trang Nhã Khinh le lưỡi. "Nhị sư huynh, em cũng không muốn đến nơi khác ăn cơm đâu, chúng ta về nhà đi, lâu rồi em không được ăn thức ăn anh nấu." Lúc cô tiêu tiền như nước, vô cùng xoa hoa thì con bé kia vẫn còn đang ngây ngô trong bụng mẹ đấy.

"Được, công chúa nhỏ của anh có lời, anh nào dám không nghe theo." Thật ra cậu thích nghe Trang Nhã Khinh gọi cậu là Tĩnh Thiên hơn.

"Tiểu sư huynh, anh đã liên lạc với đại sư huynh chưa?"

"Rồi, chỉ là đại sư huynh không nói bao giờ sẽ tới đây, có lẽ đang làm nhiệm vụ gì rồi."

"Ừ..."

Một năm không gặp mặt, Hạ Tĩnh Thiên và Trang Nhã Khinh tán gẫu về chuyện trong vòng một năm này, chỉ là phần lớn thời gian đều do Trang Nhã Khinh nói, các loại chuyện giống như một năm mình đùa giỡn Thanh Phong bao nhiêu lần, đùa giỡn như thế nào. Sau khi kể xong Trang Nhã Khinh cười đến không nhìn thấy mặt. "Nhị sư huynh, Tiểu sư huynh, em nhớ sư phụ, sư thúc, cùng sư tỷ rồi."

"Gọi điện báo bình an cho bọn họ đi, từ lúc chúng ta đến đây còn chưa gọi điện về."

"Vâng."

Trang Nhã Khanh vừa mới kết nối điện thoại, còn chưa kịp nói gì thì xe lại đâm vào một chiếc BMW đi ngang qua đường. Nếu không phải võ công của ba người họ rất mạnh, chất lượng xe tương đối tốt thì sợ rằng đã bị thương nghiêm trọng rồi.

Ba người Trang Nhã Khanh xuống xe, chủ nhân của chiếc xe BMW kia cũng đã lái xe rời đi. Trang Nhã Khanh chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của anh ta thì lập tức nhận ra người nọ. Thật đúng là quá quen thuộc với người nọ rồi, quen thuộc đến mức muốn quên cũng khó.

"Mạnh Thiệu Phong."

"Nhã Nhã biết anh ta sao?" Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên đều cảm thấy rất kỳ lạ. Lúc Trang Nhã Khanh vào Lăng thiên môn mới bảy tuổi, làm sao có thể quen biết người này được?

"Cũng không tính là quen."

"Mạnh Thiệu Phong, kẻ mới nổi trong giới kinh doanh ở thành phố A. Nơi mà anh ta trở nên giàu có là thành phố C, nghe nói là do dựa vào một người phụ nữ. Về sau không biết tại sao người phụ nữ kia bỗng nhiên biến mất, công ty của người phụ nữ kia lập tức rơi vào tay anh ta. Trái lại anh ta là một người rất có tài, rất có khả năng buôn bán." Hạ Tĩnh Thiên nói ra tin tức mà mình biết.

Haha, người mà nhị sư huynh nói đến không phải là mình sao? Xem ra, Mạnh Thiệu Phong chưa nói ra tin tức mình đã chết.

"Nhị sư huynh, chúng ta vô duyên vô cớ bị người ta đâm phải, cứ đi như vậy giống như không biết làm gì nha..." Tôi chưa gây phiền toái cho anh thì anh lại chọc tôi trước, Mạnh Thiệu Phong, đây là do bản thân anh tự tìm..

"Nhã Nhã có biện pháp gì sao?"

"Không có. Em đói bụng lắm rồi, mau lên, trở về ăn cơm đã."

"Là em muốn anh thưởng bàn đồ ăn kia cho người ta, nếu không thì sẽ không phải chịu đói rồi, nghịch ngợm."

Hạ Tĩnh Thiên không đưa Trang Nhã Khanh về gia tộc của cậu mà đưa đến biệt thự tư nhân ở bên ngoài. Bên trong ngôi nhà kia quá nhiều áp lực, không có một chút không gian tự do nào. Bình thường cậu cũng ở biệt thự bên ngoài.

"Hai người đi tắm trước đi, tự chọn cho mình một phòng trên tầng hai đi, bên trong đều có phòng tắm riêng biệt. Biết hai người tới, quần áo tắm rửa cũng đã chuẩn bị hết rồi."

"Nhị sư huynh thật biết chăm sóc nha, về sau nhị sư tẩu có thể hưởng phúc từ chồng rồi, có đúng không Tiểu sư huynh?"

Những lời này của Trang Nhã Khanh khiến chỉ số tâm trạng của Hạ Tĩnh Thiên giảm xuống, lại khiến chỉ số tâm trạng của Phá Trần tăng lên. Phá Trần cười nói: "Đúng rồi Nhị sư huynh, bây giờ cũng là lúc tìm sư tẩu rồi."

"Không bàn luận chuyện cá nhân." Mặt Hạ Tĩnh Thiên có chút khó coi, cũng không để ý tới người khác, đi vào phòng bếp. Nhã Nhã, chẳng lẽ em không biết tình cảm của anh đối với em sao? Hay là em với Phá Trần? Mặc kệ như thế nào, anh sẽ không buông tay, trừ phi em tự mình từ chối anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tôi tới đòi nợ.

"Thật xin lỗi tiểu thư, xin hỏi cô muốn tìm ai?" Thái độ phục vụ của nhân viên đứng ở quầy lễ tân cũng không tệ lắm. Khi cười vừa vắn đề lộ bốn chiếc răng, vô cùng tiêu chuẩn.

"Tôi tìm Tổng giám đốc Mạnh của các người." Trang Nhã Khanh từng nói, sẽ không bị thiệt thòi một cách vô ích, hôm nay chỉ là tới đây thu một chút lợi tức mà thôi.

"Xin hỏi cô có hẹn trước không?" Cô gái nhỏ vị thành niên này tới mình Tổng giám đốc Mạnh của chúng ta làm gì? Mặc dù bình thường không thiếu những cô nàng có phong cách thời trang chói mắt tới tìm Tổng giám đốc Mạnh, có điều là đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái nhỏ này. Cô gái đứng ở quầy lễ tân cũng hơi hứng thú. Chẳng lẽ Tổng giám đốc Mạnh nhà mình thay đổi khẩu vị rồi à? Lại thích Lolita như vậy? Nhìn dáng người của cô bé này hình như rất tốt, liếc mắt một cái, là 34C phải không?

"Không có."

"Thật xin lỗi, muốn gặp Tổng giám đốc Mạnh bao giờ cũng phải hẹn trước."

"Không cần, cô gọi điện thoại cho anh ta đi, tin tưởng tôi, anh ta nhất định vô cùng vui lòng ra đây gặp tôi. Nói với anh ta, có một người tên Trang Nhã Khanh đến đây tìm anh ta đòi nợ."

Đòi nợ? Chẳng lẽ chính là loại nợ kia sao? Không phải là Tổng giám đốc Mạnh dùng sức mạnh chứ?

Trang Nhã Khanh buồn chán, vì thế bắt đầu xem xét nội tâm của cô gái lễ tân trước mặt này. Sau khi biết được trong lòng đối phương nghĩ như thế nào, Trang Nhã Khanh thật sự không biết nên cười hay nên khóc. Sức tưởng tượng của vị tiểu thư này lại mạnh như vậy, làm lễ tân thật đúng là phí phạm nhân tài, nên đi viết tiểu thuyết thôi.

Chi nhánh ở thành phố A thật ra còn mạnh hơn tổng công ty ở thành phố C, phần lớn việc quan trọng của công ty đều ở đây, cho nên quanh năm Mạnh Thiệu Phong đều dừng lại ở bên này, bên kia giao cho người khác quản lý. Sau khi thành lập công ty mới tuyển dụng, cho nên lễ tân mới không biết Trang Nhã Khanh là ai.

Mạnh Thiệu Phong đang phê duyệt một văn kiện vô cùng quan trọng, thư ký Mạc Ny Táp gọi điện vào. "Tốt nhất cô nên có việc quan trọng." Giọng nói của Mạnh Thiệu Phong rất lạnh lùng, không có chút tình cảm nào, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Bỗng nhiên Mạc Ny Táp hơi hồi hận tại sao mình lại muốn nghe giọng của Tổng giám đốc Mạnh một chút nên mới gọi điện vào chứ. "Tổng giám đốc Mạnh, lễ tân vừa mới gọi điện tới, nói bên ngoài có một người tên là Trang Nhã Khanh muốn tìm ngài, nói là muốn tìm ngài đòi nợ. Alo? Tổng giám đốc Mạnh? Alo?"

Mạc Ny Táp còn chưa đặt điện thoại xuống đã thấy cảnh Tổng giám đốc Mạnh vội vàng chạy ra ngoài. Mạc Ny Táp cẩn thận phát hiện, cổ tay áo Tổng giám đốc Mạnh còn chưa hạ xuống, cổ áo cũng chưa đóng cúc. Mạc Ny Táp làm thư ký của Mạnh Thiệu Phong đã nhiều năm rồi, cô biết lúc trong văn phòng không có ai, Mạnh Thiệu Phong sẽ cuộn tay áo lên, mở cúc áo ra. Đương nhiên, điều này cũng chỉ có cô mới biết được. Bình thường Mạnh Thiệu Phong là người vô cùng cẩn thận. Nhưng lần này Tổng giám đốc Mạnh lại có thể không chỉnh đốn trang phục cho ngay ngắn?

Mạnh Thiệu Phong chấn động khi nghe thấy tên của Trang Nhã Khanh, cũng không nghe thấy lời nói sau đó của Mạc Ny Táp, đặt điện thoại xuống lập tức chạy ra ngoài. Anh ta sợ điều mình vừa nghe đều là do mình tự tưởng tượng, cũng không có người phụ nữ nào tên Trang Nhã Khanh tìm anh ta, Nhã Khanh đã chết nhiều năm như vậy rồi, lúc này làm sao có thể xuất hiện để tìm anh ta? Nhưng anh ta không quản được nhiều vậy, anh ta chỉ muốn ngay lập tức, lập tức đi gặp Nhã Khanh.

Rất nhanh xuống tới tầng dưới cùng, nhưng Mạnh Thiệu Phong vô cùng thất vọng, Nhã Khanh không xuất hiện ở đây. Xem ra đúng là anh ta vừa tự tưởng tượng ra rồi. Làm sao Nhã Khanh có thể tới tìm anh ta đây? Nếu thật sự tới tìm cũng là tới lấy mạng anh ta thôi.

Anh ta tình nguyện bị Nhã Khanh mang đi, cho dù phải rơi vào mười tám tầng địa ngục cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần để cho anh ta gặp lại Nhã Khanh một lần nữa.

"Mạnh Thiệu Phong." Mạnh Thiệu Phong chuẩn bị quay đi thì lại nghe thấy có người gọi anh ta. Giọng nói này, âm thanh này, chính là Nhã Khanh rồi. Nhất định là anh ta nghe lầm rồi.

"Mạnh Thiệu Phong." Trang Nhã Khanh vội vàng đi đến trước mặt Mạnh Thiệu Phong, nhìn dáng vẻ kinh hồn bạt vía của Mạnh Thiệu Phong, trong lòng cảm thấy buồn cười. Đây là vẻ mặt gì?

"Cô là..." Lúc này Mạnh Thiệu Phong mới nhìn thấy cô gái trước mặt mình, hỏi.

"Tôi là ai sao? Tôi là Trang Nhã Khanh." Mặc dù dáng vẻ hoàn toàn khác biệt, nhưng Trang Nhã Khanh vẫn giữ lại một điểm ở kiếp trước, chính là giọng nói. Giọng nói kiếp trước và kiếp này của Trang Nhã Khanh giống nhau như đúc, trên cơ bản là không đổi.

"Nhã Khanh?" Mạnh Thiệu Phong có chút nghi ngờ nhìn cô bé miệng còn hơi sữa trước mặt này. Cô bé này là Nhã Khanh? Không có khả năng. Cho dù là Nhã Khanh đầu thai cũng không thể lớn như vậy được. Cô bé này mười sáu tuổi. Nhã Khanh, Nhã Khanh cũng đã đi mười năm rồi. Mười năm, anh ta cũng không biết mình trải qua mười năm như thế nào. Mỗi lần trở lại nơi không thể gọi là nhà kia, cuối cùng anh ta sẽ nhớ tới trước kia, anh ta về nhà Nhã Khanh sẽ nhận áo khoác của anh ta, sau đó dịu dàng nói. "Ông xã, anh về rồi." Sau đó trên bàn đã có bữa tối phong phú chờ anh ta.

Nhã Khanh là cô bé được nuông chiều từ bé, nhưng vì anh ta nói không thích có người ngoài tự tiện ra vào không gian riêng tư của bọn họ, cũng không thích ra ngoài ăn cơm, cho nên Nhã Khanh lập tức đi học nấu ăn. Nhã Khanh học cái gì cũng rất nhanh, mới hai tháng lập tức vượt qua đầu bếp nổi tiếng thế giới kia.

"Đúng." Trang Nhã Khanh đưa thẻ căn cước⁽¹⁾ của cô lên. Đầu năm nay muốn làm thẻ căn cước vẫn không dễ dàng gì. Bên trên ghi tên cô, Trang Nhã Khanh. "Nếu anh cảm thấy nghi ngờ, đây chính là thẻ căn cước của tôi."

(1) Thẻ căn cước: chính là chứng minh thư của Trung Quốc.

Thực sự, ảnh trên thẻ căn cước là cô bé này, mà cô bé này tên là Trang Nhã Khanh. "Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Bỗng nhiên Trang Nhã Khanh nở nụ cười, có chút châm chọc, có chút lạnh lẽo, nhưng nhiều hơn chính là coi thường. "Tôi tới tìm anh đòi nợ. Ngày hôm qua ở ngã tư đường Trường Hưng, anh không tuân theo quy tắc giao thông, băng ngang qua đường, đâm phải xe của chúng tôi. Đây là giấy tờ." Trang

Nhã Khanh đưa một tờ giấy lên. Đứng là giấy tờ sửa chữa xe.

Nếu là người khác, chỉ sợ Mạnh Thiệu Phong sẽ trực tiếp giao cho cấp dưới đền tiền sau đó chạy lấy người, nhưng người đang đối diện với anh ta chính là Trang Nhã Khanh, coi như cô bé này không phải là Trang Nhã Khanh đi nữa thì Mạnh Thiệu Phong vẫn sẽ tự nhiên sinh ra một loại cảm giác áy náy. "Thật xin lỗi, tôi lập tức cho người tới bồi thường tiền."

Ngày hôm qua anh ta nghe nói bệnh tình của Lê Phương có chuyển biến tốt đẹp, có thể xuất viện, cho nên về mặt có chút hoảng hốt. Hình như anh ta đã nhớ ra mình đã từng đâm vào một chiếc xe, nhưng khi đó anh ta hoàn toàn không còn lòng dạ nào. Đối với Lê Phương, anh ta không biết nên hận hay nên làm như thế nào. Đối với ân tình của Lê Phương, anh ta không thể xóa nhòa, nhưng Lê Phương cũng là người giết Nhã Khanh. Haizz. Đều là do anh ta tạo nên tội ác.

Nhìn tờ giấy, Mạnh Thiệu Phong thấy chiếc xe kia còn là Rolls-Royce, trong lòng cảm thấy chỉ sợ cô bé kia chính là thiên kim của một xí nghiệp nào đó rồi. Nhưng anh ta không nghe thấy nơi này có người nổi tiếng nào họ Trang cả.

"Còn nữa, không chỉ có trên này, còn có tiền đền bù tổn thất tinh thần. Tối hôm qua tôi còn nằm mơ mình bị xe đâm chết đấy."

"Được. Cần tôi bồi thường bao nhiêu?"

"Phí tổn thất tinh thần thì mười vạn đi, với lại, tôi còn muốn anh mời tôi ăn cơm."

"Không thành vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bị bắt cóc sao?

Trang Nhã Khanh cũng không biết tại sao tất cả mọi người đều thích đến Kim Bích Huy Hoàng này ăn cơm. Lần trước bởi vì chuyện người phục vụ kia nên Trang Nhã Khanh có ấn tượng không tốt với nhà hàng này.

Có điều là Trang Nhã Khanh cũng không nói gì.

Một khi Mạnh Thiệu Phong đã mời khách thì nhất định đều đến Kim Bích Huy Hoàng, chủ yếu là do ở thành phố A này Kim Bích Huy Hoàng được coi là nhà hàng đẳng cấp nhất rồi. Bình thường anh ta cũng tự nấu cơm ở nhà, cho nên, khi Trang Nhã Khanh nói muốn anh ta mời ăn cơm lập tức chọn nhà hàng này.

Không biết nên nói là vận khí của Trang Nhã Khanh không tốt hay là vận khí của nhân viên phục vụ kia không tốt, nhân viên phục vụ hôm nay lại có thể chính là người đã bị Trang Nhã Khanh trách mắng kia.

Tiểu Phương trừng mắt nhìn Trang Nhã Khanh một cái, chính là bởi vì cô ấy mà thiếu chút nữa cô ta bị đuổi việc rồi, nếu không phải cô ta quỳ xuống cầu xin thì bây giờ đã không còn công việc rồi. Nhưng cô ta vẫn bị trừ ba tháng tiền lương.

"Mạnh tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?"

Bởi vì lúc đi mới quyết định đến đây cho nên không có phòng, không thể làm gì khác hơn là phải ở đại sảnh. Trang Nhã Khanh chọn một vị trí gần cửa sổ.

Công việc ở Bích Kim Huy Hoàng này cũng không phải là tốt bình thường.

"Nhã Khanh, cô muốn chọn gì?" Mạnh Thiệu Phong theo thói quen gọi một tiếng Nhã Khanh. Sau khi gọi xong, Mạnh Thiệu Phong cũng cảm thấy hơi xấu hổ, quan hệ của mình với cô ấy cũng không tốt như vậy chứ. Nhưng cô bé này, ngoại trừ vẻ ngoài khác với Trang Nhã Khanh thì tên giống nhau, ngay cả giọng nói cũng giống nhau. Có đôi khi, anh ta có một loại ảo giác, người bên cạnh anh ta bây giờ chính là vợ anh ta Trang Nhã Khanh.

"Gọi tôi là Trang tiểu thư được rồi." Trang Nhã Khanh lạnh lùng nói. Tôi và anh rất thân sao?

Tiểu Phương cảm thấy chán nản. Vì sao đàn ông tốt đều thích quay xung quanh người phụ nữ này thế? Hơn nữa người phụ nữ này vẫn không biết tốt xấu như thế. Tại sao ông trời lại không công bằng như thế chứ?

Mạnh Thiệu Phong càng cảm thấy xấu hổ. "A....Trang tiểu thư. Xin hỏi cô muốn dùng gì?"

"Sao cũng được."

Mạnh Thiệu Phong lại giống như đi vào cõi thần tiên rồi. Anh ta nhớ rõ lúc trước khi anh ta hỏi Nhã Khanh, lần đầu tiên Trang Nhã Khanh đồng ý ra ngoài ăn cơm với anh ta. Anh ta không kim lòng được gọi một tiếng Nhã Khanh, khi đó Nhã Khanh cũng nói như thế này. Về sau, lúc gọi đồ ăn, Nhã Khanh

cũng nói "Sao cũng được."

Cô bé này!!!

Đương nhiên Trang Nhã Kinh biết Mạnh Thiệu Phong đang suy nghĩ trong lòng, cái mà cô muốn đạt được chính là hiệu quả như vậy. Sau đó cô sẽ biến mất lần nữa.

"Thịt bò kho tàu, lẩu cá tuyết(1), vịt táo biển, thêm một phần điểm tâm ngọt, vị cà phê."

(1) Cá tuyết (gadusc macrocephalus): một loài cá, miệng có một sợi râu, trên lưng có nhiều vằn đen, có ba vây lưng, bụng màu xám trắng, gan là nguyên liệu quan trọng làm dầu cá.

"Tổng giám đốc Mạnh thật sự hiểu khẩu vị của tôi...." Đó là những món trước kia cô thích ăn."Vị tiểu thư này, làm phiền cô rồi. Nếu cô đói bụng, tôi cũng có thể để tổng giám đốc Mạnh thưởng cho cô một bàn. Những món hôm trước ăn có ngon không?"

Tiểu Phuong tức giận, mạnh mẽ trừng mắt nhìn Trang Nhã Kinh, sau đó bỏ ra ngoài.

"Cô biết nhân viên phục vụ kia sao?"

"Đúng vậy, hôm qua tôi tới đây còn ám chỉ tui là nhà quê, chưa từng trải việc đời nha. Về sau, tôi lập tức thưởng một bàn đầy đồ ăn kia choc ô ta. Tôi tưởng, cô ta sẽ biết ơn tôi chứ".

"Haha"

Tốc độ mang thức ăn lên vẫn nhanh như vậy. Trang Nhã Kinh không quan tâm đến Mạnh Thiệu Phong ở đối diện, bắt đầu ăn ngấu ngiến.

Bỗng nhiên, trên tầng truyền đến âm thanh xôn xao, rất nhiều người vội vã chạy xuống dưới, sai đó chạy ra ngoài. Trang Nhã Kinh chỉ nghe thấy có người nói, giết người. Trang Nhã Kinh không quan tâm, vẫn tiếp tục ăn thức ăn của mình. Cô hoàn toàn tin tưởng sẽ không làm mình bị thương.

Mạnh Thiệu Phong ngồi không yên"Chúng ta đi chứ?" Ngộ nhờ làm cô bé này bị thương thì không tốt.

"Không, tôi còn chưa ăn xong."

Mạnh Thiệu Phong không nói gì, đúng là tính trẻ con, không biết bây giờ rất nguy hiểm sao? Có phải từ nhỏ được bảo vệ quá tốt nên không biết nguy hiểm là gì không? Có điều là tại sao lại có người dám giết người ở Kim Bích Huy Hoàng? Cũng không thể khinh thường thế lực đằng sau Kim Bích Huy Hoàng.

Bỗng nhiên, Trang Nhã Kinh bị một lực rất mạnh kéo lên. Sau đó, bị mang ra khỏi Kim Bích Huy Hoàng.

Sau khi ra bên ngoài, cách Bích Kim Huy Hoàng một chỗ rất xa, Trang Nhã Kinh mới được hạ xuống. "Đại sư huynh, vừa rồi anh ôm em chặt đến mức không thể thở nổi đó." Nếu không phải cảm giác được hơi thở quen thuộc kia là của Đại sư huynh thì làm sao Trang Nhã Kinh có thể bị mang đến đây dễ dàng như thế chứ. Haha, không biết Mạnh Thiệu Phong sẽ có phản ứng gì nha.

"Tại sao em có thể ăn cơm cùng anh ta?" Đương nhiên là Phá Thương biết Mạnh Thiệu Phong.

"Ừ, hôm qua anh ta đâm vào xe của Nhị sư huynh, cho nên em tới tìm anh ta đòi nợ, tiện thể bắt chẹt một chầu. Bây giờ bị anh mang ta đi, haha, có trò hay để xem rồi."

"Con nhóc nghịch ngợm này."

"Đại sư huynh, nếu không thì chúng ta quay lại đó xem nhé?"

"Không được, còn nữa, về sau không cho phép qua lại với anh ta, biết chưa?"

"Chẳng lẽ anh ta chính là tên đàn ông phụ chị Nhã Kinh sao?", Phá Thương vẫn cho rằng, tên tiểu sư muội Trang Nhã Kinh chính là cô đặt cho, hơn nữa tiểu sư muội cũng đã từng nói chuyện với Trang Nhã Kinh rồi. Cho nên vì65c tiểu sư muội biết chuyện của Trang Nhã Kinh cũng không có gì kỳ lạ.

"Đúng."

"Thảo nào khi anh ta nghe thấy tên Trang Nhã Kinh lại có biểu hiện kỳ lạ như thế, hoá ra là vì vậy." Trang Nhã Kinh cảm thấy mình giống như tâm thần phân liệt vậy, một người đóng vai hai người, đúng là không phải điều mà người bình thường làm. Có phải cảm giác của những diễn viên đóng anh chị em sinh đôi chính là như vậy không? "Haha. Chuyện về sau em muốn làm gì không cho phép Đại sư huynh can thiệp."

"Em muốn trả thù cho Trang Nhã Kinh phải không?"

"Người hiểu em như vậy chị có Đại sư huynh thôi."

"Không cho phép."

“Đại sư huynh...!” Trang Nhã Khanh kéo tay vừa mới giết người của Phá Thương làm nũng. “

“Không được là không được.”

“Chẳng lẽ anh bằng lòng để anh ta sống tốt như vậy sao? Chẳng lẽ anh cảm thấy chị Trang Nhã Khanh không đáng giá sao?”

“Muốn làm gì thì để anh đi là được.”

“Vậy không được, anh đi chính là trực tiếp giết anh ta, em mới không cần, em muốn anh ta bị hành hạ tinh thần, vậy mới đúng là hành hạ thống khổ nhất, Trang Nhã Khanh bĩu môi. “ Dù sao em cũng không chịu thiệt, anh có gì phải lo lắng chứ.”

“Thật sự là hết cách với em”

“Haha, Đại sư huynh tốt nhất. Đại sư huynh vừa mới giết ai thế?”

“Thị trưởng.”

“Thành phố A, sẽ sẽ náo nhiệt một thời gian đây,” Trang Nhã Khanh vui sướng khi người gặp họa.

“Con bé này, chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi. Đi, chúng ta về thôi.”

Ở bên này, trong nháy mắt Mạnh Thiệu Phong không thấy bóng dáng cô bé trước mặt đâu. Nếu không phải trước mặt anh ta có đĩa điểm tâm ăn còn một nửa thì Mạnh Thiệu Phong nhất định cho rằng đó chỉ là ảo giác.

“Vị tiền sinh này, thật xin lỗi, chúng tôi đã báo cảnh sát rồi. Vị tiểu thư vừa này đâu rồi?” Nhân viên quản lý Bích Kim Huy Hoàng biết không chỉ có chuyện Thị trưởng chết ở đây mà còn có cô bé ăn cơm cùng với Mạnh Thiệu Phong cũng bị sát thủ kia mang đi, vừa toát mồ hôi lạnh vừa giải thích. Xem ra Bích Kim Huy Hoàng nhất định phải đóng cửa rồi. Hôm trước bởi vì nhân viên phục vụ đắc tội với nhà họ Hạ, hôm nay là Thị Trưởng chết, lại đắc tội với Tổng giám đốc tập đoàn Úc Khanh, haiz, thời vận không tốt lại phạm phải nhiều thứ như vậy, không biết làm hồng mấy đời rồi.

Sắc mặt Mạnh Thiệu Phong u ám, không thèm quan tâm đến lời giải thích của vị quản lý kia. Đi ra ngoài. Dựa vào cảnh sát sao? Nếu cảnh sát thật sự có ích thì tại sao Thị trưởng lại người khác bắn chết?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bên trên người giàu có.

"Bao giờ thì đến nhà họ Cố?" Phá Thương hỏi.

"Qua một khoảng thời gian nữa, chơi đùa đã rồi nói sau." Không phải còn một năm sao, cũng không vội." Nhị sư huynh, anh có loại xe gì? Cho em mượn một chiếc."

Hạ Tĩnh Thiên cầm một đồng chìa khóa qua đây, Trang Nhã Khanh vững vàng nhận lấy."Chìa khóa gara, chìa khóa xe cũng ở đây, tự chọn đi."

Trang Nhã Khanh ước lượng sức nặng của đồng chìa khóa trong tay, rõ ràng số chìa không phải mười đầu ngón tay có thể đủ."Haha, Nhị sư huynh bây giờ đúng là người giàu có, em có loại cảm giác được ở bên cạnh những người giàu có rồi."

"Em thích ở bên cạnh bao lâu thì ở bên cạnh bấy lâu."

"Được, đây chính là anh nói nhé, Đại sư huynh Tiểu sư huynh làm chứng cho em."

Về mặt Phá Trần có chút bất thường, Trang Nhã Khanh kéo Phá Trần vào gara."Tiểu sư huynh, tại sao anh lại không vui rồi?"

"Anh không có không vui." Phá Trần trả lời. Cậu không có không vui, Nhã Khanh có nhiều người đối tốt với cô như vậy, quan tâm cô bảo vệ cô, cậu rất vui. Có điều trong lòng có phần không thoải mái. Đại sư huynh Nhị sư huynh đều có thể cho Nhã Khanh tất cả, mà cậu cái gì cũng không có.

"Tiểu sư huynh, anh phải nhớ rõ, cho dù như thế nào anh vẫn là tiểu sư huynh thân thiết nhất của em, không ai có thể thay thế được." Trang Nhã Khanh cũng lơ mơ biết ý nghĩ trong lòng Phá Trần nên trịnh trọng nói ra câu này. Cô không hy vọng Phá Trần không vui.

Phá Trần cười cười, cũng không nói nữa.

Mở cửa gara ra, Trang Nhã Khanh bị xe trong gara dọa. Trước kia ở thành phố C cô cũng là người đứng thứ nhất thứ hai, nhưng nhà để xe cũng không

đến mức phổ trương như vậy, đây là muốn làm triển lãm xe sao? Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa thành phố hạng hai và thành phố hạng một.

Bên trong đủ loại kiểu dáng xe xếp thẳng hàng, tất cả đều là dòng xe của nhãn hiệu nổi tiếng, sáng đẹp rực rỡ, Trang Nhã Khanh nhìn hoa cả mắt. Đây là chiếc Mercedes-Benz mà trước kia cô đã từng lái, kia là chiếc khi cô ở trường Đại học cha cô đã cho cô.

Cuối cùng, Trang Nhã Khanh chọn một chiếc Maserati có kiểu dáng màu đỏ, khoa trương, mốt, cô thích.

Vận số của Trang Nhã Khanh rất tốt, tùy tiện rút ra một chiếc, lại lấy trúng chìa khóa của chiếc xe đó.

Mở cửa xe, Trang Nhã Khanh ngồi vào vị trí lái. "Tiểu sư huynh muốn đi ra ngoài hóng gió không?"

"Không cần, em đi một mình đi, chú ý an toàn. Còn nữa, đừng lái quá nhanh, em đó, luôn như thế này, thấy người khác lái nhanh hơn em lại không chịu được, cứ phải so đo với người ta mới chịu được. Dù sao chú ý an toàn là được."

Về mặt Trang Nhã Khanh có chút hoảng hốt, những lời như vậy, trước kia cô cũng thường xuyên nói với Mạnh Thiệu Phong nhưng mỗi lần Mạnh Thiệu Phong đều không nghe cô.

"Nhã Nhã?"

"Được, em biết rồi, anh yên tâm đi." Chỉ cần có người không muốn đua xe với cô, cô sẽ không chủ động tìm người khác đua xe.

Khởi động xe, Trang Nhã Khanh nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Phá Trần.

Sau khi lái xe rời khỏi đó, Trang Nhã Khanh mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, về ngoài của cô bây giờ, dường như không hợp với phong cách của chiếc xe này. Đại sư huynh thật kỳ lạ, tại sao lại chuẩn bị các loại váy công chúa choc ô chứ, rõ ràng cô thích phong cách của chiếc xe này. Đại sư huynh thật kỳ lạ, tại sao lại chuẩn bị các loại váy công chúa choc ô chứ, rõ ràng cô thích phong cách gan dạ, phong cách quyến rũ, mới không cần phong cách này nha.

Nhưng khuôn mặt Loli của cô lại phá hủy mọi thứ. Không biết sau này tuổi lớn hơn một chút có thể thay đổi hay không, ít nhất thì khuôn mặt mập mạp giống em bé cũng phải biến mất.

Nói đến khuôn mặt đầy thịt của mình, Trang Nhã Khanh lại buồn bực. Lúc còn nhỏ luôn bị lão già, dư huynh, sư thúc giầy vò, cũng may về sau bọn họ bị cô chơi đùa quá nhiều, cho nên mới thu lại rất nhiều. Nhưng đôi khi dưới tình huống thừa dịp cô không chú ý cầm hai má cô giầy vò.

Quyết định dừng xe lại, tựa người bên cạnh xe. Trang Nhã Khanh lấy bộ đồ trang điểm mà Lưu Vân đưa choc ô từ trong túi xách ra. Quét qua quét lại trên mặt, khoảng mười phút sau, mặt Trang Nhã Khanh lập tức nhỏ đi rất nhiều, có cảm giác biến thành mặt trái xoan rồi. Tay đặt trên đầu, Trang Nhã Khanh tự nhiên thả tung mái tóc xuống, trên tay lại có thêm một chiếc vòng màu hồng nhạt.

Chỉ tiếc là chiếc váy công chúa này không có chỗ để thay đổi, thật đáng tiếc.

Đạp lên chân ga, xe phóng qua ổ gà mà đi.

Chiếc xe này là xe thể thao muôi trần, tốc độ khá nhanh, gió mạnh mẽ thổi vào mặt Trang Nhã Khanh, mặc dù hơi đau nhưng lại lại cảm thấy sảng khoái nhiều hơn.

Một chiếc xe thể thao màu trắng bạc vọt lên phía trước, chạy song song với chiếc xe của Trang Nhã Khanh. Trang Nhã Khanh nhìn thoáng qua, là một người trang điểm đậm, ăn mặc rất giống một cô bé. Tuổi tác cũng không cách cô bao nhiêu.

Lúc Trang Nhã Khanh đánh giá đối phương thì lúc đó đối phương cũng đang đánh giá lại cô.

Quả nhiên, lúc cô bé ấy nhìn thấy váy công chúa của Trang Nhã Khanh thì cô nghe rất rõ rang đối phương khẽ xuy một tiếng.. Nguy rồi, giống như bị xem thường rồi.

"So một lần, thấy như thế nào?" Trang Nhã Khanh làm trái lại điều mới nói ra lúc nãy, lần này là cô chủ động đưa ra lời đề nghị. Không vì chuyện gì khác, bởi vì muốn lấy lại mặt mũi cho mình.

"Ok". Đối phương nói, về sau cảm thấy có thể do cảm thấy gió quá lớn, sợ Trang Nhã Khanh không nghe được, lại đưa ra một dấu tay.

Sau khi chuẩn bị xong, hai người bắt đầu một cuộc đua gay cấn.

Trang Nhã Khanh nhếch miệng, rất thú vị, kỹ thuật của cô bé này cũng không tệ lắm. Xem ra trận đấu này cần một nơi thật sự để đánh giá nghiêm túc.

Nhìn qua thực lực ngang nhau, chạy song song với cô bé, liếc mắt một cái, Trang Nhã Khanh nói với đối phương một câu. "Tranh tài, chính thức bắt đầu." Nói rất nhẹ, nhưng đối phương vẫn nghe được. Làm sao có thể không nghe được đây, Trang Nhã Khanh chính là dùng thêm nội lực vào.

Quả nhiên, sau khi nói xong Trang Nhã Khanh đạp mạnh chân ga, đưa tốc độ xe lên một trăm sáu mươi km một giờ, vừa rồi chẳng qua là tiểu thí ngu ru đao (!), mới chạy đến một trăm ba mươi km một giờ thôi. Trong nháy mắt, Trang Nhã Khanh lập tức vượt qua đối phương.

(1) Tiểu thí ngưi đao: Phép ản dụ cũng ngưi có khả năng chỉ bắt đầu làm việc thì tỏ ra màu mè.

Đối phương làm sao để dảng tự nhận mình thua như vậy được, cũng đập chân ga, tăng đến một tram sáu mươi lăm km trên giờ.

Lao vút lên phía trước, cùng có được khoái cảm vô hạn.

Lúc Trang Nhã Khinh đang cảm thấy thoải mái, bỗng nhiên nghe được tiếng còi cảnh sát ở phía sau, Trang Nhã Khinh cười cười, nói với người kia. "Cảnh sát giao thông đến đó."

"Cảnh sát giao thông đến thì sợ cái gì?" Cho dù là cục trưởng cục cảnh sát đến đây thấy cô cũng không có biện pháp. Cục trưởng cục cảnh sát thấy cha cô vẫn còn phải khúm núm đó.

"Haha, vậy thì tiếp tục, tôi không giống cô." Trang Nhã Khinh cũng không phải là sợ cảnh sát giao thông, không giống ở đây là không có bối cảnh lớn mạnh như đối phương thôi, vừa rồi cô chỉ là điều tra tâm lý đối phương thôi. Trang Nhã Khinh chính là muốn nhìn gia thế của đối phương một chút, rất nhảm chán sao, chứ còn gì nữa. Quả nhiên không ngoài dự đoán, bối cảnh gia đình rất lớn nha...

Cảnh sát giao thông thì sao chứ? Với kỹ thuật lái xe cùi và chiếc xe ghê kia của cảnh sát giao thông, có thể đuổi được các cô hay không mới là vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp thoáng qua.

Ở đằng xa, có một chiếc xe quân sự màu xanh chạy qua đây, tốc độ rất ổn định, rất bình thản, không giống dáng vẻ đua xe của Trang Nhã Khinh, giống như đang lái một chiếc Roller coaster(1) vậy.

(1) Roller coaster, hay còn được gọi là roller coaster), một phương tiện giải trí cơ giới, phổ biến ở các chủ đề của công viên vui chơi và công viên.

Những người lái xe Hummer, đều là những người đàn ông rất trưởng thành chừng chạc. Đây là cá nhân Trang Nhã Khinh nghĩ vậy.

Trang Nhã Khinh chú ý thấy, vì phía trước có một ngã rẽ, cô cũng không nhìn chiếc gương cầu lồi ở chỗ đó. Một chiếc xe với tốc độ nhanh kinh người, còn một chiếc mặc dù tốc độ rất ổn định, nhưng rõ ràng là chủ nhân ở bên trong đang gọi điện thoại. Ai có thể nghĩ được có người đua xe ở đây chứ? Dù sao chủ nhân chiếc xe Hummer kia cũng không nghĩ tới.

"Tôi rất nhanh sẽ đến nơi, bây giờ đang ở trên đường." Giọng nói của người đàn ông cực kỳ mạnh mẽ. Có một loại uy nghiêm bức người trong đó, làm cho người ta thấy có một loại áp lực rất lớn. Mạnh mẽ, nhiều sức hút.

"Ừ, đã lấy vật đó rồi."

Lúc ở góc rẽ, cách chiếc xe Hummer đó khoảng mười mét, Trang Nhã Khinh thấy chiếc Hummer, người đàn ông kia cũng thấy chiếc Maserati của Trang Nhã Khinh. Phan lại không kịp nữa rồi, cố tình, một đoạn ở ven đường giống như bị sập mất một phần, bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng cho một chiếc xe con đi qua. Vấn đề xuất hiện, chính là xe của Trang Nhã Khinh và chiếc xe Hummer này cùng trên một con đường.

Trang Nhã Khinh nhanh chóng quay đầu xe, hy vọng có thể tránh chiếc xe Hummer này ra, cũng không đến nỗi đâm vào nhau. Nhưng với tốc độ xe của cô thì lại không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Một chiếc xe ở bên phải, một chiếc xe lại không thấy có phản ứng nào, Trang Nhã Khinh không nhận được mắg. "Mẹ nó, cũng không biết tránh ra một chút." Mắt thấy sẽ lập tức đâm vào nhau, Trang Nhã Khinh thay đổi suy nghĩ trong lòng, quay xe về phía bên trái. Bên trái là núi, có điều là bên dưới vẫn còn dùng một tầng xi măng, dùng để tránh đất đá trôi.

Ánh mắt người đàn ông thấy biến động cuối cùng cũng có một chút dao động nào, rồi sau đó trở lại bình thường. Khóe miệng chứa một tia hài hước, còn có thường thức. Cô bé này, không phải là muốn tự sát chứ. Núi hơi dốc, nhưng cũng không đến mức chín mươi độ, nhìn như thế kia chắc khoảng tám mươi độ.

Đương nhiên là Trang Nhã Khinh không muốn tự sát rồi.

Nếu thật sự không có biện pháp khác, cô sẽ lựa chọn đâm đối phương rơi xuống núi chứ không phải là làm mình bị thương.

Đầu xe lên cao, tăng tốc độ, lúc xe có hai phần ba ở trên núi, Trang Nhã Khinh nhanh nhẹn quay đầu xe lại lần nữa.

Vượt qua chiếc Hummer, văng vàng rơi xuống phía sau. Ách, cũng không phải quá ổn, đầu xe vừa văng va vào lan can ở bên ngoài. Người đàn ông ở trên chiếc Hummer quay đầu lại nhìn Trang Nhã Khinh một cái, thủ vị, cực kỳ thủ vị. Anh chưa từng ngờ tới có một người phụ nữ có thể lái xe tới trình độ như vậy, cũng không ngờ người phụ nữ này sẽ chọn phương pháp nguy hiểm nhất. Nếu lần này thất bại, chuyện người phụ nữ kia phải chết là không thể nghi ngờ rồi. Trực tiếp đâm vào xe anh vẫn có khả năng sống, nhưng nếu như ngã xuống vực kia thì xương cũng không còn.

Cô gái này, để cho người chưa bao giờ để phụ nữ vào mắt như anh phải nhìn bằng con mắt khác rồi.

Có điều anh là người đàn ông chưa bao giờ tiếp cận phụ nữ, huống hồ lần này còn có việc trong người, cho nên người đàn ông này cũng không nói câu nào, chỉ nhìn thoáng qua Trang Nhã Khinh, ghi tạc hình dáng của Trang Nhã Khinh ở trong đầu, lái ô tô rồi đi.

Chiếc Hummer vừa mới rời đi, chiếc xe thể thao ở phía sau cũng đuổi tới, dừng lại ở phía sau xe của Trang Nhã Khinh. Cô ấy cũng không có bản lĩnh chạy qua xe của Trang Nhã Khinh.

Dừng ở đây cũng không phải là biện pháp hay, Trang Nhã Khinh khởi động xe, chạy đến nơi rộng hơn một chút, ít nhất có thể chứa hai xe cùng một lúc. Vừa mới dừng lại đã bị xe của một người không có mắt đâm vào. Lần trước có thể nói là không có cách nào khác, Trang Nhã Khinh cũng không nói gì, dù sao mình cũng đưa xe ở đây, là mình sai trước rồi. Thế nhưng lần này, rõ ràng bên cạnh có nơi có thể để cả hai xe đi qua, nhưng lại cố tình đâm vào chỗ này. Nếu không phải kỹ thuật lái xe của Trang Nhã Khinh giỏi, chỉ sợ bị đâm xuống vách đá rồi.

Nhưng Trang Nhã Khinh vẫn không nói gì, nhưng cô bé kia lại nói trước, cô bé rất tức giận đồ xe trước xe của đối phương, là BMW, chủ lại là một kẻ có tiền rồi. "Này, xuống xe."

Người đàn ông này hơi tức giận, lái xe đến sát chân cô bé kia mới dừng lại. Dừng xe lại, Trang Nhã Khinh cũng biết nguyên nhân người đàn ông này đâm vào chân của cô rồi. Người đàn ông trước mặt, một người phụ nữ ngồi xổm xuống, đầu ở giữa hai chân người đàn ông. Đang làm gì cũng có thể đoán ra, đúng là tên đàn ông bản thiêu. Người đàn ông này không xứng đáng hai chữ phong lưu.

Vỗ vỗ đầu người phụ nữ, người phụ nữ mới đứng dậy sang bên cạnh người đàn ông, bên miệng còn dấu vết mới vừa phóng tưng.

"Tôi nói là ai có gan như vậy, hoá ra là con gái của Bí thư Thị Uy, Lương Hy Tây, đã lâu không gặp."

Người đàn ông nở nụ cười không đúng đắn, tự cho là phong lưu phóng khoáng.

"Đúng vậy, đã lâu không gặp, vừa gặp đã khiến tôi ghê tởm." Lương Hy Tây châm chọc khiêu khích nói.

Cô cũng coi như là biết người đàn ông này, con trai của cục cảnh sát Trần Khải, phong lưu thành tính, trăn trở bản mỗi ngày một cô bạn gái, nếu nói cụ thể là bạn cùng giường. Chỉ cần có tiền, mà Trần Khải cũng không người khó nhìn, coi như đẹp trai đi, tự nhiên sẽ có cả đồng phụ nữ tới cửa, mà Trần Khải ai đến cũng không từ chối. Lương Hy Tây tùy ý nhìn qua chỗ kia của Trần Khải, xem người đàn ông này làm ra chuyện xấu với nó như thế nào.

"Haha, nếu tiểu thư Lương Hy Tây bằng lòng, tôi đương cam tâm tình nguyện rồi." Trong khi Trần Khải nói chuyện với Lương Hy Tây, ánh mắt lại đánh giá Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh cực kỳ không thích ánh mắt của Trần Khải. "Có hài lòng không?" Trang Nhã Khinh liếc mắt nhìn Trần Khải, hỏi.

"Hài lòng, nhưng vầy không hợp lắm." Trần Khải vuốt cằm, bình luận. Cô gái xinh đẹp như vậy làm sao có thể mặc vầy công chúa chứ, một chút cũng không hợp.

"Đâm vào xe của tui, anh tính bồi thường như thế nào?" Đầu xe bị va chạm vào xuất hiện một chỗ lõm, sơn ở phía trên đã bị xước, xe hoàn hảo như vậy, lại không có khuyết điểm nào.

Trần Khải nhìn, không thể phủ nhận chiếc xe kia là do anh ta đâm vào. "Cô muốn tôi bồi thường như thế nào? Hay là... bồi thường nhé?"

"Hai mươi vạn." Thật sự là xui xẻo, mới đến thành phố A bị đâm hai lần, có phải cô có thù với xe không?

"Được" Hai mươi vạn? Sửa xe một lần, một lần làm đẹp cũng chỉ mấy vạn đi, mở miệng là hai mươi vạn? Đây cũng là quá bắt nạt người khác đi? Có điều là cái này có là gì?

Trang Nhã Khinh bước tới, trực tiếp coi như không có người phụ nữ bên cạnh Trần Khải, vươn tay ra. "Chi phiếu?" Trần Khải lấy một tấm chi phiếu ra, nhưng lại không đưa cho Trang Nhã Khinh. "Vị tiểu thư này có bằng lòng ăn tối với tui không?"

"Không muốn." Rút chi phiếu ra, Trang Nhã Khinh nhìn qua số tiền trên mặt, định rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chuốc lấy phiền toái.

"Tiểu thư, lưu lại số điện thoại đã." Trần Khải rất ít khi chủ động mời người khác, những người phụ nữ này, người nào mà không nghe thấy tên anh ta lập tức tự còi trống tron rồi đưa lên chữ. Bên cạnh mình đây là sinh viên vừa mới tốt nghiệp đại học, muốn tiến vào giới diễn viên nghệ sĩ, cũng không biết là ai giới thiệu cho anh ta. Bây giờ phụ nữ như vậy không ít. Có điều là phụ nữ có thể lái được xe Masareti, ít nhất sẽ không vì tiền bạc. Nhưng cô gái này vừa mới đôi tiền, thật sự là người phụ nữ nhìn không ra.

Thật ra, Trần Khải không biết, nguyên nhân Trang Nhã Kinh muốn anh ta bồi thường tiền rất đơn giản, chính là không muốn mình bị đâm vô ích, mà người đâm lại không phải làm gì. Ít nhất cũng phải bồi thường chút tiền chứ.

"Điện thoại thì không cần. Nếu tiền không lấy được, tôi sẽ đến tìm anh." Trang Nhã Kinh khởi động xe, rời khỏi tầm mắt của Trần Khải.

Trần Khải nhìn bóng lưng rời đi của Trang Nhã Kinh, mắt sáng lên, cô gái này...Lấy đi động ra, Trần Khải gọi một cuộc điện thoại."Tiểu Lý, tôi muốn cậu giúp tôi điều tra một người."

Sau khi lái xe đi rất xa, Trang Nhã Kinh thật sự không nhận được nữa, dừng xe lại ở ven đường, xe thể thao ở phía sau cũng dừng lại ở ven đường, phía sau xe cô.

Trang Nhã Kinh không kiên nhẫn nhìn Lương Hy Tây, người vẫn theo cô thật lâu."Cô đi theo tôi làm gì?"

"Đường không phải của cô, tôi thích đi đâu thì đi chỗ đó."

"Tùy cô." Thật là con nhóc quán người. Trang Nhã Kinh cũng quên mất, bây giờ cô cũng chỉ là cô bé mười bảy tuổi.

Vì muốn cắt đuôi Lương Hy Tây, Trang Nhã Kinh dùng tốc độ nhanh nhất, một trăm tám mươi cây trên giờ, nhưng Trang Nhã Kinh không ngờ, Lương Hy Tây cũng bắt trước cô tăng tốc độ đến một trăm tám mươi cây trên giờ.

Trang Nhã Kinh không thể làm gì khác hơn là hạ tốc độ xuống. Cô làm sao không nhìn ra Lương Hy Tây hoàn toàn không có năng lực kia, nếu thật sự dùng tốc độ này chỉ sợ rất nguy hiểm. Nhưng Trang Nhã Kinh lại không thấy phiền, chuyện này nhìn Lương Hy Tây rất biết giả vờ.

"Cuối cùng cô muốn làm gì?"

"Không làm gì nha, chỉ lái xe thôi, không được sao?"

"Nếu cô không nói, tôi sẽ đi ngay lập tức. Tôi cảm thấy, tôi có bản lĩnh để cô không đuổi kịp tôi."

Lương Hy Tây bữu môi, xuống xe ngồi vào vị trí bên cạnh Trang Nhã Kinh "Tôi nói là được rồi."

"..."

"Tôi muốn biết tên cô là gì? Tại sao trước kia tôi chưa từng gặp cô?" Lương HY Tây nhìn thấy một chiếc của Trang Nhã Kinh lúc gặp chiếc Hummer kia thì hoàn toàn bị Trang Nhã Kinh chinh phục, thần tượng đó, thật sự là thần tượng. Lương Hy Tây rất thích lái xe, đặc biệt thích tăng tốc độ. Sau đó, khi Lương Hy Tây là được người quen giới thiệu, rồi quen thuộc với núi Phó Vân, là thiên đường của Hắc Ám, là thiên đường của những kẻ yêu thích đua xe, càng về sau, niềm yêu thích đối với đua xe của Lương Hy Tây càng không thể cứu vãn.

Kỹ thuật của cô coi như không tệ, ở thành phố A người có thể so sánh bằng tên cô trên cơ bản là không có, ngoại trừ A Khắc, hoàng đế đua xe của thành phố A. Sau khi cô trở hết tài năng, còn có một số người gọi cô là Hoàng hậu đua xe, nhưng cô không thích.

Người trước kia cô sung bái là ông hoàng xe Mại Tư, bây giờ cô lại có thêm một đối tượng để sung bái rồi.

Lương Hy Tây vô cùng có hứng thú với Trang Nhã Kinh.

"Trang Nhã Kinh, tôi mới đến thành phố A vài ngày, đương nhiên là cô không biết tôi rồi."

"Trang Nhã Kinh? Cô chính là Trang Nhã Kinh mà anh Mạnh muốn tìm sao?" Lương HY Tây bỗng nhiên nói.

Anh Mạnh? Cô bé này, sẽ không có quan hệ với Mạnh Thiệu Phong chứ?" Anh Mạnh nào" Trang Nhã Kinh giả vờ khó hiểu.

"Mạnh Thiệu Phong, là tổng giám đốc tập đoàn Úc Kinh đó. Anh ấy từng đến tìm cha tôi, để cha tôi tìm một người tên là Trang Nhã Kinh, nói là bị người nào đó bắt cóc rồi. "Ừ, dáng vẻ của anh Mạnh giống như vô cùng lo lắng nha..."

"À..."

"Vậy cô có phải là Trang Nhã Kinh kia không? Cô có quan hệ gì với anh mạnh?"

“Không có quan hệ gì, chỉ là anh ta đâm vào xe của tôi, tôi đến bắt đền anh ta thôi.”

“Vậy chuyện bắt cóc kia là sao? Nghe nói hình như tên sát thủ kia rất lợi hại, là sát thủ nổi tiếng trên thế giới đó.” Nhắc tới tên sát thủ kia, mắt Lương Hy Tây lại lấp lánh rồi. Cô kính trọng nhất là sát thủ, đàn ông làm sát thủ chính là đàn ông tốt.

“Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Được, không hỏi thì không hỏi, tên tôi là Lương Hy Tây, rất hân hạnh được biết cô. Bây giờ chúng ta là bạn bè phải không?”

“...”

“Số điện thoại của cô là bao nhiêu?” Lương Hy Tây không đợi Trang Nhã Khinh lấy điện thoại ra, lập tức vượt qua Trang Nhã Khinh lấy chiếc điện thoại đặt ở bên cạnh túi xách. Lại có thể là phiên bản cũ nhất của Nokia, lúc Lương Hy Tây lấy chiếc điện thoại kia, miệng giật giật vào cái. Người lái xe như vậy là có thể dung loại điện thoại không tới hai trăm đồng này sao? Hơn nữa hình như dung từ lâu rồi.

Trang Nhã Khinh chỉ cần biểu hiện trên mặt của Lương Hy Tây lập tức biết cô bé đang nghĩ gì rồi. Có lẽ được người nhà bảo bọc quá tốt, cô bé này, trong lòng suy nghĩ gì đều biểu hiện hết trên mặt rồi. Bây giờ chính là biểu tình ghét bỏ chiếc điện thoại kia.

Lương Hy Tây cũng không nói ra ý kiến của mình, có chút vụng về bấm số điện thoại của mình vào điện thoại của Trang Nhã Khinh, chiếc điện thoại này, thật sự cô không quen, không biết dung như thế nào. Sau đó lưu số đó lại. Vừa rồi Trần Khải thật ngu xuẩn, nhìn xem, cô dễ dàng có được số điện thoại như vậy.

Điện thoại của Lương Hy Tây dung chính là dấu hiệu của kẻ có tiền, IPHONE 4S.

“Được rồi”.

“Bây giờ không còn chuyện gì nữa đúng không?”

“Có, cô có thể so tài với A Khắc một lần không?” Đã sớm không vừa mắt vẻ mặt dương dương tự đắc của A Khắc rồi. A Khắc thích cô, cô biết, nhưng cô không có chút cảm nể nào với A Khắc.

“Để rảnh rồi nói sau, không phải cô có số của tôi rồi sao?”

“Hi hi, hình như là vậy... Được rồi, tôi cũng quay về đây, nếu không thì thể nào cũng bị mắng, gặp lại.”

“Gặp lại.”

Sau khi chia tay với Lương Hy Tây, Trang Nhã Khinh lại đến một nơi khác. Nói, cô học môn kia đã lâu như vậy rồi mà còn chưa từng thử xem hiệu quả của nó như thế nào. Nếu kết quả không tệ vậy thì hôm nay cô sẽ thắng lợi trở về. Bây giờ thu vào hai mươi vạn, bỏ tiền ra sửa xe, còn hơn mười vạn, coi như cô thành nhà tư bản rồi.

Hy vọng, hôm nay có thể thắng lợi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thiên đường chẳng qua là địa ngục.

Dáng vẻ này rất không thích hợp, Trang Nhã Khinh tìm nơi để tẩy trang. Vừa rồi mới chỉ là hơi buông thả bản thân một chút, buông thả nội tâm mới điên cuồng như vậy, bây giờ cô cảm thấy có lẽ cứ như vậy đi, dù sao cũng có chút bất luân bất loạn(1) rồi.

(1) Bất luân bất loạn: không phù hợp.

Lái xe tới một nơi có tên là Thiên đường của nhân gian. Xe của Trang Nhã Khinh vừa mới dừng lại, lập tức có người đến đón. Nhân viên phục vụ nhận chìa khóa trong tay Trang Nhã Khinh, Trang Nhã Khinh lại cho thêm tiền boa, khó có dịp Trang Nhã Khinh hào phóng một lần như vậy, vừa ra tay chính là một vạn tiền boa. Nhân viên phục vụ kia cực kỳ vui vẻ. Người đến nơi này đều là những người có tiền, nhưng có nhiều người lại khinh thường việc cho tiền boa, không ngờ hôm nay vận khí của anh ta lại tốt như vậy, lại để cho anh ta gặp phải một người như vậy. Không biết người kia là con gái của gia tộc lớn nào, chắc là lần đầu tiên tới nơi này rồi.

Không phải tiền của mình nên Trang Nhã Khinh sử dụng cũng rất rộng rãi.

Trang Nhã Khinh nhìn bảng hiệu Thiên đường của nhân gian sáng lấp lánh được treo ở trên cao kia, cười châm chọc. Thiên đường của nhân gian sao? Nếu phải nói, chỗ này chỉ sợ có thể gọi là địa ngục ở trần gian thôi.

Dây buộc tóc ở trên đầu bỗng nhiên thay đổi, lộ đôi mắt ra. Hiện lên tia sáng thêm muốn, Trang Nhã Khinh nhẹ nhàng chạm vào sợi dây buộc tóc trên đầu mình, nhẹ giọng nói, giống như đang tự nói một mình vậy. "Vui vẻ sao? Biết mày đói bụng, những thứ này, chắc chắn là chuyện của mày rồi. Có điều là cẩn thận một chút cho tao, đừng để người khác phát hiện, nếu không sẽ cực kỳ phiền toái đấy."

Dây buộc tóc bỗng nhiên lắc mạnh.

Trang Nhã Khinh nở nụ cười, đi vào 'Thiên đường của nhân gian' này.

Vì sao nhắc tới địa ngục giữa trần gian, Trang Nhã Khinh lại cảm giác được Huyết Nhan cực kỳ kích thích. Từ quyển sách làm thế nào để không chế Huyết Nhan cô biết được Huyết Nhan là vật cõi âm, rắn vốn là động vật máu lạnh, chứ đừng nói đến chuyện sống nhiều năm như vậy, như thế này cũng đủ để là con rắn đặc biệt rồi. Huyết Nhan không ăn thịt, nó ăn linh hồn, đặt biệt càng là linh hồn nhiều oán hận lại càng là đồ ăn ngon của nó.

Trang Nhã Khinh trải qua nhiều năm như vậy, đã thân thiết với Huyết Nhan đến độ tâm ý tương thông, cho nên lúc Huyết Nhan hưng phấn, cô đương nhiên sẽ biết. Có thể khiến Huyết Nhan hưng phấn chỉ có thể là linh hồn có oán hận rồi.

Ngắm lại cũng đúng, ở nơi như thế này, linh hồn có oán hận cũng rất nhiều, có người ở trong này táng gia bại sản, cuối cùng tự sát ở đây. Hoặc nếu không tự sát ở đây, sau khi chết thì đây cũng sẽ là nơi khiến cho bọn họ nhớ nhưng không buông tha.

Bên ngoài rất yên tĩnh, càng đi vào sâu thì tiếng động càng lớn. Nơi này hầu hết đều là đàn ông, ngoại trừ nhân viên phục vụ sòng bạc.

Ở đây mọi loại âm thanh đều có. Nếu thắng, cười rất to. Nếu thua, khóc rất lớn.

Trang Nhã Khinh cũng không nhìn mà đi thẳng đến thang máy. Tầng một là cấp bậc thấp nhất trong sòng bạc, cô không thích.

Ngoài thang máy, có một cô gái trang điểm rất đậm, mặc bộ quần áo rất hở, hơn nữa còn không mặc nội y, hai điểm lòi ra, có một ý tứ khác. Cô gái này cúi đầu chào Trang Nhã Khinh, lúc cúi đầu, rãnh sâu kia lại hiện ra trước mặt Trang Nhã Khinh. "Thật xin lỗi tiểu thư, xin hỏi cô có bao nhiêu thẻ?"

Tầng trên, nếu không đủ thẻ thì không thể đi lên. Tầng một là nơi kém cỏi nhất, cho dù mình có bao nhiêu cũng có thể đi vào, nhưng tầng trên lại khác. Mỗi tầng đều có khoản tiêu thấp nhất của nó.

Trang Nhã Khinh đưa chi phiếu mà Trần Khải đưa cho cô.

"Cô gái đó cười nói. "Cô có thể lựa chọn tùy ý từ tầng một đến tầng bảy."

"Tầng bảy"

Cô gái đó ấn số bảy cho Trang Nhã Khinh, Trang Nhã Khinh đi vào, cô gái đó lập tức ra ngoài. Cô ta vẫn phải trông coi chỗ này.

Từ thang máy đi ra, bên ngoài cũng có một cô gái đứng như vậy. Cô gái này xinh đẹp hơn cô gái vừa nãy rất nhiều. Chắc phải dựa vào cấp bậc ở nơi này để lựa chọn phụ nữ rồi. 'Thiên đường của nhân gian' này tổng cộng có hai mươi tám tầng, không biết sắc đẹp của cô gái đứng ở tầng hai tám như thế nào nhỉ? Trang Nhã Khinh nghĩ.

Đổi thẻ, Trang Nhã Khinh bắt đầu tìm nơi để ra tay. Trang Nhã Khinh chọn chỗ rất đơn giản, nơi nào thiếu người thì tới chỗ đó, chỗ nào nhà cái đẹp trai thì tới chỗ đó. Mặc dù nếu so ra thì còn kém hơn các sư huynh của cô, nhưng ít nhất cũng phải là người nhìn được, nếu không thì lúc cô nhìn trong lòng sẽ không thoải mái.

Cách chơi ở chỗ này cũng khá đơn giản, chính là chia từng lá bài rồi lần lượt mở ra, xem cuối cùng ai là người lớn nhất, không có một chút kỹ thuật nào, chỉ cần vận may. Đã từng nhìn Thần bài trên phim ảnh thì biết, chơi bản, có lẽ rất dễ dàng. Cái Trang Nhã Khinh học được không phải là chiêu thức gì khác, chính là làm thế nào để lán đổi bài.

Thật ra, lúc trước Trang Nhã Khinh cũng không ngờ, lão già lại có thể dạy cô những thứ này.

Về sau, trải qua quá trình cô đeo bám dai dẳng, cộng thêm bị thức ăn ngon hấp dẫn, Trang Nhã Khinh mới biết được hoá ra năm đó lão già chính là Thần bài nổi tiếng một thời. Có điều là người giỏi còn có người giỏi hơn, về sau lão già gặp được một đối thủ, chính là gặp tại 'Thiên đường của nhân gian' này. Năm đó lão già rất phong khoáng, đánh bài khắp nơi, có chút dương dương tự đắc, cảm nhận được mình chính là Thần bài vô địch thiên hạ rồi. Về sau, trong lúc vô ý đến nơi này, thắng rất nhiều trận, cuối cùng có một người xuất hiện, cuối cùng đánh bại ông.

Trước lúc cô rời khỏi núi lão già đã từng nhấn nhủ, nhất định phải tới đây đánh bài, đánh bài đến lúc người nọ xuất hiện, sau đó so tài với người đó. Bởi vì, Trang Nhã Khinh đã có thể thoải mái thắng lão già rồi.

Còn nữa, lão già muốn biết người nọ còn ở đó hay không, không phải có câu nói rằng, chỉ có đối thủ mình công nhận, mới có thể trở thành người bạn thân thân mình mà không cần nói sao. Đương nhiên, những lời này cũng chỉ giới hạn ở cao thủ mà thôi.

Lúc Trang Nhã Khinh bắt đầu, lập tức thu hút không ít ánh mắt, dù sao phụ nữ tới nơi này cũng rất ít, còn là cô gái nhỏ như vậy, phải nói là cô bé, lại càng không có, cho nên người đánh giá Trang Nhã Khinh cũng nhiều hơn một chút rồi.

“Em gái, có phải em tới nhầm chỗ rồi không?” Có một người đàn ông có vẻ thô tục tiến lại gần, ánh mắt giống như đang lột quần áo của Trang Nhã Khanh vậy. Trang Nhã Khanh rất ghét những ánh mắt như vậy, dung một chút mưu kế nhỏ, phi một vật nhỏ vào trong mắt người kia.

“Mắt tôi, có gì đó đang chạy trong mắt của tôi.” Tên đàn ông kia hét lớn, chỉ là không có ai xen vào việc của người khác để ý người đàn ông này.

Có người cảm thấy chắc chắn là Trang Nhã Khanh chỉ tới nơi này chơi đùa, muốn thắng chút tiền, lập tức chơi một ván với Trang Nhã Khanh. Có người đơn giản chỉ là tới xem cảnh tượng vui vẻ lại muốn nhìn một chút xem cô bé này tới nơi này làm gì? Sẽ thua sạch như thế nào?

“Người nào tới đánh cuộc với tôi?” Trang Nhã Khanh hỏi. Liếc nhìn đám người xung quanh không biết lúc nào đã chạy tới chỗ này chen chúc một chỗ.

“Tôi.” Có một người đàn ông xuất hiện từ trong đám đông. Anh ta thua nhiều hơn thắng, sắp bị đuổi xuống tầng dưới rồi. Lúc này cuối cùng cũng thấy quả hồng mềm rồi, không nhéo quả hồng mềm này thì nhéo cái gì?

Nhưng người đàn ông này tính toán sai rồi, một ván đã thua sạch số thẻ mình có.

“Không được, tôi còn muốn chơi một ván nữa, cô nhất định là dục vào vận may.” Người đàn ông không phục.

Chẳng qua là không ai cho người đàn ông này cơ hội, quản lý song bạc nhanh chóng đưa người đàn ông này ra ngoài. Từng người từng người bước ra, rồi từng người từng người thất bại. Dĩ nhiên lúc này Trang Nhã Khanh khiến người khác phải nhìn mình bằng con mắt khác.

Quả nhiên có những người không thể chỉ xem vẻ ngoài, nước biển không thể đo bằng dẫu. Không nghĩ tới cô bé còn nhỏ tuổi như vậy cũng có thể có kỹ thuật đánh bài hay như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Có phải chơi ăn gian không?

Rất nhanh, Trang Nhã Khanh đã thắng gấp nhiều lần số thẻ ban đầu. Dưới rất nhiều rất nhiều loại ánh mắt khác nhau, từ ánh mắt hâm mộ, đến ánh mắt sùng bái, còn có ánh mắt không cam lòng của mọi người, Trang Nhã Khanh ôm một đồng thẻ lớn bước về phía trước thang máy.

Trang Nhã Khanh được đưa lên tầng mười hai. Quả nhiên, cô gái ở tầng mười hai xinh đẹp hơn cô gái ở tầng bảy rất nhiều, phong cách cũng là một đẳng cấp khác.

Trang Nhã Khanh thật sự muốn bình yên đánh cuộc, cô không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, cô chỉ muốn gặp người mà lão già đã nói. Nhưng người tính không bằng trời tính.

Nguyên nhân, hiển nhiên là cùng một kiểu với tầng bảy, mọi người ở đây hứng thú với Trang Nhã Khanh, hứng thú với khả năng đánh bài quá xuất sắc của cô.

Từng tầng từng tầng một, Trang Nhã Khanh dựa vào bản thân để thắng số thẻ đánh bài như vậy, đã đến tầng thứ hai mươi hai rồi. Nghe nói, năm đó khi lão già đánh bài ở tầng hai mươi bảy thì người nợ mới xuất hiện. Xem ra, cô cũng cần phải lên đến tầng hai mươi bảy rồi.

Trang Nhã Khanh nhìn thẻ trong tay mình, ít nhất cũng hơn một nghìn vạn rồi. Bây giờ mới là tầng hai mươi hai, không biết đến tầng hai mươi tám phải cược bao nhiêu.

Trang Nhã Khanh ung dung, mỉm cười bước vào.

“Ông chủ, người này có phải chơi ăn gian không?” Một người đàn ông to con mặc tây trang màu đen, đeo kính râm đứng ở trước màn hình theo dõi hỏi người đàn ông mặc tây trang màu đỏ ở trước mặt.

Thường thường mà nói, màu đỏ là một màu rất cực đoan. Hoặc là mặc vào thì đặc biệt tầm thường, khiến cho người khác vừa nhìn thấy đã cau mày mà không có lý do gì, hoặc là đặc biệt có phong cách, ví dụ như khi người đàn ông này mặc nó trên người thì càng thêm nổi bật.

Rất nhiều người thích tây trang màu đen hoặc màu bạc, thậm chí còn có người thích màu trắng, nhưng người có thể chọn màu đỏ thì trên cơ bản là không có. Nhưng người đàn ông này lại thường xuyên mặc tây trang màu đỏ tươi, quyến rũ, và rất không phong cách này.

Người được gọi là ông chủ này, chính là ông chủ Tiêu Dật Phàm của ‘Thiên đường của nhân gian’ này.

Tiêu Dật Phàm cong khóe môi lên, đôi mắt đảo hoa nheo lại, vô cùng hứng thú nhìn màn hình theo dõi của tầng thứ hai mươi hai.

Ánh mắt Tiêu Dật Phàm theo dõi cô bé có gương mặt phúng phính của trẻ sơ sinh kia, trên đầu có sợi dây buộc tóc màu hồng, mặc chiếc váy công chúa đất tiền. Đúng, theo ý anh ta, đây là một cô bé.

Tiêu Dật Phàm thích các cô gái xinh đẹp thành thực, có sức quyến rũ, đây là lần đầu tiên tập trung tinh thần chú ý đến một cô bé còn chưa phát triển hết chiều cao như vậy.

Cô bé này, anh ta khẳng định chưa từng gặp mặt.

Một tay Tiêu Dật Phàm đặt trước ngực, một tay nhẹ nhàng xoa cằm, theo dõi nhất cử nhất động của cô bé. Đôi mắt tỏa ra một loại hứng thú nồng đậm. Cô bé này, rất thú vị.

Suy nghĩ một lát, Tiêu Dật Phàm nói "Cao thủ chân chính không gọi là chơi ăn gian, mà gọi là có năng lực, kỹ thuật. "Không sai, nếu không có năng lực này thì cũng sẽ bị người khác phát hiện, cao thủ chân chính sẽ không bị người khác phát hiện, cao thủ chân chính sẽ không bị người khác phát hiện chơi ăn gian. Nếu tất cả mọi người là dựa vào vận may thì làm sao có Thần Bài, nếu không thì trực tiếp gọi Thần may mắn là được rồi.

"Bổ trí một chút, tôi muốn gặp cô bé này." Tiêu Dật Phàm đứng lên, dáng người cao lớn, đó là một trong những điểm kiêu ngạo của người đàn ông đẹp trai này. Nói về khí chất thì còn tốt hơn gấp trăm gấp nghìn lần.

"Vâng, ông chủ."

Chỉ cần ở nơi nào có người thì nơi đó sẽ có kẻ vô lại. Trang Nhã Kinh cảm thấy câu này nói ra rất đúng, cô lại gặp phải kẻ vô lại nhất trong những kẻ vô lại. Hơn nữa lại là người cô quen biết, là người quen trước đây. Vương Hâm, trước kia anh ta là cô đồng lớn của công ty, là một thành viên của hội đồng quản trị. Ban đầu lúc cô tiếp nhận công ty của cha thì anh ta chính là người phản đối kịch liệt nhất. Nói đến cha, Trang Nhã Kinh cảm thấy mình là người con bất hiếu, nhiều năm như vậy cũng không đi xem một chút. Nhất định phải rút ra chút thời gian đi gặp cha một chút mới được.

Nhìn sắc mặt của Vương Hâm, Trang Nhã Kinh gần như nôn ra. Rõ ràng anh ta tự mình đề xuất muốn đánh bài với cô, bây giờ thua lại có thể giờ tạt xấu, không thừa nhận, đã thế còn nói cô chơi ăn gian, muốn nhân viên quản lý khám xét người cô.

Nực cười, trê người Trang Nhã Kinh không có cái gì, ai nói chơi ăn gian thì phải giống trên TV, chỗ nào cũng giấu bài gì đó, sau đó đổi qua đổi lại. Trang Nhã Kinh chỉ là dùng sức mạnh của ý chí, thay đổi bài của mình với đối phương mà thôi, khám xét sao, đương nhiên là không tìm ra cái gì rồi. Nhưng làm sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho chuyện bị áp bức và lăng nhục như vậy chứ? Khám người, hơn nữa còn là khám người trước mặt người khác, yêu cầu như vậy, bất cứ ai cũng không có khả năng đáp ứng.

Trang Nhã Kinh tránh tay heo đang với qua đây muốn cởi quần áo cô của tên đàn ông kia, về mặt ghê tởm. "Anh muốn lấy danh nghĩa khám người để ăn đậu hũ của tôi sao?"

"Đúng."

"Tôi thấy đúng là anh muốn ăn đậu hũ của cô bé nhà người ta."

"Có điều là nói cho cùng chơi ăn gian không chúng tôi cũng không tiện nói, nếu không thì cô tự cởi đi, cái này cũng coi là cô tự chứng minh mình trong sạch đúng không."

Trang Nhã Kinh để ý suy nghĩ của người đàn ông kia một chút, thấy được trong đầu người nọ có một từ Lôi.

"Các người cùng bắt nạt một cô bé như tôi. Người ta rõ ràng là thắng nhờ vận may, một nhóm người đàn ông các người lại cố gắng bắt nạt tôi." Trang Nhã Kinh đau lòng nói, trong đôi mắt to tràn ngập nước, chỉ thấy nước mắt kia đảo quanh mắt nhưng lại không rơi xuống. Dáng vẻ này, thật sự làm cho người ta thương tiếc đến tận xương tủy rồi.

Có một số người bắt đầu có suy nghĩ đồng tình, không thể nhìn cô bé này khóc, khóc đến đáng thương như thế này, hơn nữa còn là một cô bé đáng yêu như vậy. "Một cô bé làm sao có thể chơi ăn gian được chứ, có lẽ là trời chiếu cố nó, vận khí tốt mà thôi. Lão Vương, anh là không chịu thừa nhận mình thua cuộc thôi."

Lão Vương chính là muốn cởi bộ quần áo trên người Trang Nhã Kinh xuống.

"Đúng rồi."

"Đúng, cô bé nhỏ như vậy thì làm sao có thể chơi ăn gian được chứ, hơn nữa, ở 'Thiên đường của nhân gian' này làm gì có ai dám chơi ăn gian chứ."

"Ở chỗ nào trong Thiên đường của nhân gian cũng được đặt máy theo dõi, cho dù là ai chơi ăn gian cũng bị phát hiện. Các người nhớ rõ ở lần trước có một người ở bên ngoài, tên là cái gì Thiên Vương đó, đến chỗ này chơi không đến hai ván đã bị phát hiện chơi ăn gian rồi không. Thiên Vương lại không chịu nhận thua, về sau Thần Bài Tiêu Mục của chúng ta còn thắng Thiên Vương kia, khiến anh ta tâm phục khẩu phục đó."

"Đúng, chính là như vậy."

Tiêu Mục?? Chính là người lão già nói đến sao? Chắc lão già chính là Thiên Vương trong miệng mấy người này rồi, cái tên này, là do ông nghĩ ra.

Không đúng, nếu thật sự là Thiên Vương kia, theo như lời mấy người này nói, chưa đến hai vạn đã bị phát hiện, thế thì lão già kia làm sao có thể đánh đến tận tầng hai mươi bảy chứ. Hơn nữa, kỹ thuật của lão già sẽ không kém như thế.

"Cảm ơn mọi người, tôi thật sự không chơi ăn gian." Âm thanh Trang Nhã Khinh nói ra còn có chút run rẩy, có chút nghẹn ngào.

"Ông chủ Tiêu đến đây." Không biết là ai nói một câu như vậy, toàn bộ đám người đang vây quanh Trang Nhã Khinh đều tản ra, đều nhìn chăm chú vào người đang ở trong thang máy. Trong nháy mắt, không khí yên tĩnh này còn có chút không tự nhiên. Trang Nhã Khinh vô cùng, rốt cuộc ông chủ Tiêu này có bao nhiêu mị lực, khiến dân cờ bạc ở đây kính trọng anh ra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Người đàn ông này, thật sự là yêu nghiệt.

Thân phận của những con bạc ở đây cũng không thấp, tầng hai mươi hai, nghìn vạn tiền đánh bài, người nào lại không có địa vị cùng tiền tài đây? Toàn bộ lại có thể cung kính như vậy, Trang Nhã Khinh có chút nghi ngờ.

Giống như, có thể nghe thấy tiếng tim đập của mọi người.

Cửa thang máy từ từ mở ra. Trang Nhã Khinh hoàn toàn không thấy người ở bên trong, tầm mắt của cô bị những người ở phía trước chặn lại rồi.

Bị vây quanh, cảnh tượng như vậy, còn lợi hại hơn mình tính lên sân khấu. Mà những người ái mộ này, đều là những nhân vật tài ba.

"Ông chủ Tiêu."

"Ông chủ Tiêu."

Được nhiều người cùng giờ cao cánh tay gọi tên, có thể thấy được người này có địa vị cao trong lòng người những người đó như thế nào. Trang Nhã Khinh gần như có thể giải thích được tâm trạng của những người ở đây rồi. Những người này đều là dân cờ bạc, đều những người hoàn toàn chìm sâu vào cờ bạc. Mà ông chủ Tiêu này, có lẽ chính là Thần trong lòng bọn họ, ngưỡng vọng(1) đến mức độ này, chỉ có thể là Thần. Giống như tín đồ Cơ Đốc Giáo thờ phụng Cơ Đốc Giáo vậy.

(1) ngưỡng vọng: kính mến ngưỡng vọng và có ý trông chờ.

Vừa rồi lúc nói đến sự tích về Thần Bài của người đàn ông trung niên kia, trong giọng nói của ông ta có kích động, sùng bái, bây giờ nghĩ lại cũng không tính là gì.

Trang Nhã Khinh cho rằng, ông chủ họ Tiêu này, có lẽ chính là người mà lão già nói đến. Nhưng khi Trang Nhã nhìn người đàn ông yêu nghiệt đang chậm rãi đi về phía cô, Trang Nhã Khinh biết rõ, không phải.

"Cô, tên là gì?" Nói xong, Tiêu Dật Phàm cảm thấy mình có chút kỳ lạ, mình lại có thể qua đây hỏi tên của người khác. Có điều là, Tiêu Dật Phàm tự tìm cho mình một cái lý do thật tốt. Có lẽ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta gặp một người có tư cách làm đối thủ của mình, có chút vui vẻ, muốn sớm biết tên cô. Đúng, lý do chính là như vậy.

"Hỏi tên người khác, có phải nên tự giới thiệu tên mình trước mới thích hợp, mới lễ phép không?" Trang Nhã Khinh hơi nghịch ngợm, tùy hứng nói.

"Haha, xin lỗi, là tôi thất lễ rồi." Tiêu Dật Phàm cười cười.

Trang Nhã Khinh có chút mất tự nhiên, đáng chết, chẳng lẽ anh ta không biết dáng vẻ của mình có bao nhiêu yêu nghiệt sao? Không biết lực sát thương của mình rất mạnh sao? Trang Nhã Khinh có chút xấu hổ vì vừa rồi mình lại có thể gây người trong giây lát. Có điều là lúc Trang Nhã Khinh nhìn thấy những người đàn ông ở xung quanh, Trang Nhã Khinh tuyệt đối không cảm thấy xấu hổ, nhìn dáng vẻ của cô với dáng vẻ của bọn họ, chút thất thần của cô có là gì.

Đàn ông ở xung quanh, có nhiều người lực không chế không tốt, máu mũi cũng đã chảy ra rồi. Trang Nhã Khinh khẽ cười, thật đúng là nam nữ đều ăn, người đàn ông này đúng là yêu nghiệt.

Dường như Tiêu Dật Phàm đã quen với cảnh tượng này rồi, mặt không biến đổi. Những người đang chảy máu mũi này, không ảnh hưởng đến anh ta một chút nào. Tiêu Dật Phàm tiến lại gần Trang Nhã Khinh, nói nhỏ bên tai cô. "Nhớ kỹ, tên tôi là Tiêu Dật Phàm. Là ông chủ 'Thiên đường của nhân gian' này. Rất hân hạnh được biết cô, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết tên của cô được chưa?"

"Trang Nhã Khinh." Trang Nhã Khinh nhẹ nhàng mở miệng. Ánh mắt nhìn về phía Vương Hâm

Quả nhiên, thấy sự ngạc nhiên trong mắt Vương Hâm, vẻ mặt càng không ngừng biến hóa. Cuối cùng Vương Hâm cũng không cho rằng Trang Nhã Khinh này chính là Trang Nhã Khinh kia. Có lẽ, anh ta cho rằng tên hai người giống nhau chỉ là một sự trùng hợp thôi.

Hóa ra Mạnh Thiệu Phong không xuất hiện ảo giác, hóa ra thật sự có một cô bé tên Trang Nhã Khinh. Vương Hâm nhớ lại, bản thân mình vụng trộm tham ô tiền tài của công ty, ban đầu thắng rất nhiều, lại không nghĩ rằng, toàn bộ đều thua trong tay xú nha đầu này, xem ra những người tên Trang Nhã Khinh đều là khắc tinh của anh ta.

Bây giờ đã thua sạch tiền, anh ta lấy ở đâu nhiều tiền như vậy để bổ sung vào chỗ thiếu đây? Bây giờ chỉ có thể nói cho Mạnh Thiệu Phong biết Trang Nhã Khinh này đang ở đâu mới hy vọng có thể lấy lại.

Ngủ xuân, làm sao có thể có ý nghĩ như vậy chứ. Trang Nhã Khinh này cũng không phải là người trước kia, cho dù là Trang Nhã Khinh trước kia, tên khôn khiếp Mạnh Thiệu Phong sẽ vì Trang Nhã Khinh mà bỏ qua nghìn vạn công nhân của công ty sao?

"Trang Nhã Khinh." Tiêu Dật Phàm đọc một lần. "Rất êm tai. Tao nhã thanh lệ." (Đại khái là ưu nhã tươi đẹp)

"Không phải thanh trong thanh triệt mà là khinh trong khinh tùng" (Giải thích tên: không phải là trong trong suốt mà là nhẹ trong thoải mái - cái đoạn tên này ta cũng mù tịt :v)

"A... thực xin lỗi, tôi nghĩ sai rồi." Khinh? Vân đạm phong khinh sao? Không tệ, có điều là khí chất cũng không phù hợp cho lắm.

"Không sao, không biết ông chủ Tiêu tìm tôi có chuyện gì?" Mặc dù biết nhưng Trang Nhã Khinh vẫn muốn hỏi một chút. Bây giờ cô mới ở tầng hai mươi hai, người đàn ông Tiêu Dật Phàm kiên nhẫn như thế trong miệng lão già có thể là ông nội Tiêu Dật Phàm hoặc là cha của anh ta.

"Gọi tôi là Dật Phàm được rồi, không cần khách sáo như vậy. Coi như là kết bạn đi."

"Được, Dật Phàm."

"Haha. Vậy tôi gọi cô là Khinh Khinh nhé" Tại sao lại cảm thấy có gì đó không đúng nhỉ?

"..." Trang Nhã Khinh buồn nôn. Khinh Khinh? Em yêu??"

"Tôi biết Khinh Khinh rất có năng lực về phương diện kỹ thuật đánh bài, bỗng nhiên ngứa tay, muốn ra đây đánh vài ván với Khinh Khinh." Nghe thấy những lời này, Trang Nhã Khinh cũng không có phản ứng gì đặc biệt, trái lại phản ứng của những người xung quanh lại rất lớn. Phải biết rằng Tiêu Dật Phàm đã rất nhiều năm không đánh bài rồi, bọn họ may mắn được nhìn Tiêu Dật Phàm đánh bài trở lại, thật đúng là may mắn. Yêu cô bé này chết thôi.

"Không thành vấn đề, có điều anh lấy cái gì làm thẻ đánh bạc?"

"Cô muốn gì?"

"Nếu tôi thắng, anh lập tức phải đáp ứng tôi một chuyện."

"Tôi nghĩ, chuyện này sẽ không làm tôi khó xử đúng không?"

"Không khó xử, rất đơn giản."

"Được, nếu cô thua thì sao?"

"Tùy ý, chỉ cần tôi có thể làm, sẽ làm theo yêu cầu của anh."

"Haha, cô nhóc này thật thú vị, cô có thể làm gì nào?" Bên cạnh có người cười thành tiếng.

"Chỉ cần tôi có thể làm được." Đừng xem thường cô, chuyện cô có thể làm là chuyện các người không thể tưởng tượng được.

Tiêu Dật Phàm vốn cũng không muốn Trang Nhã Khinh làm chuyện gì, anh ta đơn giản chỉ muốn đánh một ván mà thôi. Ngoại trừ ông nội ra, cho tới bây giờ Tiêu Dật Phàm chưa bao giờ gặp đối thủ, bây giờ ông nội cũng không thể đánh bài với anh ta, anh ta có một loại cảm giác, chính là cảm giác không chịu nổi khi đứng lạnh lẽo trên cao. Anh ta có thể cảm nhận được, cảm giác mà Độc Cô Cầu Bại nói trong phim võ hiệp. Mặc dù anh ta thắng hay thua, anh ta cũng rất vui khi gặp được đối thủ. Có lẽ, anh càng hy vọng mình sẽ thua hơn.

"Được. Vậy thì chơi loại nào đây?"

"Chúng ta chơi cái đơn giản nhất đi, mạt trượt."

Có thể dự đoán được không, mặc dù hai người đều đã tìm tòi tất cả quân bài trên bàn mạt trượt, nhưng không ai thắng. Đánh mấy ván, kết quả vẫn như vậy.

Trên mặt Trang Nhã Khinh vẫn treo nụ cười, trên mặt Tiêu Dật Phàm cũng vậy, những người vây xem, mồ hôi không ngừng rơi xuống. Mẹ nó, hai người kia có phải là người không thể? Tình hình chiến đấu thật sự rất kịch liệt, chưa từng gặp đánh mạt trượt cũng có thể đánh đến mức này. Cảm giác giống

như trên TV, hai người rõ ràng không hề nhúc nhích, chỉ dùng suy nghĩ để tỷ thí. Đúng là mạnh đến biến thái.

"Không chơi mặt trượt nữa, chơi bài đi."

Nhưng hai người giống như bị trúng tà vậy, mỗi một ván đều hòa.

Bản thân Trang Nhã Kinh chơi đến mức không kiên nhẫn được rồi, cứ đánh như vậy bao giờ mới kết thúc đây. "Chúng ta trực tiếp mỗi người lấy một lá, ai lớn hơn thì người đó thắng."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đây mới được gọi là xa hoa.

"Được." Tiêu Dật Phàm giống như cố gắng nói tốt hơn một chút.

Nhưng, kết quả vẫn như vậy, mỗi lần hai người lấy ra hai quân bài thì đều lớn như nhau.

Trang Nhã Kinh muốn phát điên, tại sao lấy ngẫu nhiên cũng có thể lấy quân bài lớn như nhau? Cho dù đã rút rất nhiều lần rồi!!

"Thôi, hôm nay dừng ở đây đi. Cô muốn tôi làm gì?"

"Tôi không thắng anh, không cần giữ lời."

"Haha, như vậy cũng coi như là thắng. Nói đi, cô hy vọng tôi làm gì? Vậy thì nói mục đích cô tới đây để làm gì đi? Về sau có khi chúng ta lại có cơ hội đánh bài với nhau."

"Được rồi, tôi muốn gặp Tiêu Mục, đánh bài cùng ông ta."

"Ông nội tôi?" Tiêu Dật Phàm hơi giật mình khi Trang Nhã Kinh nói đến vấn đề này, nhưng ông nội rửa tay chậu vàng đã nhiều năm rồi, từ sau khi đánh bại đối thủ duy nhất, ông nội lập tức không chơi bài nữa. Việc này chỉ sợ hơi khó.

(1) Rửa tay chậu vàng là một loại nghi thức cử hành khi người trong giang hồ thoái lui, trở lại đường ngay, người đó sau khi hai tay rửa trong chậu, tuyên thệ từ nay về sau không bao giờ động kiếm quyền nữa, quyết không hỏi đến ân oán trong chốn võ lâm.

Thông thường cử hành xong nghi thức rửa tay chậu vàng, đại biểu cho rửa sạch ân oán giang hồ, cho dù có người thù oán, cũng không thể tiếp tục trả thù đối với người đã trở lại đường ngay, nếu không thì sẽ bị người trong giang hồ hợp nhau tấn công.

"Làm khó anh sao?"

"Ừ, chỉ sợ không được."

"Tại sao?" Chẳng lẽ Tiêu Mục đã mất rồi sao?

(Tiêu Mục: Xứ nha đầu chết tiệt, lão già ta còn chưa chết đâu, lại có thể rửa ta chết.

Trang Nhã Kinh: Xin lỗi nha, có điều là con đã cực kỳ khéo léo rồi, thấy người tuổi tác đã cao nha. Bình thường con đều nói thẳng là 'chết rồi', đến người con đã dùng từ 'đã mất' nha.

Tiêu Mục tức đến mức thiếu chút nữa không còn thở được nữa.)

"Hôm nay 'Thiên đường của nhân gian' nghỉ một ngày, mời các vị quay về thôi."

Đương nhiên là mọi người sùng bái Tiêu Mục hơn Tiêu Dật Phàm rồi. Những người ở đây vốn đang rất tò mò, họ cũng muốn biết tin tức của Tiêu Mục, không dễ dàng gì mới có cơ hội biết được, nhưng lại không được biết, thật đúng là vô cùng buồn bực. Nhưng ông chủ người ta đã đuổi khách, nghĩa là không muốn cho người khác biết, bọn họ cũng không có cách nào khác, lại không có khả năng mặt dày mày dạn ở lý trong này.

Ông chủ Tiêu sẽ nói cho cô bé tên Trang Nhã Kinh này biết, còn có khả năng moi tin tức về Thần Bài từ miệng cô ta. Mọi người ôm ý nghĩ này trong lòng, lần lượt rời khỏi "Thiên đường của nhân gian."

"Đánh bài chắc là không được, nhưng tôi đáp ứng cho cô gặp ông nội tôi một lần." Như thế này cũng không tính là không giữ lời hứa chứ.

"Được."

Tiêu Dật Phàm ở phía trước dẫn đường, Trang Nhã Kinh theo sát sau lưng anh ta. Vào thang máy, Tiêu Dật Phàm ấn tầng hai mươi tám. "Thấy tuổi cô còn trẻ sao kỹ thuật đánh bài lại lợi hại như vậy?" Lúc hai người ở một chỗ, Tiêu Dật Phàm không nhận được hỏi vấn đề mà anh ta cực kỳ muốn biết này.

"Sự phụ của tôi đây. Chỗ này cũng là do sự phụ nói tôi đến, bị đánh bại bởi ông nội anh, ông ấy rất không cam lòng." Cũng không phải là bí mật gì không thể nói, Trang Nhã Kinh lập tức nói cho Tiêu Dật Phàm biết.

"Sự phụ của cô? Sự phụ của cô là ai?"

"Thanh Phong."

Vậy thì càng muốn gặp ông nội một lần rồi. Điều tiếc nuối nhất của ông nội chính là không thể gặp lại Thanh Phong. Cao thủ và cao thủ, luôn hiểu nhau không cần nói.

Không còn gì để nói, trong thang máy nhỏ nhỏ này, không gian kín, mùi thơm đặc biệt trên cơ thể Trang Nhã Kinh bay vào mũi Tiêu Dật Phàm. Đây là mùi hương gì? Lại có thể thoải mái như vậy? Tiêu Dật Phàm nghi ngờ. Anh ta đã từng ngửi rất nhiều loại nước hoa, nhưng chưa từng ngửi được mùi hương trên người Trang Nhã Kinh, nên không thể nói ra được đó là mùi hương gì. Mùi thơm rất thoải mái. Thậm chí còn vượt qua bất kỳ một loại nước hoa nổi tiếng nào.

Tất cả mọi thứ trên người cô bé này đều rất mê hoặc.

Tiêu Dật Phàm đột nhiên cảm thấy có một luồng khí hướng về bụng dưới của mình. Anh ta không phải là cậu bé, cũng đã từng trải qua những chuyện này, đương nhiên hiểu rõ biểu hiện này là có ý nghĩa gì.

Tiêu Dật Phàm khi hiểu, mặc dù bản thân mình đã từng lưu luyến bụi hoa, nhưng cũng không phải là cậu nhóc bộp chộp khi xúc động thì không có năng lực tự khống chế, hơn nữa Trang Nhã Kinh cũng không phải là kiểu mình thích, tại sao có thể như vậy chứ.

Không thể giải thích được, hơn nữa rất còn lúng túng.

May mà tầng hai mươi và tầng hai mươi tám cũng không cách nhau quá xa, thang máy nhanh chóng đến nơi. Trong tích tắc thang máy mở ra, Tiêu Dật Phàm cảm thấy được giải thoát rồi, cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, không biết vì sao trong lòng lại có một chút mất mát như thế.

"Đi theo tôi." Tiêu Dật Phàm đi phía trước, đưa tay ấn một cái lên cửa, cái này coi như một thiết bị bảo vệ rất an toàn, cửa lập tức mở ra. Trang Nhã Kinh vừa mới bước vào, cửa lại đóng lại.

"Haha, ngành này của chúng tôi, cũng khó tránh khỏi việc gặp một chút nguy hiểm." Tiêu Dật Phàm giải thích.

Trang Nhã Kinh gật đầu, nguyên nhân đơn giản như vậy cô không có khả năng không biết. Vừa tiến vào một lối đi nhỏ, trên đường được treo một vài bức tranh, bút tích gốc của người nổi tiếng. Phải nói là, nếu như trộm có thể vào được đây, sợ là sẽ vui mừng đến chết. Tùy tiện cầm một bức tranh chữ ở đây ra ngoài cũng là một thứ có giá trị lớn.

Tiêu Dật Phàm từ trong tủ để giày tìm cho Trang Nhã Kinh một đôi dép lê. "Không có đôi dành cho nữ, chịu khó một chút nhé." Trang Nhã Kinh sừng sốt một chút, sau đó thay giày cao gót đeo dép lê vào. Tiêu Dật Phàm cũng tự thay một đôi dép lên.

Sau khi đi vào trong, Trang Nhã Kinh phát hiện, tất cả thiết kế đều toát ra một loại phong cách cổ điển nồng đậm, ngoại trừ chiếc cửa sắt ở bên ngoài kia. Vô số tranh chữ, sần gỗ, bàn ghế làm từ gỗ, trên cơ bản đều sử dụng nguyên liệu từ thiên nhiên, mặc dù còn kém hơn Lăng Thiên môn của bọn họ một chút nhưng ở nơi đô thị phồn hoa này có thể làm được như vậy cũng là rất khó rồi.

"Hơi đơn sơ, để cô che cười rồi." Ông nội thích phong cách như thế này, có điều là anh ta cũng thích.

"Nơi này cũng coi là đơn sơ thì không biết kiến trúc những nơi khác sẽ như thế nào. Những bức tranh chữ với giá trị lớn được treo ở hàng lang, bên trong dùng dụng cụ bằng gỗ, toàn bộ đều dùng gỗ thô tốt để làm, sẽ không mục nát, hơn nữa còn có thể duy trì không khí tươi mát trong phòng. Rèm che làm bằng tơ lụa, bình hoa làm từ sứ thanh hoa, à... còn có chén rượu thanh đồng tốt nhất. Dật Phàm, anh cảm thấy như vậy là đơn sơ thì như thế nào mới được gọi là xa hoa?" Tranh Nhã Kinh trêu chọc.

Tiêu Dật Phàm hơi kinh ngạc khi Trang Nhã Kinh biết phân biệt hàng tốt xấu, phải biết rằng, anh ta cũng từng đưa bạn tốt vào đây, nhưng người bạn tốt đấy cũng không biết những bức tranh chữ kia là thật, không biết những thứ đồ cổ này đều là hàng thật giá thật. Cũng thế, bây giờ có nhà nào không biết cách sưu tầm đồ cổ, bọn họ cố tình lấy ra dùng thì cũng sẽ cho rằng đó là đồ giả. "Cô rất biết xem hàng đó."

"Hơi biết một chút thôi. Không biết trong phòng này lại có nhiều đồ đáng giá như vậy." Trang Nhã Kinh nói xong, trong ngữ khí vẫn có một chút hâm mộ. Thật sự đúng là dấu hiệu của sự xa xỉ, không biết thật sự nhà họ tiêu, dựa vào việc đánh bài đã kiếm được bao nhiêu tiền. Có lẽ, kỹ thuật cô không tồi, có thể dựa vào đánh bài để làm giàu xem sao. Không ai ngại tiền mình nhiều đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Ác quỷ quán thân

"Đúng, không phải có câu nói 'tiền bạc không phải là vạn năng' sao, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không thể." Yêu tiền cũng không phải là chuyện xấu hổ không thể cho ai biết. Rõ ràng là yêu tiền nhưng lại cứ cố tình giả vờ với mình tiền bạc chính là rác rưởi, giả vờ thanh cao, sau lưng lại làm một số chuyện để kiếm chác một món lợi kèch sù nhưng không để người khác nhận ra, loại người như vậy mới khiến người ta buồn nôn nhất.

"Cô cực kỳ thẳng thắn."

"Đương nhiên, yêu tiền là việc không có lỗi."

"Đi thôi, ông nội còn ở bên trong."

Tiêu Dật Phàm dẫn Trang Nhã Khinh đến căn phòng ở tận cùng phía trước, cửa phòng đóng chặt. Tiêu Dật Phàm nhẹ nhàng gõ cửa phòng, giọng nói mang theo vẻ tôn kính, mang theo vẻ dịu dàng, còn có vẻ ưu thương nhàn nhạt, dò hỏi. "Ông nội, con có thể vào không?"

Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh cảm thấy, cảm nhận về Tiêu Dật Phàm trong lòng cô đã tăng lên rất nhiều. Người đàn ông có thể đối xử tôn kính cùng kính yêu với ông nội của mình như vậy, đến nơi nào cũng sẽ không kém cỏi. Hơn nữa, một đường tới đây, Tiêu Dật Phàm được giáo dục tốt đến trình độ cực cao. Đặc biệt là lúc vào nhà, Tiêu Dật Phàm tự mình tìm một đôi dép để Trang Nhã Khinh thay.

Mới đầu còn tưởng Tiêu Dật Phàm có khả năng thích sạch sẽ, không thích người khác làm bẩn bên trong, bây giờ có lẽ Trang Nhã Khinh đã hiểu, Tiêu Dật Phàm chỉ là không muốn âm thanh quá lớn sẽ ảnh hưởng đến chỗ ông nội anh ta. Âm thanh giày cao gót tương đối chói tai.

Chỉ nghe thấy âm thanh giày nua phía sau cánh cửa, sau khi ho khan vài tiếng mới yếu ớt nói. "Dật Phàm à, vào đi."

"Cô cứ ở bên ngoài chờ tôi một lát."

Tiêu Dật Phàm muốn đi hỏi ông nội Tiêu Mục của anh ta xem có đồng ý gặp cô không. Trang Nhã Khinh khẽ gật đầu.

Tiêu Dật Phàm đi vào rồi lập tức ra ngay, nhắc nhở Trang Nhã Khinh ở ngoài cửa. "Cơ thể của ông nội tôi không tốt lắm, cũng có một chút. . . Lúc vào không cần ngại nhiên là được."

"Ừ." Không biết có cái gì kỳ lạ đến mức khiến người ta kinh hãi không, nhưng Trang Nhã Khinh rất rõ, bản thân mình đã qua cái tuổi ngạc nhiên rồi.

Trong phòng này chỉ có một chiếc đèn bàn bằng chiếc cốc có ánh sáng rất yếu ớt, người bình thường chỉ có thể miễn cưỡng thấy được bóng dáng mơ hồ, nhưng Trang Nhã Khinh lại có thể nhìn bên trong rất rõ ràng. Bên trong phòng rất đơn giản, có một chiếc giường lớn, một tủ sách, một tủ treo quần áo, một bàn viết. Phía trên tủ sách trưng bày rất nhiều sách, tên trong nước và tên nước ngoài đều có cả. Bên trong còn có một ít tạp chí, báo chí, thậm chí còn có tiểu thuyết, nếu so ra có thể vượt một hiệu sách nhỏ rồi.

Trên bàn viết, một quyển sách đã mở vài tờ. Đèn bàn để trên bàn viết. Nhìn xuyên qua người nằm trên giường là một ông lão già nua, tóc đã bạc trắng, thớ thịt trên khuôn mặt đều đã lỏng, cả khuôn mặt đều là nếp nhăn. Ngại trừ những điều đó, Trang Nhã Khinh còn nhìn thấy, trên tay của ông cụ, những chỗ thịt lộ ra trên đùi đều đã thối rữa, hơi thê thảm đến mức không nhìn. Nếu là cô bé bình thường thì thật sự sẽ ngạc nhiên, có chút nhát gan thậm chí còn có thể bị dọa ngất, chủ yếu là rất khủng bố, rất ghê tởm.

"Chú ý một chút." Trang Nhã Khinh nhắc nhở Huyết Nhan. Mức độ hưng phấn của Huyết Nhan còn mãnh liệt hơn lúc mới bước vào 'Thiên đường của nhân gian'. Huyết Nhan vốn đang mở mắt, bị Trang Nhã Khinh nhắc nhở, tâm bất cam tình bất nguyện (tóm lại là không tình nguyện) mà nhắm mắt lại, tiếp tục làm một cái dây buộc tóc không có sinh mệnh.

"Phàm Nhi, bật đèn lên." Ông cụ nói. Trang Nhã Khinh có thể nghe được, ông cụ đã hít vào nhiều thở ra ít rồi.

"Ông nội, chuyện này." Ông nội cũng không thể gặp ánh sáng mạnh, hơn nữa, Tiêu Dật Phàm nhìn Trang Nhã Khinh ở bên cạnh, anh ta cũng lo lắng Trang Nhã Khinh bị dọa sợ. Bản thân mình lúc lần đầu tiên nhìn thấy chân của ông nội cũng bị dọa đến khóc.

"Không phải con nói... Cô bé là Thanh Phong.. đồ đệ của Thanh Phong sao, không có việc gì, bật lên đi."

Lúc này Tiêu Dật Phàm mới nghĩ ra, Trang Nhã Khinh cũng không phải là cô bé không hiểu rõ chuyện đời, bây giờ mới đi bật đèn. Thật sự cũng không phải quá sáng, nhưng cũng đủ để nhìn rõ.

Tiêu Mục đây là... biểu hiện của ác quỷ quán thân.

Quả nhiên không nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt hoặc vẻ mặt ghê tởm từ Trang Nhã Khinh, Tiêu Dật Phàm âm thầm thở nhẹ ra. "Khinh Khinh, đây là ông nội tôi, ông nội, đây là đồ đệ của Thanh Phong, Trang Nhã Khinh."

"Con chính là đồ đệ của Thanh Phong sao?" Ánh mắt vốn hỗn độn bỗng trở nên sáng hơn rất nhiều.

"Đúng, ông nội Tiêu, sư phụ con sai con đến chào ông, cũng sai con đến đánh với ông một ván bài. Lúc trước thua dưới tay ông, sư phụ con, ông ấy vẫn ôm mỗi hận."

Tiêu Mục nhìn chăm chăm Trang Nhã Khinh, hơi vui mừng nói. "Nhưng ta không thể làm sư phụ còn hài lòng rồi. Cơ thể này của ta, bây giờ không thể tiếp tục đánh bài nữa rồi." Thật sự đáng tiếc. Có lẽ đồ đệ của Thanh Phong có thể thắng được mình. Đáng tiếc là cơ thể ông đã hỏng rồi. Có thể năm đó làm nhiều việc trái với lương tâm, hai mươi năm trước, ông bắt đầu cơ thể mình có một số chỗ bị sưng lên, về sau bắt đầu sinh mụn, thối rữa. Tim vô số bác sĩ nổi tiếng, những người có uy tín cả trong và ngoài nước, cũng không rõ nguyên nhân. Ông nghĩ, chuyện này có thể là do báo ứng rồi.

Bây giờ, ngoài mặt ông còn tốt hơn một chút, những chỗ khác đều đã thối rữa hết rồi, không thể động đậy dù chỉ một chút, ông biết những ngày còn lại của ông không còn nhiều nữa rồi.

"Vậy thì không hẳn rồi." Trang Nhã Khinh đã dự liệu từ trước, nói. Khóe miệng nâng lên, đó là dấu hiệu của tự tin.

"Cái gì không hẳn? Ý của cô là cô có thể cứu ông nội của tôi sao?" Tiêu Dật Phàm mạnh mẽ túm lấy cổ tay của Trang Nhã Khinh, âm thanh có chút run rẩy. Anh sợ bản thân nghe lầm hoặc là nhìn lầm, anh sợ những điều anh nghĩ đến đều quá tốt, cho nên vội vàng cần Trang Nhã Khinh khẳng định đáp án.

"Đúng, tôi có thể cứu ông nội Tiêu." Không phải là ác quỷ quân thân sao, Huyết Nhan của cô chính là thích ăn thứ kia nhất. Ác quỷ là cái gì? Ăn là được rồi.

Có lẽ những ác quỷ này biết mình rơi vào trường hợp nguy hiểm, bắt đầu cảm thấy bất an, bắt đầu chuyển động hỗn loạn. "A..." Tiêu Mục đau đến muốn lăn lộn, nhưng lại không cử động được. Lần đầu tiên cảm thấy đau như vậy.

Trang Nhã Khinh hiểu rõ nếu hôm nay mình không ra tay, chỉ sợ ông nội Tiêu sẽ không qua được hôm nay. Nhưng bản lĩnh của mình cũng không thể để cho người khác biết, Trang Nhã Khinh đành phải đắc tội với Tiêu Dật Phàm một lần rồi. "Anh, ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Món ngon của Huyết Nhan.

"Tôi sao?" Tiêu Dật Phàm đang muốn cầm tay ông nội giống như thời điểm ông nội phát tác trong quá khứ, nhưng lại bị Trang Nhã Khinh cản lại.

"Đúng, chính là anh, ra ngoài." Không đợi Tiêu Dật Phàm kịp phản ứng, Trang Nhã Khinh đẩy anh ra khỏi phòng, hơn nữa còn khóa trái cửa lại.

Tiêu Dật Phàm ở ngoài cửa, nhìn cửa phòng đóng chặt, trong đầu vẫn còn mơ hồ. Hình như anh mới là chủ nhân chứ, tại sao lại bị khách đuổi ra ngoài như thế này?

"Cô bé, con thật sự có biện pháp cứu ta sao?" Tiêu Mục chịu đau, khó khăn hỏi. Thật ra ông cũng không còn ôm cái gọi là hy vọng nữa, đã khám nhiều bác sĩ như vậy mà không có hiệu quả. Cũng không biết cô gái nhỏ này sẽ có biện pháp gì để giúp mình. Có điều, cô bé là đồ đệ của Thanh Phong, hẳn là có biện pháp rồi. Tiêu Mục nghĩ đến chuyện này lại muốn cười, mình mới gặp Thanh Phong có một lần, lại tin tưởng ông ta như vậy, bao gồm cả đồ đệ của ông ta nữa.

"Có, nhưng ông nhất định phải đồng ý với con một chuyện."

"Con nói đi." Chỉ cần có thể cứu ông thì có cái gì không thể đồng ý đây?

"Không thể nói cho người khác phương pháp con cứu ông, cho dù là cháu nội ông cũng không được." Nếu không đồng ý, cô tuyệt đối sẽ không cứu, dù sao đây cũng là hiểu biết về cái siêu việt gì đó của loài người.

"Được."

"Quá trình rất đau đớn, ông có thể chịu đựng không?"

"Đương nhiên rồi." Biết bản thân có thể giải thoát rồi, cách nói chuyện của Tiêu Mục đã nhẹ nhàng hơn nhiều, mặc dù những đau đớn trên người càng thêm sâu hơn.

Trang Nhã Khinh bắt đầu để tay lên đầu, Huyết Nhan ngoan ngoãn bỏ lên tay Trang Nhã Khinh. Động tác của Huyết Nhan có phần nhanh hơn, dù sao có thức ăn ngon đang chờ nó, đương nhiên là phải vui vẻ rồi.

Quả nhiên, có thể thấy được nét kinh hoàng trong ánh mắt và vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi từ Tiêu Mục.

"Ngoan, thoải mái ăn đi, vừa rồi mấy tên quỷ nhỏ kia còn chưa lấp đầy bao tử của mày đúng không." Trang Nhã Khinh đến gần Tiêu Mục, ác quỷ trên người Tiêu Mục trên người Tiêu Mục càng thêm rối loạn.

Trong lúc Tiêu Mục đã không còn thần sắc nắm thật chặt cái chân, răng cắn thật chặt, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra. Trang Nhã Khinh rút một tấm vải ra, tùy tiện quấn quanh một chút sau đó lập tức nhét vào trong miệng Tiêu Mục. Cô không dám đảm bảo Tiêu Mục có thể chịu đựng được không, nhưng như vậy chính là biện pháp tốt nhất.

Tiêu Dật Phàm ở bên ngoài cũng đứng không nổi, vẫn đi qua đi lại, muốn bình tĩnh cũng không bình tĩnh được. Lý trí nói với anh ta là anh ta nên đi lấy chìa khóa mở cửa phòng, trực tiếp nhìn xem cuối cùng coa chuyện gì xảy ra, nhìn xem rốt cuộc Trang Nhã Khinh đang làm cái gì. Nhưng tình cảm lại nói với anh ta rằng Trang Nhã Khinh sẽ không làm ông nội anh ta bị thương, bảo anh ta ra ngoài chắc chắn là có nguyên nhân, việc anh ta phải làm bây giờ chính là ngoan ngoãn chờ ở bên ngoài.

Bên trong, Huyết Nhan từ đầu đến cuối vẫn bò về phía chân Tiêu Mục, Tiêu Mục cũng không biết tại sao lại tin tưởng Trang Nhã Khinh như vậy, lại có thể không phản đối.

Cấp bậc của Huyết Nhan và cấp bậc của ác quỷ chênh lệch rất lớn, Huyết Nhan vừa mới tới đã nhao nhao muốn bỏ trốn. Nhưng Huyết Nhan sẽ không để nó trốn thoát, món ăn ngon đến miệng làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy chứ.

Bọn ác quỷ vùng vẫy, lại bất lực như vậy.

Khoảng một giờ sau, ác quỷ bám ở trên cơ thể của Tiêu Mục đã bị Huyết Nhan ăn sạch sành sanh rồi. Chỉ thấy sau khi ăn màu hồng nhạt óng ánh trong suốt của Huyết Nhan tỏa ra ánh sáng lơ mơ, tia sáng dao động vài cái rồi lập tức biến mất. Ăn uống no nê, Huyết Nhan lấy được đầy đủ linh hồn oán hận, cơ thể càng thêm đỏ hơn một chút, cũng không còn trong suốt như trước nữa.

Trang Nhã Khinh gọi Huyết Nhan trở về, Huyết Nhan vận vẹo thân hình nhỏ dài kia của nó, lại ngoan ngoãn quay lại trên đầu Trang Nhã Khinh, tạo thành một cái nơ hình con bướm, nhắm mắt lại, hoàn toàn không nhìn ra đó là một con rắn.

Lúc này Tiêu Mục không thể dùng từ kinh hãi để hình dung tâm trạng của mình nữa, chuyện như vậy chính là lần đầu tiên ông gặp, có con rắn như vậy sao? Hơn nữa, bây giờ cả người không còn cảm giác khó chịu nữa, hô hấp cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cảm giác đặc biệt thoải mái.

"Không thể nói cho bất kỳ ai biết."

"Ta biết." Cho dù ông nói ra cũng không có người nào tin tưởng, người khác biết sẽ cho rằng ông già nên bị ngốc rồi.

Trang Nhã Khinh mở cửa, cuối cùng Tiêu Dật Phàm cũng có thể được vào. Anh ta ở bên ngoài không nghe thấy gì cả, cuối cùng lại nghe thấy trang Nhã Khinh nói không cho ông nội nói cho bất kỳ ai. Nhưng Tiêu Dật Phàm có thể nghe được âm thanh của ông nội đã tốt hơn rất nhiều, xem ra tinh thần cũng tốt hơn rồi.

"Bây giờ đã tốt hơn rồi, chỉ là vết thối rữa ở chân cũng không tốt nhanh lên như vậy." Tôi quay lại sẽ lấy thuốc bôi đến, ra ngoài không mang trên người."

"Cảm ơn. Con muốn cái gì, chỉ cần chúng ta có, nhất định sẽ cho con." Tiêu Mục hỏi. Ông cho rằng mình cứ đi xuống như vậy, vĩnh viễn không tốt lên được. Lúc quá đau đớn cũng từng có ý nghĩ tự sát, nhưng khi đó Phàm Nhi nhỏ như vậy, ông không nỡ để Phàm Nhi ở lại một mình. Phàm Nhi đã không còn cha mẹ, nếu ông cũng đi thì không biết Phàm Nhi sẽ sống như thế nào. Về sau khi Phàm Nhi trưởng thành lại không cho phép ông có suy nghĩ kia.

Điều vui mừng nhất trong cuộc đời của ông chính là có đứa cháu nội Phàm Nhi kia.

"Vậy, con muốn một nửa cổ phần của 'Thiên đường của nhân gian'." Có tiền không lấy cũng phí, hơn nữa đây là thù lao mình nên nhận được, trừ khi bọn họ cho rằng tính mạng của ông nội Tiêu không đáng giá nhiều như vậy.

"Được. Nếu cô muốn cả 'Thiên đường ở nhân gia' tôi cũng cho cô." Tiêu Dật Phàm biết lần này ông nội thật sự được cứu rồi, vui mừng đến mức nước mắt cũng chảy ra.

"Nam nhi có lệ bất khinh đàn. (1)" Tiêu Mục thấy, khóe miệng mang theo ý cười.

(1) Nam nhi có lệ bất khinh đàn: được lấy trong bài báo kiểm kị của Minh – Lý Khai Tiên. Có nghĩa là: 'Đàn ông không dễ khóc vì chưa động đến tận trái tim.'

"Con chính là rất vui mừng. Khinh Khinh, cảm ơn cô." Cảm ơn cô đã cứu người thân duy nhất của tôi.

"không cần cảm ơn, tôi cảm thù lao, cho nên đây là trao đổi ngang giá. Được rồi, ông nội Tiêu cũng mệt mỏi rồi, để cho ông nội Tiêu nghỉ ngơi một chút, ngày mai tôi sẽ mang thuốc qua đây cho mọi người."

Trang Nhã Khinh rời khỏi phòng, Tiêu Dật Phàm cũng đi theo sau. Mặc dù Tiêu Dật Phàm rất tò mò Trang Nhã Khinh chữa bệnh cho ông nội như thế nào, nhưng anh biết Trang Nhã Khinh cũng không để cho ông nội nói ra, làm sao có thể nói cho anh ta biết đây. Cứ cho là y thuật không thể truyền ra ngoài đi, dù sao cứu ông nội là được rồi.

Ông nội là người thân duy nhất trên đời này của anh. Từ lúc còn rất nhỏ cha mẹ bị tai nạn giao thông đã rời khỏi anh, sau đó anh lập tức sống với ông nội cho đến nay.

“Bây giờ cũng không có chuyện gì, cũng khuya rồi, tôi còn phải quay về.” Trang Nhã Khanh laasychieesc điện thoại Nokia già cỗi của mình ra, khoe miệng Tiêu Dật Phàm giật giật một chút, nói như thể nào cũng không tin Trang Nhã Khanh sẽ dùng chiếc điện thoại này. Quần áo trên người người Trang Nhã Khanh đã có thể mua đủ một trăm chiếc điện thoại khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Xuất hiện tài năng mới.

Hồng rồi, điện thoại hết pin, thảo nào không thấy ai gọi điện cho cô. Bây giờ chắc đám người Tiêu sư huynh vội muốn chết rồi. Cô ra ngoài lâu như vậy, điện thoại lại không gọi được, với trình độ quan tâm của các sư huynh với cô, sợ là muốn lật trời rồi.

"Cùng ăn cơm đi."

"Hôm khác, người trong nhà hẳn là sốt ruột lắm rồi."

"Được. Tôi đưa cô về nhé?"

"Không được, tôi có lái xe tới." Trang Nhã Khanh từ chối ý tốt của Tiêu Dật Phàm.

"Cũng không cho tôi một cơ hội làm quý ông. Thôi, hôm nào sẽ mời cô. Vậy tôi có thể đưa cô xuống tầng chứ?" Dáng vẻ của Tiêu Dật Phàm giống như đặc biệt đau thương, tan nát cõi lòng.

"Haha. Được." Trang Nhã Khanh sợ nếu mình từ chối Tiêu Dật Phàm một lần nữa thì anh ta sẽ khóc mất.

"Sư phụ của cô bây giờ đang ở đâu? Ông nội của tôi đã từng tìm ông ấy rất lâu."

"Ẩn cư rồi." Chỗ Lăng Thiên môn kia, đủ để che giấu, đúng là ẩn cư rồi.

Tiêu Dật Phàm sờ sờ mũi mình, trong giây lát không tìm ra từ để nói. "Ngày mai khi nào cô qua đây?" Bây giờ mà Tiêu Dật Phàm bắt đầu chờ mong ngày mai Trang Nhã Khanh sẽ đến đây.

"Không xác định, để xem khi nào tôi dậy đã." Cô có thói quen ngủ nướng, mỗi lần đều ngủ đến thật trễ mới rời giường. Lúc trước ở Lăng Thiên môn, khi mọi người đều rời giường đi luyện công chỉ có mình cô còn ngủ. Nghỉ đến những ngày ở Lăng Thiên môn, nghỉ đến thời gian mình được nâng trong lòng bàn tay, Trang Nhã Khanh cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Làm sao bây giờ, lại bắt đầu nhớ bọn họ rồi.

"Gặp lại." Trang Nhã Khanh vẫy vẫy tay, ngồi vào xe Maserati, nghênh ngang rời đi.

Tiêu Dật Phàm quay lại cửa 'Thiên đường của nhân gian' nhìn Trang Nhã Khanh lái xe ra đường lớn, chậm rãi nói. "Tôi chờ cô." Haiz, lời này nghe qua tại sao lại có cảm giác tình cảm nồng nàn như thế nhỉ.

Trong ngày hôm nay, Trang Nhã Khanh không biết đã để cho bao nhiêu người nhìn bóng lưng rời đi của cô, cùng lúc đó, trận đấu với Tiêu Dật Phàm ở 'Thiên đường nhân gian' đã bị truyền đi khắp nơi, có thể nói, Trang Nhã Khanh bắt đầu nổi tiếng, trở thành nhân vật mới nổi ở thành phố A rồi.

Lúc trở lại biệt thự, trong nhà lại không có một ai. Đầu tiên Trang Nhã Khanh sạc điện thoại của mình, sau đó khởi động máy, âm thanh báo tin nhắn không ngừng vang lên từ chiếc di động Nokia cũ nát. Trang Nhã Khanh nhìn qua, tổng cộng có ba mươi tám cuộc gọi nhỡ, trong đó của Phá Trần mười tám cuộc, đại sư huynh mười cuộc đại sư huynh mười cuộc. Lại còn rất nhiều tin nhắn, đều do các sư huynh gửi.

Trang Nhã Khanh cũng không xem nội dung của những tin nhắn này, đang chuẩn bị gọi cho các sư huynh thì lập tức có cuộc gọi tới, là Hạ Tĩnh Thiên.

"Nhị sư huynh, bây giờ mọi người đang ở đâu? Em quay lại rồi."

"Cảm ơn trời, cuối cùng em cũng nghe máy rồi." Hạ Tĩnh Thiên nói hơi cường điệu một chút, thật ra cũng không tính là cường điệu.

"Điện thoại của em hết pin, mọi người ở cùng một chỗ sao?"

"Không, bọn anh chia nhau đi tìm em rồi. Để anh gọi bọn họ về, không liên lạc được với em, tất cả mọi người đều vội muốn chết."

Đầu tiên Trang Nhã Khanh tắm một chút, sau đó lên mạng chờ các sư huynh trở về. Mở một trang web ra, một cửa sổ tin nhắn lập tức hiện ra, vừa thấy, trên mẫu tin tức lớn nhất đó có ảnh chụp một cô gái, không phải mình thì là ai đây?

Khỏe miệng Trang Nhã Khanh giật giật, ở đây mọi người nhàn rỗi không có chuyện gì làm sao? Cô cũng không phải minh tinh, cũng không phải là nhân viên chính phủ, cũng không phải là nhân viên nổi tiếng trong giới kinh doanh, lại có thể lên báo, nhưng lại đặc biệt nể mặt cô, là trang báo lớn nhất, không biết nên khóc hay nên cười đây. Mẫu tin tức này, bằng với bản tin thị trường chết ngày hôm qua. Nghe nói thị trường mới nhậm chức cũng đã đến nơi, là một người đàn ông trẻ tuổi, hoàn cảnh gia đình hình như rất lớn.

Lúc này các sư huynh cũng lần lượt trở về. Người về đầu tiên là Phá Trần. Phá Trần đi đường rất mệt mỏi, vừa bước vào cửa đã ôm Trang Nhã Khanh vào trong ngực, vui đầu trên vai cô.

Trang Nhã Khanh khẽ cười, tay đặt trên lưng Phá Trần, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh tìm em mãi mà không tìm được.” Âm thanh Phá Trần hơi run rẩy. Từ trước đến nay đều ở chung một chỗ với Trang Nhã Khanh như vậy, chưa bao giờ có tình huống trong thời gian dài như vậy không tìm thấy người. Lần này, cậu thật sự nóng nảy, thật sự không ngờ, lúc không tìm thấy Trang Nhã Khanh lại có cảm giác bất lực như thế.

Cậu vẫn luôn đánh giá cao bản thân mình. Cậu vốn muốn rời đi, đến Yên Kinh, tự mình ra ngoài lang thang kiếm sống, lót đường cho Nhã Nhã, cho Nhã Nhã một bến đỗ kiên cố, có thể bảo vệ Nhã Nhã thật tốt dưới vẫy cánh của mình. Nhưng lúc mới bước lên xe lửa nhận được điện thoại của nhị sư huynh, biết được Nhã Nhã còn chưa về, bản thân trầm nghĩ, có thể Nhã Nhã chỉ đi đâu chơi thôi. Đại khái là qua hơn một tiếng, nhị sư huynh lại gọi điện hỏi cậu đang ở đâu, nói cũng không thể liên lạc được với Nhã Nhã nữa rồi. Cậu cầm điện thoại gọi điện cho Nhã Nhã, nghe được giọng nữ xin lỗi lạnh lẽo truyền ra từ điện thoại kia, lúc nói đến đoạn điện thoại đã tắt máy, cậu đã đứng ngồi không yên rồi.

Xe lửa nếu không đến trạm sẽ không dừng lại, cậu chỉ có thể nhảy từ cửa sổ ra ngoài, quay lại tìm Nhã Nhã. Có lẽ lần này chính là một cái cớ, là cớ để cậu quay trở về, cậu lập tức không muốn cách xa Nhã Nhã nữa bước. Có thể ôm Nhã Nhã vào trong ngực, có thể cảm thụ nhiệt độ cơ thể của Nhã Nhã, ngửi mùi thơm trên người Nhã Nhã, thật tốt.

“Được rồi, thật xin lỗi, lần sau sẽ không để xuất hiện tình huống như thế này nữa.” Trang Nhã Khanh hứa hẹn nói. Mắt cũng thấy được góc nhỏ của bản tin, trên đó có một tấm hình, đó là cảnh tượng một người đàn ông nhảy xuống từ xe lửa. Ảnh chụp rất nhỏ, hơn nữa xe lửa còn đang chạy, cho nên ảnh chụp cũng không được rõ ràng lắm, nhưng Trang Nhã Khanh chỉ cần liếc mắt một cái lập tức nhận ra người đàn ông này, không phải tiểu sư huynh đang ôm cô thì còn ai vào đây chứ.

Trang Nhã Khanh ôm Phá Trần không nói gì, Phá Trần yên lặng ôm Trang Nhã Khanh. Đàn ông đẹp trai, cô gái xinh đẹp. Xem ra chính là cảnh đẹp ý vui, cảnh tượng bình yên tốt đẹp này rất nhanh sẽ bị phá vỡ.

“Phá Trần, tốc độ của cậu đúng là rất nhanh.” Hạ Tĩnh Thiên nhìn thấy Trang Nhã Khanh bình yên vô sự cũng cảm thấy an tâm.

“Đúng, nhanh hơn người khác một chút.”

“Mọi người đều đói bụng rồi, hôm nay đến ai nấu cơm?” Hạ Tĩnh Thiên cời áo sơ mi, cứ để trần đi qua đi lại trước mặt Trang Nhã Khanh, không kiêng dè một chút nào.

“Nhị sư huynh, anh muốn cho em thưởng thức vết sẹo lồi trên người anh như thế sao?” Không phải Trang Nhã Khanh chưa từng nhìn qua, đừng nói như vậy chứ, đáng về mặc quần đùi trước kia của bọn họ Trang Nhã Khanh vẫn nhớ rõ.

Hạ Tĩnh Thiên hơi tự tin nhìn Trang Nhã Khanh, ý đồ hấp dẫn ánh mắt của Trang Nhã Khanh: “Lần này tiểu sư huynh nói sai rồi, nhìn xem, trên người anh đều là cơ bắp, lấy đâu ra sẹo nào?” Hạ Tĩnh Thiên cố ý làm động tác thể hình, cơ bắp trên người càng thêm rõ. “Nhìn thấy cơ bụng sáu múi của anh chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ăn một bữa cơm cũng không dễ dàng.

“Em thấy nếu anh còn tiếp tục tham ăn không chịu rèn luyện như vậy, cơ bụng sáu múi sao, rất nhanh sẽ biến thành một múi thôi.” Thật ra đáng người của Hạ Tĩnh Thiên rất tốt, không chỉ mình Hạ Tĩnh Thiên, mà các vị sư huynh đều như vậy.

Lúc Tiểu sư huynh Phá Trần, Nhị sư huynh Hạ Tĩnh Thiên mặc quần áo, cũng nheo nhắt yếu đuối giống như thư sinh vậy, không có gì khác nhau, mặc dù cao nhưng rất gầy, cũng chưa tạo nên tính uy hiếp gì. Người duy nhất mặc quần áo mà vẫn nhìn ra được đáng người tốt thì chỉ có Đại sư huynh Phá Thương rồi. Cho nên, Tiểu sư huynh và Nhị sư huynh thuộc loại mặc quần áo là cừu, cởi quần áo là sói, Đại sư huynh là sói nguyên chất.

“...”

"Mọi người cũng vất vả rồi, để bù đắp lỗi lầm cho việc em để các anh lo lắng cho em cả một ngày, hôm nay em nấu cơm, các anh đi tắm đi, chạy ở bên ngoài một ngày, cả người toàn là mồ hôi." Trang Nhã Khanh tắt trang tin tức, đi vào phòng bếp.

Phòng bếp ở nơi này xấp xỉ to gấp ba lần ở Lăng Thiên Môn. Bên trong các loại dụng cụ đều rất mới, nhưng lại không khó để nhìn ra nó thường xuyên được sử dụng.

Trang Nhã Khanh quen thuộc lấy thức ăn từ trong tủ lạnh ra, sau đó rửa rau thái rau để xào. Lúc thái rau chỉ có thể thấy tay Trang Nhã Khanh dao động không ngừng, tốc độ rất nhanh, nhanh chóng thái xong, khoai tây được sử dụng dụng cụ chuyên dùng còn cẩn thận hơn, hơn nữa còn rất đều.

Lúc các vị sư huynh từ phòng tắm lần lượt đi ra, vài món ăn đã được bung lên bàn rồi. Không tự chủ hít sâu một chút, cảm giác mùi thơm bay vào mũi chính là như vậy đi.

"Tại sao tay nghề của Tiểu sư muội càng ngày càng tốt như vậy chứ? Còn tiến bộ hơn những người thường xuyên xuống bếp nấu nướng như bọn anh." Hạ Tĩnh Thiên cảm thán nói. Chẳng lẽ phụ nữ mới là người thích hợp với việc bếp núc, đàn ông nên tránh xa nhà bếp sao?

Ngược lại Phá Trần lại không nói gì, nhìn Trang Nhã Khanh đang bận rộn trong phòng bếp, không biết đang nghĩ gì.

Người thẳng thắn nhất là Phá Thương, còn không dùng đũa, trực tiếp dùng tay bốc trộm một miếng thịt kho tàu, ăn say sưa ngon lành. Nồi canh cuối cùng cũng xong, Phá Trần đi vào bê nước canh giúp Trang Nhã Khanh, Trang Nhã Khanh thì chuẩn bị bát đũa.

Bốn người vừa tròn một bàn.

Vừa mới chuẩn bị động đũa, điện thoại ở bên trong và bên ngoài liên tiếp vang lên. Trang Nhã Khanh từ màn hình nhìn thấy người đến, lại có thể là Mạnh Thiệu Phong. Mặc dù nói không muốn mở cửa, nhưng Trang Nhã Khanh vẫn mở cửa cho anh ta.

Không để cho anh ta bước vào, Trang Nhã Khanh đứng ở cửa, sắc mặt không tốt nhìn Mạnh Thiệu Phong, cũng không nhìn đến thần sắc mừng như điên của anh ta. "Anh tới đây làm gì?"

"Tìm cô." Mạnh Thiệu Phong vận dụng rất nhiều lực lượng tư nhân mới biết được người mang Trang Nhã Khanh chính là Phá Thương, sát thủ nổi tiếng thứ sáu trên thế giới. Lúc đấy anh ta lập tức nóng nảy, mãi đến lúc quản lý nói, Phá Thương giết người cũng có nguyên tắc, sẽ không giết người ngoài nhiệm vụ của mình, trừ khi người nọ muốn chết. Nhưng dù sao anh ta cũng mang Trang Nhã Khanh đi, Mạnh Thiệu Phong không tránh khỏi cảm thấy lo lắng. Về sau từ miệng Lương Hy Tây biết được Trang Nhã Khanh không có việc gì, nhưng anh ta vẫn muốn đi xác nhận một chút.

Lại biết được Trang Nhã Khanh có một chút quan hệ với Hạ Tĩnh Thiên nhà họ Hạ, Hạ Tĩnh Thiên ở đâu bản thân anh ta cũng không tìm được. Hôm nay anh ta thấy xe của Hạ Tĩnh Thiên thì đi theo. Có điều là tính cảnh giác của Hạ Tĩnh Thiên rất cao, không bao lâu lập tức cắt đuôi anh ta. Có lẽ vận khí của anh ta rất tốt, đánh bậy đánh bạ lại có thể tìm được biệt thự này.

Quả nhiên, Trang Nhã Khanh ở trong này.

"Tìm tôi làm gì? Tiền cũng đền rồi, cơm cũng ăn rồi, hình như chúng ta cũng không còn gì liên quan đến nhau nữa đúng không?" Người đàn ông này chính là không có lòng tự trọng, muốn lúc lạnh lúc nóng, muốn dục cự hoàn nghênh (bên ngoài nói là từ chối, nhưng thực ra là rất mong đợi), để đến lúc anh ta sắp lại gần mình thì thoát ra, như vậy chính là điều khiến một người đàn ông nhớ mãi không quên.

"Tôi..." Mạnh Thiệu Phong cũng không biết mình tìm Trang Nhã Khanh làm gì. Có lẽ anh ta muốn kết bạn với cô, dù sao, anh ta và cô có duyên như thế, cũng tên với vợ của mình. "Là một người bạn, không thể quan tâm cô một chút được sao?"

"Hình như tôi chưa từng nói sẽ làm bạn với anh. Người cũng gặp được rồi, tôi cũng không xảy ra chuyện gì, rất tốt, bây giờ anh có thể đi được chưa? Chúng tôi còn phải ăn cơm, không thể tiếp đón khách được nữa rồi." Trang Nhã Khanh không chút lưu tình hạ lệnh đuổi khách, tuyệt đối không chừa chút mặt mũi nào cho Mạnh Thiệu Phong.

Trang Nhã Khanh đang muốn đóng cửa, bỗng có một ngoại lực đẩy cửa vào. Trang Nhã Khanh nhanh tay nhanh mắt lập tức né tránh, nếu không thì có thể bị cửa kẹp vào tay rồi. Thấy rõ người đến, Trang Nhã Khanh nở nụ cười chế nhạo. Người đẩy cửa không phải là ai khác, chính là Lê Phương.

Lê Phương càng tiều tụy hơn lúc trước, cũng càng già hơn. Hai mắt không có tinh thần, hai hốc mắt lõm xuống, môi trắng bệch, mặt cắt không còn một giọt máu, thân thể suy yếu, tóc tai bù xù, quả nhiên chính là đáng sợ từ bệnh viện tâm thần ra ngoài.

Đại sư huynh đã từng nói với mình đã dọa Lê Phương như thế nào, Lê Phương làm việc trái lương tâm, đương nhiên cực kỳ chột dạ, mới bị mức độ dọa nhỏ như vậy lại có thể thần trí không rõ, thật sự là không còn dùng được. Ban đầu tại sao mình lại thua trong tay của cô ta cơ chứ, thật sự không nghĩ ra.

"Lê Phương, tại sao cô lại chạy đến đây?" Mạnh Thiệu Phong tránh mặt đi, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Trang Nhã Khanh, giống như nếu bị Trang Nhã Khanh nhìn thấy, có thể thấy hết những chuyện xấu xa mà anh ta đã làm trước kia. Việc cấp bách bây giờ là mang bà điên Lê Phương này đi. Anh ta đối với Lê Phương, bây giờ ngoại trừ chán ghét thì vẫn là chán ghét. Mình có thể tiếp tục nuôi cô ta, đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

"Không đi, anh đến đây để tìm con tiện nhân kia sao?" Lê Phương hung tợn nhìn chằm chằm Trang Nhã Khanh, giống như Trang Nhã Khanh chính là người thứ ba chen giữa cô ta và Mạnh Thiệu Phong, Trang Nhã Khanh chính là người khiến Mạnh Thiệu Phong không còn tốt với cô ta nữa.

"Lê Phương!" Mạnh Thiệu Phong hơi tức giận. Cứ kéo dài như vậy, hình tượng của anh ta sẽ bị người phụ nữ này làm hỏng.

“Cô này là...đi của anh sao?” Nhìn qua thì đúng là hơi giống đi của Mạnh Thiệu Phong. Người ta thường nói, ‘đàn ông bốn mươi tuổi giống như cảnh hoa, phụ nữ bốn mươi tuổi giống như bã đậu’, đáng vẻ bên ngoài của Lệ Phương ở tuổi này thật sự giống bã đậu, chưa nói đến việc tổn thương về tinh thần, trước kia cũng chưa từng chăm sóc bản thân mình. Nhìn đáng vẻ kia của Lệ Phương giống như người bị nhiễm HIV vậy. Làm chuyện kia, bị như vậy cũng là chuyện rất bình thường.

Thời kỳ ủ bệnh của HIV rất dài, cho nên đến lúc này mới phát hiện ra bệnh.

“Trang Nhã Khanh, cô là Trang Nhã Khanh tìm đến đòi mạng của tôi sao?? A a a a...” Lệ Phương ôm đầu chạy ra. Mạnh Thiệu Phong sẽ trở thành người không tốt nếu thật sự bỏ mặc không quản Lệ Phương, nên đành vội vàng đuổi theo cô ta.

“Xùy, thật sự là không còn dùng được, như vậy muốn chơi đùa cũng không được rồi.” Trang Nhã Khanh lắc đầu đi vào dùng com. Chết tiết, cô đã đói đến mức bụng dán vào lưng rồi. Nếu lại có người đến, phải tróc da lột thịt anh ta mới được.

Trang Nhã Khanh đây mới đúng là không còn gì để nói, quả nhiên, ông trời luôn muốn trêu đùa người khác, tốt thì không linh, không tốt thì lại linh. Một lát sau, chuông cửa lại vang lên. Lúc này, Trang Nhã Khanh mới cầm chiếc đĩa lên, vừa mới gấp rau, vừa mới chuẩn bị đưa thức ăn vào miệng. Trang Nhã Khanh thật sự muốn bỏ qua tiếng chuông chết tiết kia, nhưng tiếng vang thật sự làm cho người ta không chịu nổi. Đang muốn ra mở cửa thì Phá Trần đã đứng lên nhanh hơn cô một bước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hung hãn chính là như thế này.

Chỉ nhìn thoáng qua màn hình, Phá Trần lại quay đầu lại nhìn Trang Nhã Khanh.

"Làm sao vậy? Là ai thế?" Hạ Tĩnh Thiên cũng cảm thấy không bình thường, hỏi lại.

"Phóng viên, rất nhiều." Không biết những phóng viên này tìm tới đây như thế nào, những người ở bên ngoài đều cầm máy quay phim, máy chụp ảnh chen lấn thành một đám, chẳng qua mục đích của bọn họ chỉ có một, chính là người ở bên trong căn biệt thự này.

"Anh đoán xem, là tìm anh hay tìm em đây?" Trang Nhã Khanh không có cách nào nên cũng đành phải qua đây. Thấy một đám phóng viên ở bên ngoài kia, Trang Nhã Khanh thật sự không có tâm trạng ăn cơm nữa. Thật là khó hiểu, chẳng lẽ bây giờ thành phố A không có tin tức mới nào để bào bới sao? Không phải bây giờ đang có ngôi sao quốc tế Eva đang ở thành phố A sao? Tại sao những ký giả này không đi phỏng vấn ngôi sao đó đi, cổ tình chạy tới đây giúp vui? Nếu không thì đi phỏng vấn thị trường mới nhậm chức cũng được.

"Không biết, ra ngoài không?"

"Được rồi, đi nhìn một chút xem rốt cuộc là tìm anh hay tìm em."

Cửa vừa mở ra, toàn bộ ký giả đều bao vây Trang Nhã Khanh. Có người mắt tinh cũng nhận ra Phá Trần chính là người đàn ông nhảy ra khỏi xe lửa kia, cũng hướng mic về phía Phá Trần.

"Xin hỏi nguyên nhân khiến anh nhảy xe lửa là gì?" Một nữ ký giả hỏi.

"Nguyên nhân cá nhân." Phá Trần lạnh lùng trả lời. Trang Nhã Khanh bỗng nhiên phát hiện ra Phá Trần rất lạnh lùng nha...

"Vậy xin hỏi sau khi nhảy xe lửa anh có bị thương không? Nhìn đáng vẻ của anh cũng không giống như bị thương, vậy nguyên nhân là gì ạ?" Vốn tưởng rằng trong chốc lát nghĩ không thông nên muốn tự sát, bây giờ xem ra giống như rất tốt.

Bên này vấn đề của Trang Nhã Khanh nhiều hơn một chút. "Xin hỏi cô có bí quyết gì mà có thể thắng đến tầng hai mươi hai tại 'Thiên đường của nhân gian'?"

"Mọi người cho rằng tôi cần phải nói cho mọi người biết sao?" Vấn đề ngu ngốc.

"Nghe người ở 'Thiên đường của nhân gian' nói, mục đích cô đến 'Thiên đường của nhân gian' là muốn đánh bài một lần với Thần bài Tiêu Mục? Xin hỏi có đúng không ạ?" Một phóng viên khác cũng nắm vững thời gian đặt câu hỏi.

"Không phải ai cũng muốn đánh bài với Thần bài một lần hoặc là muốn nhìn thấy Thần Bài một lần sao?" Trang Nhã Khanh hỏi lại. Vấn đề này cũng thật sự quá ngu ngốc. Có điều Trang Nhã Khanh suy nghĩ một chút, bên ngoài hình như không có vấn đề gì.

"Xin hỏi cô có gặp được Thần Bài không? Ông chủ Tiêu dẫn cô rời khỏi đó, từ trước đến nay chuyện dùng buôn bán chưa từng xảy ra."

"Gặp được."

"Khoảng hai mươi năm rồi Thần Bài không tiếp tục đánh bài nữa, xin hỏi cô có được thỏa mãn ước muốn không?"

"Không. Hỏi xong chưa? Tôi còn phải ăn cơm." Trang Nhã Khinh đuổi khách rồi. Thật sự là không còn gì để nói với những phóng viên này, toàn những vấn đề không có chút nội dung nào, lại có thể làm trễ việc ăn cơm của cô, chết tiệt.

Đi vào nhà cũng Phá Trần, đóng cửa lại, thậm chí Trang Nhã Khinh còn rút chuông ra. "Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi." Trang Nhã Khinh quay lại mới phát hiện đồ ăn trên bàn chưa được động đến. "Tại sao hai người không ăn cơm?"

"Chờ em đó."

"..." Nên nghỉ ra từ sớm, trước đó nếu cô không động đũa thì các sư huynh sẽ không động đũa.

Nhanh chóng ăn xong, công việc rửa bát rơi vào tay Phá Trần. Nhìn thân hình cường tráng của Phá Trần rửa bát ở trong bếp, thật sự, cảm thấy rất không hợp lý.

Ngày hôm sau, Trang Nhã Khinh ngủ thẳng đến mười giờ mới rời giường. Ăn một quả trứng ốp lết, Trang Nhã Khinh đã muốn ra khỏi cửa. Phá Trần đi theo sau Trang Nhã Khinh: "Anh đưa em đi."

"Được!"

Sáng sớm Maserati đã bị Hạ Tĩnh Thiên gọi người đến sửa chữa, Trang Nhã Khinh không còn cách nào khác ngoài việc đến gara chọn chiếc xe khác. Trang Nhã Khinh không đến thẳng 'Thiên đường của nhân gian' mà đến Nhã Duyệt trước. Nhã Duyệt là cửa hàng tổng hợp bao gồm mười hai tầng. Trang Nhã Khinh thật sự không nói Hạ Tĩnh Thiên chuẩn bị quần áo cho mình, toàn bộ đều là váy công chúa. Cô đành phải tự ra ngoài mua quần áo cho mình. Hôm nay Huyết Nhan không ngoan ngoãn làm dây buộc tóc của cô nên phải đeo trên tay.

Trang Nhã Khinh vừa ý chiếc váy màu tím nhạt bên trong tủ kính. Liếc mắt nhìn giá tiền, Trang Nhã Khinh chép miệng. Váy này chắc là làm từ vàng rồi, giá lại có thể đến ba mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng, thật đắt. Có điều thích là được rồi.

"Thưa cô, chiếc váy này là hàng không bán." Nhân viên bán hàng thấy Trang Nhã Khinh nhìn chiếc váy kia mới bước đến giải thích. Ngày hôm qua, người thích chiếc váy kia cũng không ít, nhưng người có thể mua lại rất ít.

"Hàng không bán thì treo bên ngoài làm gì? Treu đùa khách hàng sao?" Trang Nhã Khinh không để mới vừa ý một chiếc, vậy mà lại nói với cô là hàng không bán sao?

"Thật xin lỗi cô, chiếc váy này đã có người đặt, chỉ là chưa tới lấy thôi." Người đặt chiếc váy này chính là thần tượng của cô ta đó.

"À...cô gái kia đã trả tiền rồi sao?"

"Chưa trả."

"Đây chính là tiền, bây giờ cô có thể đi quẹt thẻ là được rồi." Trang Nhã Khinh lấy một chiếc thẻ V.I.P màu vàng lấp lánh ra. Nhân viên bán hàng nhìn thấy chiếc thẻ kia, hơi do dự một chút. Phải biết rằng, thẻ vàng của cửa hàng bọn họ không phải ai cũng có thể có.

"Nhưng chiếc này đã được đặt trước, nếu bán cho người khác vậy thì sẽ tổn hại đến danh dự cửa hàng của chúng tôi."

"Tiểu sư huynh, đi thôi, không mua ở chỗ này nữa, cửa hàng này biết một chút mẹo khéo dọa người, váy được đặt trước mà vẫn bày bán, em thấy cửa hàng này chỉ có chiếc váy này là tốt nên bắt buộc phải lấy ra để hấp dẫn khách hàng. Nếu vậy thì em không cần thiết quay lại đây mua đồ rồi. Ha ha, bán cho tôi sẽ ảnh hưởng đến uy tín cửa hàng của các người sao, bây giờ thì không ảnh hưởng chắc? Bây giờ trong mắt tôi cửa hàng của các người đã không còn uy tín nữa rồi." Trang Nhã Khinh chính là tùy hứng như vậy. Cũng hết cách rồi, là đứa trẻ bị người khác làm hư.

"Thưa cô..." Nếu vì chuyện này mà đắc tội với người cầm thẻ vàng thì công việc của cô ta có thể cũng không còn nữa. Nếu biết vậy vừa rồi mình sẽ không qua đây, cuối cùng cũng có người coi tiền như rác tới. Đều do Eva chết tiệt! Vốn cho rằng album của cô ta không được bán nữa.

"Thưa cô, cô xem, có thể chọn một chiếc khác được không? Chuyện này đúng là cửa hàng nói lời xin lỗi với cô." Người đàn ông đến đeo mắt kính, đi giày Tây, cũng coi như là nhã nhặn. Người đàn ông nghiêm túc nói lời xin lỗi với Trang Nhã Khinh.

"Cuối cùng cũng có một người biết nói tiếng người rồi." Lúc này Trang Nhã Khinh giống hệt một cô bé chưa ngoa đanh đá, không nói lý không buông tha người khác. Cô bé như thế này ở trong mắt một số người có lẽ là vô cùng đáng yêu, nhưng ở trong mắt một số người khác chính là vô cùng đáng giận.

"Quản lý." Nhân viên bán hàng vừa nãy bỗng nhiên đỏ mặt, nhẹ giọng gọi.

"Ừ, cô cứ vào trước đi, chuyện này để tôi xử lý."

"Không cần xử lý, tôi nói rồi, tôi không đến cửa hàng các người mua quần áo nữa. Dù sao cũng không lấy được quần áo về. Thật ra, Trang Nhã Khinh

biết nói như vậy sẽ đắc tội với rất nhiều người, cửa hàng này cũng là cửa hàng đứng nhất nhì ở thành phố A, rất nhiều kẻ có tiền đều thích mua sắm ở đây, dù sao chất lượng cũng khá tốt, hơn nữa đều là những thương hiệu nổi tiếng. Nhưng Trang Nhã Khanh chính là người như vậy, hung hãn, ngang ngược, đồng thời thỉnh thoảng cũng cố tình gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

"Hay là như vậy có được không, nếu cô thật sự không thích những bộ khác, cửa hàng chúng tôi vẫn còn một chiếc váy chưa bày bán, cô có muốn nhìn một chút không? Tôi dám khẳng định, chiếc váy kia tuyệt đối sẽ không kém chiếc này, cô thấy có được không?" Chiếc váy kia anh ta muốn đặt để tặng quà sinh nhật cho bạn gái.

Khả năng quan sát của anh ta rất độc đáo, nếu anh ta để ý chiếc váy kia thì tin tưởng cô gái này cũng sẽ thích. Về phần bạn gái của anh ta thì đi mua trang sức đi, dù sao cô ấy cũng thích đồ trang sức lấp lánh.

"Váy thì đi xem nha Tiểu sư huynh."

"Em đó." Từ đầu đến cuối Phá Trần vẫn ở bên cạnh không nói gì, thương thức Trang Nhã Khanh gây sự với người khác. Trong mắt cậu, lúc này vẻ mặt của Trang Nhã Khanh có bao nhiêu vui vẻ.

Chiếc váy này có màu đỏ thắm, hoa văn ở bên trên được làm thủ công, cổ chữ V, làm lộ ra nét đầy đặn của Trang Nhã Khanh, hơn nữa lại càng làm cho thất lung của cô thêm thon gọn. Thân váy chỉ cách đầu gối chừng khoảng vài cm, trong nháy mắt làm cho đôi chân dài nhỏ nhắn của Trang Nhã Khanh càng thêm hấp dẫn. Cái tay để trần, lộ ra nét tinh tế tỉ mỉ, trên cổ tay, có một chiếc vòng tay màu hồng nhạt, lại càng đặc biệt phù hợp với chiếc váy màu đỏ thắm này.

Đôi mắt của Diệp Dương sáng lên, vì Trang Nhã Khanh mặc lại có hiệu quả tốt như vậy, nhưng trong mắt không có một chút ý tứ thấp hèn nào. Đôi mắt Phá Trần cũng sáng lên, cậu cảm thấy Nhã Nhã của cậu thật sự càng ngày càng thêm xinh đẹp rồi. Nếu cả ngày nhìn Nhã Nhã xinh đẹp như vậy, cậu lo lắng không biết bản thân mình có thể kiềm nén đến cùng được hay không.

Cậu là đàn ông khí huyết sôi trào, Trang Nhã Khanh lại là người con gái cậu yêu, có thể nhìn nhiều năm như vậy, Phá Trần cũng là người đàn ông tốt rồi.

"Tiểu sư huynh, đẹp không?" Trang Nhã Khanh rất hài lòng với chiếc váy này. Mặc dù đoán được chiếc váy này có thể là hàng không bán, nếu không thì tại sao cửa hàng có đồ đẹp như thế này lại không đưa ra bán, không trưng bày chứ. Nhưng như vậy thì sao nào? Ai bảo bọn họ đắc tội với cô đâu, Bây giờ, cô vừa ý chiếc váy này rồi, tuyệt đối sẽ không còi ra.

"Đẹp, rất đẹp." Đây tuyệt đối là lời khen chân thành, từ trước đến nay Phá Trần chưa bao giờ nói dối. Thật ra, cô cũng biết được mình mặc rất đẹp.

Không thể không nói, Trang Nhã Khanh còn là một cô gái tự yêu bản thân, nhưng người ta cũng có vốn để tự yêu bản thân.

"Chiếc váy này bao nhiêu tiền?" Trang Nhã Khanh không muốn còi ra, cứ mặc như vậy luôn. Đây mới là phong cách của cô, loại váy công chúa gì gì đó mới nhìn thôi đã thấy ghét rồi.

"Tổng cộng là bốn mươi tám vạn tám trăm đồng." Diệp Dương trả lời. Haiz, không biết thiên kim nhà ai đây, bản thân dường như chưa từng nhìn thấy cô ta. Diệp Dương nhìn kỹ Trang Nhã Khanh, lại cảm thấy hình như có chút quen thuộc.

Không đợi đến lúc Diệp Dương nghĩ ra Trang Nhã Khanh là ai, Trang Nhã Khanh đã đến trước quầy thu ngân. Cô gái ở quầy thu ngân hơi ngạc nhiên khi thấy Trang Nhã Khanh. Trang Nhã Khanh nói với nhân viên thu ngân: "Váy trên người tôi."

Cô gái kia nhìn chiếc váy trên người Trang Nhã Khanh, chân tay hơi luống cuống. Chiếc váy này cô ta chưa từng thấy qua, làm sao biết giá đây? Ngay cả nhãn hiệu cũng không được đánh dấu.

Lúc này Diệp Dương mới đến giải vây. "Bốn mươi tám vạn tám, thu bốn mươi tám vạn là được rồi." Giá tiền này anh ta đã ưu đãi rất nhiều rồi. Đây là chiếc váy mà nhà thiết kế Merce nổi tiếng nước Pháp tự tay thiết kế. Sử dụng nguyên liệu là tơ lụa tốt nhất, toàn bộ hoa văn trên thân váy cũng làm thủ công. Chỉ nguyên giá trị của nguyên liệu cũng đắt chứ chưa nói đến tiền công, với giá tiền này, Diệp Dương cảm thấy hoa tương xứng với người đẹp, nên coi như là nửa bán nửa tặng cho Trang Nhã Khanh.

"Vâng, quản lý."

Sau khi quẹt thẻ xong, Trang Nhã Khanh và Phá Trần lập tức đến 'Thiên đường của nhân gian'.

Lần này Trang Nhã Khinh đi đường riêng, thang máy chuyên dụng của Tiêu Dật Phàm, nên không cần phải xem trong tay áo có bao nhiêu thẻ đánh bài theo quy định. Nhưng thang máy chuyên dụng lại không được bước vào. May mà Trang Nhã Khinh có sổ của Tiêu Dật Phàm. Tiêu Dật Phàm nhận điện thoại xong, nhanh chóng tự mình xuống đón.

“Thật xin lỗi.” Đầu tiên Tiêu Dật Phàm nhận lỗi, sau đó nhìn Trang Nhã Khinh, trong giây lát không kịp phản ứng. Trang Nhã Khinh hôm qua và Trang Nhã Khinh hôm nay hoàn toàn không giống nhau. Nếu nói hôm qua Trang Nhã Khinh khiến cho người ta không tự chủ được mà muốn bảo vệ thì hôm nay Trang Nhã Khinh có thể khiến cho người ta không tự chủ được mà bị cô mê hoặc, quên mất bản thân.

Thảo nào lại muốn mình đích thân xuống đón. Hôm qua sau khi anh ta đưa Trang Nhã Khinh xuống, lập tức phân phó nếu Trang Nhã Khinh đến thì để cho cô đi thẳng lên, không biết vì sao thuộc hạ của mình lại không để cho cô lên. Bây giờ thì anh ta rõ rồi, thuộc hạ của mình hoàn toàn không nhận ra Trang Nhã Khinh hôm nay chính là Trang Nhã Khinh hôm qua. Còn chưa nói đến người đàn ông ở phía sau.

“Khinh Khinh, vị này là?” Tiêu Dật Phàm hỏi.

Phá Trần nghe thấy cách gọi của Tiêu Dật Phàm thì cực kỳ không vui, ánh mắt nhìn Tiêu Dật Phàm cũng sắc nhọn hơn rất nhiều, giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm về phía Tiêu Dật Phàm.

“Tiểu sư huynh của tôi, Phá Trần. Tiểu sư huynh, đây là Tiêu Dật Phàm.”

Bên trong thang máy, không khí không lưu thông, hai người tỏa ra áp lực vô hình, Trang Nhã Khinh cảm thấy hô hấp hơi khó khăn. Thật không biết tại sao, hai người đàn ông này giống như vừa sinh ra đã không hợp nhau vậy, vừa gặp mặt đã thành thế này. Lúc bọn họ bắt tay, dường như cô không nhìn ram hai người đều lên dùng sức mạnh.

Mặc dù Trang Nhã Khinh tự yêu bản thân, nhưng cũng không ngờ, hai người đàn ông này sẽ như vậy, hoàn toàn là vì cô.

Tầng hai mươi tám, lần này người thờ phào nhẹ nhõm lại là Trang Nhã Khinh. Trang Nhã Khinh đã tới một lần nên cũng quen thuộc, tự mình lấy dép lê mang vào, đồng thời lấy một đôi cho Phá Trần. Sau khi đi vào, Trang Nhã Khinh mới phát hiện ra, đôi dép hôm nay mình đi là dành cho nữ, hơn nữa còn là đôi mới. Trong lòng không biết là có cảm giác gì.

Trang Nhã Khinh cũng không để ý xem cảm giác đó là gì, kéo Phá Trần đi sau lưng Tiêu Dật Phàm.

“Tôi hôm qua ông nội Tiêu ngủ có ngon không?”

“Rất tốt, chưa từng thấy ông nội ngủ ngon như vậy bao giờ, nhiều năm rồi đây là lần đầu tiên tôi thấy ông nội không vì bị đau mà tỉnh giấc.” Nói về chuyện bệnh của ông nội có thể chuyển biến tốt đẹp, khoe miệng Tiêu Dật Phàm luôn nâng lên.

Làm ơn, đừng cười như vậy có được không? Sắp không khống chế được rồi đó! Trang Nhã Khinh thầm nghĩ trong lòng.

Đi vào phòng, ông nội Tiêu đã tỉnh, ngày hôm qua chỉ có thể vô lực nằm ở trên giường, hôm nay Tiêu Mục đã có thể tựa người vào đầu giường rồi. Thấy Trang Nhã Khinh đến, Tiêu Mục yêu thương nói: “Bé Khinh, con đến rồi à.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đàn ông đều vào được phòng bếp.

“Vâng ạ, ông nội Tiêu. Cơ thể người còn chỗ nào không thoải mái không ạ?”

“Ngoại trừ những chỗ bị thối rửa vẫn còn chút đau ra thì đã tốt hơn nhiều rồi, tinh thần cũng sáng khoái, trước kia chưa từng có thời gian thoải mái như vậy.” Sau khi trải qua đau đớn như vậy, tính tình Tiêu Mục thay đổi rất nhiều. Trước kia ông luôn kiêu ngạo, tự tin, hung hãn, nhưng bây giờ bỗng nhiên cảm thấy những thứ như danh lợi đều không còn quan trọng nữa rồi.

“Vâng là tốt rồi.” Trang Nhã Khinh lấy một lọ thuốc từ trong túi ra. Thuốc này là thuốc cô ở Lăng Thiên môn nghiên cứu ra, dùng một loại bọ rùa cực kỳ trân quý và hoa lan màu tím để phối hợp thành thuốc.

Hai loại nguyên vật liệu này đều hiếm thấy, lúc trước vì tìm nó mà Trang Nhã Khinh trèo qua không biết bao nhiêu ngọn núi, trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm mới tìm được.

Cô có tổng cộng hai lọ, loại thuốc này có tác dụng làm cho làn da thối rửa của Tiêu Mục không ngừng khôi phục, trở về như lúc ban đầu, còn có thể khiến làn da của Tiêu Mục càng thêm săn chắc bóng loáng, cô còn giữ lại một lọ để dùng, về sau già rồi mỗi ngày dùng một giọt như vậy, có thể khiến cho da thịt của cô khôi phục như lúc ban đầu. Cho nên Trang Nhã Khinh tự mình lấy cho loại thuốc này một cái tên, Thanh Nhan. “Loại thuốc này chỉ có

một lọ, dùng tiết kiệm.

Bởi vì chỗ thối rửa trải rộng khắp cơ thể, cho nên nếu như không sử dụng với mức độ vừa phải thì đành phải uống thuốc. Uống thuốc thì hiệu quả sẽ không tốt như vậy, nhưng một lọ như vậy cùng đủ dùng rồi. Hai giọt một ngày, sáng tối mỗi lần một giọt."

Trang Nhã Kinh mò một bọc được gói bằng vải bố ở trong túi. "À...Ông nội Tiêu, con châm cứu cho người một lần, có thể giảm bớt đau đớn, giảm bớt một nhọc. Lại còn có thể xúc tiến việc lưu thông máu, quanh năm người không vận động, sợ là tứ chi đã cứng ngắc rồi." Trang Nhã Kinh bắt đầu châm cứu cho ông Tiêu.

"Quả nhiên là thư thái hơn nhiều, tay chân cũng không còn lạnh như trước nữa. Cảm ơn con."

"Không cần khách sáo. Con vẫn còn câu nói kia. Con cầm thù lao." Trang Nhã Kinh không muốn nhìn bình Thanh Nhan kia, cô sợ mình sẽ không nở. "Vật cũng đã đưa đến, chúng con đi đây."

"Nếu không thì ở lại ăn cơm trưa rồi hãy đi."

"Thế cũng được." Trang Nhã Kinh khẽ gật đầu đồng ý.

Cuối cùng Tiêu Dật Phàm cũng yên lòng, anh còn cho rằng Trang Nhã Kinh sẽ cự tuyệt. "Không bằng chúng ta ăn cơm ở đây luôn đi, tôi xuống bếp."

"Anh có thể nấu sao?" Trang Nhã Kinh ngạc nhiên nhìn Tiêu Dật Phàm, có chút không tin. Tiêu Dật Phàm nhìn qua không giống người biết nấu ăn. Nếu nói Đại sư huynh không có một chút hòa hợp nào với phòng bếp thì Tiêu Dật Phàm này lại càng không có liên quan gì đến chỗ đó. Ai có thể nghĩ được một người đàn ông như thế này có thể vào bếp chứ.

"Biết một chút." Tiêu Dật Phàm trả lời. Lúc nhỏ mình với ông nội sống nương tựa lẫn nhau, mặc dù 'Thiên đường của nhân gian' kiếm được không ít tiền, nhưng dù sao cũng không thể mỗi ngày đều ra ngoài ăn. Mỗi người giúp việc càng không thể được, bọn họ không thể tùy tiện để cho người khác vào. Tầng hai mươi tám có tất cả tư liệu về dân cờ bạc ở 'Thiên đường của nhân gian', có người có chức vụ lớn, có người là luật sư, có người là quan tòa,... loại người nào cũng có. Nếu như bị tiết lộ ra ngoài, sẽ khiến cho xã hội dao động rất lớn.

"Chúng tôi cần phải ném thù tay nghề của Tiêu chủ rồi." Hường qua tay nghề của mấy vị sư huynh, không biết tay nghề của Tiêu Dật Phàm sẽ như thế nào. Thức ăn thông thường sẽ không vào được miệng của cô.

Tiêu Dật Phàm cười trả lời: "Mọi người ở đây chờ, tôi đi nấu cơm." Trang Nhã Kinh và Phá Trần ngồi trên ghế sofa, mở TV lên. Thật sự rất nhàm chán, Trang Nhã Kinh lại xem chương trình quen thuộc.

"Càng là phụ nữ có bản lĩnh thì càng dễ bị ế." Trang Nhã Kinh cảm thán nói. Những người phụ nữ trong chương trình này đều có được sự nghiệp của mình, hơn nữa còn làm rất tốt. Nhưng họ đều độc thân. Bấy giờ đặc điểm lớn của nước Z chính là phụ nữ càng mạnh mẽ càng không có ai lấy, bởi vì đàn ông thực sự quá yếu, bọn họ sẽ không không chế được những phụ nữ mạnh mẽ.

"Đó là do bọn họ không có cái gọi là sức quyến rũ khiến đàn ông tự lao đầu vào chỗ chết kia." Lần đầu tiên Phá Trần nói chen vào lúc Trang Nhã Kinh đang xem TV. Nhã Nhã rất mạnh, nhưng cậu biết, Nhã Nhã có sức quyến rũ của phụ nữ, rất nhiều đàn ông không tự chủ được mà vây quanh bên người Nhã Nhã, đều không không chế được bản thân mà nhìn Nhã Nhã. Nhã Nhã là người phụ nữ giỏi giang, về phương diện võ thuật hay y thuật trên thế giới này không có vài người có thể vượt qua Nhã Nhã, nhưng càng giỏi giang thì càng hấp dẫn thêm nhiều người đàn ông tự lao đầu vào chỗ chết thôi. Tiêu Dật Phàm đang ở trong phòng bếp không phải là ví dụ tốt nhất sao.

"Ha ha, vậy sư huynh nói xem ai có sức quyến rũ như vậy?"

"Nhã Nhã."

"Tiểu sư huynh đúng là quá đề cao em rồi."

"Đây là sự thật."

"Tiểu sư huynh, có phải hôm nay anh ăn vụng cái gì ngọt ngọt không, lại có thể nói những câu như vậy. Nếu sư huynh thử khen những người khác một chút, như vậy rất nhanh có thể lừa về cho muội một tiểu sư tẩu đó." Đây là Trang Nhã Kinh giả ngốc. Cô là người thân của Phá Trần, nhưng không có tình cảm nam nữ với cậu.

Phá Trần hiểu rõ, cậu làm sao không hiểu rõ đây. Cho nên Phá Trần chỉ có thể yên lặng quan tâm Nhã Nhã, quan tâm Nhã Nhã cho đến khi Nhã Nhã của cậu biến thành Nhã Nhã của người khác. Phá Trần áp chế chua xót trong lòng, miễn cưỡng cười nói: "Để xem có gặp được người phụ nữ xứng đôi như trong tưởng tượng không đã, khi có lập tức sẽ dẫn tiểu sư tẩu về cho em."

"Tiểu sư huynh, tình yêu không phải là có thể muốn đổi phương đạt đến mức độ nào trong quy định mình muốn, mà là cho dù cô ấy như thế nào, mình cũng không tự chủ được mà yêu cô ấy."

"Ừ." Làm sao cậu có thể không hiểu tình yêu đây, cũng chỉ là nói như vậy thôi, trên thế giới này làm sao còn người phụ nữ nào có thể đạt tới trình độ như vậy đây, ngoại trừ Nhã Nhã. Có điều là, coi như Nhã Nhã không có võ thuật, không có y thuật, thậm chí không xinh đẹp, chỉ là một người vô cùng bình thường trong đám người, cậu vẫn sẽ yêu Nhã Nhã, đây chính là tình yêu.

Nhìn thấy một người đàn ông thua cuộc đi ra, Trang Nhã Khanh cảm thấy rất không có ý nghĩa. Tại sao người đàn ông đi thi đấu hoặc là xấu đến một trình độ nhất định, hoặc là không có bản lĩnh gì. Người đàn ông như vậy, làm sao có thể được phụ nữ coi trọng? Cho nên, nguyên nhân khiến các cô còn độc thân chính là do ánh mắt của các cô ấy rất cao.

Trang Nhã Khanh nhìn tiểu sư huynh, nhìn Tiêu Dật Phàm đang bận rộn ở phòng bếp, sau đó nghĩ đến sư huynh sư phụ của mình, bỗng nhiên cảm thấy, tại sao cô lại cảm thấy các loại đàn ông tốt trên thế giới này đều ở bên cô?

Không biết đây là may mắn hay là bất hạnh. Nhưng Trang Nhã Khanh hiểu rõ, với mình là may mắn, với bọn họ phải là bất hạnh thôi.

Bây giờ có thể ngửi được mùi thơm, ừ, hương vị qua được kiểm tra, khiến mình có cảm giác muốn ăn. Xem ra, khả năng nấu nước của Tiêu Dật Phàm cũng rất tốt nha... Đúng là một người đàn ông tốt, ra được phòng khách, vào được nhà bếp. Tại sao bên cạnh Trang Nhã Khanh đều là đàn ông tốt như vậy, sợ là sẽ bị người phụ nữ khác ghen tị chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chỉ có thể trách cái xã hội này biến thái.

"Tay nghề nấu nướng rất tốt đó...Bây giờ thật đúng là phụ nữ biết nấu ăn giống hệt như động vật quý hiếm, khó gặp được một người. Gặp đàn ông biết nấu ăn, một tấm biển rơi xuống, đập chết ba, bốn người biết nấu ăn." Đôi khi Trang Nhã Khanh cũng biết phát huy khả năng gây cười của mình.

"Haha. Cô có được tính là động vật quý hiếm không?" Tiêu Dật Phàm bị Trang Nhã Khanh dùng ngôn luận của Đức Nhĩ (1) chọc cười. Vừa mới mang đồ ăn vào nhà cho ông nội, vốn chuẩn bị giúp ông nội ăn, nhưng ông nội nói không cần, bản thân ông có thể cử động được cho nên nên anh đành phải để ông tự ăn. Vừa mới ra tới nơi lập tức thấy Trang Nhã Khanh nói câu ngôn luận buồn cười như vậy, không khỏi cười ra tiếng.

(1) tên một tập đoàn ở Trung Quốc

"Tôi? Tôi là động vật cấp bảo vật quốc gia." Trang Nhã Khanh không khách khí trả lời.

"Không ngờ Nhã Nhã còn có khiếu hài hước trời cho như vậy." Tiêu Dật Phàm cười ngồi xuống. Nếu bên cạnh không có tên chướng mắt Phá Trần thì càng tốt, giống như người một nhà, bọn họ chính là vợ chồng, gia đình vui vẻ quây quần bên mâm cơm, ăn những món ăn gia đình. Ách, tại sao tư tưởng lại chệch đường ray rồi. Tiêu Dật Phàm lúng túng, may mà bọn họ không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Đây là do vận khí của Tiêu Dật Phàm rất tốt, nấu đồ ăn ngon như vậy, Trang Nhã Khanh chú ý ăn cơm, không rảnh rồi nhàm chán đi nhòm ngó nội tâm của anh, nếu không Trang Nhã Khanh mà biết chút tâm tư đó của anh thì không biết Trang Nhã Khanh còn đồng ý lui tới với anh hay không.

Trang Nhã Khanh vừa ăn, vừa nói chuyện nên âm thanh không được rõ ràng. "Vô nghĩa, nếu không thì tôi có thể hung hãn như vậy sao, sư phụ cũng không làm gì tôi." Hiển nhiên, Trang Nhã Khanh có thể làm chuyện không chú ý đến hình tượng mà ăn cơm như vậy trước mặt người ngoài như Tiêu Dật Phàm, thì Trang Nhã Khanh cũng đã coi Tiêu Dật Phàm là người một nhà rồi.

Một cô gái ăn cơm với Tiêu Dật Phàm, người nào không phải nhai kỹ nuốt chậm. Mỗi lần anh đều phải ngồi thật lâu thì đối phương mới ăn no, hơn nữa đồ ăn vẫn còn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên Tiêu Dật Phàm gặp một cô gái mặc quần áo như vậy mà lại ăn cơm không có chút làm dáng nào, cảm thấy vô cùng thú vị. Bản thân mình cũng không làm sao ăn được, chỉ ngồi nhìn Trang Nhã Khanh ăn.

Cảm giác được ánh mắt đối diện, Trang Nhã Khanh ngẩng đầu lên. "Anh nhìn tôi làm gì? Không đói bụng sao?"

"Không đói." Tiêu Dật Phàm đang cảm nhận, sắc đẹp thay cơm là như thế nào.

Phá Trần cũng ăn một chút lập tức đặt bát xuống. "Tôi no rồi, mọi người ăn từ từ."

"Tôi làm không hợp khẩu vị của anh sao?" Tiêu Dật Phàm vô tội hỏi.

"Không, tôi không thấy đói."

Trang Nhã Khanh ăn uống no nê mới cùng Phá Trần rời đi.

"Tiểu sư huynh, anh lại không vui rồi."

"Không có." Chính là trong lòng không được thoải mái. Haiz, cũng không biết mình bị làm sao nữa, từ sau khi rời khỏi Lăng Thiên môn, cậu bắt đầu cảm thấy lo lắng mất. Có lẽ là vì ở bên ngoài có rất nhiều đàn ông tốt, có lẽ vì không lâu nữa Nhã Nhã phải gả cho chủ nhân nhà họ Cố chưa gặp mặt bao giờ kia.

Phía trước tắc đường, Trang Nhã Khanh có thể nhìn thấy một hàng xe không phải là quá dài. Bản thân đang chuẩn bị quay đầu xe đi một con đường khác, nhưng xe phía sau lại theo kịp rồi. Trang Nhã Khanh bị kẹt ở giữa, không thể tiến lên phía trước, cũng không thể lùi lại phía sau.

Chiều dài đoạn xe cũng không quá dài, xem ra vừa mới tắc đường chưa được bao lâu. Trang Nhã Khanh và Phá Trần xuống xe, dù sao ở trên xe ngồi cũng nhàm chán, xuống đi bộ một đoạn. Vừa mới ăn com xong, cũng coi như làm tiêu hóa thức ăn một chút.

Phía trước vây đầy người, Trang Nhã Khanh cũng không thể thấy tình huống ở giữa. Nhìn như vậy chắc là xảy ra tai nạn giao thông rồi. Xe cứu thương còn chưa tới, cảnh sát cũng chưa đến, nếu thật sự xảy ra tai nạn giao thông, nếu chậm trễ trong việc xử lý, người chưa chết cũng sẽ chết thôi. Lần đầu tiên Trang Nhã Khanh cảm thấy hiệu suất làm việc ở thành phố A thấp như vậy.

Trang Nhã Khanh cũng không phải là người tốt gì, nhưng dù sao vẫn không thể thấy chết mà không cứu. Trang Nhã Khanh và Phá Trần chen người vào, chỉ thấy một cậu bé khoảng mười tuổi, đang khóc ở bên cạnh một ông cụ, còn cầu xin mọi người xung quanh hỗ trợ đưa ông nội cậu bé đến bệnh viện. Nhưng những người ở xung quanh nhiều nhất cũng chỉ lấy điện thoại ra gọi 120, không ai bằng lòng bước đến nâng ông cụ dậy đưa vào bệnh viện.

Cậu bé khóc đến thương tâm như thế, nhưng những người này thật sự vô tình lạnh lùng thờ ơ như vậy, không ai tiến lên giúp đỡ ông cụ và cậu bé đáng thương này. Trang Nhã Khanh không để ý nhìn thấy một chàng trai khoảng hai mươi tuổi đứng bên cạnh đang không đành lòng, chuẩn bị bước lên phía trước lại bị lời bộc bạch của một người kéo lại: “Cậu muốn làm gì? Không sợ bị lừa sao?”

Hóa ra là như vậy.

Mặc dù Trang Nhã Khanh ở lại Lăng Thiên môn mười năm, nhưng không có nghĩa là toàn bộ tin tức ở bên ngoài đều không tiếp cận hay không biết. Ở Lăng Thiên môn có đầy đủ các loại thiết bị, máy tính cũng có, hơn nữa còn có kết nối mạng.

Trang Nhã Khanh từng thấy qua một tin tức, nghe nói có một chàng trai tốt bụng rõ ràng đang nâng một ông cụ dậy nhưng bỗng nhiên ông cụ đó lại ngã sấp xuống, sau đó chàng trai lại bị ông cụ vu cáo là đẩy ông ta ngã. Vị kia cảm thấy mình làm việc thiện giúp người nhưng lại bị một ông cụ nhìn qua thì yếu đuối này lừa gạt, cuối cùng thì dùng hết cả gia tài để bồi thường. Về sau chuyện như vậy càng nhiều, cho nên lòng người dân nước Z đã bị hết một chuyện rồi lại một chuyện như vậy mãi thành lạnh lùng, thành hòn đá cứng rồi.

Đây là điều đáng buồn của một nước.

Từng chuyện như vậy, khiến cho cả nước Z trở nên lạnh lùng, không ai dám tùy tiện chìa tay ra giúp đỡ người khác vì bọn họ không biết cuối cùng chuyện này là thật hay giả. Nếu bởi vì chuyện mình nhất thời đồng tình mà khiến bản thân tang gia bại sản, khiến cho người nhà vì mình mà chịu khổ vất vả, vậy thì quá không đáng rồi.

Trang Nhã Khanh không trách những người thờ ơ lạnh nhạt này, chỉ có thể trách xã hội biến thái này.

Đầu ông cụ bị thương nặng, đã chảy một vũng máu trên mặt đất rồi. Nếu cứ để không chịu cứu chữa, thì sinh mệnh đang sống này sẽ không còn.

Trang Nhã Khanh đang chuẩn bị bước lên, cậu bé kia cũng nhìn thấy Trang Nhã Khanh. Ánh mắt cậu bé kia rất trong sáng sạch sẽ, cậu bé nhìn ra Trang Nhã Khanh là người tốt bụng.

Biết có lẽ chỉ có chị này mới có thể trợ giúp cho bọn họ, cho nên không chút do dự chạy qua đây giữ chặt váy của Trang Nhã Khanh. Máu loãng dính trên làn váy đồ thẩm, không nhìn ra chút dấu vết nào. “Chị, van xin chị cứu ông nội em với.”

Những người khác đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Trang Nhã Khanh, nghĩ thầm rằng cô gái này thật xui xẻo, nhìn nào nhiệt như thế này đều có thể nhìn ra sẽ rất phiền toái. Bị quán rồi thì không phải chút tiền bạc là có thể giải quyết. Bây giờ xã hội nhiều kẻ lừa đảo như vậy, ai biết hai ông cháu này không phải là kẻ lừa gạt chứ.

Trang Nhã Khanh bị cậu bé kéo đến bên cạnh ông cụ kia, cúi đầu xem vết thương của ông cụ. Trang Nhã Khanh lấy một viên thuốc từ trên người ra nhét vào miệng ông cụ, nhưng lúc này ông cụ đã không còn ý thức, hoàn toàn không biết nuốt thuốc vào, Trang Nhã Khanh ngẩng đầu nhìn những người qua đường đang vây xem hỏi: “Mọi người ở đây có ai có nước khoáng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Cái gì có của tổ tiên được lưu lại.

"Tôi có." Chàng trai vừa chuẩn bị ra tay cứu giúp lập tức nói, lấy một chai nước từ trong túi xách ra. Có nước móm thuốc sẽ dễ dàng hơn. Trang Nhã

Khinh giữ cho ông cụ một mạng, không cho ông cụ cứ chết đi như vậy. Sau đó mới điểm mấy huyệt đạo trên người ông cụ, máu chảy cũng dần ít đi, máu nhanh chóng dừng lại. Mọi người đứng xem thốt lên một tràng.

Vốn cho rằng cô bé này sẽ gặp phải phiền toái, không ngờ cô bé còn trẻ này còn là một cao nhân. Người có mắt bồng nhận ra Trang Nhã Khinh. "Cô bé này không phải là Trang Nhã Khinh đánh bài hòa với ông chủ Tiêu của 'Thiên đường của nhân gian' sao?"

"Hình như là đúng rồi."

Trải qua một lần nhấc nhò như vậy, những người đã từng xem tin tức đều nhận ra Trang Nhã Khinh. Lần này Trang Nhã Khinh hoàn toàn nổi tiếng rồi.

Bây giờ Trang Nhã Khinh không dám tùy tiện di chuyển cơ thể của ông cụ, chỉ là cố gắng để ông kéo dài hơi thở, chống đỡ cho đến khi xe cấp cứu tới.

Cuối cùng trong lúc mọi người chờ đợi xe cấp cứu cũng đến. Sau khi nâng ông cụ lên xe cấp cứu, Trang Nhã Khinh đang muốn rời đi, nhưng cậu bé kia từ đầu tới giờ vẫn nắm chặt góc váy của Trang Nhã Khinh, không cho Trang Nhã Khinh rời đi. Trang Nhã Khinh không còn cách nào khác, đành phải cùng Phá Trần bước lên xe cấp cứu.

"Chị, chị thật sự là người tốt." Cậu bé ôm lấy cánh tay Trang Nhã Khinh, nước mắt vẫn lác lác trong hốc mắt, nhìn rất điềm đạm đáng yêu.

"Haha, em biết như thế nào là người xấu, như thế nào là người tốt sao?" Tình mẹ trong Trang Nhã Khinh được phát huy hoàn toàn rồi. Nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé.

"Người như chị chính là người tốt, còn có như cha mẹ nữa. Những người xấu chính là những người đâm vào ông nội rồi bỏ chạy." Cậu bé ngây thơ nói.

"Haha, thật thông minh. Có điều trên thế giới này người tốt người xấu không dễ phân biệt như thế. Đôi khi người em nhìn giống người tốt, nhưng trong lúc người khác không biết lại làm chuyện xấu. Có những người nhìn thì rất xấu, nhưng có lẽ trong lòng anh ta có nỗi khổ gì thì sao? Cậu bé, em còn quá nhỏ." Trang Nhã Khinh giải thích.

Phá Trần ngừng lại nghe câu nói của Trang Nhã Khinh, cười nói. "Em không phải cũng còn trẻ sao?"

Ách... Đúng nha, bản thân mình bây giờ cũng chỉ mới mười bảy thôi, nghĩ tới kiếp trước, cộng thêm kiếp này nữa, cô cũng sống được hơn ba mươi gần bốn mươi năm rồi. Đôi khi nói chuyện lại như vậy, già rồi, cũng không có cách nào khác.

"Cậu bé, em tên là gì?"

"Tên em là Dịch Quân Hồ. Chị có thể gọi em là Tiểu Hồ." Chỉ có người nhà mới có thể gọi cậu bé là Tiểu Hồ thôi.

"Tiểu Hồ thật ngoan, người trong nhà em đang ở đâu?"

"Ba đang đi làm, mẹ đã lên thiên đường rồi." Tiểu Hồ có chút khổ sở nói.

"Không có chuyện gì, mẹ em nhất định ở trên trời nhìn em đó."

"Vâng, mẹ là anh hùng. Chị, ông nội cũng sẽ lên thiên đường sao?" Một mình mẹ ở trên thiên đường sẽ cô đơn, nhưng, bé lại không muốn để ông nội đi gặp mẹ, thật sự rất là mâu thuẫn.

"Sẽ không, ông nội không nỡ rời bỏ cháu nội đáng yêu như em đâu." Lúc này một người mặc áo blu đi tới, đứng trước mặt Trang Nhã Khinh. "Xin hỏi, người làm mẫu ông Dịch ngừng là cô phải không?" Giọng nói của bác sĩ có chút không ôn, không biết là quá kích động hay là có lý do nào khác.

"Đúng, xin hỏi có vấn đề gì sao?"

"Tôi muốn biết cô dùng phương pháp gì để cầm máu. Tôi không thấy có bất kỳ công cụ hỗ trợ nào." Bọn họ làm phẫu thuật đều dùng kim cầm máu, nếu không thì không có cách nào tiến hành giải phẫu.

"Cũng không có biện pháp gì đặc biệt, chỉ là che lại mấy huyệt đạo quan trọng thôi."

"Huyệt đạo sao? Cô là bác sĩ trung y sao?"

"Đúng, có điều bác sĩ, tôi cảm thấy không phải chuyện quan trọng bây giờ là nên cứu người bệnh trước sao?"

"À...Thật xin lỗi. Máu của ông Dịch đã ngừng chảy, tim đập cũng khá ổn định rồi, bây giờ chúng ta chỉ cần đưa ông Dịch vào bệnh viện phẫu thuật là được rồi." Bác sĩ xấu hổ cười. Anh ta thật sự hơi thất lễ rồi. Trước kia anh ta đặc biệt sùng bái trung y, cảm thấy y học cổ truyền của nước Z đặc biệt phong phú uyên thâm. Nhưng lúc trước mình lựa chọn học trung y lại bị người nhà phản đối mãnh liệt. Không có lý do nào khác, chính là bây giờ tây y mới là chính, phần lớn bệnh nhân đều trực tiếp đến khám Tây y, vì phương diện tốc độ chữa bệnh thì Tây y nhanh hơn. Cũng bởi vì những phương pháp chữa bệnh của trung y trên cơ bản đã bị thất truyền rồi.

Không ngờ, những huyệt vị được nói trên tivi thật sự có tác dụng cầm máu, thật sự là được mở mang tầm mắt.

"Vậy xin hỏi, những loại huyệt vị này có thể khiến người ta đứng yên, không thể nói, còn có thể cười to không?"

"Nghiêm túc mà nói thì có." Không chỉ có, cô còn có thể làm, nhưng cô sẽ không nói cho anh ta. Haha.

Đến bệnh viện, y tá đẩy mạnh cửa phòng giải phẫu ra, đưa ông Dịch vào, đèn ở cửa phòng giải phẫu lập tức sáng lên.

Trang Nhã Khanh mang theo Tiểu Hồ ngồi ở hàng ghế bên ngoài, Phá Trần đứng ở bên cạnh. Mới vào được một lát, một người đàn ông mang theo một cái túi chạy vào. "Tiểu Hồ."

Tiểu Hồ thấy người đàn ông này, chạy tới. "Ba."

"Tiểu Hồ, ông nội con không sao chứ?" Người đàn ông lo lắng hỏi.

"Ở trong phòng phẫu thuật, ba, chính là chị này cứu ông nội." Tiểu Hồ dẫn người đàn ông này tới trước mặt Trang Nhã Khanh. Trang Nhã Khanh quan sát người đàn ông này, xem ra cũng là người lịch sự.

"Xin chào, tôi là Dịch Nham. Lần này thật sự cảm ơn cô rồi."

"Xin chào, Trang Nhã Khanh." Quả nhiên, người đàn ông này kinh ngạc một chút. Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập.

"Haha, đã sớm nghe tên của Trang tiểu thư, không ngờ nghe tên không bằng gặp mặt. Trang Nhã Khanh không những có khả năng đánh bài xuất sắc mà còn là người tốt bụng."

"Nhắc tay chỉ lao (1) mà thôi."

(1) Nhắc tay chỉ lao: tiện tay giúp đỡ một việc nhỏ nhặt, không đáng kể đến.

Cửa phòng giải phẫu bỗng mở ra, nhưng đèn lại chưa tắt. Một y tá vội vàng chạy ra. "Vị Trang tiểu thư kia vẫn còn bên ngoài chứ?"

"Tôi ở đây."

"Máu của ông Dịch không ngừng được, bác sĩ bảo tôi ra đây mời cô vào hỗ trợ."

Trang Nhã Khanh thật sự không còn gì để nói, tại sao bác sĩ lại muốn cô vào hỗ trợ chứ? Nhưng lúc này mạng người quan trọng hơn, Trang Nhã Khanh cũng không nói gì thêm, để y tá đưa đến phòng diệt khuẩn sau đó tiến vào phòng phẫu thuật.

Bây giờ không thể tiếp tục điểm huyết nữa, may mà hôm nay cô mang theo ngân châm để châm cứu cho ông Dịch, nếu không thì cô không có biện pháp rồi. Phân biệt huyết thái dương, huyết hội âm, huyết trung phủ, huyết đoan ấn cùng nhiều huyết khác, sau đó ấn châm xuống, quả nhiên máu không còn chảy nữa. (Tác giả: tình tiết cần, huyết vị là thật, nhưng tác dụng là giả, tùy tiện bịa thôi...)

Máu ngừng, máu bổ sung cũng được đưa tới, tiến hành phẫu thuật cũng đơn giản hơn. Rất nhanh sau đó, phẫu thuật kết thúc. Bác sĩ cười với Trang Nhã Khanh. "Quả nhiên trung y khó lường."

"Ông cha ta có thể lưu lại cái gì đó không tốt sao?"

Ra khỏi phòng phẫu thuật, Dịch Nham và Tiểu Hồ lập tức chạy tới. "Cha tôi/ ông nội không có việc gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Gặp lại Tiểu Cường.

"Phẫu thuật rất thành công, đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần ở lại bệnh viện dưỡng thương là được rồi." Có thể cứu sống, mỗi lần phẫu thuật thành công, cảm giác khi nhìn thấy người nhà bệnh nhân vì vui mừng mà khóc thật sự rất tốt. "Mọi người nên cảm ơn vị Trang tiểu thư này, nếu không có Trang tiểu thư giúp đỡ, phẫu thuật không có khả năng thành công như thế."

"Cảm ơn cô." Đây là lời cảm ơn phát ra từ nội tâm của Dịch Nham.

"Không cần cảm ơn."

"Xin hỏi Trang tiểu thư và vị tiên sinh này có rảnh không? Để tỏ lòng cảm ơn, tôi mời hai người đi ăn tối." Dịch Nham cảm thấy Trang Nhã Khanh và Phá Trần đứng chung một chỗ có thể coi là một đôi trai tài gái sắc.

"Bây giờ ăn cơm tối không phải còn quá sớm sao?" Bọn họ vừa mới ăn cơm trưa xong.

"Vậy chúng ta có thể đi uống trà chiều trước." Dịch Nham đề nghị.

Trang Nhã Khanh suy nghĩ, cùng lúc hỏi Phá Trần một chút, mặc dù mỗi lần Phá Trần đều để cô tự quyết định, nhưng cô vẫn có thói quen hỏi Phá Trần.

"Chị ở lại đây đi, ở lại chơi với em." Tiểu Hồ bấu môi, đóng cửa cánh tay Trang Nhã Khanh.

"Được, thẳng nhóc đáng yêu này."

"Trang tiểu thư có thể đồng ý thực sự là vinh hạnh của tôi. Lâu như vậy rồi mà chưa hỏi, tôi nên xưng hô với vị tiên sinh này như thế nào?"

"Tên tôi là Phá Trần."

"Haha. Xin chào Phá Trần." Phá sao? Họ thật kỳ lạ.

"Xin chào."

Trang Nhã Khanh có cảm giác mình vẫn là người tham ăn như cũ. Không phải ăn chính là ăn như vậy sao, hơn nữa toàn bộ đều là miễn phí.

"Thị trưởng, cuộc họp còn chưa xong, anh xem..." Người đàn ông đi đến cùng với Dịch Nham, nhìn đáng vẻ chắc là thư ký rồi.

"Tạm thời dừng cuộc họp lại, chờ tôi xong việc sẽ mở lại, cũng không phải là chuyện gì quan trọng."

"Vâng."

Ra khỏi bệnh viện Trang Nhã Khanh mới nhớ ra xe mình còn dừng ở trên đường, vừa rồi cứ lên xe cấp cứu như thế, cũng không nhớ tới chuyện tự lái xe mình đến bệnh viện. "Đúng rồi, xe của tôi vẫn còn ở trên đường."

"Là chiếc xe thể thao màu trắng bạc sao?"

"Đúng, làm sao anh biết?"

"Tôi đã cho người kéo xe về nhà tôi rồi." Anh ta cũng theo tuyến đường đó mà qua đây, trên đường cũng biết được tình huống cụ thể, cũng đoán được chiếc xe kia là của ân nhân cứu mạng cha mình, cũng bố trí người khác kéo xe về nhà mình.

"Thị trưởng thật lợi hại, có thể tùy tiện kéo xe người khác đi." Trong câu nói của Trang Nhã Khanh có chút mỉa mai.

"Haha, không kéo đi lúc đó để nó ở giữa đường không phải là sẽ cản trở giao thông sao? Tôi chẳng qua là kéo tới địa điểm nào đó sửa chữa một chút mà thôi."

"Ba, ba thật gian xảo." Bỗng nhiên Tiểu Hồ xen miệng vào.

"Thằng nhóc này, con thật là..."

"Haha. Đây là đứa bé đáng yêu."

Như thế nào cũng không nghĩ ra, Trang Nhã Khanh lại có duyên phận với hai thằng cha kia như vậy, ăn một bữa cơm mà cũng có thể gặp được, uống một cốc trà cũng có thể gặp được. Hai người vừa mới vào kia, không phải là một béo một gầy, tên cái gì mà con gián. A... tiểu Cường, còn có cái tên nghịch mà Trang Nhã Khanh gặp được lúc mới đến thành phố A kia sao.

Có điều là bọn họ không nhận ra Trang Nhã Khanh, giống như đang tìm người khác. Cũng không có cách nào, ai bảo Trang Nhã Khanh hôm nay và Trang Nhã Khanh hôm đó có sự khác biệt quá lớn đâu.

Nhưng cho dù là đáng về Lolita hay là đáng về nữ hoàng giống như bây giờ, chắc chắn Trang Nhã Khanh vẫn là người hấp dẫn ánh mắt của người khác, nhất là ánh mắt của đàn ông.

Sau khi Tiểu Cường nhìn xung quanh một vòng, không ngoài ý muốn phát hiện Trang Nhã Khanh trong góc phòng. Mắt lóe sáng, chỉ kém một điều là nước miếng chưa chảy ra, nhìn đáng về bi ối kia, lại khiến Trang Nhã Khanh muốn trừng trị anh ta một lần nữa.

"Tiểu Cường, có phải anh lại quên giáo huấn lần trước không?" Xem ra tên nghịch kia vẫn tương đối kỷ trí, kéo Tiểu Cường tình trùng đầy não lại.

"Dù sao lão đại còn chưa tới, chúng ta chơi đùa trước đã."

"Chó không bỏ được thói ăn phân. Sau lần giáo huấn trước khẩu vị của anh thay đổi, nhưng tính tình háo sắc vẫn như vậy. Anh không sợ lát nữa đến lão đại đến đây phát hiện anh lại làm chuyện ngu xuẩn sao?"

"Tôi..." Căn nhắc một lúc, Tiểu Cường vẫn quyết định buông tha miếng thịt béo đã lên tới miệng kia, chuẩn bị rời đi. Nhưng lúc anh ta quay đầu lại lại khiến anh ta ngồi không yên. Anh ta không nhận ra Trang Nhã Khanh, nhưng lại nhận ra Phá Trần, người cuối cùng vận cổ tay anh ta.

"Mẹ nó, mày lại dám để tao gặp lại mày." Khiến anh ta không còn mặt mũi, vừa đau cả một tháng, đến bây giờ tay vẫn còn chưa tốt, vẫn còn cảm thấy đau. Tỷ lệ xương bị tổn thương một trăm phần trăm. Người bóp nát tay anh ta chính là con nhóc thối kia, nhưng người đàn ông này với con nhóc thối kia chính là một người. Hơn nữa, về sau anh ta lại nói tay anh ta bị người đàn ông này bóp nát. Huhu. Anh ta làm sao không biết xấu hổ nói tay anh ta bị con nhóc thối kia bóp nát đây? Làm như vậy thì mặt mũi anh ta để chỗ nào chứ?

"Mọi người biết nhau sao?" Dịch Nham thấy Tiểu Cường nổi giận đùng đùng vọt lên, thấy rõ mục tiêu của Tiểu Cường chính là Phá Trần, nên mới hỏi.

"Tôm tép nhả nhép mà thôi." Trang Nhã Khanh trả lời giúp Phá Trần. Tien thể ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Tiểu Cường. Tiểu Cường cũng được coi là không quá ngốc, coi như là Trang Nhã Khanh thay đổi bộ phong cách vậy, trang điểm một chút, nhưng gương mặt vẫn không thay đổi. Nhìn một cái thì Tiểu Cường đã nhận ra Trang Nhã Khanh.

"Cái con nhóc thối này, xem hôm nay ông mày có thu thập mày hay không." Tiểu Cường gặp lại Trang Nhã Khanh, tức giận trong lòng càng lớn. Tay trái chuẩn bị đánh tới chỗ Trang Nhã Khanh. Không có cách nào khác, bây giờ tay phải không còn dùng được nữa rồi.

Phá Trần bình tĩnh tiếp được tay Tiểu Cường, sau đó, nhẹ nhàng bóp lần nữa, chỉ nghe thấy tiếng rắc một cái, tay trái của Tiểu Cường cũng biến thành giống như tay phải rồi. Thằng cha không biết tự lượng sức mình, hoàn toàn ngu xuẩn. Không biết đáng về lão đại của bọn họ như thế nào, lại có đệ tử như vậy. Biết rõ ràng mình không đánh lại, nhưng hết lần này tới lần khác tiến lại gần, không phải là tự mình chịu đánh sao?"

Người gầy kia vội vàng qua đây hỗ trợ. Quyền cước của người gầy lại có thể tốt hơn của Tiểu Cường. Vốn tưởng rằng cũng là một người vô dụng, kẻ nghiện có bao nhiêu bản lĩnh đây, nhưng chưa đến hai chiêu. Cũng vừa đúng hai chiêu, lúc Phá Trần chuẩn bị bẻ gãy tay của tên nghiện này, có một lực mạnh đánh qua đây, Phá Trần đành phải thu tay lại.

"Hai thằng nhóc chúng mày cuối cùng lại gây chuyện gì cho lão tử nữa phải không?" Người đàn ông đang tiến lên mặc áo phông, phía dưới mặc quần đùi, vừa mới đi lên lập tức quát Tiểu Cường và tên nghiện một trận.

"Lão đại, bọn họ chính là người bẻ gãy tay của em, vừa rồi lại bẻ gãy tay còn lại." Tiểu Cường đặc ý tiến lên vạch tội. Lão đại đến đây, bây giờ anh ta không cần sợ bọn họ nữa rồi.

"Phé vật, tại sao lão tử lại nhận hai người vô dụng như chúng mày làm đồ đệ chứ." Người đàn ông hét lên, giọng nói không giống như bình thường. Tien thể lại đánh lên đầu Tiểu Cường và kẻ nghiện mỗi người một cái.

"Lão đại, anh đánh như vậy sẽ đánh bọn em đến ngu dốt đấy."

"Vốn là ngu sẵn rồi, không sợ ngu thêm một chút nữa đâu." Sau khi lão đại giáo huấn hai người một lúc, quay lại nhìn đám người Trang Nhã Khanh. Trang Nhã Khanh thấy được trong mắt người đàn ông này có ánh mắt hứng thú, nhưng không có cảm giác dâm loạn. Có lẽ hai người này thật chán ghét nhưng không nhất định lão đại cũng chán ghét như thế. "Chính là các người đánh thuộc hạ của tôi bị thương sao?"

"Đúng." Phá Trần trực tiếp trả lời, Trang Nhã Khanh ngồi bên cạnh nhàn nhã uống trà, giống như chuyện này không có chút liên quan nào với cô. Dịch Nham có chút ngồi không yên, nhưng Trang Nhã Khanh lại cho anh ta một ánh mắt xem kịch vui, Dịch Nham cũng ngồi xuống dùng trà. Tiểu Hồ là cậu bé không tim không phổi, hoàn toàn không cảm nhận được có lực uy hiếp nào ở đây, vẫn ngồi bên cạnh Trang Nhã Khanh chơi Transformers. Vừa mới mua trên đường tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ở trước mặt lão tử chơi súng.

"À...Là lão tử không dạy bảo tốt thằng em này." Vốn cho rằng lão đại này sẽ phát hỏa, hoặc là dùng giọng lớn của anh ta mắng to, hoặc là trực tiếp dùng quả đấm, nhưng điều khiến mọi người tròn tròn mắt chính là lão đại này lại có phản ứng như thế này.

Trang Nhã Khanh hoàn toàn lơ mờ, có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Làm sao Mặc Sâm không biết thằng em của mình chứ, cái tên mập chết bầm, luôn đi gây chuyện rắc rối, nhìn thấy gái xinh đã muốn kéo người ta lên giường, thật là, nếu tên mập chết bầm này không phải là anh trai của bạn gái của con trai của con gái của dì của chị của cô anh ta thì anh ta đã sớm đập tên mập chết bầm này rồi. Ăn của anh ta, ở của anh ta, dùng của anh ta thế mà cả ngày còn gây phiền phức cho anh ta.

Nhìn thấy cô bé xinh đẹp này, đương nhiên là Mặc Sâm hiểu rõ đang có chuyện gì xảy ra, tên mập chết bầm này còn lừa anh ta, trở về sẽ thu thập tên mập chết bầm này, ở bên ngoài thu thập anh ta không phải là hành vi sáng suốt.

"Phải dạy dỗ em trai anh cho thật tốt." Trang Nhã Khanh cảm thấy hình như mình hơi thích lão đại có một chút tùy tiện không để ý đến hình tượng của

mình này rồi.

"Tên mập chết bầm, qua đây xin lỗi."

Xem ra người duy nhất không kinh ngạc chỉ có tên nghiện kia thôi. Anh ta đã sớm quen với hình thức ở chung giữa lão đại vào Tiểu Cường rồi. Vừa rồi anh ta cũng hiểu được, rõ ràng là Tiểu Cường không đúng, nhưng bản thân mình lại, haiz.

"Không muốn. Lão đại. Tại sao lại muốn em xin lỗi." Tiểu Cường rất không cam lòng. Tại sao mỗi lần lão đại đều như thế này chứ, không giúp em trai mình, lại cứ đi giúp người khác.

"Cậu sai trước, đương nhiên là phải xin lỗi. Còn có cậu, tôi để cậu đi theo cậu ta, ở cùng với cậu ta, là nhìn trúng cậu có vẻ lý trí, nhưng cậu lại có thể để cho cậu ta làm bậy." Mặc Sâm thật không còn gì để nói với hai người này. Sai lầm lớn nhất của bản thân mình chính là thu nhận hai người này. Một người là quý háo sắc, một người là hút thuốc phiện thành nghiện, một cục cứt chuột phá hủy một nồi nước canh.

"Thật xin lỗi lão đại, thật xin lỗi." Câu xin lỗi đầu tiên là dành cho lão đại, bản thân mình không trông coi Tiểu Cường thật kỹ. Câu xin lỗi thứ hai chính là dành cho Trang Nhã Khinh.

"Cậu đó."

"Thật xin lỗi." Tiểu Cường không tình nguyện quay về phía Trang Nhã Khinh nói xin lỗi. Nhưng trong lòng vẫn nói thầm, tại sao con bé thói tha này lại thay đổi nhiều như vậy, chẳng lẽ sau này mình không thể thích nữ vương nữa sao? Vậy mình có thể thích cái quái gì? Chẳng lẽ thích đàn ông đi làm trai bao sao?"

"Tên tôi là Mặc Sâm."

"Trang Nhã Khinh."

"Lão đại, bọn họ đến đây." Tên nghiện nhắc nhở, Trang Nhã Khinh nhìn theo ánh mắt của tên nghiện về phía cửa sổ, đối phương không phải là tên cái trang xã hội đen trên TV sao.

"Marc, đã lâu không gặp." Mặc Sâm cười lạnh. Dẫn theo nhiều người tới đây như vậy, muốn làm gì đây?

"Mặc lão đại, đã lâu không gặp, rõ ràng anh vẫn không câu nệ như vậy." Sau lưng Marc có khoảng hai mươi người vạm vỡ. Vừa nhìn đã biết khí thế chắc chắn hơn Mặc Sâm rồi. Nhưng Trang Nhã Khinh lại thấy, hình như khí thế của Mặc Sâm còn lớn hơn.

Vốn cảm thấy người có em trai như vậy, còn có biểu hiện vừa rồi của Mặc Sâm, Trang Nhã Khinh cảm thấy Mặc Sâm chính là người đứng đầu một bang nhỏ bé. Nhưng lúc Trang Nhã Khinh nhìn thấy Mặc Sâm đứng đối diện cùng một chỗ với tay Marc này thì mới phát hiện ra, người tên Mặc Sâm này không đơn giản.

"Haha, cậu không biết thời tiết này mà mặc quần áo như cậu sẽ rất nóng sao? Không sợ kín quá sẽ nổi mụn sao?" Mặc Sâm cũng không để ý đến sự khinh bỉ trong mắt đối phương, trả lời.

Lúc Tiểu Cường và Phá Trần đánh nhau, khách trong quán trà đã nhân cơ hội đó chạy hết rồi, nếu không chỉ sợ bây giờ càng bị dọa sợ. Chủ yếu là Marc quá phô trương thanh thế. Hơn nữa còn không biết xấu hổ, lấy nhiều bất nạt ít.

"Mặc lão đại, tôi nghĩ, nếu công việc kia anh không làm, không bằng cho tôi là được rồi." Cũng không biết có phải trị an ở thành phố A quá không tốt hay không, lại có thể quang minh chính đại mà bàn luận cái loại chuyện làm ăn như vậy ở đây. Hơn nữa còn trước mặt thị trường, thật sự là quá lợi hại rồi..

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không để thành phố A buôn bán cái kia, thậm chí tôi còn hy vọng cả nước Z không có người buôn bán cái kia." Mặc Sâm không buông ra một chút nào. Trang Nhã Khinh không biết bọn họ đang nói đến việc buôn bán cái gì, nhưng dù sao cũng không phải chuyện đứng đắn gì.

"Dù sao việc này tôi không làm cũng sẽ có người khác làm, dù sao anh cũng không thể không cho phép tất cả mọi người được, thành phố A cũng không phải thiên hạ của anh." Những lời này chính là châm ngòi thuốc nổ, trong lúc vừa nói ra câu nói này, toàn bộ những người ở sau lưng Marc đều giật súng lên nhắm thẳng vào mấy người Mặc Sâm. Trang Nhã Khinh ở cùng hướng với Mặc Sâm, cho nên đương nhiên cũng ở trong phạm vi của tầm bắn.

Tiểu Hồ cũng bị dọa sợ, vùi đầu vào ngực Trang Nhã Khinh. Định Nham làm thị trưởng, gặp những chuyện này sắc mặt cũng không biến sắc, có điều cũng chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát rồi. Những người này đúng là nghĩ rằng thành phố A không có ai nên mới vô pháp vô thiên phải không? Phá Trần chặn trước mặt Trang Nhã Khinh, làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu. Nếu bước lòng phải nổ súng thì Phá Trần có thể đảm bảo ngay lập tức tên thủ lĩnh kia khó giữ được cái mạng nhỏ của anh ta.

"Haha, súng sao? Marc ơ là Marc, chắc chắn cậu không biết tôi buôn bán cái gì rồi? Ở trước mặt lão tử chơi súng sao?" Vừa nói xong, lập tức nghe một tiếng súng vang lên, giữa đầu gối của Marc có một vết thương, máu tươi mang theo mùi tanh không ngừng chảy ra. Marc không chống đỡ được, ngã xuống nền nhà.

"Lão đại, lão đại." Thủ hạ gần Marc nhất vội vàng chạy đến nâng anh ta dậy.

"Anh không cần khinh người quá đáng? Anh cho rằng chỉ một khẩu súng của anh có thể chống lại với hai mươi khẩu súng sao? Không làm chuyện làm ăn

kia sao? Bên cạnh anh không phải có người ăn thứ đó sao? Tôi thấy anh muốn độc chiếm nó thì có!"

Cuối cùng Trang Nhã Khanh cũng hiểu rõ chuyện làm ăn kia là buôn bán cái gì, thì ra là buôn bán thuốc phiện. Xem ra người tên Mặc Sâm này vẫn không tệ, lại không làm chuyện buôn bán này. Phải biết rằng, Trang Nhã Khanh đều đã chạm vào thuốc, rượu, cờ bạc, chỉ có thứ duy nhất không chạm vào chính là chất gây nghiện, hay thứ có hại cho cơ thể người.

Tên nghiện cũng biết mình lại trở thành nhược điểm khiến lão đại bị người khác nắm đằng chuôi, bước lên nói với Mặc Sâm. "Lão đại, em nhất định sẽ bỏ nó."

"Ách, tên này cũng không tệ lắm, không chơi cái tốt, lại cứ thích chơi thứ kia."

"Mặc Sâm!"

"Đang ở đây." Mặc Sâm lười biếng trả lời, không ý thức được một chút nguy hiểm nào.

"Đi chết đi. Nổ súng giết chết anh ta." Cuối cùng Marc cũng không nhịn được nữa, hạ lệnh nổ súng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Quan phủ hợp tác. (Chính quyền nhà nước hợp tác với xã hội đen)

Nhưng, không ai nổ súng về phía Mặc Sâm, mà tất cả đều đồng loạt quay súng về phía ngược lại, chia thẳng về phía Marc và hai thuộc hạ đang đỡ anh ta. "Chúng mày làm cái gì vậy?" Marc hét to lên.

"Thuộc hạ của tôi làm sao có thể nghe lệnh của cậu đây, cậu nghĩ rằng tôi ăn chay mà lớn lên sao? Ít tiền như vậy mà cũng muốn thuộc hạ của tôi đi theo cậu sao?" Những lời của Mặc Sâm lúc này câu nào cũng độc miệng, găm nhảm Marc từng chút từng chút một.

"Bọn họ, tất cả đều giả vờ phản bội sao?"

"Bây giờ cậu mới hiểu sao? Cậu cũng theo tôi lăn lộn, chẳng lẽ vẫn không rõ tính tình của tôi sao? Cậu không rõ lão tử đối xử với bọn họ như thế nào sao?"

Đúng vậy, từ trước đến nay Mặc Sâm đều đối xử với thuộc hạ như anh em, mặc dù tiền kiếm được không nhiều lắm nhưng Mặc Sâm cũng sẽ lấy ra toàn bộ chia đều cho các anh em. Lão đại như vậy, làm gì có ai không thích.

"Anh được lắm." Bây giờ Marc mới biết được tất cả đều là âm mưu.

"Lão tử đã sớm nói là chán ghét thuốc phiện, con mẹ nó cậu nghe không hiểu tiếng người à? Lại dám lên lút bán thuốc phiện ở bên ngoài. Bị lão tử phát hiện dạy dỗ một trận đã muốn kéo lão tử xuống ngựa sao? Con mẹ nó đúng là mơ mộng hão huyền." Thuốc phiện, cái loại thuốc phiện hại người đó. Nếu không phải vì thuốc phiện, mẹ anh ta sẽ bị người cha hút thuốc phiện của mình đưa đi làm gái điếm sao? Nếu không phải vì thuốc phiện, lúc anh ta còn nhỏ như vậy sẽ nhìn mẹ mình bị nhiễm cái loại bệnh đó chết trước mặt anh ta sao? Nếu không phải vì thuốc phiện, lúc anh ta còn nhỏ như vậy bị cha anh ta bán cho người khác, cuối cùng thành một tên lưu manh sao? Anh ta cũng muốn trải qua cuộc sống của một người bình thường, có một gia đình hạnh phúc, nếu có cha mẹ ở đây, anh ta cũng tìm cho mình một công việc sáng chín chiều năm (1), có một người vợ hiền lành, một đứa con đáng yêu. Con mẹ nó đều tại thuốc phiện.

(1) Sáng chín chiều năm: buổi sáng chín giờ đi làm, buổi tối năm giờ tan tầm

Cho nên, anh ta dùng hết mọi cách để leo lên vị trí hiện tại, sau đó bắt đầu ngăn chặn thuốc phiện. Người chơi đùa thuốc phiện tuyệt đối không thể xuất hiện trước mặt anh ta. Mẹ nó, cái người bên cạnh này chính là ngoại lệ của ngoại lệ rồi.

"Đưa cậu ta về."

"Vâng." Hai người đang đỡ Marc cùng trả lời. Cuối cùng thì hai người họ cũng thoát khỏi các chức vị trợ lý ngu xuẩn không ai chịu làm này rồi. Cho nên âm thanh trả lời của hai người họ càng thêm vang dội.

"Thật xin lỗi, dọa mọi người sợ sao? Nếu không thì tôi mời mọi người ăn cơm, coi như là xin lỗi chuyện vừa nãy." Mặc Sâm sáng khoái nói.

Trang Nhã Khanh lắc đầu. "Không cần."

"Tại sao?"

"Mỗi ngày đều được người khác mời ăn cơm, tôi cảm thấy rất nhanh sẽ trở thành thùng cơm mất." Là cô bé thì nên hài hước một chút.

"Vậy tôi đi trước, có việc thì có thể đến tìm tôi, việc có thể giúp được tôi sẽ cố gắng hết sức, không cần khách sáo với tôi." Mặc Sâm tự lấy điện thoại của Trang Nhã Khanh, quả nhiên lại có biểu tình ngạc nhiên. Sau đó, Mặc Sâm bấm số điện thoại của mình trên điện thoại của Trang Nhã Khanh, rồi nháy cho mình, rồi lập tức dẫn Tiểu Cường và tên nghiện rồi khỏi quán cà phê.

Xem ra mình thật sự nên thay điện thoại rồi.

"Thị trưởng, thấy thế nào, tự mình chứng kiến nổi loạn trong nội bộ xã hội đen, có cảm giác như thế nào?" Tâm trạng của Trang Nhã Khanh rất tốt.

"Người này có thể là đối tượng bồi dưỡng." Xã hội đen không buôn bán thuốc phiện, hơn nữa nhìn qua cũng không phải là loại vào nhà cướp của, không có ảnh hưởng gì đến trị an, cho nên anh ta mới không thật sự bấm số điện thoại kia. Bởi vì nếu tính toán tiêu diệt một Mặc Sâm, còn có thể nổi lên nhiều xã hội đen khác hơn, vĩnh viễn không có khả năng hiểu rõ xã hội đen. Vậy thì một người coi như là chính trực như vậy, cũng không buôn bán thuốc phiện thì suy cho cùng cũng tốt hơn người khác.

"Haha, thị trưởng thật biết cách dùng người. Như vậy xem ra chính phủ hòa bình với xã hội đen rồi sao?"

"Chính xác, coi như là tổ chức được chính phủ cho phép. Chính phủ cần phải có người quản lý những người này, tôi thấy Mặc Sâm chính là một ứng cử viên tốt." Nếu không ai quản lý cũng không được. Nếu không ai quản lý, một đồng nghiệp kẻ vô dụng này sẽ phân tán khắp nơi, chỗ này cướp của, chỗ kia thu phí bảo hộ. Hơn nữa số người rất nhiều, phân bố không đồng đều, chính phủ rất khó quản lý.

"Haha, đây mới gọi là quan phi hợp tác chân chính."

Trang Nhã Khanh nhẹ nhàng uống một hớp trà, thật thơm. Không biết ông chủ ở nơi này là ai, có lẽ đã bị dọa sợ chạy đến nơi khác rồi.

"Chúng ta đi chứ?" Dịch Nham nhìn đồng hồ, bây giờ mới có bốn giờ, ăn cơm tối còn hơi sớm, nhưng cứ uống trà cũng không phải là cách hay.

"Không cần, mời chúng tôi uống trà là được rồi. Chúng tôi còn chuyện phải làm, chúng tôi đi trước."

"Được rồi, nếu hai người còn chuyện phải làm thì tôi cũng không làm chậm trễ thời gian của hai người nữa."

"Chị phải đi sao?"

Tiểu Hồ ôm chặt tay Trang Nhã Khanh không chịu buông.

"Đừng rồi, chị còn có chuyện phải làm, Tiểu hồ ngoan nghe lời ba em, có thời gian chị sẽ quay lại thăm em có được không?" Đối phó với trẻ con là phải dỗ dành.

Trước kia cô rất muốn có một đứa bé, nhưng không biết vì sao lại không mang thai được. Không dễ dàng gì mới mang thai được, nhưng lại... Không biết bây giờ đứa bé kia có tìm được nhà tốt để đầu thai hay không, ngàn vạn lần đừng giống lần trước, còn chưa sinh ra đã gặp chuyện như vậy.

"Được rồi, chị nhất định phải tới gặp em. Mẹ đã từng nói là không được nói dối."

"Được, nhất định, vậy nhé." Dỗ dành đứa bé xong, Trang Nhã Khanh và Phá Trần lập tức rời khỏi quán cà phê xui xẻo này.

Thật ra bọn họ cũng không có chuyện quan trọng gì, nhưng Trang Nhã Khanh không muốn ngây ngốc ở cái nơi nhảm chán kia. Cuối cùng cũng phải tìm một chuyện thú vị, kích thích để làm mới được.

Trang Nhã Khanh nhớ tới Lương Hy Tây.

"Chị Nhã Khanh, tại sao hôm nay lại gọi điện thoại cho em thế này? Đúng lúc em đang chuẩn bị tìm chị. Em nói A Khắc đã từ Yên Kinh quay về đây, chị có thời gian không? Nếu có thời gian em lập tức hẹn anh ta."

"Được, dù sao bây giờ tôi cũng không có chuyện gì làm, cô chọn xong thời gian và địa điểm thì nói cho tôi biết." Cũng hợp ý cô. Trò chơi tốc độ là một trong số những trò chơi yêu thích của Trang Nhã Khanh.

"Em còn tưởng chị sẽ không đáp ứng cơ, chuẩn bị một đồng lòng để khuyên chị, không ngờ chị lại sáng khoái đáp ứng như vậy, trước kia em nói nhiều như thế không phải là lãng phí sao." Giọng nói của Lương Hy Tây vô cùng kích động, muốn nhìn thấy dáng vẻ của A Khắc khi bị chị Nhã Khanh đánh bại, hy vọng chị Nhã Khanh sẽ giành chiến thắng.

Còn chưa bắt đầu so tài, còn chưa hẹn thời gian so tài mà Lương Hy Tây đã nghĩ đến vấn đề ai thắng ai thua, tốc độ nhạy của tư duy cũng thật là nhanh.

"Tôi đây sẽ đáp ứng nguyện vọng của cô, không đáp ứng nữa, ném thử tư vị được cô thuyết phục một chút." Trang Nhã Khanh trêu chọc nói. Lòng mảy mã ngón, quyến rũ không nói nên lời.

“Khó mà làm được, chị đã đáp ứng nên không thể nuốt lời. Haha. Có điều chị Nhã Khanh, em cảm thấy chị nên đổi điện thoại mới đi thôi. Mặc dù em biết chị không không là người để ý đến mấy thứ này, nhưng bao giờ cũng nhận lấy ánh mắt khác thường của người khác cũng không tốt. Hay là như vậy, dù sao em cũng còn một chiếc điện thoại mới chưa từng sử dụng, một lát nữa mang qua cho chị được không?” Lương Hy Tây sẽ không nói, chiếc điện thoại đó là do cô ấy đặc biệt mua cho Trang Nhã Khanh.

“Được rồi, tôi đây lập tức cung kính không bằng tuân mệnh rồi. Haiz, số của tôi cũng thật tốt, muốn cái gì đều cho người tặng cho tôi.”

“Haha, em cúp máy trước, gọi cho A Khả đã.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, Trang Nhã Khanh lập tức thấy vẻ mặt không đồng ý của Phá Trần. “Tiểu sư huynh, anh cũng biết là em đang nhàm chán mà. Yên tâm đi, chỉ là tùy tiện đấu một trận mà thôi, không có gì nguy hiểm đâu.” Nói là nói như vậy, nhưng Trang Nhã Khanh vẫn hiểu rõ, bình thường một đoàn xe ở dưới đất như vậy, một trận đấu ở trong bóng tối đều là những người điên cuồng, nếu địa điểm kia là do A Khắc lựa chọn thì địa điểm kia tuyệt đối là đoạn đường nguy hiểm nhất hành phố A. Nhưng cô không có khả năng thua.

“Em không thể yên tĩnh một vài ngày sao?”

“Cứ chơi vài ngày trước đã, sau đó em tính đến tìm nhà họ Cố ở yên Kinh, suy cho cùng cũng phải giải quyết chuyện này, về sau mới có thể chơi đùa một cách thoải mái.” Nếu không lúc nghĩ đến chuyện này vẫn có chút buồn bực.

“Được rồi, nhưng anh sẽ đi cùng em.”

“Được, không thành vấn đề. Em còn ợ anh không có ở bên cạnh em sẽ chạy mất đó.” Nếu là ra ngoài tìm về cho cô một tiểu sư tẩu thì cũng được thôi, nhưng nếu làm chuyện điên rồ thì cô sẽ không đồng ý.

Trang Nhã Khanh ở điểm này lại tính toán không chu đáo. Cả ngày Phá Trần đều ở bên cạnh cô, như vậy sẽ chỉ làm Phá Trần càng ngày càng không buông tay được. Nếu Phá Trần ra ngoài, rời khỏi đây, như thế không biết chừng Phá Trần có thể gặp được một cô gái tốt.

“Sẽ không, sau này sẽ không.” Cậu suy nghĩ cẩn thận, về phương diện tiền tài đại sư huynh và nhị sư huynh đều có thể cho Nhã Nhã, những thứ này đều không cần cậu phải quan tâm, những thứ cậu có thể cho Nhã Nhã chỉ có thể là an toàn thôi. Cậu chỉ cần bảo vệ không để Nhã Nhã chịu bất cứ tổn thương nào là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Trò chơi tốc độ.

Quả nhiên không ngoài sự đoán của Trang Nhã Khanh, địa điểm mà A Khắc lựa chọn chính là núi Minh Á. Mặc dù Trang Nhã Khanh không biết núi Minh Á là nơi như thế nào, có gì nguy hiểm, nhưng nghe khẩu khí của Lương Hy Tây Trang Nhã Khanh lập tức biết địa điểm kia nhất định không đơn giản.

Lúc Lương Hy Tây gọi điện cho Trang Nhã Khanh rằng đã hẹn với A Khắc rồi, nhưng A Khắc nói là muốn so tài ở núi Minh Á. Lương Hy Tây không chắc chắn nhưng vẫn nhắc nhở Trang Nhã Khanh nếu không muốn đấu thì nói, cô ấy sẽ nói với A Khắc là hủy bỏ trận đấu. Mặt mũi gì đó cũng không quan trọng, còn mạng mới quan trọng.

Có điều Trang Nhã Khanh là ai chứ? Người tài cao có gan lớn, có người nói như vậy đấy.

Trang Nhã Khanh lập đi lập lại rất nhiều lần khẳng định với Lương Hy Tây rằng cô muốn so tài. Núi Minh Á cái gì chứ, sợ cái gì?

Trang Nhã Khanh dựa theo bản đồ chỉ dẫn trong xe tìm được núi Minh Á.

Núi Minh Á là ngọn núi cao nhất ở thành phố A, dốc cao chót vót, cao đến mức không thể trèo được. Trên đỉnh núi gần như toàn bộ đều là những tảng đá nhẵn bóng, không có một chút màu xanh nào. Nhưng từ sườn núi xuống vẫn có một chút bụi cây. Trên núi cũng không có cái gì, nhưng trên đường có rất nhiều khúc khuỷu quanh co, vòng quanh ngọn núi hướng lên trên. Chiều rộng mặt đường chỉ khoảng hơn ba mét, vừa vặn hai chiếc xe con đi qua. Bởi vì không có cây, hơn nữa xung quanh còn không có vành đai bảo vệ, không giống những con đường bình thường, nếu ở bên ngoài có nguy hiểm thì sẽ xây dựng một cọc đá để chống đỡ, để phòng xe rơi xuống vực. Nhưng con đường này lại không có. Trên mặt đường cũng chỉ được phủ một lớp xi măng, nứt ra tạo thành những khe nhỏ, gồ ghề, không hề bằng phẳng.

Con đường này giống như được xây dựng để dành riêng cho những người muốn tìm kiếm sự kích thích, thích hợp nhất với loại trò chơi nguy hiểm này. Có điều, không phải ai biết đua xe cũng tới đây, trừ phi cực kỳ tin tưởng vào kỹ thuật của mình.

Nghe Lương Hy Tây nói, cô ấy cũng một lần vì tò mò mà tới nơi này, nhưng thiếu chút nữa thì rơi xuống vực. Cho nên Lương Hy Tây không dám tới nơi này đưa xe nữa.

A Khắc đã chờ ở phía trước rồi.

Xe của A Khắc không có nhãn hiệu gì gì đó, vừa thấy đã biết là xe được trải qua một quá trình lắp ráp cực kỳ chu đáo mới có thể tạo thành một vỏ bọc như vậy. Xe được lắp lại như vậy, mã lực lớn, sức chịu đựng lớn, hơn nữa khả năng va chạm còn lớn hơn những xe khác rất nhiều. Nếu so sánh với xe thể thao của Trang Nhã Kinh thì tốt hơn rất nhiều.

Xung quanh cũng có rất nhiều người nhiều chuyện vây xem. Tất cả mọi người đều là dân đua xe, chỗ này chính là quỹ môn quan mà bọn họ không dám đua, nhưng còn dám xem. Trận đấu kích thích đặc sắc như vậy, chỉ là nhìn cũng khiến người ta cảm thấy hưng phấn rồi.

"Chị Nhã Kinh, em thấy chúng ta không cần so tài nữa được không, ở đây rất nguy hiểm, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?" Lương Hy Tây thấy Trang Nhã Kinh đã đến nơi, vội vàng qua đây.

"Không cần, đã nói rồi thì làm sao lại không giữ lời chứ." Trang Nhã Kinh cười không đứng đắn, đưa tới vô số âm thanh hút khí ở xung quanh.

"Cô gái xinh đẹp như vậy mà chết ở đây thì thật sự đáng tiếc."

"Vậy cậu có muốn xem trận đấu nữa không?"

"Muốn chứ, nhưng tôi cũng không muốn cô gái xinh đẹp như vậy chết ở đây. Trước kia những người tới đây đua xe với A Khắc hoặc là rơi xuống núi mà chết, hoặc những người có vận khí tốt thì tàn phế đó."

"Vừa muốn xem, vừa muốn gái đẹp, hay là cậu đấu với A Khắc thay cô ấy? Nói không chừng lúc quay lại cô gái xinh đẹp lại cảm kích muốn lấy thân báo đáp cho cậu đây."

"Khó mà làm được, tôi còn chưa hưởng thụ hết. Không sống trở về, cô gái xinh đẹp cũng không còn là của tôi. Tôi vẫn nên thành thật xem trận đấu thôi." Trên một chiếc xe cách xe Trang Nhã Kinh rất gần, có hai người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, đi giày tây, có thể là giám đốc của một doanh nghiệp nhỏ nào đó đang xì xào bàn tán.

"Cô gái xinh đẹp, đừng đấu nữa, nếu đi cũng chỉ có đường chết mà thôi." Cũng có người lớn tiếng nhắc nhở Trang Nhã Kinh.

Trang Nhã Kinh không để ý đến những người khác, lập tức lái xe lên phía trước, dừng lại bên cạnh xe của A Khắc.

Trang Nhã Kinh đứng bên cạnh xe, nhưng thật ra cách ăn mặc của A Khắc rất giống với Lương Hy Tây. Lương Hy Tây nghĩ cách ăn mặc của A Khắc mười phần giống dáng vẻ lưu manh đầu đường. Tóc được nuôi rất dài, được buộc thành đuôi gà, được nhuộm ba màu, màu đỏ, màu xanh biếc, còn có màu vàng. Lỗ tai thì được xỏ vài cái. Mặc áo phông và quần bò, trên cổ đeo một chiếc vòng cổ hơi thô một chút, là một chuỗi đầu lâu.

Là một trong những cách ăn mặc Trang Nhã Kinh không thích.

Nhìn cũng không muốn nhìn nhiều. Trang Nhã Kinh hỏi. "Quy định trận đấu."

"Không có quy định. Người nào đến đỉnh núi trước thì người ấy thắng. Trên đỉnh núi tôi có cắm một cây cờ, ai đoạt được lá cờ trước thì thắng." A Khắc vốn cho rằng Lương Hy Tây tìm đến đàn ông, cho nên mới tới chỗ này. Muốn tranh giành phụ nữ với anh ta còn không biết tự lượng sức muốn đua xe với anh ta, thực sự là muốn chết. Cho nên anh ta mới nói đến chỗ này, ở chỗ này, anh ta có thể đảm bảo đối phương sẽ thua.

Nhưng anh ta không ngờ đối phương lại là phụ nữ, hơn nữa còn là một cô gái xinh đẹp. Trong lòng không tránh khỏi oán trách Lương Hy Tây, vì sao không nói trước cho anh ta biết đối phương là con gái?

Giọng nói của A Khắc có chút sắc bén, không vui. Không có quy định là như thế nào? Chính là ở trên đường có thể thoải mái va chạm, tùy tiện chinh người sao? Trang Nhã Kinh cau mày. "Anh muốn lấy cái gì làm tiền đặt cược?"

"Không cần tiền đặt cược, dù sao thua cũng là một cái mạng."

"Được, tôi chấp nhận."

Phá Trần kéo tay Trang Nhã Kinh. Tay Trang Nhã Kinh lật lại nắm tay Phá Trần để cậu yên tâm.

Bởi vì cô gái mặc chiếc váy hai dây, cho nên bên trong rõ ràng không mặc áo lót, có lẽ bởi vì quá mức kích động cho nên hai điểm trước ngực đã gồ lên, nhìn rất mê người. Cô gái đó cầm một khăn lụa, đứng giữa xe của Trang Nhã Kinh và xe của A Khắc, giơ tay lên. Sau đó, bỗng nhiên ném chiếc khăn tay xuống. Khăn lụa rơi xuống đất, Trang Nhã Kinh lập tức giẫm đạp chân ga, phóng lên phía trước làm gương. Đáng tiếc, A Khắc lại phóng lên phía trước đâm vào bên cạnh xe của Trang Nhã Kinh, muốn dùng áp lực để vọt lên phía trước.

Trang Nhã Kinh cũng không giận, không nhanh không chậm theo sát phía sau xe của A Khắc. Nếu người nào tinh mắt thì có thể thấy, khoảng cách giữa hai chiếc xe vẫn được duy trì. A Khắc cũng không kéo dài khoảng cách giữa hai chiếc xe.

Làm ông hoàng xe đua được công nhận ở thành Phố A, bản thân A Khắc vẫn có bản lĩnh. Ví dụ, mặc dù không kéo dài khoảng cách, nhưng xe của A Khắc vẫn hơi nghiêng, đường vốn miễn cưỡng có thể chứa hai xe cùng một lúc, nhưng lúc này xe của Trang Nhã Khinh hoàn toàn không thể vượt lên.

Chưa nói đến chuyện A Khắc đang chiếm vị trí thuận lợi, xe của A Khắc ở bên trong, bên trong là vách đá, cho nên bên ngoài đương nhiên là vực sâu. Nếu Trang Nhã Khinh muốn vượt qua, chỉ cần A Khắc hơn lái xe ra bên ngoài một chút, xe của Trang Nhã Khinh sẽ rơi xuống vực.

Phá Trần không quan tâm Trang Nhã Khinh thắng hay thua, điều duy nhất cậu quan tâm chính là vấn đề an toàn của Trang Nhã Khinh. Cho nên ngồi ở vị trí tay lái phụ, Phá Trần vẫn quan sát tình hình trận đấu và tình hình giao thông một khi gặp vấn đề, cậu sẽ không do dự kéo Trang Nhã Khinh nhảy khỏi xe.

Phía sau có một chiếc xe, là chiếc xe quay phim chuyên dụng, để cho mọi người biết rõ nội dung trận đấu.

"Cô gái này vẫn có chút bản lĩnh, vẫn duy trì được khoảng cách, vẫn có thể theo sát sát sao như thế."

"Đúng, nhưng kết quả cô ấy chỉ có thua mà thôi." Đúng là một người ngu ngốc, lại có thể đồng ý tới địa điểm mà A Khắc chọn, ở đây thật sự là địa bàn của A Khắc. Trước kia cũng không phải chưa từng gặp người đua xe giỏi khiêu chiến với A Khắc, vì mặt mũi mà đáp ứng tới chỗ này. Ở chỗ này cứ coi như là kỹ thuật của anh ta hơn A Khắc nhưng cuối cùng cũng chỉ có thua.

"Hi vọng cô gái này đừng chết." Xinh đẹp như vậy mà chết thì anh ta sẽ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Bị dọa đến mức ra cả nước tiểu.

"Anh Uy, em muốn biết rõ ràng anh lái xe nhanh hơn A Khắc, tại sao cam tâm tình nguyện làm chuyện như vậy chứ?"

Người được gọi là anh Uy nhẹ nhàng lái xe theo sát xe của Trang Nhã Khinh, không cảm thấy còn đường này khó đi một chút nào. Anh ta rất quen thuộc với con đường này, hoàn toàn không thấy nguy hiểm. "Tên bản chim đầu đàn, hơn nữa tôi cũng không muốn làm ầm ĩ."

"Vẫn là anh Uy thông minh."

Hai mắt của Trang Nhã Khinh vẫn nhìn chăm chăm A Khắc ở phía trước, chỉ cần một cơ hội sẽ vượt lên. Nhưng A Khắc phòng ngự rất tốt, mặc cho Trang Nhã Khinh cẩn thận như thế nào, vẫn không phát hiện ra A Khắc lơ lửng một chút nào.

Vốn A Khắc cảm thấy một cô gái dù có lợi hại như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ giống như Lương Hy Tây là cùng. Nhưng kỹ thuật lái xe của Trang Nhã Khinh hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của anh ta. Anh ta không dám xem nhẹ Trang Nhã Khinh ở đằng sau một chút nào, nhờ thua thì bản thân không còn chút mặt mũi nào, lại còn thua bởi một cô gái không có danh tiếng gì nữa.

Mất thấy sắp đến được đỉnh núi, ở đỉnh núi trụi lụi này lại có một cây đại thụ, vừa này ở dưới chân núi vì phương hướng nên hoàn toàn không nhìn thấy cây đại thụ này. Bên cạnh cây đại thụ có một tảng đá lớn.

Đây là cơ hội duy nhất của mình, Trang Nhã Khinh thầm nghĩ. Lúc này A Khắc nghĩ đoạn đường phía trước càng thêm nguy hiểm, qua đoạn này anh ta chắc chắn thắng rồi.

Trang Nhã Khinh không do dự đạp mạnh chân ga, phóng qua phía trên của tảng đá. Phía trên tảng đá, xe của Trang Nhã Khinh đã song song với xe của A Khắc rồi. Quay đầu xe đến một độ nhất định, thân xe đã cách mặt đất một khoảng, sau đó, A Khắc cứ ngăn người nhìn chiếc xe vốn đang ở đằng sau vững vàng rơi xuống phía trước xe mình.

Bây giờ đã qua tảng đá kia, chỉ có thể chứa được một chiếc xe. Cho dù là ở đâu, A Khắc cũng không dám làm như vậy.

Trang Nhã Khinh dám làm như vậy, thứ nhất bởi vì tin tưởng vào khả năng của bản thân, hai là tin tưởng vào Phá Trần.

"Em điên rồi sao?" Sau khi xe rơi xuống mặt đường, Phá Trần kim nén lo lắng trong lòng, rầu rĩ hỏi.

"Không điên, không phải vì có anh ở bên cạnh sao?" Bây giờ không sợ A Khắc sẽ vượt qua, lần này Trang Nhã Khinh thắng rồi.

"Em..." Đúng vậy, nhìn tình hình trước mặt cậu cũng đoán được có khả năng Trang Nhã Khinh sẽ làm như vậy, nhưng khi đó cậu không nói gì, chỉ làm tốt công tác bảo vệ an toàn cho hai người. Một khi xe không ổn định rơi xuống mặt đất, cậu sẽ kéo Nhã Nhã từ trong xe ra. Không phải bên cạnh có cây đại thụ sao? Như vậy khi rơi xuống cậu có thể giữ chặt một cành của cây đại thụ.

A Khắc hung hăng đâm một cái trên vô lăng, phát ra âm thanh chói tai. Sau đó xông lên phía trước, bắt đầu đâm vào xe của Trang Nhã Khanh.

Xe không trải qua lớp ráp đương nhiên sẽ không tốt bằng xe đã trải qua lớp ráp, tình hình giao thông ở đây cũng không tốt lắm, mấy lần thiếu chút nữa Trang Nhã Khanh đã bị xe của A Khắc đâm xuống vực rồi.

"Em nghĩ em hiểu vì sao mỗi lần A Khắc đều thắng rồi, mà đối phương không chết cũng bị thương nặng." Có thể đánh thắng, có lẽ người đó vẫn còn có một chút tin tưởng nhất định với kỹ thuật lái xe của mình. Dù nói thế nào thì cũng không thể lần nào cũng có người rơi xuống vực được. Nếu ở phía dưới trực tiếp thua dưới tay A Khắc thì thôi. Nếu là thắng thì sẽ gặp tình huống như vậy.

Trong khoảnh khắc xe bị đẩy xuống, Trang Nhã Khanh và Phá Trần cùng nhau nhảy ra, nhảy xuống trước đầu xe của A Khắc, Trang Nhã Khanh dùng kỹ thuật, Phá Trần trực tiếp hơn, dùng tay đập vỡ cửa kính ở đầu xe của A Khắc.

A Khắc vừa mới bị Trang Nhã Khanh mê hoặc tâm trí, ở phía dưới đã dựng thẳng lên, bị âm thanh đập vỡ kính của Phá Trần làm tỉnh lại, chỗ đang dựng thẳng kia lập tức mềm xuống.

Mẹ ơi, quái vật. Đây là cách nghĩ duy nhất trong lòng A Khắc.

Rõ ràng vừa rồi anh ta đâm xe của hai người kia xuống vực, cho rằng mình đã thắng rồi, nhưng tại sao hai người này lại bay từ dưới kia lên?

Đừng quần của A Khắc đã dần ướt sũng.

Nhìn thấy A Khắc bị dọa sợ, Trang Nhã Khanh gạt đầu với Phá Trần, từ trên mui xe nhảy vào chiếc xe phía sau xe của A Khắc. Xe của A Khắc vẫn chạy lên phía trước.

Trong khoảnh khắc Trang Nhã Khanh và Phá Trần nhảy từ mui xe của A Khắc qua đây, rơi vào đằng sau của A Uy. A Uy và người đàn ông đang cười ở bên cạnh cũng bị dọa sợ, đây là người sao?"

Thời điểm A Uy đang lái xe bị Trang Nhã Khanh nhảy lên trước mặt thì lập tức dừng lại.

"Anh biết trước kia A Khắc dựa vào cái gì mới thắng được những người khác đúng không?" Ánh mắt sắc bén của Trang Nhã Khanh nhìn thẳng vào mắt của A Uy. A Uy bị Trang Nhã Khanh nhìn đến mức không dám nhìn thẳng.

"Tôi..."

"Trước kia các người làm như thế nào?" Trang Nhã Khanh không đợi A Uy trả lời, cô cũng không cần A Uy trả lời vấn đề này. Mỗi trận đấu người tên là A Uy này đều mang theo máy quay ở phía sau, không có khả năng không biết chuyện nào.

"Cắt sạch đoạn kia đi, sau đó nói bọn họ phóng quá nhanh, chúng tôi, chúng tôi không đuổi kịp, nên không quay được." Tại sao anh ta lại cảm thấy cô gái này có áp lực rất mạnh.

"Mỗi lần bọn họ đều tin sao?"

"Không tin thì có cách nào khác sao?"

"Những người bị rơi xuống nhưng không chết đâu?" Cô nghe được rõ ràng có người nói những người có vận khí tốt thì chỉ ngã tàn phế, chẳng lẽ A Khắc lừa đảo như vậy, bọn họ đều không nói ra chân tướng sao?"

"Cho người nhà bọn họ tiền."

"Tiền bịt miệng sao... Bây giờ thì sao? Chuẩn bị làm như thế nào, hoặc là nói chuẩn bị đối phó với tôi như thế nào?"

"Sẽ không, bởi vì chúng tôi không đánh lại cô." Sự thật đó, người mạnh thế này. Người bình thường có khả năng đã bị bỏ lại ở núi, nhưng hai người Trang Nhã Khanh có thể bay từ dưới lên, làm sao có thể bỏ lại đây. Có điều, người bình thường cũng không sống được đến giai đoạn này chứ đừng nói đến có cơ hội bị bỏ rơi một lần nữa.

"Haha, về sau anh sẽ là ông hoàng của giới đua xe ở nơi này. Yên tâm, tên bắn chim đầu đàn sẽ không đánh trên đầu anh." Trang Nhã Khanh vừa mới nói xong, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến một âm thanh va chạm. Ừ, âm thanh đó có bao nhiêu mãnh liệt nha.

"Vâng."

"Còn có, cắt đoạn kia đi, cái gì anh cũng không nhìn thấy, hiểu không?"

"Hiểu rồi." Anh ta dám nói một chữ không sao?"

"Vậy thì đưa chúng tôi xuống núi, xe đã rơi xuống vực rồi."

"Vâng."

Haiz, không biết có phải có thù với xe không. Máy cái xe bị cô đâm hỏng khẳng định là hận chết cô rồi. Một cái vừa tới đã bị xe của Mạnh Thiệu Phong đâm, một cái bị Trần gì đó đâm, bây giờ thì chiếc xe này muốn sửa cũng không sửa được, trực tiếp báo hỏng luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Gặp lại.

Trang Nhã Kinh đã đến thành phố này nhiều ngày nhưng hôm nay là ngày duy nhất không ngủ nướng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trang Nhã Kinh đã rửa mặt thay quần áo xong xuôi, ăn một chút bánh mì rồi chuẩn bị ra khỏi nhà.

Ngày hôm qua sau khi kết thúc trận đấu, A Khắc đã chết, xe bọn họ cũng rơi xuống vực, vậy mà cũng chỉ có người kinh ngạc nhìn cô với ánh mắt sùng bái, không có bất kỳ người nào có nghi ngờ gì. Khó trách trước kia A Khắc có thể hung hãn như thế. Những người này đều coi việc đó không liên quan đến mình, bản thân họ chỉ muốn xem những chuyện xuất sắc, hưởng thụ kích thích một chút, lúc về làm gì còn người nào chú ý đến cái gọi là chân tướng chứ. Ngay cả Lương Hy Tây lúc biết bọn họ thắng cũng chỉ vui vẻ mà thôi.

Sau khi trở về, báo hỏng xe với Nhị sư huynh, Nhị sư huynh nói không có vấn đề gì, trong gara vẫn còn nhiều xe. Có điều lần này Trang Nhã Kinh không cần lái xe khác, vì chiếc Maserati lần trước đã được sửa xong rồi.

"Em muốn đi đâu?" Ba người cùng hỏi một lúc. Trang Nhã Kinh đã ăn sáng xong, đang chuẩn bị rời đi.

"Đến thành phố C có chút việc." Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên không biết, chỉ có Phá Thương đại khái đoán được. "Sư muội đã nói có việc thì chắc chắn có, đừng hỏi nhiều như vậy."

"Anh đưa em đi." Hạ Tĩnh Thiên đang nghỉ ngơi, không cần làm việc. Phá Trần cũng ở bên cạnh Trang Nhã Kinh.

"Không cần, buổi chiều em sẽ về, bữa trưa mọi người không cần chờ em."

"Có chuyện gì có cần bọn anh đi cùng sao?" Nhã Nhã chưa từng giấu bọn họ chuyện gì.

"Chỉ là chút chuyện riêng thôi."

"Ừ, nhớ về sớm một chút." Đây là tự do của Nhã Nhã, bọn họ không nên can thiệp quá nhiều.

"Vâng."

Trang Nhã Kinh mở cửa xe ra, không nhìn ra một chút dấu vết như đã từng bị va chạm nào, phóng xe về phía thành phố C. Sau khi Trang Nhã Kinh đến thành phố C, dừng lại giữa đường mua một bó hoa cúc rồi lại tiếp tục đi.

Điểm đến của Trang Nhã Kinh chính là nghĩa địa. Vô cùng quen thuộc thì đến mộ của cha, nhìn ảnh chụp đen trắng của cha mình, Trang Nhã Kinh nặng nề quý xuống. Đặt hoa ở phía trước, Trang Nhã Kinh khóc thành tiếng.

"Cha, thật xin lỗi... Là con gái bất hiếu, nhiều năm như vậy mà chưa từng đến gặp cha."

"Cha, cha biết không, con gái rất nhớ, rất nhớ cha..."

"Cha, con nghĩ cha nhất định tò mò tại sao còn biến thành như thế này đúng không? Mạnh Thiệu Phong, anh ta lại có thể... lại có thể vì tài sản của nhà chúng ta mới cưới con, vậy mà con lại có thể tin tưởng anh ta như thế. Anh ta đã sớm có người phụ nữ khác, lại còn quen cô ta sớm hơn con, sau khi kết hôn, bọn họ vẫn còn ở cùng một chỗ."

"Con thật không ngờ Mạnh Thiệu Phong lại là người như vậy. Con bị người phụ nữ kia thuê sát thủ giết chết, lại có thể sống sót ở một nơi khác, chính là đáng về hiện tại. Cha, con nhất định sẽ báo thù, vì tuổi trẻ của con, vì đứa nhỏ của con, còn vì công ty mà cha vất vả xây dựng."

"Cha, sau này con gái sẽ thường xuyên đến gặp người, thật xin lỗi, để người cô đơn lâu như vậy. Con nghĩ nhiều năm như vậy, cha nhất định sẽ mắng con rất nhiều lần đúng không? Mắng con là đứa con gái bất hiếu, không đến gặp cha. Bây giờ cha muốn mắng con không? Cha, người ra đây đi, ra đây mắng con đi, để cho con được nghe giọng cha."

Câu nói cuối cùng, Trang Nhã Kinh đã không nói ra lời, chỉ biết quý gối trước mộ cha, khóc không ngừng. Lúc phát hiện âm mưu của Mạnh Thiệu Phong cô không khóc, lúc chết cũng không khóc, trước mặt người cha luôn yêu mình, rốt cuộc Trang Nhã Kinh cũng có thể phát tiết hết đau thương trong lòng ra ngoài.

Trang Nhã Khanh không phát hiện, sau lưng cô có một người đàn ông, cũng cầm một bó hoa cúc, đứng trước một phần mộ khác, si ngốc nhìn cô.

Khóc cũng đủ rồi, Trang Nhã Khanh còn đang nức nở, mắt đỏ quạch, còn bị sưng lên nữa. Trang Nhã Khanh thẳng người lên, bỗng nhiên một tờ giấy ăn được đưa tới trước mặt cô.

Trang Nhã Khanh nhìn thấy, mạnh mẽ quay đầu lại, may mà không phải Mạnh Thiệu Phong. Bản thân quỳ, đối phương đứng, về mặt khí thế thì Trang Nhã Khanh đã thấp hơn rất nhiều rồi. Quay đầu lại chỉ có thể nhìn thấy đôi chân thon dài của đối phương, còn có khi Trang Nhã Khanh quay đầu lại, mặt vừa mặt đối diện với vị trí kia của đối phương.

Trang Nhã Khanh đứng lên, lùi về phía sau một chút, Trang Nhã Khanh cũng cần phải hơi ngửa đầu lên mới có thể thấy mặt của đối phương. Đây không phải là người đàn ông trước kia cô phóng xe qua sao? Lúc cái xe kia vào mặt người đàn ông này vẫn không biến đổi.

Lúc trước Trang Nhã Khanh chưa nhìn kỹ đối phương, lần này Trang Nhã Khanh cười đánh giá một chút. Làn da của đối phương màu đồng thiếc, có mùi vị đàn ông. Cao, đại khái khoảng 1m9, đủ cao. Gương mặt, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt sáng ngời, mũi cao thẳng, môi mỏng, mặc dù không rõ ràng nhưng da mặt cũng rất mịn. Là anh đẹp trai, chính là loại hình đặc biệt có nghị lực kia. Áo sơ mi không che được dáng người của đối phương, có thể thấy được cơ bắp trên người. Không phải là người duy nhất có cơ bắp, nhưng dáng người tuyệt đối là nhất. Lưng thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực thóp bụng cực kỳ đúng tiêu chuẩn, làm cho người ta có cảm giác đây chính là người chính trực. Tay cầm giấy ăn, ngón tay thon dài, đầu ngón tay, bàn tay, còn có ngón trỏ và ngón cái đều có vết chai, nếu không phải cầm súng lâu năm thì còn có thể là vũ khí nào khác đây. Nếu như đoán không lầm thì đối phương rất có thể là một quân nhân.

"Haha, nhìn đủ chưa?"

Lúc Trang Nhã Khanh đánh giá đối phương thì người đó cũng đang đánh giá lại Trang Nhã Khanh.

Vì hôm nay Trang Nhã Khanh đến đây gặp cha mình nên không có trang điểm, quần áo cũng rất tự nhiên, mặc nhẹ nhàng một chút. Nếu không phải anh là người có trí nhớ siêu phàm thì e rằng là cũng không nhận ra Trang Nhã Khanh là cô gái hôm đó, cô gái kia có khuôn mặt được trang điểm kỹ càng, có chút kiêu ngạo, có chút hung hãn, có chút kiêu căng, quan trọng là còn có chút bản lĩnh.

Hôm nay Trang Nhã Khanh ăn mặc giản dị, để mặt mộc không trang điểm, hơn nữa còn vì khóc thật lâu mà mắt với mũi đều đỏ ửng, nhưng anh lại cảm thấy cô như vậy mới đẹp.

Anh ở nơi này sớm hơn cô, sau đó lại vô ý nghe được lời của cô, cảm thấy vô cùng kỳ lạ lại mới qua đây, vừa nhìn lại không thể rời mắt được. Khi nào thì anh lại không khống chế bản thân mình như vậy?

"Anh cho rằng tôi thích nhìn anh sao?" Cảnh tượng xấu hổ của mình bị người đàn ông này nhìn thấy, Trang Nhã Khanh có chút ngượng ngùng, vì muốn giấu cảm xúc đó đi nên mới không khách khí trả lời như vậy.

"Lau đi, chảy nước mũi rồi kìa."

Trang Nhã Khanh nghe đến đoạn nước mũi chảy ra, nhanh chóng lấy giấy ăn của đối phương lau lau, sau khi dùng xong chỉ có thể để ở trong tay, vì bên cạnh không có thùng rác.

"Quả nhiên tiểu thuyết đều là giả."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đúng, anh không biết xấu hổ.

"Cái gì giả?"

"Trong tiểu thuyết đàn ông đều mang theo khăn tay, chẳng lẽ anh không biết như vậy sẽ dễ dàng đoạt được trái tim của các cô gái sao?"

"Không biết, tôi không xem loại tiểu thuyết đó. Tôi tên Cố Triệt, cô tên gì?" Cố Triệt cảm thấy đây có thể là duyên phận. Lần đầu tiên anh cảm thấy hứng thú, nhưng lại không tiến gần, nói chuyện ở lần gặp thứ hai, hỏi tên cũng là chuyện bình thường.

"Trang Nhã Khanh."

"Những điều cô vừa nói đều là sự thật sao?" Cố Triệt nói ra nghi ngờ của bản thân. Có trời mới biết lúc anh vừa mới nghe thấy chuyện này đã muốn hỏi ngay lập tức rồi. Cái gì mà đã chết, sau đó lại sống lại ở một nơi khác, chính là đáng về hiện tại? Nếu là thật thì chuyện này không phải là mớ hỗn độn sao?

"Nói thừa, tôi còn có thể nói dối với người cha đã mất của mình sao?" Trang Nhã Khanh lườm Cố Triệt một cái, có điều cũng đúng, chuyện như vậy kỳ người nào nghe được cũng không dễ dàng tin tưởng rằng đây là sự thật. "Tại sao anh lại núp ở phía sau nghe trộm tôi nói chuyện?"

"Không có, tôi tới đây thấp hương cho di của tôi, trong lúc không để ý thì nghe thấy thôi." Trên thế giới thật sự có chuyện mượn xác hoàn hồn sao? Nhưng thế giới này có rất nhiều chuyện kỳ lạ, thể loại nào cũng có, hơn nữa còn không thể dùng khoa học để giải thích, chuyện mượn xác hoàn hồn này cũng hoàn toàn có khả năng. Cố Triệt không dễ tin tưởng một người, hơn nữa còn là chuyện bất thường như thế này, nhưng anh tin lời Trang Nhã Khanh.

Lại nghe được có tiếng bước chân, vừa rồi vì quá đau lòng, đắm chìm trong cảm xúc của bản thân nên Trang Nhã Khanh không phát hiện ra. Nhưng bây giờ Trang Nhã Khanh nhạy bén phát hiện ra đang có người đi tới phía này, hơn nữa hướng đi chính là vị trí của cô bây giờ.

"Đi." Trang Nhã Khanh kéo ta Cố Triệt núp vào một bên. Cố Triệt phải nhìn qua người Trang Nhã Khanh mới đánh giá người đàn ông đang đi về phía này.

Mạnh Thiệu Phong.

Mạnh Thiệu Phong không ngờ lại phát hiện trước mộ cha Trang có đặt một bó hoa cúc, còn phát hiện có một chỗ bị ướt, dù là rất nhỏ. Nhìn xung quanh xem ai đến thăm cha vợ mình, còn khóc đến thương tâm như thế? Nhưng Mạnh Thiệu Phong không nhìn thấy ai, đành phải bỏ qua.

Đặt bó hoa cúc màu trắng trong tay xuống bên cạnh bó hoa cúc màu vàng của Trang Nhã Khanh, Mạnh Thiệu Phong quỳ xuống. "Cha, ai vừa mới đến gặp cha vậy? Hôm nay con có chút việc cho nên mới tới trễ, mong cha sẽ không giận con."

Trang Nhã Khanh được huấn luyện khả năng nghe, dù xa như vậy vẫn có thể nghe được Mạnh Thiệu Phong đang nói cái gì. Lúc nghe thấy Mạnh Thiệu Phong có thể vô liêm sỉ gọi cha mình một tiếng cha, Trang Nhã Khanh cắn môi. "Vẫn còn mặt mũi gọi cha."

Cố Triệt cúi đầu, vô tình nghe được câu nói của Trang Nhã Khanh. "Cô có thể nghe được anh ta nói gì sao?" Anh nghe thấy được, nhưng trước kia có trải qua huấn luyện nên có thính lực khác với người thường, không nghĩ tới cô bé này cũng có thính lực tốt như vậy.

"Ừ, có thể nghe thấy một chút."

"Anh ta chính là Mạnh Thiệu Phong, kẻ bạc tình mà cô nói sao?"

"Ừ."

Hai người không nói gì nữa, tiếp tục nghe lén xem Mạnh Thiệu Phong nói gì.

"Cha, Nhã Khanh đi mười năm rồi, con nhất nhớ cô ấy. Con biết, toàn bộ chuyện này đều là lỗi của con, con không nên có lòng tham như thế. Vừa muốn báo đáp Lê Phương, lại vừa muốn ở một chỗ với Trang Nhã Khanh, con đã quên, cả và gấu không thể sống chung một chỗ." Trong giây phút Trang Nhã Khanh chết đi, anh ta thật sự muốn chết cùng cô.

"Anh ta lại có thể nói chuyện này với cha, không sợ cha tôi nhảy ra lấy mạng anh ta sao?" Trang Nhã Khanh trẻ con nói.

Cố Triệt không trả lời, mà quay sang nhìn Trang Nhã Khanh ở bên cạnh. Thật sự là cô bé đáng yêu.

"Cha, cha biết không, con gặp một cô bé, có tên giống với Nhã Khanh, hơn nữa giọng nói cũng rất giống, nhưng con biết cô ấy không phải Nhã Khanh. Nếu cô bé kia chỉ mới mười tuổi, còn khẳng định tin tưởng cô bé đó chính là Trang Nhã Khanh chuyển thế, nhưng cô ấy không phải. Cha, con rất nhớ Nhã Khanh, rất nhớ."

"Không biết xấu hổ."

"Đúng, anh ta không biết xấu hổ. Chúng ta tiếp tục đi hay là vẫn ở lại chỗ này?"

"Đi thôi, nếu không khẩu vị của tôi sẽ bị anh ta làm biến mất." Trang Nhã Khanh quay người mới phát hiện mình vẫn đang nắm chặt tay của Cố Triệt.

Tay của Trang Nhã Khanh rất nhỏ nên chỉ có thể giữ ba ngón tay của Cố Triệt, tay của Cố Triệt quá lớn, nói không chừng có thể nắm trọn cả bàn tay của cô. Vết chai trên ngón tay chạm vào làn da mềm mại của Trang Nhã Khanh khiến cô có cảm giác khác thường, bỗng nhiên cô cảm thấy tim mình ngưng đập trong một giây.

Giống như điện giật vậy, Trang Nhã Khanh lập tức buông tay ra. "Thật xin lỗi."

"Không sao." Cố Triệt cũng không để ý, đi phía trước Trang Nhã Khanh. "Đi thôi, tìm chút đá đắp lên một chút, nếu không thì sẽ bị sưng to hơn đây."

"Ừ."

Trong siêu thị ở đối diện có bán đá, Trang Nhã Khanh mua một ít, nhẹ nhàng đắp lên mắt mình. Có lẽ buổi chiều sẽ tốt hơn, nếu không lúc về sẽ bị các sư huynh gặng hỏi.

Khoảng hai mươi phút sau, Cố Triệt mới hỏi lại. "Được chưa?"

"Ừ. Khóc lâu như vậy tôi cũng đói bụng rồi, đi, đi ăn cơm." Tâm trạng bây giờ của Trang Nhã Khanh không quá nặng nề, từ trước đến nay lúc cần phát tiết cô sẽ phát tiết, phát tiết xong sẽ trở lại như lúc ban đầu.

"Muốn ăn gì? Tôi mời."

"Được, có người mời không ăn cũng phí tôi biết một nơi có món cá rất ngon, trước kia tôi thường xuyên đến đây ăn." Không biết bây giờ bà chủ ở đó thế nào rồi.

Nơi mà Trang Nhã Khanh nói đến là một nơi tương đối vắng vẻ, cửa hàng này rất nhỏ, trang trí cũng không tốt lắm, nhưng khách vẫn rất nhiều. Từ trước đến nay vẫn tốt như vậy.

"Người hơi nhiều, rất nhiều gia đình không giàu có, muốn cải thiện bữa ăn của mình đều tới nơi này ăn. Bà chủ làm cá rất mềm, rất thơm, số lượng vừa đủ, hương vị rất tốt, hơn nữa giá cả rất phải chăng." Trước kia cô thường xuyên tới chỗ này ăn, về sau Mạnh Thiệu Phong không thích, Mạnh Thiệu Phong nói muốn ăn thức ăn cô nấu, cho nên đi học đầu bếp, về sau đều là tự mình làm. Chỉ khi đi với Thiển Thiển mới có thể đến đây ăn.

Nói đến Thiển Thiển Trang Nhã Khanh mới nhớ ra, bản thân mình lại có thể không tới gặp cô, bản thân không phải là người con có hiếu, hơn nữa cũng không phải là người bạn tốt.

"Cô thật sự có thể làm quảng cáo cho quán ăn này rồi."

"Thật như vậy mà, anh ném qua sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sự đau khổ của Mạc Thiển.

"Bà chủ, một phần cá nấu cải chua, thêm nhiều rau thơm và hành lá." Gọi xong Trang mới nghĩ đến ở đây vẫn còn người khác. "Đúng rồi, anh có ăn rau thơm không?"

"Tôi không kén ăn."

"Vậy là tốt rồi, tôi lo lắng anh không ăn. Có người rất thích rau thơm, có người rất ghét rau thơm. Anh không ghét nó là được rồi."

Tìm một vị trí tốt, Trang Nhã Khanh lấy giấy lau qua ghế và bàn. Nơi này không phải là đại sảnh lớn chuyên dùng cho bữa tiệc, cho nên cũng không cần phải hợp vệ sinh như thế, sau khi một người ngồi rồi đứng lên sẽ không có người đến lau lại.

"Anh là quân nhân sao?"

"Ừ."

"Người anh đi bái tế là gì của anh."

"Dì của tôi, em gái của mẹ."

"À...Thật ra thì tôi rất không thích anh."

"Gì cơ?"

"Lần trước, anh chỉ lo lái xe của mình."

"Haha, bởi vì tôi biết cô có thể đi qua." Còn tưởng mình bị ghét vì cái gì, hóa ra là chuyện này.

"Đàn ông hẳn nên nhường phụ nữ."

"Ừ, tiếp nhận chỉ giáo."

Tùy tiện tán gẫu vài câu, bà chủ cũng nấu xong canh cá rồi."Cẩn thận nóng đó." Bà chủ cười hi hi dặn dò, về mặt hiền lành.

Trang Nhã Khanh thấy Cố Triệt không động đũa, trái lại nhìn bát cá nấu cải chua kia, thì hỏi."Tại sao lại không ăn? Cảm thấy không phù hợp với thân

phần địa vị của anh sao?"

"Không phải, ở bộ đội cái gì cũng ăn, không kén ăn." Nếu kén ăn thì chắc chắn cũng bị huấn luyện thành không kén ăn rồi. Lúc trước huấn luyện tại rừng mưa nhiệt đới, lương khô trên người đã ăn hết, phải đi tìm những món ăn dân dã để ăn. Có những ngày không tìm thấy các loại động vật như thỏ, thì ngay cả rắn, côn trùng cũng ăn. Cảm thấy ghê tởm sao, có thể không ăn, nhưng vậy thì chỉ còn đường chết đói.

"Vậy thì tại sao lại không ăn?"

"Chính là nghĩ đến một chuyện. Ăn đi, rất thơm, quả nhiên phẩm vị của cô rất tốt." Cố Triệt gấp một miếng cá đưa vào miệng, nhai kỹ.

"Tất nhiên, khẩu vị của tôi đúng là rất tốt, bình thường tôi sẽ không ăn."

"Bà chủ, tôi muốn một phần cá nấu cải chưa, cho nhiều rau thơm." Ở cửa truyền đến giọng nói của một cô gái. Giọng nói của cô gái rất êm tai, nhưng lại có chút già nua, có chút mệt mỏi.

Trang Nhã Khanh nghe thấy, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía cô gái ở cửa. Tuổi của cô gái kia hẳn là không lớn, nhưng mặt trắng nhợt, hình dáng tiêu tụy, có một loại đau buồn không nói nên lời, đúng chính là nòng đậm đau buồn. Nắm tay hai đứa bé phần điều ngọc trác (1), một bé trai và một bé gái. Dáng vẻ của bé trai có chút xem thường, xem ra rất không quen đến những nơi ồn ào như thế này. Trái lại bé gái có chút hưng phấn, hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây.

(1)Phần điều ngọc trác: Ý chỉ đứa trẻ trắng nõn, mềm mịn.

"Thiên Thiên." Trang Nhã Khanh có chút không dám tin người phụ nữ này là Thiên Thiên. Đây là Thiên Thiên được muôn vàn yêu thương, được anh trai chiều đến vô pháp vô thiên, hoạt bát đáng yêu sao? Tại sao bây giờ lại biến thành dáng vẻ này? Hai đứa bé kia là con của Thiên Thiên sao? Có phải vì không hạnh phúc hay không? Trong lòng Trang Nhã Khanh có quá nhiều, quá nhiều câu hỏi muốn nói với Thiên Thiên, nhưng lại không biết nên nói từ đâu, hay là dùng thân phận gì để nói.

Mạc Thiên nghe thấy có người gọi mình, hình như là Nhã Khanh. Nhưng lúc Mạc Thiên nhìn bốn phía, thì lại không thấy Nhã Khanh. "Có lẽ là nghe nhầm rồi."

"Mẹ, nghe lầm gì cơ?" Giọng nói ngây thơ của cô bé ở trong quán nhỏ này có vẻ đặc biệt trong trẻo.

"Không có gì. Chúng ta vào thôi, không phải con muốn ăn cá sao?"

"Con muốn ăn cá mẹ làm." Bé trai bỗng nhiên nói, cậu bé không đồng ý tới những chỗ như thế này. Cha đã từng nói những nhà hàng ở bên ngoài đều không sạch sẽ, ăn xong sẽ bị tiêu chảy. Không biết tại sao mẹ với em gái lại cứ thích ra bên ngoài ăn những thứ này. Hôm nay cha không có nhà, mẹ với em gái alji ra đây. Vì mẹ và em gái, cậu bé mới cố gắng đi theo đến đây.

Thiên Thiên sẽ làm cá sao? Theo cô biết, Thiên Thiên được nuông chiều từ bé, mười ngón tay không dính nước, đến rửa rau còn không làm chứ nói gì đến làm cá.

Rốt cuộc Trang Nhã Khanh không nhìn được, nhấn cho Thiên Thiên một tin nhắn. Trang Nhã Khanh sử dụng số trước kia. Cô vẫn giữ số trước kia, Đại sư huynh sẽ đúng hạn trả tiền điện thoại, chẳng qua bình thường không thể sử dụng. Bây giờ Lương Hy Tây tặng cô một chiếc điện thoại, cho nên chiếc Nokia sử dụng số trước kia, còn chiếc điện thoại mà Lương Hy Tây sử dụng số mới, chính là số sau khi sống lại Trang Nhã Khanh sử dụng.

"Thiên Thiên, cậu có khỏe không?"

Mạc Thiên để Triều Ân ngồi xuống, lấy điện thoại ra, lúc thấy tên người gửi tin nhắn, Mạc Thiên giống như bị cái gì đánh trúng, vội vàng nhìn xung quanh. Trang Nhã Khanh lại nhấn thêm một tin cho Mạc Thiên. "Mười năm không gặp, cậu thay đổi rất nhiều, xin lỗi vì không tới tìm cậu. Một giờ sau gặp mặt ở chỗ cũ, mình sẽ nói cho cậu mọi chuyện." Nên nói cho Thiên Thiên, dù sao Thiên Thiên cũng là bạn tốt nhất của Trang Nhã Khanh. Trang Nhã Khanh không muốn để Thiên Thiên lo lắng. Hơn nữa, cô cũng muốn biết mười năm nay Thiên Thiên đã xảy ra chuyện gì, lập gia đình vào lúc nào.

"Bạn của cô sao?"

"Ừ, bạn trước kia của Trang Nhã Khanh."

Ăn xong cơm trưa, Mạc Thiên dẫn hai đứa bé rời khỏi quán cơm, sau khi tạm biệt Cố Triệt, Trang Nhã Khanh cũng đi theo sau Mạc Thiên.

Cái gọi là chỗ cũ chính là phía sau quán cơm này, cách đó không xa có một con sông nhỏ, bên cạnh có một cây liễu già, chỗ này là nơi trước kia hai người thường xuyên tới, cho nên từ tin nhắn Mạc Thiên biết được đây chính là nơi mà Trang Nhã Khanh muốn nói.

"Cô là?" Mạc Thiên vốn cho rằng Trang Nhã Khanh đặt tay lên vai mình, lòng đầy chờ mong xoay người lại, nhưng lại thấy một người không quen biết, trong lòng đầy nghi ngờ.

"Thiên Thiên, mình là Nhã Khanh đây."

"Cô là Nhã Khanh?" Mạc Thiên có chút khó tin. Mặc dù giọng nói giống Nhã Khanh, nhưng bề ngoài hoàn toàn khác. Không có chuyện Trang Nhã Khanh ngày càng trẻ đi chứ? Cô bé này với Trang Nhã Khanh lúc học trung học cũng không khác nhau lắm.

“Đúng, Thiên Thiên, còn nhớ rõ lúc cậu ngã xuống sông này không? Khi đó mình rất sợ hãi, rõ ràng bản thân không biết bơi, hơn nữa còn sợ nước, nhưng vẫn nhảy xuống. Cuối cùng cũng là cậu cứu mình lên.” Trang Nhã Khinh nhắc lại kỷ niệm trước kia của hai người cho Mạc Thiên nghe.

Mạc Thiên bỗng nhiên ôm chặt lấy Trang Nhã khinh. “Thật là cậu sao Nhã Khinh, mười năm không gặp, cậu chạy đi đâu thế? Tên khốn Mạnh Thiệu phong nói cậu đã chết, nhưng mình không tin. Ngoại trừ thấy một vũng máu, ngay cả thi thể cũng không thấy, mình không tin cậu đã chết.” Mạc Thiên tin người con gái chưa từng gặp trước mặt này chính là Trang Nhã Khinh. Bởi vì trên người cô có một loại cảm giác quen thuộc, hơn nữa chuyện rơi xuống sông kia không ai biết, ngay cả anh trai... cũng không biết.

“Chúng ta ngồi xuống đã, mình sẽ kể cho cậu nghe.”

----- Đường ranh giới -----

“Hóa ra là như vậy, Mạnh Thiệu phong nói cậu bị tai nạn giao thông.”

“Có thể tin tưởng lời anh ta nói sao?” Xảy ra tai nạn gia thông sao? Mạnh Thiệu Phong cũng có thể nghĩ ra sao.

Dường như Mạc Thiên còn oán giận hơn Trang Nhã Khinh. “Không ngờ Mạnh Thiệu phong lại là người như vậy, chuyện bắt cả hai tay chưa nói, lừa cậu chưa nói, lại còn thuê sát thủ giết cậu.” Cái loại người tàn tâm lương tâm đó, nên chết đi.

“Không phải anh ta thuê.”

“Nhưng tiền để cô ta thuê sát thủ chính là anh ta cho, chuyện này coi như là anh ta giết.”

“Ừ, có điều là không phải bây giờ tốt rất tốt sao, hơn nữa còn thêm xinh đẹp của tuổi trẻ, còn có sư phụ, sư thúc, các sư huynh sư tỷ yêu thương mình. Chuyện này cũng coi như là trong họa được phúc rồi.” Trang Nhã Khinh thấy bên cạnh Mạc Thiên có hai đứa trẻ đang chơi đùa. “Mấy năm nay cậu đã trải qua những chuyện gì thế? Tại sao cơ thể lại suy yếu như vậy. Hơn nữa con mang thai nữa. Cậu kết hôn rồi sao? Với ai? Không hạnh phúc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hãy để mình giúp cậu lựa chọn.

“Tại sao cậu biết mình đang mang thai? Anh ấy cũng không biết.”

“Mình đã nói là mình từng học y thuật mà. Anh ta là ai vậy? Cậu không thể giấu mình, chúng ta là bạn thân nhất, có chuyện gì cậu cũng phải kể cho mình.” Người nào không có mắt bắt nạt Thiên Thiên như vậy, biến Thiên Thiên thành như vậy. Chẳng lẽ Mạc Minh Vọng không quan tâm sao? Thiên Thiên không phải là em gái mà anh ta yêu thương nhất sao?

“Là anh trai, mình kết hôn với anh ấy. Đứa nhỏ, cũng là của anh ấy.” Nói đến anh trai mình, trong mắt Thiên Thiên có vô vàn đau lòng. Bảy năm, hai người cứ tổn thương lẫn nhau như thế này, không biết lúc nào mới có thể kết thúc. May mà, anh trai vẫn đối tốt với hai đứa nhỏ.

“Cái gì? Cậu gả cho anh trai cậu sao?”

“Anh ấy không phải là anh ruột của mình. Mình vẫn không biết, thảo nào cha mẹ không muốn gặp mình. Nhưng bây giờ anh trai cũng không thương mình nữa rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Người chị Lâm Huyền thích là anh Trình Nặc, nhưng anh trai không tin, muốn kết hôn với chị Lâm Huyền. Mình giúp bọn họ bỏ trốn, anh trai rất tức giận. Mình thay thế chị Lâm Huyền gả cho anh ấy. Vốn cho rằng chỉ là cứu nguy mà thôi, dù sao anh ấy cũng là anh ruột của mình, nhưng lúc mình bị anh ấy... mình mới biết được, anh ấy không phải là anh ruột của mình, mình chỉ là đứa trẻ lúc còn nhỏ được anh ấy mang về từ trại trẻ mồ côi. Về sau, mình thật sự tồn tại như một món đồ chơi. Anh ấy muốn, mặc kệ mình có đồng ý hay không, nếu không muốn, mười ngày nửa tháng cũng sẽ không về nhà lấy một lần. Anh ấy còn mắng mình, nói cái gì cũng có thể mắng. Lúc làm tình, anh ấy bắt mình nói mấy lời xấu hổ mình cũng nói, sau khi xong việc anh ấy sẽ nói rằng lấy phải loại con gái tiện như mình. Lúc anh ấy không có nhà, mình đều ở một mình trong căn phòng trống vắng. Sau khi ngủ, lúc tỉnh lại cũng chỉ có mình mình.”

“Cha mẹ cậu đâu?”

“Cha mẹ vốn không muốn gặp mình, về sau vì bọn họ nhận lời đi trộm cơ mật gì đó của công ty, thì công ty xuất hiện khủng hoảng, cha mình phát bệnh tim mà chết. Mẹ mình mỗi ngày nhìn thấy mình đều đánh. Về sau mình chuyển ra ngoài với anh trai. Anh trai không cho mời giúp việc, chuyện gì cũng bắt

mình học. Giặt quần áo không được dùng máy giặt, tất phải dùng tay giặt. Vào mùa đông không được dùng nước nóng. Không được dùng máy hút bụi, phải dùng tay lau..."

"Tại sao anh ta có thể đối xử với cậu như vậy?" Không đợi Mạc Thiên nói hết, Trang Nhã Kinh đã nổi giận. Vốn cho rằng bản thân mình bất hạnh, nếu so sánh với Mạc Thiên thì Trang Nhã Kinh cảm thấy mình đã rất hạnh phúc rồi. Cô biết Mạc Thiên có tình cảm sâu đậm với Mạc Minh Vọng. Không ngờ Mạc Minh Vọng lại có thể hành hạ Thiên Thiên như vậy. Không muốn Thiên Thiên sống sao? Cũng không biết làm sao Thiên Thiên có thể chịu đựng được. Trang Nhã Kinh ôm Thiên Thiên, vỗ lưng an ủi. "Coi như cậu không đúng, nhưng Lâm Huyền vốn không yêu anh ta, là do bản thân anh ta không hiểu mà buông tay. Hơn nữa còn cha cậu... không được, mình muốn tìm ông ấy tính sổ."

"Không cần, không cần đi. Cha mình vốn bị mình hại chết, mình không thể trách ông ấy. Mình không muốn có vướng mắc gì với ông ấy nữa, mình không có cách nào thay đổi."

"Cậu không muốn đi sao?" Trang Nhã kinh hiểu rõ suy nghĩ của Mạc Thiên.

"Mình có thể đi chỗ nào đây? Hơn nữa bây giờ còn có hai đứa bé."

"Mình cảm thấy cậu nên rời khỏi đây, nếu cứ tiếp tục chịu đựng cũng không phải là cách hay. Cha cậu chết cũng không phải do cậu cố ý, coi như là cậu sai, nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Cậu không nên bị giam cầm, cậu nên tự do, chứ không phải là đáng về bây giờ. Cậu quên giấc mơ của mình rồi sao? Không phải cậu muốn làm nhà thiết kế trang sức sao?"

"Đúng, nhưng mà..."

"Không nhưng gì hết, không phải biết, cứ tiếp tục chịu đựng như vậy đối với cả cậu lẫn anh ta đều không tốt. Cậu mình vĩnh viễn bị giam cầm, mà anh ra vĩnh viễn sống trong nỗi oán hận của mình." Đàn ông phải mất đi mới biết quý trọng. Mạc Minh Vọng chắc chắn có tình cảm với Thiên Thiên, nếu không thì làm sao lại chuyển nhà, để Thiên Thiên bị mẹ đánh không phải là tốt rồi sao?

Hà có gì phải để Thiên Thiên làm cái này làm cái kia? Rõ ràng anh ta quan tâm Mạc Thiên nhưng không bỏ xuống lòng tự trọng với oán hận của mình được. Chắc chắn bây giờ Mạc Minh Vọng rất đau khổ. Vậy thì tôi giúp anh lựa chọn, hoặc là Thiên Thiên, hoặc là nỗi hận.

"Vụ hai đứa nhỏ?" Mạc Thiên vẫn không thể hạ quyết tâm, có con cô không thể thoải mái như trước kia, cô đã có ràng buộc. Cô không thể nói đi là đi, cô là người đã có con rồi.

"Cậu không cần lo lắng cho hai đứa nhỏ, không phải anh ta vẫn đối xử tốt với hai đứa nhỏ sao?" Nếu như trút giận lên người hai đứa nhỏ, phát tiết trên người đứa nhỏ, vậy thì cô khinh thường Mạc Minh Vọng. Trước kia cô thấy Mạc Minh Vọng tốt với Thiên Thiên như vậy, luôn cảm thấy Mạc Minh Vọng là người đàn ông hiếm có trên đời.

"Đúng, anh ấy rất tốt với hai đứa bé. Tiểu Viêm, Tiểu Nguyệt, mau lại đây. Quên giới thiệu mọi người rồi."

Hai đứa bé thấy mẹ gọi tên mình, lập tức chạy tới. Hai đứa bé khoảng sáu tuổi. Bé gái thì phù hợp với tuổi hơn, nhưng bé trai thì không giống, cậu bé vẫn chưa thoát khỏi vẻ ngây thơ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được bóng dáng của Mạc Minh Phong trên người cậu bé, có dáng vẻ của thiếu niên trưởng thành.

"Mẹ, chị này là ai? Thật xinh đẹp." Bé gái không sợ một chút nào, tiến lại gần Trang Nhã Kinh. Nhưng bé trai lại nhìn Trang Nhã Kinh đầy cảnh giác, giống như Trang Nhã Kinh là kẻ lừa bán đứa trẻ hư hỏng. Trang Nhã Kinh không có hứng thú với việc lừa bán chúng, nhưng lại hứng thú với việc lừa bán mẹ chúng.

Trang Nhã Kinh biết, muốn phát quyết, cậu bé này là lựa chọn tốt nhất.

"Tiểu Nguyệt, gọi đi nào..." Mạc Thiên cảm thấy bản thân có chút xấu hổ, bây giờ Trang Nhã Kinh trẻ như vậy, còn chưa trưởng thành, nhưng mình lại dạy con mình gọi Nhã Kinh là dì. Nhưng Trang Nhã Kinh là bạn tốt của mình, gọi chị không phải đồng nghĩa với việc gọi mình là dì sao? Thật sự, bây giờ Trang Nhã Kinh còn trẻ, nhưng mình đã là thiếu phụ lớn tuổi có chồng rồi.

"À... Con chào gì, tên con là Mạc Nguyệt, dì có thể gọi con là Tiểu Nguyệt nha...."

"Tiểu Nguyệt thật ngoan."

"Tiểu Viêm, gọi dì đi."

"Dì." Dáng vẻ của Tiểu Viêm có chút không cam lòng.

"Tiểu Viêm, con không hy vọng cha mẹ con có thể giống như bọn họ sao?" Trang Nhã Kinh chỉ về phía một gia đình cách đó không xa. Đó là một gia đình ba người, đứa bé của gia đình họ cũng xấp xỉ tuổi với Tiểu Nguyệt Tiểu Viêm, đứa bé đó một tay nắm tay cha, một tay nắm tay mẹ, bản thân ở giữa lại giờ trò xấu không chịu đi. Đôi vợ chồng kia dùng sức nhắc đứa bé lên, đứa bé vui vẻ cười to.

Trang Nhã Kinh cẩn thận quan sát ánh mắt của Tiểu Viêm, lúc nhìn đứa bé kia thì trong mắt Tiểu Viêm có chút hâm mộ, Trang Nhã Kinh vì đạt được mục đích mà cười cười.

Nhưng Tiểu Viêm nhanh chóng nhìn về phía Trang Nhã Kinh. "Việc đó có liên quan gì đến dì?"

Trang Nhã Khanh cảm thấy toát mồ hôi, một đứa trẻ mà có thể nói với cô như vậy, quả đúng là con của Mạc Minh Vọng. Mạc Minh Vọng, cái người đàn ông lạnh lùng như thế, ngoại trừ Thiên Thiên, Lâm Huyền và mấy người bạn ra thì trên cơ bản anh ta đều không lộ vẻ mặt gì khác, đáng vẻ như kiểu là người ta thiếu nợ anh ta mấy trăm vạn vậy.

Trang Nhã Khanh là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Mạc Thiên, trước kia thường xuyên đến nhà bọn họ, cho nên Mạc Minh Vọng khá khách sáo với Trang Nhã Khanh, dù sao lúc không có Mạc Minh Vọng Trang Nhã Khanh cũng là người chăm sóc Mạc Thiên. Cho nên nhiều khi trước mặt Trang Nhã Khanh Mạc Thiên vẫn giống như một đứa con nít.

"Đi có cách để cha mẹ con biến thành giống bọn họ, con có đồng ý trợ giúp không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đại Tiểu mỹ nữ.

"Đi có cách sao? Thật sự có thể khiến cha mẹ hòa thuận với nhau sao?" Cuối cùng Tiểu Viêm cũng bị làm cho động lòng, đứa bé dù thông minh đến đâu vẫn là đứa bé thôi.

"Có điều thời gian sẽ dài một chút." Trang Nhã Khanh tiếp tục dụ dỗ, ngay cả Mạc Thiên cũng bắt đầu tò mò.

"Đi mau nói đi." Năng lực khống chế của Tiểu Viêm được tăng mạnh.

"Để mẹ con rời đi một thời gian, con đã từng nghe câu tiểu biệt thắng tân hôn chưa?" Trang Nhã Khanh nghĩ, chắc chắn Tiểu Viêm biết.

"Biết, trên ti vi có nói, mẹ ở nhà đều xem mấy chương trình như vậy. Còn có đàn ông phải mất đi mới biết quý trọng." Tiểu Viêm rất phối hợp, Trang Nhã Khanh rất hài lòng.

"Đúng, chính là như vậy. Cho nên con phải giúp mẹ con rời đi, sau đó để cha con không tìm thấy mẹ, mới biết mẹ con là người tốt, sau đó khi mẹ con quay lại sẽ đối xử tốt với mẹ con."

"Thật sự có hiệu quả sao?" Giống như không thể tin được. Cha ác với mẹ như thế, ngộ nhờ tìm thấy rồi đánh mẹ thì làm sao bây giờ.

"Không thử thì làm sao biết được."

"Được rồi, con phải làm như thế nào." Tiểu Viêm vẫn đồng ý. Cậu bé thích cha cũng thích mẹ, nhưng cha mẹ vẫn như thế này, bình thường mẹ chơi với bọn họ rất vui vẻ, nhưng khi cha trở về mẹ lại không cười nữa. Đôi khi cha cũng đang vui vẻ, nhìn thấy mẹ lại nghiêm mặt lại. Cậu bé không hi vọng mẹ vẫn trong trạng thái này, cậu bé muốn cha mẹ vui vẻ khi ở bên nhau.

"Con chỉ cần chăm sóc tốt em gái con là được. Chúng ta sẽ đưa hai đứa về nhà, nhưng các con không thể nói cho cha các con biết đi là người mang mẹ các con đi, cũng không thể nói mẹ con đi đâu. Nếu các con làm tốt, đúng hạn đi sẽ dẫn các con đi gặp mẹ." Trang Nhã Khanh bây giờ giống hệt một bà chị hừ hông đang dụ dỗ trẻ con.

"Được, con đồng ý. Đi nhất định phải để chúng con gặp mẹ." Dừng lại suy nghĩ trong chốc lát, Tiểu Viêm cân nhắc một lúc, hơn nữa nhìn mẹ giống như rất tin tưởng đi này, mặc dù mình chưa từng gặp đi này, nhưng mẹ không có bạn, đây là người duy nhất mà mẹ đồng ý lại gần, nên chắc chắn sẽ không làm tổn thương mẹ.

"Không thành vấn đề, đứa nhỏ thông minh." Trang Nhã Khanh hôn một cái và gương mặt hồng hào của Tiểu Viêm. Nhưng điều đau lòng là Trang Nhã Khanh bị ghét bỏ, Tiểu Viêm không thích đại mỹ nữ Trang Nhã Khanh này hôn cậu bé chút nào, giống như nụ hôn của Trang Nhã Khanh rất bẩn vậy, còn cảm tay áo đưa lên mặt lau.

Xong rồi, mình bị ghét bỏ rồi. Thật sự là đứa bé không biết thương thức, không biết có bao nhiêu đàn ông muốn cô hôn đâu.

Tiểu Nguyệt thấy Trang Nhã Khanh hôn anh trai nhưng không hôn mình, không hài lòng. "Con cũng muốn hôn nhe."

Tiểu Nguyệt không phúc hắc như Tiểu Viêm, cố gắng nói chuyện với Trang Nhã Khanh, biết Trang Nhã Khanh khen mình đáng yêu, mặt cô bé cười giống như một đóa hoa nở rộ. "Tất cả mọi người đều nói Tiểu Nguyệt đáng yêu đó..."

"Ừ, Tiểu Nguyệt thật ngoan."

Mạc Thiên vẫn còn hơi do dự. "Như vậy thật sự tốt sao?" Cô vẫn còn chút lo lắng.

“Có cái gì không tốt? Chỉ có như vậy mới là đường ra duy nhất của cậu, cậu cũng không muốn hai người các cậu trong tình trạng này chứ? Tin tưởng mình, mình sẽ hại cậu sao?”

“Được, mình theo cậu.”

Trang Nhã Khanh đưa Mạc Thiên về biệt thự. Trước đã nói, mọi chuyện trong nhà đều do Mạc Thiên xử lý, cho nên không mời người giúp việc.

Thu thập xong quần áo bình thường hay mặc, Mạc Thiên không nỡ xa hai đứa trẻ. “Mẹ, bây giờ mẹ muốn đi đâu?” Tiểu Nguyệt chớp chớp đôi mắt ngập nước, khờ dại hỏi.

“Mẹ phải ra ngoài một thời gian, con ở nhà phải ngoan, phải nghe lời anh trai, biết không.” Mạc Thiên dịu dàng vuốt tóc của Tiểu Nguyệt, mặc dù cười nhưng trong mắt lại đọng đầy nước.

Tiểu Nguyệt vừa nghe mẹ muốn đi, khóc nức lên. Ra sức ôm lấy Mạc Thiên. “Không muốn, con không muốn mẹ đi đâu. Đứa nhỏ không có mẹ thật đáng thương, sẽ bị người khác bắt nạt.”

Nhìn thấy cảnh tượng của hai mẹ con họ, Trang Nhã Khanh hơi hoài nghi có phải mình làm sai rồi không. Haiz, bản thân mình có chút không đành lòng bắt mẹ con người ta xa nhau rồi. Còn Tiểu Viêm, môi nhếch lên, cố gắng kìm nén, nãy giờ không nói gì. Quả nhiên vẫn là một đứa bé, xa mẹ làm sao có thể không buồn đây.

“Tiểu Nguyệt, mẹ sẽ thường xuyên đến thăm con.”

“Không muốn, con không muốn mẹ đi.”

Tiểu Viêm cũng lại can khuyên bảo Tiểu Nguyệt. “Tiểu Nguyệt, để mẹ đi, chúng ta còn có thể thường xuyên gặp mẹ mà.” Trước không nói thì không sao, vừa mới nói nước mắt đã không nhịn được mà rơi xuống.

“Con muốn đi với mẹ.” Tiểu Nguyệt bỗng nhiên nghĩ ra một phương pháp hoàn hảo, mẹ đi, mẹ không ở lại đây thì mình đi cùng mẹ là được.

Mạc Thiên ngẩng đầu hỏi ý kiến Trang Nhã Khanh, Trang Nhã Khanh gật gật đầu, Mạc Thiên mới cười ôm lấy Tiểu Nguyệt. “Được, mẹ mang Tiểu Nguyệt đi cùng. Con thì sao Tiểu Viêm? Con ở đây hay là đi với mẹ?”

“Con ở đây.” Tiểu Viêm không do dự lập tức lựa chọn ở lại, Mạc Thiên không tránh khỏi có chút thất vọng. Ở trong lòng Tiểu Viêm, cô cũng không phải là người quan trọng nhất. Có điều là, Tiểu Nguyệt cũng rất yêu cha nó. Vì đề phòng điều bất ngờ, Mạc Thiên quyết định hỏi cho rõ. “Tiểu Nguyệt, nếu đi với mẹ, sẽ rất lâu không được gặp cha đây...”

“Thời gian lâu là bao nhiêu? Là một tháng sa? Đôi khi cha ra ngoài một tháng mới về mà.” Trong anwtts Tiểu Nguyệt, thời gian một tháng không được gặp cha kia thử sự rất dài đó.

“Không hẳn, có lẽ còn dài hơn một tháng, dài hơn rất nhiều.”

Tiểu Nguyệt do dự, Mạc Thiên lại bất an chờ Tiểu Nguyệt quyết định, sau một lát Tiểu Nguyệt mới nói chuyện. “Mẹ dẫn cha đi được không?” Cô bé không muốn rời xa mẹ, càng không muốn rời xa cha.

“Không được.”

“Vậy thì con đi với mẹ, anh trai ở lại với cha.” Cuối cùng, Tiểu Nguyệt đưa ra quyết định khiến Mạc Thiên mỉm cười, rất tốt, con gái không vứt bỏ cô, rất tốt.

“Vậy chúng ta thu dọn đồ của Tiểu Nguyệt đi, sau đó chúng ta đi ngay.”

Cuối cùng cũng thu thập xong, Trang Nhã Khanh nhìn Mạc Thiên xách một túi đồ nhỏ, quay lại thấy đồ của Tiểu Nguyệt có hai vali lớn, không biết sau mình có con rồi có cưng chiều bé như thế này không.

“Chúng ta đi thôi.”

“Tạm biệt mẹ, tạm biệt em, tạm biệt đi.” Tiểu Viêm đứng trước biệt thự, vẫy vẫy tay, nhìn mẹ và em gái mình rời khỏi đây. Không có chuyện nào khó chịu hơn chuyện này rồi.

Nhìn đến khi không còn thất bóng nữa, Tiểu Viêm mới đi vào biệt thự, đổ đầy một cốc sữa, uống một mạch hết cốc sữa, sau đó thì vào phòng điện tử chơi trò chơi.

“Đừng nhìn nữa, không thấy nữa rồi.”

Đã đi xa như vậy, nhưng Mạc Thiên vẫn nhìn về phía sau.

“Chỉ là muốn nhìn thôi, nhìn nhiều hơn một chút.”

Chương 45: Lại gặp Mạnh Thiệu Phong.

Không biết có phải số mình quá không tốt hay không, ngay cả đi trên đường cũng có thể gặp lại Mạnh Thiệu Phong, Trang Nhã Khinh muốn đá vào tường.

"Thiên Thiên?" Mạnh Thiệu Phong nhận ra Thiên Thiên bên cạnh Trang Nhã Khinh. Sau lễ tang của Trang Nhã Khinh, Mạc Thiên không còn liên lạc với Mạnh Thiệu Phong nữa, đây đương nhiên là lần đầu tiên Mạnh Thiệu Phong gặp lại Mạc Thiên sau mười năm.

"Trí nhớ của tổng giám đốc Mạnh thật tốt, sau mười năm không gặp vẫn có thể nhận ra tôi."

"Thiên Thiên, tại sao cô lại ở cùng một chỗ với Nhã Khinh?" Mạnh Thiệu Phong hỏi. Theo lý thuyết thì Thiên Thiên hẳn không quen biết Nhã Khinh này mới đúng, tại sao bây giờ lại đi cùng nhau.

Mạc Thiên nhìn về phía Trang Nhã Khinh, Nhã Khinh vẫn chưa nói với cô rằng mình cũng quen biết Mạnh Thiệu Phong. Trang Nhã Khinh cười cười, cô quên mất. "Tổng giám đốc Mạnh, tôi nghĩ chuyện tôi kết bạn với ai không liên quan gì đến anh thì phải?" Trang Nhã Khinh không chút khách khí nói.

"Haha, vậy cũng không phải, chẳng qua chỉ hơi tò mò mà thôi. Thiên Thiên là bạn thân của vợ tôi, cho nên mới quan tâm một chút." Mạnh Thiệu Phong tìm một lý do cực kỳ thích hợp.

"Tổng giám đốc Mạnh, tôi nghĩ tôi không có quan hệ nào với vợ của anh, nếu không muốn nói là kẻ thù. Tôi chỉ là bạn thân vợ trước của anh thôi. Tổng giám đốc Mạnh đừng nói sai."

"Đâu có, tôi không tái hôn, mặc dù Nhã Khinh đã qua đời nhưng vẫn là vợ của tôi, ai cũng không thể phủ nhận chuyện đó." Lúc Mạnh Thiệu Phong nói câu này vẫn nhìn Trang Nhã Khinh, nhưng lại làm anh ta thất vọng rồi, ánh mắt của Trang Nhã Khinh không có biến đổi gì.

"Tổng giám đốc Mạnh, bây giờ đang ở trên đường, anh làm vậy không sợ ảnh hưởng đến giao thông chứ?" Trang Nhã Khinh không muốn mất thời gian với Mạnh Thiệu Phong, về sau vẫn còn cơ hội giao đầu với anh ta.

Thì ra Mạnh Thiệu Phong cũng phải về thành phố A, vừa vặn cùng thời gian cùng một quãng đường, vừa vặn gặp được Trang Nhã Khinh. Bây giờ xe của Mạnh Thiệu Phong đang chạy song song với xe của Trang Nhã Khinh, người nào ở trên xe người nấy nói chuyện.

Phong cảnh ven đường không ngừng rơi lại phía sau, xe cùng đầu tới thành phố A.

Trang Nhã Khinh tăng tốc độ, bỏ rơi Mạnh Thiệu Phong ở phía sau.

"Anh ta biết cậu sao?"

"Ừ, gặp vài lần, lúc mới đến thành phố A anh ta đâm vào xe của mình." Trang Nhã Khinh giải thích cho Mạc Thiên biết những chuyện đã xảy ra với Mạnh Thiệu Phong. "Đừng rồi, các sư huynh không biết chuyện kiếp trước của mình, cậu đừng lỡ miệng nhé."

"Ừ."

"Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Tiểu sư huynh. Em về rồi." Vừa mới đến cửa, Trang Nhã Khinh lập tức gọi to. Quả nhiên, trong nháy mắt Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần đều xuất hiện ở cửa. Thấy có thêm hai vị nữ nữa, một lớn một nhỏ cũng không hỏi nhiều, cầm lấy hành lý trong tay Trang Nhã Khinh và Mạc Thiên vào trong nhà.

"Đại sư huynh đâu?"

"Ra ngoài làm nhiệm vụ rồi. Vị này là?" Hạ Tĩnh Thiên hỏi.

"Nhị sư huynh, đây là bạn em mới quen hôm nay, cô ấy không có nhà để về nên em dẫn cô ấy về đây, anh không để ý chứ?"

"Đương nhiên là không rồi, hoan nghênh còn không kịp. Tên tôi là Hạ Tĩnh Thiên." Hạ Tĩnh Thiên vươn tay phải ra.

Mạc Thiên nắm lấy. "Tôi là Mạc Thiên, đây là con gái tôi, Mạc Nguyệt. Tiểu Nguyệt, gọi cậu đi con."

"Cậu."

“Tiểu Nguyệt Nguyệt thật ngoan.”

Phá Trần đã đi ra rồi. “Thiên Thiên, đây là Phá Trần, Tiểu sư huynh của mình. Tiểu sư huynh, đây là Mạc Thiên, bạn của em.”

“Xin chào.”

Hai bên đã chào hỏi lẫn nhau rồi, Trang Nhã Kinh nói. “Thiên Thiên, về sau cậu gọi Nhị sư huynh, Tiểu sư huynh giống mình đi.”

“Như vậy không ổn, mình còn lớn tuổi hơn họ...”

“Sẽ không, rất nhanh cậu sẽ nhỏ hơn bọn họ thôi...”

Mạc Thiên còn chưa hiểu rõ hàm ý trong câu nói của Trang Nhã Kinh, mà Trang Nhã Kinh cũng không giải thích. “Đồ đạc đều đã để vào phòng rồi sao?”

“Ừ.”

“Đi, mình dẫn hai người đi xem phòng mới. Bởi vì không có ai ở, cho nên vẫn phải dọn dẹp một chút.” Trang Nhã Kinh nắm tay Mạc Thiên và Tiểu Nguyệt kéo đến phòng khách trên tầng hai.

Thật ra cũng không bẩn lắm, chỉ là lâu rồi không có ai ở nên phải dọn dẹp qua một chút. “Cảm thấy sao, được chứ?” Ban công của phòng này thông với ban công của phòng Trang Nhã Kinh, ở ban công không thể nhìn thấy mặt trời mọc, đây là do Trang Nhã Kinh cố ý chọn phương hướng. Bởi vì lúc mặt trời lên cao, dù có rèm nhưng vẫn không thoải mái. Nhưng lại có thể thấy mặt trời lặn. Bây giờ đúng là lúc mặt trời lặn, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên ban công, thật sự rất đẹp.

“Ừ, nơi này đẹp quá.” Biệt thự được xây dựng trên núi tốt hơn trong thành phố rất nhiều. Mạc Thiên hít sâu một hơi, cảm giác không khí rất thơm mát.

“Mẹ, ở đây rất đẹp.”

“Đúng vậy, sau này chúng ta ở đây được không?”

“Được ạ, mẹ ở đâu thì ở chỗ nào cũng được. Hơn nữa bên ngoài còn có chim nhỏ nha...” Trên vùng núi luôn có chim, cũng không có gì kỳ lạ.

“Bé ngoan, con chơi một mình nhé, mẹ dọn phòng một chút.”

“Được ạ.”

“Sao thế, nhớ Tiểu Viêm và anh ta rồi sao?” Thấy Mạc Thiên nhìn trời chiều bên ngoài căn phòng đến ngẩn người, Trang Nhã Kinh tiến lại gần hỏi.

Mạc Thiên không trả lời câu hỏi của Trang Nhã Kinh.

Tiểu Nguyệt sử dụng giọng nói ngọt ngào, gương mặt đáng yêu, còn có cái miệng rất ngọt kia, nhanh chóng lấy được trái tim của Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần, ba người bọn họ chơi vui vẻ dưới tầng.

Hai người đang vất vả dọn dẹp trên tầng thì nghe được tiếng cười vui vẻ ở dưới tầng, Mạc Thiên vui vẻ mỉm cười, cũng may Tiểu Nguyệt không bị biệt lập ở đây. “Minh nhìn ra được, bây giờ cậu rất hạnh phúc.” Có sư huynh tốt như vậy, chắc chắn sẽ hạnh phúc.

“Rất tốt, đôi khi mình còn cảm thấy biết ơn Mạnh Thiệu Phong đấy, nếu không phát hiện chuyện xấu của anh ta, mình cũng sẽ không chết, càng không thể đến Lăng Thiên môn gặp mọi người.”

“Bọn họ thích cậu.” Mạc Thiên nhìn ra được, ánh mắt hai người họ nhìn Nhã Kinh đều giống nhau, đều là ánh mắt có tình cảm sâu đậm.

“Bọn họ là người nhà của mình.”

Không thể phủ nhận, Trang Nhã Kinh thật sự không có tình yêu nam nữ với sư huynh.

“Hy vọng lần này cậu có thể chọn người tốt hơn.” Không nên gặp một kẻ phụ bạc giống như Mạnh Thiệu Phong nữa.

“Sẽ, cậu cũng sẽ hạnh phúc.” Hai người nhìn nhau mỉm cười, sự ăn ý được hai người từ từ vun đắp trong nhiều năm đã đạt đến mức cao nhất rồi.

“Đúng rồi, tối cậu muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Không được, để ăn mừng chuyện gặp lại sau mười năm, nói thế nào cũng phải ăn ngon một bữa, mình nói các sư huynh chuẩn bị.” Trang Nhã Kinh chạy ra ngoài, đứng ở trên tầng nói vọng xuống những món mình muốn ăn. “Hai người tự quyết định xem ai làm nhé.”

“Bọn họ nấu sao?”

“Ừ, là do mình huấn luyện, tay nghề của bọn họ rất tốt... sau khi cậu ném thử chắc chắn sẽ còn muốn ăn nữa.”

“Minh đây sẽ chờ. Còn tưởng rằng cậu là người nấu cơ.”

“Cậu muốn mình nấu sao? Vậy thì mình xuống nấu nhé.”

“Không cần, dù sao về sau vẫn còn cơ hội, có cơ hội cậu cũng ném thử tay nghề của mình xem, mình cũng bị... anh ấy huấn luyện. Mặc dù nấu không ngon bằng cậu, nhưng vẫn có thể ăn được...”

“Minh đây cũng rất mong chờ... Haha.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nợ nần phong lưu?

Trang Nhã Khanh bị chuông cửa làm thức giấc. Những cái khác Trang Nhã Khanh không chú ý, nhưng lúc rời giường rất dễ cáu, nếu người nào đánh thức cô trong tình trạng cô vẫn chưa tỉnh ngủ thì hậu quả rất nghiêm trọng. Điểm ấy không cần nghi ngờ, tất cả mọi người ở Lăng Thiên môn đều có thể chứng minh, tất cả mọi người đều đã từng bị Trang Nhã Khanh đánh. Người duy nhất có vận khí tốt chính là Thẩm Tuyết, chủ yếu là do cơ thể Thẩm Tuyết không tốt, dịu dàng, yếu ớt, cô gái xinh đẹp như vậy, Trang Nhã Khanh không nỡ đánh. Nhưng cũng chỉ có mình Thẩm Tuyết, ngay cả mấy vị trưởng lão cũng bị Trang Nhã Khanh đánh. Đó là việc sau khi Trang Nhã Khanh có thể đánh thắng bọn họ.

Trang Nhã Khanh rất không muốn để ý đến chuông cửa không ngừng vang lên kia, nhưng tiếng chuông kia lại y hệt như tiếng chuông đòi mạng, mặc kệ Trang Nhã Khanh che đầu như thế nào, nó vẫn cực kỳ âm ỉ.

Tại sao hôm nay các sư huynh đều không ở đây! Chết tiệt, bây giờ cô rất muốn ở đây có người giúp việc, như vậy cô không cần rời giường nữa rồi. Nhớ tới Mạc Thiên mới tới đây, rời khỏi Mạc Minh Vọng, chắc chắn tới qua ngủ không ngon, không muốn quấy rầy đến giấc ngủ của Mạc Thiên, Trang Nhã Khanh chỉ có thể ép bản thân đứng lên.

Thật sự người nợ rất có nghị lực, Trang Nhã Khanh cũng không cầu kỳ. Mặc váy ngủ có chút quyến rũ, cũng không chải đầu, cũng không rửa mặt, cả người mơ mơ màng màng xuống tầng mở cửa.

Trang Nhã Khanh cũng không xem người ngoài cửa rốt cuộc là ai, trực tiếp mở cửa. "Cô là?" Cô gái ở trước mặt, Trang Nhã Khanh có thể đảm bảo cô không biết cô ta.

Cách ăn mặc của cô gái này rất hợp thời trang, vải để may quần áo không thể ít hơn được nữa, trang điểm cũng đậm, có điều chất lượng đồ trang điểm rất tốt, hơn nữa đồ trang điểm mà cô gái này là loại tốt nhất, đương nhiên phần dù có sử dụng nhiều đến mức nào cũng không xuất hiện tình trạng bị rơi xuống từng mảng khiến người ta sờn gai ốc.

Cô gái này tạo cảm giác không tốt cho Trang Nhã Khanh, không giống Lương Hy Tây có bản lĩnh khiến người ta không tiện cự tuyệt. Cô gái này, Trang Nhã Khanh dám trực tiếp đánh cô ta.

Ngữ khí của Trang Nhã Khanh rất không tốt, giống như đối phương giết cả nhà cô vậy. Ngữ khí không tốt cũng được coi là mức độ nhẫn nại lớn nhất của Trang Nhã Khanh rồi, phải biết rằng, cô rất bạo lực.

"Tôi là bạn gái của Hạ Tĩnh Thiên, xin hỏi cô là? Tại sao lại ở biệt thự của Tĩnh Thiên?" Biểu hiện của cô gái này chính là biểu hiện của cô gái đang bắt gian tại trận.

"À...Anh ấy không có ở đây. Về phần quan hệ giữa tôi và anh ấy, cô có thể tự mình hỏi Tĩnh Thiên, tin tôi đi, anh ấy nhất định sẽ cho cô một câu trả lời hài lòng." Nói xong, Trang Nhã Khanh không chút lưu tình đóng cửa lại. Nhị sư huynh thật là, con nhà người ta cũng đã tìm đến cửa, bây giờ cũng không biết đang ở đâu.

Vẫn chưa đi được mấy bước, cô gái kia lại tiếp tục ầm chướng không ngừng. Trang Nhã Khanh nhìn trên tay không có vật gì có thể sử dụng, bỗng nhiên phát hiện trên bàn có một bát mì không biết ai ăn để lại, đã để ở đó một thời gian rồi, trên mặt còn phủ một tầng dầu. Trang Nhã Khanh bẻ bát mì lên, mở cửa.

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Cái đồ tiện nhân nhà cô..." Cô gái kia chuẩn bị mở rộng não chuẩn bị nắn Trang Nhã Khanh một trận, đáng tiếc, giống như không có tác dụng lắm. Lúc Trang Nhã Khanh nghe thấy chữ 'tiện nhân' thoát ra từ miệng cô gái kia, dứt khoát cầm bát nước mì trong tay rút từ trên đầu cô ta xuống, nhuộm tóc

thành màu vàng kim. Phải biết rằng, động tác này, thật sự rất dứt khoát.

Tiếng ồn ào dưới nhà cuối cùng cũng đánh thức Mạc Thiên, có điều là Mạc Thiên không tùy tiện như Trang Nhã Khanh, mặc chèn chu rồi mới ra ngoài.

Hôm nay Mạc Thiên hoàn toàn không giống với Mạc Thiên của ngày hôm qua, quảng thâm ở mắt hoàn toàn biến mất, làn da cũng không còn vàng vọt thiếu sinh khí nữa, hôm nay làn da của cô biến thành trắng hồng, vô cùng đàn hồi.

Tối hôm qua sau khi rửa mặt, Trang Nhã Khanh mang lọ Thanh Nhan còn lại đến phòng Thiên Thiên, tiện thể để Mạc Thiên dùng một giọt, sau đó lập tức đạt được kết quả như vậy. Tiểu Nguyệt đã đứng bên cạnh Thiên Thiên từ lâu. “Oa, hôm nay mẹ thật xinh.”

Là phụ nữ đều hy vọng mình xinh đẹp, làm gì có ai mong mình biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng đây. Là phụ nữ đều hy vọng mình được khen đẹp, mà lời khen của trẻ con là thuần khiết không chứa tạp chất nhất. Sự khác biệt của Mạc Thiên rõ ràng đến mức ai cũng có thể nhận ra.

“Nhã Khanh, cô ấy là ai thế?”

“Không biết, kẻ điên, không biết tìm tới nơi này như thế nào, lại có thể không lạc được. Sao rồi, tối hôm qua ngủ ngon không?” Coi như không có cô gái ở ngoài cửa, Trang Nhã Khanh bắt đầu nói chuyện phiếm với Mạc Thiên.

“Rất ngon, chỉ là có chút không quen.” Là không quen việc không có anh ở bên mình sao? Nhưng trước kia, anh ấy cũng thường xuyên không có ở nhà đây thôi.

“Ừ, từ từ rồi sẽ quen thôi.”

“Cô ta là ai?” Tóc của cô gái đã bị ướt nhẹ, mái tóc có thêm màu vàng kem cộng thêm một vài điểm vàng dầu, sinh sát vào nhau, có mấy mảng còn dính trên mặt cô ta, càng nhìn càng thấy buồn cười.

“Có liên quan đến cô sao?” Trang Nhã Khanh lại đóng cửa lại, không thêm quan tâm cửa có va vào mũi cô gái kia không, rầm một tiếng cửa đóng chặt lại. Lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của Hạ Tĩnh Thiên. “Anh đang ở đâu?”

“Công ty, có chút việc. Sao hôm nay lại dậy sớm thế?” Hạ Tĩnh Thiên cảm giác được hình như Nhã Nhã đang rất tức giận? Người nào đánh thức Nhã Nhã? Thật sự là, chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

“Phụ nữ của anh, nếu anh không quay về thu dọn, vậy thì cũng đừng trách em không khách sáo.” Trang Nhã Khanh rút dây điện thoại, tắt chuông cửa. Nhưng cô gái chết tiết kia vẫn điếc không sợ súng, chuyển thẳng qua gõ cửa.

“Phụ nữ nào của anh?” Hạ Tĩnh Thiên mơ màng.

“Đây là chuyện của anh, nhưng em có thể khẳng định, nếu anh không trở về giải quyết cô ta ngay lập tức thì cô ta không còn là phụ nữ nữa, mà người thực vật.”

“Được, anh về ngay.” Hạ Tĩnh Thiên cũng loáng thoáng nghe được tiếng gõ cửa, cũng đoán được là ai. Chết tiết, cô gái kia làm sao có thể tìm đến biệt thự được?

Thật ra, là hà truyền thống, trước đó không phải có người tìm đến phòng vấn Trang Nhã Khanh và Phá Trần sao, sau đó bị phát hiện rồi. Đáng thương, đến nơi yên tĩnh cuối cùng Hạ Tĩnh Thiên cũng không còn nữa rồi.

Về đến biệt thự, Hạ Tĩnh Thiên thấy đáng về chặt vật của người phụ nữ ngồi trước cửa thì ngay lập tức biết được là kiệt tác của ai.

“Tĩnh Thiên, anh về rồi...” Cô gái thấy Hạ Tĩnh Thiên rất vui mừng, vui vẻ đứng lên, sau đó lại nghĩ đến cậu sẽ thấy đáng về chặt vật của mình, không dám ngẩng mặt lên, quay lưng về phía Hạ Tĩnh Thiên, lén lút sửa sang lại một chút.

Hạ Tĩnh Thiên cũng không để ý cô gái kia, mở cửa. “Vào đi.”

Cô gái đi theo Hạ Tĩnh Thiên bước vào nhà, Trang Nhã Khanh và Mạc Thiên đang ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, đứa nhỏ đang chơi ở bên cạnh. “Tĩnh Thiên, người kia là ai thế?” Đáng về của Trang Nhã Khanh hiển nhiên là đáng về của chủ nhà.

“Một người bạn. Nhã Nhã, lấy một bộ quần áo để cô ta thay đi.”

“Không đi, anh dựa vào cái gì mà sai em? Muốn thì anh tự làm, em không có hứng thú lấy quần áo cho phụ nữ của anh.” Để cô đi lấy quần áo cho cô ta thay sao? Không có khả năng, tức giận lúc rời giường còn chưa biến mất đâu.

“Mình đi cho.” Mạc Thiên lại không bình thân ung dung như Trang Nhã Khanh, nhìn đáng về chặt vật của cô ta rất đáng thương. Đang muốn đứng dậy thì bị Trang Nhã Khanh kéo lại.

“Để tôi đi. Nhã Nhã, anh lấy một bộ em chưa mặc nhé.”

“Tùy anh, dù sao những thứ kia cũng là anh mua.”

Hạ Tĩnh Thiên hiểu rõ tính tình của Trang Nhã Khinh, cũng không bực mình, cũng không có một chút tức giận nào, trái lại còn có dáng vẻ cung chiêu. Nhưng cô gái kia không nhìn được, từ trước tới giờ đều là Tĩnh Thiên cho người khác sắc mặt, khi nào gặp người khác cho Tĩnh Thiên sắc mặt đâu. “Thân phận của cô là gì chứ? Đây là nhà của Tĩnh Thiên, cô dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân ở nơi này?”

“Vậy cô dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân với tôi? Có vẻ ở đây cũng không đến lượt cô nói chuyện thì phải?”

“Tôi là vị hôn thê của Tĩnh Thiên, cũng sẽ là chủ nhân của nơi này, cô nói tôi không có tư cách sao?” Thua mình ở cổ mình là vị hôn thê của Tĩnh Thiên, cô gái cho rằng mình càng kiêu ngạo hơn rồi. Tĩnh Thiên đúng là người đàn ông tốt khó gặp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thì ra là em tự cho mình thông minh thôi.

"Nếu là vị hôn thê, có nghĩa là còn chưa kết hôn. Nếu đã chưa kết hôn, vậy thì có gì tốt mà cô khoe ra? Kết hôn rồi còn có thể ly hôn, đừng dựa vào cái gọi là vị hôn thê. Chỉ cần Tĩnh Thiên muốn, vị hôn thê của anh ấy rất nhanh sẽ chuyển thành người khác."

"Tôi..."

"Được rồi, còn ngại mình chưa đủ mất mặt sao? Đi sửa sang một chút, thay quần áo đi, tôi đưa cô về nhà." Hạ Tĩnh Thiên cầm bộ chiếc váy màu vàng. Chiếc váy này thật sự Trang Nhã Khinh chưa từng mặc, bởi vì cô không thích màu vàng, ghét nhất cũng là màu vàng. Hạ Tĩnh Thiên biết, nhưng lúc mua quần áo cậu đang rất vội, cho nên những nhãn hiệu quần áo hợp với Trang Nhã Khinh đều gói lại, cho nên...

"Có phải cậu hơi quá đáng rồi không? Tốt xấu gì cũng là vị hôn thê của Nhị sư huynh, suy cho cùng cũng phải nể mặt sư huynh một chút chứ?" Mặc Thiên lại không đành lòng.

Trang Nhã Khinh nhìn Hạ Tĩnh Thiên, lại nhìn cô gái đang thay quần áo trên tầng. "Sẽ không, Nhị sư huynh không thích người phụ nữ kia, hơn nữa người phụ nữ kia cũng không phải là người tốt, để cho cô ta biết khó mà lùi."

Hạ Tĩnh Thiên muốn nói lại thôi.

"Nhị sư huynh, có chuyện gì thì anh cứ nói thẳng."

"Về sau đừng như vậy, cha cô ấy và cha anh là bạn tốt trên thương trường, làm như vậy anh khó có thể nói rõ được."

Trang Nhã Khinh bị đá kích, cảm thấy không thể tin được. "Ý của anh là em tự cho mình thông minh đúng không?"

"Không phải, ý của anh không phải vậy. Ý anh là có một số việc em không nên can thiệp vào."

"Em hiểu, mỗi người đều có việc riêng tư, em cũng không thể tùy hứng, tùy tâm sở dục như ở Lăng Thiên môn. Anh cũng có gia tộc của mình, có công ty của mình, có trách nhiệm của mình, em không nên quan tâm quá nhiều." Lúc này Trang Nhã Khinh mới hiểu được, đã hiểu bản thân sau nhiều năm được cung chiêu, tạo ra thói quen xấu, tự cho mình là đúng, lấy bản thân là trung tâm. Cô làm những chuyện này mà không suy nghĩ đến cảm nhận của sư huynh.

Hạ Tĩnh Thiên luống cuống, muốn giải thích. "Ý anh không phải vậy, em đừng hiểu nhầm ý của anh." Nhả Nhả có thể tùy tâm sở dục như vậy, đó là coi cậu như người một nhà, cậu không dám tưởng tượng dáng vẻ khách khí, coi mình như người xa lạ của Nhả Nhả.

"Tĩnh Thiên, em xong rồi. Em mặc nó có đẹp không?" Con gái độc nhất của nhà họ Lâm, Lâm Yên mặc chiếc váy màu vàng đi xuống, vừa vận ngất lờ của Hạ Tĩnh Thiên.

"Thiên Thiên, mình dẫn cậu ra ngoài hóng gió."

"Được." Nhã Khinh cân bình tĩnh một chút. "Tiểu Nguyệt, chúng ta đi chơi thôi."

"Con muốn đi chơi."

"Dì dẫn con đi chơi công viên được không?"

"Được, con muốn chơi trò bắn súng." Đi chơi, trẻ con đương nhiên là cảm thấy vui vẻ rồi.

"Nhả Nhả." Hạ Tĩnh Thiên không phát hiện ra một chút tức giận nào ở Trang Nhã Khinh, bình tĩnh như chưa từng phát sinh chuyện gì. Nhưng càng là như vậy, Hạ Tĩnh Thiên càng cảm thấy hoảng hốt. Cậu ta để Nhả Nhả mắng cậu hoặc đánh cậu còn hơn là nhìn Nhả Nhả trong tình trạng này, bình tĩnh đến đáng sợ.

“Sao thế? Nhị sư huynh, em không sao. Nơi này giao lại cho anh, em đưa Thiên Thiên và Tiểu Nguyệt đi chơi.”

“VẬY... nhớ về sớm một chút.”

Vốn nói là đi công viên, nhưng lại quên mất hôm nay là Chủ nhật, công viên trò chơi chật ních người, người lớn đều nhân thời gian nghỉ ngơi vào ngày Chủ nhật đưa con mình ra ngoài chơi.

“Bây giờ nhiều người lắm, để hôm khác đi.”

“Ừ, vậy đến chỗ nào?”

“Nếu không thì chúng ta đi xung quanh xem có trường học nào không, cứ để Tiểu Nguyệt chơi như thế này cũng không phải là cách hay.”

“Được.”

Trang Nhã Khanh sử dụng bản đồ xem bên cạnh có trường học nào không, tìm được xung quanh chỗ này có hai cái. So sánh hai cái một chút, Trang Nhã Khanh cảm thấy mọi phương diện của nhà trẻ dành cho người giàu đều tốt hơn một chút. Nhưng lại xảy ra một vấn đề chính là Tiểu Nguyệt đến từ nơi khác, không có ở đây, mà ngôi trường này phải có hộ khẩu ở đây mới được phép nhập học.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Thì ra là em tự cho mình thông minh thôi. 2

“Hay là chúng ta đến nhà trẻ Dục Tài là được rồi, không phải nhà trẻ nào cũng giống nhau sao?” Mạc Thiên nói, cô không muốn Nhã Khanh khó xử như thế, mặc dù lúc ở thành phố C Tiểu Nguyệt vẫn học ở nhà trẻ tốt nhất.

“VẬY thì không được, ở đó đứa trẻ nào cũng có, mặc dù mình không kỳ thị những đứa trẻ nhà nghèo, nhưng dù sao vẫn có nguy hiểm, nếu gặp phải mấy người có ý đồ xấu với cha mẹ đứa nhỏ thì sao đây? Hơn nữa trị an ở đây không tốt lắm, ai cũng có thể đi vào, khó tránh khỏi gặp nguy hiểm.” Đặc biệt nếu có người biết rõ thân phận của Tiểu Nguyệt, vì tiền mà bắt cóc Tiểu Nguyệt thì không tốt. Bọn họ cũng không có cách nào bảo vệ.

“VẬY làm sao bây giờ? Mặc dù lúc ra ngoài có mang hộ khẩu bên người, nhưng những trường học kiểu này vì bảo đảm an toàn của đứa nhỏ, chỉ nhận những đứa trẻ ở đây. Hơn nữa, cho dù có nhiều tiền như thế nào cũng không nhận.” Cô biết tiền bạc bây giờ không phải là vấn đề của Trang Nhã Khanh, nhưng bây giờ không phải là vấn đề tiền bạc nữa rồi.

Trang Nhã Khanh suy nghĩ một lát, mắt lóe lên, bỗng nhiên nói. “Tại sao mình lại quên một nhân vật quan trọng như vậy chứ? Bây giờ có cách rồi.”

“Ai thế?”

“Dịch Nham.”

“Dịch Nham? Ai thế?”

“Là Thị trưởng. Có Thị trưởng rồi, còn sợ bọn họ không cho chúng ta nhập học sao?” Thật là, đầu óc ngày càng kém linh hoạt, tại sao đến thị trưởng cũng quên chứ.

“Ừ, vậy thì tốt rồi.” Con gái có trường để học, tâm sự trong lòng Mạc Thiên cuối cùng được đặt xuống. Trang Nhã Khanh gọi điện cho Dịch Nham, nói muốn nhập học cho một đứa bé, hộ khẩu ở nơi khác, Dịch Nham luôn miệng đáp ứng. Trang Nhã Khanh là ân nhân cứu mạng cha anh ta, chút chuyện nhỏ như vậy, làm sao có thể không giúp đây.

“Đã giải quyết xong chuyện của đứa nhỏ rồi, bây giờ đến chuyện của cậu. Mình vẫn chưa quên giấc mơ của cậu đâu...” Gia đình của Nhị sư huynh chuyên về vật liệu xây dựng, Đại sư huynh là sát thủ, Tiểu sư huynh không có công việc cụ thể, bản thân mình thì giết thời gian tại sòng bạc. Hình như không có ai có thể thực hiện được giấc mơ của Thiên Thiên rồi.

“Mình thấy hay là thôi đi.” Đã mang lại phiền toái cho Nhã Khanh như vậy rồi, lại còn muốn Nhã Khanh giúp bản thân, vậy rất ngại.

“Cái gì là thôi đi. Cậu học đại học chính là chuyên ngành thiết kế trang sức đúng không, hàng năm lấy được học bổng, tác phẩm tự thiết kế cũng được khen, ở phương diện này nếu tài năng thiên phú bị mai một, không phải tổn thất của mình cậu mà là tổn thất của chị em trên toàn thế giới.”

Mạc Thiên cười. “Cậu nói quá rồi.”

“Đương nhiên. Nếu thiếu đi một nhà thiết kế thiên tài, không phải chị em sẽ thiếu đi nhiều đồ trang sức đẹp sao. Phụ nữ trời sinh là bạn thân của trang

sức, chẳng lẽ cậu không biết sao?"

"Haha, nhưng mà mình quên mang bằng tốt nghiệp, không có nó ai chịu thuê mình đây?"

"Mình quay lại lấy cho cậu." Haiz, nếu cô mở công ty vàng bạc đá quý, vậy thì không cần quay về lấy giấy tốt nghiệp rồi, giới thiệu vắn tắt gì đó đều không cần, chẳng lẽ mình còn phải nghi ngờ trình độ của Thiên Thiên sao? Đến lúc đó trực tiếp bỏ nhiệm Thiên Thiên là nhà thiết kế đứng đầu, người khác không có quyền dị nghị, mình là người cầm quyền, thích dùng người nào thì dùng người đó.

"Như vậy không tốt lắm, ngộ nhờ bị phát hiện..."

"Hay là mình mở cửa hàng trang sức, lúc đầu làm nhỏ một chút, chỉ cần cậu không ghét bỏ cửa hàng nhỏ là được." Ý tưởng này không tệ lắm.

"Cậu bị văng đầu sao? Mở cửa hàng dễ dàng như vậy sao? Vấn đề tài chính là vấn đề rất quan trọng, cho dù các sư huynh của cậu nhiều tiền nhưng mình nghĩ cậu cũng không bao bọc họ mở cho cậu chứ?"

"Ai nói mình không có tiền thế?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chán sống rồi phải không?

Trang Nhã Kinh không có một chút ấn tượng tốt nào với Trần Khải, hai người cũng không có giao tình gì, cho nên lúc gặp lại Trần Khải, đương nhiên Trang Nhã Kinh sẽ không chủ động chào hỏi. Với tính tình của Trang Nhã Kinh, đối với người như Trần Khải, ngay cả nhìn Trang Nhã Kinh cũng không muốn.

"Nhã Kinh." Trần Khải bắt đầu canh chừng ở chỗ này từ ngày hôm qua, nhưng anh ta hoàn toàn không gặp được Trang Nhã Kinh. Sau ngày hôm đó, anh ta luôn nhớ lại dáng vẻ của Trang Nhã Kinh, vừa nghĩ đến lập tức có phản ứng. Không biết làm sao lại vậy, lúc ấy không hề có phản ứng, ngược lại sau khi về nhà lại có phản ứng mãnh liệt như thế. Cho nên mấy tối gần đây trên cơ bản là anh ta không ngủ được. Nhìn phụ nữ dưới người mình, cũng tưởng đó là Trang Nhã Kinh. Cho nên dục vọng muốn đạt được Trang Nhã Kinh càng thêm mãnh liệt.

Trang Nhã Kinh không để ý đến Trần Khai, ngay cả nhìn một cái cũng không muốn.

Trần Khải không chịu tỏ ra yếu kém, chạy lên phía trước cản đường đi của Trang Nhã Kinh. "Nhã Kinh, em đi nhanh như vậy làm gì."

Trang Nhã Kinh không kiên nhẫn đi sang bên cạnh, Trần Khải lại chắn phía trước cô, Trang Nhã Kinh đi đường nào, Trần Khải đi đường đó, chính là không muốn cho Trang Nhã Kinh đi.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Trang Nhã Kinh không thể không nhìn thẳng vào Trần Khải. Dứt khoát không đi được, cứ nhìn Trần Khải như vậy. Mẹ nó, tại sao đàn ông đều cao như vậy. Mình đã cao 1m64 rồi, cộng thêm với đôi giày cao gót cũng khoảng 1m74. Nhưng vẫn phải ngẩng đầu. May mà Trần Khải cũng không cao lắm, chỉ cao hơn cô một chút.

"Nhã Kinh, tôi mời em ăn cơm."

"Không đi, còn nữa, Nhã Kinh không phải để anh gọi, gọi tôi là Trang tiểu thư, hoặc gọi tên đầy đủ cũng được. Tôi không quen thuộc với anh đến mức đây."

Da mặt Trần Khải đủ dày, vẫn tiếp tục bám sát Trang Nhã Kinh. "Không sao, tục ngữ có câu, trước lạ sau quen, đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau, cũng coi là người quen đúng không? Dù sao cũng phải cho tôi chút mặt mũi chứ, chỉ là ăn cơm trưa thôi, không làm gì khác." Trần Khải cười tít mắt nhìn Trang Nhã Kinh, tự cho là tao nhã, lấy một đóa hoa hồng màu đỏ đưa tới trước mặt Trang Nhã Kinh.

Trang Nhã Kinh ghét bỏ nhìn bông hoa kia, lùi về sau vài bước rồi dừng lại, một tay che mũi lại. "Trước khi tặng cái gì anh không biết điều tra xem đôi phương thích cái sao? Không biết tôi dị ứng với phấn của hoa hồng sao?"

"À, thật xin lỗi, là tôi không suy nghĩ chu đáo. Nhã Kinh thích hoa gì, lần sau tôi sẽ mang đến." Trần Khải ném hoa vào thùng rác, lấy lòng nói.

"Không cần, tôi sẽ không nhận hoa của anh, chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì, còn xin anh, không cần tiếp tục cản đường tôi, tôi còn có việc." Ruồi bọ đáng ghét.

"Cô đừng thấy cho cô chút mặt mũi thì có thể lên mặt." Sau một hồi mặt nóng dần mông lạnh, cuối cùng Trần Khải cũng không duy trì được nữa, lộ ra bản chất thật. Khi nào thì có phụ nữ làm trái ý của anh ta chứ? Bản thân tặng hoa lấy lòng là nể mặt cô, vậy mà được nể mặt mà không muốn. Lương Hy

Tây cũng được, nhưng thân phận của người ta còn ở đó. Trang Nhã Khanh không phải là dân cờ bạc sao? Cũng không phải là lấy cái gì đó đặt trên bàn cược sao.

“Tôi cũng có mặt, không cần ai cho. Nhưng anh thì ngược lại, tôi không nhìn thấy anh có mặt. Muốn tôi đưa anh một mặt nạ da người không?” Đã nói, bàn về lời nói độc ác, người có thể vượt qua Trang Nhã Khanh không có mấy người, đến nay vẫn còn chưa gặp được.

“Cô, cô đừng rượu mồi không uống rượu phạt.” Trần Khải muốn tiến lại gần tóm lấy cổ tay Trang Nhã Khanh, nhưng làm sao Trang Nhã Khanh có thể để Trần Khải bắt lấy cổ tay mình dễ dàng như vậy, nhẹ nhàng tránh đi, Trần Khải lập tức rơi xuống khoảng không.

“Tôi khuyên anh, tốt nhất là mau rời khỏi tầm mắt của tôi, bảo vệ nơi này cũng không phải là để ngồi không.” Không đến tới khoảnh khắc quan trọng, Trang Nhã Khanh sẽ không để người khác biết được bản lĩnh của mình.

Trần Khải cũng không tin một bảo vệ nho nhỏ có thể làm gì được anh ta. Cho dù là Tiêu Dật Phàm qua đây cũng không thể làm gì được anh ta. Mặc dù Thiên đường của nhân gian đã chính quy hóa, không kém với một sông bạc được chính phủ cho phép hoạt động nhiều lần, nhưng sông bạc vẫn là sông bạc, vẫn là tổ chức trái pháp luật, đừng quên cha anh ta làm nghề gì, chỉ cần anh ta muốn, có thể trực tiếp gọi cảnh sát đến dẹp sạch sông bạc này.

“Em cho rằng tôi sẽ sợ bảo vệ kia sao? Chỉ cần em ngoan ngoãn đi theo bản thiếu gia, tôi tuyệt đối không bạc đãi em, nhưng nếu em muốn phản kháng, đó là do em tự mình chuốc lấy cực khổ rồi.” Trần Khải cười nham hiểm với Trang Nhã Khanh, đèn ở bãi đỗ xe cũng không quá sáng, có cảm giác hơi âm u. Bây giờ cũng không có người khác, đứng giữa trưa, bây giờ những người đó sẽ không về nhà ăn cơm chứ? Có điều cũng đúng thôi, ở thiên đường của nhân có cung cấp, ngay cả nghỉ lại cũng cung cấp. Nghiện đánh bạc, người nào muốn dừng lại về ăn cơm đây.

“Anh muốn làm gì?” Trang Nhã Khanh ‘sợ hãi’ nhìn xung quanh, thật sự không có ai. Trần Khải dần dần tiến lại gần, Trang Nhã Khanh cũng lùi về phía sau không ngừng, vẫn cố gắng duy trì khoảng cách. Nhưng cũng giống như trên TV, lùi đến một đoạn, sau lưng chính là một chiếc xe, Trang Nhã Khanh không lùi được nữa.

Trần Khải cười quỷ dị tới gần Trang Nhã Khanh, cơ thể đã hoàn toàn tiến sát Trang Nhã Khanh, phần trên của Trang Nhã Khanh, gần như đã dán hoàn toàn lên đầu chiếc xe. Tư thế này muốn có bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu ái muội.

“Em nói xem, người đẹp.” Trần Khải vội vàng muốn hôn lên môi Trang Nhã Khanh, nhưng còn chưa kịp chạm đến thì nam căn của mình truyền đến đau đớn trí mạng.

“A...” Trần Khải dùng tay ôm lấy Tiêu Trần Khải, đau đến mức lẫn lộn trên mặt đất, cũng không chú ý đến Trang Nhã Khanh. Trang Nhã Khanh đứng một bên thưởng thức trò cười của Trần Khải, còn nói thêm một câu. “Nghệ thuật phòng sỏi không tệ.” Nói xong, tùy tiện đạp lên người Trần Khải mấy cái, còn nghe được tiếng kêu giống y hệt tiếng heo kêu của Trần Khải, vang vọng cả bãi đỗ xe này. Trang Nhã Khanh đi chiếc giày cao gót mười phân. Để nguyên vậy giẫm lên không đau mới lạ.

Trang Nhã Khanh không để ý đến Trần Khải, muốn ngồi lên xe của mình, lúc mở cửa xe Trang Nhã Khanh dừng lại một lúc, sau đó coi như không có chuyện gì mở cửa xe ngồi lên.

“Các người đều ngu ngốc sao, sao còn không lên?” Trần Khải hô to, lúc này, bốn người đàn ông từ bốn phía khác nhau vây quanh xe của Trang Nhã Khanh.

Vì đề phòng vạn nhất, Trần Khải chuẩn bị người giúp đỡ. Anh ta biết xe của Trang Nhã Khanh, đã sớm sai người mai phục cẩn thận xung quanh xe của Trang Nhã Khanh, quả nhiên sử dụng đúng phương pháp.

Trang Nhã Khanh khinh thường nhìn bốn người đàn vạm vỡ xung quanh, vẫn tiếp tục khởi động xe. Cũng không quan tâm phía trước xe có người hay không, vẫn phóng thẳng về phía trước. Người đàn ông ở phía trước kia làm sao biết Trang Nhã Khanh sẽ sử dụng chiêu này, chẳng lẽ không sợ sẽ đâm chết người sao, hơn nữa đáng về của Trang Nhã Khanh hoàn toàn không giống đáng về bị hù dọa, thật sự được mở mang tầm mắt. Người đàn ông kia hoàn toàn không thể để mình bị đâm chết như thế này, cho nên tránh đi, đồng thời cũng mở một con đường cho Trang Nhã Khanh.

Sau đó, vài người cứ như vậy nhìn Trang Nhã Khanh lái xe đi. Sau khi Trang Nhã Khanh lái xe qua chỗ bảo vệ thì mấy người bảo vệ bị đánh thuốc mê ngất đi, lắc đầu, thật vô dụng. Cần bảo Tiêu Dật Phàm đòi mấy người bảo vệ có tác dụng một chút. Nếu không bị đánh thuốc mê dễ dàng như vậy, xe bị trộm đi thì làm sao bây giờ? Vậy thì đúng là phiền toái lớn rồi. Mình còn có một nửa cổ phần công ty, suy cho cùng cũng nên suy nghĩ cho thiên đường ở nhân gian một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Nhất định đã từng phẫu thuật thẩm mỹ.

Từ lúc Mạnh Thiệu Phong gặp Trang Nhã Khanh và Mạc Thiên ở cùng một chỗ trên đường từ thành phố C quay về thành phố A, hơn nữa nhìn quan hệ

của hai người tốt như vậy, Mạnh Thiệu Phong nghĩ mãi không ra.

Phải nói Trang Nhã Khanh mới đến đây, hoàn toàn không có khả năng quen biết Mạc Thiển, về phần Mạc Thiển làm sao có thể dễ dàng tin tưởng một người không quen biết đây? Nhưng nhìn dáng vẻ hai người lúc hai người trao đổi ánh mắt, cũng không giống như vừa mới quen biết. Chuyện này tới cùng là sao?

Mạnh Thiệu Phong suy nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra đầu mối.

Lệ Phương vẫn ở cùng một chỗ với Mạnh Thiệu Phong, mặc dù anh ta rất không tình nguyện. Sau chuyện của Trang Nhã Khanh, không biết Lệ Phương bị trở ngại tâm lý hay là vì các gì, lại bị điên rồi, anh ta chỉ có thể đưa Trang Nhã Khanh đưa vào bệnh viện tâm thần. Chuyện thuê người giết Trang Nhã Khanh, cũng vì Lệ Phương bị điên mà bỏ qua. Lệ Phương làm như vậy cũng là có nguyên nhân, trách nhiệm của anh ta không ít. Huống hồ bây giờ Lệ Phương đã điên rồi, anh ta cũng không tiếp tục so đo nữa. Trị bệnh mười năm, bác sĩ ở bệnh viện bảo anh ta đưa Lệ Phương về, Lệ Phương đã bình phục rồi, có thể về nhà rồi.

Sau khi Lệ Phương xuất viện anh ta lập tức dẫn Lệ Phương đi kiểm tra toàn thân, nói là có vài bệnh lây qua đường sinh dục, còn là AIDS. Mạnh Thiệu Phong cũng không quá bất ngờ, đã làm chuyện kia, làm gì có chuyện toàn thân mà lui ra, nhiễm bệnh cũng là chuyện bình thường. Bản thân anh ta cũng làm kiểm tra, may mà anh ta không bị Lệ Phương lây bệnh.

Vốn muốn mua cho Lệ Phương một căn phòng nhỏ, nhưng Lệ Phương sống chết không muốn, nếu anh ta nhất quyết muốn cô ta chuyển đi thì cô ta sẽ tự sát, Mạnh Thiệu Phong không thể không thỏa hiệp.

Bệnh của Lệ Phương đã tốt lên rất nhiều, ở chung cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa cuộc sống bình thường Lệ Phương cũng chăm sóc anh ta, như vậy cũng được. Vấn đề duy nhất chính là, phụ nữ bốn mươi mạnh như hổ. Lệ Phương nhanh giống người bốn mươi hơn người khác, chịu đựng ở bệnh viện tâm thần mười năm, cũng không tính là chịu đựng, nghe nói Lệ Phương đã từng phát sinh quan hệ với vài bệnh nhân. Sau khi về không có đàn ông làm sao mà chịu được. Lệ Phương bắt đầu thay đổi cách ăn mặc của mình, bắt đầu mặc váy quyến rũ lượn qua lượn lại trước mặt anh ta. Nhưng trước mặt một người phụ nữ có bệnh, dù có đói khát như thế nào đi chăng nữa cũng không chạm vào.

Lệ Phương không biết, còn tưởng Mạnh Thiệu Phong chê mình già. Mạnh Thiệu Phong đang nhúc nhúc đầu mẻ trán vì chuyện Mạc Thiển và Trang Nhã Khanh. Lệ Phương lại cầm một tờ báo chạy tới.

Hắn là loại báo nói về cách trang điểm. Lệ Phương ở nhà không có việc làm thì thường xuyên xem. Mạnh Thiệu Phong cũng không nhìn tờ báo mà Lệ Phương đưa qua đây, uống một ly rượu đỏ.

“Thiệu Phong, ở thành phố A mới mở một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ.”

“À...” Thật ra Mạnh Thiệu Phong hoàn toàn không nghe thấy Lệ Phương đang nói gì.

“Phẫu thuật thẩm mỹ có thể khiến phụ nữ trở nên trẻ tuổi xinh đẹp... Anh xem này, cho nên muốn hai mươi tuổi không phải giấc mơ. Anh vẫn ghét bỏ em già sao? Nếu không em đi làm phẫu thuật biến mình thành xinh đẹp nhé. Vậy anh không cần ghét bỏ em có được không?” Lệ Phương kéo tay Mạnh Thiệu Phong làm nũng, bắt Mạnh Thiệu Phong ngẩng đầu lên nhìn cô ta.

Lệ Phương trang điểm rất đậm, che khuất nếp nhăn, nhưng càng làm người ta sờn gai ốc. Phần quá dày, nhìn mặt Lệ Phương giống hệt như mặt nạ màu trắng. Hơn nữa, Lệ Phương còn trang điểm kiểu khó. Trên mặt hoàn toàn không có cảm giác quyến rũ, chỉ làm cho người khác cảm thấy không ra ngô ra khoai gì.

“Cô nói gì?” Mạnh Thiệu Phong nghe thấy câu nói của Lệ Phương, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Em nói, em muốn phẫu thuật thẩm mỹ để mình thêm xinh đẹp, anh sẽ không chán ghét em nữa.” Lệ Phương không biết tại sao Mạnh Thiệu Phong lại có phản ứng mạnh như thế, nhưng vẫn rất vui. Có phải Thiệu Phong đồng ý để cô ta phẫu thuật thẩm mỹ không? “Em đến đó, sau đó gọt mặt thành trái xoan, cắt mất một mí thành hai mí, mũi to, ngực lớn đều phải sửa hết, nhất định sẽ cho anh thấy một em hoàn toàn mới.” Lệ Phương lái nhái.

“Tôi không hỏi cô cái này, phía trước câu đó, cô nói gì?” Mạnh Thiệu Phong túm lấy bả vai của Trang Nhã Khanh, bóp mạnh đến mức Lệ Phương kêu lên mới buông ra.

“Em nói, anh ghét em già.”

“Phía trước một câu nữa.”

“Phẫu thuật thẩm mỹ có thể khiến phụ nữ biến thành trẻ tuổi xinh đẹp?” Không biết Mạnh Thiệu Phong muốn hỏi câu nào.

“Không phải câu này, cô nói cái gì hai mươi năm?”

“À... Câu đó sao?” Lệ Phương cầm tờ báo đưa vào tay Mạnh Thiệu Phong, chỉ chỗ đó cho anh ta. “Anh xem, chính là nơi này, khiến cho trở thành hai mươi tuổi không phải là giấc mơ.”

Chính là cái này, Mạnh Thiệu Phong biết chính là chuyện này. Năm nay anh ta 37 tuổi, mặc dù nhìn cô nhỏ hơn mình hai mươi tuổi, nhưng giọng nói và tuổi giống nhau, có khả năng này hay không, chính là Nhã Khanh làm phẫu thuật thẩm mỹ? Đúng, chính là như vậy. Chính là vậy, bây giờ có thể giải thích tại sao quan hệ của Nhã Khanh và Mạc Thiển ttoas như vậy, vì vậy Trang Nhã Khanh chính là Trang Nhã Khanh vợ của anh ta.

Nghĩ như vậy, Mạnh Thiệu Phong vô cùng kích động. Đúng, không sai, chính là như vậy. Thật ra Trang Nhã Khinh chưa chết, thì thể còn chưa nhìn thấy, tại sao mình lại xác nhận rằng Trang Nhã Khinh đã chết, vì danh hiệu của tên sát thủ kia sao? Anh ta nói chết thì chết rồi sao?

Haha, Nhã Khinh của anh ta chưa chết, chưa chết. Nhã Khinh, vợ của anh ta. Mạnh Thiệu Phong đồ đần, cầm tờ báo kia cười ngây ngô. “Hah Haha.”

Lệ Phương không rõ chân tướng, nghi ngờ vẩy tay trước mặt Mạnh Thiệu Phong, nhưng anh ta hoàn toàn không có phản ứng. Không phải là biết cô ta trở nên trẻ tuổi xinh đẹp nên mới kích động như vậy sao? Ủ, mình nhất định phải thử xem sao, mình phải trở nên xinh đẹp trẻ tuổi, như vậy mới có thể bắt lấy trái tim Mạnh Thiệu Phong.

Mặc dù cách xa mười năm nhưng Mạnh Thiệu Phong vẫn không quên cô ta, trong lòng Mạnh Thiệu Phong nhất định có cô ta. Chỉ là bây giờ cô ta vừa xấu vừa già, cho nên Mạnh Thiệu Phong mới không muốn động vào cô ta. Chờ cô ta phẫu thuật thẩm mỹ về, nhất định sẽ khiến Thiệu Phong mê hoặc, haha.

Lệ Phương đắm chìm trong ảo tưởng của mình, trong ảo tưởng của mình, cô ta trở thành xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp đến mức khiến đàn ông đổ rập hết, dáng người hoàn mỹ đến mức khiến tất cả đàn ông phun máu mũi. Cô ta mặc áo cưới trắng tuyệt đẹp, tay cầm một bó hoa tươi, đứng trong lễ đường chờ Mạnh Thiệu Phong. Sau đó, người đàn ông của cô ta, Mạnh Thiệu Phong mặc lễ phục màu trắng, chậm rãi đi về phía cô ta...

Trong lễ đường vang lên hành khúc dành cho hôn lễ. Mọi người vỗ tay, chúc phúc cho bọn họ.

Mạnh Thiệu Phong bỗng nhiên đứng dậy, không để ý đến Lệ Phương đang ở bên cạnh không có cách nào thoát khỏi ảo tưởng của chính mình, cô ta bị động tác của anh ta làm ngã xuống mặt đất, Mạnh Thiệu Phong đi vào thư phòng của mình.

Trước tiên của điều tra thêm lý lịch của Trang Nhã Khinh, nếu lai lịch bất minh, vậy thì giống như anh nghĩ. Trang Nhã Khinh đã đi phẫu thuật thẩm mỹ. Chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Mặt dày mày dạn thật sự có nghị lực.

Đây không phải là lần đầu tiên Trang Nhã Khinh đến chợ. Cô không thích mua đồ ăn ở siêu thị, cảm thấy đồ ăn ở siêu thị không tươi ngon như ở chợ.

Mặc dù có người nói, đồ ăn ở chợ không qua kiểm tra đo lường, thuốc trừ sâu có khả năng vượt chỉ tiêu, đồ ăn ở siêu thị an toàn hơn một chút. Nhưng Trang Nhã Khinh lại cảm thấy đồ ăn ở siêu thị không an toàn bằng ở chợ, quan trọng là Trang Nhã Khinh có thể phân biệt được đồ ăn có bị phun quá nhiều thuốc không. Như vậy, ở gần đó có nông dân bán thức ăn tốt, có vẻ tự nhiên hơn một chút.

Trang Nhã Khinh dừng lại mua khoai lang ở quán phía trước. Người bán khoai lang chính là một bà cụ 60 tuổi. Bà cụ thấy có cơ hội bán hàng được, mình ở đây tới giữa trưa, vậy mà không bán được một củ khoai lang nào. Thấy Trang Nhã Khinh dừng xe trước quầy, bà cụ cảm thấy có hy vọng, bầu trời có thể sáng hơn rồi.

"Tiểu thư, chọn khoai lang đi, toàn bộ đều là do tôi tự trồng, không dùng thuốc trừ sâu, vừa thơm lại vừa giòn, ăn rất ngon đó."

Trang Nhã Khinh ngồi xổm xuống, chọn mấy củ khoai lang, đưa cho bà cụ 100 đồng.

Tay bà lão run rẩy cầm tiền, lấy chút tiền lẻ từ trong túi ra, nhưng lại không đủ tiền lẻ. Nhưng không thể bỏ qua chuyện buôn bán, bà cụ cực kỳ khó xử. "Tiểu thư, cô xem có tiền lẻ không? Tôi không có tiền lẻ."

"Không cần tìm nữa, cháu cảm thấy sức khỏe quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác, bà bán cho cháu khoai lang không dùng thuốc chính là bảo đảm sức khỏe cho cháu, chỗ này đáng giá 100 đồng." Trang Nhã Khinh cười nhẹ, xách túi khoai lang ra khỏi quầy khoai lang.

Mọi người thấy Trang Nhã Khinh hào phóng như vậy, cũng nghe thấy lời nói của Trang Nhã Khinh, tất cả mọi người tranh nhau hô.

"Tiểu thư, chọn cái trắng của tôi đi, tuyệt đối không sử dụng thuốc."

"Tiểu thư, chọn cà chua của tôi đi, không dùng thuốc."

"Tiểu thư, chọn của tôi đi..."

Trang Nhã Khinh nhìn nhìn, không để ý đến bọn họ. Đừng tưởng cô không nhận ra, tưởng cô

là người coi tiền như rác sao? Cái trắng kia, vừa to lại vừa đẹp, làm gì có chuyện không dùng thuốc. Cà chua kia cũng vậy, đỏ như thế, không phải dùng thuốc kích đỏ sao?

Làm cái gì cũng hy vọng mình kiếm được lợi nhuận cao nhất, nông dân cũng vậy. Những được phẩm hóa học này khiến rau dưa hoa quả nhanh lớn một chút, nhìn vừa to, vừa đẹp. Nhưng những loại thuốc hóa học này chính là thuốc hóa học, tác dụng phụ của nó rất lớn.

Dạo gần đây, không phải là Melanin thì là nước cống ngầm, loại nào không phải chất gây ung thư? Điều là những người buôn bán hy vọng có số tiền lãi kèch sù gây ra.

Trang Nhã Khanh tùy tiện mua một chút thức ăn chưa từng sử dụng thuốc, hoặc lượng sử dụng tương đối ít, sau đó xách toàn bộ túi về nhà.

Từ rất xa, Trang Nhã Khanh đã nhìn thấy có vài người vây quanh xe mình. Lại có thể là nhóm người Trần Khải. Trang Nhã Khanh cười trào phúng, quả nhiên muốn mặt dày mày dạn phải có nghị lực.

“Tôi còn đang nghĩ xem cô để xe ở đây rồi đi đâu, hóa ra là đi mua thức ăn. Sao thế, nhìn cô không giống người biết nấu ăn chút nào đấy.” Trần Khải tựa người vào đầu xe, miệng ngậm một điếu thuốc, không biết hăng thuốc nào.

“Tránh ra, đừng làm bẩn xe của tôi.” Không muốn phí lời vô ích.

“Tính khí thật lớn nha.” Trần Khải chính là không tránh ra. Vừa rồi để Trang Nhã Khanh chạy thoát, bây giờ đã chuẩn bị mọi thứ rất tốt rồi, còn sợ không bắt được Trang Nhã Khanh sao?

“Sao thế, đã hết đau rồi sao?” Trang Nhã Khanh nhìn về phía chỗ kia của Trần Khải, Trần Khải che chỗ đó theo bản năng. Sau đó phát hiện động tác này của mình rất không đẹp, lại buông tay ra.

“Vẫn còn đau, nhưng em có thể giúp tôi hết đau đó.” Trần Khải cười đủ thô tục. “Các anh em, lên. Nếu lần này lại để cô ta chạy thoát, các người tự mổ bụng tự sát đi.” Trần Khải dương dương tự đắc, cho rằng mình đã tính toán hoàn mỹ rồi.

Chỗ này các chợ rất gần, đây chính là nơi mà phần lớn công nông dân thường đi lại. Trần Khải không sợ hãi, ban ngày ban mặt, hơn nữa người đi lại rất nhiều, nhưng anh ta không thèm để người khác vào mắt.

Có điều là, Trần Khải không sợ cũng là có nguyên nhân. Thứ nhất, cha anh ta là cục trưởng cục cảnh sát, dù có xảy ra chuyện gì cũng có cha anh ta chùi dít, cho nên lá gan của Trần Khải mới lớn như vậy. Thứ hai, trong xã hội hiện đại này, không thân không thiết, làm gì người nào từ bỏ tính mạng của mình cứu một cô gái hoàn toàn không quen biết, nhiều người cao to như vậy, dù có tâm nhưng cũng không có lá gan kia.

Trần Khải dựa vào hai điểm này. Nhưng Trần Khải tính toán sai rồi, chính là câu nói vừa rồi kia.

Trang Nhã Khanh tóm lấy sơ hờ duy nhất của anh ta, hét lên. “Cứu tôi với, người nước R cường bạo con gái...”

“Mẹ nó, nói linh tinh cái gì đấy.”

“Cứu tôi với, bất lịch sự. Người nước R không chỉ muốn chiếm lãnh địa nước ta, còn muốn cường bạo dân lành, tất cả mọi người là người nước Z, giúp tôi với...” Trang Nhã Khanh vừa kêu to, vừa khóc lóc, ngoại trừ những nhóm người của Trần Khải thì những người khác đều vô cùng vô cùng tức giận.

“Nước R khốn kiếp, bọn họ là người nước R.”

“Nếu nước R muốn đến cướp đoạt lãnh thổ của nước ta, lại còn muốn làm như vậy với người trong nước ta như vậy.”

“Bọn họ còn mặt mũi tới nước Z sao, thật sự không để chúng ta vào mắt rồi.”

“Đánh chết đám người nước R, đánh chết đám người nước R.”

Mọi người vốn đang thờ ơ lạnh nhạt bỗng nhao nhao lên, có người cầm cuốc, có người cầm xẻng, cái gì tiện tay thì lấy cái đấy, vây đám người Trần Khải lại.

“Các người muốn làm gì? Muốn tạo phản có phải không?” Trần Khải vẫn còn ra vẻ uy nghiêm quát. Những thứ nông dân không biết tự lượng sức mình này.

Nhưng người càng ngày càng nhiều, nhóm người Trần Khải càng có vẻ nhỏ bé. Cuối cùng Trần Khải cũng sợ hãi, lớn tiếng giải thích. “Tôi không phải là người nước R, tôi là người nước Z, tôi thật sự là người nước Z.”

“Không tin, tôi vừa nghe thấy anh nói nếu thuộc hạ để vị tiểu thư kia chạy thì phải mổ bụng tự sát.”

“Tôi cũng nghe thấy.”

“Thiếu gia, làm sao bây giờ.” Thật ra bọn họ chính là người bảo vệ Trần Khải. Nói đến đây, mồ hôi lạnh thì nhau tuôn rơi. Nhiều người như vậy, mỗi người chỉ cần nhổ một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết bọn họ.

“Có thể làm gì bây giờ? Gọi điện cho cha tôi, để ông ấy dẫn người của cục cảnh sát đến đây trấn áp.” Mấy người bọn họ làm sao có thể đánh thắng được nhiều người như vậy. Bây giờ chỉ có thể kéo dài thời gian thôi.

Trang Nhã Khanh xuyên qua đám người, tặng cho Trần Khải một nụ hôn gió, cười lớn lái xe rời khỏi chỗ này. Cô không cần lo lắng Trần Khải bị đánh chết, tuy hiệu suất làm việc của cục cảnh sát chậm, nhưng trường hợp của con trai cục trưởng sẽ rất nhanh. Nhiệm vụ của cô là về nhà, làm một bữa tiệc lớn.

Con nhóc chết tiệt. Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chuyện riêng của anh em không nên hỏi nhiều.

"Tại sao đồ ăn lại bị vụn như vậy? Có phải để cho cô mua thức ăn cho nên cô mới mua những thứ này cho chúng tôi ăn đúng không?" Tiêu Dật Phàm nhìn thức ăn trong tay Trang Nhã Khanh. Những thứ này có phải ở chợ không ai mua cho nên Trang Nhã Khanh mới nhặt về không?

"Nói nhảm, bản thân tôi cũng muốn ăn. Có lẽ sâu đục, cà chua nhỏ, nhưng những thứ này không dùng thuốc hóa học, ăn cũng phải tươi một chút. Có ăn không? Không ăn tôi vứt đi." Trang Nhã Khanh cầm đồ ăn tới thùng rác ở bên cạnh, làm bộ muốn vứt đi.

Tiểu Nguyệt chạy vụt qua đây ôm lấy chân của Trang Nhã Khanh. "Dì, thầy nói không thể lãng phí thức ăn do các bác nông dân vất vả mới trồng được nha... Mặc dù những chỗ này con cảm thấy không giống như dùng mồ hôi để trồng. Nhưng thầy nói thức ăn đều là mồ hôi, cơm cũng là mồ hôi."

Trang Nhã Khanh ngồi xồm xướng, kiên nhẫn giải thích. "Tiểu Nguyệt, chuyện này không thể giải thích như thế... Mấy thứ này là do các bác nông dân vất vả và lao động, chảy rất nhiều mồ hôi mới sản xuất ra, cái này không phải mồ hôi mà là rau củ quả nhé. Giống như Tiểu Nguyệt dùng chất dẻo cao su để dựng nhà đó, có phải Tiểu Nguyệt cũng bị chảy mồ hôi không?" Trang Nhã Khanh thấy trên bàn uống nước có một ngôi nhà xiêu xiêu vẹo vẹo được làm bằng chất dẻo cao su, cái đây không phải do Tiểu Nguyệt làm thì ai làm đây.

"Vâng, con biết rồi."

"Tiểu Nguyệt thật thông minh."

Tiêu Dật Phàm đón thức ăn trong tay Trang Nhã Khanh, thật ra không phải tất cả đều là rau củ quả, Trang Nhã Khanh còn mua hai con cá. "Chỉ có cá, toàn bộ đều là rau củ quả. Cô tính toán quá kỹ lưỡng rồi."

"Tôi đảm bảo anh sẽ cảm nhận được đây là phúc khí của anh."

"Được, Tiêu Dật Phàm tôi thật có phúc khí."

Nhìn Trang Nhã Khanh một mình bận rộn trong phòng bếp. Tiêu Dật Phàm có một loại cảm giác, chính là hai người vợ, một người đang chơi với con gái ở phòng khách, một người đang nấu cơm. Cảm giác như vậy, thật vui vẻ...

"Muốn tôi giúp một tay không?" Thật ra Trang Nhã Khanh rất quen thuộc, cũng không cần ai phải hỗ trợ. Nhưng Tiêu Dật Phàm lại cảm thấy, mọi người đều có chuyện làm, chỉ mình anh ta không có, nên cảm thấy không tiện.

"Vào đi, giết cá." Có người hỗ trợ, Trang Nhã Khanh hoàn toàn không khách khí.

"Tại sao không mua con đã giết rồi? Hoặc là mua xong bảo người ta giết cho."

"Không tươi." Trang Nhã Khanh đun nước sôi đổ lên cà chua, sau đó thật nhẹ nhàng lột bỏ vỏ cà chua, phương pháp này rất khó làm một cách hoàn hảo. "Ông nội Tiêu đâu?" Hôm nay đến lâu như vậy mà chưa gặp ông nội Tiêu.

"Vừa đi vận động một chút, nên sáng tôi đưa ông đến nhà bạn, tối tôi sẽ đón ông về." Tiêu Dật Phàm cuộn tay áo lên bắt đầu sự nghiệp giết cá.

Trang Nhã Khanh thấy trong tủ lạnh nhà Tiêu Dật Phàm có thịt gà và trứng gà, cho nên nhất định phải tận dụng, nếu không thì để lâu cũng không tốt.

Tùy tiện làm một quả trứng chiên cà chua, một đĩa củ cải đường, một bát khoai lang ướp đá, một đĩa thịt gà kho, còn có canh rau chân vịt là được rồi.

"Mặc dù đều là một vài món ăn gia đình, nhưng mùi vị rất ngon, Tiêu Dật Phàm tôi đúng là có phúc khí." Có thể cưới cô gái này về nhà mới đúng là có phúc khí.

Vừa đủ ăn, không còn một chút đồ ăn thừa nào, toàn bộ nước canh cũng được uống sạch. Cái khoai lang đường ướp lạnh kia, trên cơ bản người lớn mỗi người ăn một miếng, còn lại toàn bộ đều đưa vào bụng Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt cầm củ khoai lang cuối cùng sung sướng ngồi gặm.

Một lát sau, tất cả đều vào bụng của Tiểu Nguyệt. Sau đó thất vọng nhìn đĩa trống trên bàn. “Dì, tại sao lại hết rồi ạ?”

“Ừ, hôm nay đã ăn no chưa?”

“No rồi, nhưng Tiểu Nguyệt còn muốn ăn.”

“Lần sau dì lại làm cho con ăn được không? Bây giờ ăn nhiều bụng sẽ đau đó...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Em chính là vợ anh.

Trang Nhã Khanh thật không ngờ, Mạnh Thiệu Phong sẽ tìm tới cửa, hơn nữa lúc cô vừa mới mở cửa đã bị Mạnh Thiệu Phong ôm vào ngực.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Trang Nhã Khanh tức giận, có phải Mạnh Thiệu Phong uống nhầm thuốc đúng không, vừa gặp đã ôm cô, lại còn ôm chặt như thế.

"Buông Nhã Khanh ra." Mặc Thiển hỗ trợ, nhưng không thể khiến Mạnh Thiệu Phong buông tay ra.

Đúng lúc ba vị sư huynh không có ở nhà. Đại sư huynh ra ngoài làm nhiệm vụ, không biết đến nước nào, Nhị Sư huynh có việc phải xử lý ở công ty, nhưng còn Tiểu sư huynh, Trang Nhã Khanh thật không biết dạo này Tiểu Sư huynh đi sớm về trễ làm chuyện gì. Cũng không còn cách nào khác, Thiển Thiển không biết võ, Trang Nhã Khanh cũng không chịu nổi nữa, cô nắm chặt tay của Mạnh Thiệu Phong, dùng lực bẻ sang một bên, anh ta lập tức buông tay ra. Trang Nhã Khanh còn chưa bỏ qua. "Mẹ nó, ghê tởm như vậy, lại còn ôm tôi. Nếu không phải bà đây không chú ý, anh có thể ra tay được sao. Mẹ nó, đàn ông hèn hạ." Trang Nhã Khanh thật sự nổi giận, vừa nói tục vừa đá Mạnh Thiệu Phong. Mạnh Thiệu Phong cũng không phải là đàn ông trời gả không chặt, Trang Nhã Khanh hoàn toàn chưa đá đến anh ta.

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa. Đá không tới đúng không? Cả người có võ để làm gì? Bị người khác ức hiếp trên đầu mà vẫn nhẫn nại, đó không phải là tác phong của Trang Nhã Khanh.

Chỉ thấy Trang Nhã Khanh tung người lên, sau khi xoay tròn một vòng, đá một cước vào mặt Mạnh Thiệu Phong, anh ta lao đảo rồi ngã xuống đất. Trong nháy mắt mặt sưng lên, khóe miệng chảy máu.

"Mẹ nó, dám giờ trò lưu manh với bà đây."

Mạnh Thiệu Phong bò dậy, dùng ánh mắt chăm chú đầy tình cảm nhìn Trang Nhã Khanh. Càng nhìn càng thấy giống Nhã Khanh, không chỉ giọng nói giống nhau, mà ngay cả ánh mắt cũng giống. Chính là vợ của anh ta, bà xã của anh ta.

Lau máu nơi khóe miệng, Mạnh Thiệu Phong cười dịu dàng. "Anh ôm vợ mình, sao đã thành giờ trò lưu manh rồi."

Trang Nhã Khanh chấn động, Mạnh Thiệu Phong sẽ không biết chuyện gì chứ? Mặc dù khiếp sợ, nhưng Trang Nhã Khanh cũng không biết nói tràn đầy châm biếm và châm chọc. "Tôi nói này tổng giám đốc Mạnh, anh có một bà vợ điên, không phải bệnh điên cũng lây chứ, bản thân anh cũng điên rồi, không phải đi khắp nơi nhận vợ chứ?" Vợ? Anh ta vẫn còn mặt mũi gọi như vậy sao?

"Nhã Khanh, mặc kệ em có thừa nhận hay không, em vẫn là vợ của anh, đây là chuyện không thể thay đổi được."

"Mạnh Thiệu Phong, anh đừng có mà chó điên cắn người. Chứng minh thư của tôi ở đó, tôi mới chỉ có mười bảy tuổi, anh nghĩ một cô bé mười bảy tuổi có thể kết hôn sao? Anh mắc bệnh hoang tưởng à?"

"Chứng minh thư cũng có thể làm giả." Mạnh Thiệu Phong cố chấp cho rằng, Trang Nhã Khanh chính là vợ của anh ta.

"Anh nói, tôi giống vợ anh ở điểm nào?" Khuôn mặt bây giờ hoàn toàn khác với trước kia.

"Em có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ." Đúng vậy, Trang Nhã Khanh nhất định đã từng chỉnh sửa khuôn mặt. Khuôn mặt có thể thay đổi, có thể thay đổi tuổi tác, nhưng giọng nói và ánh mắt không thể thay đổi.

Trang Nhã Khanh không nghĩ ra điểm này đó...

"Cho dù anh có nói như thế nào, tôi cũng không phải vợ của anh, tôi mới không phải bà điên, tôi có điểm nào giống với bà điên kia chứ?" Trang Nhã Khanh hung hăng liếc Mạnh Thiệu Phong.

“Không phải, cô ta không phải vợ anh, vợ anh là Trang Nhã Khanh, chính là Trang Nhã Khanh em.” Không thừa nhận nhưng vẫn là vợ anh ta. Anh điều tra Trang Nhã Khanh, Trang Nhã Khanh bỗng nhiên xuất hiện ở thành phố A, không có bất kỳ hộ khẩu hay cái gì khác. Hơn nữa, không có tài sản ở thành phố A, hoàn toàn trống rỗng.

Anh ta điều tra lại thời điểm Trang Nhã Khanh chết, theo người nhìn thấy tận mắt, sau khi tên sát thủ kia giết Trang Nhã Khanh đã mang thi thể của cô đi theo. Anh ta không thể không nghĩ như vậy. Lúc trước Trang Nhã Khanh chưa chết, sát thủ mang cô đi, cô còn sống. Sau đó, cô biết Lê Phương thuê người giết mình. Cho nên phẫu thuật thẩm mỹ quay về, nói không chừng chính là tìm anh ta báo thù. Điểm ấy hoàn toàn có khả năng.

“Haha, tôi không nói chuyện với kẻ điên.” Trang Nhã Khanh muốn đóng cửa, nhưng chân Mạnh Thiệu Phong lại chặn ngang, Trang Nhã Khanh không có cách nào đóng cửa lại được. Trang Nhã Khanh không muốn có nhiều khúc mắc với Mạnh Thiệu Phong, cô muốn báo thù, nhưng cô cũng muốn đoạt lại công ty, sau đó khiến cho Mạnh Thiệu Phong và Lê Phương thân bại danh liệt đi làm ăn mầy, đoạt lại toàn bộ những gì thuộc về cô trên người anh ta. Nhưng có nhiều liên quan đến Mạnh Thiệu Phong là điều cô không muốn.

“Nhã Khanh, anh biết em hận anh, em có thể đánh anh, mắng anh, thậm chí có thể giết anh, nhưng em đừng không thừa nhận mình là Nhã Khanh.”

“Tôi không phủ nhận mình không phải là Trang Nhã Khanh, nhưng tôi thật sự không phải vợ anh. Bây giờ, anh có thể lặn đi được rồi, đừng tới quấy rầy tôi, tôi không muốn thấy đồ lưu manh như anh.”

“Không, trừ phi em có thể chứng minh được em không phải vợ anh, nếu không thì anh sẽ không tin.” Chắc chắn Nhã Khanh không thể chứng minh, bởi vì chính là vợ của anh ta, đây là sự thật, ai cũng không thay đổi được.

Trang Nhã Khanh thả tay ra, để Mạnh Thiệu Phong vào nhà. Ôm hai tay trước ngực, không kiên nhẫn nói. “Được rồi, anh muốn tôi chứng minh như thế nào?”

“Nhìn đi, ngay cả động tác này cũng giống vợ anh như thế.” Mạnh Thiệu Phong không trả lời ngay, mà nhìn rõ toàn bộ động tác của Trang Nhã Khanh.

Trang Nhã Khanh tức giận thả tay xuống, để bên hông. “Đừng nói nhảm nhiều như vậy, nói đi, muốn tôi chứng minh như thế nào? Tôi không muốn dây dưa vấn đề này với anh.”

“Hộ khẩu của em đâu?”

“Không có.” Lúc trước làm chứng minh thư, ai còn nghĩ đến làm cả hộ khẩu. Không được, lần sau phải nhờ Dịch Nham hỗ trợ làm một bản hộ khẩu mới được.

“Không có là đương nhiên, vì hộ khẩu của em vẫn ở chỗ anh.” Mạnh Thiệu Phong lấy hộ khẩu của Trang Nhã Khanh ra từ trong túi áo.

“Haha, tôi chỉ trùng tên trùng họ với người trên đây thôi, không phải tôi. Tôi không phải người ở đây, cũng không phải là người thành phố C, hộ khẩu ở quê nhà.” Nhìn tên trên đây mà dám khẳng định cô là vợ anh ta, không có khả năng.

“Tôi vẫn còn cách khác.” Mạnh Thiệu Phong hứng thú nhìn chằm chằm cơ thể của Trang Nhã Khanh, dáng người Trang Nhã Khanh cũng thay đổi rất tốt. Mặc dù anh ta không thích Trang Nhã Khanh phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng hiệu quả không phải tốt bình thường. Đã mười năm rồi anh ta chưa được gần gũi Trang Nhã Khanh.

Nghĩ đến điều này, Mạnh Thiệu Phong không tự chủ có phản ứng. Cơ thể có phản ứng là bản năng của con người.

Cảm giác bị nhìn như vậy rất là khó chịu. Rõ ràng bản thân ăn mặc chỉnh tề, nhưng bị nhìn như vậy giống như mình không mảnh vải che thân đứng trước mặt Mạnh Thiệu Phong. “Nhìn cái gì, cần thận tôi móc mắt anh ra. Có phương pháp gì thì nói thẳng.”

“Vợ tôi, đương nhiên không còn là xử nữ nữa. Nếu em vẫn là xử nữ, thì không phải là vợ anh.” Mạnh Thiệu Phong nói như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Đồ lưu manh không biết xấu hổ.

Trang Nhã Khanh nghe thấy câu nói của Mạnh Thiệu Phong, sau đó nhìn vào mắt của anh ta, lập tức biết anh ta đang nghĩ gì, vô cùng tức giận. “Cái đồ lưu manh, không biết xấu hổ.” Trang Nhã Khanh đẩy Mạnh Thiệu Phong ra khỏi cửa, nặng nề đóng cửa lại. Ngực vẫn lên xuống phập phồng, nhìn đã biết là tức giận không nhẹ.

“Nhã Khanh.” Mặc Thiển cảm thấy Nhã Khanh bây giờ giống hệt như gà mái xù lông. Rót một chén nước mang nó lại cho Trang Nhã Khanh. Trang Nhã

Kính nhận cốc nước, một hộp uống sạch.

"Các tên khốn kiếp đáng chết kia, lại có thể có ý đồ với mình. Sớm biết vậy một cước lên mặt anh ta kia, nên đá chết anh ta luôn cho rồi."

"Ừ, lần sau nếu anh ta còn làm như vậy, không cần do dự, phé anh ta là được rồi. Đừng tức giận, tức giận vì loại người này rất không đáng." Thật sự không đáng. Vừa rồi lúc biết suy nghĩ của Mạnh Thiệu Phong thì ngay cả cô cũng muốn đá bay anh ta, chứ đừng nói đến Nhã Khanh, haiz.

Sau khi Mạnh Thiệu Phong bị đuổi ra càng thêm chắc chắn Nhã Khanh chính là vợ mình. Trong lòng vô cùng vui mừng, mặc dù bây giờ vợ không muốn gặp anh ta, nhưng biết vợ mình không chết là tốt rồi. Mình còn có cơ hội để vợ quay về bên mình. Anh ta có tự tin kia, Nhã Khanh nhất định vẫn còn cảm tình với mình, nếu không thì anh ta sẽ không dễ dàng ra đây như vậy.

Mạnh Thiệu Phong đoán không sai, Nhã Khanh vẫn còn cảm tình với anh ta, nhưng tất cả đều là hận. Hận anh ta lừa cô, hận anh ta cướp đi công ty của cô, hận anh ta dung túng người đàn bà kia sát hại cô và đứa nhỏ của cô.

Nghĩ đến người đàn bà kia, Nhã Khanh cảm thấy mình nên tìm thời gian rảnh đi gặp cô ta rồi. Có lẽ, nên dùng thuật dịch dung. Cái kia cũng chính là bí kíp gia truyền của sư thúc.

Mạnh Thiệu Phong đợi ở bên ngoài một lúc, không thấy Nhã Khanh muốn mở cửa, lấy hiểu biết nhiều năm về Nhã Khanh, cũng biết Nhã Khanh sẽ không mở cửa, cho nên, tự mình rời khỏi chỗ này.

Mặc kệ đi, dù sao cũng biết Nhã Khanh ở đây rồi, Nhã Khanh lại không biết bay, khi nào có thời gian, anh ta sẽ lại đến.

Sau khi Mạnh Thiệu Phong rời đi, Nhã Khanh, Mạc Thiên và Tiểu Nguyệt cùng nhau rời khỏi nhà. Mặc dù nói lập công ty có rất nhiều chuyện có thể làm trên mạng, nhưng đăng ký công ty vẫn phải đến tận nơi mới có thể ký tên đóng dấu.

Sau khi đăng ký công ty xong sẽ đến phần xét duyệt tài chính gì đấy, mãi cho đến trưa, Nhã Khanh và Mạc Thiên cùng nhau đi xem nhà.

Không hổ là cửa hàng trang sức lớn nhất thành phố A, bên ngoài được sửa sang long lẫy. Thủy tinh Swarovski làm cửa xoay tròn, trên biển hiệu còn khảm kim cương, Nhã Khanh vừa thấy đã trợn mắt há hốc mồm. "Mẹ nó, đây là khoe của sao? Không sợ những người tới đây lấy kim cương đi sao?" Có ý như vậy sao? Nhã Khanh không biết trị an ở thành phố A tốt như vậy đấy, còn không có người đến ăn trộm gì đó ở trang sức Minh Tâm.

"Không phải, những viên kim cương khảm ở đây mặc dù là thật, nhưng chất lượng không tốt, nếu bị trộm đi cũng không đáng bao nhiêu tiền. Bọn họ làm như vậy với mục đích là trưng bày tài lực của bọn họ, sau đó cũng không sợ bị trộm đi, vẹn cả đôi bên thôi." Mạc Thiên làm nghề này, liếc mắt một cái có thể phân biệt rõ ưu khuyết điểm của kim cương. Mỗi người đều có tài năng riêng, về phần phương diện này thì Nhã Khanh thật sự không tốt.

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chúng ta có cần vào xem trước không?" Phụ nữ trời sinh thích đồ vật như vậy. Vào xem ngoại trừ có thể học hỏi còn có thể nhìn đã mắt, nhìn xem rốt cuộc trang sức Minh Tâm ở thành phố A có đủ tư cách làm đối thủ của bọn họ không. Nghe qua có một chút ngạo mạn.

"Được." Hai người dắt đứa nhỏ đi vào trang sức Minh Tâm. Nhã Khanh và Mạc Thiên mỗi người một về, tất cả đều là thứ nhất thứ hai, nhưng giống nhau ở chỗ đều hấp dẫn ánh mắt của người khác. Hơn nữa với những trang sức được phối hợp với quần áo trên người cũng đủ nói cho bảo vệ biết bọn họ có khả năng mua nổi trang sức ở đây không. Cho nên Nhã Khanh, Mạc Thiên và Tiểu Nguyệt dễ dàng đi vào.

Mạc Thiên và Nhã Khanh không thống nhất, Mạc Thiên hướng về phía những vấn đề về chất liệu, thiết kế được trưng bày ở quầy, bởi vì cô cũng muốn làm việc này. Chỗ nào cũng có thiết kế của bậc thầy, trang sức Minh Tâm có thể lớn như vậy, khẳng định là có chỗ hơn người. Mạc Thiên cảm thấy được, mình có thể học tập rất nhiều thứ ở đây.

Nhã Khanh chủ yếu xem những thiết kế bên trong. Ví dụ như những trang sức kia được thiết kế ra sao, nhưng nơi được trưng bày các loại trang sức. Điều Nhã Khanh phải làm chính là những thứ này. Haha, trước kia có học một chút về thiết kế.

Tiểu Nguyệt vẫn nhìn những đồ trang sức lấp lánh này, nhìn không chớp mắt. Vậy mới nói, phụ nữ trời sinh đã thích những thứ lấp lánh phát sáng, trẻ con cũng không ngoại lệ.

Tiểu Nguyệt rất nhanh nhìn trúng một cái kẹp tóc. Kẹp tóc kia rất tinh xảo, thiết kế cũng có vẻ độc đáo, mặt trên hình bướm, trên cánh bướm còn đính những viên kim cương nhỏ, "Mẹ, kẹp tóc này rất đẹp, mẹ, con muốn dùng cái này cái tóc."

Nhân viên bán hàng cảm thấy có thể bán hàng nên vô cùng tích cực. Trích phần trăm khi bán đi một sản phẩm trang sức cũng đủ vượt qua một tháng tiền lương gốc. "Em gái thích cái tóc này sao? Chị lấy cho em xem được không?" Cười vô cùng dịu dàng. Cũng không có cách nào khác, vì trích phần trăm, cô ấy đúng là phải luyện tập ở nhà rất lâu mới có thể nở nụ cười khiến người ta có ấn tượng tốt nhất.

Tiểu Nguyệt giữ chặt góc áo của Mạc Thiên, không muốn Mạc Thiên đi. Bé rất thích cái tóc kia, nhìn rất đẹp. "Mẹ, Tiểu Nguyệt muốn kẹp tóc."

Mạc Thiên không có tiền, lúc rời đi với Nhã Khanh mình cũng không có tiền riêng. Trước kia ở nhà anh trai chỉ cho cô một chút tiền sinh hoạt, chưa bao giờ cho nhiều. Chiếc cái tóc này nhìn qua rất đắt.

"Tiểu Nguyệt, chúng ta đi xem cái khác được không?" Mạc Thiên nhẹ nhàng hỏi.

“Không muốn, con chỉ thích cái này thôi.” Không chịu nổi sự khẩn cầu của Tiểu Nguyệt, Mạc Thiên quay đầu nhìn chiếc cài tóc kia, giá đến tám vạn, quá đắt. “Quá đắt, chúng là không mua được không?”

“Không, nếu cha ở đây nhất định sẽ mua cho con... Huhu... Con muốn cha...” Tiểu Nguyệt bắt đầu khóc lên.

Mạc Thiên có chút xấu hổ, nhưng cũng có chút đau lòng. Chẳng lẽ trong lòng con mình cô thật sự không bằng cha nó sao? Bây giờ Tiểu Nguyệt cũng muốn rời xa cô ở với cha sao?”

Lúc cô bán hàng kia nghe thấy câu ‘quá đắt’ của Mạc Thiên, vẻ mặt khinh thường. Mua không được thì đừng vào. Xem cách ăn mặc, vậy mà là kẻ không có tiền. Thật là lãng phí thời gian của cô ta. “Mua không được thì đi sớm một chút, đừng ngăn cản tôi, tôi đây còn phải đi bán cho người khác.” Không chút khách khí xua đuổi khách hàng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Thật sự thích người mua giống như bọn họ.

Vốn đã buồn bực khi bị phân đến khu vực bán đồ dành cho trẻ con, dạo này có mấy người đến vì mua trang sức cho trẻ con đây? Có mấy người sẽ mua trang sức cho trẻ con? Cho nên công việc làm ăn vẫn không tốt. Nhìn người khác cầm nhiều tiền trích phần trăm, mà bản thân mình cũng chỉ có thể ghen tỵ. Hôm nay không dễ mới có người muốn mua. Vậy là lại gặp kẻ nghèo, thật xui xẻo.

"Cô..." Khi nào Mạc Thiên bị người khác khinh bỉ như vậy, vô cùng tức giận. Muốn mắng người mắt chó nhìn người thấp, nhưng lại nghĩ đến bản thân không còn là thiên kim tiểu thư trước kia, trên người cũng không có tiền, cô bán hàng nói như vậy cũng không sai, cho nên cũng im lặng.

Trang Nhã Kinh ở bên này nghe thấy Tiểu Nguyệt khóc, vội vàng lại gần, vừa nhìn đã biết có chuyện gì xảy ra. "Tiểu Nguyệt, có phải con thích cài tóc này không?"

"Vâng."

"Đi mua cho con có được không?"

"Thật sao? Cảm ơn dì." Tiểu Nguyệt nghe thấy Trang Nhã Kinh mua cho mình, vui vẻ dừng khóc, hôn lên mặt Trang Nhã Kinh một cái. Mạc Thiên nhìn thấy không biết có cảm giác gì.

"Nhã Kinh, cái này không tốt lắm." Minh ăn của Nhã Kinh, ở của Nhã Kinh, mặc của Nhã Kinh, bây giờ còn bắt Nhã Kinh mua những đồ đắt tiền này, thật là vô cùng xấu hổ.

"Không phải chúng ta là bạn tốt sao. Nếu trong lòng cậu vẫn còn băng khoăn, thì coi như mình ứng trước tiền lương cho cậu vậy." Trang Nhã Kinh quay người nhìn nhân viên bán hàng.

"Chúng ta không nên để những người mắt chó nhìn người thấp gì đó quá kiêu ngạo, về sau phải chà bóng mắt chó của cô ta mới biết điều."

"Cô... Không phải chỉ là mấy vạn sao, dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy?" Mấy vạn, dựa vào tích góp của mình cũng có thể mua, hừ.

Trang Nhã Kinh nhìn mấy thứ trong quầy, khinh thường nói. "Mấy vạn? Gọi quản lý của mấy người đến đây."

"Cô muốn làm gì?" Quản lý ở đây rất ác.

"Cô nói thử xem?" Trang Nhã Kinh cười xinh đẹp, dưới lúc nhân viên bán hàng còn chưa lấy lại tinh thần bắt đầu hô to. "Quản lý đâu, quản lý đâu? Lăn ra đây cho bà."

Mạc Thiên nhìn, ánh mắt mọi người đều bị Trang Nhã Kinh thu hút qua đây, lôi kéo tay Trang Nhã Kinh. "Nhã Kinh, cậu muốn làm gì?"

"Giáo huấn người một chút thôi, phải biết rằng, dù là ai cũng có thể là khách hàng, mà khách hàng chính là thượng đế. Không nên cảm thấy người ta không mua được thì hạ thấp người khác, nói không chừng, qua một thời gian người ta có thể mua được tất cả mọi thứ ở nơi này."

Trang Nhã Kinh vừa nói xong thì nghe thấy sau lưng mình truyền đến tiếng vỗ tay. Quay đầu lại thì thấy một người đàn ông khoảng hơn hai mươi tuổi. "Lời nói của vị tiểu thư này, tất cả các người đã nghe thấy chưa? Ai cũng có thể là khách hàng của các người, mà khách hàng chính là thượng đế của chúng ta." Người đàn ông quay về phía nhân viên bán hàng nói.

"Vị này là quản lý đúng không? Không biết có phải anh dạy nhân viên của mình nói chuyện không lễ phép với khách hàng không?"

"Đâu có, lời bàn tốt đương nhiên người người muốn tham khảo, kỹ thuật tốt người người phải học tập. Không phải mọi người đều hướng về phía tốt để

phát triển sao? Vị tiểu thư này, tôi họ Hoàng, Hoàng Bột.”

“Quản lý Hoàng, tôi muốn mua tất cả mọi thứ ở đây, nhưng điều kiện duy nhất chính là, sa thải cô gái này, xin hỏi, có thể không?”

“Nhã Khanh, như vậy có phải hơi quá đáng không?”

“Quá đáng sao? Nếu hôm nay mình thật sự không có tiền, những người này có thể làm ra những chuyện quá đáng hơn. Có khi còn thóa mạ bọn mình một trận, có khi còn gọi bảo vệ đuổi bọn mình ra khỏi cửa, bọn họ đều làm được.”

“Vị tiểu thư này nói phải.” Nghe Hoàng Bột nói vậy, sắc mặt nhân viên bán hàng kia lập tức trắng xanh. “Cô từ chức, tiền lương tháng này cho cô, còn nữa, nói cho phòng tài chính, nói tôi cấp cho cô thêm 3000 đồng, về sau, nhớ đánh bóng hai mắt mình.”

“Vâng.” Cô bán hàng hung hăng nhìn Trang Nhã Khanh, không có cách nào khác đành phải rời đi. Phải hiểu rằng, quản lý Hoàng muốn sa thải người nào thì sa thải người đó, nếu mình còn cầu tình, thì ngay cả 3000 trợ cấp kia cũng không có. Cô ta thật mở rộng tầm mắt. Đầu là phụ nữ, có tiền thì tốt lắm sao.

“Quản lý Hoàng đối xử rất nhân từ với nhân viên.”

“Coi như là sa thải, cũng phải để lại cho người ta ấn tượng tốt.”

“Được, tôi nói mua toàn bộ là mua, gói mấy thứ này lại cho tôi.”

“Không cần, tôi biết cô là người có khả năng mua hết chỗ này, mặc dù tôi hiểu được nhưng trang sức này đều có giá trị riêng, đều đáng mua, nhưng vì tức giận mà mua toàn bộ, tôi không đồng ý. Trang sức của chúng tôi cần người thật sự thích nó đến mua.” Không ngờ Hoàng Bột lại có thể từ chối. Phải biết rằng ở đây không quá nhiều, nhưng cũng có giá trị đến mấy trăm vạn. Hoàng Bột sẽ để khách hàng lớn như cô chạy sao?

“Thật sao?”

“Trang sức cần phải tìm chủ nhân thực sự yêu thích chúng.”

“Quản lý Hoàng là người hiểu trang sức.” Trang sức cần người thật sự thích chúng mua, những lời này, cô thích. Ừ, nếu Hoàng Bột đã mượn lời của cô để dùng, vậy thì sau này cô cũng không ngại mượn câu nói của anh ta để dùng.

“Haha, đâu có.”

“Thiên Thiên, chúng ta đi thôi. Chiếc cài tóc này cháu gái tôi thích, không phải là anh cũng không bán chứ.”

“Đương nhiên phải bán rồi.”

Sau chuyện này, tất cả mọi người đều nhớ kỹ ba người bọn họ, cũng nhắc nhở chính mình, về sau nếu thấy bọn họ nhất định phải cung kính, ngàn lần không cần rơi vào kết cục giống như Phương Nhất.

“Nhã Khanh...”

“Trong thẻ này còn mấy chục vạn, cậu muốn mua gì thì mua thứ đó.” Trang Nhã Khanh đưa cho Mạc Thiên một chiếc thẻ, Mạc Thiên lại không nhận lấy. Trang Nhã Khanh không nhiều lời, trực tiếp nhét vào tay Mạc Thiên. “Thiên Thiên, cậu không cần cảm thấy xấu hổ, hoặc vì nhận những thứ của mình mà khó chịu. Mình nghĩ, nếu mình là cậu, cậu là mình, chắc chắn cậu cũng làm như mình thôi. Chúng ta vĩnh viễn là chị em tốt nhất, của mình chính là của cậu, không cần phải phân chia. Đối với cô gái kia, có thể bây giờ cậu nghĩ mình quá đáng, nhưng nếu không trải qua những điều như vậy, tính tình còn khó chịu hơn nhiều. Mình hy vọng sẽ sớm thấy Mạc Thiên vui vẻ trước kia, một cô công chúa Mạc Thiên kiều ngạo.”

Sau khi nghe Trang Nhã Khanh nói xong, cuối cùng Mạc Thiên cũng nghĩ thông suốt, cười nhận tờ chi phiếu trên tay Trang Nhã Khanh. Nhưng trong lòng âm thầm thẻ, bản thân nhất định phải cố gắng, phát triển thanh danh của Trang sức Thiên Nhã, vượt qua cả Trang sức Minh Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Hắc Bạch đều ăn.

Rất nhanh Trang Nhã Khanh bàn đến chuyện mặt tiền của cửa hàng, trang hoàng thật tốt theo ý mình, tăng thêm công nhân, bên kia Tiêu Dật Phàm cũng giúp Trang Nhã Khanh liên lạc với những thương nhân buôn bán đá quý. Các cô không có nguyên vật liệu, đương nhiên muốn mua những loại đá quý chưa được gia công, thông qua thiết kế của mình mới đưa ra bán.

Công ty này, từ lúc quyết định xây dựng cho đến lúc chính thức khai trương, tốn khoảng một tháng của Trang Nhã Khinh. Kéo dài được một thời gian. Chóp mắt đã thấy mùa hè, mọi người ăn mặc càng ngày càng ít. Quần áo của phụ nữ càng ngày càng mỏng, váy càng ngày càng ngắn.

Trang sức Thiên Nhã chính thức khai trương, Trang Nhã Khinh mời Hạ Tĩnh Thiên và Tiêu Dật Phàm tới giúp cắt băng, không biết cái gì thôi mà ngay cả Mặc Sâm cũng tới. Trang Nhã Khinh cũng đưa cho Mặc Sâm một cái kéo. Đối với việc Mặc Sâm đến đây, Trang Nhã Khinh cũng không cảm thấy có gì không ổn, còn cảm thấy đây là cơ hội tốt. Dựa vào danh tiếng của Mặc Sâm trên thương trường, chuyện Mặc Sâm đến cắt băng khánh thành rất nhiều người biết, những loại giang hồ sẽ không dám đến đây gây rắc rối. Chuyện phiên toán đương nhiên là càng ít càng tốt.

"Hôm nay là ngày trang sức Thiên Nhã của chúng tôi khai trương, chúng tôi rất vinh hạnh mời được tổng giám đốc Hạ Tĩnh Thiên của doanh nghiệp Hạ thị, ông chủ Tiêu Dật Phàm của thiên đường nhân gian, còn có Mặc Sâm tới đây cắt băng khánh thành. mời các vị cầm kéo lên, cắt băng khánh thành cho trang sức Thiên Nhã của chúng tôi."

Sau khi cắt băng xong, pháo mừng vang lên. Rất nhiều người vây xem, chủ yếu là người tới xem náo nhiệt, nhìn xem là ai không có mặt, lại dám khai trương công ty đối diện với Trang sức Minh Tâm. Có người vì xem mỹ nữ. Nhưng nghe được tên người cắt băng, cũng không thay đổi suy nghĩ công ty này sẽ bị trang sức Minh Tâm đè bẹp. Có thể mời những nhân vật này, có thể nói người chống lưng cũng có vẻ mạnh.

"Vì để chúc mừng ngày khai trương, hôm nay sẽ đại hạ giá, toàn bộ đều giảm 80%."

"Chị Nhã Khinh, chị không thèm nghĩ đến bạn tốt như em, chuyện lớn như vậy cũng không mời em." Lương Hy Tây kéo tay cha mình. "Cha, đây là chị Nhã Khinh mà con đã kể."

"Ừ, cha biết. Chúc cửa hàng của cô ngày càng náo nhiệt." Thị ủy Lương Thế Diệu không chịu nổi sự đeo bám dai dẳng của con gái yêu quý, đành phải tới chúc mừng Trang Nhã Khinh khai trương cửa hàng.

"Cảm ơn thị ủy Lương, Thị ủy Lương, mời xem tự nhiên. Hy Tây tự chọn nhé, hôm nay chị tặng em một bộ trang sức."

"Vậy thì phải cảm ơn chị Nhã Khinh rồi." Lương Hy Tây vui vẻ lựa chọn trang sức. Lương Thế Diệu cũng đi vào theo con gái.

"Nhã Khinh, thị ủy cũng đã đến đây, làm sao có thể thiếu tôi được, cũng không mời tôi, quá không nể mặt tôi rồi."

Mọi người vốn bị sự kiện Thị ủy tới làm xôn xao, lại thêm cả Thị trưởng cũng đến. Vị Thị trưởng này rất tốt, mới đến thành phố A nhậm chức, đã tra được hai vị tham quan, sau đó lấy toàn bộ tiền trong tay hai vị tham quan này hiến cho một đơn vị từ thiện. Sau đó còn làm rất nhiều cái khác, trong thời gian gần đây luôn có mặt trên trang nhất các loại báo.

Lại còn có giao tình với Thị trưởng? Những người quen biết Mặc Sâm cũng bắt đầu suy nghĩ xem Trang Nhã Khinh rốt cuộc là người như thế nào. Nhà họ Hạ không nói, ngay cả ông chủ thiên đường của nhân gian đã không phải bình thường, người lạnh lùng như vậy tới cắt băng khánh thành, còn có cả thủ lĩnh hắc đạo Mặc Sâm nữa. Vốn cho rằng là Hắc đạo, nhưng ngay cả Thị trưởng, Thị ủy cũng đến. Cửa hàng này chỉ sợ không muốn nổi cũng nổi, hoàn toàn chính là điển hình cho hắc bạch đều ăn.

"Thị trưởng Dịch Nham bận rộn như vậy, tôi làm sao không biết xấu hổ làm phiền anh chứ." Vốn cũng muốn mời Dịch Nham, nhưng lại nghĩ đến người nhà nước có vẻ kiêng kị có quan hệ với thương nhân, cho nên mới bỏ qua.

"Đã thân quen rồi mà vẫn gọi là Thị trưởng Dịch Nham, nếu Nhã Khinh không ngại thì gọi anh là Dịch đại ca được rồi."

"Được, mời Dịch đại ca vào. Tiểu Hồ, vào chơi một lát, mặc dù bên trong không có đồ dành cho cậu bé như em, nhưng chị cho phép em mang một món cho bạn học nữ mà em thích..." Trang Nhã Khinh nói nhỏ với Tiểu Hồ.

"Chị thật tốt."

"Chị đã gọi cha em là đại ca, vậy nên gọi chị là dì rồi."

"Được. Dì."

Ngoại trừ phân chia nhau này, Trang sức Thiên Nhã của Trang Nhã Khinh hoàn toàn nổi tiếng rồi. Vốn khách hàng tới trang sức Minh Tâm mua này kia, nghe bên ngoài thấy náo nhiệt nên theo tới đây. Sau đó vừa vào đã phát hiện Trang sức ở Thiên Nhã đẹp hơn của Trang sức Minh Tâm rất nhiều, mặc dù về số lượng thì ít hơn, nhưng cái người ta quan tâm là chất lượng.

Cho nên chỉ trong ngày khai trương, toàn bộ tác phẩm thiết kế của Mặc Thiên đều bán hết, lại có nhiều người không mua được, còn cảm thấy tiếc hận.

Trang Nhã Khinh đứng trên sân khấu, cầm mic trong tay. "Mọi người chú ý, bởi vì cửa hàng mới khai trương, những trang sức này đều do nhà thiết kế Mặc Thiên thức đêm để thiết kế, đồng thời cũng do sự phụ Bạch Ninh của chúng ta đẩy nhanh tiến độ xử lý đá quý, cho nên số lượng có hạn. Tôi đảm bảo sẽ rất nhanh có thiết kế mới."

"Xin hỏi Trang tiểu thư, tại sao cô lại nghĩ đến chuyện mở cửa hàng trang sức này, hơn nữa cũng không phải trải qua kế hoạch xây dựng kỹ càng." Cửa hàng khai trương, đương nhiên sẽ không thiếu phóng viên.

"Chỉ là quyết định trong giây lát thôi. Từ lúc tôi quyết định đến khai trương vừa đúng một tháng, cho nên hơi vội vàng." Vốn cho rằng việc buôn bán sẽ

không tốt như vậy, cho nên không chuẩn bị quá nhiều. Sớm biết vậy sẽ chuẩn bị nhiều hơn.

“Là chuyện gì thúc đẩy cô ra quyết định này?”

“Bạn thân của tôi Mạc Thiển, mơ ước lớn nhất của cô ấy chính là làm nhà thiết kế trang sức. Mọi người cũng thấy được, tác phẩm trên tay mọi người đều là thiết kế của Mạc Thiển, thiết kế rất độc đáo, vô cùng xinh đẹp.”

“Cô thật đúng là một người bạn trọng tình trọng nghĩa. Xin hỏi cô quen biết như thế nào với Thị trường?”

“Chẳng qua là tình cờ gặp gỡ thôi, còn phải cảm ơn Thị trường đã đến đây, thật sự vinh hạnh cho trang sức Thiển Nhã của chúng tôi.”

“Vậy Chính ủy có quan hệ như thế nào ạ?”

“Con gái của ông ấy là bạn của tôi. Muốn hỏi người cắt băng khánh thành thì tôi xin giải thích rõ một chuyện, bọn họ là bạn của tôi, đều là cổ đông của cửa hàng.”

“Mọi người ngoài quan hệ bạn bè ra không có quan hệ bí ẩn nào khác sao?”

“Mong mọi người không suy đoán lung tung, chúng tôi chỉ là bạn bè. Cũng không thể nói lý do tại sao chúng tôi thành bạn bè. Vui lòng không hỏi vấn đề riêng, mọi người có thể hỏi thầy Bạch Ninh và thiết kế Mạc Thiển của chúng tôi về những vấn đề liên quan.” Trang Nhã Khinh nói xong lập tức xuống bục, trao ghế trên bục cho Bạch Ninh và Mạc Thiển.

“Hôm nay cô ra đầu sóng, không sợ trang sức Minh Tâm ghi hận báo thù sao?”

“Tôi nghĩ chẳng lẽ ngay cả chút độ lượng này Trang sức Minh Tâm cũng không có sao. Tôi chỉ cần chia một bát canh nhỏ thôi. Người đứng đầu vẫn là trang sức Minh Tâm.” Khi nói chuyện Trang Nhã Khinh lên nhìn về phía người bên Trang sức Minh Tâm đang sang bên này thăm dò. Theo trí nhớ của cô, hình như đã gặp người này rồi. Nhân viên trong trang sức Minh Tâm, cô đã gặp lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Không có hứng thú.

Cửa hàng mới khai trương, các tờ báo tranh nhau đưa tin. Trang Nhã Khinh vốn được xem như một nửa nhà kinh doanh rồi, thêm những người cổ vũ lần này chính xác là những người có địa vị không thể bỏ qua, cho nên tiệm mới khai trương cũng có thể chiếm trang nhất báo, chuyện về Dịch Nham cũng bị ép xuống.

Lưu Quốc Trung thấy tin tức về Trang Nhã Khinh, cũng biết Trang Nhã Khinh mở Trang sức Thiển Nhã. Từ lần trước sau khi chứng kiến bản lĩnh của Trang Nhã Khinh, ông ta vẫn muốn tìm, nhưng lại không tìm được. Bây giờ có Trang sức Thiển Nhã, ông ta muốn tìm Trang Nhã Khinh cũng dễ dàng hơn.

Chính là hôm nay, Lưu Quốc Trung tìm đến.

"Tiên sinh, xin hỏi ông cần gì?" Nhân viên bán hàng xinh đẹp bước lên hỏi.

"Tôi tìm bà chủ của các người, bà chủ của các người có ở đây không?" Lưu Quốc Trung không có hứng thú với mấy đồ trong đây, nhưng nếu bị vợ ở nhà biết được ông ta tới cửa hàng Trang sức thì chắc chắn sẽ có hứng thú.

"Thật xin lỗi, bà chủ của chúng tôi không có ở đây."

"A...Vậy thì hôm khác tôi quay lại." Đang muốn ra ngoài thì thấy Trang Nhã Khinh đi vào.

"Bà chủ, vị tiên sinh kia muốn tìm cô."

Trang Nhã Khinh vừa thấy đã nhận ra vị bác sĩ kia. Chính là vị bác sĩ chữa bệnh cho cha Dịch Nham sau tai nạn.

"Trang tiểu thư, cuối cùng cũng gặp được cô." Lưu Quốc Trung rất kích động, chỉ kém là chạy đến ra sức cầm lấy tay Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh khẽ nhủ mày, cô cảm thấy cái người Lưu Quốc Trung này gặp cô sẽ không có chuyện gì tốt. "Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì?" Giọng nói của Trang Nhã Khinh đặc biệt không tốt, đương nhiên, cô cũng không cần thiết phải nói chuyện thân thiết với người không phải là quá quen thuộc.

"Tôi muốn, tôi muốn mời cô tham gia câu lạc bộ trung y." Ông ta đặc biệt thích trung y, bản thân cũng là thành viên của câu lạc bộ trung y, ở câu lạc bộ trung y ông ta cũng học thêm được rất nhiều kiến thức về phương diện trung y. Sau khi trải qua chuyện lần trước, ông ta nói chuyện của Trang Nhã Khinh với người trong câu lạc bộ, mặc dù có một chút coi thường, mấy lão già đều cảm thấy chuyện này sử dụng kỹ xảo, nhưng đa phần những người trẻ tuổi đều muốn gặp Trang Nhã Khinh. Cho nên mới bảo ông ta tới mời Trang Nhã Khinh gia nhập câu lạc bộ.

"Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú." Câu lạc bộ trung y, chẳng qua là những người nhàn chán không có việc gì làm tổ chức với nhau thôi. Chỉ là muốn có thể diện, có một thanh danh tốt thôi. Những hội viên chân chính, hơn nữa còn là người có tài năng y thuật chỉ sợ không ai đồng ý tham gia xã đoàn động một chút lại bị người ta lấy ra để tuyên truyền vì lợi ích của bản thân kia.

"Trang tiểu thư, mời cô suy nghĩ lại, câu lạc bộ trung y của chúng tôi không phải ai muốn vào cũng vào được."

"Vậy thì để cho những người muốn vào vào đi, tôi tìm người không muốn vào như tôi làm gì. Tôi thật sự không có một chút hứng thú nào với chuyện này."

"Ở đây có thể tham khảo khả năng y thuật với rất nhiều vị trung y nổi tiếng, nhất định có ích với cô. Nói không chừng trên phương diện nào đấy họ có thể chỉ đạo cho cô, cho cô thêm nhiều kiến thức đó, cô muốn nghĩ lại hay không?" Lưu Quốc Trung dùng cả nguyên tắc không buông tay, không bỏ cuộc, tiếp tục khuyến bảo.

"Không cần. Nếu ông không muốn mua, hy vọng không ngăn cản việc buôn bán của chúng tôi." Chỉ điểm cho cô? Những lão già ngu xuẩn này có cầu cô làm đồ đệ cô còn không thèm để ý đâu.

Trong giới y học Lưu Quốc Trung cũng có một chút thành tựu, Trang Nhã Khinh xem như một nhân tài trẻ tuổi, nhưng như vậy là không tôn trọng anh ta rồi. Ngay cả phó câu lạc bộ cũng không dám đối xử không khách khí với trưởng bối như vậy, đây là lần đầu tiên Lưu Quốc Trung bị nói như vậy, cho nên trong nháy mắt Lưu Quốc Trung biến thành bản pha màu, lúc trắng lúc xanh, râu cũng muốn dựng thẳng lên. "Thật là không biết tốt xấu." Lưu Quốc Trung phẩy tay áo bỏ đi.

Nếu đây là cổ đại, Lưu Quốc Trung mặc bộ áo rộng tay, lúc phẩy tay như vậy chắc chắn sẽ mang lại hiệu quả rất tốt.

"Nếu muốn mua trang sức, hoan nghênh quay lại." Câu này của Trang Nhã Khinh được coi như là thêm dầu vào lửa sao?.

Lúc Trang Nhã Khinh vào cửa, cảm thấy không có cách nào tiếp tục việc làm ăn nữa rồi. Hôm nay đúng là ngày thứ sáu đen đui của cô.

Người tới không phải ai khác, chính là Trần Khải, tên vô lại kia.

Trần Khải nghênh ngang tiến vào, sau lưng còn có đám người mặc đồng phục cảnh sát, chắc là cảnh sát rồi. Nhưng nhìn dáng vẻ lưu manh, không có một chút dáng vẻ người hầu của dân nào, càng nhìn càng giống lưu manh.

Đám cảnh sát này lúc đi vào thấy thứ gì thấy ném thứ đó, đương nhiên, trước khi ném sẽ lên lút cho một ít vào túi mình. Cái này là cướp của đúng không? Tổ chức cảnh sát ở thành phố A đã thấp đến mức này rồi sao? Trang Nhã Khinh nghĩ thầm.

Trong này có camera, Trang Nhã Khinh cũng không sợ mấy người này sẽ làm gì, nuốt cái gì cô sẽ bắt nhỏ ra cái đó.

"Các người đang làm gì vậy?" Quản lý Nghiêm Ly xuất hiện quát, những người này thật vô pháp vô thiên. Giữa ban ngày ban mặt lại vào nhà cướp của.

"Chúng tôi là cảnh sát, nghi ngờ các người tàng chứa hàng cấm, nhân lệnh điều tra."

Trần Khải nói chuyện rất chính tề. Còn đứng rất thẳng.

"Tôi thấy các người là lấy việc công làm việc riêng thì có. Cũng đúng, cảnh sát mà, là đầy tớ của nhân dân, đương nhiên trong túi khôn có mấy đồng nên muốn vớt lợi ích từ người dân chúng tôi." Nghiêm Ly châm chọc nói.

Nghiêm Ly là người mà Trang Nhã Khinh trải qua tuyển chọn kỹ càng mới chọn được, tài ăn nói tuyệt vời, cho nên mới để cô ấy làm quản lý ở sảnh, ứng phó những chuyện này hẳn là không có vấn đề.

"Nói nhiều như vậy, chúng tôi tới điều tra, đừng ngăn cản chúng tôi, nếu không tôi kiện các người tội gây trở ngại cho người thi hành công vụ." Có một cảnh sát sau lưng Trần Khải đứng ra nói. Lão đại nói, những người ở đây đều yếu đuối, hoàn toàn không cần sợ.

"À... Điều tra sao? Vậy lệnh điều tra của mấy người đâu? Tôi nhớ muốn điều tra nơi ở, nơi làm việc của người khác cần xin lệnh khám xét từ cấp trên, tại sao lại không có?" Nghiêm Ly học luật sư, lúc trước sau khi tốt nghiệp đại học, vì không có tiền, không có địa vị, tự mình tìm việc rất khó. Bây giờ tất cả đều đi cửa sau, cô lại không có cái gì, cho nên vẫn chưa tìm được công việc thích hợp. Vì sống qua ngày nên những công việc như làm phục vụ, em gái vệ sinh, hay bất cứ việc nặng gì cũng làm rồi, dù có khổ hay mệt như thế nào cũng không đòi tiền trong nhà, hơn nữa cứ đúng hạn gửi tiền về nhà, chính là không muốn người nhà lo lắng. Lần này, nghe nói Trang sức Thiên Nhã tuyển dụng quy mô lớn, bản thân chỉ ôm tâm lý may mắn đến đây. Không nghĩ tới bà chủ lại để cô nhận chức quản lý, tiền lương hai vạn, nhiều hơn trước đây mười lần, cho nên từ trong đáy lòng cô vô cùng cảm kích Trang Nhã Khinh, làm việc cũng thêm cố gắng.

Những điều khoản gì gì đó, cô vẫn nhớ rõ ràng.

Những cảnh sát sau lưng Trần Khải tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không biết làm gì chỉ đưa mắt nhìn nhau.

“Muốn lệnh khám xét? Lệnh của tôi chính là mệnh lệnh.” Trần Khải đẩy Nghiêmlý ra, nhảy vào cướp đoạt trang sức trong quầy. Trang Nhã Khinh đứng một bên nhìn, nếu ngay cả chuyện này Nghiêmlý không giải quyết được thì là cô đánh giá cao năng lực của Nghiêmlý rồi.

“Mấy người dựa vào cái gì mà làm như vậy? Chỉ bằng anh là con trai của cục trưởng sao? Người của quốc gia, ngay cả cha anh cũng không có tư cách làm vậy.” Trần Khải làm mưa làm gió đã quen, trước kia lúc làm người phục vụ cô cũng đã từng chứng kiến, nên cũng biết Trần Khải.

“Nếu biết tôi là con trai cục trưởng, cô còn dám can tôi.” Trần Khải không vui nhìn Nghiêmlý đang bước lên ngăn cản anh ta, trầm giọng uy hiếp.

“Hừ. Anh đang uy hiếp người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thiếu Thiển tham công tiếc việc.

Editor: Bunn.

"Tôi uy hiếp cô thì làm sao? Dù tôi làm chuyện gì thì ông già nhà tôi cũng ngoan ngoãn chui đít cho tôi." Trần Khải không kiêng nể gì, nói.

Trang Nhã Khinh lắc đầu, cũng không biết Trần Khải ngu xuẩn như vậy làm sao sống đến tận bây giờ được? Cho dù việc này có cục trưởng chui đít, nhưng chắc chắn cũng chỉ làm ngảm thôi, cha anh ta cũng không dám nói thẳng ra. Vậy mà anh ta lại có thể lấy chuyện đó làm tự hào. Lắc đầu vì người ngu xuẩn như vậy, vì người dân thành phố A có cục trưởng ngu xuẩn như vậy, bị ai cho cục trưởng ngay cả con trai cũng không dạy được.

"Tôi nói cho cô biết nha cô bé, buổi tối đi đường cẩn thận một chút, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng không nên trách tôi. Dáng người rất đẹp, khuôn mặt cũng không tệ...."

"Trần Khải, những lời anh vừa nói tôi đã ghi âm lại trong điện thoại, anh nói xem, tôi có dám công bố chuyện này hay không?" Nghiêmlý giờ điện thoại của mình lên.

"Cô dám không?"

"Tại sao tôi lại không dám? Không phải anh vẫn vô cùng tự hào vì có người cha có thế lực sao? Tôi lại muốn nhìn một chút xem phương pháp ghi âm này có thể khiến cha anh rơi đài không, sau đó, rằm, tan xương nát thịt." Có cá tính, quả nhiên không nhìn lầm. Trang Nhã Khinh đứng bên cạnh gật đầu. Đặc biệt đến đoạn "rằm" kia. Thật sự có cá tính. Trần Khải bị dọa đến không thể nói gì được.

"Cô...Xóa đoạn ghi âm cho tôi."

"Dựa vào cái gì?" Nghiêmlý cầm điện thoại bấm gì đó, không biết đang làm cái gì.

"Tôi có thể đoạt nó lại. Các anh em, lên." Nhóm cảnh sát kia thật sự đi lên cướp điện thoại. Mặt Nghiêmlý không đổi sắc, tự nhiên vênh vào nói. "Cướp điện thoại cũng không có tác dụng, tôi mới phát tán chuyện ghi âm này đi, rất nhiều người đã có đoạn ghi âm này trong tay."

"Dừng lại." Ngực Trần Khải lên xuống lợi hại, tiếng hít thở nặng thêm, xem ra tức giận không nhẹ. "Chúng ta đi."

"Chậm đã, bỏ hết những thứ vừa bỏ vào trong túi ra, đồ của chúng tôi dễ lấy như vậy sao?" Tuyệt đối không chịu thiệt.

"Lấy tất cả ra, đồ ngu xuẩn các cậu."

Những vị cảnh sát này nhin đau bỏ tất cả mọi thứ trong túi ra. Sau đó Nghiêmlý phát hiện ra một cái gì đó, là một túi vải nhỏ có bột phấn màu trắng. À....Cái này chính là vật cấm mà Trần Khải đã nói sao. Nghiêmlý cầm túi đó lên: "Cái túi này..."

Trần Khải thấy, trừng mắt nhìn một vị cảnh sát không cẩn thận cái túi đó ra một cái. "Đồ vật trong tay cô, bây giờ tôi có thể kiện cô tội buôn lậu thuốc phiện."

Nghiêmlý lắc lắc ngón tay. "Anh sai rồi, là anh ta lấy từ trong túi ra, camera ở sảnh lớn này có thể ghi lại rõ ràng."

"Xem như cô lợi hại, chúng ta đi." Chịu thua trong tay Trang Nhã Khinh thì cũng thôi đi nhưng Trần Khải thật sự không thể ngờ được hôm nay sẽ cam chịu trong tay một cô gái như vậy, càng lúc càng cảm thấy tức giận.

"Không tiễn, có rảnh thì tới đây chơi thường xuyên nhé." Nghiêmlý vẫy vẫy tay, đưa tiễn đám 'cảnh sát' bất lương này.

"Chị Nghiêmlý, bọn họ thật sự là cảnh sát sao?" Cô bán hàng Tiểu Vân vừa trốn ở bên cạnh mon men lại hỏi.

Trang Nhã Khanh tiến lên đứng trước. "Đương nhiên không phải. Đồng phục cảnh sát là Trần Khải len mang tới. Nếu cảnh sát ở thành phố A mà ở cái dạng này thì cuộc sống của chúng ta đã khổ rồi, không phải sao?"

"Bà chủ..."

"Chuyện vừa rồi cô làm rất khá." Trang Nhã Khanh vỗ nhẹ bả vai Nghiêm Ly, thật lòng khen ngợi.

"Đều là do bà chủ bồi dưỡng." Chỗ nào cũng thấy khiêm tốn, ừ, rất được.

"Cảm giác khi nhìn người khác kính ngạc, có miệng mà không trả lời được rất sáng khoái không?" Trang Nhã Khanh cười nói.

Nghiêm Ly tự nhiên sẽ không nói chuyện trực tiếp như Trang Nhã Khanh, cảm thấy hơi xấu hổ về biểu hiện vừa nãy của mình. Vừa rồi, có phải cô quá buông thả rồi không? Haha, ngay cả bản thân mình cũng không nghĩ mình sẽ có một ngày như vậy. Trước kia cô ăn nói khép nép, chỉ có thể bị người có quyền có thể như Trần Khải bắt nạt. Nhưng mà thực sự đúng là rất sáng khoái.

Trang Nhã Khanh cũng không hỏi nhiều, đi thẳng lên tầng.

Từ khi trang sức Thiên Nhã khai trương, tất cả trang sức được thiết kế trên cơ bản đều do một mình Thiên Thiên thiết kế. Đương nhiên không chỉ có một mình Thiên Thiên là nhà thiết kế, nhưng chủ lực vẫn là Thiên Thiên. Rất nhiều nhà thiết kế là do Trang Nhã Khanh đưa tới từ học viện mỹ thuật ở thành phố A, đa phần đều không có kinh nghiệm, rất nhiều chuyện đều rơi vào trong tay của Thiên Thiên. Phương diện chế tác cũng như vậy, cả ngày Bạch Ninh đều vùi vào vàng cát kim loại để chế tác. Trang Nhã Khanh cũng từng khuyên 2 người, hoàn toàn không cần liều mạng như thế, đặc biệt là Thiên Thiên. Bản thân mình còn có em bé, vậy mà vẫn liều mạng như vậy, khuyên như thế nào cũng không nghe.

Bản thân mình khi mở cửa hàng trang sức này cũng không phải muốn kiếm nhiều tiền, mà chỉ là để Thiên Thiên vui vẻ, thực hiện ước mơ của mình mà thôi. Nhưng Thiên Thiên thật sự quá chăm chỉ rồi.

Phòng Thiên Thiên ở bên cạnh phòng của cô, Trang Nhã Khanh vốn đã ngủ rồi, mặc dù đã ngủ được một thời gian rồi, nhưng buổi tối chỉ cần có một động tĩnh nhỏ thôi Trang Nhã Khanh cũng biết, cũng có thể tỉnh lại. Khả năng này chính là bản lĩnh của người tập võ.

Trang Nhã Khanh biết lúc Thiên Thiên đi ngủ cũng nghĩ bước tiếp theo nên thiết kế như thế nào, đôi khi đã nằm xuống rồi, nhưng bỗng nhiên lại có linh cảm. Thiên Thiên cũng sẽ lập tức rời giường, vẽ tất cả những ý tưởng ở trong đầu. Bởi vì lo lắng ảnh hưởng đến giấc ngủ của Tiểu Nguyệt, cho nên buổi tối Tiểu Nguyệt đều ngủ với Trang Nhã Khanh.

Thiên Thiên chính là người như vậy, một khi đã làm thì đều nghiêm túc hơn người khác, ngay cả mình cũng không khuyên được. Trang Nhã Khanh đành phải tùy Thiên Thiên, sau đó bình thường Trang Nhã Khanh cũng làm các loại đồ ăn lót dạ, có khi là đồ để giảm bớt một nhọc, có khi là đồ giúp Thiên Thiên dưỡng thai. Nếu không thì cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không tốt cho cả mẹ lẫn em bé, Thiên Thiên vẫn còn tinh thần như bây giờ đều là do công lao của Trang Nhã Khanh.

Mấy ngày hôm nay Thiên Thiên nôn ọe hơi nghiêm trọng. Chỉ là vẫn chưa nhìn thấy bụng. Có người có em bé năm sáu tháng thì người khác mới có thể nhìn ra được. Thiên Thiên chính là một trong số những người như vậy. Huống hồ Thiên Thiên vẫn thường xuyên mặc quần áo rộng rãi...

Trong tay Trang Nhã Khanh cầm theo canh hầm còn có cơm và thức ăn cho Thiên Thiên. Vừa rồi dây dưa lâu như vậy, may mà có hộp giữ ấm, nếu không thì sẽ nguội mất.

Trang Nhã Khanh mang theo hai phần, một phần dành cho Bạch Ninh.

Bạch Ninh là sư phụ chế tác mà Trang Nhã Khanh đặc biệt mời, kỹ thuật cắt và kỹ thuật chế tác của Bạch Ninh là tốt nhất. Chưa từng xảy ra một chút khác biệt nào dù là nhỏ nhất, Trang Nhã Khanh từng thấy tác phẩm nghệ thuật của Bạch Ninh, chính là sử dụng một viên hồng ngọc, trải qua điều khắc khéo léo tạo thành một bông hoa hồng. Hơn nữa dùng kính hiển vi cũng không phát hiện có một chút khuyết điểm nào dù là nhỏ nhất. Tất cả mặt cắt đều bóng loáng tinh xảo.

Lúc Trang Nhã Khanh đi tìm Bạch Ninh, nghe nói Bạch Ninh đã không muốn làm trang sức cho người khác nữa rồi. Trang Nhã Khanh nhìn thấy Bạch Ninh, Bạch Ninh đã nói, anh sẽ không làm việc cho Trang Nhã Khanh.

Trang Nhã Khanh không nói câu nào cũng làm Bạch Ninh đồng ý.

Trang Nhã Khanh đưa bản thiết kế thời đại học của Thiên Thiên cho Bạch Ninh, bản thiết kế kia cũng đã từng lấy được bằng khen trên đầu trường quốc tế. Bạch Ninh vừa thấy nó mắt lập tức sáng lên.

Cuối cùng Trang Nhã Khanh vẫn nói chuyện: "Tác giả của bản thiết kế này chính là nhà thiết kế của chúng tôi. Tôi biết anh đã tìm cô ấy rất nhiều năm rồi." Cái này cũng xem như là tác phẩm của Thiên Thiên, sau khi cô rời đi, Thiên Thiên đã lập gia đình rồi.

Bạch Ninh cứ như thế mà đáp ứng Trang Nhã Khanh. Thiên Thiên liều mạng thiết kế, Bạch Ninh lại thích bản thiết của Thiên Thiên như thế, tự nhiên chỉ cần Thiên Thiên đưa bản thiết kế ra, Bạch Ninh lập tức ngựa không dừng vó bắt đầu chế tác, cho nên Bạch Ninh cũng không thoải mái hơn Thiên Thiên bao nhiêu. Thiên Thiên dùng trí não, Bạch Ninh bán sức lao động.

Lúc này chắc hai người vẫn tham công tiếc việc. Không biết có được nhân viên như vậy có may mắn hay là bất hạnh đây.

“Cũng đã giữa trưa rồi, hai người có thể nghỉ ngơi một chút không?” Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trang Nhã Khinh, vừa lên đã thấy hai người đều vui đầu vào làm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bé con, con lừa ta.

"Nhã Khinh, đến đây xem vòng tay mình vừa mới thiết kế, cậu xem có được không?" Mạc Thiển Thiển hưng phấn gọi Trang Nhã Khinh. Hôm nay lúc cô gặp một đôi yêu nhau không hề có kỳ hôn trên đường cái, cô bỗng nhiên có linh cảm, sau đó thì xuất hiện vòng tay này.

Trang Nhã Khinh không biết thiết kế, nhưng là một cô gái, cô đương nhiên là có khiếu thẩm mỹ thiên phú. Trang Nhã Khinh vừa thấy bản thiết kế kia thì đã bị mê hoặc.

Thiết kế cũng không quá phức tạp, mà ngược lại đơn giản hơn rất nhiều. Chính là sử dụng rất nhiều trái tim lớn nhỏ không đều làm thành một vòng tay, nhưng mặt trên những hình trái tim này lại khắc thêm một chút hoa văn tương đối độc đáo. Hơn nữa tại những nơi xen kẽ, những hình kia cũng không phải là hình trái tim, chính là hai hình tròn lớn nhỏ không đều. Trên mặt hai vòng tròn lớn nhỏ này đính rất nhiều hình nhỏ hơn, nếu Trang Nhã Khinh đoán không sai thì đó chính là vụn kim cương. "Hai vòng tròn này là nhẫn sao?"

"Ừ, tâm đầu ý hợp, đan xen vào nhau." Mạc Thiển Thiển gật đầu. "Cái này có lẽ là quà tặng phái nam đưa cho phái nữ, là vòng tay xinh đẹp nhất. Cũng giống như vậy, phái nữ cũng có thể đưa tay mở vòng này ra, chính là hai chiếc nhẫn. Thấy không, hai chiếc nhẫn lớn nhỏ không giống nhau như vậy chính là đôi nhẫn kim cương tình nhân."

"Rất được."

"Minh biết là cậu sẽ thích mà."

"Làm sao có thể không thích thiết kế của Thiển Thiển đây."

Bạch Ninh đi tới, nhìn bản thiết kế đặt trên bàn. "Đã vẽ xong rồi sao? Vậy thì đưa cho tôi đi." Nói xong, lập tức cầm lấy bản thiết kế.

Trang Nhã Khinh cướp bản thiết kế trước một bước, bỏ vào túi mình. "Hai người các cậu chính là người làm việc đến điên cuồng, vẽ cái gì mà vẽ? Tất cả mọi người đều tan tâm, chỉ có hai người vẫn mất ăn mất ngủ. Để hai người mang ra ăn là được."

"Những người làm chủ khác đều hy vọng công nhân của mình mất ăn mất ngủ mà công tác tốt, tốt nhất là com cũng không cần ăn, không cần ngủ, người giúp việc theo giờ một ngày làm hai mươi tư giờ là tốt nhất. Tại sao cô lại khác như vậy." Bạch Ninh lấy một phần thức ăn, say sưa ăn ngon lành. Dù sao bây giờ cũng không để anh ta làm, việc cần làm bây giờ chính là ăn, vừa đúng lúc đói bụng. Cũng phải nói, đúng là tài nấu nướng của Trang Nhã Khinh rất tốt. Gặp bà chủ như vậy cũng không tồi.

"Thiển Thiển, đừng quên cậu còn có đứa nhỏ, không nên liều mạng như vậy." Trang Nhã Khinh nhắc nhở.

Mạc Thiển Thiển cũng ngoan ngoãn ăn com rồi.

Trang Nhã Khinh hài lòng gật đầu, bây giờ mới khai trương không lâu, công việc nhận làm cũng tăng lên. Thật ra phần lớn vẫn dựa vào những người tới lúc khai trương, về sau mọi người nhận ra trang sức đắt tiền ở Thiển Nhã thật sự rất tốt, cho nên trang sức Thiển Nhã càng thêm náo nhiệt, đương nhiên cũng làm cho trang sức Minh Tâm thêm vắng vẻ.

Trang Nhã Khinh thật sự tán thưởng tài năng của Hoàng Bột, cũng từng qua đó ám chỉ Hoàng Bột đến đây làm việc, nhưng Hoàng Bột cũng từ chối rồi. Trang Nhã Khinh cũng không miễn cưỡng, càng thêm tán thưởng Hoàng Bột. Nếu Hoàng Bột dễ dàng đáp ứng như thế, nói không chừng cô còn khinh thường Hoàng Bột đó.

Từ khi ra ngoài với Mạc Thiển và Bạch Ninh, Trang Nhã Khinh lại bắt đầu nhàn rỗi không có việc gì làm. Sau khi giúp hai người ăn com xong, Trang Nhã Khinh lại đi, lâu rồi cô không đến thăm ông nội Tiêu, không biết cơ thể ông nội Tiêu đã khôi phục được như thế nào rồi.

Lên thẳng tầng thứ hai mươi tám, Trang Nhã Khinh ấn chuông cửa, Tiêu Dật Phàm ở bên trong nhanh chóng ra mở cửa. Trang Nhã Khinh nhìn thấy người đàn ông ngồi trên sofa trong phòng khách.

Cô chỉ nhìn sau lưng cũng nhận ra dáng ngồi của người đàn ông đó rất nghiêm chỉnh, lưng thẳng, ăn mặc vô cùng giản dị, chính là áo somi và quần bò. Từ phía sau có thể nhìn thấy màn khói mờ ảo bay lên, không cần hỏi Trang Nhã Khinh cũng nhận ra đó là xì gà Brazil chính tông. Thật sự là một người cực đoan. Ăn mặc giản dị, dáng ngồi nghiêm túc, nhưng lại hút xì gà mắc tiền. Những điều này vốn không nên xuất hiện cùng một lúc vậy mà lại xuất hiện

cùng lúc, hơn nữa Trang Nhã Khinh cũng hiểu được chuyện này là đương nhiên, giống như người đàn ông ngồi đằng kia trời sinh đã như vậy.

Trang Nhã Khinh cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc.

Lúc đi vào, cuối cùng Trang Nhã Khinh cũng thấy đối phương. Là anh ấy, Cố Triệt. Hai người thật sự có duyên gặp mặt, bạn bè bèo nước gặp nhau. Cùng nhau ăn cơm một bữa, Trang Nhã Khinh cũng coi đối phương là bạn bè rồi.

"Không nghĩ tới đây cũng có thể gặp anh. Quân nhân cũng tới những chỗ như thế này sao?" Trang Nhã Khinh cảm thấy người đàn ông này không phù hợp với sông bạc một chút nào. Cố Triệt là loại người có nghị lực, người chính trực, gặp được ở sông bạc thì thật sự là ngoài ý muốn.

"Có chút việc phải làm." Cố Triệt cười cười, anh cũng không cảm thấy bất ngờ khi gặp Trang Nhã Khinh ở đây. Dù sao Trang Nhã Khinh nổi tiếng cũng là nhờ nơi này, anh làm sao có thể không biết chứ.

"Hai người biết nhau sao?" Người cảm thấy bất ngờ nhất là Tiêu Dật Phàm. Tiêu Dật Phàm nhớ rất rõ, hình như ngoại trừ người phụ nữ kia ra thì hình như Cố Triệt không nói chuyện với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Cùng lúc đó Tiêu Dật Phàm cũng cảm thấy căng thẳng và lo lắng. Còn về phần lo lắng chuyện gì thì ngay cả bản thân anh cũng không rõ, chỉ là không muốn Trang Nhã Khinh biết Cố Triệt.

"Ừ, từng gặp mặt hai lần."

"Haha, hơi bất ngờ một chút." Lời này là Tiêu Dật Phàm nói với Cố Triệt. Chỉ gặp hai lần mà có thể đạt tới trình độ như vậy, vậy thì càng bất ngờ hơn.

Cố Triệt không nói gì mà chỉ cười thôi.

"Hai người nói chuyện đi, tôi đi gặp ông nội Tiêu." Theo trực giác của Trang Nhã Khinh, nhất định bọn họ đang nói chuyện chính sự, bản thân nên biết điều, chủ động tránh mặt.

Lần này Tiêu Mục hoàn toàn khác thường với hai lần trước, không còn chỉ có thể nằm yên trên giường được nữa. Trang Nhã Khinh gõ cửa, Tiêu Mục biết là Trang Nhã Khinh đến đây, trực tiếp để Trang Nhã Khinh vào. "Bé con, lâu như vậy mà không đến thăm lão già ta." Tiêu Mục cười vô cùng thoải mái. Lúc này, Tiêu Mục đang ở trong phòng luyện thi pháp.

"Không phải con bận quá sao. Xem ra cơ thể ông phục hồi rất khá." Chỉ là trên chân vẫn chưa tốt hoàn toàn, nhưng cũng khá vui rồi, đây chính là chuyện hai ngày này.

"Tất nhiên rồi, thuốc của con thật sự rất thần kỳ. Tác dụng cũng rất nhanh. Ta phải tiết kiệm một chút, lưu lại một ít để Phàm Nhi cưới được cháu dâu về."

"Vâng, có cái này là có thể cưới được vợ về rồi." Chưa nói đến chuyện Tiêu Dật Phàm là kim cương vương lão ngũ (1), chỉ cần kẻ nghèo hèn, chỉ cần một giọt thuốc này cũng có thể lừa được một cô vợ xinh như hoa như ngọc về. "Ông nội Tiêu, hôm nay con tới đây cũng không phải chỉ để nói chuyện phiếm với người đầu a."

"Haha, ta biết. Lúc trước, con tới tìm ta không phải vì mục đích đó sao? Bé con muốn đánh cược gì nào? Đánh ngang tay với Phàm Nhi, vậy thì phần thắng cũng không lớn đâu..."

"Thắng thua cũng không quan trọng."

"Sự phụ con tuyệt đối sẽ không cho là như vậy."

"Haha, ông ấy cũng không làm gì được con. Chúng ta chơi bài được không?"

"Được."

Trang Nhã Khinh chơi rất nhiều ván với Tiêu Mục, chơi vui vẻ từ giữa trưa đến tận tối, không phải tất cả các ván đều hòa, mà là hai người dù thắng hay thua đều như nhau. Ví dụ như dự định ba ván thắng hai, lại cứ một ván thắng, một ván thua, một ván hòa. Sau đó, chuyển sang năm ván thắng ba, lại hai ván thắng hai thua một hòa. Tùy tiện chơi gì cũng như thế, còn kỳ lạ hơn lần trước chơi với Tiêu Dật Phàm.

Trang Nhã Khinh cầm cái cốc kia, ánh mắt lợi hại, bàn tay xinh đẹp bắt đầu di chuyển, hoàn toàn không thấy rõ, động tác rất nhanh. Hơn nữa còn vô cùng đẹp mắt.

Chỉ nghe thấy âm thanh dao động trong chiếc cốc Cuối cùng Trang Nhã khinh úp chiếc cốc lên bàn: "Đoán đi a."

Bên trong cốc tổng cộng có 6 xúc xắc, là sáu mặt, xác suất đoán trúng là rất nhỏ, vô cùng nhỏ. Không có cách nào khác, chúng có thể chơi xem có thể phân thắng bại hay không.

"Một điểm"

Sao lại có thể là một điểm được? Bên trong là 6 cái xúc xắc, nhỏ nhất cũng phải là sáu điểm chứ.

Trang Nhã Khinh lấy cốc ra, bên trong quả nhiên là một điểm. Bởi vì sáu cái xúc xắc cùng nằm một chỗ. Trang Nhã Khinh cười đắc ý. "Cuối cùng thì

người cũng thua.”

Tiêu Mục không rõ chân tướng. “Ta thua ở chỗ nào?”

“Mặc dù sáu cái xúc xắc ở cùng một chỗ, từ phía trên nhìn xuống thật sự là một điểm, nhưng nó vẫn là sáu điểm. Bởi vì cho nên dù có chồng lên nhau, không nhìn thấy nhưng chẳng nhẽ không nhìn thấy thì không đếm những cái xúc xắc ở bên dưới sao?”

“Bé con, con lừa ta. Ta nghĩ, nếu ta nói là sáu điểm, con nhất định sẽ nói rõ ràng thấy là 1 điểm, tại sao có thể nói là sáu điểm, có phải không?” Tiêu Mục giận quá hóa cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lần tính toán quyền rũ này thất bại rồi sao?

"Haha, chuyện này đều bị ông nhìn ra rồi. Vậy thì, ông nội Tiêu thua mà vẫn không chịu nhận sao?"

"Chịu thua, chịu thua. Cái đồ quỷ ranh lợi, lão già như ta không thể nói lại con."

Cuối cùng cũng thắng, mặc dù không nói thắng như vậy là vẻ vang, nhưng dù sao vẫn thắng có phải không. Lúc này Trang Nhã Khinh mới chú ý Tiêu Dật Phàm và Cố Triệt đang ở sau lưng cô, không tránh khỏi bị giật mình: "Hai người đứng ở đây lúc nào vậy?"

"Sau khi hai người bắt đầu chơi không lâu." Tiêu Dật Phàm trả lời.

"A...Vào cũng không có tiếng động, quỷ sao?"

"Đây là do cô quá chuyên tâm nên không nghe thấy. Hai người thật sự quá là tuyệt vời đó." Tiêu Dật Phàm cảm thán nói. Trước kia anh thường đánh bài với ông nội, về sau biết tay ông nội không đề cử động được mới thôi, anh chưa bao giờ thắng được ông nội. Trước khi gặp Trang Nhã Khinh, không thể vượt qua ông nội chính là tiếc nuối của anh.

"Rất tuyệt." Cố Triệt chỉ nói đúng hai chữ, nhưng sự tán thưởng trong mắt lại cực kỳ rõ ràng. Anh vốn không tin những điều báo chí đăng về Trang Nhã Khinh. Dù sao truyền thông bây giờ đều thích thổi phồng mọi chuyện lên. Tự như, một cô gái vốn bị cướp, một người nói thành cô bé đó bị cưỡng bạo, một người lại nói thành cô bé đó sau khi bị cưỡng bạo rồi bị mang thai. Còn khoa trương hơn chính là có người viết thành đứa trẻ vô tội của cô bé đó bị sảy mất. Chuyện đó anh tận mắt chứng kiến, còn nhiều ví dụ khác bị truyền thông biến thành chuyện chẳng ra sao cả. Nhưng bây giờ xem ra, anh cảm thấy truyền thông viết còn chưa đủ.

Từ trước đến nay anh vẫn cảm thấy đánh bạc là chuyện đáng xem thường, nhưng hôm nay thấy sự thành thạo trong động tác siêu phẩm của ông Tiêu và Trang Nhã Khinh, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy thật sự rung động.

Lúc này Trang Nhã Khinh mới khởi động điện thoại. Ngay sau đó có thông báo, của Đại sư huynh, Nhị sư huynh, còn có Thiên Thiên, chỉ không có của Tiểu sư huynh.

Trong một thời gian dài, Tiểu sư huynh vẫn đi sớm về trễ, cũng không nói là đi đâu làm gì. Trang Nhã Khinh thật sự có một loại cảm giác bất lực mãnh liệt. Sư huynh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, bỗng nhiên trở nên xa lạ không quen như vậy, nếu Trang Nhã Khinh nói không khó chịu thì đó là giả.

"Làm sao vậy?" Tiêu Dật Phàm nhìn thấy Trang Nhã Khinh như vậy thì có chút không yên lòng, quan tâm hỏi.

Lúc này Trang Nhã Khinh mới phát hiện mình thất thố, tại sao lại có thể thất thần ở đây được. "Không có chuyện gì, bây giờ đã muộn rồi, tôi về trước đây."

"Cùng ăn cơm được không?"

"Không được rồi."

"Vậy được rồi, Triệt, anh tiễn Khinh Khinh đi." Cố Triệt đang chuẩn bị làm như vậy, nhưng bỗng nhiên lại không muốn nữa.

"Có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, Khinh Khinh, cô đi thông thả, Triệt, anh ở lại ăn bữa tối nhé." Tiêu Dật Phàm nói. Tiêu Mục cười thầm trong lòng. Thăng nhóc này, cuối cùng cũng thông suốt rồi. Nhưng bé con thì sao đây, không biết cháu mình có thể làm nó rung động được không đây.

"Không được, tôi còn có việc. Cậu suy xét cân nhắc chuyện tôi vừa nói đi nhé." Cố Triệt đi ra ngoài với Trang Nhã Khinh.

"Mặc dù tôi biết không nên hỏi, nhưng tôi rất tò mò. Anh có quan hệ như thế nào với Tiêu Dật Phàm? Chuyện hai người vừa mới nói là gì?" Trong thang máy, Trang Nhã Khinh hỏi Câu nói lòng hiếu kỳ hại chết một con mèo thật không sai.

Cố Triệt không ngờ Trang Nhã Khinh sẽ hỏi thẳng như vậy, hơi bất ngờ, sau đó nói. "Quan hệ trước kia của tôi và cậu ta là cấp trên cấp dưới, tôi đến tìm cậu ta hỗ trợ. Cụ thể nói chuyện gì, tôi không thể nói ở đây, là cơ mật quốc gia."

"Cơ mật quốc gia gì mà cần dân cò bạc như Tiêu Dật Phàm? Không phải nói quốc gia không còn nhân tài nữa sao. Trong mắt Trang Nhã Khinh, Tiêu Dật Phàm nhiều nhất cũng chỉ có đáng về xinh đẹp một chút, kỹ thuật đánh bài lợi hại một chút, có tiền một chút, cộng thêm lòng hiếu thuận một chút, cũng không có ưu điểm gì quá lớn, ít nhất trong cách nhìn của Trang Nhã Khinh là như vậy.

Haiz, nếu gặp một người đàn ông nhiều ưu điểm như vậy, rất nhiều cô gái sẽ phải cười tươi như hoa, nhưng Trang Nhã Khinh lại không như vậy. Hay là do bên người có nhiều người đàn ông tốt sao?

Cho nên mới nói, muốn có người đàn ông tốt thì cần phải bồi dưỡng.

"Tiêu Dật Phàm, chính là nhân tài mà quốc gia đang cần." Không sai, nhưng mà, chí hướng của Tiêu Dật Phàm không ở đây, nếu không nếu không thì địa vị trong quân đội của cậu ta nhất định sẽ không thấp hơn anh.

Trang Nhã Khinh cũng không nghi ngờ, không thể đánh giá một con người qua vẻ ngoài, hơn nữa, đáng về của Tiêu Dật Phàm khá tốt.

"Hôm nay tôi không lái xe, nếu anh không phiền thì đưa tôi về được không?" Trang Nhã Khinh, cô đang cố gắng trá hình quyến rũ Cố Triệt sao?

(Nhã Nhã: Phi, không phải do bà viết vậy sao, người ta rõ ràng không lái xe đến.

Mạn Mạn: Nói vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, tôi nói không lái xe đến thì là không lái xe đến, không như vậy thì hai người làm sao có thể đi cùng nhau?)

"Không thành vấn đề."

Trang Nhã Khinh cảm thấy cảm giác ngồi trên xe Hummer hoàn toàn khác. Không phải vì ngồi xe Hummer thoải mái hơn ngồi Maserati, chính là không khí khác nhau. Cảm giác bên trong Maserati là thời thượng, sang trọng. Mà Hummer không hề thu hút, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác nghiêm túc, trang trọng. Quả nhiên là xe mà quân nhân lái.

"Nhìn đáng về của cô giống như là rất vui vẻ?" Cố Triệt lại nói toạc ra.

"Có một chút. Cảm giác trước kia là cười phụ nữ, cuối cùng cũng chuyển thành cười một người đàn ông nam tính, nên có chút vui vẻ." Trang Nhã Khinh trêu chọc.

Quả nhiên, Cố Triệt bị ngôn ngữ mạnh mẽ của Trang Nhã Khinh dọa sợ, không nói thêm nữa. Nếu tiếp tục nói thì không biết Trang Nhã Khinh sẽ nói những chuyện gì nữa.

Trang Nhã Khinh đến trang sức Thiên Nhã, sau đi về biệt cùng với Mạc Thiên Thiên. Đến công biệt thự thì đúng lúc Phá Trần vừa mới về nhà.

Trang Nhã Khinh thấy Phá Trần, nhưng cũng không thân thiết gọi một tiếng 'Tiểu sư huynh' giống như trước đây, mà làm như không thấy. Trang Nhã Khinh không phát hiện ra vẻ đau khổ trong mắt Phá Trần. Bởi vì ngay cả một cái liếc mắt Trang Nhã Khinh cũng không cho Phá Trần, nếu ánh mắt Trang Nhã Khinh dừng lại một chút thôi thì cũng có thể nhận ra. Nhưng lại bị lực quan sát hết sức nhạy cảm của Cố Triệt phát hiện.

"Tôi vào trước, tạm biệt."

"Ừ, tạm biệt." Cố Triệt không bao giờ quan tâm đến việc riêng tư của người khác, cho nên không nói gì nữa. Người con trai kia có thể là bạn trai của Trang Nhã Khinh, thấy Trang Nhã Khinh được người đàn ông khác đưa về, nên biểu hiện như thế kia cũng là bình thường. Hơn nữa, hình như Dật Phàm cũng thích Trang Nhã Khinh. Cho dù Trang Nhã Khinh là bạn gái của ai, làm chuyện cướp đoạt người phụ nữ của người khác, đặc biệt là phụ nữ của anh em, anh không làm được. Dù rằng Trang Nhã Khinh thật sự rất ưu tú.

Xem ra, anh cần lo lắng thay bạn tốt một chút, bản thân cần phải giữ khoảng cách với cô. Không muốn bị liên lụy thì cách tốt nhất chính là giữ khoảng cách với cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Anh gạt em chuyện gì sao?

"Người đàn ông kia là ai vậy?" Trang Nhã Khanh thông dong nhàn nhả ngồi trên sofa xem tivi, là tiết mục vẫn thường xem. Mặc Thiên đã sớm lên tầng thiết kế trang sức. Thủ tục nhập học của Tiểu Nguyệt đã được làm xong rồi. Cho dù có sự hỗ trợ của Thị trưởng nhưng vẫn đi theo trình tự chính quy, cho nên cũng chậm hơn rất nhiều. Nhưng may mà cũng làm xong rồi, ngày mai cũng có thể trên trường đi học. Bởi vì ngày mai có thể đi học, nên sau khi ăn cơm tối xong đã lên giường đi ngủ rồi.

Phá Trần bụng ỉu sừ, đứng trước mặt Trang Nhã Khanh nhìn một hồi, sau đó Trang Nhã Khanh di chuyển sang chỗ khác tiếp tục xem tivi. Rồi lại bị Phá Trần che mắt.

Bị coi như không có cuối cùng Phá Trần cũng không nhìn được, mở miệng hỏi.

Trang Nhã Khanh cũng không thèm chớp mắt, trả lời: "Ngay cả không gian riêng tư mà em cũng không có sao?" Lúc trước Trang Nhã Khanh hỏi tại sao Phá Trần lại đi sớm về muộn, Phá Trần cũng trả lời như vậy. Trang Nhã Khanh chẳng qua là gây ông đập lưng ông thôi.

Phá Trần cũng biết, không lâu trước đây mình cũng nói như vậy, trong giây lát bị cứng họng không thể nói ra lời. Nhưng không hỏi cũng khó chịu, mà bị Nhã Nhã nói như vậy còn khó chịu hơn. Bây giờ cuối cùng cậu cũng có thể hiểu được cảm giác lúc trước của Nhã Nhã rồi.

"Nhã Nhã, đừng như vậy mà." Giọng nói của Phá Trần mang theo chút ngẹn ngào. Người quan trọng nhất trong cuộc sống của cậu chính là Nhã Nhã, sống vì Nhã Nhã, mà chết cũng vì Nhã Nhã, nếu Nhã Nhã vẫn như vậy, vậy thì cậu còn sống trên cõi đời này làm gì nữa.

"Đừng như thế nào? Hôm nay anh có thời gian rảnh để quan tâm em rồi sao?"

"Nhã Nhã, anh sai rồi."

"Vậy thì nói cho em biết, mấy hôm nay anh đi sớm về trễ là đi đâu vậy?" Cô lo lắng cho cậu.

Phá Trần cực kỳ khó xử, cậu thật sự không muốn gạt Nhã Nhã bất cứ chuyện gì, nhưng lần này bắt buộc phải làm vậy. "Thật xin lỗi, anh không thể nói cho em."

"Vậy thì xin lỗi, em cũng không thể nói cho anh. Đã muộn rồi đó Tiểu sư huynh, ngày mai anh còn phải đi sớm đó, đi ngủ đi." Dứt lời, Trang Nhã Khanh tắt TV đi sau đó đi thẳng lên tầng.

Cô biết Tiểu sư huynh tuyệt đối không làm chuyện gì có khả năng làm hại cô, nhưng mà cô không thể tiếp thu chuyện không nghe không hỏi. Ít nhất cô cũng phải biết tiểu sư huynh đang làm gì.

Anh không nói cho em biết, chẳng lẽ em không có cách nào biết nó sao? Bây giờ trang sức Thiên Nhã cũng khá ổn định, cô sẽ có cả đồng thời gian để tìm hiểu chuyện đó.

Hạ Tĩnh Thiên cũng về rồi: "Chào buổi tối, mọi người ăn cơm chiều chưa?"

"Ăn rồi." Phá Trần trả lời.

"Thật đối, tôi còn chưa có ăn nữa." Hạ Tĩnh Thiên cởi cà vạt xuống, cởi áo khoác rồi ném lên ghế, xuống chỗ mà Trang Nhã Khanh vừa mới ngồi. Tiếp tục cởi ba cúc của áo sơ mi màu xám bên trong.

"Ồ trong bếp, để lại cho cậu, đoán cậu chưa ăn."

"Vẫn là Tiểu sư đệ biết quan tâm."

"Là Nhã Nhã để lại." Mặt Phá Trần không thay đổi trả lời. Nhìn về phía cầu thang, Trang Nhã Khanh đã vào phòng rồi.

"Có thêm Tiểu sư muội tri kỷ nữa." Hạ Tĩnh Thiên bụng nổi giữ ấm ra bày lên bàn, bắt đầu ăn như hổ đói. "Nhìn tôi như vậy làm gì, còn bày ra vẻ mặt thối kia?"

"Nhã Nhã không muốn tha thứ cho tôi nếu tôi không nói sự thật cho Nhã Nhã." Phá Trần chán nản nói. Mẹ nó, tại sao việc không ai muốn lại để cậu làm. Biết rõ ràng rằng, cậu thật sự sẽ không nhìn được mà nói cho Nhã Nhã biết.

"Nhìn đi nhìn lại, nếu thật sự không nhìn được thì nói cho Nhã Nhã biết, dù sao chuyện này cũng quan trọng như thế. Chuyện này sau khi giải quyết xong cũng phải nói cho Nhã Nhã, tránh việc giữa chúng ta tồn tại cái gọi là vương mắt trong tình cảm." Hạ Tĩnh Thiên do dự. Bọn họ hiểu rất rõ tính cách của Nhã Nhã, nếu không nói thì Nhã Nhã nhất định sẽ tự tìm cách để biết. Xem ra, dù sao cũng nhanh hơn đi bộ. Mẹ nó, đều là do tên đáng chết kia, làm bọn họ phiền toái như vậy. Nhà họ Cố là gia tộc lớn như vậy, chẳng lẽ không thể chọn được người khác sao?

Trong lúc đó Trang Nhã Khanh ở trên lầu nghe trộm được cuộc đối thoại của Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên, sau đó lại trở lại phòng mình trong yên lặng. Được lắm, tất cả mọi người đều biết đúng không? Cùng nhau gạt cô đúng không? Còn là chuyện rất quan trọng. Xem ra muốn nói cho cô, nhưng phải trải qua một khoảng thời gian nữa mới nói được.

Cô cũng không phải là cô gái yếu ớt, chưa từng trải qua chuyện gì, chẳng lẽ còn lo lắng cô không thể tiếp thu hoặc là gây trở ngại sao? Để cô biết sớm

một chút, có lẽ còn biện pháp gì đó giải quyết sao. Các sư huynh thật sự coi cô là đứa trẻ đơn thuần, dễ vỡ cần che chở. Cô không phải là người yếu ớt như vậy đâu.

Dù sao cô nhất định phải biết rõ cuộc các sư huynh liên hợp lại gạt cô chuyện quan trọng gì.

Trang Nhã Kinh cũng không phải là người trong lòng cất giấu tâm sự thì không ngủ được, mà ngược lại, trong lòng càng nhiều chuyện thì càng dễ ngủ. Bởi vì, càng nhiều chuyện, nghĩ nhiều cũng chỉ là lo lắng vô ích, cô nhất định phải chăm sóc tốt tinh thần, chăm sóc tốt bản thân để có thể tìm kiếm đáp án.

Trang Nhã Kinh trầm suy nghĩ trong lòng, ngày mai nhất định phải điều tra ra được chuyện quan trọng này.

Sáng sớm hôm sau, Trang Nhã Kinh đã bị Tiểu Nguyệt đánh thức. Nắm đầm vừa dừng bên mặt Tiểu Nguyệt thì Trang Nhã Kinh cũng kịp dừng lại. Tiểu Nguyệt nhỏ như vậy nên đương nhiên sẽ không chịu nổi một nắm đầm của cô. "Tiểu Nguyệt, không phải đi đã từng nói, lúc đi ngủ thì không nên làm ồn sao? Nhớ đi đánh con thì làm sao bây giờ?" Trang Nhã Kinh bắt đầu nói, không phải lần nào cũng có thể dừng lại đúng lúc như vậy được.

"Haha, đi sẽ không làm vậy."

"Con bé này." Trang Nhã Kinh khẽ vuốt mái tóc của Tiểu Nguyệt, chuẩn bị rời giường.

"Dì, bụng mẹ không thoải mái, hôm nay đi đưa con đến trường được không?" Tiểu Nguyệt lôi kéo tay của Trang Nhã Kinh, ngoan ngoãn nói. Mười ngón tay nhỏ bé nắm lấy ba ngón tay của Trang Nhã Kinh, đưa qua đưa lại, đáng yêu làm nũng.

Trang Nhã Kinh, nghĩ đến chuyện mình còn phải theo dõi Tiểu Sư huynh, nhưng bây giờ chắc là Tiểu sư huynh đã đi ra ngoài rồi. "Được rồi. Con tự đi lấy sách vở và bút, sau đó xuống ăn sáng. Đi đi rửa mặt."

"Vâng, dì thật tốt." Sau khi hôn Trang Nhã Kinh một cái, Tiểu Nguyệt vui vẻ chạy đi.

Sau khi Trang Nhã Kinh rửa mặt, thay quần áo xong, đi qua phòng Mạc Thiển. Nhưng Mạc Thiển lại không có trong đó. Bản thân còn đang bị bệnh mà còn đi đâu? Trang Nhã Kinh cau mày, gọi điện cho Mạc Thiển.

Điện thoại được kết nối, nhưng không ai nhận. Gọi lần thứ hai thì thấy tắt máy. Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng Trang Nhã Kinh cũng không nghĩ nhiều. Thôi, đưa Tiểu Nguyệt đi học trước. Thiển Thiển là người lớn, tự nhiên sẽ biết chăm sóc bản thân. Có lẽ Thiển Thiển đang tập trung tinh thần về bản thảo thiết kế, có khả năng không muốn bị quấy rầy. Sau khi ăn sáng xong, Trang Nhã Kinh đưa Tiểu Nguyệt đi học.

Trước kia Tiểu Nguyệt đã học ở nhà trẻ ba năm, nhưng Tiểu Nguyệt còn chưa đến tuổi học tiểu học theo quy định, đành phải để Tiểu Nguyệt học lại một năm nhà trẻ nữa.

Trang Nhã Kinh đưa Tiểu Nguyệt đến nhà trẻ Mộc Dương - nhà trẻ dành cho quý tộc. Từ tên cũng lịch sự tao nhã hơn nhà trẻ Dục Tài một chút!

Lúc tới văn phòng, Trang Nhã Kinh giao hết những tài liệu mà Dịch Nham hỗ trợ chuẩn bị cho hiệu trưởng Triệu Tuệ của nhà trẻ Mộc Dương. Triệu Tuệ là hiệu trưởng của trường này, là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, tóc xoăn, đeo kính, nhìn qua có chút nghiêm túc. Cách ăn mặc cũng già dặn như vậy. Nhìn tài liệu trong tay, mặt Triệu Tuệ lộ vẻ tươi cười: "Cô là bạn của Thị Trường sao?" Nụ cười có phần chút nịnh nọt.

"Đúng, tôi dẫn cháu gái đến nhập học, làm phiền hiệu trưởng kiểm tra xem hồ sơ đã đủ hết chưa?"

"Đủ mà, đủ mà." Thị trường tự mình giúp đỡ, nếu không đủ cũng phải nói là đủ thôi. "Đứa bé này là Mạc Nguyệt sao? Thật đáng yêu."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cố chấp lưu luyến si mê.

Đột nhiên Trang Nhã Kinh cảm thấy Triệu Tuệ không hề giống như suy nghĩ của cô, vừa mới hỏi xem hồ sơ có đủ không, chưa liếc mắt một cái mà đã nói như vậy, nụ cười có phần nịnh nọt, đơn giản là do mình nhờ đến sự hỗ trợ của Dịch Nham, của Thị trường mà thôi.

Xã hội này, thích nịnh nọt, ức hiếp yếu, e sợ ác như vậy. Thích nịnh bợ những người có quyền có thế, Trang Nhã Kinh cũng không lạ gì, điều kỳ quái hơn là, một người như vậy làm sao có thể mở một nhà trẻ quý tộc đây?

"Vậy là tốt rồi. Dẫn tôi đi gặp thầy cô giáo của Tiểu Nguyệt thôi, tôi muốn gặp thầy cô giáo của Tiểu Nguyệt."

"Được, mời đi bên này."

Trường quý tộc thật sự khác biệt, thiết bị trò chơi dành cho trẻ em ở bên trong đều vô cùng xa hoa, hơn nữa còn vô cùng đầy đủ, gần như cái gì cũng có. Học vấn và phẩm hạnh của giáo viên cũng rất tốt, bên trong đều dán nhiều tác phẩm, hẳn là do giáo viên tự mình làm. Trang sức trong phòng học đều giống như trong truyện cổ tích.

Mặc dù không quá hài lòng với hiệu trưởng, nhưng vẫn tương đối hài lòng với tổng thể của ngôi trường này. Nếu tố chất của thầy cô giáo tốt, cũng không liên quan quá nhiều đến hiệu trưởng.

"Đứng đây là được."

Bên trong đã bắt đầu giờ học, Trang Nhã Kinh đứng bên ngoài phòng học nghe một lúc, giọng nói của giáo viên rất tốt, phương pháp dạy học cũng ổn, xem ra không có vấn đề gì. Trang Nhã Kinh nắm tay Tiểu Nguyệt dẫn đến cửa phòng học, cô giáo thấy, dừng giảng bài lại, bước ra ngoài, đứng trước mặt Trang Nhã Kinh.

"Xin hỏi cô là tiểu thư Mạc Thiên sao?" cô giáo hỏi.

"Không phải, cơ thể Thiên Thiên không thoải mái, nên tôi đưa đứa nhỏ qua đây, tên tôi là Trang Nhã Kinh."

"Xin chào Trang tiểu thư. Tên tôi là Chu Mật Tuyết, về sau tôi là cô giáo của Mạc Thiên. Bé này là Tiểu Nguyệt đúng không, đúng là đứa nhỏ đáng yêu." Chu Mật Tuyết ngồi xổm xuống, sờ sờ khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn của Mạc Nguyệt.

"Cô Chu, vậy đứa nhỏ làm phiền cô."

"Đây là trách nhiệm của chúng tôi mà."

"Được, Tiểu Nguyệt, ở đây học ngoan nhé, phải nghe lời của cô, đi đi đây, buổi chiều tan học đi sẽ qua đón con."

"Vâng, tạm biệt đi." Chu Mật Tuyết nắm tay Tiểu Nguyệt dắt vào phòng học.

Trang Nhã Kinh yên tâm rồi đi, muốn đi tìm Thiên Thiên. Rõ ràng bản thân có bệnh, mà còn liều mạng làm việc như vậy làm gì? Thật sự là không hiểu được. Nếu việc này nghiêm trọng, nhất định phải để Thiên Thiên ở nhà nghỉ ngơi một ngày. Trong một ngày cô có thể chữa khỏi bệnh cho Thiên Thiên. Không nghiêm trọng thì tùy Thiên Thiên đi, mình sắc thuốc cho Thiên Thiên là được.

Trang sức Thiên Nhã vẫn nhiều người như trước. Lúc nào cũng trong giai đoạn cung không đủ cầu, có chỗ lợi mà cũng có chỗ hại. Lợi ích chính là, có thể duy trì cảm giác tươi mới cho khách hàng, không phải bán hàng càng nhanh, hàng hóa càng bị thiếu thì người mua càng cảm thấy thú vị sao. Điều bất lợi là, cũng có khả năng bởi vì như vậy, nếu không đủ hàng cung cấp người khác cảm thấy Thiên Nhã không có các loại bản lĩnh kia, ngược lại sẽ lựa chọn các cửa hàng trang sức khác, ví dụ như trang sức Ninh Tâm ở đối diện.

Nhưng khi Trang Nhã Kinh lên phòng thiết kế ở trên tầng, Thiên Thiên không có ở trong này mà chỉ có một mình Bạch Ninh. "Thiên Thiên đâu?"

"Không biết, hôm nay cô ấy đã tới đây đâu. Tôi đang chuẩn bị gọi điện thoại hỏi cô Thiên Thiên đang ở đâu đó." Trang Nhã Kinh cũng không biết hành tung của Thiên Thiên, Bạch Ninh cảm thấy hơi lo lắng, "Không phải cô ở cùng một chỗ với Thiên Thiên sao? Tại sao cô lại không biết Thiên Thiên đi đâu?" Trong giọng nói của Bạch Ninh có chút trách cứ.

Trang Nhã Kinh cảm thấy mình cực kỳ vô tội. Rõ ràng lúc trước đa phần lúc cô rời giường thì Thiên Thiên đã đến trang sức Thiên Nhã rồi, làm sao cô biết hôm nay Thiên Thiên không tới đây, hơn nữa trong nhà cũng không có người. "Lúc tôi dậy không thấy cô ấy đâu, Tiểu Nguyệt nói Thiên Thiên bị bệnh, tôi cho rằng Thiên Thiên không để ý cơ thể của mình mà vẫn kiên trì đến đây."

"Cái gì? Thiên Thiên bị bệnh sao? Thiên Thiên không thoải mái chỗ nào, cô ấy bị làm sao? Cô thật là, người lớn như vậy mà cô cũng không nhìn thấy." Bạch Ninh vì lo lắng nên ý tứ trách cứ trong giọng càng thêm nồng đậm.

Trang Nhã Kinh cũng cảm thấy cực kỳ áy náy, trước kia đều là cô chăm sóc Thiên Thiên, tại sao bây giờ lại cô lại biến thành đứa nhỏ cần Thiên Thiên chăm sóc rồi? Chẳng lẽ mình thật sự quen với thân phận này rồi? Quen với việc được người khác chăm sóc nên không thể chăm sóc người khác sao?

Sau đó, nhìn dáng vẻ kích động của Bạch Ninh, Trang Nhã Kinh giống như hiểu rõ chuyện gì đó. "Bạch Ninh, không phải anh thích Thiên Thiên chứ?"

Sau khi nghe Trang Nhã Kinh nói, ánh mắt của Bạch Ninh lóe lên, nói chuyện cũng trở nên ấp úng. "Không phải... Mọi người đều là đồng nghiệp, tôi chỉ quan tâm đồng nghiệp thôi."

Làm sao Trang Nhã Kinh không biết tâm tư của Bạch Ninh, vốn là mắt nhìn người của cô vô cùng chuẩn, Mạnh Thiệu phong có thể đưa vào chuyện ngoài ý muốn. Hiện tại trên người có Huyết Nhan, cô lại càng có khả năng nhìn rõ nội tâm của người khác.

Vô hình trung, Huyết Nhan trên đầu Trang Nhã Kinh mở mắt một cái là cô có thể nhìn rõ suy nghĩ trong lòng của Bạch Ninh. Mặc dù nhòm ngó nội tâm của người khác không phải là chuyện quang minh chính đại gì, nhưng vì Bạch Ninh và vì Thiên Thiên, Trang Nhã Kinh không thể không làm vậy.

Thì ra, trước kia lúc Bạch Ninh thấy bản thiết kế kia thì đã yêu Thiên Thiên rồi, về sau khổ sở tìm kiếm Thiên Thiên mà không thấy có kết quả, anh cũng đành bỏ qua, đồng thời cũng buông tha cho tình yêu của mình. Bây giờ có thể gặp được Thiên Thiên, Bạch Ninh cho rằng, đây có lẽ là cơ hội mà ông trời cho anh.

Bởi vì một bản thiết kế mà yêu Thiên Thiên, mặc dù nghe qua thì cảm thấy khó tin, nhưng cũng có người hiểu được tình cảm như vậy. Ví dụ như một người đặc biệt si mê điêu khắc, sẽ yêu một pho tượng xinh đẹp. Chuyện Bạch Ninh yêu người vẽ bản thiết kế, âu cũng là bình thường.

“Bạch Ninh, tôi coi là bạn, tôi khuyên anh không nên chìm quá sâu.” Mặc dù biết nói như vậy không có một chút tác dụng nào, nhưng nói hay không cũng alf chuyện của cô, cô phải nói.

“Cô nói chuyện Thiên Thiên đã từng kết hôn, còn có đứa nhỏ sao? Những thứ này tôi đều không quan tâm. Tôi có thể coi đứa nhỏ của cô ấy như con ruột của mình, bao gồm cả đứa nhỏ trong bụng kia.” Nếu bị nhìn thấu, anh cũng không cần phải phủ nhận nữa. Mặc kệ như thế nào, anh cũng không buông tay Thiên Thiên.

“Cô ấy có chồng rồi, không có khả năng ở cùng một chỗ với anh đâu.” Trang Nhã Kinh nói.

“Nhưng không phải tình cảm của bọn họ không tốt sao? Nếu không thì tại sao Thiên Thiên lại dẫn theo Tiểu Nguyệt chạy đến đây mà không phải ở cùng một chỗ với chồng của cô ấy. Hơn nữa, cũng chưa từng nghe thấy Thiên Thiên nhắc đến chồng, chứng tỏ trong lòng cô ấy không có người đàn ông kia.” Bạch Ninh là người cố chấp. Lúc trước chỉ vì bản thiết kế mà yêu Thiên Thiên, bạn bè đều nói anh ngốc, nói anh ngu xuẩn, nhưng đều không sao. Anh vì Thiên Thiên mà hơn ba mươi tuổi rồi mà chưa kết hôn. Hơn nữa, khi đó ngay cả Thiên Thiên nhìn như thế nào anh cũng không biết. Cho nên, bây giờ làm sao chỉ vì những câu nói như vậy mà từ bỏ đây?

“Anh cho rằng mỗi ngày Thiên Thiên liều mạng vẽ bản thiết kế như vậy là vì thực sự yêu công việc này sao? Tôi nói cho anh biết, không phải. Bởi vì cô ấy chỉ cần nghĩ đến chồng mình thì sẽ khóc, cho nên cô ấy mới cố gắng ép bản thân không nghĩ đến anh ta nữa. Bình thường nụ cười của Thiên Thiên đều vô cùng kiên cường, anh không nhìn ra sao?” Thiên Thiên sợ Trang Nhã Kinh lo lắng nên làm bộ như không có chuyện gì, cũng như vậy, không phải lúc đó Trang Nhã Kinh cũng giả vờ như mình không biết chuyện gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Em không phải người tôi có thể tùy tiện.

“Vậy thì vì sao cô ấy không quay về?”

“Giữa bọn họ có một chút vấn đề, cần tách ra để suy nghĩ. Rồi bọn họ sẽ lại quay với nhau thôi.” Lời nói của Trang Nhã Kinh khiến mặt Bạch Ninh trắng bệch, chân lão đảo, thiếu chút nữa thì ngã xấp xuống.

“Vậy thì cũng không thể ngăn thế tôi yêu, quan tâm cô ấy. Những thứ này đều là chuyện của tôi, tôi không cần Thiên Thiên có thể ở cùng với tôi, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?” Bạch Ninh vẫn cố chấp như vậy. Anh chính là cố chấp, cho nên với có thành tích như này hôm nay, cũng bởi vì cố chấp cho nên nhất định sẽ cô độc cả đời.

Trang Nhã Kinh lắc đầu, thật sự là người ngu ngốc. “Anh tiếp tục làm hay là theo tôi đi tìm Thiên Thiên? Thôi, hỏi cũng như không.” Nhìn những thành tích mà Bạch Ninh đạt được cho đến ngày hôm nay, làm cái gì cũng tốt. “Đi thôi, đi ra ngoài tìm.”

“Ừ, tách ra tìm, cô về nhà xem cô ấy có về đó không, tôi tìm ở bên ngoài.”

“Không thành vấn đề.”

Xác định xem Mạc Thiên không về nhà không, tìm khắp nơi, cả trong nhà vệ sinh cũng tìm, điện thoại cũng không thông, Trang Nhã Kinh thật sự lo lắng của Mạc Thiên. Hỏi Bạch Ninh, vẫn không tìm được Mạc Thiên.

Trang Nhã Kinh mang theo ảnh của Mạc Thiên để hỏi người đi đường. Thiên Thiên nhất định là không đi lung tung, rất có khả năng là mất tích trên đường đến trang sức Thiên Nhã, hỏi trên đường chắc chắn sẽ có tin tức.

Quả nhiên, lúc hỏi một thím bán hoa ven đường. Thím đó nhìn ảnh chụp trên tay Trang Nhã Kinh, gật đầu. “Tôi đã gặp. Sáng hôm nay cô ấy bước xuống từ một chiếc xe con, đi đến phố danh nhân bên kia. Ngay tại chỗ giao nhau kia, có người đàn ông mang cô ấy đi.”

Phố danh nhân chính là đường đến trang sức Thiên Nhã. Đúng vậy, mỗi ngày đều như thế này. Nhị sư huynh cũng đi làm, cho nên luôn là Nhị sư huynh lái xe đưa Thiên Thiên đến đây. Bởi vì khác đường, hơn nữa muốn đến trang sức Thiên Nhã phải đi đường vòng, hôm nay người đi trên đường cũng nhiều, còn là ban ngày, Nhị sư huynh đưa Thiên Thiên đến đây, sau đó thì quay đầu về tập đoàn Hạ thị.

“Thím, thím có biết đáng về người kia như thế nào không?”

“Quá xa, nhìn không rõ lắm.”

"À...Vậy thì cảm ơn." Sau khi nói cảm ơn, Trang Nhã Khinh đi về phía khúc cua. Chắc là người bên kia cũng biết.

Quả nhiên, thu ngân ở siêu thị cũng biết." À...Tôi biết. Sáng nay cô ấy bị một người đàn ông dẫn đi, lúc bắt đầu thì hình như hơi kích động, về sau lại bình tĩnh lên xe của người đàn ông kia." Lúc nói đến người đàn ông kia, mắt của cô thu ngân còn lấp la lấp lánh.

"Có phải người đàn ông kia rất cao, còn rất đẹp trai không?"

"Đúng rồi, lần đầu tiên tôi thấy người đàn ông đẹp trai như vậy đó. Anh ta mặc...."

Lúc biết người nào dẫn Thiển Thiển đi, Trang Nhã Khinh lại không cảm thấy lo lắng, nên không nghe cô gái háo sắc kia nói nữa, cô quay trở lại trang sức Thiển Nhã. Gọi điện cho Bạch Ninh, để anh ấy không đi tìm nữa.

"Cô tìm thấy Thiển Thiển rồi sao?"

"Không, Thiển Thiển bị chồng cô ấy dẫn đi rồi." Nhất định là Mạc Minh Vọng. Không biết anh ta dẫn Thiển Thiển đi đâu? Dù sao cũng không về nhà, Tiểu Nguyệt còn đang ở trường, suy cho cùng cũng không thể không cần đưa nhỏ.

"À...Hôm nay tôi có thể xin nghỉ không?"

"Được, nhưng đừng quá lâu."

"Biết rồi, Chu Bái Bi (1)" Bạch Ninh yếu ớt trả lời. Có phải nếu Thiển Thiển về với chồng thì sau này sẽ khó gặp mặt hơn đúng không?

(1)Chu Bái Bi: là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm 'Nửa đêm gà gáy' của Cao Ngọc Bảo.

"Ừ." Nói không chừng Bạch Ninh cũng sẽ rời khỏi đây.

Chắc chắn Mạc Minh Vọng sẽ tìm tới đây, chuyện này cũng trong dự liệu của Trang Nhã Khinh. Nếu cô thật sự muốn giấu Thiển Thiển đi không cho Mạc Minh Vọng tìm thấy không phải chuyện khó. Vấn đề là muốn anh ta tìm tới, cho nên lúc khai trương trang sức Thiển Nhã mới có thể làm to như vậy, để Mạc Thiển ra mặt, còn không phải để Mạc Minh Vọng thấy tin tức, sau đó đến gặp Mạc Thiển sao?

Không biết lúc Thiển Thiển và Bạch Ninh không còn làm việc nữa thì cửa hàng trang sức này còn có thể kinh doanh nữa không.

Lúc này có một người phụ nữ bước vào, mặc quần áo, đeo trang sức đắt tiền, kéo một người đàn ông mặt mày bóng loáng bước vào. Lại có thể là cô gái trước kia, là cô gái bán hàng trong trang sức Minh Tâm. Bây giờ đang làm gì đây? Chạy tới khoe của sao? Lúc trước mình cũng như vậy, dùng tiền đập bẻ tất cả vật phẩm trang sức được trưng bày ở đây sao? Trang Nhã Khinh cười châm chọc.

Phương Phương là phụ nữ có chút nhan sắc, mặc dù trước kia cô ta yêu tiền, hơn nữa còn có chút ghét nghèo yêu giàu, nhưng cũng dựa vào cố gắng của bản thân mà làm việc kiếm tiền. Lúc trước cũng không phải chưa từng gặp người đàn ông muốn bao dưỡng mình, nhưng cô ta vẫn không đồng ý. Những người đàn ông đó vừa già vừa xấu, có người còn giống như đang mang một đứa nhỏ vậy. nếu không thì là hỏi đầu, hoặc xấu đến không còn gì để nói. Người đàn ông trong mộng tưởng của mình giống như Hoàng Bột vậy.

Ngày đó, sau khi bị khai trừ, cô ta tìm tới Hoàng Bột, còn thổ lộ với Hoàng Bột, nhưng bị Hoàng Bột từ chối, lý do từ chối chính là không có lý do gì.

Cô ta chịu cả nỗi đau thất nghiệp và thất tình đã kích, nên quyết tâm ra một quyết định. Bản thân không cần công việc, cũng không cần tình yêu, nhưng nhất định phải cần tiền. Một ngày nào đó, mình cần phải hung hăng giành tôn nghiêm của người khác dưới chân mình.

Vì thế, cô ta vạch ra một kế hoạch tiếp cận một người có tiền. Dùng tiền lương tiết kiệm trong vài năm, mua cho mình một bộ quần áo xinh đẹp, mua đồ trang điểm đắt tiền, quyết tâm thay đổi phong cách.

Sau khi hoàn thiện bản thân thì bắt đầu tìm con mồi. Mục tiêu đầu tiên của cô ta là Hạ Tĩnh Thiên. Nhưng trên cơ bản, cô ta hoàn toàn không gặp được Hạ Tĩnh Thiên. Không biết Hạ Tĩnh Thiên đang ở đâu, lúc đi làm cũng luôn ở công ty, cô ta hoàn toàn không vào được. Cho nên đành phải từ bỏ. Cô ta lựa ra những người có tiền trong thành phố A, có những người không thể gặp mặt, có những người cô ta lại thấy chướng mắt, trực tiếp coi như không thấy. Những cũng có người hợp với cô ta, nhưng sau khi phát sinh quan hệ, để lại một xấp tiền mặt, cũng không thấy người đâu. Cho dù có tìm như thế nào, người kia cũng không muốn thấy cô ta.

Thứ quý giá nhất mình đã không còn, cho nên càng không có khả năng thực hiện mục tiêu câu người đàn ông đẹp trai giàu có. Điều tốt nhất chính là tìm người đàn ông khác. Mặc dù người đàn ông này hơi béo một chút, bụng hơi lớn một chút, xấu một chút, thời gian thu vợ bé hơi ngắn một chút, nhưng ít nhất ông ta cũng có tiền.

Trương Phú Quý không có cái gì tốt, nhưng tốt với cô ta, còn có tiền, cho nên không có cách nào khác là phải chấp nhận chuyện này.

Đương nhiên cô ta biết trang sức Thiển Nhã đã khai trương. Cho nên, hôm đúng lúc vợ Trương Phú Quý không có nhà, đi thẩm mỹ viện căng da, cô ta lập tức gọi ông ta ra ngoài, dẫn ông tới trang sức Thiển Nhã. Những nhục nhã mà cô ta phải nhận lúc trước thì hôm nay muốn trả lại hết cho người phụ nữ đề tiện này.

"Phú Quý, hôm nay anh đồng ý với em, em muốn mua gì cũng được đúng không?" Cả người Phương Phương đều dán lên cánh tay của Trương Phú Quý,

sử dụng cặp ngực đã lộ ra một phần ba cạ vào cánh tay của ông ta, khiến cả người ông ta giống như bị điện giật. Tiểu yêu tinh này, thật sự muốn kéo về phòng, hung hăng yêu vài lần. Thừa dịp người khác không để ý, Trương Phú Quý dùng lực nhéo vào thứ khiến tinh thần ông ta nhộn nhạo.

Phương Phương bị đau, nhưng không dám phát ra tiếng, cũng không dám mắng người, đành phải chịu đựng. Chờ xem, đồ đàn ông thôi, chờ sau khi tôi lừa toàn bộ tiền của ông sang tay tôi xem tôi thu thập ông như thế nào. "Tùy em chọn." Trương Phú Quý hào khí nói.

Phương Phương tỏ ra xinh đẹp tiếp tục kéo Trương Phú Quý nhìn trang sức trong lời đồn. Trước kia bọn họ chỉ có thể chạm vào, nhưng không thể đeo, cũng không thể lấy đi, bây giờ, cuối cùng cô ta cũng có thể đeo những vật nhỏ xinh này rồi.

"Anh thật tốt." Phương Phương dựa dằng nói, lại khiến lòng Trương Phú Quý tê dại một trận.

Quả nhiên hai người đang di chuyển về phía này, trang Nhã Khinh đang thưởng thức chiếc vòng trong tay, đó chính là thiết kế lần trước của Thiên Thiên. Vòng tay mà Thiên Thiên đang đeo là do Bạch Ninh làm. Trên quỳ cũng có, có điều là do sự phụ khác làm, đương nhiên là không tốt bằng cái Bạch Ninh làm.

Cái trong tay Trang Nhã Khinh, là do người alfin kém cỏi nhất chế tạo ra.

"Tôi muốn cái này." Phương Phương không thêm liếc chiếc vòng trong tay Trang Nhã Khinh mà nói thẳng.

Tiểu Tiểu là nhân viên bán hàng đang đứng trước mặt Trang Nhã Khinh, cũng là cô gái ngọt ngào đáng yêu mới tốt nghiệp đại học. "Tiểu thư, chiếc vòng tay này..." Tiểu Tiểu đang định nói cho Phương Phương biết chiếc vòng thợ làm không được tốt lắm, còn có kiểu giống như vậy nhưng được làm tốt hơn, có muốn xem kiểu đó không.

Nhưng mà Trang Nhã Khinh lại nhìn Tiểu Tiểu một cái, để Tiểu Tiểu không nói nữa.

Tiểu Tiểu là một cô gái đơn thuần đáng yêu, lại không biết chuyện giữa Trang Nhã Khinh và Phương Phương bản thân cũng vô cùng thành thật, cho nên vẫn nói: "Tiểu thư, chiếc vòng này còn có kiểu dáng giống như vậy, chiếc này là sản phẩm không hợp quy cách, sản phẩm này không được tinh xảo lắm, cô có muốn xem mấy chiếc khác không?"

Phương Phương cười, nói. "Không cần, tôi muốn chiếc vòng trên tay cô ta, chẳng lẽ không thể sao?" Hừ, đừng cho là tôi không nhìn thấy các người trao đổi ánh mắt với nhau, muốn lừa tôi sao? Không có cửa đâu, Phương Phương thầm nghĩ trong lòng.

"Gói chiếc lắc tay này lại cho tôi." Bây giờ là thời điểm Trương Phú Quý khoe khoang trước mặt người khác. Đừng hiểu nhầm, người đẹp trong mắt Trương Phú Quý không phải là Phương Phương, mà là Trang Nhã Khinh, người từ đầu đến cuối không nói một câu nào.

Hôm nay Trang Nhã Khinh mặc một bộ váy màu xanh, có vẻ rộng rãi thoải mái. Không quá gầy, không lộ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy thoải mái. Dáng vẻ khí chất không giống nhau. Vốn cảm thấy Phương Phương rất đẹp, nhưng đứng trước mặt Trang Nhã Khinh thì Trang Nhã Khinh là mây, Phương Phương chính là bùn, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Trang Nhã Khinh ném chiếc lắc đan cầm trong tay cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đón lấy, gói lại, sau đó đưa cho Phương Phương: "Mời sang bên kia tính tiền."

Phương Phương kiêu ngạo nói. "Vội cái gì? Cô cho rằng tôi chỉ có thể mua một chiếc này thôi sao? Tôi còn muốn lựa."

Khỏe miệng Trương Phú Quý giật giật, nhưng cũng không phản đối. "Em cứ lựa đi, gia có rất nhiều tiền." Bây giờ là lúc khoe của trước mặt người khác một chút, nói không chừng rất nhanh có thể ôm được người đẹp về nhà. Giữa ban ngày ban mặt mà Trương Phú Quý đã bắt đầu mơ mộng rồi.

Trang Nhã Khinh lại bảo Tiểu Tiểu đưa cho cô một sợi dây chuyền khác. "Cho tôi xem cái này."

Tiểu Tiểu cũng không nghi ngờ gì, bình thường lúc Trang Nhã Khinh không có việc gì làm cũng tới kiểm tra trang sức của các cô một chút. Tiểu Tiểu vô cùng bội phục Trang Nhã Khinh, mỗi lần đều có thể tìm ra nhưng chế tác kém cỏi nhất. Bản thân mình phải nghiên cứu thật lâu mới phát hiện ra.

Thật ra, chẳng qua là Trang Nhã Khinh hiểu rất rõ Tiểu Tiểu. Bình thường Tiểu Tiểu sẽ tìm ra một loạt sản phẩm kém nhất, sau đó bày nó ra phía sau cùng, sau đó đặt hết các loại trang sức khác lên phía trước. Đối với những người làm việc dưới quyền mình, cần phải tìm hiểu sâu, đương nhiên, với Trang Nhã Khinh thì việc hiểu rõ người khác không phải là việc khó.

Còn chưa đến tay Trang Nhã Khinh thì Phương Phương đã cướp trước. "Chính là sợi dây chuyền này, tôi muốn lấy nó."

"Tiểu thư..."

"Bọc lại cho tôi..." Phương Phương không để Tiểu Tiểu có cơ hội nói chuyện, lòng tốt mà hoàn toàn bị coi là bị lừa, coi như không có sự khuyên bảo của Tiểu Tiểu. Cũng không có cách nào, ai bảo đó là cái mà Trang Nhã Khinh thích chứ.

Những sản phẩm thấp kém, chỉ cần hơi kém một chút đã không còn, Trang Nhã Khinh bắt đầu suy nghĩ đến một nơi. Bản thân cũng lặng lẽ gửi cho nhân viên thu ngân Tiểu Tinh một tin nhắn, để Tiểu Tinh thu nhiều hơn mười phần trăm. Sau đó cô ấy có thể trích phần trăm từ mười phần trăm kia.

Chuyện tốt như vậy làm gì có người nào không muốn đây, không phải ai cũng giống như Tiểu Tiểu, có điều là Tiểu Tiểu bán được hai sản phẩm thì cũng được trích phần trăm, giá bán càng cao thì trích phần trăm cho Tiểu Tiểu cũng nhiều hơn.

Trang Nhã Khanh lại đến trước một quầy khác, Tiểu Hân muốn gọi cô, nhưng lại bị ngăn lại. Trang Nhã Khanh cũng ra sức như vừa rồi, để Tiểu Hân đưa một chiếc nhẫn kim cương màu trắng ra. Tệ hơn nữa là một câu thoại: "Cái này không tệ, rất đẹp."

"Đúng vậy, tôi cũng thấy nó rất đẹp, có điều là thiết kế nào của chị Thiển Thiển cũng đẹp hết." Tiểu Hân trả lời.

Trang Nhã Khanh mới chỉ cầm chiếc nhẫn trên tay, đang chuẩn bị đeo thử thì Phương Phương đứng sau cô đã nói: "Tôi muốn cái này, gói cho tôi."

Khóe miệng Trương Phú Quý tiếp tục run rẩy. Mẹ nó, cuối cùng thì người phụ nữ chết tiệt này định mua bao nhiêu thứ đây, cộng mấy thứ này lại cũng đến mấy chục vạn rồi. Chết tiệt.

"Vậy thôi, tôi lại xem chiếc nhẫn này, nó cũng không tệ lắm." Trang Nhã Khanh không so đo với Phương Phương.

"Tôi lấy cả chiếc nhẫn này."

"Tôi muốn."

"Tôi muốn."

Thoáng một cái như vậy, Trang Nhã Khanh đã bán được một chiếc lắc tay, một sợi dây chuyền, hai chiếc nhẫn, một chiếc kim cài áo, còn đó một đôi khuyên tai, tổng cộng là hai trăm năm mươi vạn, đúng dịp gặp được đồ gà mờ.

Trương Phú Quý đứng là bị cắt thịt, nhưng không có cách nào khác, do không ai có thể chịu trách nhiệm, bị cắt thịt cũng phải trả tiền, để cô gái xinh đẹp kia biết ông ta tiêu tiền hào phóng như thế nào, nói không chừng sau khi trở về cô gái xinh đẹp sẽ lập tức gọi điện cho ông ta. Đúng rồi, cô gái xinh đẹp còn không biết ông ta là ai.

Trương Phú Quý đưa một tấm danh thiếp cho Trang Nhã Khanh. "Xin chào, tên tôi là Trương Phú Quý, đây là danh thiếp của tôi, rất hân hạnh được biết cô." Trương Phú Quý cũng không quan tâm Phương Phương còn đang ở trong lòng của ông ta, bắt đầu đánh chủ ý lên Trang Nhã Khanh, hơn nữa còn dụ dỗ một cách quang minh chính đại.

Trang Nhã Khanh cười nhìn danh thiếp trong tay Trương Phú Quý, ông chủ của bất động sản Thừa Tông, khó trách có thể phung phí như thế. Mấy năm nay kỳ nghỉ định kỳ tăng lên rất nhiều cho nên việc buôn bán bất động sản thu được không ít lợi nhuận. "Ông chủ Trương, xin chào, rất hân hạnh được biết ông, có rảnh hoan nghênh ông đến cửa hàng của chúng tôi, chúng tôi vô cùng hoan nghênh những vị khách giống như ông."

"Cái gì?"

"À... quên chưa giới thiệu, tôi là bà chủ của trang sức Thiển Nhã. Trang Nhã Khanh."

Quả nhiên, sau khi khóe miệng giật giật vài cái thì Trương Phú Quý mới miễn cưỡng dừng nó lại, sắc mặt thật sự không tốt lắm, giống như phần mộ tổ tiên bị đào khoét vậy.

Mẹ nó, vốn cho rằng Phương Phương ganh đua so sánh như vậy bởi vì bản thân nhìn người phụ nữ nhiều hơn một chút, ông ta bởi vì biểu hiện mình rộng rãi, để Phương Phương tùy ý làm liều, để cho người phụ nữ kia ngoan ngoãn leo lên giường của ông ta. Nhưng mà người ta là bà chủ của một cửa hàng trang trang sức, chắc chắn sẽ không để hơn hai trăm vạn vào mắt. Mà như thế thì có phải tiền của mình xem như bị mất trắng không?

"Thì ra là bà chủ sao, thất lễ thất lễ. Tôi còn có việc, tôi đi trước."

"Vâng, hoan nghênh ông chủ Trương lần sau lại tới đây." Trên mặt Trang Nhã Khanh vẫn duy trì nụ cười xinh đẹp, nhưng trong lại cười đến nở hoa. Khẳng định cái người tên Trương Phú Quý tức giận đến điên rồi? Bị người nhân tình của mình cái bẫy, bị cô đưa vào vòng, haha.

Tiểu Tĩnh cũng cười rất vui vẻ. Sau khi nhận được tin nhắn cô vẫn qua sát hai người kia, sau đó cô lại phát hiện tất cả những trang sức mà bà chủ cầm người phụ nữ đều nhất định phải có. "Bà chủ, cô có thù hận với người phụ nữ kia sao?"

"Ừ, cũng coi như là có, trước kia ở trang sức Minh Tâm, vì tôi mà bị cho thôi việc, cho nên muốn khoe khoang một lần. Đáng tiếc, tìm khắp nơi cũng không tìm một người đàn ông tốt một chút rồi hãy đến khoe, xấu như thế, lúc cô ta ở trên giường sẽ không cảm thấy ghê tởm mà muốn nôn chứ, cô ta thật đáng thương." Những lời Trang Nhã Khanh nói đều là sự thật, ngay cả lúc Trương Phú Quý cười với cô cô cũng thấy ghê tởm rồi, Phương Phương cũng được coi là người bình thường, thật sự không thấy ghê tởm sao? Xem ra tiền bạc thật sự là một thứ đáng sợ.

"Haha, bà chủ nói chuyện cũng quá sắc bén rồi."

"Đúng rồi. Về sau thấy người phụ nữ kia đến đây thì nhớ nâng giá lên, nhớ chưa?" Dù sao cũng là tiền bạc của đàn ông, tiền của đàn ông xấu xa. Đàn ông thối nhưng mà tiền không thối đâu.

"Nhớ rồi ạ. Bà chủ thật là độc ác."

"Cũng bình thường thôi, phụ nữ không độc ác thì địa vị làm sao có thể ổn định được." Trang Nhã Khanh nói băng quơ.

Tiểu Tĩnh nghe thấy, lập tức lấy điện thoại di động ra, ấn gì đó ở trên màn hình.

"Trong thời gian đi làm không thể dùng điện thoại nhé..." Hoàn toàn không để bà chủ như cô trong ở trong mắt mà, lại có thể dùng điện thoại di động trước mặt cô.

"Không phải, tôi cài đặt câu bà chủ vừa nói làm chữ ký của tôi mà, phụ nữ không độc ác thì địa vị sẽ không ổn định, quá là kinh điển, tôi cũng muốn dùng cái này làm lời nhắc nhở, lúc nào cũng cho mình, phải độc ác."

"Đặc biệt là với đàn ông."

"Haha."

"Lý do rất tốt, nhưng chuyện cô dùng điện thoại vẫn là sự thật, cho nên trừ một trăm đồng tiền lương, lấy đó làm cảnh cáo." Thật sự có quy định như vậy, bị phát hiện một lần thì sẽ bị trừ một trăm đồng. Tiền lương cơ bản của nhân viên bán hàng khoảng hơn ba ngàn, số lương đó không hề không hề cao, nhưng thêm trích phần trăm nữa nên cũng không quá tệ. Nhân viên thu ngân không có chia phần trăm, cho nên tiền lương cao hơn một chút, dù sao lượng công việc cũng tương đối nhiều. Đặc biệt là lúc công việc bán hàng tốt. Tiền lương của nhân viên thu ngân là năm nghìn đồng.

"Vâng, về sau sẽ không như thế nữa, tôi sẽ tắt máy." Vừa rồi mình nâng cao giá, tổng cộng nhiều hơn ba mươi bảy vạn, nói ra thì mình còn độc ác hơn bà chủ nữa, còn nâng cao hơn mười phần trăm. Một phần mười của ba mươi bảy vạn là một vạn bảy ngàn, trừ một trăm đồng đã là cái gì. Haha, hi vọng mỗi ngày người phụ nữ kia đều đến đây.

"Đừng nghĩ mỗi ngày cô ta cũng đến đây, bị mắc bẫy một lần còn có thể đến lần thứ hai sao? Hơn nữa, nhất định cô ta sẽ bị đá đi, muốn bám được người đàn ông khác cũng cần thời gian, không phải người đàn ông nào cũng ngu xuẩn như Trương Phú Quý đâu. Chuyện tốt như vậy chỉ đến một lần thôi." Mỗi ngày đều có chuyện tốt thì sẽ không còn là chuyện tốt nữa.

"À..." Tiểu Tinh le lưỡi. Bản thân đương nhiên là biết không có khả năng mỗi ngày đều có, nhưng mà không thể mơ mộng một chút sao? Tiền hôm nay kiếm được còn nhiều gấp ba lần tiền lương hàng tháng đó.

"Làm việc đi."

"Vâng."

Không tiếp tục câu chuyện nữa, Trang Nhã Kinh lại gọi điện cho Thiên Thiên, nhưng vẫn tắt máy. Không biết Mạc Minh Vọng sẽ đối xử như thế nào với Thiên Thiên. Là vì mất mà trân trọng hay là trừng phạt Thiên Thiên vì cô ấy rời đi một mình đây? Nhưng chắc là trừng phạt rồi, Mạc Minh Vọng là người đàn ông kiêu ngạo như vậy, nhất định là không cho phép người khác phản bội mình. Anh ta hành hạ Thiên Thiên như vậy còn không phải vì Thiên Thiên trợ giúp Lâm Huyền phản bội anh ta chưa?

Làm sao bây giờ, bỗng nhiên lại cảm thấy lo lắng cho Thiên Thiên rồi.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Trang Nhã Kinh nghe thấy dưới tầng xôn xao, giống như là có ai đang làm ồn ào ở dưới đó. Trang Nhã Kinh vội vàng xuống đó.

Nhóm người này khoảng mười người, đều có dáng vẻ lưu manh, vừa thấy đã biết chính là loại côn đồ đầu đường. Một nhóm người như vậy ở cùng một chỗ, chính là muốn thu phí bảo hộ. Đúng vậy, ở nơi này còn có thu phí bảo hộ.

Vốn cho rằng bản thân mình sẽ không gặp phải những chuyện như thế này, vậy mà vẫn gặp được. Có lẽ mấy tên côn đồ này không biết tiếng tăm của Mạc Sâm rồi.

Người cầm đầu ném một cây côn bằng thép lên quầy thu ngân, giọng quát ra nhìn Tiểu Tinh."Lấy tiền ra đây, thu phí bảo hộ."

Mặc dù Tiểu Tinh rất sợ hãi, nhưng vẫn kiên cường nói chuyện, người đứng sau cửa hàng của các cô rất mạnh."Các người muốn làm gì không nên làm càn."

"Làm càn? Cô bé muốn các anh làm càn như thế nào đây?" Ánh mắt bắn thủ của tên cầm đầu bắt đầu di chuyển từ trên mặt Tiểu Tinh xuống phần tròn trĩnh trên người cô ấy.

"Đồ lưu manh." Tiểu Tinh cắn giận nói. (Từ Hán Việt là : Xú lưu manh. Nên tên kia mới nói khác đi.)

"À...Anh thôi chỗ nào? Muốn anh coi cho em ngủ một chút không?" Người đàn ông đó chơi chữ với Tiểu Tinh.

"Haha...."

Nghiêm Ly chuẩn bị tiến lên, nhưng lại bị Trang Nhã Kinh kéo lại, không cho cô ấy đi lên. Nhóm người này rõ ràng côn đồ không có tổ chức, không hề giống với nhóm người Trần Khải. Trần Khải có điểm mạnh của mình thì đương nhiên điều đó có cũng có thể trở thành điểm yếu, khuyết điểm của anh ta. Nhưng nhóm người này không giống vậy, bọn họ chính là những người không có chuyện gì không dám làm, cả ngày không có việc gì để làm, không có người nhà, hoàn toàn không có gì có thể uy hiếp bọn họ. Cái có thể uy hiếp bọn họ chính là tính mạng của bọn họ.

Nghiêm Ly đi lên thì chỉ thêm một người bị đùa giỡn thôi.

Trang Nhã Khinh đi đến phía trước quầy thu ngân, nhẹ nhàng cầm lấy cây côn trong tay người đàn ông cầm đầu kia. "Đại ca, mang cái này và trong cửa hàng của chúng tôi, không sợ làm các cô gái xinh đẹp sợ sao?"

Bản thân Trang Nhã Khinh là cô gái xinh đẹp hiếm thấy, chưa nói đến Trang Nhã Khinh cố gắng hết sức để nhìn mình thành thực một chút, quần áo đang mặc cũng có vẻ phóng khoáng. Lại nói, đáng người Trang Nhã Khinh, nếu nói đáng người cô không đẹp thì không có ai dám nói của mình đẹp.

À... ngoại trừ sự tức giận Lưu Văn.

Lúc Trang Nhã Khinh chạm nhẹ vào cây côn, Trang Nhã Khinh đã bắt đầu sử dụng tuyệt học (1) mà Lưu Văn dạy cho cô, mị thuật.

(1) Kiến thức bị thất truyền.

Cả hai luồng kích thích cộng lại, Trang Nhã Khinh nhìn vật xấu xí của người đàn ông kia dần dần không che được nữa. Cười thầm, đàn ông đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới, vậy thì tôi để nửa đời sau anh không thể sử dụng nửa thân dưới để suy nghĩ nữa.

Ánh mắt, sản phẩm của mị thuật giống như vô số kim thép, thúc ép người đàn ông này, khiến chỗ kia của anh ta bỗng nhiên mềm oặt xuống. Mặc dù không giống nhau, nhưng hình như người đàn ông kia cũng ý thức được mình đã mất đi cái gì đó quan trọng, trong lòng cảm thấy lạ, nhưng lại không thể xác định được.

Người đàn ông đó ra sức nhìn Trang Nhã Khinh, biến đó thành hình ảnh cô đang cởi hết quần áo, sau đó lại chuyển thành dáng vẻ dưới thân anh ta, nhưng thứ kia lại không ngừng đầu lên.

"Mẹ nó, cô làm gì tôi vậy?" Trục giác nói cho anh ta biết cô gái xinh đẹp trước mặt này đang giờ trò quý. Vì thế anh ta hung hăng nhìn Trang Nhã Khinh, như muốn tháo Trang Nhã Khinh thành tám khối.

"Không có mà, anh nhìn thấy tôi làm cái gì sao?" Trang Nhã Khinh sẽ thừa nhận sao? Cô cũng không phải đùa ngốc.

"Mẹ nó, nhất định là mày giờ trò quý, hôm nay ông mày sẽ phế chúng mày. Các anh em, lên." Nói xong, đám côn đồ lập tức vung chiếc côn thép trong tay lên, hướng về phía quầy, chuẩn bị đập vỡ nó. Tên cầm đầu kia cũng chuẩn bị bắt lấy Trang Nhã Khinh, hung hăng chà đạp. Nhưng Trang Nhã Khinh tránh đi, rồi chạy thoát.

Mắt vừa nhìn thấy cây côn kia sắp nện xuống đầu, nếu thật sự bị nện xuống, những người này cũng không có tiền bạc để bồi thường, không phải là cô sẽ chịu thiệt sao? Còn đang suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể ngăn cản được những người này, bỗng nhiên, Trang Nhã Khinh thấy mấy chiếc côn đồ vẫn ở giữa không chung, không dám đánh xuống. Thì ra, có người nhanh hơn một bước, cầm súng trên tay chỉ về đám lưu manh kia. Nói nhảm, bị súng chia vào còn dám nện xuống sao?

Từ khi nào người ở thành phố A có thể cầm súng rồi? Trang Nhã Khinh thầm nghĩ.

Sau đó, người đàn ông cao lớn đang đi về phía này. Mặc Sâm vẫn mặc chiếc áo sơ mi và quần đi biển đó. Thật sự không có phong độ của lão đại một chút nào, nhìn quần áo trên người mà xem. Có phải áo sơ mi và quần đi biển kia là gấp hàng rong nên mua không? Giá không quá ba mươi đồng phải không? Một lão đại lại mặc như vậy, chỉ mỗi Mặc Sâm dám mặc.

Rốt cuộc Trang Nhã Khinh cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tình thế vừa rồi, nếu Mặc Sâm không đến thì chỉ sợ mình bắt buộc phải bại lộ rồi. Cũng không phải chuyện gì không thể bại lộ, chỉ là không thích người bị người khác biết ranh giới cuối cùng và bản lĩnh thật sự của mình. Trang Nhã Khinh vẫn thích giữ lại một chút hồi hộp.

Hướng hồ, cô bị viện nghiên cứu khoa học gì đó của quốc gia mang đi nghiên cứu thì làm sao bây giờ? Nếu chuyện mình mượn xác hoàn hồn bị biết rõ, chuyện như vậy tuyệt đối có khả năng. Quốc gia chính là thích nghiên cứu những không có này, đám người bên kia bị một người khác ức hiếp trên đầu lại không có động tác gì. Rõ ràng là không muốn nhiều lời rồi.

Côn đồ chính là côn đồ, làm gì có tên côn đồ nào thật sự thấy qua cái gì gọi là súng đây? Lần đầu bị súng chỉ vào, người nhát gan một chút đã đá ra quần rồi.

"Huhu, lão đại, tha cho tôi, không nên như vậy mà." Có người cũng đã khóc. Bình thường đều ức hiếp yếu sợ ác, chuyên môn của bọn họ bắt nạt những người bán hàng rong nhỏ, về tình thì những tình huống như vậy cũng có thể tha thứ được.

Tên cầm đầu tuy không đá ra quần, cũng không khóc nhưng mồ hôi lạnh cũng ứa ra. "Lão... Lão Đại, Lão Hồ tôi có chỗ nào đắc tội với anh sao?"

"Cửa hàng này là do lão từ bảo hộ, cô gái này cũng do lão từ bảo hộ, mẹ nó cũng dám xằng bậy sao?" Mặc Sâm nói xong, súng lục vẫn đâm sâu vào huyết thái dương của tên cầm đầu kia. Trên da đã tạo nên một vết màu hồng, nhưng Mặc Sâm vẫn không dừng lại.

Lão Hồ không dám giận cũng không dám nói gì. Anh ta cũng sợ mình cứ như vậy mà chết dưới họng súng.

Mẹ nó, nhất định phải tìm người kia tính sổ. Nói cái gì mà chẳng qua là một con đàn bà mở cửa hàng, không có người nào chống lưng, là người phụ nữ yếu đuối, giống hết mấy người mà bình thường bọn họ hay bắt nạt. Mẹ nó, tất cả đều là lừa gạt, lừa gạt anh ta đến làm vật hi sinh đúng không? Dù hôm nay ông mày có chết hay không chết dưới họng súng, thì cũng phải tìm mày để tính sổ.

Thật sự là có người tìm nhóm côn đồ này. Thảo nào, những tên côn đồ chuyên bắt nạt những người bán hàng rong ở vỉa hè này lại có lá gan tới nơi này

của cô. Mặc dù không quá xa xỉ, nhưng có thể mở được cửa hàng như vậy, cũng không phải là người quá mềm yếu đúng không? Thật sự là có người sai khiến.

"Ai sai cậu đến đây?" Mặc Sâm lạnh lẽo hỏi. Ừ, nhìn bây giờ cũng có chút phong cách rồi.

Mặc Sâm không phải thẳng ngực, có thể ngồi lên vị trí này thì đương nhiên có thể thấy rõ sự gan dạ, thủ đoạn của người đứng đầu đầu rồi.

"Vâng, là quản lý tiêu thụ của trang sức Minh Tâm. Tôi chỉ biết anh ta họ Hoàng." Lão Hồ hiểu rõ danh ngôn 'kẻ thức thời là trang tuần kiệt', nói hết toàn bộ những điều mình biết ra. "Anh ta nói nơi này đều là phụ nữ, chủ cửa hàng cũng là phụ nữ, là người yếu đuối, là nơi dễ dàng ra tay, không có thể lực chống lưng. Việc làm ăn tốt như vậy ai lại không làm đây? Cho nên tôi đáp ứng. Lão đại, tôi thật sự không có ý đối nghịch với anh, tôi thật sự không biết chuyện gì mà."

Được, nhìn cậu không làm hỏng thứ gì. Để anh em của cậu tự và miệng mình, cậu cũng vậy, sau khi và hai mươi cái thì tha cho các cậu đi. Nhất định phải mạnh tay, cuối cùng mà mặt không sưng, để anh em của tôi lên thì không còn là vấn đề sưng hay không sưng nữa rồi."

Vừa rồi lúc nhóm người này đều dọa khách chạy đi hết, nhưng tình hình bây giờ lại thu hút rất nhiều người. Nhiều người đến đây, hơn nữa còn là những người cực kỳ căm ghét đám côn đồ này, còn gọi chủ và nhân viên của những cửa hàng nhỏ quanh đây tới, đến nhìn xem những tên côn đồ luôn bắt nạt bất nạt bọn họ tự và mặt mình như thế nào.

Cũng có rất nhiều người đến đây với mục đích khác nhau. Có người đến đơn giản chỉ là muốn xem náo nhiệt. Có người còn nói từ lúc sinh ra cho đến nay chưa bao giờ chứng kiến cảnh có mười mấy người cùng quỳ, rồi tự dùng tay và vào mặt mình, nên có thể không đến xem sao?

Rất nhanh chóng phóng viên cũng đã đến đây. Thủ hạ của Mặc Sâm đương nhiên sẽ đi ra ngoài, Mặc Sâm cũng cất súng đi, nhưng vẫn vẫn có lực huy hiếp.

"Đầu cậu có bệnh sao? Tại sao luôn chậm hơn người khác một nhịp vậy?" Mặc Sâm chỉ vào một người đang cảm sung.

"Vâng." Người nó còn quay đầu lại vâng một tiếng, sau đó cố gắng để bản thân bắt kịp tiết tấu.

Bởi vì sợ bị trừng phạt, có nên mới người đều sử dụng lực rất lớn, sau khi tự và hai mươi cái thì mặt đều đã sưng lên. Xem ra đều vô cùng sợ bị Mặc Sâm tới trừng phạt.

"Các cậu đi đi." Mặc Sâm vừa dứt lời, mọi người đều chạy vụt ra ngoài. Những người đến xem đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Thật sự là chuyện khiến người khác vui vẻ.

Có những người bán hàng rong bị ức hiếp còn rơi nước mắt, có phải là quá kích động không?

"Lần này, thật sự cảm ơn anh." Trang Nhã Khinh khẽ nói.

"Không cần khách sao. Còn nhớ gọi điện cho tôi là được rồi. Hôm nay đúng lúc tôi đến đây nên gặp được." Mặc Sâm cũng nhàn rồi không có việc gì làm nên mới muốn đến đây xem việc buôn bán có ổn không. Gặp chuyện cướp đoạt này, cũng không biết là vận khí của cô quá tốt hay là vận khí của nhóm người kia không tốt.

"Là vận khí của tôi tốt. Đi thôi, để cảm ơn, tôi mời anh ăn cơm."

Quản lý tiêu thụ? Họ Hoàng? Chẳng lẽ là Hoàng Bột? Điều này chứng minh cô lại nhìn lầm người rồi sao?

Buổi chiều, Mặc Thiên cũng không quay về, Tiểu Nguyệt vẫn ở trường, cũng không bị đón đi. Sau khi Trang Nhã Khinh đón Tiểu Nguyệt thì đưa thẳng Tiểu Nguyệt về nhà.

Lúc Trang Nhã Khinh tắm, Tiểu Nguyệt, Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần chơi với nhau ở phòng khác. Phá Trần đưa cho Tiểu Nguyệt một món đồ chơi bằng nhựa cực to, chính là loại mà các cô bé như Tiểu Nguyệt đều thích, Tiểu Nguyệt cũng rất vui, ôm món đồ chơi bằng nhựa kia không buông tay.

"Tiểu Nguyệt, sáng nay con làm rất tốt đó..." Hạ Tĩnh Thiên cười cười, dịu dàng xoa đầu Tiểu Nguyệt. Sáng hôm nay cậu cố ý để Tiểu Nguyệt làm như vậy, chính là không muốn Trang Nhã Khinh có thời gian theo dõi Phá Trần. Còn Mặc Thiên thì sáng sớm cậu đã đưa cô ấy đến trang sức Thiên Nhã. Thật sự rất khó chịu khi làm chuyện lừa Tiểu sư muội. Haiz.

"Đương nhiên. Con là đứa nhỏ thông minh thứ hai trên thế giới này mà." Tiểu Nguyệt kiêu ngạo hát đầu nói. Giọng nói kia giống như rất tự hào.

Hạ Tĩnh Thiên nhéo mũi cô bé, Tiểu Nguyệt không thích người khác cảm mũi của mình, không vui chạy đi không cho Hạ Tĩnh Thiên chạm vào. Nếu mũi cứ bị cảm thì sau này sẽ rất xấu, hơn nữa còn rất đau.

Hạ Tĩnh Thiên không để ý đến phản ứng của Tiểu Nguyệt một chút nào. Nếu vuốt tóc Tiểu Nguyệt khiến cô bé rất vui, đôi khi còn cố ý đưa đầu qua để bọn họ vuốt tóc mình. Nhưng, nói đến mũi thì cô bé này không thích bị người khác chạm vào. Nhìn đi, còn chưa chạm vài mà đã chạy ra chỗ khác, thật là....

"Con nói trên thế giới này con là đứa bé thông minh thứ hai, vậy thì ai là thứ nhất nào?" Hạ Tĩnh Thiên tò mò. Không phải những đứa bé kia đều thích nói mình là đứa bé thông minh nhất, hoặc đáng yêu nhất trên thế giới này sao. Tại sao Tiểu Nguyệt là nói mình là đứa bé thông minh thứ hai.

"Đứa bé thông minh nhất là lớp trưởng của chúng con, lớp trưởng rất thông minh, con nghĩ gì lớp trưởng cũng có thể đoán được hết nha...." Khi Tiểu Nguyệt nói đến bạn lớp trưởng kia, hai mắt long lanh phát sáng, xem ra Tiểu Nguyệt của chúng ta rất sùng bái bạn lớp trưởng kia rồi.

"À...Lớp trưởng sao? Bạn ấy đoán được con muốn là gì sao?" Cảm giác khi trêu chọc một đứa bé thật sự rất tốt. Không biết khi nào mình mới có thể có được một đứa bé đáng yêu như vậy nhỉ. Giấc mơ này, đã cách mình rất xa rồi.

"Đúng vậy, hôm nay ở trên lớp, con vừa giờ tay, bạn ấy lập tức đoán được con muốn đi vệ sinh nha." Lớp trưởng nhất định có thuật đọc tâm mà trên tivi nói, nếu không thì làm sao biết trong lòng mình đang nghĩ gì.

"Haha." Suy nghĩ của trẻ con đương nhiên là khác với người lớn bọn họ. Mỗi lần nghe trẻ con nói suy nghĩ của nó và lúc đó xảy ra chuyện gì đều cảm thấy rất buồn cười. Cười qua cười lại một lúc lại phát hiện, thật ra bọn chúng nói cũng không sai. Khả năng suy nghĩ của trẻ con là vô hạn, suy nghĩ của trẻ con là hồn nhiên nhất. Một chuyện nhỏ như vậy khiến Tiểu Nguyệt khẳng định lớp trưởng của cô bé là đứa bé thông minh nhất, còn thông minh hơn bé nữa.

Tiểu Nguyệt chơi món đồ chơi kia một lúc, rồi bắt đầu muốn mẹ. Suy cho cùng thì trẻ con là như thế, lúc chơi vui vẻ sẽ quên đi sự tồn tại của mẹ mình, chơi mệt sẽ lại bắt đầu muốn mẹ.

Tiểu Nguyệt ôm đồ chơi ngồi trên ghế sofa, vừa chơi nên có chút mệt, bây giờ trên trán còn rất nhiều mồ hôi nữa. Bỗng nhiên không khí bắt đầu yên tĩnh, yên tĩnh được một lúc, cuối cùng Tiểu Nguyệt cũng nghĩ đến cả ngày hôm nay mình còn chưa nhìn thấy mẹ.

Tiểu Nguyệt hỏi: "Mẹ đâu rồi? Mẹ con đi đâu vậy?"

Hạ Tĩnh Thiên không biết trả lời vấn đề này của Tiểu Nguyệt như thế nào, chính cậu cũng không biết Mặc Thiên đã đi đâu, cậu chỉ biết sáng nay sau khi đưa Mặc Thiên đến trang sức Thiên Nhã thì không gặp nữa.

Vừa rồi lúc Nhã Nhã đưa Tiểu Nguyệt về cũng không nói gì. Bình thường cũng có lúc gặp tình huống như vậy, đôi khi Mặc Thiên làm việc đến quên thời gian. Nhưng bình thường Trang Nhã Khánh đều đưa cô ấy về, nhưng hôm nay lại không như thế.

Vốn cũng nghĩ rằng không có chuyện gì, nhưng nhìn Nhã Nhã không vui, hoặc là không đồng ý nói chuyện với bọn họ, nên bọn họ cũng không có cách nào hỏi rõ.

Mẹ nó đều là do người đàn ông kia trêu chọc, nếu không mình với Nhã Nhã làm sao biến thành cái dạng này. Nếu thật sự không thể giải quyết chuyện của người đàn ông kia bằng lời nói, nói không chừng mình sẽ một đao kết liễu anh ta. Có lẽ, hành động đó mới đúng là biện pháp tốt nhất, thuận tiện nhất.

Hạ Tĩnh Thiên rất lúng túng, không biết trả lời vấn đề của Tiểu Nguyệt như thế nào, cười miễn cưỡng. "Hỏi cậu nhỏ của con đi."

Cậu nhỏ đương nhiên là Phá Trần rồi. Tiểu Nguyệt vẫn gọi Đại sư huynh là cậu lớn, cậu là cậu hai, Phá Trần là cậu nhỏ. Minh quang hết phiền toái cho Phá Trần là được rồi.

Vừa rồi Phá Trần cũng không nói gì, cậu không biết chơi đùa với trẻ con như thế nào, không ăn nói khéo léo như Hạ Tĩnh Thiên, vừa rồi đáng vẻ dỗ dành Tiểu Nguyệt của cậu ta rất đẹp. Trong lòng Phá Trần cũng muốn có một đứa con gái như vậy. Cho nên lúc nhìn hai người bọn họ, trong lòng yên lặng khao khát tương lai mình sẽ có một ngày vui vẻ hạnh phúc như vậy.

Nghe thấy Hạ Tĩnh Thiên ném vấn đề này cho cậu, khoe miệng Phá Trần giật giật một cái. Minh mới trở về không lâu, làm sao có biết được?

Tiểu Nguyệt không biết trong lòng hai người nghĩ gì, nghĩ thầm nhất định hai người biết mẹ bé đang ở đâu, cậu hai bảo bé hỏi cậu nhỏ, vậy nhất định là cậu nhỏ biết. "Cậu nhỏ, cậu biết mẹ con ở đâu sao? Tại sao còn chưa đến ôm Tiểu Nguyệt vậy?"

"À, chuyện này cậu nhỏ cũng không biết." Cậu thật sự không biết. Xem ra cũng chỉ có Nhã Nhã mới biết, vẫn nên đợi Nhã Nhã ra rồi nói sau.

"Có phải mẹ ném con cho mọi người, rồi không cần con nữa phải không?" Trong giây lát, nước mắt trên mặt của Tiểu Nguyệt liên tiếp rơi xuống.

Hôm nay mới quen một bạn học, bởi vì mẹ cậu ấy không cần cậu ấy nữa nên mới bỏ cậu ấy mà đi. Đứa trẻ không có mẹ thật đáng thương. Chẳng lẽ mình cũng sẽ trở thành một đứa bé đáng thương không có mẹ như bạn kia sao? Tiểu Nguyệt mới không cần.

"Huhu, hai người trả mẹ cho con, con muốn mẹ.." Tiểu Nguyệt buông đồ chơi ra, chạy qua túm lấy quần của Phá Trần, vừa khóc vừa âm ỉ, thật ra, đáng vẻ khi khóc rống lên của Tiểu Nguyệt vẫn rất đáng yêu.

"Tiểu Nguyệt ngoan, mẹ con sẽ không không cần con, Tiểu Nguyệt của chúng ta đáng yêu như vậy. Có thể mẹ đi công chuyện, còn chưa về, sẽ trở về ngay bây giờ." Trước mắt Phá Trần cũng chỉ có thể trấn an Tiểu Nguyệt như vậy.

Quả nhiên Tiểu Nguyệt thực sự ngừng khóc, nhưng nước mắt vẫn còn tròn hốc mắt, vẫn không ngừng thút thít. Ngây thơ nhìn Phá Trần. "Thật vậy sao, mẹ thật sự không có không cần Tiểu Nguyệt đúng không? Cậu không gạt con đúng không?"

"Đúng vậy. Tiểu Nguyệt nghe lời đáng yêu như vậy, mẹ con sẽ không nề không cản Tiểu Nguyệt đâu." Hạ Tĩnh Thiên cũng gia nhập hàng ngũ khuyến bảo.

"Thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi." Lần này hai người cùng nhau trả lời.

Dĩ trẻ con cũng là chuyện vặt và nhát.

"Vậy tại sao mẹ vẫn chưa về?" Trẻ con cũng không dễ lừa gạt như vậy.

"Bởi vì mẹ con phải đi làm. Đi làm thì Tiểu Nguyệt mới có cơm ăn, có quần áo mặc, mới có căn nhà lớn, xinh đẹp như vậy để ở nha." Hạ Tĩnh Thiên tiếp tục dỗ. Tại sao hôm nay Nhã Nhã lại tằm lâu như vậy? Mãi còn chưa ra.

Tiểu Nguyệt suy nghĩ một lúc, nhưng vẫn không tin. "Không đúng. Trước kia mẹ không đi làm chúng ta vẫn có nhà lớn để ở, quần áo đẹp, hơn nữa cũng có rất nhiều đồ ăn mà Tiểu Nguyệt thích ăn nữa."

"..." Đứa nhỏ này thật sự rất khó lừa. Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên nhìn nhau, không biết phải nói tiếp như thế nào nữa.

"Bây giờ con không ở nhà, rời xa khỏi ba con, cho nên mẹ con mới tự mình đi làm kiếm tiền." Phá Trần có thể nói như vậy, là tiến bộ rất lớn rồi.

Tiểu Nguyệt nghe thấy câu nói của Phá Trần, bỗng nhiên lại khóc lên, mà âm thanh còn lớn hơn vừa nãy rất nhiều. Phá Trần cũng không biết tại sao Tiểu Nguyệt lại khóc lên, trong giây lát bàn tay đang trên không trung không biết đặt vào đâu. Cũng không biết làm như thế nào cho phải. Đang buồn bực không biết nguyên nhân Tiểu Nguyệt khóc là gì, Tiểu Nguyệt đã nói rồi.

"Vậy, tại sao mẹ lại rời khỏi cha, con muốn cha, ô ô..."

Xong rồi, vốn chỉ có vấn đề của mẹ, bây giờ lại có thêm một vấn đề của cha nữa, chuyện lần này càng thêm phiền toái rồi.

Hạ Tĩnh Thiên nhìn Phá Trần. "Tại cậu đó, đang êm đẹp nói đến cha nó làm gì."

Lần này Phá Trần thật sự oan uổng nha, những điều cậu nói đều là sự thật mà. Hơn nữa, lần đầu tiên cậu thủ thủ nói với một cô bé ngoài Nhã Nhã đó, vậy mà lại dẫn đến kết cục như vậy, thật sự rất buồn bực.

"Tiểu Nguyệt, mẹ con sẽ về nhanh thôi, đừng khóc." Âm thanh ngọt ngào giống như tiếng của thiên thần vang lên.

Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên nhìn Trang Nhã Khinh như một vị cứu tinh. Hôm nay Nhã Nhã càng trở nên xinh đẹp quyến rũ rồi.

Đêm nay, giọng nói của Nhã Nhã cũng rất dễ nghe.

Tiểu Nguyệt chạy lên, nhào vào lòng Trang Nhã Khinh. "Dì, mẹ con đi đâu vậy?"

"Mẹ con đang làm việc mà, không phải vừa rồi hai cậu đã nói với con rồi sao. Bây giờ chúng ta đi đón mẹ con được không?" Vừa rồi Thiên Thiên gọi điện tới đây. Quả nhiên là Mạc Minh Vọng tìm tới cửa. Nghe giọng nói của Thiên Thiên, có vẻ như đã bị khàn rồi. Trang Nhã Khinh không phải là cô gái nhỏ chưa biết mùi đời, đương nhiên là hiểu rõ. Mặc dù Thiên Thiên lại bị ăn sạch sành sanh, nhưng Thiên Thiên vẫn đáng bội phục, vẫn không đồng ý trở về với Mạc Minh Vọng, hơn nữa còn nói sẽ ly hôn với anh ta. Mạc Minh Vọng ép buộc đòi hỏi, nhưng Thiên Thiên vẫn không thỏa hiệp.

Thiên Thiên vốn là người ăn mềm không ăn cứng, càng ép buộc càng không đồng ý, tính cách này của Thiên Thiên thật không dễ dàng mới khôi phục lại nha. Ủ, là bị Trang Nhã Khinh uốn ấn trở lại. Hết lần này tới lần khác Mạc Minh Vọng lại là người vô cùng mạnh mẽ. Trước khi đối tốt với Thiên Thiên đến không còn gì để nói, cũng sử dụng biện pháp quan tâm cưng chiều quá mạnh mẽ. Để Mạc Minh Vọng hiểu được làm cách nào để dỗ dành, làm cách nào để dịu dàng với một cô gái, những thứ này đều cần thời gian.

Hai người không vừa ý, nhìn một cái là biết bị ép buộc, một người ép buộc, một người không chịu phục tùng. Bị kéo lên người, bị ăn sạch sành sanh, ngoài miệng vẫn không chịu nhận thua.

Mạc Minh Vọng thua, lần đầu thua trước mặt cô em gái kiêm bà xã vẫn khéo léo, đáng yêu hiểu lòng người của mình.

Không lay chuyển được Mạc Thiên, Mạc Minh Vọng cũng không có khả năng đồng ý ly hôn. Lúc Mạc Thiên nói muốn ly hôn, anh ta thật sự rất tức giận, cho nên để Mạc Thiên ở ven đường, nhưng không đồng ý ly hôn.

Nhưng thứ này đều do Trang Nhã Khinh suy đoán, từ những lời Thiên Thiên nói.

May mà Mạc Minh Vọng vẫn có lương tâm, không vất Mạc Thiên ở chỗ vắng vẻ, mà là nơi tương đối gần với trang sức Thiên Nhã. Bây giờ Mạc Thiên đang ở Thiên Nhã chờ cô.

Chỗ này là nơi taxi không đi qua. Hoặc có thể nói là những nơi không hy vọng sẽ có xe taxi lui tới, nên Thiên Thiên đành phải để Trang Nhã Khinh đi đón người.

"Được ạ, con rất muốn mẹ." Tiểu Nguyệt muốn tự đi đón mẹ mình, lập tức nín khóc móm cười, ôm chân Trang Nhã Kinh.

Trang Nhã Kinh ngồi xổm xuống, "Nhưng đợi đi một lát nhé."

Trang Nhã Kinh vội vàng chạy vào phòng bếp, lấy ra thuốc an thai đã sớm chuẩn bị cho Thiển Thiển, nhưng còn cho thêm một vị thuốc nữa, cho hiệu quả tốt hơn một chút. Bình thường thì không cần, nhưng hôm nay...Cô nghĩ, nhất định Thiển Thiển sẽ không nói chuyện cô ấy mang thai cho Mạc Minh Vọng, anh ta không biết, nói không chừng sẽ cực kỳ thô lỗ. Mặc kệ những chuyện khác, nhưng chạm đến đứa nhỏ là không tốt. Mặc dù bình thường nhìn Thiển Thiển có vẻ không quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng, một lòng chăm chú vào công việc. Nhưng nhiều năm làm bạn không phải để không, cô biết thật ra Thiển Thiển coi trọng đứa nhỏ kia.

Đổ thuốc vào bình giữ nhiệt, Trang Nhã Kinh đưa Tiểu Nguyệt đến đón Thiển Thiển.

Vừa rồi lúc Tiểu Nguyệt nói muốn cha Trang Nhã Kinh cũng nghe được, cùng đứng, từ nhỏ bé luôn ở bên cạnh cha mẹ, lần đầu tiên đi xa cha như vậy. Lâu như vậy mà Tiểu Nguyệt mới nhận ra, cũng coi như là chạm vào giới hạn của đứa nhỏ rồi.

"Tiểu Nguyệt, có phải nhớ cha con rồi không."

"Vâng, đã lâu không được gặp cha và anh trai rồi." Nói tới cha và anh trai, mắt Tiểu Nguyệt lại đỏ lên rồi.

"Tiểu Nguyệt ngoan, rất nhanh con có thể gặp cha rồi."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, dì đã gạt con bao giờ chưa?"

"Vâng."

Trang sức Thiển Nhã vẫn còn mở cửa, phải mười giờ tối mới đóng, bây giờ còn chưa tới mười giờ.

Mạc Thiển đang ở trong phòng thiết kế chờ Trang Nhã Kinh.

Thấy Mạc Thiển nháy mắt, Trang Nhã Kinh lập tức không nói gì. Chẳng lẽ Mạc Minh Vọng quá thô lỗ sao? Mặc dù Mạc Thiển dùng hết sức để che giấu vết trên người, mặc nhiều cũng không che hết được dấu vết trên cánh tay.

"Chúng ta về thôi." Dáng vẻ của Mạc Thiển, rõ ràng là đã khóc rồi.

Trang Nhã Kinh cũng không nói nhiều, có những chuyện phải dựa vào chính bản thân Thiển Thiển. Ở trên xe, Trang Nhã Kinh đưa thuốc cho Thiển Thiển. Mạc Thiển đón lấy, không nói hai câu uống sạch bình thuốc.

Đi thôi." Sau khi về đến nơi, Mạc Thiển cũng không ăn cơm, tắm xong thì đi ngủ luôn.

Buổi tối Trang Nhã Kinh nói với mình trước khi đi ngủ rằng ngày mai nhất định phải dậy sớm một chút.

Sáng sớm hôm sau, Trang Nhã Kinh tỉnh từ rất sớm, nhưng Tiểu Nguyệt vẫn chưa tỉnh. Vừa đúng giờ, Trang Nhã Kinh vừa mặc quần áo xong, rửa sạch mặt, đúng lúc Phá Trần vừa ra khỏi cửa.

Hôm nay em nhất định phải tìm được chân tướng.

Lặng lẽ lái xe đi sau xe của Phá Trần. Khả năng theo dõi của Trang Nhã Kinh vốn rất tốt, cho nên vẫn không bị Phá Trần phát hiện.

Rốt cuộc là Tiểu sư huynh muốn đi đâu đây? Đến đây là chuẩn bị ra khỏi thành phố A rồi. Trang Nhã Kinh nhíu mày, vẫn lựa chọn đi đằng sau.

Đến Yên Kinh, tốc độ của Phá Trần bỗng nhiên nhanh hơn, hơn nữa tuyến đường cũng không phải là đường thẳng, trên cơ bản là lượn một vòng quanh đường nhỏ, một vòng quanh một vườn đã đi. Trang Nhã Kinh đương nhiên biết cái này là phòng theo dõi. Nhưng những điều này có thể làm khó được cô sao?

Trang Nhã Kinh không để ý Phá Trần ở phía trước, đi một con đường khác. Nếu cô đoán không lầm thì Phá Trần muốn đi hướng này.

Trang Nhã Kinh đi dọc theo con đường này, rất nhanh đã đến một nơi rất hẻo lánh. Nói hẻo lánh là bởi vì xung quanh không có cửa hàng hay cửa tiệm nào cả, có thì cũng chỉ là một sạp hàng rất nhỏ. Nhưng rất rõ ràng, Trang Nhã Kinh thấy cách đó không có có một mảnh đất có một tòa nhà rất lớn. Các nhà tập trung ở một chỗ, kích thích tương đương với một cái sân ở nông thôn.

Chỗ này sao? Không phải là mình đoán sai chứ? Tiểu sư huynh tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là giết người diệt xác? Chuyện như vậy làm sao có thể.

Trang Nhã Kinh lắc đầu, xem ra kỹ thuật theo dõi của mình không tới nơi tới chốn, kỹ thuật phán đoán cũng không được tốt.

Đang chuẩn bị rời đi, Trang Nhã Khanh thấy người quen.

Cố Triệt!

Từ lần trước sau khi anh đưa cô về nhà thì không gặp lại nữa, Trang Nhã Khanh có thể cảm giác được, Cố Triệt đang trốn cô. Không biết có phải mình đang quá tự tin rồi biến thành tự kỷ rồi không.

Trang Nhã Khanh cũng không biết rốt cuộc cảm giác của cô dành cho Cố Triệt là gì, tóm lại, đôi khi nhìn thấy người đàn ông khác, bản thân cũng không tự chủ được nghĩ đến anh.

Chẳng lẽ mình động tâm rồi sao? Là trái tim mùa xuân này mềm sao?

Trang Nhã Khanh nghĩ, có lẽ là đúng rồi.

Mặc dù mình là cô gái đã từng kết hôn, nhưng đã độc thân mười năm rồi, huống hồ bây giờ là một cô gái nhỏ, cho nên có cảm tình tốt với người nào đó cũng là chuyện bình thường.

Bên cạnh mình không hề thiếu đàn ông tốt, nhưng luôn thiếu một loại cảm giác. Bản thân luôn coi các vị sư huynh là anh ruột, Tiêu Dật Phàm và Mặc Sâm là bạn, có cảm giác thân thiết, có loại cảm giác không cần nói cũng biết, nhưng chính là ít đi cảm giác gì đó, chính là cảm giác tim đập.

Trang Nhã Khanh nghĩ đến lần thứ hai gặp mặt Cố Triệt, tay hai người ở cùng một chỗ. Cô chạm vào vết chai trên tay Cố Triệt, trong nháy mắt trong lòng có cảm giác tê dại, tim đập cũng nhanh hơn một chút. Những cảm giác này, hoàn toàn không có khi đối mặt với người khác.

Anh coi như là người gặp hai lần thì chung tình sao?

Trang Nhã Khanh cười cười, chạy đuổi kịp xe Cố Triệt.

Nơi mà Cố Triệt đang lái tới kia là một nơi rất trang nghiêm.

Trang Nhã Khanh nhìn ra được, tường ở nơi này cao hơn bình thường khoảng hai mét, rộng hơn khoảng hai mươi cm. Bên ngoài rắn chắc như vậy. Trang Nhã Khanh lại liên quan đến Cố Triệt là quân nhân, ở cửa còn có canh phòng cẩn mật, rất nhanh Trang Nhã Khanh biết được, nơi này chính là quân khu.

Trang Nhã Khanh không vào được, đành phải dừng xe ở bên ngoài. Bản thân vừa mới định gọi Cố Triệt thì anh đi vào. Hơn nữa gọi điện thì điện thoại tắt.

Phá Trần lái xe qua đây, xa xa thấy xe Trang Nhã Khanh dừng xe lại ở bên ngoài. Tại sao Trang Nhã Khanh lại tìm đến chỗ này? Mình nhớ rõ ràng đã cắt đuôi cô ấy rồi mà. Hơn nữa, tại sao Nhã Nhã lại đứng trước cửa quân khu?

Không để cho Phá Trần nghĩ nhiều, sợ bị Trang Nhã Khanh phát hiện, Phá Trần quay đầu xe rồi đi. Về sau sẽ hẹn gặp ở nơi khác, nơi này đã bị Nhã Nhã phát hiện rồi.

Lái xe, Phá Trần gọi một cú điện thoại. "Hôm nay đến chỗ khác đi."

"Tại sao? Tôi đã ở trong nhà chờ cậu rồi." Là giọng nói của một người phụ nữ, nhưng vẫn có thể nghe ra được là đàn ông nói.

"Không tại sao cả, ông còn muốn tôi giúp ông nữa không?" Cậu ghét nhất đi người khác hỏi cậu tại sao, ngoại trừ Nhã Nhã.

"Haha, cậu nghĩ rằng tôi không biết những điều cậu làm là vì vị Tiểu sư muội của cậu sao?" Đối phương bỗng nhiên nở nụ cười.

Phá Trần do dự. "Đúng, nhưng mà, không phải những điều ông đạt được lớn hơn sao?"

"Chẳng phải ba mươi năm trước tôi đã đến đây rồi sao, cậu phải biết rằng, tôi đã quen rồi. Cho nên, vì Tiểu sư muội, đừng có khoa tay múa chân với tôi." Giọng nói của đối phương cực kỳ lạnh lùng, bây giờ âm thanh lại còn được nâng cao lên, làm cho người khác cực kỳ đau đầu.

"Vậy ông hẹn nơi khác một lần nữa, dù sao từ sau hôm nay cũng không thể hẹn ở nơi này nữa." Cuối cùng Phá Trần vẫn thỏa hiệp. Ai bảo cậu dễ người khác bắt được nhược điểm của mình đây. Điểm yếu của Phá Trần chính là Trang Nhã Khanh.

"Haha. Tới Địa Lạc đi." Đối phương hẹn một địa điểm khác.

"Được." Phá Trần cúp điện thoại, điện thoại trong tay thiếu chút nữa bị văng ra ngoài rồi. Chuyện cậu không ngừng lo lắng, và càng thêm lo lắng chính là hạnh phúc tương lai của Nhã Nhã, người đàn ông như vậy, mẹ nó, nếu Nhã Nhã thấy nhất định sẽ đánh tiếp. Lời nói như vậy nếu bị Nhã Nhã nghe thấy, theo tính tình của Nhã Nhã, nói không chừng đây sẽ là kết quả của người đàn ông này.

Nhưng cậu biết chuyện này không được xảy ra.

Trang Nhã Khanh ở bên ngoài đợi đến giữa trưa không thấy Cố Triệt ra ngoài, điện thoại cũng không gọi được. Chuẩn bị đến quán ăn nhỏ trước mặt

mua một cốc mì ăn liền, tiếp tục đợi ở bên ngoài. Lúc vừa đưa tay vào túi xách của mình, Trang Nhã Khanh bỗng nhiên ngăn người.

Mình bị làm sao vậy? Đợi ở chỗ này làm gì? Chẳng lẽ yêu Cố Triệt rồi sao? Chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra? Mình mới gặp Cố Triệt có ba lần, cho nên dù cảm giác có khác thường, làm sao có thể vì gặp Cố Triệt mà làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy được?

Trang Nhã Khanh cảm thấy mình vớ vẩn đến tột cùng, đang chuẩn bị rời khỏi đây thì lại bị người khác chặn.

Trang Nhã Khanh khinh thường nhìn ba người đàn ông trước mặt. Tại sao luôn gặp đám ruồi bọ như vậy, thật sự khiến tâm tình không được tốt.

Đối phương không làm gì, Trang Nhã Khanh vòng qua bọn họ, tiếp tục đi con đường của mình. Nhưng bị chặn lại.

"Người đẹp, đi nhanh như vậy làm gì?" Một người quay về phía Trang Nhã Khanh huyýt sáo.

"Đây là trước cửa quân khu lớn nhất, các anh muốn làm gì?" Trang Nhã Khanh chỉ vào nơi được canh phòng nghiêm ngặt kia, nói.

"Quân khu lớn nhất sao? Đầu? Tại sao anh lại không thấy nhĩ." Tiểu Hoàng nhìn theo tay của Trang Nhã Khanh, cái gì mà quân khu lớn nhất, chẳng qua chỉ là quân khu bình thường thôi.

Ba người bọn họ bị lạc đường, lần đầu tiên đến nơi hẻo lánh như thế này, vốn muốn mở miệng chửi tục, không nghĩ lại để cho bọn họ gặp được cô gái xinh đẹp như vậy.

Nói không chừng chính là ông trời ban cho họ đó... Bồi thương cho việc để ba người của họ lạc đường, hoặc có thể nói, bọn họ lạc đường chính vì muốn gặp cô gái xinh đẹp này đó.

Chắc chắn, đáng người rất đẹp. Làn da rất trắng, nhất định là rất mềm.

"Đừng chạm vào tôi." Trang Nhã Khanh né bàn tay đang vươn về phía mình.

"Chàng trai, đừng âm ỉ, một lát nữa người ở bên trong ra ngoài thì hỏng rồi." Một cô chủ của tiệm nhỏ tốt bụng nói.

Nhưng, lòng tốt lại bị biến thành lòng lang dạ sói, co chủ quán ăn còn phải chịu thiệt nữa. Người đàn ông kia không chạm được vào Trang Nhã Khanh thì quay sang đập đồ sập hàng của người ta. "Con bà nó, mày nói nhiều như vậy làm gì?"

"Cậu..."

"Tại sao lại có thể làm được như vậy?"

"Không có chút đạo lý nào."

Những người xung quanh đều xông tới.

"Các người không cần lấy ít bắt nạt nhiều." Tiểu Hoàng nhìn thấy số người đối phương quá nhiều, cảm thấy có chút chột dạ. Con bà nó, tại sao người ở đây lại kỳ quái như vậy. Không phải ở một bên nhìn là được rồi hả?

Trái lại tâm tình của Trang Nhã Khanh lại rất tốt. Xem ra những người ở nơi này rất đoàn kết. Tất cả mọi người đều là hàng xóm, hỗ trợ lẫn nhau, như vậy thật tốt.

"Chúng ta lấy nhiều địch ít sao? Rõ ràng chính là các anh ở đây ức hiếp cô gái nhỏ người ta trước. Bây giờ còn đập đồ sập nhà người khác, chúng tôi muốn bắt các anh đến cục cảnh sát." Có người nói.

Cục cảnh sát sao? Haha, lấy tội danh gì? Đập đồ một cái sập, chuyện như vậy mỗi ngày đều có người làm đi, tại sao không thấy bọn họ phải đến cục cảnh sát. Hơn nữa, chúng tôi cũng không làm gì với cô gái kia."

"Cậu..." Tại sao lại có thể vô lại như vậy chứ?

"Xảy ra chuyện gì thế?" Một phân đội nhỏ đi. Từ lâu nơi này đã không còn xảy ra chuyện gì rồi. Hôm nay lại có người gây âm ỉ ở đây sao? Thật tốt.

Tiểu Hoàng thấy những người đang tới, chân cũng nhũn ra. Không ngờ ở đây thật sự có quân nhân. Mẹ nó, cái loại quân khu gì mà không có lấy một bảng tên, vậy thì người khác làm sao có thể biết được. Ở chỗ bọn họ, trước cửa quân khu nhà người ta đều có bảng tên sáng chói, nhìn có biết bao nhiêu xa hoa. Chỗ này quá đơn sơ rồi. Bản thân làm sao có thể ngờ tới ở đây thật sự có quân khu.

"Bọn họ ở đây đùa giỡn cô gái nhỏ này, hơn nữa còn đá đồ sập hàng của chị Cẩm."

Tôn Bính Nguyên nổi giận. Nơi đây vốn là vùng quân sự quan trọng, tất cả mọi thứ bên trong đều rất cơ mật, vì đảm bảo bí mật và an toàn cho nên mới không ghi rõ nơi này là quân khu. Nơi này rất hẻo lánh, bình thường đồ ăn ở chỗ bọn họ đa phần đều là những nông dân ở bên ngoài cung cấp, đôi khi nhớ đến những thứ gì khác, những người ở đây vui vẻ thì sẽ làm cho bọn họ, các loại bánh, còn ngon hơn những loại được bày bán bên ngoài. Cho nên tình cảm của mọi người cũng rất tốt, đều là người quen.

Không ngờ hôm nay lại có người bắt nạt bọn họ? Vậy thì phải hỏi bọn họ có đồng ý hay không rồi.

"Ngang nhiên đùa giỡn con gái nhà lành, ức hiếp người dân, tội của các anh đã thành lập. Giải đi."

"Này, các người không thể lạm dụng hình phạt riêng, tôi có thể kiện các người." Người ở giữa phản kháng.

Tôn Bính Nguyên cười to. "Haha, các anh em, mọi người nói xem chúng ta có quyền hay không?" Nói nhảm, quân khu của bọn họ là nơi được trang bị công nghệ cao nhất cả nước, huấn luyện nghiêm khắc nhất, chọn lựa nghiêm khắc nhất, quân nhân có nhiều tố chất nhất, là căn cứ địa có sức chiến đấu quan trọng nhất của quốc gia, hơn nữa gần như nắm giữ toàn bộ bí mật quân sự của quốc gia. Chỉ cần có người xông vào, đừng nói đến là còn đồ, ngay cả những người lãnh đạo cao cấp như Thị trưởng thành phố, bọn họ cũng có thể tiền trăm hậu tấu(1).

(1) Tiền trăm hậu tấu có nghĩa là chém trước tâu sau (tiền: trước, trăm: chém, hậu: sau, tấu: tâu, thưa). Trong tiếng Việt thành ngữ tiền trăm hậu tấu thường dùng để chỉ những việc làm không chờ đợi cấp trên, cứ làm, cứ hành động trước, xong xuôi mọi chuyện rồi mới báo cáo, thưa gửi.

"Đương nhiên là có."

"Mấy người, mấy người muốn làm gì?" Cuối cùng ba người cùng cảm thấy sợ hãi, đã biết là gặp được người nào rồi sao?

"Làm gì? Giúp ba người thay đổi bản thân." Tôn Bính Nguyên nói, sau đó nhìn về phía Trang Nhã Khinh. Trong mắt để lộ ra cảm giác kinh ngạc, "Cô gái, cô không sao chứ?"

Trang Nhã Khinh cười lắc đầu. "Không có việc gì, người nơi này rất nhiệt tình, mọi người cũng rất tốt."

Xem ra tố chất của quân nhân nơi này không giống quân nhân ở những nơi khác, có lẽ là do trải qua quá trình huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc, nếu không sẽ không thể nào đạt tới trình độ này. Khí chất quân nhân của bọn họ phát ra từ trong nội tâm. Có người có thể giả dạng vẻ ngoài của quân nhân, nhưng suy cho cùng lại không thể giả trang loại khí chất kia được.

Cố Triệt là quân nhân ở đây sao?

"Vậy thì tốt rồi." Anh ta dẫn nhóm người đó rời đi.

"Rõ." Trật tự theo khuôn mẫu, âm thanh vang dội.

Trang Nhã Khinh phát hiện Cố Triệt bước ra ngoài, cũng không thấy cô mà đi sang bên cạnh, vì vậy cô gọi lên. "Cố Triệt." Giọng nói cũng không lớn, nhưng Trang Nhã Khinh biết Cố Triệt có thể nghe được, bởi vì khả năng nghe của Cố Triệt không phải tốt bình thường.

Quả nhiên, Cố Triệt dừng lại, quay lại nhìn. Thấy Trang Nhã Khinh đi về phía bên kia.

"Tại sao cô lại ở đây?"

"Thấy anh lái xe về phía này nên đi theo." Trang Nhã Khinh nói.

Tôn Bính Nguyên đi theo sau đúng là được mở rộng tầm mắt. Không dễ gì mới gặp được một cô gái xinh đẹp, vốn đang muốn tìm cách phát triển mối quan hệ này, vậy mà cô gái xinh đẹp này lại quen biết quân trưởng.

Vô cùng kinh ngạc, nhưng anh ta là quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp. Phân đội nhỏ xếp hàng chỉnh tề, quay về phía Cố Triệt: "Chào quân trưởng."

"Ừ, bọn họ làm sao vậy?"

"Báo cáo quân trưởng, bọn họ là côn đồ, ức hiếp người dân ở đây và...cô gái này." Bao giờ mối tình đầu của mình mới xuất hiện đây....

"Đưa bọn họ đến cục cảnh sát là được rồi." Cố Triệt phân phó.

"Rõ, quân trưởng."

Thật ra Cố Triệt cũng không bắt ngờ, lúc Trang Nhã Khinh theo kịp anh đã phát hiện ra rồi. Trang Nhã Khinh cũng không cố ý lặng lẽ theo dõi, như vậy muốn không phát hiện cũng không được, nếu không tính mạng của anh đã mất từ sớm rồi.

Không biết vì sao, chỉ là không muốn gặp Trang Nhã Khinh, không muốn nói chuyện với cô. Cho nên mình mới làm như không thấy. Mặc dù thời gian ở chung không nhiều lắm, nhưng cũng biết một chút về tính tình của Trang Nhã Khinh. Cho nên, điều làm cho Cố Triệt bất ngờ chính là, đã qua năm tiếng, vậy mà Trang Nhã Khinh vẫn còn ở bên ngoài, vẫn còn chưa đi. "Vậy cô chờ ở bên ngoài lâu rồi sao?"

"Ừ, điện thoại của anh không mở."

"Ừ, ở bên trong không thể mở điện thoại riêng."

"À...Tôi biết. Tôi đói bụng, anh mời tôi đi ăn cơm đi." Chợt phát hiện ra Cố Triệt rất có phong cách, đặc biệt là dáng vẻ làm việc lúc phân phó thuộc hạ

kia, vô cùng có khí thế nha.

Trang Nhã Khanh quyết định sẽ đối mặt với cảm tình của mình với Cố Triệt. Vậy thì, người đàn ông này, cô muốn. Chỉ cần không kết hôn, cô nhất định phải có được Cố Triệt.

Kết hôn? Hình như trên người mình vẫn còn có hôn ước. Hình như cũng là họ Cố. Mình thật sự có duyên phận với người họ Cố.

Bất kể vị hôn phu của cô là ai, hôn ước sao? Từ hôn là được. Ngay cả mặt cũng chưa nhìn thấy, ai biết người kia là loại dưa vẹo táo nứt gì, hoặc là nhân nhảm có vấn đề gì không, còn đủ loại vấn đề.

Nếu đã quyết định, thì mình phải có hành động. Trang Nhã Khanh đã hẹn người khác ăn cơm bao giờ chưa?

"Thật xin lỗi, tôi còn chuyện phải làm, cho nên không thể mời cô ăn cơm được rồi." Người đẹp mời, vậy mà Cố Triệt lại có thể từ chối lạnh lùng như vậy sao?

"Có chuyện đến không cần ăn cơm nữa sao?" Rõ ràng là không muốn mời cô ăn cơm.

Cố Triệt hơi lúng túng, giống như lời nói dối bị vạch trần vậy. "Đã ăn rồi, tùy tiện ăn cái gì đó trong căn cứ, không làm muộn thời gian."

"Được rồi, vậy thì tôi đi đây." Trang Nhã Khanh mất hứng xoay người đi. Đi chưa được mấy bước bỗng xoay người lại, phát hiện Cố Triệt vẫn đang nhìn cô. Trang Nhã Khanh cười láu lỉnh. "Không phải anh đang cố ý trốn tôi chứ?"

Cố Triệt nhìn sang bên cạnh, không dám nhìn thẳng Trang Nhã Khanh. "Không, tôi trốn cô làm gì?"

"Vậy thì sao lúc nói chuyện anh lại không nhìn tôi? Hơn nữa tôi cũng không tin lúc tôi đi theo anh anh không phát hiện ra, nhưng anh lại không dừng lại mà đi thẳng vào trong." Đừng tưởng cô không biết chuyện gì, dù có người ngốc nhưng vĩnh viễn không thể là Trang Nhã Khanh được.

"Được rồi, tôi mời cô ăn cơm." Cố Triệt rất bất ngờ, không hiểu tại sao bỗng nhiên Trang Nhã Khanh lại đổi tính như thế, nhưng không những không thay đổi, còn lợi hại như thế.

Làm được rồi. "Như vậy mới đúng. Tôi từ xa đến đây, anh cũng không làm hết chức trách của người chủ nhà, không phải quá không lịch sự rồi sao?"

Cũng không phải là anh gọi cô tới được không? Cuối cùng là Trang Nhã Khanh có ý gì đây?

Cố Triệt thật sự có việc, nhưng trích ra chút thời gian thì vẫn có thể, cho nên cũng không thể chọn nhà ăn trong thành phố được, vậy thì tìm một hộ gia đình ở đây là được rồi.

Nhìn chú và thím bận việc ngoài phòng bếp, cuối cùng Trang Nhã Khanh cũng biết được tại sao ngồi một chỗ lại cảm thấy xấu hổ rồi. "Tôi vào giúp đỡ một chút."

"Không cần. Cô vào giúp thì bọn họ sẽ không dám lấy tiền đâu."

"À..."

Cố Triệt, anh kết hôn chưa?" Trang Nhã Khanh muốn tìm hiểu rõ xem người ta đã kết hôn chưa, nếu không thì là người thứ ba phá hoại gia đình người khác rồi.

"Không có." Cố Triệt trả lời, sau đó lại nói. "Nhưng có vị hôn thê."

"À... Vị hôn thê của anh như thế nào?" Chưa kết hôn, có vị hôn thê, vậy thì mình nên buông tay hay là tiếp tục kiên trì? Cướp đi vị hôn phu của người khác, có phải là bên thứ ba không? Bản thân cô ghét nhất chính là tiểu tam đó.

"Không biết, chưa từng gặp." Cố Triệt cũng cảm thấy buồn cười, thậm chí mình còn chưa gặp vị hôn thê kia. Lúc trước, thời điểm phát hiện mình có tình cảm khác biệt với Trang Nhã Khanh, nhưng cũng kịp thời thu lại rồi. Không chỉ bởi vì bạn anh thích cô, không chỉ bởi vì cô có khả năng có bạn trai, mà còn vì anh có vị hôn thê.

Cho dù cha mẹ không đồng ý hôn sự này, hơn nữa cũng cảm thấy hoang đường, nhưng anh nghĩ, nếu có hôn ước thì nhất định phải thực hiện, đây là vấn đề trách nhiệm, mặc kệ nguyên nhân gì khác.

Chính mình cũng từng thích một cô gái, rất thích, có điều là lúc anh vừa mới quyết định sẽ thổ lộ với cô ấy thì ông nội cho anh biết, anh có một vị hôn thê.

"Không biết sao?"

"Đúng vậy, chưa từng gặp. Không biết lúc nhìn thấy vị hôn thê của tôi, cô ấy xinh đẹp hay đáng yêu, dịu dàng hay hoạt bát nữa." Có lúc anh cũng từng nghĩ, có đáng không khi vì một vị hôn thê mình chưa bao giờ gặp mặt mà buông tha người người lòng. Nhưng trải qua một thời gian, bản thân mình không nghĩ, rốt cuộc thì vị hôn thê kia của mình nhìn như thế nào.

"Nếu vị hôn thê của anh rất xấu, tính tình cũng xấu thì sao?" Trang Nhã Khanh không phải là người chết. Bọn họ đều có vị hôn thê, nhưng chưa từng gặp

mặt...

"Đó là vị hôn thê của tôi, tương lai sẽ là vợ của tôi." Giọng điệu của Cố Triệt bỗng trở nên nghiêm túc hẳn, giống như là nói cho Trang Nhã Khanh, cũng là nói cho chính anh biết.

"Nếu vị hôn thê của anh có người trong lòng, không muốn gả cho anh thì sao đây? Tôi cũng không muốn gả cho người đàn ông chưa từng gặp mặt. Thật giống người cổ đại, lúc kết hôn mới có thể nhìn thấy sao?" Đây là Trang Nhã Khanh đang tranh thủ cơ hội cho chính mình.

"Không biết. Nhưng tôi nghĩ sẽ mau được gặp thôi." Hình như đã ước hẹn là năm nay cô ấy mười tám tuổi thì sẽ gả vào cửa thì phải, nghe ông nội nói thì là sang năm rồi.

"À..." Cố phải mình thật sự nên buông tay rồi không. Thật sự không thể hiểu được, cố chấp với người mình chưa từng gặp mặt như thế làm gì, hôn ước cũng không phải do anh định ra, tại sao phải tuân thủ như vậy.

"Đồ ăn xong rồi, hai người từ từ dùng nhé." Vợ chồng chú thím vui vẻ bung bữa tiệc phong phú mà họ tự chuẩn bị lên thật ra cũng chỉ có một vài món ăn thịt gà thịt lợn, còn có một món tôm hùm.

"Cảm ơn ạ." Cố Triệt nói.

"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Com ở đằng kia, hai người ăn xong tự mình qua đó lấy nhé, không quấy rầy hai người nữa." Thím cười đáp, rồi ra ngoài với chú.

"Bọn họ là những vị khách tốt."

"Nhìn ra được mà."

"Haiz..." Thím thò đầu vào nói với hai người. "Con tôm hùm kia là do tôi câu ở trên sông, rất thơm."

"Vâng, cảm ơn thím." Lần này, người cảm ơn là Trang Nhã Khanh.

"Nhìn rất ngon."

"Ăn cũng rất ngon." Cố Triệt xới thêm cho Trang Nhã Khanh một bát com. "Đôi khi chúng tôi đều đến đây ăn com, mỗi lần bọn họ đều làm rất nhiều, đều lấy số thức ăn mà mình không ăn ra, đôi khi trả tiền bọn họ còn không nhận."

"Vậy lát nữa chúng ta để tiền ở đây, rồi sau đó chuồn đi được không?" Trang Nhã Khanh đề nghị.

"Được."

Bình thường Trang Nhã Khanh rất kén ăn, thức ăn mà chú thím làm không có cách nào so sánh được với những đồ ăn mà cô thường ăn, thức ăn của bọn họ còn là thức ăn của gia đình nông dân, còn thức ăn của cô thì đầy đủ mùi vị. Nếu bình thường, Trang Nhã Khanh sẽ hôm ăn. Nhưng hôm nay ăn thử một chút, tuy không được đẹp mắt nhưng mùi vị vẫn rất ổn.

Thực phẩm ở nơi này là tự trồng, là thực phẩm tốt cho sức khỏe.

"Mọi người rất may mắn." Trang Nhã Khanh nói.

"Sao?"

"Thức ăn ở nơi này rất tốt cho sức khỏe."

"À...haha." Cố Triệt cười cười. Quả thật tốt hơn với thức ăn mua ở ngoài nhiều.

"Anh định cưới cô ấy sao?"

"Ừ." Cố Triệt biết 'cô ấy' mà Trang Nhã Khanh nói là ai.

"À..." Trang Nhã Khanh buồn bực ăn hai miếng com. "Cô gái kia thật may mắn."

Cố Triệt không nói gì. Chính anh cũng không cách nào đánh giá. Nói không chừng anh mới là người may mắn thì sao.

"Tại sao cô lại đến đây?" Anh thấy cô từ xa, cho nên trước khi anh đến đây, cô cũng đã ở nơi này rồi.

"Á..." Trang Nhã Khanh hô lên. Cô quên mất chuyện kia rồi. Haiz, hôm nay lại không biết được chuyện các sư huynh đang gạt cô là gì rồi. Mình lại có thể quên được chuyện này, thật là...

"Làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì, chỉ là quên một chuyện thôi."

"Chuyện quan trọng sao?"

"Không có gì, không sao cả." Dù sao bây giờ cũng không có khả năng tìm thấy tiểu sư huynh, vẫn nên tập trung vào ăn cơm thôi. Có lẽ về sau mình không thể bình tĩnh hòa nhã cùng ngồi cùng ăn cơm với anh như vậy nữa rồi.

"Ừ. Buổi chiều đã có kế hoạch gì chưa?"

"Về nhà."

Sau khi ăn cơm xong, Cố Triệt đặt mấy trăm đồng lên bàn, rồi lặng lẽ chạy ra ngoài với Trang Nhã Kinh. Hai người đến một sân cỏ, Trang Nhã Kinh thở phì phò. "Mấy trăm đồng có phải quá ít rồi không?"

"Sẽ không, nhiều hơn họ sẽ trả lại, ít một chút họ mới nhận."

"Bọn họ thật sự rất giản dị."

"Ừ."

Trang Nhã Kinh tìm một nơi nhìn có vẻ sạch một chút rồi nằm xuống, nhìn bầu trời trong xanh, thuận tay ngắt một cọng cỏ đuôi chó ngậm vào miệng. "Anh có muốn nằm một chút không?"

"Vừa mới ăn xong."

"Người ta vừa mới ăn xong không có khả năng vận động mạnh mà, các anh chạy như vậy làm gì."

"..." Nói không lại Trang Nhã Kinh, Cố Triệt ngồi xuống, nhưng không nằm. Trang Nhã Kinh lôi kéo, đẩy anh nằm xuống bãi cỏ, cũng tiện tay ngắt một cọng cỏ đuôi chó đưa cho anh.

Cố Triệt nhận lấy, nghịch ở trong tay. Rất nhanh, cọng cỏ đuôi chó đó được bện thành một chiếc nhẫn.

Trang Nhã Kinh đoạt lấy, nghiên cứu một chút, vẫn không biết làm sao để làm thành. Không ngờ một người đàn ông cao lớn thô lệch như Cố Triệt còn có thể làm những thứ đồ chơi này, hơn nữa còn làm rất đẹp. "Anh làm sao?"

"Ừ."

"Đưa nó cho bạn gái của anh sao?"

"Ừ."

Bỗng nhiên, Trang Nhã Kinh không nói gì nữa, gơ chiếc nhẫn đó lên, nhìn bầu trời thông qua chiếc nhẫn. "Nhìn cũng không tệ." Trang Nhã Kinh lồng nó vào ngón tay mình, vậy mà rất vừa. "Vậy không trả lại cho anh nữa."

"Tùy cô."

"Cố Triệt, tôi nói cho anh biết... tuyệt đối không nên nói 'tùy' với con gái, nếu không lúc họ bắt đầu 'tùy' thì sẽ dọa nười. Giống như con gái cũng không thể nói 'không được' với con trai. Nếu nói, người con trai đó lập tức sẽ chứng minh rất cuộc anh ta có được hay không?"

"Haha... Đây là danh ngôn gì?" Nghe qua rất kinh hãi.

"Là tổng kết của tôi."

"Của cô? Cô có nhiều kinh nghiệm như vậy sao?"

"Nếu tôi nói bây giờ tôi ba bảy tuổi anh có tin không?" Cả hai kiếp của cô cộng lại, cũng khoảng ba bảy tuổi rồi.

"Không tin."

"Haha, tôi mười bảy."

"Tôi tin."

"Vậy anh có tin không, những điều tôi vừa nói đều là sự thật." Dứt lời, bỗng nhiên Trang Nhã Kinh xoay người lại, giạng chân ngồi trên người Cố Triệt, cúi đầu xuống nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Anh vẫn còn là xử nam

CHƯƠNG 64:

Cố Triệt thật sự không ngờ Trang Nhã Khinh lại to gan như vậy, trong giây lát có phản mắt hờn.

Trang Nhã Khinh tựa đầu vào vai Cố Triệt, nở nụ cười xinh đẹp, nhân tiện thổi một hơi vào tai anh.

Hơi thở kia còn mang theo nhiệt độ của Trang Nhã Khinh khiến lòng Cố Triệt run lên, không biết phải làm sao. Cố Triệt là người đã từng trải qua bao nhiêu mưa gió, có tình huống nào mà anh chưa gặp, từ trước đến nay anh đều có thể giữ được bình tĩnh, mặt không đổi sắc, tình huống như bây giờ, anh có thể nói đây là lần đầu tiên gặp được.

Bây giờ cơ thể mềm mại của Trang Nhã Khinh đang dính sát vào người anh, hai chân tách ra, cơ thể nghiêng về phía anh. Theo góc độ của anh gần như có thể nhìn rõ cơ thể của Trang Nhã Khinh được miêu tả vô cùng sinh động. Những vật liệu may mỏng manh kia căn bản không che được cơ thể tuyệt mỹ của Trang Nhã Khinh. Trùng hợp, Trang Nhã Khinh cũng ngồi lên bộ phận kia của anh.

Hô hấp bắt đầu nặng nề. Cố Triệt bắt đầu không thể khống chế chính mình. Hôm nay thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện khác thường rồi.

Từ trước đến nay Cố Triệt vẫn giữ mình trong sạch, trước kia có yêu mến một cô gái, nhưng, nhiều nhất anh cũng chỉ nắm tay cô gái đó thôi. Cho đến đi bản thân lớn hơn một chút thì vào trường huấn luyện quân đội. Ở nơi này tuyển chọn vô cùng nghiêm khắc, trên cơ bản không có người phụ nào có thể thông qua vòng sơ tuyển. Cũng có, nhưng vô cùng ít. Gần như mỗi ngày anh đều tiếp xúc với đàn ông.

Huống hồ, cuộc sống sinh hoạt cá nhân của anh vô cùng điều độ, trước kia hoặc là ở quân khu, hoặc là ở nhà, có nói tới cũng là...trên cơ bản thì anh không đến quán rượu, hoặc những quán đêm. Thịnh thoảng đi cũng bởi vì bạn bè muốn hẹn gặp ở nơi đó.

Bị phụ nữ tiếp xúc gần gũi như vậy, thân mật như vậy...Khiến Cố Triệt bắt đầu không khống chế được chính mình.

Lửa nóng trong lòng như bị đánh thức, Cố Triệt chỉ cảm thấy có một loại cảm giác bất lực mạnh mẽ, nhưng nhiều hơn còn là cảm giác hưng phấn khó hiểu. Sức lực của toàn thân đều tập trung ở chỗ kia.

Mặc dù Cố Triệt chưa từng chạm qua phụ nữ, nhưng anh cũng hiểu rõ chuyện này. Cố Triệt biết, mình có phản ứng rồi. Trước kia anh đều bị thầy giáo và các anh em cười nhạo, nói anh vô năng. Nếu không thì lớn tuổi như vậy, ngay cả nụ hôn đầu cũng chưa mất? Anh cũng không giải thích, dù sao mình tự biết là được.

"Thật ra, em cũng không phải là một cô gái tùy tiện." Trang Nhã Khinh lại thổi một hơi vào tai của anh, sau đó cắn vào tai một cái, lúc cắn xuống hơi mạnh. Lưu lại trên tai Cố Triệt một dấu răng. "Nhưng mà, đối với một số người, em mà tùy tiện thì không phải người" Đây là quyền rũ sao? Đúng vậy, Trang Nhã Khinh đang dụ dỗ Cố Triệt.

Trang Nhã Khinh cẩn thận phát hiện thái dương của Cố Triệt xuất hiện mồ hôi lạnh, cười haha. Xem ra Cố Triệt đang rất khổ sở.

Cố Triệt cảm thấy, bản thân chịu được vết thương do dao chém là cấp thứ nhất, chịu được vết thương do súng bắn là cấp thứ hai, chịu thương vết thương do bom nổ là cấp thứ ba, bây giờ anh đã dùng lực nhẫn nại của mười cấp đau đớn cộng lại rồi.

Hít sâu vài cái, tại sao Cố Triệt lại cảm thấy không khí mà mình hít vào đều có mùi hương phát ra trên người Trang Nhã Khinh.

Lúc Cố Triệt thất thần, bỗng nhiên Trang Nhã Khinh lại xuất hiện một ý tưởng, một lần nhìn nội tâm của Cố Triệt. Những lời Cố Triệt vừa nói thì cô tin, nhưng cũng không loại trừ khả năng Cố Triệt có bản lĩnh nói dối hạng nhất, cách tốt nhất là mình tự nhìn suy nghĩ trong lòng của đối phương. Cuối cùng muốn nhìn xem trong lòng Cố Triệt có mình hay không mới là quan trọng.

Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh hôn lên môi Cố Triệt. Môi Cố Triệt không hề mềm mại, mà ngược lại có chút lạnh lẽo và thô ráp, nhưng cảm giác hôn lên đó lại vô cùng thoải mái.

Cô đưa lưỡi thơm tho của mình ra nhẹ nhàng liếm môi của Cố Triệt, khẽ miêu tả. Tìm kiếm từng kẽ hở nhỏ, Trang Nhã Khinh xấu xa hạ môi dưới của anh xuống, sau đó bất ngờ xâm nhập vào trong, rồi quán quất một chỗ với lưỡi của anh.

Tiếng hít thở của Cố Triệt ngày càng nặng, nếm được vị ngọt ngào trong miệng Trang Nhã Khinh, anh cảm thấy đây là thức ăn ngon nhất trên thế giới này rồi.

Anh không ăn đồ ngọt, nhưng đây chính là món điểm tâm tuyệt vời nhất, khiến anh nếm bao nhiêu cũng không đủ.

Đều nói đàn ông trời sinh biết làm những việc như thế này, năng lực học tập của Cố Triệt lại mạnh như thế, rất nhanh đã học xong kỹ thuật hôn môi, bắt đầu chiếm lĩnh thế chủ động.

Hôn đến khó dứt ra được, mỗi tế bào trên cơ thể đều vui vẻ kêu gào, tất cả năng lực suy nghĩ trong đầu đều dừng lại, trở nên trống rỗng, chỉ có thể căn cứ vào cảm giác của bản thân để thăm dò nơi xinh đẹp kia.

Lúc này hai mắt vốn đang nhắm chặt của Trang Nhã Khinh bỗng nhiên mở ra, Huyết Nhan ở trên đầu cũng mở mắt ra. Nếu quan sát cẩn thận thì có thể phát hiện rằng ánh mắt của Trang Nhã Khinh và Huyết Nhan thật sự rất giống nhau.

Trang Nhã Khinh tập trung lực chú ý xâm nhập vào đầu Cố Triệt.

Trang Nhã Khinh biết, ý thức phòng bị trong nội tâm của những người giống như Cố Triệt rất mạnh, đó là một loại năng lực của bản thân chứ không phải do cô ý làm. Bình thường, cô có ý tưởng xâm nhập thì hoàn toàn không có khả năng, hơn nữa còn có khả năng bị phát hiện. Cho nên Trang Nhã Khinh mới lựa chọn sử dụng phương thức như vậy.

Trong đầu Cố Triệt rộng lớn mạnh mẽ như biển, gió lạnh lạnh, thấm vào lòng người. Nhưng Trang Nhã Khinh lại không nhìn không nghe được cái gì, có thể nhìn cũng chỉ là biển lớn mênh mông có thể nghe cũng chỉ là âm thanh sóng xô bờ, ngoại trừ những điều này, Trang Nhã Khinh không có cách nào nghe được thứ khác.

Trang Nhã Khinh tìm kiếm những điều mình muốn biết, nhưng dù có tìm kiếm như thế nào cũng không tìm thấy.

Tại sao có thể như vậy? Trang Nhã Khinh bỗng cảm thấy hô hấp hơi khó khăn, giống như bị cản lại, ngực càng ngày càng ngột ngạt, Trang Nhã Khinh không thể không rời khỏi đó.

Tại sao có thể như vậy? Đây là lần thứ hai Trang Nhã Khinh tự hỏi mình. Trang Nhã Khinh biết, người có ý chí mạnh mẽ thì không dễ dàng nhòe ngó, nhưng suy cho cùng thì con người cũng có thời điểm ý chí bị dao động. Có người lúc sợ hãi thì ý chí mỏng manh nhất, có người lúc hưng phấn thì ý chí mỏng manh nhất, nói tóm lại là bị phân tâm.

Cố Triệt đang hôn cô một cách điên cuồng, đáng ra phải thành công chứ, nhưng bản thân chẳng những không thành công, mà trái lại, thiếu chút nữa còn bị cản ngược lại. Trang Nhã Khinh khó hiểu, hoàn toàn khó hiểu.

Đương nhiên không hài lòng với việc Trang Nhã Khinh phân tâm, Cố Triệt gây ông đập lưng ông, cũng cắn một cái lên môi dưới của Trang Nhã Khinh.

Lúc này Trang Nhã Khinh mới nhiệt tình đáp lại.

Ý loạn tình mê, có lẽ chính là giống như bây giờ vậy. Cố Triệt hôn lên cằm Trang Nhã Khinh, hôn lên xương quai xanh của cô, hôn lên cổ cô, qua lớp áo, hôn lên điểm nhỏ kia.

Cố Triệt đột nhiên ngừng đầu lên, sau khi ý thức được mình đang làm chuyện gì, Cố Triệt đỏ mặt, vội vàng lùi người lại, ngã tư lên người Trang Nhã Khinh xuống. Đúng vậy, không biết từ khi nào Trang Nhã Khinh lại thành người nằm bên dưới.

“Thật xin lỗi.” Dám làm dám chịu, làm sai thì có gan thừa nhận, đây là tính cách của Cố Triệt.

“Không sao, là tôi quyến rũ anh. Cũng không còn sớm nữa, tôi nên đi rồi.” Trang Nhã Khinh đứng dậy, phất bụi trên người, thoải mái rời đi.

Đây là nụ hôn đầu tiên của mình đó. Trong kiếp này, chính là nụ hôn đầu tiên của cơ thể này. Nhưng mà vừa rồi Cố Triệt lại chọn đúng thời điểm đẩy mình ra.

Mặc dù không thể nhìn được suy nghĩ trong lòng Cố Triệt, nhưng trải qua lần này, xem như Trang Nhã Khinh biết rõ một điểm, Cố Triệt vẫn còn là một người đàn ông đơn thuần. Ngay cả hôn môi cũng ngây ngô không biết làm như thế nào, haha, sẽ không phải là xử nam chứ? Không phải vừa rồi cũng là nụ hôn đầu tiên của anh ấy chứ?

Bỗng nhiên, tâm trạng của Trang Nhã Khinh giống như vén mây mù thấy mặt trời, toàn bộ những điều vừa rồi đều có giá trị.

Cố Triệt nhìn bóng lưng của Trang Nhã Khinh, giống như có chút mất mát. Không tự chủ được, Cố Triệt xoa đôi môi vừa mới hôn Trang Nhã Khinh.

Dường như phía bên đó còn lưu lại nhiệt độ và mùi hương của Trang Nhã Khinh.

Gió nóng thổi vào người Cố Triệt, làm cho suy nghĩ của anh sáng suốt hơn rất nhiều, bắt đầu ảo não suy nghĩ lại chuyện đã qua của mình. Rõ ràng mình là người đã có vị hôn thê, làm sao có thể làm ra chuyện kia chứ? Vừa rồi tại sao lại... Thật là.

Đáng vẻ ảo não của Cố Triệt, giống như mình đã làm chuyện tội ác đầy trời. Vừa rồi, có phải anh đã làm tổn thương hai người phụ nữ cùng một lúc không?

Vừa đi, Cố Triệt vừa suy nghĩ. Suy nghĩ lại những lỗi mình mắc phải, sau đó mắng mình không nên như vậy, nhưng lúc đó lại nghĩ tới đôi môi đẹp ngọt ngào của Trang Nhã Khinh, lại nghĩ tới cảm giác kỳ quái lúc nãy.

Cuối cùng, Cố Triệt cho mình một cái kết luận. Có lẽ lâu rồi mình không có người phụ nữ nào, cho nên mới giống một cậu bé như vậy. Đúng, nhất định

là như vậy.

Thật hy vọng là vị hôn thê kia mau tới đây một chút, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Chuyện hôm nay cứ vậy đi, coi những chuyện đã làm chưa từng xảy ra. Nhưng phải nhớ kỹ, về sau phải cách xa Trang Nhã Khinh một chút. Duy trì khoảng cách nhất định. Nếu không thì sẽ có một ngày mình làm ra chuyện thật sự có lỗi với vị hôn thê.

Trang Nhã Khinh lái xe, gió quét lên mặt, mái tóc dài cũng bay theo gió. Suốt dọc đường Trang Nhã Khinh suy nghĩ rất nhiều, có lẽ vừa rồi mình sai rồi.

Cố Triệt đã nói rõ ràng muốn kết hôn với vị hôn thê, mình không nên làm người thứ ba. Cho nên, về sau nên duy trì khoảng cách nhất định với Cố Triệt. Trên thế giới này vẫn còn nhiều đàn ông tốt mà, việc gì Trang Nhã Khinh cô phải treo cổ lên một thân cây chứ? Đó là chuyện cực kỳ không sáng suốt.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hai người bắt đầu quá trình làm lạnh.

“Báo cáo quân trưởng, lão quân trưởng tìm anh.” Tôn Bình Nguyên chạy tới, đứng nghiêm, chào theo nghi thức của quân đội.

Cố Triệt sinh ra trong gia đình quân nhân, mấy thế hệ trong gia đình đều làm quân nhân. Nhưng cũng không phải ngay từ đầu đã có thành tựu. Rất lâu trước kia, khi đó nhà họ Cố chỉ là một gia tộc buôn bán. Nhưng vào thời điểm đó, sĩ nông công thương, thương nhân là người có địa vị thấp nhất. Cho dù quản lý cả một gia tài, nhưng vẫn còn rất nhiều người coi thường. Con trai nhỏ của nhà họ Cố không thích theo nghiệp thương nhân, sau đó lạng lẹ theo binh. Vào thời điểm kia, chỉ là một binh lính nhỏ bình thường.

Nhưng về sau, cũng không biết trải qua bao nhiêu năm cố gắng, trên cơ bản nhà họ Cố đều có người nhập ngũ, về sau cũng có chút thành tựu ở thành phố C, trở thành người đứng đầu trong giới quân nhân.

Mãi đến đời ông nội của Cố Triệt, tài hoa đến Yên Kinh, Yên Kinh trở thành chính quyền trung ương của quốc gia. Dần dần cũng trở thành người đứng đầu trong giới quân nhân cả nước. Mỗi nơi đều có người của bọn họ, bọn họ có thể điều động 70% quân đội trong cả nước, hoàn toàn xứng với câu ‘dưới một người trên vạn người’. Gần giống với tướng quân cầm quân đội hùng hậu trong tay ở cổ đại, ngay cả Hoàng đế cũng phải kiêng kị ba phần.

Nhà họ Cố chính là như vậy.

Lão quân trưởng chính là ông nội của anh. Bậc cha chú có Cố Triệt là chú Cố Triệt, Cố Từ Tân nhập ngũ. Cha Cố Triệt là Cố Từ Mặc lựa chọn theo kinh doanh.

Về phương diện buôn bán, Cố Từ Mặc cũng rất có thiên phú, Cố Từ Mặc thành lập công ty đứng thứ hai trong cả nước, trên thế giới cũng là doanh nghiệp đứng thứ ba mươi hai.

Bởi vì rèn luyện trong thời gian dài, mặc dù Cố Thần đã 72 tuổi nhưng cơ thể vẫn còn cường tráng, không bệnh không đau. Bản thân từ chức đã lâu, nhưng vẫn còn có rất nhiều người kính nể, bình thường đều gọi ông là quân trưởng, bởi vì phân biệt với Cố Triệt nên gọi là Lão quân trưởng.

Ông nội "Cố Triệt đứng trước mặt Cố Thần, là đứa cháu nội hiếu thuận.

"Ừ, ta vừa nhận được tin tức, vị hôn thê của con đã đến đây rồi. Nhưng, ta không nhìn thấy, cha mẹ con tiếp." Cố Thần nói đến chuyện này.

Cố Triệt hơi do dự, vừa rồi mình thật sự hy vọng vị hôn thê đó nhanh tới đây, nhưng không cần nhanh như vậy chứ? Vừa mới làm chuyện có lỗi với người khác, Cố Triệt thật sự không biết phải đối mặt như thế nào.

"Con làm sao vậy, có gì không vừa ý sao?" Cố Thần phát hiện sắc mặt Cố Thần không được tự nhiên. Ông đã bao giờ thấy cháu nội mình có vẻ mặt như vậy đâu.

"Không có gì. Cô ấy ở đâu? Con đi gặp cô ấy." Nếu bị ông nội biết rõ, sẽ bị ông nội dùng gia pháp. Gia quy nhà họ Cố cực kỳ hà khắc. Đùng tướng sinh ra trong gia đình giàu có, hoặc có thể nói là 'Phú khả địch quốc', là gia tộc cực kỳ mạnh, thì từ nhỏ có thể ngâm thìa vàng lớn lên. Đều không phải, ngay từ nhỏ họ nhất định phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhất, không chỉ đặt nền móng cho việc tham gia quân đội mà còn để bảo vệ mình.

Các phương diện về hành vi năng lực đều yêu cầu nghiêm khắc. Nếu làm không tốt, dù chỉ một chút thôi, cũng sẽ dùng gia pháp. Gia pháp chính là bị quát, sử dụng roi mà mấy đời tổ tông lưu lại, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn giữ được độ dẻo dai, hơn nữa, mức độ đau nhức còn tăng gấp đôi nữa.

Hơn nữa, điều anh sợ nhất chính là ánh mắt thất vọng của ông nội.

Hồi nhỏ có một lần, anh và bạn học đi ăn trộm khoai lang nhà người ta, bị ông nội phát hiện, sau đó dùng gia pháp với anh. Lần đó, cả một tháng anh không xuống giường được. Khi đó, anh mới tám tuổi. Có điều là, cả đời anh không thể quên nỗi đáng sợ vô cùng đau đớn của ông nội lúc đánh anh.

"Thành phố A. Người nhà con bé đã tìm đến đây, con không cần nóng lòng, cứ làm tốt việc của mình đi, có một số việc không nên quá chủ động." Ông đã quên việc có hôn ước, dù sao đã nhiều năm như vậy, phải qua cha ông mới biết đàn ông nhà họ Cố đều có hôn ước. Có điều, ông không có, mấy người con cũng không có, cho nên bản thân cũng dần quên mất chuyện kia.

Về sau có người đến, ông mới biết được. Nhưng người họ đã nói, chủ nhân nhà họ Cố là vị hôn phu của Thánh nữ bọn họ, không thể kết hôn với người khác, ông mới nghĩ đến chuyện này.

Ông lại không nói chuyện này với con trai và con dâu, bỗng nhiên lại xuất hiện một vị hôn thê, con trai và con dâu cũng không đồng ý. Nhưng nếu đã có

hôn ước, nhất định phải tuân thủ.

Ông biết cháu trai có người trong lòng, ông cũng rất thích cô bé kia, nhưng...haiz, chỉ có thể trách bọn họ hữu duyên vô phận.

“Vâng.”

“Con cứ chờ bọn họ đến là được, đừng làm chuyện khiến người ta khinh thường người nhà họ Cổ chúng ta.” Cổ Thần nhắc nhở, bỗng nhiên cười lên.
“Có điều ta vô cùng yên tâm với cháu nội của ta.”

“Vâng, ông nội.”

“Được rồi, ta đi đây.”

“Ông nội đi đường cẩn thận.”. Cổ Triệt cuối người chào nhìn Cổ Thần rời đi.

Trang Nhã Khinh không về nhà ngay mà đến trang sức Thiển Nhã.

Vẫn như ngày thường Thiển Thiển vẽ bản thiết kế, Bạch Ninh cũng ngồi làm việc của mình biến bản thảo thành trang sức thật. Sau khi biết Bạch Ninh thích Thiển Thiển, thỉnh thoảng Trang Nhã Khinh lại thấy Bạch Ninh ngẩng đầu nhìn Thiển Thiển một lát, trước khi Thiển Thiển kịp phát hiện lại vội vàng cúi đầu làm trang sức giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Vậy mà trước kia lại không phát hiện ra.

“Tiểu Nguyệt vẫn đi học à?”

“Ừ, cô giáo của nó tương đối tốt.” Mạc Thiển cúi đầu trả lời.

“Tại sao không nghỉ ngơi đi một chút?” Hôm nay Trang Nhã Khinh khó có dịp lên giọng một chút, cô thấy Thiển Thiển đeo một chiếc vòng cổ rất lớn vì để che khuất dấu vết trên cổ của mình.

“Không được”.

“Chú ý cơ thể mình một chút”. Đối với Mạc Thiển Trang Nhã Khinh đã sử dụng mọi phương pháp nhưng đều vô dụng. Muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, chuyện này, phải để chính cô ấy và Mạc Minh Vọng tự giải quyết, người ngoài sẽ không giúp được.

“Minh biết”.

“Biết là tốt rồi, mình lo cậu không biết đấy.” Trang Nhã Khinh nhìn Mạc Thiển vẽ bản thiết kế, tiến bộ nhanh chóng, bản thiết kế càng ngày càng đẹp rồi.

“Đêm nay muốn ăn gì?” Cô thành người nấu cơm chuyên nghiệp cho Mạc Thiển rồi. Làm một bà chủ mà lại biến cô ấy thành như vậy, thật sự là đủ uất ức rồi.

“Mình muốn ăn cá nấu cải chua.”

“Cả ngày đều ăn cá cậu không thấy ngấy à!”

“Cậu làm không ngấy mà.”

“Mồm mép ngày càng lợi hại đó.”

“Mình khen cậu thật mà, thật không biết tốt xấu.”

Chuông điện thoại di động vang lên, có tin nhắn.

“Bà xã, tới chỗ cũ.” Lại là Mạnh Thiệu Phong, cái người này còn dai hơn đĩa.

Trang Nhã Khinh âm thầm nhìn tin nhắn, xóa đi. “Mình có chút việc, mình ra đây một lát, buổi tối sẽ qua đón cậu.”

“Được rồi, đi đi.”

Trang Nhã Khinh tới cái gọi là chỗ cũ, chính là nhà hàng lần đầu tiên gặp mặt Mạnh Thiệu Phong kia. À... Kim Bích Huy Hoàng.

Là nơi đã xảy ra sự kiện giết người, người chết còn là thị trường, những người liên quan đến Kim Bích Huy Hoàng tự nhiên sẽ lui xuống, sự nghiệp của rất nhiều người cũng vì vậy mà chấm dứt, ông chủ của Kim Bích Huy Hoàng có người chống lưng, nhưng nhà hàng này không mở được nữa cho nên rời đi, đến một nơi khác, thay đổi bảng hiệu tiếp tục làm ăn. Mà theo như Trang Nhã Khinh được biết, nhà hàng này bị Mạnh Thiệu Phong dùng giá thấp để mua lại.

Thật là, Mạnh Thiệu Phong cũng không phải kinh doanh nhà hàng, mua lại chỗ này làm gì?

“Bà xã, em đến rồi.”

“...” Trang Nhã Khanh không để ý đến xưng hô của Mạnh Thiệu Phong, cô đã nói rất nhiều lần rồi, nhưng Mạnh Thiệu Phong không nghe.

“Một cốc cà phê.” Trang Nhã Khanh nói: “Tôi tới vì muốn nói cho anh biết, đừng làm phiền tôi nữa, tôi không phải vợ anh, anh không cần gọi như vậy, tương lai tôi còn phải lập gia đình.”

Cà phê này thật khó uống.

Mạnh Thiệu Phong hơi tức giận. “Lập gia đình? Em đã gả cho anh còn muốn gả cho ai nữa? Tiểu sư huynh của em sao? Hay là Đại sư huynh, Nhị sư huynh? Anh không cho phép.”

Nếu cốc cà phê này quá đắng, cô cũng không muốn uống, để ở đây cũng quá lãng phí, suy cho cùng cũng phải tìm cách sử dụng nó. Trang Nhã Khanh giơ tay lên, hất cả phê trong tay lên mặt Mạnh Thiệu Phong. “Mạnh Thiệu Phong, tôi nói anh biết, anh không có tư cách quán tôi. Nếu anh tiếp tục dây dưa không rõ, tôi sẽ dùng pháp luật tới nói cho anh biết rốt cuộc tôi có phải vợ anh hay không. Đừng nói tôi không phải, ngay cả có là tôi đi nữa, cuộc hôn nhân mà ở riêng nhiều năm như vậy cũng nên xóa bỏ rồi. Anh đừng cho rằng tôi không biết những chuyện xấu anh từng làm, tôi đã điều tra xong rồi.”

Trang Nhã Khanh chán ghét nhìn Mạnh Thiệu Phong, mặt Mạnh Thiệu Phong đầy cà phê, cà phê còn đang nhỏ giọt trên lông mi của anh ta, nhìn vừa chật vật vừa ghê tởm.

“Không sai, anh thật sự có một người vợ, cũng tên là Trang Nhã Khanh. Thật trùng hợp, trùng họ trùng tên với tôi. Nhưng những chuyện anh làm sau lưng vợ mình tôi cũng điều tra được rồi. Vì tiền tài, anh không tiếc lừa gạt tiền tài của vợ mình, sau khi gả cho anh, anh dùng đủ các loại lý do để cô ấy không tham gia vào việc lớn việc nhỏ của công ty nữa, dần dần biến công ty thành của riêng. Anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài, còn là trước khi kết hôn còn tiếp diễn sau khi kết hôn. Về sau người phụ nữ kia của anh còn hại chết vợ anh. Cho nên anh liền quán lấy tôi, nói tôi là Trang Nhã Khanh vợ anh sao? Không phải, anh nói anh yêu tôi...à, yêu vợ anh mới đúng, không phải, người anh yêu chính là anh. Anh nói tôi là vợ anh, không phải vì tự thuyết phục bản thân rằng vợ anh chưa chết, chỉ là để làm nhẹ chút trách nhiệm tâm lý thôi sao. Bây giờ, tôi nói lại một lần nữa, tôi không phải vợ anh, chỉ là một người trùng họ trùng tên mà thôi.” Đoạn thoại dài này thực sự khó đọc.

“Đừng làm phiền tôi, tôi không phải là vợ anh, anh có làm như vậy cũng vô dụng. Cần thận trọng tính mạng của anh. Tôi còn muốn lập gia đình, mời anh đừng phá hoại danh dự của tôi.”

Nói xong, Trang Nhã Khanh đứng lại chuẩn bị rời đi. Mạnh Thiệu Phong cũng đứng dậy muốn ôm Trang Nhã Khanh, nhưng lại không làm được.

Bị ôm một lần, Trang Nhã Khanh còn có thể để Mạnh Thiệu Phong làm lần hai sao?

Một cái tát, Trang Nhã Khanh nặng nề đánh vào mặt Mạnh Thiệu Phong. Âm thanh vang dội, trong trẻo êm tai.

“Nhã Khanh...”

“Mời gọi tôi là Trang Tiểu Thư.”

“Nhã... Trang tiểu thư.” Mạnh Thiệu Phong chán nản nhìn Trang Nhã Khanh. “Có lẽ em nói đúng, có lẽ vì muốn giảm bớt áy náy trong lòng anh, nhưng em không thể phủ nhận anh thật sự yêu vợ mình.”

Lại một cái tát ập tới, Trang Nhã Khanh đánh lên mặt Mạnh Thiệu Phong.

“Cái tát này tôi tát giúp vợ anh. Xảy ra chuyện như vậy mà cô ấy không đánh anh, thật sự là quá vô dụng rồi.” Trang Nhã Khanh nói xong, lại tát một cái nữa. “Cái tát này là vì vợ anh, có chồng như vậy, thật sự bất công cho cô ấy.”

Tiếp theo lại một cái tát nữa. “Cái tát này là vì vợ anh, anh biết người phụ nữ kia thuê người giết cô ấy nhưng vẫn còn tha thứ cho cô ta, nên đánh.”

Sau đó là một quyền, đánh lên bụng Mạnh Thiệu Phong. “Một quyền này là vì đứa nhỏ còn chưa có ra đời của anh, có người cha như anh, tôi cảm thấy xấu hổ thay nó. May mà nó đã chết, không có cơ hội sinh ra, nếu không sẽ hối hận cả đời.”

“Đứa nhỏ? Em nói đứa nhỏ nào?” Trang Nhã Khanh không biết Trang Nhã Khanh đang nói gì. Cái gì đứa nhỏ, tại sao anh ta lại không biết.

“Còn nữa!” Một cước này Trang Nhã Khanh đá vào nơi yếu đuối nhất của anh ta. “Lần này giẫm vì bản thân tôi, vì vừa rồi anh muốn làm chuyện kiêu ngạo với tôi.”

Mạnh Thiệu Phong đứng lên, không thêm giữ nơi kia, mà lo lắng hỏi han. “Em vừa mới nói đứa nhỏ nào? Trả lời anh!”

Trang Nhã Khanh cũng không trả lời vấn đề của Mạnh Thiệu Phong, một lần nữa đá Mạnh Thiệu Phong ngã xuống đất. Mạnh Thiệu Phong va vào bàn, nặng nề ngã xuống đất. “Lần này là vì con gái trên thế giới này đánh anh, người như anh, chính là kẻ thù của tất cả phụ nữ trên trái đất này.” Nói xong, Trang Nhã Khanh nhìn nhóm phụ nữ đang đứng ở cửa. Vốn cũng có đàn ông tò mò đến xem, không tới một lát, những người phụ nữ ở bên ngoài bắt đầu nói đàn ông xấu xa như thế nào, cho nên toàn bộ những người đàn ông đó đều bị dọa chạy mất, để tránh mình bị va lay. Những người đứng xem lúc này,

toàn bộ đều là phụ nữ.

"Em nói đùa nhỏ...đùa nhỏ nào của anh."

"À, muốn biết thì có thể tự mình điều tra mà." Trang Nhã Khanh vỗ vỗ bàn tay vừa mới tát Mạnh Thiệu Phong, tay này đã bẩn, phải về rửa mới được.

Lúc đi ra đến cửa, Mạnh Thiệu Phong ở đằng sau lớn tiếng gọi: "Đợi một chút!"

Trang Nhã Khanh quay người lại, tươi cười nhìn Mạnh Thiệu Phong: "Vẫn còn nói chuyện được như vậy, xem ra tôi vẫn còn nhẹ tay."

"Làm phiền em, nói cho tôi biết, theo như lời em nói thì đùa nhỏ đã xảy ra chuyện gì?" Có phải ngoài việc mất đi Nhã Khanh, anh ta còn mất đi một sinh mệnh quý giá nào đó không.

"Nhìn anh không ra tay đánh lại, tôi sẽ nói cho anh biết. Tôi chỉ biết, vợ anh mang thai đứa con của anh mà chết."

Nói tới đây, trái tim của Trang Nhã Khanh đau giống như bị mũi khoan khoan vào. Không ngờ lại có thể thấy vẻ mặt hối hận giống như là trời đất bị hủy diệt của Mạnh Thiệu Phong. Trang Nhã Khanh cảm thấy sáng khoái, thật sự sáng khoái. Nhưng mà tại sao lại khó chịu như vậy?

"Đừng ở đây giả mù sa mưa, tôi nhìn cũng thấy ghê tởm." Trang Nhã Khanh nói xong, cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi Kim Bách Huy Hoàng.

"Cô gái vừa rồi hình như là Trang Nhã Khanh phải không? Chính là Trang Nhã Khanh, người nổi tiếng trên mấy tờ báo kia?" một cô gái đứng xem nói.

"Đúng, chính là cô ấy."

"Lời cô ấy nói là sự thật sao?"

Các cô gái đều là nhân viên phục vụ ở đây, là do Mạnh Thiệu Phong mời về.

"Nhìn dáng vẻ của ông chủ, cũng chắc tám chín phần rồi."

"Ông chủ kia thật đúng không phải người. Nếu được thì tôi cũng muốn đánh anh ta."

"Không ngờ ông chủ của chúng ta lại là người như vậy, rõ là..."

"Muốn vào đánh anh ta không?"

"Vẫn là bỏ qua đi. Mặc dù anh ta là cận bã, nhưng nếu đánh anh ta thì chúng ta sẽ mất công việc." Hiện thực thực sự tàn khốc. "Có điều là chúng ta có thể chụp ảnh anh ta, mang về làm bia ngắm dán trên tường, mỗi ngày phóng phi tiêu vào đó."

"Ừ, được."

"Thật sự không vào đánh sao? Nhưng nhìn thấy anh ta tôi thật sự rất ngứa tay."

"Không đi, chúng ta không thể không có cơm ăn."

"Mấy người không đi thì chúng tôi đi." Người nói chuyện là một người phụ nữ béo mặc toàn đồ đắt tiền. Sau lưng còn có một người phụ nữ lớn hơn nữa, phân nửa những người này đều là những bà chủ của gia đình có tiền nào đó.

Mấy người họ vừa đi qua thì nghe thấy, mẹ nó, trên thế giới vẫn còn những người đàn ông xấu xa như vậy, lại còn để bọn họ gặp được, lúc này không đánh thì để đến lúc nào?

Trang Nhã Khanh nói không sai, anh ta chính là kẻ địch của phụ nữ khắp thiên hạ.

Thì ra là Kim Bách Huy Hoàng bấy giờ nhớ lại, bên trong còn truyền đến âm thanh những quả đấm đấm trúng mục tiêu, tiếng túi xách va vào mục tiêu, còn có tiếng phụ nữ mắng.

"Cái đồ đàn ông xấu xa này."

"Thật sự không phải là người, làm sao anh có thể đối xử với vợ mình như vậy chứ?"

"Không những hại chết vợ mà còn hại chết con mình!"

"Cướp công ty của vợ mình."

"Ngoại tình sau lưng vợ."

"Đàn ông xấu xa."

“Tiểu tam của anh đang ở đâu? Cô ta đang ở đâu?” Có một người phụ nữ ở giữa, có thể do chồng mình cũng đã từng nuôi phụ nữ ở bên ngoài, cho nên thực sự là hận thấu xương đối với mấy người Tiểu Tam.

“Đúng vậy, Tiểu tam kia đâu, gọi cô ta tới đây, để lão nương dạy cho cô ta biết làm phụ nữ như thế nào?”

“Không có gia giáo, làm tiểu tam, còn giết người. Tại sao không bị bắn chết đi?”

“Đúng, tại sao giết người mà không bị bắn chết vậy?”

“Cô ấy điên rồi.” Mạnh Thiệu Phong đang yên lặng, buồn bực không chịu hé răng nửa lời bỗng nhiên lại trả lời vấn đề.

“Điên rồi? Haha, điên rồi thì tốt.”

“Tốt cái gì mà tốt? Điên rồi thì không phải ngồi tù không phải bị bắn chết. Không phải vợ ông ta sẽ bị chết oan uổng sao?”

“Nói, có phải cô ta giả ngây giả dại để trốn tránh trách nhiệm không?” Một cô gái trẻ, vô cùng xinh đẹp kẹp tóc Mạnh Thiệu Phong, hung hăng hỏi.

“Thật sự điên rồi, có điều bây giờ đã tốt hơn rồi.” Giết người thì phải đền mạng. Là bọn họ cùng nhau giết Trang Nhã Kinh còn có đứa nhỏ chưa chào đời của anh ta nữa.

“Tốt rồi?”

“Đầu tiên bị điên sau đó tốt nên thì có bị bắn chết nữa không?” Người phụ nữ béo hỏi.

Cô gái trẻ suy nghĩ một lát. “A, hôm qua tôi mới đọc được vấn đề này, nhưng tôi đã quên rồi.” Cô học luật nhưng lại chưa thật sự học bao giờ. Cô hoàn toàn không thích pháp luật.

“Tại sao cô đi học mà không chịu tiếp thu kiến thức vậy?”

“Thật xin lỗi...” Cô thật sự phải học luật thật giỏi, để đảm bảo quyền lợi hợp pháp của phụ nữ, không thể để phụ nữ chịu uất ức như vậy được. Hừ.

Chỉ một suy nghĩ mỏng manh như vậy, kết quả mang lại chính là một luật sư tài giỏi oai phong trong giới luật sư. Cô gái này chưa bao giờ thua một vụ kiện nào, rất nhiều người đều tìm cô ấy để hỗ trợ biện hộ, nhưng cô ấy có một quy định bất thành văn, chính là chỉ tiếp nhận vụ án của phụ nữ, chỉ tranh thủ lợi ích của phụ nữ.

“Bỏ đi, tôi thấy trẻ con bây giờ đi học làm gì có đứa nào chịu học hành nghiêm túc. Nói không chừng để cô ấy nói cô ấy cũng không nói được.”

“Đứa nhỏ của cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Con gái của tôi. Hai mươi tuổi, học luật ở đại học A.”

“À, tôi cũng học luật ở đại học A, tên cô ấy là gì?”

“Con gái của tôi...”

Chính ở nơi này, những người phụ nữ vốn đơn thuần không quen biết nhau, đã bắt đầu lập thành cuộc cách mạng tình nghĩa vô cùng sâu sắc.

Trang Nhã Kinh lái xe quay lại Thiên Nhã, bỗng nhiên trước mắt có một người đi ngang qua, Trần Khải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Làm mẹ con có được không?

Lòng dạ của Trần Khải hoàn toàn không ở trên đường, chuyên tâm bấm điện thoại, suy nghĩ giống như bay về phía sân bay, làm sao có thể chú ý tới Trang Nhã Kinh phóng xe ở bên cạnh.

"Anh, anh cứ đi trước, em lập tức sẽ đến ngay." Trần Khải nói. T

rần Sán và Trần Khải hoàn toàn không giống nhau, ít nhất bề ngoài là như vậy. Từ nhỏ Trần Sán đã thích học, thích làm việc, còn là trợ giảng của giáo viên. Bởi vì học tập tốt, nên người ngoài đối xử với anh ta rất tốt, hơn nữa anh ta còn có người cha làm cục trưởng chống lưng, sau khi tốt nghiệp đại học lập tức tìm được công việc tốt. Công tác chưa đến hai năm, cũng được điều đến Yên Kinh, là đến chức phó cục trưởng cục cảnh sát Yên Kinh.

Nói đến chức vị phó cục trưởng này, mặc dù chỉ là phó, nhưng cũng cao hơn địa vị cha anh ta rồi.

Trần Sán vẫn luôn là niềm tự hào của gia đình. Trần Khải cũng dựa vào việc mình có anh trai như vậy mà kiêu ngạo.

Trần Khải và Trần Sán là hai người hoàn toàn khác nhau. Từ nhỏ Trần Khải đã ỷ vào địa vị của gia đình làm điều xằng bậy, làm không ít chuyện xấu. Nhưng người ta có vận khí tốt, có thể đầu thai vào gia đình tốt, nên mới có thể hưng hân như vậy.

Anh trai thông minh hơn anh ta rất nhiều, trước kia có một số việc anh ta không dám nói với cha, đều là do anh trai hỗ trợ giải quyết. Anh trai có địa vị rất cao trong lòng anh ta.

Lần này anh ta chịu thiệt vài lần trong tay con nhóc như Trang Nhã Khanh, làm sao anh ta có thể nuốt được nỗi nhục này. Vì thế mới đi tìm anh trai. Tin tưởng anh trai nhất định sẽ trừng trị được Trang Nhã Khanh.

Con nhóc đó, anh ta chờ ngày nào đó cô sẽ cầu xin dưới thân của anh ta, tin tưởng ngày nào đó sẽ nhanh tới thôi.

Nghĩ đến điểm này, Trần Khải nhếch miệng, nhưng khóe miệng đau đớn. Ánh mắt Trần Khải trở nên u ám, con nhóc kia.

Nếu không phải ngày đó mình cơ trí, nhanh chóng gọi người của cục cảnh sát đến, thì anh ta thật sự đã bị những người công nông dân đẳng cấp thấp đánh chết rồi. Đánh người của anh ta rồi rơi vào tay của anh thì sẽ còn ngày lành sao? Những người đó bây giờ còn đang ở trong tù làm cu li.

Đến sân bay, Trần Khải liếc mắt một cái đã nhận ra anh trai mình.

Bên cạnh Trần Sán còn có mấy người, ba người đàn ông, hai người phụ nữ. Một người mặc váy liền màu trắng, đồ trang sức đi kèm trang nhã, nhìn cực kỳ thanh thuần, vô cùng xinh đẹp, đang bị Trần Sán ôm trong ngực.

"Anh." Trần Sán cười quay đầu lại. "Anh Vinh."

Người đàn ông Trần Khải gọi 'anh Vinh' là bạn thân của Trần Sán, sau khi Trần Sán đến Yên Kinh để phát triển, anh ta cũng đi theo, công việc làm ăn cũng theo đó mà nhiều thêm. Nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay của anh ta là biết, công việc buôn bán của anh Vinh rất tốt.

"Tiểu Khải đã lớn như vậy rồi." Vương Tất Vinh nói, giọng điệu giống như trưởng bối nói chuyện với vãn bối. Không phải vì anh ta coi thường Trần Khải, mà vì Trần Sán. Trần Sán luôn coi Trần Khải là trẻ con, ở bên cạnh Trần Sán một thời gian dài, bản thân cũng có thói quen đối xử với Trần Khải giống như trẻ con.

Quả nhiên, Trần Khải thấy Trần Sán nhìn anh ta chăm chăm, sắc mặt u ám, khó coi.

"Anh."

"Vết thương trên mặt em là do con bé kia làm sao?" Giọng nói Trần Sán lạnh lẽo, Trần Khải cảm thấy mình giống như đưa người vào hầm băng, nhưng trong lòng lại ấm áp.

Vẫn là anh trai thương anh ta, không giống ông già trong nhà kia, anh ta muốn hành hạ nhóm người nông dân kia cũng không được.

"Coi như là vậy. Anh, anh về thì tốt rồi." Đúng vậy, anh trai về thì tốt rồi. Anh trai nhất định có biện pháp đối phó con nhóc kia.

Trong lòng Trần Khải thì gần như không có chuyện gì mà Trần Sán không làm được.

"Chúng ta về nhà rồi nói sau."

"Vâng."

Anh ta cần phải điều tra thêm tại sao Trang Nhã Khanh kia lại đến đây. Nhà họ Trần của bọn họ cũng được coi như là đại gia ở thành phố A, trên cơ bản có thể nói là hoành hành ngang ngược, vậy mà lại xuất hiện người như vậy, bỗng nhiên anh ta cảm thấy hơi hứng thú rồi.

Trang Nhã Khanh vừa mới đến trang sức Thiên Nhã thì bỗng nhiên hắt xì. Với trực giác của cô thì xem ra có người đang nhớ cô rồi, cụ thể là ai thì cô không biết, dù sao cũng là chuyện sớm muộn, cô rất chờ mong.

Bất ngờ, Trang Nhã Khanh thấy một người đàn ông, Mạc Minh Vọng, không ngờ anh ta lại tới tận đây. "Mạc Tiên Sinh, đây là khu vực riêng tư, không cho phép ra vào tùy tiện." Trang Nhã Khanh ngăn cản Mạc Minh Vọng đang muốn đi lên tầng.

Mạc Minh Vọng vừa mới nhìn thấy cô gái này, bởi vì cô ấy thật sự xinh đẹp, thật đẹp hay nói là đủ quyến rũ, nhưng với anh ta, cũng chỉ một người có sức quyến rũ đủ để anh ta nhìn nhiều hơn một ánh mắt thôi. Mục tiêu của anh ta là cô gái đang ở trên tầng kia.

Nghe Trang Nhã Khanh nói, Mạc Minh Vọng ngăn người. Giọng nói này hình như rất quen thuộc. À, nếu là người khác chỉ sợ sẽ cho rằng anh ta muốn dùng cô này để đến gần người đẹp rồi.

“Có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?” Mạc Minh Vọng hỏi. Giọng nói này, thật sự rất quen thuộc, nhưng thật sự nghĩ không ra. Nhưng mà cũng chỉ có giọng nói quen thuộc thôi, anh ta có thể khẳng định, cô gái này anh ta chưa từng gặp, đương nhiên, không tính đến chuyện thấy người trên báo.

“Mạc tiên sinh, anh luôn dùng cách này để đến gần phụ nữ sao?” Trang Nhã Kinh cười cười, dịu dàng đặt tay lên vai Mạc Minh Vọng. Không hề bắt ngờ, Mạc Minh Vọng đẩy tay Trang Nhã Kinh ra.

Mặc dù biết tính cách của Mạc Minh Vọng, nhưng Trang Nhã Kinh vẫn hài lòng gật đầu. Nếu Mạc Minh Vọng muốn gặp dịp thì chơi hoặc muốn chơi đùa với cô, cô dám khẳng định sẽ đưa Thiển Thiển tới một nơi mà Mạc Minh Vọng vĩnh viễn không tìm được. Không tồi, Mạc Minh Vọng không làm cô thất vọng.

“Thật xin lỗi, có lẽ là tôi nghe lầm rồi. Cô là bà chủ của nơi này đúng không?”

“Đúng, xin chào Mạc tiên sinh, tôi là bà chủ của Trang sức Thiển Nhã, Trang Nhã Kinh.” Trang Nhã Kinh lễ phép đưa tay ra.

Mạc Minh Vọng nắm lấy, sau đó nhanh chóng tách ra.

Lúc Trang Nhã Kinh nói tên, cuối cùng anh ta cũng hiểu tại sao lại cảm thấy giọng nói của cô gái này quen thuộc rồi. Anh ta nhớ rõ, Thiển Thiển có một người bạn tên là Trang Nhã Kinh, vừa vận trùng tên với cô gái trước mặt này, giọng nói cũng giống như vậy.

“Xin chào. Tôi đến tìm Thiển Thiển.”

Mặc kệ như thế nào, cô gái này là ai cũng không liên quan gì đến anh ta. Mục đích của anh ta chính là mang Thiển Thiển về.

“Thiển Thiển không muốn gặp anh. Đương nhiên, nếu anh tới để thỏa thuận ly hôn, tôi tin tưởng Thiển Thiển sẽ rất vui lòng gặp mặt anh.” Ở đại sảnh có rất nhiều người, Trang Nhã Kinh không có thói quen để cho người khác xem kịch vui, lần trước thu thập Mạnh Thiệu Phong kia là ngoại lệ. Trang Nhã Kinh dẫn Mạc Minh Vọng tới tầng hai, vào phòng của cô.

“Cô hẳn là không có tư cách nói chuyện thay Thiển Thiển.” Giọng nói của Mạc Minh Vọng trở nên lạnh lẽo. Ly hôn sao? Cả đời này đều không có khả năng. Cô gái này, đã khơi mào sự tức giận của anh ta rồi.

“Nếu tôi nói cô ấy có thì sao?” Không đợi Trang Nhã Kinh trả lời, Mạc Thiển đẩy cửa vào.

Hiệu quả cách âm trong phòng thiết kế của bọn họ thật sự rất tốt, điều này cũng để đảm bảo không có việc gì có thể ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ. Cho nên, cô hoàn toàn không biết phía dưới xảy ra chuyện gì. Cô phải thông qua Tiểu Tinh mới biết được.

Tiểu Tinh lên tầng tìm cô, nói có một người đàn ông tìm cô, đã đi vào phòng của Trang Nhã Kinh rồi, nghe đến đó cô đã biết là ai rồi.

“Mạc Thiển, theo anh về nhà.” Nhìn thấy Mạc Thiển qua đây, sắc mặt của Mạc Minh Vọng đã tốt hơn một chút.

Mạc Thiển lại nhìn thẳng vào Mạc Minh Vọng. “Không, anh trai.”

“Mẹ nó, anh không phải là anh trai em, anh là chồng em. Đừng quên, chúng ta đã có hai đứa con rồi.” Mạc Minh Vọng lấy đứa trẻ làm lợi thế.

“Tôi thật sự có lỗi với các con, dù sao cuộc hôn nhân này bắt buộc phải chấm dứt.”

“Anh không cho phép.”

“Chuyện này không phải do anh quyết định.” Thái độ của Mạc Thiển rất kiên quyết. Cô không muốn quay trở lại như trước kia nữa, cô cảm thấy như bây giờ rất tốt.

“Vào đi.” Mạc Minh Vọng gọi điện. Rất nhanh hai đứa nhỏ bước vào. Thiển Nhã biết Tiểu Nguyệt, đương nhiên sẽ cho Tiểu Nguyệt lên đây, Tiểu Viêm cũng lên cùng.

Tiểu Nguyệt quen thuộc dẫn Tiểu Viêm vào văn phòng của Trang Nhã Kinh.

“Mẹ.” Hai đứa nhỏ vui vẻ ôm chân Mạc Thiển reo lên, đặc biệt là Tiểu Viêm, đã rất lâu không được gặp mẹ rồi.

“Ừ, bé ngoan.”

“Em thật sự bỏ được hai đứa nhỏ sao? Nói đến ly hôn, anh nghĩ quyền nuôi dưỡng nhất định sẽ rơi vào tay anh, đến lúc đó, em muốn gặp con cũng phải đợi anh đồng ý.” Mạc Minh Vọng nhất định phải có. Tình cảm của Thiển Thiển với hai đứa nhỏ không phải anh ta không biết, tất cả anh ta đều biết. Tiểu Nguyệt cũng nói, buổi tối Thiển Thiển sẽ gọi tên Tiểu Viêm, có thể thấy được Tiểu Nguyệt không thể tách khỏi hai đứa nhỏ.

Chết tiệt, vậy mà lại không nhớ anh ta! Nghĩ đến điểm ấy Mạc Minh Vọng cực kỳ tức giận.

“Vậy thì không gặp, có anh, tôi tin tưởng hai con sẽ rất tốt.” Mạc Thiển nhún vai tỏ vẻ không sao cả, giống như thật không để ý đến hai con một chút nào. Nếu không phải trong mắt có nước mắt, và ẩn chứa tình yêu nồng đậm thì Mạc Minh Vọng thật sự đã bị Mạc Thiển lừa gạt.

“Không, anh sẽ không quan tâm chúng nó, thậm chí sẽ để chúng nó làm việc nặng trong nhà, giống như lúc trước đã làm với em.” Thấy Mạc Thiên không tin, Mạc Minh Vọng càng thêm đắc ý, tiếp tục nói.” À... nói không chừng anh sẽ tìm một người phụ nữ khác về làm mẹ kế cho bọn nhỏ. Anh tin tưởng mọi cô gái mà anh tìm, chắc chắn sẽ không giống như mẹ kế trên phim truyền hình, đối xử không tốt với bọn nhỏ sau lưng anh.”

Cha hừ hừ.” Tiểu Nguyệt cầm góc áo Mạc Thiên nói.

Mạc Minh Vọng nhú mày. “Mẹ các con đã không cần các con nữa, ai mới hừ đây.”

“Mẹ mới không không muốn chúng con đó.” Tiểu Nguyệt bĩu môi. “Đúng không, mẹ.”

“Cha, không phải cha muốn mẹ sao, vậy tại sao còn tức giận với mẹ?” Tiểu Viêm bỗng nhiên nói, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Mạc Minh Vọng.

Mạc Minh Vọng không ngờ bị con trai nói như vậy. “Đừng nói bậy.”

“Mẹ, con không có nói bậy. Lúc mẹ không có ở nhà, tối nào cha cũng hút thuốc, uống rượu. Uống rượu xong sẽ nói linh tinh.” Tiểu Viêm còn sợ Mạc Thiên không tin, khoa chân múa tay vui sướng kể, nhìn đáng vẻ vô cùng đáng yêu. “Cha còn nói tại sao mẹ lại rời đi, tại sao lại muốn ly hôn với cha.”

“Tiểu Viêm, nói dối không phải là bé ngoan.” Coi như không có Mạc Minh Vọng, Mạc Thiên nói với Tiểu Viêm

Làm sao cô lại không thể hiểu Mạc Minh Vọng chứ, đã từng là người anh trai thân thiết nhất, về sau là chồng. Nếu nói Mạc Minh Vọng có thể nói ra những lời như vậy, cô hoàn toàn không tin. Nếu nói Mạc Minh Vọng uống rượu rồi đập vỡ đồ đạc, sau đó mắng cô, thì cô lại hoàn toàn tin tưởng.

“Con thật sự không nói dối mà.” Tiểu Viêm gấp gáp, tại sao tất cả mọi người lại không tin lời của bé chứ?”

Mạc Thiên biết suy nghĩ của Tiểu Viêm, chính là muốn cô và anh trai làm hòa, nhưng rất khó. Mạc Thiên dịu dàng vuốt tóc Tiểu Viêm, nói “Mẹ tin Tiểu Viêm mà. Nhưng cha con không yêu mẹ. Mẹ cũng vậy. Không yêu cha các con, cho nên, miễn cưỡng ở cùng một chỗ sẽ không có hạnh phúc. Mẹ tin các con cũng không hy vọng thấy mẹ cả ngày không vui đúng không?” Haiz, lại phải nói dối với các con rồi.

“Tiểu Viêm, chúng ta đi.” Mạc Minh Vọng bỗng nhiên bình tĩnh lại, giọng nói hoàn toàn không gọn sóng nói với Tiểu Viêm.

Tiểu Viêm ngoan ngoãn buông góc áo của Mạc Thiên ra, cúi đầu nhỏ giọng đáp. “Vâng...”

Bé vẫn muốn trở về với cha, cha thật sự rất đáng thương, đặc biệt là lúc uống rượu. Lúc trước có phải bé không nên đồng ý với di không. Bây giờ mẹ và em gái không quay về, những ngày trước kia, ít nhất bé cũng có thể thường xuyên thấy cha mẹ và em gái

"Tiểu Viêm." Mạc Thiên bắt lấy tay của Tiểu Viêm, nhưng cuối cùng vẫn buông ra. Tiểu Viêm...mẹ có lỗi với con.

Ra khỏi Thiên Nhã, lúc lên xe, Mạc Minh Vọng nắm một cái lên bánh lái, khiến Tiểu Viêm giật mình.

Chết tiệt, cái gì gọi là cha không yêu mẹ, mẹ cũng không yêu cha? Cái gì gọi là miễn cưỡng ở cùng một chỗ với anh ta thì không hạnh phúc? Mẹ nó, anh ta có nói là không yêu cô ấy sao?

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Cô ấy còn nói là không yêu anh ta!

Có người gõ cửa kính xe, Mạc Minh Vọng vốn không để ý, nhưng tiếc rằng người kia lại có tính nhẫn nại. Mạc Minh Vọng nghiêng đầu, nhìn người đang miệt mài gõ cửa kính xe, không phải ai khác mà chính là Trang Nhã Khanh.

Quay cửa kính xe xuống, Mạc Minh Vọng không kiên nhẫn hỏi. "Có chuyện gì?" Bây giờ anh ta không thể nhìn người khác bằng sắc mặt tốt.

"Nếu anh nói hết ra những suy nghĩ trong, còn sử dụng hành động để biểu hiện, vậy thì toàn bộ sẽ đơn giản hơn rất nhiều." Không nên trách cô lên xem suy nghĩ trong lòng người khác, vì bạn thân, đây là chuyện bất đắc dĩ.

"Cô..." Cô biết tôi đang nghĩ gì sao?

"Đương nhiên biết. Nhờ kỹ những điều tôi vừa nói, nói được, làm được, như vậy thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn." Nói xong, Trang Nhã Khanh lại đi vào Thiên Nhã. Hai người này thật ngang bướng, thật là. Nếu là cô, nhất định sẽ nói thẳng ra. Đáng tiếc, người đàn ông cô coi trọng không phải là của cô.

"Còn nữa, quan tâm Thiên Thiên nhiều một chút, những quan tâm mà anh dành cho cô ấy hoàn toàn không đủ, nếu không thì làm sao anh lại không phát hiện Thiên Thiên có chỗ không ổn." Cô vẫn nên hỗ trợ một chút, nếu không thì sợ là hai người này sẽ thật sự bỏ lỡ nhau.

Nếu không biết người mà Thiên Thiên yêu là Mạc Minh Vọng thì Trang Nhã Khanh thật sự không muốn để Thiên Thiên và Mạc Minh Vọng ở cùng một chỗ. Ở cùng với Bạch Ninh vẫn tốt hơn, Bạch Ninh nhất định sẽ chăm sóc chiều chuộng Thiên Thiên cẩn thận, sẽ dồn hết tất cả tình yêu cho Thiên Thiên, nhưng Thiên Thiên lại không thích Bạch Ninh.

Nghĩ đến Cố Triệt tâm trạng lại không tốt, haiz, thôi, không thêm nghĩ nữa.

Trần Khải buồn bực, xe của mình hoàn toàn không chứa được nhiều người như vậy, anh ta làm sao biết nhiều người tới đón anh trai như vậy chứ.

Không có cách nào khác, anh ta phải xuống xe, cùng anh Vinh và hai người nữa lên một cái xe khác. Lần này anh trai lại không gọi anh ta ngồi cùng một chiếc xe, thật là.

Rất nhanh đã làm quen lẫn nhau. Người cao cao gầy gầy tên là Chu Cốc, mọi người gọi anh ta là Xương Cốt. Người hơi thấp một chút, gương mặt phúc hậu một chút kia tên là Trịnh Minh. Người phụ nữ kia tên là Hoa Tả Ngạn. Bạn gái của anh trai là Lâm Huyền.

Lần này anh trai trở về còn có mục đích khác, chính là đưa bạn gái về thăm nhà một chút, để chuẩn bị kết hôn. Lâm Huyền thuộc nhóm người dễ kết hôn, còn Hoa Tả Ngạn lại thuộc nhóm người dễ chơi đùa.

Nghe nói, Hoa Tả Ngạn là bà chủ của ba quán rượu, ở Yên Kinh có chút lai lịch, tất cả mọi người đều gọi cô ta là chị Hoa.

"Tiểu Khải, sao rồi, lần này chịu thua rồi sao?" Vương Tất Vinh trêu chọc nói. Phải biết rằng, A Sán rất thương Trần Khải. Anh ta chưa bao giờ nghĩ tới, tình cảm anh em có thể tốt đến trình độ này.

Trần Khải không vui sờ vết thương còn chưa lành ở khoe miệng, nói. "Anh Vinh, đừng trêu em nữa."

"Được rồi, Tiểu Khải, em trai của A Sán chính là em trai của Vương Tất Vinh, yên tâm, anh trai nhất định sẽ đòi lại cho em."

"Vậy thì phải cảm ơn anh Vinh rồi."

"Khách khí với anh làm gì."

Bên này Trang Nhã Khinh cũng không để Thiển Thiển làm việc nữa, nhìn dáng vẻ của Thiển Thiển, về nhà nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.

Sau khi rời đi.

Trang Nhã Khinh nhìn Bạch Ninh đang đắm chiêu nhìn ra cửa. Lúc lên xe, Trang Nhã Khinh lại nhận được điện thoại của Dịch Nham. Nói là ông Dịch xuất viện, hy vọng Trang Nhã Khinh qua gặp một chút.

Trang Nhã Khinh đồng ý.

Sáng hôm sau, lúc Trang Nhã Khinh tỉnh dậy, nhìn đồng hồ, thì đã là mười giờ rồi. May mà Dịch Nham hẹn mười một giờ, mình tới vẫn kịp.

Đuổi tới bệnh viện, mọi thứ đã xong hết rồi, xem ra mình vẫn tới chậm một chút rồi.

"Thật xin lỗi, tôi tới trễ."

"Không phải, con tới rất đúng lúc. Nghe Tiểu Hồ nói là con cứu ta sao? Vậy thì phải cảm ơn con rồi." Ông Dịch run rẩy đi tới, giọng nói còn có chút không ổn định, nhưng cơ thể cũng tốt hơn rồi. Trang Nhã Khinh đi lên trước đỡ ông Dịch.

"Là Tiểu Hồ thêm mắm dặm muối thôi, còn chỉ làm chút chuyện nhỏ thôi." Trang Nhã Khinh nói.

"Tiểu Hồ nói cũng không sai. Hôm nay mời cô qua đây là do cha tôi muốn cảm ơn cô một lần." Dịch Nham nói tiếp lời, ánh mắt Trang Nhã Khinh rất dịu dàng.

"Haha, anh đã trợ giúp tôi nhiều việc rồi." Trang Nhã Khinh nhìn xung quanh một chút, tại sao lại không thấy đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu kia. "Tại sao hôm nay lại không thấy Tiểu Hồ vậy?"

"Đến trường rồi. Nó nghe được hôm nay cô qua đây, buổi sáng sáng chết không chịu đi học, đứa nhỏ này..." Dịch Nham lắc đầu, Tiểu Hồ làm ồn cả sáng nay.

"..." Trang Nhã Khinh thật sự thích đứa nhỏ Tiểu Hồ kia. Không biết có phải vì mất đi một đứa bé nên cô luôn có tình cảm với những đứa nhỏ khác hay không. "Xế chiều tôi sẽ đi đón nó."

"Vậy tôi phải thay Tiểu Hồ cảm ơn cô rồi. Đứa nhỏ này nhất định sẽ vui lắm đây." Dịch Nham đỡ tay bên kia của ông Dịch, hai người dẫn ông Dịch ra ngoài.

Vết thương đã tốt hơn rồi, nhưng ở tuổi này còn bị ngã, cho nên ông Dịch đi đường cũng không được nhanh nhẹn.

"Haiz, gọi con tới lại còn làm phiền con nữa."

"Ông Dịch khách sáo rồi." Ông Dịch ngồi phía sau, Trang Nhã Khinh ngồi vào tay lái phụ. "Chuyện trường học lần trước còn phải cảm ơn anh."

"Nhắc tay chi lao thôi."

Bữa cơm trưa rất phong phú, Trang Nhã Khanh liên tục khen thức ăn ngon.

Sau bữa cơm trưa, Trang Nhã Khanh chơi cờ vây với ông Dịch. Bình thường có thể theo ông cụ làm gì? Với ông Dịch thì là chơi cờ, còn ông Tiêu thì là đánh bài rồi.

Phải nói, tài năng đánh cờ của Trang Nhã Khanh cũng rất tốt, nhưng so với kinh nghiệm của ông Dịch thì kinh nghiệm của Trang Nhã Khanh quá nhỏ rồi.

“Cô gái, con còn thiếu chút kinh nghiệm nữa...” Bỏ xuống một quân cờ, Trang Nhã Khanh sẽ phải thua, ông Dịch cười nói. Chơi cờ với Trang Nhã Khanh còn sáng khoái hơn chơi với đứa con trai ngốc nghếch của mình. Con trai của mình còn không bằng cô gái mười mấy tuổi nhà người ta. Haiz.

“Haha, ông Dịch đúng là lão tướng trải qua trăm trận chiến, con làm sao có thể thắng được ông Dịch chứ.” Không phải giả, thật sự đã thua một nước, không còn đường để đi. Vấn đề này, đã không cần thiết phải kéo dài nữa, cô thua rồi,

“Haha, con thật là...”

Thấm thoát đã qua buổi trưa, Tiểu Hồ cũng sắp tan học rồi. Đã đồng ý đón người, Trang Nhã Khanh làm sao có thể nuốt lời được. Đi sớm một chút, mua một món quà mà trẻ con thích, Trang Nhã Khanh và Dịch Nham lái xe đến trường học.

Dịch Nham vốn không đồng ý việc mua đồ chơi, nhưng không lay chuyển được Trang Nhã Khanh, đành phải mặc Trang Nhã Khanh vậy.

Thời gian vừa khớp, đến trường cũng là lúc tan học. Đợi ở cổng không đến vài phút đã thấy Tiểu Hồ ừ ừ đi ra. Dịch Nham nghĩ, Tiểu Hồ cho rằng hôm nay không thể gặp Nhã Nhã nữa.

Nhưng, vẫn chưa đi qua đây, sau lưng Tiểu Hồ xuất hiện ba cậu nhóc. Ba cậu nhóc đó đẩy Tiểu Hồ vào giữa, đẩy qua đẩy lại.

“nghe nói nó là con trai của thị trưởng.”

“Con trai của thị trưởng thì sao, cũng là một đứa trẻ không có mẹ dạy thôi.”

Tiểu Hồ đi theo Dịch Nham đến thành phố này, mới chuyển đến ngôi trường này không lâu. Bởi vì là học sinh mới, rất nhiều học sinh mới bị bạn học cũ bắt nạt, Tiểu Hồ cũng không ngoại lệ.

“Tại sao cậu lại biết nó không có mẹ?” Một cậu bé hỏi.

“Hừ, hôm đó nó tới trường, mình nghe cha nó nói là nó không có mẹ, haha.” Cậu bé đó đẩy Tiểu Hồ ngã xuống đất.

“Tại sao lại xảy ra chuyện này?” Trang Nhã Khanh nghi ngờ nhìn Dịch Nham. Bình thường không phải cha của đứa nhỏ thấy con mình đến trường bị người khác bắt nạt đều vội vàng qua đó hỗ trợ à? Tại sao Dịch Nham lại khác như vậy?

“Tiểu Hồ sẽ tự xử lý. Sẽ phải học được cách xử lý những chuyện như thế này, bởi vì nó vốn không có mẹ.” Tâm trạng của Dịch Nham cũng xấu đi. Con trai ở trường bị bắt nạt, một người làm cha sao có thể dễ chịu được.

Nhưng mà, về sau Tiểu Hồ nhất định sẽ phải gặp tình huống tương tự như vậy, những chuyện này, Tiểu Hồ bắt buộc phải học được cách xử lý nó.

Quả nhiên, Trang Nhã Khanh thấy Tiểu Hồ đứng lên, hung hăng chờ đợi những đợt bắt nạt của ba đứa nhỏ kia. “Ai nói tôi không có mẹ, mẹ tôi là cảnh sát, là anh hùng.”

“Thôi đi, còn là cảnh sát với anh hùng sao. Tao đoán nhất định là mẹ mày không cần mày nữa.”

“Mới không phải.” Tiểu Hồ cũng không biết nên nói như thế nào. Mẹ mới không có không cần bé, mẹ ở trên trời nhìn bé đó. “Tôi có mẹ.”

“Không tin, nếu không thì mày gọi mẹ ày tới đón mày đi, tại sao mỗi lần chúng tao đều thấy chỉ có cha mày tới đón mày?”

Tiểu Hồ không biết phản bác như thế nào, bỗng thấy xe của Dịch Nham, cũng nhìn thấy Trang Nhã Khanh ở trên xe. “Thấy không, người kia là mẹ tôi, rất xinh đẹp phải không?”

"Không tin, mẹ trẻ như vậy." Mẹ cậu bé không xinh đẹp như thế, không tin.

"Hừ, không tin tôi sẽ gọi mẹ tôi đến đây. Nếu không phải mẹ tôi làm sao có thể đến đón tôi với cha tôi chứ?"

Dịch Nham lái xe đưa Trang Nhã Khanh đến bên này, rồi hai người mở cửa xe bước xuống.

"Di Nhã Nhã, di có thể đóng vai mẹ con một lần được không?" Tiểu Hồ tội nghiệp nhìn Trang Nhã Khanh. Trang Nhã Khanh mềm lòng nhìn cậu bé, thiếu chút nữa là đồng ý rồi.

"Tiểu Hồ, con học được cách gạt người khác ở đâu thế." Dịch Nham rất tức giận, xem ra chuyện này có chút khó khăn đối với một đứa trẻ như Tiểu Hồ. Nhưng tuyệt đối không được nói dối.

"Cha, con xin lỗi, nhưng mà...nhưng mà mấy bạn đó nói con không có mẹ dạy."

"Đi, đi Nhã Nhã và con đi qua đó giáo huấn bọn họ được không?"

"Được."

Trang Nhã Khinh nắm tay Tiểu Hồ đi qua đó. Từ xa đã thấy sắc mặt của ba đứa bé kia không được tốt lắm.

Di xinh đẹp kia thật sự là mẹ của nó sao? Không thể nào, có một người mẹ xinh đẹp, còn trẻ tuổi như vậy.

Ba người muốn chuồn đi, bị Trang Nhã Khinh gọi lại.

"Ba đứa con nói con trai di không có mẹ dạy đúng không? Là ai bịa đặt, di còn sống rất tốt đó." Cô cũng không nói sai, con trai của cô có mẹ, cô cũng không nói Tiểu Hồ là con trai cô. Cô thật sự sống rất tốt. Cái này cũng không được coi là nói dối đúng không?

"Di..."

"Là con nói. Rõ ràng con nghe thấy cha nó nói với thầy, nói từ nhỏ nó không có mẹ, để thầy giáo chiều cổ nó thêm một chút." Đứa bé đứng trước ngừng đầu ưỡn ngực nói. Bé rõ ràng nghe được, bé không nói dối.

"Đây mới là bé ngoan, di muốn các con có thể làm bạn với Tiểu Hồ, bạn ấy mới tới đây, không quen nhiều người lắm. Các con có đồng ý làm bạn với Tiểu Hồ không?"

"Được ạ, về sau cậu chính là bạn của bọn mình."

Cầm tay Tiểu Hồ, ra sức đóng đưa hai cái.

"Được, chúng ta đi thôi."

"Vâng, mẹ." Tiểu Hồ ngoan ngoãn gọi Trang Nhã Khinh một tiếng 'mẹ'. Quay về phía Dịch Nham làm một cái mặt quỷ. Nhìn đi, vẫn là di Nhã Nhã tốt. Ở trên xe, Dịch Nham không đồng ý nói. "Tại sao lại nhận là mẹ của Tiểu Hồ?"

"Tôi..."

"Có điều Tiểu Hồ, về sau không thể nói dối với, ừ, thật ra cũng không phải lúc nào cũng thế, đôi khi vào tình thế bắt buộc vẫn có thể nói dối, nhưng phải học giống gì, bị người khác vạch trần còn có thể phản bác nhé." Trang Nhã Khinh dùng từ ngữ chính nghĩa....dạy đứa trẻ nói dối.

"Phản bác như thế nào ạ?"

"Nhìn đi, ví dụ nữa người khác biết di không phải mẹ con, di cũng có thể nói những lời di vừa nói cùng không sai." Trang Nhã Khinh cười cười với Dịch Nham, anh không ngại khi tôi nói những điều này chứ?"

"À... Con biết rồi. Vừa rồi gì không nói thẳng con là con trai của di, là do bọn họ hiểu nhầm thôi."

"Đúng rồi, Tiểu Hồ rất thông minh."

Cô cũng rất thông minh. Dịch Nham nhìn Trang Nhã Khinh và Tiểu hồ cười, nghĩ thầm trong lòng. Lúc nghe thấy Tiểu Hồ gọi Nhã Nhã là mẹ, một ý nghĩ chợt xuất hiện. Nếu có thể, anh ta, muốn để Nhã Nhã thật sự àm mẹ của Tiểu Hồ. Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ kỳ lạ của anh ta mà thôi.

"Di, đây là quà di tặng con sao." Tiểu hồ nhìn thấy trên chỗ ngồi có một món đồ chơi, vui vẻ cầm lấy nó. Một khẩu súng đó, mỗi lần bé muốn cha đều không cho, cha nói rằng sợ bé dùng súng làm người khác bị thương.

"Đúng rồi, có điều lúc dùng phải cẩn thận, mặc dù là súng đồ chơi, nhưng đánh phải người khác cũng rất đau."

"Vâng, con sẽ cẩn thận." Tiểu Hồ cười đến nở hoa. Được gặp di Nhã Nhã, còn có được món đồ chơi mà mình luôn yêu thích, lại có thể có thêm ba người bạn, hôm nay thật vui.

"Bé ngoan."

"Con là bé ngoan, vậy di có muốn làm mẹ con không?" Tiểu Hồ nói ra những lời ngoài dự đoán của mọi người.

Trang Nhã Khinh hơi ngượng ngùng, Dịch Nham nghe được, bàn tay cầm lái bỗng nắm chặt hơn, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch, giống như là vô cùng căng thẳng.

"Tiểu Hồ, về sau con sẽ có một mẹ mới tốt với con, nhưng mà..."

"Nhưng không phải là em, đúng không?"

Dịch Nham tiếp lời. Trong giọng nói có thể nghe ra, có chút tự giễu.

Làm sao anh ta có thể có ý nghĩ kỳ lạ là Nhã Nhã sẽ đồng ý. Anh ta đã lớn tuổi rồi, còn nuôi một đứa bé, điều kiện của Nhã Nhã tốt như vậy, trẻ tuổi xinh đẹp, thông minh có khả năng, muốn người đàn ông nào mà không được chứ.

“A...”

“Tại sao không muốn làm mẹ của Tiểu Hồ ạ? Tiểu Hồ rất ngoan, lại còn cực kỳ nghe lời nữa.” Tiểu Hồ đặt món đồ chơi mà mình thích xuống, bây giờ bé cảm thấy, có một người mẹ còn quan trọng hơn món đồ chơi này nhiều.

“Tiểu Hồ.” Dịch Nham không vui gọi, càng ngày Tiểu Hồ càng không nghe lời rồi.

“Vậy đi làm mẹ nuôi của Tiểu Hồ có được không? Mẹ nuôi cũng là mẹ, về sau con có thể gọi đi là mẹ.” Nghĩ tới nghĩ lui, Trang Nhã Kinh liền nghĩ ra một biện pháp như vậy. Mẹ nuôi, không tệ.

“Vâng, được ạ, mẹ.”

Trang Nhã Kinh không biết hành động kia của mình, sẽ mang lại cho mình một chút phiền toái, cũng giải quyết cho mình một chút phiền toái.

Có thể do ở trường có chút mệt mỏi, Tiểu Hồ nằm trong lòng Trang Nhã Kinh ngủ thiếp đi. Nhìn gương mặt khi ngủ của Tiểu Hồ, Trang Nhã Kinh lại cảm thấy Tiểu Hồ chính là đứa nhỏ kia của cô. Đứa bé kia đã hơn mười năm rồi, mà Tiểu Hồ năm nay vừa tròn mười tuổi.

Đến nhà học Dịch, Trang Nhã Kinh bế Tiểu Hồ lên, Tiểu Hồ bị động tác đó làm tỉnh giấc, mở mắt ra, thấy Trang Nhã Kinh đang ôm mình, sau khi ngoan ngoãn gọi một tiếng ‘mẹ’ thì nhắm hai mắt lại thiếp đi.

“Để tôi ôm cho, bây giờ Tiểu Hồ đã nặng hơn rồi.” Đứa nhỏ mười tuổi, thật sự có hơi nặng, cô gái bình thường phải dùng hết sức mới có thể bế được. Dịch Nham nghĩ đến điểm này, cho nên mới đề nghị mình ôm. Hơn nữa dọc đường đều là Nhã Nhã ôm, hẳn là cũng mệt mỏi rồi.

“Được.”

Dịch Nham đón Tiểu Hồ từ tay Trang Nhã Kinh, tay chạm vào tay của Trang Nhã Kinh, chạm vào làn da mềm mại kia, khiến Dịch Nham có chút thất thần. Nhưng chỉ trong nháy mắt thôi.

“Tôi còn có việc, anh về trước đi, có thời gian tôi sẽ quay lại thăm Tiểu Hồ.” Nếu đã nhận con nuôi, mình vẫn nên thực hiện trách nhiệm của mẹ nuôi.

“Đi đường cẩn thận nhé.”

“Ừ.” Trang Nhã Kinh lái xe trở về. Trên đường gặp được Mặc Sâm.

Không phải như bình thường, Trang Nhã Kinh thấy Mặc Sâm chạy xe như bay qua xe của cô, có một chiếc xe khác phía sau. Trang Nhã Kinh có thể khẳng định, chiếc xe phía sau này chắc chắn không đi cùng với xe của Mặc Sâm, nếu cô đoán không lầm, chỉ sợ chiếc xe phía sau này đuổi giết Mặc Sâm.

Đi hay không đi?

Dựa vào bản lĩnh của Mặc Sâm, đối phó với những người này hẳn là không có vấn đề gì rồi. nhưng tại sao Mặc Sâm lại bị đuổi sát như vậy? Không đi, ngộ ngộ xảy ra chuyện gì mình cũng sẽ cảm thấy áy náy, dù sao Mặc Sâm cũng giúp đỡ mình không ít, cũng là bạn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Nguy cơ sống còn.

Cuối cùng Trang Nhã Kinh quyết định đuổi theo phía chiếc xe kia, quan sát xem có chuyện gì không. Nếu không có việc gì, cô sẽ xem như là đùa xe mà thôi, nếu có việc thì mình cũng có thể hỗ trợ.

Không do dự quá lâu, Trang Nhã Kinh nhấn ga, phóng thẳng về phía Mặc Sâm vừa đi.

Trang Nhã Kinh theo sau chiếc xe kia, vô cùng cẩn thận, không để đối phương phát hiện. Sau khi đến một nơi hẻo lánh, hai người đàn ông ở chiếc xe phía sau bước xuống, đứng ở hai bên, giờ súng lên, chĩa về phía xe của Mặc Sâm.

Trang Nhã Kinh nhũn mảy, tại sao lại không thấy Mặc Sâm phản kháng? Chỉ là chạy trốn? Mặc Sâm mà cô biết không phải như vậy.

Mặc dù tiếp xúc không nhiều với Mặc Sâm nhưng Trang Nhã Khinh vẫn cảm thấy mình tương đối hiểu rõ anh ta, không chú ý chuyện vật vãn, nhưng lúc cần thì vẫn có phong thái của xã hội đen. Ngồi yên trên vị trí đó, đương nhiên Mặc Sâm vẫn có bản lĩnh của mình. Tại sao hôm nay lại để người khác đuổi đánh?

Mặc dù không giải thích được, nhưng Trang Nhã Khinh vẫn suy nghĩ xem mình nên giúp đỡ như thế nào. Có lẽ mình có thể giải quyết người ở phía sau trước? Trang Nhã Khinh vuốt vuốt mặt súng lục đen tinh xảo giấu trong túi màu đỏ của mình.

Cô vẫn mang theo khẩu súng này, đề phòng vạn nhất.

Mặc Sâm hành động, trong lúc đó hai thuộc hạ bên trong xe của Mặc Sâm cũng vuron đầu ra, nổ súng về phía sau. Thoáng chốc, tiếng súng nổi lên vang khắp bốn phía.

Không thể không nói, tại sao kỹ thuật bắn súng của thuộc hạ Mặc Sâm lại kém như vậy chứ? Thiếu chút nữa là bắn vào xe của cô rồi. Thật sự hoài nghi không biết mục tiêu của họ là chiếc xe Audi màu đen ở phía trước kia hay là xe của cô nữa.

Là xe thể thao của mình, Trang Nhã Khinh đứng lên, xe vẫn hoạt động, nhưng hai tay cô đều đã rời khỏi bánh lái.

Xe chạy như bay, Trang Nhã Khinh vô cùng bình tĩnh, ngao nghể đứng thẳng trong gió, như vương tướng, khinh thường thiên hạ.

Chậm rãi giơ tay lên, cô không nhắm thẳng vào hai người đang nổ súng, mà ngược lại chỉ chĩa súng về sau gáy của người đàn ông đang lái xe.

Phải biết rằng, khả năng bắn trúng vào sau gáy của người lái xe là vô cùng thấp, cứ coi như không quan tâm đến việc hai chiếc xe vẫn đang hoạt động, ở giữa có khoảng cách nhất định, phía trước vào phía sau của chiếc xe còn có thủy tinh ngăn cách, thủy tinh có thể thay đổi đường đi của đạn.

Người bình thường sẽ lựa chọn phương pháp bắn nổ lốp xe, có vẻ thực dụng hơn nữa còn có vẻ dễ thực hiện hơn. Trang Nhã Khinh suy xét mọi khía cạnh. Phá hủy lốp xe thì bọn họ vẫn có thể nổ súng, cái cô muốn là chỉ cần bắn một phát súng là có thể phá hủy tất cả.

Bây giờ đang ở trên cầu, cô chỉ cần đột ngột quay đầu xe thì nhất định chiếc xe kia sẽ rơi xuống nước.

Nắm, bóp cò. Đoàng một tiếng, tám thủy tinh ở phía sau vỡ nát. Sau đó, đầu của tên lái xe cũng vỡ nát, máu tươi bắn ra.

Lái xe đã chết, xe mất không ché, vốn đang quay đầu xe, nhưng không còn kịp nữa, xe cứ như vậy rơi xuống nước.

Trang Nhã Khinh chuẩn bị rời đi, nếu không phải lúc quan trọng thì cô vẫn không muốn Mặc Sâm biết phát súng kia là do cô bắn. Giữ lại càng nhiều thì bản thân càng có lợi. Ở phương diện này, Trang Nhã Khinh không muốn cho bất kỳ ai biết nếu chưa đến thời điểm cần thiết.

Cô thích nhất chính là giả thỏ ăn thịt hổ. Nếu ai cho rằng cô là thỏ yếu đuối bất tài, tay trái gà không chặt thì hấn nhảm rồi, cũng chết chắc rồi.

Đang muốn quay đầu xe, Trang Nhã Khinh nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy phía sau có một hàng xe dài. Trước khi Trang Nhã Khinh đưa ra nhận định chính xác nhất thì chiếc xe phía sau đã chĩa súng về phía trước nổ súng rồi.

Được, không cần cô nhận định, người ở phía sau không phải là chi viện của Mặc Sâm, mà là chi viện của kẻ địch. Mẹ nó, shit, một lần có cần phải nhiều người tới như vậy không. Lần này Mặc Sâm gặp phải chuyện gì đây?

Không phải nghĩ nhiều, Trang Nhã Khinh đạp mạnh chân ga, lái xe về phía Mặc Sâm. Không mở cửa xe, cứ lái như vậy, người ở phía sau không nổ súng thì sớm muộn gì xe của cô cũng rơi xuống nước.

Đuổi theo phía sau, cuối cùng Trang Nhã Khinh cũng biết nguyên nhân rồi. Trên xe Mặc Sâm tổng cộng có ba người. Hai người là thủ hạ của Mặc Sâm, là người vừa mới nổ súng, trên người cũng có nhiều vết thương. Còn Mặc Sâm, trên cánh tay cũng có một vết thương, nhìn qua, có vẻ như đã bị người khác hạ được rồi.

Không biết Mặc Sâm làm sao sống được đến giờ phút này, lại bị người ta dễ dàng hạ được như vậy.

“Đề tôi lên xe.” Trang Nhã Khinh hét về phía Mặc Sâm.

Mặc Sâm đang mơ mơ màng màng, nếu không phải trên tay còn có vết thương thì có lẽ đã mất ý thức từ lâu rồi. Lúc nghe thấy giọng nói của Trang Nhã Khinh, Mặc Sâm còn tưởng mình nghe lầm. Nhưng nhìn sang bên cạnh, thật sự là Trang Nhã Khinh. Hai thủ hạ của mình còn cảnh giác, lấy súng chĩa vào Trang Nhã Khinh.

“Hai người chĩa súng vào người tôi làm gì? Đối phó vào người phía sau mới là quan trọng.” Trang Nhã Khinh không nói gì, nói đúng hơn là không biết nên nói như thế nào, nếu cô thật sự là kẻ địch thì ba người bọn họ đã sớm chết dưới súng của cô rồi, còn ở nơi này nói nhảm với bọn họ làm gì.

Mặc Sâm cũng tỉnh táo một chút, phân phó: “Cô ấy là bạn của anh.

Lúc này hai người kia mới chĩa súng về phía sau.

“Thôi, anh mau tránh ra đi, tôi lên xe của anh.” Trang Nhã Khinh lớn tiếng nói. Nhìn tình huống của ba người bọn họ, có thể nhảy lên xe của cô cũng là ý nghĩ kỳ lạ rồi.

Mặc Sâm nghe thấy câu nói của Trang Nhã Khanh, bỗng quát lên: “Cô là con gái, chạy tới đây làm gì? Đi mau.” Nguy hiểm như vậy, ngay cả anh cũng khó bảo toàn tính mạng, cô bé này, còn không biết sống chết chạy đến đây?

“Tôi đang cứu anh đây, có biết không? Nhanh lên.”

“Không, cô về đi, rất nguy hiểm.” Mặc Sâm không muốn để Trang Nhã Khanh cuốn vào chuyện này.

Trang Nhã Khanh biết Mặc Sâm đang nghĩ gì trong lòng, suy cho cùng thì đàn ông chính là như thế này, cho rằng làm như vậy là tốt cho đôi phương, nhưng: “Anh nhìn phía sau xem, bây giờ tôi có thể đi được không? Nếu anh không tránh ra để tôi vào thì tôi sẽ biến thành tổ ong vò vẽ ngay lập tức cho xem”

Mặc Sâm nhìn phía sau, thật sự là như vậy.

Bởi vì Trang Nhã Khanh mở mui lên, bây giờ có thể dễ dàng nói chuyện với anh hơn, cơ thể đã vươn ra hơn một nửa. Tình huống bây giờ của Trang Nhã Khanh, cô rất dễ dàng bị bắn trúng. Mặc Sâm vẫn tránh ra, Trang Nhã Khanh nhanh chóng chui vào xe của anh. Còn về phần chiếc xe của cô, nó có thể tự cầu phúc cho mình rồi.

Chiếc xe đáng thương, từ sau khi đi theo Trang Nhã Khanh thì luôn bị thương.

Trang Nhã Khanh giữ tay lái, đạp mạnh chân ga, tăng tốc độ lên cao nhất, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta hoa mắt.

Cứng đối với cứng là điều không thể, một người một súng cũng không đấu lại nhóm người phía sau, biện pháp tốt nhất bây giờ là cắt đuôi họ.

“Hai người các anh, mặc kệ có bắn trúng hay không, cứ nổ súng về phía sau, cản trở bọn họ tiến lên phía trước.” Trang Nhã Khanh ra lệnh.

Hai người biết Trang Nhã Khanh là bạn của Mặc Sâm, cũng thấy lão đại của mình nghe lời cô gái này như vậy, trong lòng lại cho rằng Trang Nhã Khanh là chị dâu của bọn họ. Bây giờ đại ca không còn tỉnh táo, đương nhiên phải nghe lời chị dâu. Cho nên hai người nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh của Trang Nhã Khanh cùng một lúc, coi mệnh lệnh của cô giống như thánh chỉ vậy.

Trang Nhã Khanh chăm chú nhìn đường phía trước, hy vọng hai người kia có hữu dụng một chút, có thể cản trở người phía sau.

Quả nhiên, vẫn còn có thể dùng được.

Trang Nhã Khanh cũng không biết mình chạy xe đến đâu, nhưng cuối cùng có thể bỏ rơi đám người đuổi phía sau.

Mặc Sâm chỉ bị thương ở tay, cũng không có quá nhiều vấn đề. Trang Nhã Khanh lấy dao găm ở trên người, lấy đạn trên cánh tay của Mặc Sâm, sau đó tùy tiện cắt một miếng vải trên áo anh băng bó cho anh. Nói nhảm, cô mới không giống đám con gái trên tivi xé áo của mình.

Thời tiết này, cô chỉ mặc một chiếc váy. Hơn nữa còn là váy rất ngắn, cắt váy của mình sao? Không có khả năng.

Giải quyết xong vấn đề của Mặc Sâm, còn hai thuộc hạ của anh. Trên người họ cũng có rất nhiều vết thương.

Bây giờ đã tối rồi, còn không biết đang ở chỗ nào, xem ra ở đây là một nơi hoang dã, nhưng điều buồn bức là xung quanh không có nhà nào. Nếu không thì đã có thể vào ngôi một chút.

Rừng núi hoang vắng, muốn cái gì cũng không có.

“Hai người các anh, còn bị thương ở chỗ nào không?”

Xử lý xong vết thương trên người, Trang Nhã Khanh hỏi.

Mặc Sâm bối rối. Lần này có thể coi là sai sót của anh, ngã một cái lại bị ngã đau như vậy, lại còn bị Trang Nhã Khanh bắt gặp, thật là buồn bức mà: “Lần này ngoài ý muốn.”

“Hy vọng lần sau sẽ không phát sinh những chuyện ngoài ý muốn như thế này nữa.”

Có thể vì bọn họ đang ở nơi quá hẻo lánh cho nên mãi mà cũng không có người nào tìm đến.

Trang Nhã Khanh vào trong xe, ngồi vào phía sau, chuẩn bị ngủ. Cô thật sự thoải mái, chỉ khổ ba người đàn ông bị thương.

Trang Nhã Khanh chiếm vị trí phía sau, phía trước vẫn trống, nhưng Mặc Sâm cố gắng duy trì phong độ quý ông, không vào xe. Hơn nữa, ba người đàn ông muốn chen vào phía trước cũng không có khả năng, sẽ không có chuyện Mặc Sâm để thuộc hạ của mình ở bên ngoài, còn mình thì vào trong ngủ.

Trang Nhã Khanh nhìn chăm chú, không thấy ai bước vào, lúc này mới ngồi dậy, tiến lên vị trí điều khiển, tựa vào phía sau ngủ, không nằm xuống nữa.

“Vào đi, ở bên ngoài không lạnh sao?” Mặc dù đang là mùa hè, nhưng buổi tối cũng rất lạnh, ở bên ngoài để gió thổi vào người cũng rất dễ bị cảm lạnh. Bị thương cộng với bị cảm, sẽ không trị hết tận gốc.

Lúc này Mặc Sâm mới vào xe, ngồi ở vị trí tay lái phụ. Ở phía sau, đương nhiên là chỗ của hai thuộc hạ rồi.

Mặc Sâm tuân thủ nguyên tắc, không nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Trang Nhã Khinh. Thành thành thật thật ngồi ở chỗ của mình, nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh cũng gọi anh em của mình, nhưng cũng giống với sư huynh của cô, vẫn chưa tìm đến nơi này.

Nhìn không ra, người đàn ông lúc nào cũng cầu thả, không câu nệ tiểu tiết lại có lúc phong độ như vậy.

Trang Nhã Khinh an tâm nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Vừa mới nhắm mắt được một lúc, lại nghe thấy có người gọi cô. Trang Nhã Khinh xoa nhẹ cặp mắt vẫn còn đang mơ hồ, nhưng cũng đủ để tỉnh táo. Vừa nhìn thấy, thì ra là các sư huynh đã đến đây. Cả ba người cùng đến.

Đã lâu rồi không gặp Đại sư huynh, không ngờ anh ấy cũng tới đây. Lại nhìn thấy anh em của Mặc Sâm cũng nhao nhao đuổi đến nơi.

“Em không sao chứ? Tại sao lại chạy đến đây?” Hạ Tĩnh Thiên vội vàng kéo Trang Nhã Khinh lại gần, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, xác định trên người cô không có vết thương nào mới yên tâm.

Phá Trần và Phá Thương cũng nhìn nhau cười, chỉ cần Nhã Nhã không bị thương là tốt rồi. Nếu làm Nhã Nhã bị thương, bọn họ nhất định sẽ làm cho người nọ sống không bằng chết. Ở phương diện này, từ trước đến nay ba vị sư huynh của Trang Nhã Khinh đều vô cùng nhất trí.

“À... Em không sao.” Chuyện này cũng không thể giải thích cặn kẽ được, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì, bỏ qua đi. Nếu không thì nhất định các sư huynh sẽ không chịu để yên.

“Không có chuyện gì thì tốt, chúng ta về thôi. Thiên Thiên và Tiểu Nguyệt vẫn đang ở nhà lo lắng cho em đấy.” Phá Trần cũng qua đây nói.

“Vâng, được rồi.” Trang Nhã Khinh cảm thấy mình là người may mắn nhất trên thế giới này, có thể có ba vị sư huynh như vậy. Nhưng cô sẽ không quên, các sư huynh vẫn gạt cô một chuyện.

Phía bên này, Tiểu Cường và tên nghiện kia vây quanh Mặc Sâm, cũng lo lắng đánh giá vết thương của Mặc Sâm. Thấy vết thương trên tay anh, Tiểu Cường hét lên: “A a a a a.... Lão đại, anh thật sự bị thương rồi.” Hơn nữa, kêu lên cũng thôi đi, vừa kêu anh ta còn vừa dùng sức nắm lấy cánh tay bị thương của Mặc Sâm.

Cho dù là Mặc Sâm thì cũng không thể chịu nổi khi bị nắm như vậy, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa. Không ngờ đến Tiểu Cường lại kêu to như vậy, nghiện rằng nghiện lợi nói: “Mẹ nó, nếu còn tiếp tục cầm như vậy, thì tay của lão tử bị phế trong tay cậu rồi.”

Lúc này Tiểu Cường mới phát hiện, vì quá khẩn trương mà tùy tiện nắm lấy cái gì đó, lại không nghĩ đó là tay của lão đại. Vội vàng buông ra: “Thật xin lỗi Lão đại, em không chú ý.”

“Nếu cậu chú ý thì phía tây đã mọc hai mặt trời một lúc rồi.”

“Lão Đại, anh cũng biết nói đùa sao.”

“Nói nhiều như vậy làm gì, còn không về đi.” Mặc Sâm dùng tay không bị thương vỗ mạnh lên đầu Tiểu Cường. Sau đó nhìn tên nghiện: “Hai hôm nay Tiểu Cường không làm gì chứ?”

“Không có.” Tên nghiện nhìn Tiểu Cường một cái, nói, trong mắt biểu lộ sự yêu mến, không che dấu một chút nào.

Nếu phải nói, anh ta thật sự nên cảm ơn Trang Nhã Khinh. Tiểu Cường thích Lolita, lại thua thảm trong tay Trang Nhã Khinh. Về sau thích thể loại nữ vương, lại tiếp tục thua thảm trong tay cô một lần nữa. Càng nghĩ trước kia Tiểu Cường làm chuyện gì cũng không thèm nghe lời khuyên của anh ta và Lão đại, nhưng sau đó, Tiểu Cường lại chỉ nghe lời của anh ta và Lão Đại.

Trên cơ bản Lão đại hoàn toàn mặc kệ cuộc sống cá nhân của Tiểu Cường, chỉ cần không làm phiền Lão đại là được. Tiểu Cường làm chuyện này, vừa vận giảm bớt phiền toái cho Lão Đại, anh ta cũng hy vọng Tiểu Cường làm chuyện này, cho nên cứ để cho nó thuận lý thành chương.

Tiểu Cường quyết định chuyện gì đây?

Nhìn ánh mắt ẩn chứa tình yêu của kẻ nghiện dành cho Tiểu Cường thì sẽ rõ.

Đáng tiếc, Tiểu Cường lại không hiểu, cho dù về sau có quyết định không thích phụ nữ mà chuyển sang yêu đàn ông, thì cũng sẽ không bao giờ không nhìn đến tên nghiện vẫn luôn ở bên cạnh mình. Trong lòng Tiểu Cường, tên nghiện chính là anh em của anh ta, người thân của anh ta, làm sao có thể phát sinh quan hệ kia đây? Đây là chuyện vô cùng vô cùng không được tự nhiên.

Cũng không phải là chưa từng nhìn thấy tên nghiện khóa thân, nhưng muốn để anh ta làm chuyện kia với anh em của mình thì thật xin lỗi, anh ta thật sự không thể chấp nhận được.

Cho nên, tên nghiện muốn bắt được Tiểu Cường thì còn phải tốn nhiều công sức.

"Chúng tôi về trước đây." Trang Nhã Khanh nói với Mặc Sâm. Bây giờ cũng là lúc mỗi người một ngã, cô rất đói, rất muốn về biệt thự nằm trên ghế sofa mềm mại.

"Ừ, về nghỉ ngơi cho tốt."

"Vết thương của anh vẫn nên đi bệnh viện xem một chút." Trang Nhã Khanh nhìn tay Mặc Sâm, mặc dù không quá nghiêm trọng, nhưng mau khỏi vẫn tốt hơn.

"Được, tôi sẽ gọi bác sĩ tới xem." Mặc Sâm trả lời. Làm sao anh có thể không có bác sĩ riêng đây? Nhưng đúng lúc hôm nay vợ của bác sĩ sinh em bé, cho nên xin phép tới muộn.

"Vậy thì tốt, chúng tôi đi trước." Lên xe, dù sao Trang Nhã Khanh cũng không muốn lái xe, cho nên việc lái xe sẽ cho Hạ Tĩnh Thiên đảm nhiệm. Không biết tại sao, nhưng Phá Trần và Phá Thương đều không thích lái xe.

"Nói một chút, tại sao lại xen vào việc của người khác vậy?" Cuối cùng Phá Thương cũng mở miệng, nói với Trang Nhã Khanh ở giữa. Trong ba người không biết ai mới là người hiểu Trang Nhã Khanh nhất.

"Không ai hiểu em bằng Đại sư huynh." Trang Nhã Khanh cũng không giấu diếm, mà cũng không cần phải giấu. "Cũng không tính là xen vào chuyện của người khác, chỉ là thấy bạn bè gặp nạn thì đưa tay ra giúp thôi."

"Em cũng không cần phải mạo hiểm như vậy." Bọn họ cũng qua đây từ bên kia cây cầu, đương nhiên cũng thấy tình hình trên cầu. Đáng thương nhất chính là chiếc xe mà Trang Nhã Khanh vừa lái, đã bị hỏng tứ tung, không có cách nào khác, lại bị đưa vào xưởng sửa xe, cũng không biết còn có thể sửa lại như cũ được hay không.

"Không phải em không có chuyện gì sao, tại sao các anh vẫn không tin em nhỉ?" Trang Nhã Khanh còn cố tình lắc cả chân cả tay, động tác vô cùng buồn cười, khiến không khí tức giận, không vui cộng thêm vẻ mặt nghiêm túc của ba người đàn ông hoàn toàn thay đổi.

Tóm lại, không ai sánh bằng tiểu sư muội ranh mãnh của bọn họ.

"Về sau có chuyện gì thì phải báo cho các anh biết trước." Phá Thương nói. Lúc bọn họ nhìn thấy chiếc Maraseti rách nát tên cầu kia, trái tim cũng nhảy ra khỏi lồng ngực, chính là lo lắng Nhã Nhã sẽ xảy ra chuyện gì. May mà không có gì xảy ra.

Nếu Trang Nhã Khanh thật sự bị thương vì Mặc Sâm, nói không chừng ngay cả Mặc Sâm ba vị sư huynh cũng sẽ không bỏ qua.

"Chuyện này còn không phải tình huống khẩn cấp sao, không đủ thời gian mà." Không phải tình huống khẩn cấp, cô sẽ không báo cho các vị sư huynh. Bản thân cô có thể xử lý thì việc gì phải làm phiền các vị sư huynh nữa.

"Không phải tình huống khẩn cấp em sẽ không nói cho các anh biết sao?"

Haha, đã nói, chỉ có các vị sư huynh hiểu cô mà.

Sau khi trở về, Mặc Thiên và Tiểu Nguyệt đã nấu xong cơm tối chờ nhóm người Trang Nhã Khanh trở về. Mặc Thiên rất chu đáo, biết trước Trang Nhã Khanh sẽ đói, nên đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Bữa tối phong phú, Trang Nhã Khanh ngồi thấy hương vị nồng đậm kia lập tức cảm thấy vô cùng đói bụng.

Thế chất của Trang Nhã Khanh chính là như vậy, dù ăn bao nhiêu cũng không mập, Trang Nhã Khanh vô cùng hài lòng với điểm ấy, mình thích ăn gì thì ăn đó, có lộc ăn thì có thể ăn no, còn không có tác dụng phụ, chính là béo lên, điều này vô cùng tuyệt vời, người khác có muốn cũng không được. Các vị sư huynh nhìn thấy dáng người của cô thì giống như cô có lỗi với họ vậy, cả ngày đều nói.

Nhìn Trang Nhã Khanh há miệng thật lớn ăn cơm và thức ăn, Hạ Tĩnh Thiên không nhịn được nữa rồi: "Nhã Nhã, tại sao em ăn nhiều mà lại không thấy béo?" Gây thành cái dạng này, như vậy không phải là vũ nhục năng lực của cậu sao, ngay cả sư muội cũng không thể nuôi cho mập được, mà cậu cũng không phải không có ăn đâu.

"Sao thế? Thấy dáng người em đẹp nên anh ghen tị sao?" Trang Nhã Khanh mới không thèm để ý tới Hạ Tĩnh Thiên. Không chỉ mình Hạ Tĩnh Thiên, ngay cả Đại sư huynh, Tiểu sư huynh cũng cảm thấy cô quá gầy, thật ra thì có chỗ nào gầy chứ? Trước sau có lồi có lõm, những nơi nên có thịt thì sẽ có, những nơi không nên có thì nhất định sẽ không có. Khung xương trên người cô vốn đã nhỏ, thịt trên người cũng đã đủ nhiều, tuyệt đối không phải là mỹ nữ cả người toàn xương, chỉ cần sờ một chút là có thể biết ngay.

Đàn ông, thật không biết thế nào là trình độ thưởng thức.

"Ồ đâu, anh muốn nuôi em đến trắng trẻo mập mạp." Hạ Tĩnh Thiên cảm thấy việc nuôi người trong lòng cho béo là chuyện cực kỳ tự hào.

"Em mới không cần." Không dễ gì mới thoát khỏi hình dáng em bé mập mạp, bây giờ ở trên mặt vẫn còn chút thịt, thật không thích chút nào. Cô chỉ thích véo thịt trên mặt người khác, chứ không thích trên mặt mình có hai miếng thịt như thế.

"Gầy sẽ xấu."

“Đó là do trình độ thưởng thức của anh có vấn đề.”

“...” Nói cũng không có tác dụng, không nói cho rồi. Mà cũng không phải do Trang Nhã Khanh không ăn cơm mà gầy, ăn nhiều như vậy mà vẫn gầy, coi như Trang Nhã Khanh muốn béo cũng không có cách nào khác, cho nên...

Ăn cơm xong, Trang Nhã Khanh hài lòng nằm trên ghế sofa xem tivi.

Chuông điện thoại vang lên, là Tiêu Dật Phàm gọi tới.

“Ngày mai tôi có việc, cô có rảnh thì qua ‘Thiên đường của nhân gian’ xem một chút.” Tiêu Dật Phàm nói. Thật ra cũng không cần Trang Nhã Khanh phải qua xem, nhưng anh hi vọng Trang Nhã Khanh có thể đến, tình cờ đến cũng được, dù sao cũng ở đó cũng có cổ phần của cô.

“Đi? Đi đâu?” Trang Nhã Khanh cau mày, ngữ khí của Tiêu Dật Phàm có chút không hợp lý, nghe qua thì giống như anh đi sẽ không trở về nữa. Rốt cuộc là có chuyện gì rồi?

“Làm gì có chuyện gì. Cô rảnh thì tới đây nhìn một chút. Quyền quản lý ở nơi này tôi sẽ giao cho cô, lúc cô không có ở đây thì toàn bộ quyền xử lý chuyện lớn nhỏ sẽ giao cho A Long, cô thấy sao?” Tiêu Dật Phàm không trả lời trực tiếp vấn đề của Trang Nhã Khanh, mà tiếp tục nói vấn đề của mình, dường như không để ý xem rốt cuộc Trang Nhã Khanh có nghe hay không.

“À... Anh sắp xếp là được.” Trang Nhã Khanh có nghe, nhưng cô càng thêm nghi ngờ việc mà Tiêu Dật Phàm muốn làm, lại còn dặn dò mọi chuyện giống như di chúc vậy, thật kỳ lạ.

“Được.”

“Anh có thể nói cho tôi biết là có chuyện gì không?” Cô không thể không hiểu rõ mọi chuyện như vậy.

Tiêu Dật Phàm dừng lại một lúc, Trang Nhã Khanh chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Tiêu Dật Phàm vọng vào ống nghe, trong giây lát có chút thất thần.

“À... Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chờ tôi quay trở lại, cô đến sân bay đón tôi nhé.” Bỗng nhiên Tiêu Dật Phàm cũng hiểu được hình như mình suy nghĩ quá nhiều rồi, tại sao lại có lúc không tin tưởng năng lực của mình như vậy chứ. Haha, lần này chỉ đi đàm phán mà thôi, cũng không phải là đi đánh nhau, tôi sống anh chết. Dù có đánh nhau thì chưa chắc anh đã có chuyện, là do mình chuyện nhỏ hóa to, tự dung lại gọi một cuộc điện thoại như vậy.

“Ừ, được rồi.” Nếu Tiêu Dật Phàm không muốn nói thì Trang Nhã Khanh cũng không có cách nào khác. Nghe giọng nói hiện tại thì có vẻ anh ta đã thoải mái hơn rất nhiều rồi, có lẽ anh ta cũng đã nghĩ thông rồi. Mà như vậy thì đương nhiên sẽ không quan tâm nữa.

“Vậy thì, tôi có thể muốn một tác lại muốn tiến thêm một bước không?” Tiêu Dật Phàm nói.

Trang Nhã Khanh cười cười: “Không chỉ muốn tôi đón, còn muốn tôi đưa nữa, đúng không?”

“Tôi biết buổi sáng cô không dậy sớm được, nếu không thì bây giờ cô qua đây, coi như là thực hiện yêu cầu của tôi được không?” Mai anh phải đi từ sớm, với tính tình của Khanh Khanh, nhất định là sẽ không dậy nổi rồi.

“À... Được rồi, anh đang ở đâu?”

“Chúng ta đến Trầm Luân đi.”

“Được.”

“Em đi ra ngoài một chút.” Sau khi Trang Nhã Khanh tắm rửa thay quần áo xong thì nói vọng vào trong phòng.

“Nhã Nhã, em đi đâu vậy?” Phá Trần không vui nói. Hôm nay Nhã Nhã mới vượt qua nguy hiểm, lại không nghỉ ngơi một chút, bây giờ còn có việc gì cần phải ra ngoài làm nữa?

“Ra ngoài gặp một người bạn không cần lo lắng, em không sao.”

“Ừ... Về sớm một chút.” Giọng điệu của Phá Trần cũng không quá tốt, sắc mặt cũng không tốt lắm. Vẫn đang lo lắng chuyện buổi chiều, cộng thêm việc bây giờ Trang Nhã Khanh lại muốn ra ngoài.

Trang Nhã Khanh biến mất trong tầm mắt của Phá Trần, cậu mới cúi đầu, cười nhạt. Ở bên trong nụ cười đó, có sự giễu cợt. Sự giễu cợt đó dành cho cậu, cho đến chết cậu cũng không có suy nghĩ sẽ biểu hiện về mặt như vậy trước mặt Trang Nhã Khanh.

Từ sau khi Nhã Nhã rời núi, càng ngày cậu càng không hiểu Nhã Nhã, bây giờ Nhã Nhã giống như không khí, mặc dù mỗi ngày cậu đều ở một chỗ với Nhã Nhã, nhưng lại không có cách nào chạm vào được.

Đương nhiên là cậu biết, Nhã Nhã hoàn toàn không có khả năng thuộc về mình, bắt đầu từ khi Nhã Nhã có vị hôn phu? Hay là ngay từ khi mới quen Nhã Nhã đã biết rồi? Ngay cả bản thân cậu cũng không phân biệt được rõ ràng, tóm lại, đã từ rất rất lâu rồi, cậu biết, đối với Nhã Nhã, cậu chỉ là sư huynh, anh trai, một người thân mà thôi.

Sau khi rời khỏi đây Trang Nhã Khanh mới phát hiện ra, xe vẫn còn đang ở xưởng sửa xe, ôi, còn ai phá hoại xe bằng Trang Nhã Khanh cô đây.

Đang chuẩn bị quay lại lấy chìa khóa xe thì không ngờ Tiêu Dật Phàm đã đến đây rồi.

Trang Nhã Khanh lại gần, mở cửa xe, ngồi xuống.

“Tại sao lại nhanh như vậy?” Trong khoảng thời gian cô tắm rửa thay một bộ quần áo, mà Tiêu Dật Phàm đã có thể lái xe tới đây rồi? Trang Nhã Khanh hoàn toàn không tin được. Nhưng Trang Nhã Khanh lại quên mất một chuyện, thời gian tắm của cô rất dài, nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy vậy, trong lúc tắm cô sẽ hưởng thụ toàn bộ quá trình, cho nên mới cảm thấy không mất bao nhiêu thời gian, dù sao ít thời gian hơn bình thường.

“Chỉ mình cô biết lái xe nhanh sao?” Tiêu Dật Phàm hỏi lại, chăm chú nhìn Trang Nhã Khanh.

“Nhìn tôi làm gì?” Làm sao Trang Nhã Khanh không biết, từ lúc cô qua đây, ánh mắt Tiêu Dật Phàm vẫn luôn ở trên người cô. Cũng không phải lần đầu gặp nhau, tại sao Tiêu Dật Phàm vẫn còn như vậy, hơn nữa, lần đầu tiên gặp nhau Tiêu Dật Phàm cũng không nhìn cô như vậy.

Tiêu Dật Phàm thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước. “Đương nhiên đàn ông đều muốn ngắm người đẹp rồi.” Lý do này rất mạnh. Nếu anh không nhìn, thì không phải đang nói anh không phải là đàn ông sao?

Trầm Luân cũng không xa, rất nhanh đã tới nơi.

Trang Nhã Khanh và Tiêu Dật Phàm ngồi trên một chiếc ghế sofa ở trong góc, đựng đĩa ly rượu đỏ trong tay. Gái xinh trai đẹp, hai người hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

“Gọi tôi tới nơi này chỉ để uống rượu thôi sao?” Trang Nhã Khanh nhấp một ngụm rượu, hương vị thuần khiết, sau khi nuốt xuống trong khoang miệng vẫn còn lưu lại mùi hương. Đủ mạnh, đầu lưỡi vẫn còn giữ lại mùi vị khiến người ta say mê. “Quả nhiên là rượu ngon.”

“Vật quý của tôi, thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Uống cạn ly rượu trong tay, Trang Nhã Khanh trả lời.

Người có gan lớn cũng lại gần: “Em gái, chỉ uống rượu thì có ý nghĩa gì đâu. Có muốn nhảy với anh không?”

Trang Nhã Khanh nhìn đối phương một cái, không trả lời.

Người nọ chưa từ bỏ ý định, lại càng tiến sát vào, mặt đỏ rực, nhìn thế nào cũng thấy đáng đánh đòn. Không biết là do uống quá nhiều rượu hay là do quá hưng phấn, nhưng tóm lại là đáng về vẫn rất đáng đánh đòn.

“Thật xin lỗi, tôi là bạn trai của cô ấy.” Tiêu Dật Phàm đẩy người đàn ông kia ra, che trước mặt Trang Nhã Khanh, chắn tầm mắt của người đàn ông kia.

Rõ ràng người đàn ông kia không tin, tại sao bây giờ mới nói là bạn trai của người đẹp này? Rõ ràng là giả mạo, nếu không tại sao lại ngồi xa trong một thời gian dài như vậy, còn không có bất kỳ một động tác nào khác? Ở trong quán bar, làm gì có đôi tình nhân nào không ôm ôm ấp ấp, tình chàng ý thiếp đây? Nói bọn họ là tình nhân, đánh chết hắn cũng không tin.

“Người đẹp, anh biết anh ta không phải là bạn trai em. Phía dưới này chán lắm, đi lên nhảy múa một chút, không có vấn đề gì đâu.” Người đàn ông kia lại coi Tiêu Dật Phàm như không tồn tại, thay đổi vị trí tiếp tục nói chuyện với Trang Nhã Khanh. Mặc dù trong quán rượu cũng có một vào cô gái có nhan sắc, nhưng xinh đẹp như vậy thì là lần đầu tiên gặp được, bản thân phải nắm chắc cơ hội này.

“Cút.”

Vừa mới lạnh lùng nói xong câu đó, Trang Nhã Khanh lập tức thấy người đàn ông mới vào cửa, trái tim, bỗng nhiên run lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Phải đối mặt với anh như thế nào đây, Cố Triệt.

Trang Nhã Khanh nhìn về phía cửa, rõ ràng là đang tìm kiếm bóng hình của Cố Triệt, không biết trong lòng có cảm giác gì, cầm lấy ly rượu đỏ, rót đầy một ly, uống một hơi cạn sạch.

Vị ngọt cay kích thích đầu lưỡi, yếu hèn, đi vào trong dạ dày của Trang Nhã Khanh.

Tiêu Dật Phàm không chú ý một chút, đã thấy Trang Nhã Khanh uống một ly rượu lớn, tác dụng của loại rượu này rất chậm nhưng cũng rất mạnh, uống

nhiều một lúc như vậy thì Trang Nhã Khanh sẽ không chịu nổi.

Cố Triệt tìm được Tiêu Dật Phàm, nhưng cùng lúc cũng thấy Trang Nhã Khanh. Còn có vật hi sinh kia, à, chính là người đàn ông đến gần Trang Nhã Khanh kia.

Gặp lại cô, Cố Triệt không biết cảm giác trong lòng mình là gì, có vui mừng, nhưng nhiều hơn chính là bất đắc dĩ. Anh là người đàn ông có hôn ước nên không thể chậm trễ người khác.

Thấy Tiêu Dật Phàm cẩn thận lau vết rượu rơi xuống khoe miệng cô, Cố Triệt cảm thấy buồn buồn, có chút khó thở, nhất là khi thấy cô dịu dàng ngoan ngoãn tựa vào lòng Tiêu Dật Phàm, cười đến ngọt ngào như thế.

Mới cùng anh...Mà bây giờ lại cùng với Tiêu Dật Phàm, Trang Nhã Khanh, tôi không nhìn thấu được em. Cuối cùng, em có thật tình đối với tôi hay không. Cố Triệt nghĩ trong lòng, sau đó lại tự nói với mình, đừng nghĩ nhiều, mặc kệ có thật tình hay không, bọn họ đều không có khả năng. Trang Nhã Khanh có thể ở cùng với Dật Phàm, đó là chuyện không thể tốt hơn, tại sao mình lại không vui chứ.

Đúng, vừa rồi anh cảm thấy không vui.

Bước đến gần, Cố Triệt đến trước mặt Tiêu Dật Phàm, đứng bên cạnh vật hi sinh kia, khí thế giữa hai người chênh lệch rõ ràng, Cố Triệt cao hơn, đẹp trai hơn hẳn rất nhiều, khí thế lại càng không cùng ở một trình độ, người đàn ông cũng tự giác được áp lực rất lớn. Nhưng nếu cứ bỏ qua như vậy thì lại cảm thấy đáng tiếc trong lòng. Đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào thì lại nghe âm thanh 'cút' có chút áp lực từ phía Cố Triệt.

Chân người đàn ông mềm nhũn, cũng không dám nhìn Cố Triệt, vội vàng rời khỏi đó.

Trong suốt quá trình này, Cố Triệt chưa từng nhìn hẳn một cái, cũng không nhìn Trang Nhã Khanh một cái.

"Dật Phàm, ngày mai còn có việc."

Tiêu Dật Phàm gật đầu, nói biết một tiếng. Không cần uống quá nhiều rượu, Cố Triệt hiểu anh, anh uống nhiều rượu sẽ quên mất chuyện phải làm, Cố Triệt lo lắng anh sẽ quên mất nhiệm vụ ngày mai. Chuyện quan trọng như vậy, làm sao anh có thể quên, làm sao có thể phạm sai lầm khiến mình uống rượu được? Tiêu Dật Phàm cảm thấy Cố Triệt có chút suy nghĩ nhiều, lại còn tự mình chạy tới đây. Việc này, rõ ràng là có thể nói trong điện thoại.

Cố Triệt cũng không nói nữa.

Buổi trưa hôm nay Cố Triệt ở chỗ của Tiêu Dật Phàm. Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, không biết tại sao Tiêu Dật Phàm lại không nói gì nữa. Im lặng một lúc lâu, rồi lại nói muốn gọi điện thoại. Sau đó thì thật sự gọi đi.

Mới đầu anh cũng không nghe được Dật Phàm gọi điện cho Trang Nhã Khanh, là do nghe được ông nội Tiêu nói đến Trang Nhã Khanh thì mới biết là Dật Phàm đang gọi cho cô.

Sau đó, nghe thấy Dật Phàm hẹn cô đến Trầm Luân. Anh cũng không biểu hiện gì, sau khi Dật Phàm lái xe rời đi, anh hàn huyên với ông nội Tiêu một chút, sau đó do đứng ngồi không yên nên đã tới đây rồi.

Tại sao mình lại xúc động như thế, Cố Triệt không kịp suy nghĩ vấn đề này, đã vội vàng tới đây rồi, Cố Triệt tự giải thích với bản thân là sợ Tiêu Dật Phàm uống rượu sẽ hỏng việc.

Bây giờ Tiêu Dật Phàm đã cho đáp án, sẽ không uống quá nhiều rượu, vậy thì, anh còn ở đây làm gì?

"Tôi về trước, cậu nhớ về sớm, để kịp máy bay sáng sớm mai." Cố Triệt nói xong lập tức rời khỏi đó.

Từ lúc Cố Triệt vào đây rồi rời đi, Trang Nhã Khanh biết, Cố Triệt không nhìn cô dù chỉ là một cái liếc mắt.

Lại đổ đầy một ly rượu, Trang Nhã Khanh đang muốn uống, lại bị Tiêu Dật Phàm đoạt đi.

"Trả lại cho tôi." Rượu này uống thật ngon.

Mượn rượu giải sầu, sầu càng sầu thêm. Cho nên mới nói, đây chính là hành động không sáng suốt, nhưng vẫn có nhiều người nhân cơ hội làm vậy. Trang Nhã Khanh làm như vậy chính là càng thêm không sáng suốt, nguyên nhân chính là, cô uống rượu rất tốt, chưa say bao giờ.

Cảm giác của Trang Nhã Khanh cũng không tốt hơn Cố Triệt bao nhiêu. Trang Nhã Khanh cũng không biết tình cảm mình dành cho Cố Triệt nhiều bao nhiêu, nhưng đúng lúc Cố Triệt không nhìn cô, quá thật đã bị tổn thương.

"Rượu này rất mạnh, uống nhiều hơn về sẽ khó chịu." Tiêu Dật Phàm khuyên giải. Sớm biết vậy sẽ không mở chai này.

Trang Nhã Khanh cũng không quan tâm đến chén rượu trong tay Tiêu Dật Phàm, lấy chai rượu ra, trực tiếp uống cả chai.

Một nửa chai là do Trang Nhã Khanh uống, còn hơn một nửa là chảy ra ngoài, từ khoe miệng chảy xuống cổ, sau đó chảy vào phía trong áo.

Tiêu Dật Phàm nhìn, cảm thấy miệng khô đắng, lần này đến anh uống cạn ly rượu trong tay.

Uống xong, Tiêu Dật Phàm mới kịp phản ứng.

“Khinh Khinh, chúng ta về thôi.” Tiêu Dật Phàm nói.

Trang Nhã Khinh hoàn toàn không nghe anh nói, lại gọi thêm hai chai Whisky. “Không đi, phải đi thì anh đi đi, anh còn chuyện quan trọng, đừng trì hoãn nữa.”

“Tại sao lại muốn uống rượu thế?” Lúc mới đầu Khinh Khinh không giống như bây giờ, tại sao sau một lát, Khinh Khinh lại biến thành như vậy rồi? Tiêu Dật Phàm nghĩ từng chữ một, nhưng có lòng như không có lực.

“Chỉ là muốn uống thôi.” Trang Nhã Khinh cười cười, không nhìn ra rằng có chút say nào, chỉ là mặt đỏ hơn trước kia một chút, nhưng lại giống một quả táo chín, khiến cho người ta muốn cắn một miếng.

Tiêu Dật Phàm vừa nghĩ tới đó, cũng thật sự nhào lên. Trang Nhã Khinh không chú ý, bị Tiêu Dật Phàm đẩy ngã xuống ghế sofa.

“Này, anh làm sao thế?” Trang Nhã Khinh đẩy Tiêu Dật Phàm, nhưng Tiêu Dật Phàm chỉ có mỗi một động tác vừa rồi, bây giờ ngã vào người cô giống như một búp bê nhão, không chịu nhúc nhích.

Thật sự là vô dụng, tại sao lại dễ say như vậy chứ. Có phải vừa rồi Cố Triệt có nói nên để Tiêu Dật Phàm uống ít đi một chút không? Thì ra lại uống ít đến trình độ này. Bây giờ không nên uống say cũng đã say rồi, Trang Nhã Khinh cũng không có cách nào khác.

Vứt Tiêu Dật Phàm sang một bên, không quan tâm, sau đó mình tiếp tục uống? Khả năng này cũng không lớn.

Trang Nhã Khinh lấy điện thoại di động trong túi Tiêu Dật Phàm, tìm số của Cố Triệt, bây giờ cũng chỉ có Cố Triệt mới có thể đón Tiêu Dật Phàm về.

Nghĩ thì như vậy, nhưng ông trời lại không làm theo ý nguyện của người ta. Vừa mới ấn phím gọi, điện thoại lại hết pin, mở lại cũng không được. Mà cô lại không mang theo điện thoại ra ngoài.

Làm sao bây giờ? Mình tự đưa Tiêu Dật Phàm về?

Xe Tiêu Dật Phàm ở bên ngoài, cho điện thoại vào túi, Trang Nhã Khinh kéo Tiêu Dật Phàm ra ngoài, ném vào xe.

Vẫn là tầng hai mươi tám, Tiêu Dật Phàm cũng không còn nhà nào khác, vẫn ở tầng cao nhất trong ‘Thiên đường của nhân gian’. Ấn chuông cửa, là Cố Triệt ra mở cửa.

Cố Triệt bất ngờ khi thấy Trang Nhã Khinh, sau đó nhìn thấy Tiêu Dật Phàm say rượu, mềm nhũn ở bên cạnh. “Tại sao cậu ấy lại uống rượu rồi.”

“Không chú ý.”

“Nhóc Khinh đến đây à, vào đây ngồi một chút.” Tiêu Mục thấy Trang Nhã Khinh đến thì nhiệt tình nói.

Đã trễ rồi mà Tiêu Mục vẫn chưa đi ngủ.

Trang Nhã Khinh cự tuyệt ý tốt của ông Tiêu. “Không nên, đã khuya rồi ạ.” Giao Tiêu Dật Phàm vào tay Cố Triệt, Trang Nhã Khinh chuẩn bị rời đi.

“Được rồi, đi đường cẩn thận.”

“Vâng, tạm biệt, ông nội Tiêu.” Trang Nhã Khinh nhìn Tiêu Dật Phàm bị Cố Triệt tùy ý xách trong tay, vẻ mặt đồng tình, vật trong tay này là người sao? Rõ ràng giống như vật thể không rõ ràng. Tiêu Dật Phàm đáng thương.

“Biết làm canh giải rượu không?” Trang Nhã Khinh đang chuẩn bị đóng cửa thì nghe thấy Cố Triệt nói.

Trang Nhã Khinh sững sờ, sau đó nhìn vào mắt anh: “Biết.”

“Giúp một chút.”

“Có thù lao gì không?” Trang Nhã Khinh không đồng ý ngay, tựa người vào cửa, khoanh tay trước ngực, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Cô muốn gì?” Giọng nói của Cố Triệt trở nên trầm thấp, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh túm lấy cổ áo của Cố Triệt, kéo đầu anh xuống một chút. Không có cách nào khác, Cố Triệt rất cao, từ xưa đến nay chênh lệch về chiều cao giữa đàn ông và phụ nữ luôn như vậy. Áp sát vào bên tai anh, Trang Nhã Khinh nhỏ giọng: “Nếu tôi nói muốn anh thì sao?”

Cố Triệt căng thẳng, hơi thở của Trang Nhã Khinh phun thẳng vào tai, ầm ầm, ngứa ngứa. Đã từng ném qua hương vị của cô, bây giờ lại gần cô như thế, nhìn đôi môi đỏ mọng kia, yết hầu Cố Triệt lại giật giật. Nhưng, từ trước đến nay Cố Triệt đều rất bình tĩnh, chỉ có một lần duy nhất không khống chế được, chính là lần trước gặp Trang Nhã Khinh. Đây cô ra, anh trầm giọng nói: “Đi thông thả, không tiễn.” Giọng nói có kim nén, tràn ngập từ tính.

Nếu lúc này Trang Nhã Khanh không hấp dẫn Cố Triệt như thế này, mà trực tiếp hôn lên thì cho dù năng lực tự điều khiển của anh có mạnh mẽ như thế nào thì cũng không nở đẩy cô ra.

Trang Nhã Khanh cười to. “Chỉ là nói đùa thôi, có cần nghiêm trọng như thế không.” Sau đó đi về phía phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị nấu. Tiếng cười, che dấu sự chua xót sâu trong nội tâm.

Nếu, nếu vừa rồi Cố Triệt không đẩy cô ra, có lẽ, cô thật sự bằng lòng liêu lĩnh với anh sao? Mặc kệ vị hôn phu kia, hoặc mặc kệ lời nguyên kia, cũng không quản mình có phải là Tiểu Tam hay không, nhưng... Cố Triệt đã đẩy cô ra rồi.

Về sau thật sự không nên gặp mặt, nếu không thì em thật sự không biết nên đối mặt với anh như thế nào đây, Cố Triệt.

Tiêu Mục cũng không mù, hành động qua lại của Trang Nhã Khanh và Cố Triệt đều rơi vào mắt ông, trong lòng tiếc cho cháu mình: “Phạm Nhi à, xem ra muốn nhóc Khanh trở thành cháu dâu của ông thì rất khó đây.”

Không phải vì Cố Triệt ưu tú hơn Tiêu Dật Phàm mà trong mắt Tiêu Mục, cháu mình là ưu tú nhất. Hơn nữa, Tiêu Mục cũng lớn tuổi như vậy, trải qua nhiều chuyện, nhìn ra được lúc Trang Nhã Khanh ở cùng với Cố Triệt khác hoàn toàn lúc Trang Nhã Khanh ở cùng một chỗ với cháu nội ông.

Canh giải rượu rất nhanh được Trang Nhã Khanh làm xong, đặt lên bàn. “Xong rồi, tôi đi xe của Dật Phàm về trước.”

Suy cho cùng cô cũng không thể đi bộ về được.

Lúc trở về, đã là hai giờ sáng, vậy mà đèn trong biệt thự vẫn sáng. Trong phòng khách, còn có trong phòng của các sư huynh, ngay cả phòng của Thiên Thiên cũng sáng. Chỉ có phòng cô là vẫn tối.

Trang Nhã Khanh cũng không gọi mọi người, tắt đèn phòng khách đi, đi vào phòng mình, đi ngủ.

Sau khi đèn ở phòng khách tắt đi, lần lượt, đèn trong các phòng khác cũng tắt đi, Trang Nhã Khanh biết, đây là biện pháp tốt nhất. Cô ngủ, mọi người cũng sẽ đi ngủ theo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Anh yêu cô

"Xin hỏi ai đấy ạ?" Là số lạ, Trang Nhã Khanh có thể khẳng định mình chưa bao giờ thấy số này. Vốn không muốn nhận, nhưng vẫn cứ đổ chuông nên chắc không phải là tập đoàn lừa gạt qua điện thoại.

"Trang tiểu thư đúng không?" Giọng nói cũng không tệ lắm, nhưng Trang Nhã Khanh vẫn có thể khẳng định, cô chưa từng nghe giọng nói này bao giờ.

"Đúng rồi, xin hỏi anh là..." Thấy ánh mắt nghi ngờ của Mạc Thiên, Trang Nhã Khanh lắc đầu, cô cũng không biết rốt cuộc đối phương là ai.

"Haha, cũng không lạ khi Trang tiểu thư không biết tôi, nhưng tôi có biết Trang tiểu thư." Người đàn ông đó cười cười, sau đó nói: "Không biết Trang tiểu thư có thể nể mặt ăn bữa tối với tôi được không?"

"Thật xin lỗi, tôi không có thói quen ăn cơm với người lạ." Đang muốn cúp máy thì đối phương vội vàng gọi vội theo.

"Đừng cúp máy, cúp máy cô sẽ hối hận."

"À..." Hối hận? Chuyện làm cô hối hận từ trước đến nay chỉ có một, đó chính là yêu và gả cho Mạnh Thiệu Phong. Có điều, không phải ông trời đã cho cô một cơ hội sao?

"Muốn tôi tặng quà cho cô không?" Người đàn ông nói.

Trang Nhã Khanh biết đối phương đang nói chuyện gì, quà? Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?

"Muốn, nhưng quà này quá nhỏ, không đủ lớn." Trang Nhã Khanh kiêu ngạo nói. Việc nhỏ ấy sẽ không được Trang Nhã Khanh để vào trong mắt, nhưng Trang Nhã Khanh cũng tin rằng, đối phương nhất định sẽ không bỏ qua như vậy. Trang Nhã Khanh bỗng nhiên mong chờ lần khiêu chiến tiếp theo, haha, không biết quà tặng tiếp theo có còn ngây thơ như vậy hay không?

"Haha, cái này chỉ là món ăn khai vị thôi, trò hay vẫn còn ở phía sau." Nói xong, Trang Nhã Khanh chỉ nghe thấy tiếng 'tút tut' lạnh lẽo, đối phương đã cúp điện thoại.

Nhìn đây số xa lạ, Trang Nhã Khanh có vẻ đâm chướng.

"Sao vậy? Là điện thoại của người đã hãm hại chúng ta sao?"

"Ừ."

"Anh ta nói gì vậy?"

"Không có gì, chúng ta chỉ cần chờ là được rồi, xem bước tiếp theo anh ta muốn diễn trò gì tiếp theo."

"Có cần điều ta xem số này đến từ đâu không?" Thiên Thiên đề nghị. Số này cũng không phải số công cộng, là số di động bình thường, nói không chừng có thể điều tra ra chuyện gì đó.

"Không cần, nhất định là số đen." Số đen, tùy tiện mua ở một nơi nào đó, không cần dùng các loại giấy tờ chứng nhận như chứng minh thư. Rất nhiều người thích sử dụng số đen, không muốn dùng nữa thì ném đi là được, dùng chứng minh thư còn phải gạch bỏ, mà gạch bỏ còn vô cùng phiền toái.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Như mình vừa mới nói, yên lặng xem xét."

"Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi."

Đến trường học, từ xa đã nghe thấy tiếng hát vọng ra từ trong phòng học, cô giáo đang dạy bọn nhỏ hát nhạc thiếu nhi.

Phải nói, ấn tượng của Trang Nhã Khanh với Chu Mật Tuyết vẫn không tệ.

"Có muốn vào không?"

"Không cần, tối lại tới đón lần nữa." Mạc Thiên dừng lại một chút, sau đó lại nói. "Mình muốn gặp Tiểu Viêm một chút."

"Không thành vấn đề, bây giờ chắc là Tiểu Viêm đang ở trường học." Cho nên chắc chắn là Mạc Minh Vọng không có ở đó.

"Ừ. Chúng ta đến trường học gặp Tiểu Viêm. Mình biết bây giờ rất nhiều chuyện, một đồng chuyện phiền toái, nhưng..." Nhưng cô thật sự muốn gặp Tiểu Viêm: "Nếu không cậu đi làm việc của cậu đi, mình tự về được rồi."

"Cậu thấy mình rất vội sao?" Trang Nhã Khanh hỏi lại, sau đó quay đầu xe, chạy về phía thành phố C.

Bây giờ cô đang rất rảnh rồi có được không? Nhị sư huynh thăm vấn người phụ nữ kia, chỉ cần phụ nữ kia biết chuyện gì đó thì cô có thể khẳng định anh ấy nhất định sẽ cạy được miệng cô ta, sau đó lấy được vật cần tìm. Không phải Nhị sư huynh rất thành thạo trong việc thăm vấn sao? Về phần những cái khác, còn có Dịch Nham, bây giờ Thị ủy Lương nhất định sẽ không đứng ở bên ngoài nhìn. Như vậy thì cô sẽ không còn chuyện để làm nữa.

Còn cuộc điện thoại của người nọ...Không có chút tác dụng gây lo lắng nào.

Nói như vậy, bây giờ cô thật sự rảnh rồi, tất cả những chuyện khác đều có người làm, nên việc cô cần làm là tranh thủ lúc có thời gian rảnh rồi này thôi.

Mạc Thiên theo Trang Nhã Khanh tới trường học của Mạc Thiên, nhưng Tiểu Viêm lại chuyển trường rồi! Mạc Thiên vô cùng ngạc nhiên.

"À...Mình đang nghĩ xem nguyên nhân là gì?" Mạc Minh Vọng thật đúng là đủ âm hiểm, lại có thể nghĩ đến việc chuyển trường cho Tiểu Viêm, nhất định là biết Thiên Thiên sẽ lên lút đến trường học gặp Tiểu Viêm. Đúng là cái tên nham hiểm xảo quyệt.

"Anh ấy không muốn để mình gặp Tiểu Viêm." Mặt Mạc Thiên trắng bệch, Mạc Thiên hiểu làm rồi.

"Không phải."

"Không cần an ủi mình. Nhưng anh ta không muốn cho mình gặp thì mình không gặp được sao?" Đó là con trai cô, làm sao có thể thật sự không gặp được.

"Ừ." Trang Nhã Khanh rất muốn nói, Mạc Minh Vọng, anh thành công rồi.

"Có muốn đến nhà mình không?" Mạc Thiên đề nghị.

Trang Nhã Khanh khẽ gật đầu. "Được thôi." Cô còn chưa từng nhìn thấy hoàn cảnh sống của Thiên Thiên trong nhiều năm sau khi cô rời khỏi đây nữa.

Mạc Thiên mang theo chìa khóa.

Vốn là muốn đợi Tiểu Viêm tan học, như vậy không muốn cô gặp thì cũng có thể nhìn thấy, nhưng không ngờ không gặp được Tiểu Viêm mà lại gặp được Mạc Minh Vọng.

Hôm nay Mạc Minh Vọng lại không đi làm, đối với người làm việc điên cuồng như Mạc Minh Vọng, Mạc Thiên biết Mạc Minh Vọng nhiều năm như vậy

nhưng chưa từng thấy anh ta như thế này.

Mạc Minh Vọng ngồi dưới đất, tựa vào ghế sofa uống rượu, nhìn vô cùng yên tĩnh.

Mạc Minh Vọng hoàn toàn không chú ý đến xung quanh cho nên cũng không phát hiện hai vị khách không mời vừa mới bước vào nhà, vô cùng nhập tâm uống rượu.

Ngoại trừ chai rượu trong tay Mạc Minh Vọng kia, bên cạnh còn có một cái bình rỗng khác, trên bình còn dán nhãn Whisky khác.

"Anh, anh đang làm gì vậy?" Mạc Thiên nhíu mày, cô chưa từng thấy Mạc Minh Vọng có dáng vẻ sa sút tinh thần như vậy. Mặc dù không khoa trương giống như phim thần tượng, mặc kệ râu, tóc không được cắt. Mạc Minh Vọng vẫn sạch sẽ gọn gàng, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác được anh ta vô cùng suy sụp. Hoàn toàn sụp đổ hình tượng trước đây.

Lúc này Mạc Minh Vọng mới biết có người vào. Ánh mắt sáng rõ, không có chút mê mang nào, điều này chứng minh một chuyện, tư lượng của Mạc Minh Vọng rất tốt, vẫn chưa uống say.

"Em tới đây làm gì?" Ngữ khí của Mạc Minh Vọng thật không tốt, vô cùng không tốt.

Bây giờ Mạc Thiên mới cảm thấy xấu hổ: "Đến gặp Tiểu Viêm."

"Tiểu Viêm? Không phải đến gặp anh sao?"

Mạc Minh Vọng, anh xác định là anh đã uống rượu rồi sao? Mặc dù ánh mắt vẫn lợi hại như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy anh ta đã uống rượu rồi. Trang Nhã Khanh không nói gì, yên lặng đứng ở một bên.

Nói không chừng, lần này hai người có thể làm hòa với nhau.

"À... Anh chuyển trường cho Tiểu Viêm sao? Chuyển tới trường nào?" Mạc Thiên vội vàng nói sang chuyện khác.

"Ngày đó em nói không thích anh là thật sao?" Làm sao Mạc Minh Vọng để ý đến chuyện Mạc Thiên đang nói lãng sang chuyện khác được, từng bước ép sát hỏi.

"..."

"Có phải em hận anh không? Mấy năm nay..."

"Không, em chưa từng hận anh." Mạc Thiên phủ nhận. Đúng rồi, cho dù Mạc Minh Vọng có làm bao nhiêu chuyện quá đáng thì cô cũng không có khả năng hận anh ta.

"Vậy thì tại sao, tại sao muốn ly hôn với anh, tại sao lại nói với hai đứa nhỏ là không thích anh?" Quả nhiên là đã uống rượu rồi. Mạc Minh Vọng tỉnh táo sẽ không nói như vậy.

Mạc Thiên có chút không dám nhìn thẳng, cô không biết nên trả lời vấn đề của Mạc Minh Vọng như thế nào.

Mạc Minh Vọng không đợi được đến lúc Mạc Thiên trả lời, dùng tay kéo Mạc Thiên lại gần, ôm cô vào trong lòng: "Tại sao không trả lời anh?"

"Em..."

"Em cái gì?"

"Em cảm thấy hai người không yêu nhau ở cùng một chỗ sẽ không hạnh phúc, em hi vọng hai người sẽ hạnh phúc."

"Không phải là không yêu nhau, em là của anh, vĩnh viễn là của anh." Không quan tâm có phải vẫn còn có một cái bóng đèn vô cùng lớn ở đây hay không, Mạc Minh Vọng nâng mặt Mạc Thiên lên, cúi xuống hôn mạnh lên môi cô.

Thật sự, rất sâu nha.

Trang Nhã Khanh hạn chế nhìn trực tiếp, thức thời tránh đi. Đương nhiên, trước khi tránh ra, Trang Nhã Khanh cũng nhìn no nết rồi.

Cuối cùng cũng có thể nếm hương vị của người phụ nữ trong ngực rồi. Hạnh phúc? Hạnh phúc là gì? Anh ta không biết, chỉ biết nếu không có Mạc Thiên bên cạnh thì vĩnh viễn sẽ không hạnh phúc.

Trang Nhã Khanh đi vào một phòng ngủ nhỏ, thật ra cũng không tính là nhỏ, bên trong có đầy đủ mọi thứ, bao gồm các thứ như giá sách, máy tính, tủ quần áo. Trên giá sách còn có nhiều loại sách, rất nhiều loại sách có tính chất triết học, còn có sách về phương diện tài chính, cấp bậc đại học, còn có về danh nhân thế giới, phần lớn những sách này Trang Nhã Khanh đều đã xem qua, có rất nhiều sách có nội dung rất sâu sắc, cũng không dễ hiểu.

Nếu như trong phòng còn có một vài mô hình, trên giường còn trình bày quần áo của trẻ con, trên tường còn có rất nhiều áp phích, thiếu chút nữa Trang Nhã Khanh đã cho rằng đây là phòng của Mạc Minh Vọng.

Thì ra đây là phòng của Tiểu Viêm!

Tiểu Viêm đọc những loại sách này sao? Trang Nhã Kinh không thể nào tin được, dù có là đứa trẻ thiên tài, là đứa trẻ vài tuổi thì dù có thông minh thế nào thì cũng chỉ có thể xem sách trung học gì đó, các loại sách do nghiên cứu sinh mới học gì đó... nếu Tiểu Viêm thật sự xem những sách này thì Trang Nhã Kinh thật sự có thể nói đây chính là thiên tài hiếm có.

Thật ra Trang Nhã Kinh cũng đoán không sai, thật ra Tiểu Viêm cũng không xem những sách này, có xem cũng không hiểu. Những sách này đều là những sách mà Mạc Minh Vọng đã từng xem, Tiểu Viêm cảm thấy có hứng thú, đúng lúc Mạc Minh Vọng những sách này không còn có tác dụng nữa cho nên mới đưa sang phòng của Tiểu Viêm.

Thật lâu sau, Mạc Thiên mới tìm Trang Nhã Kinh.

“Nhanh như vậy sao?” Trang Nhã Kinh còn cho rằng...

“Cậu cho rằng có chuyện gì?”

“Haha, không có gì.” Trang Nhã Kinh cười.

Mạc Thiên liếc Trang Nhã Kinh một cái, cô còn không hiểu Trang Nhã Kinh sao, chắc chắn lại nghĩ lệch đi rồi. “Anh ấy ngủ thiếp đi rồi.”

“À... Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Gặp Tiểu Viêm, đừng quên mục đích hôm nay của chúng ta.”

“Cậu đã làm hòa với Mạc Minh Vọng chưa?” Sắc mặt Thiên Thiên đã tốt hơn nhiều rồi, cả người cũng lộ ra sắc thái vui mừng, càng nhìn càng thấy chói lọi, đây là lần đầu tiên Trang Nhã Kinh thấy Mạc Thiên như vậy sau mười năm gặp lại. Xem ra Mạc Thiên đã hiểu rõ tâm ý của Mạc Minh Vọng, cho nên nét mặt mới rạng rỡ, giống như biến thành một người khác vậy.

“Mình muốn anh ấy nói ra lúc anh ấy tỉnh táo.” Vừa rồi anh trai...không, chồng cô nói, anh ấy yêu cô, chỉ là không biết nên đối mặt với cô như thế nào. Dù sao, người cha đã chết của cô cũng là một phần nguyên nhân tạo nên chuyện này. “Còn nữa, chúng ta cũng cần giải quyết áp lực tâm lý của anh ấy...năm năm nay, anh ấy cũng không tốt hơn mình bao nhiêu.”

Cô hiểu rõ nguyên nhân khiến Mạc Minh Vọng không tốt với cô, cô cũng biết Mạc Minh Vọng chuyển ra cũng vì tốt cho cô, chính là sợ lúc anh không có ở nhà cô sẽ bị mẹ đánh.

Thì ra lúc say rượu anh lại thăng thần như vậy, trước kia chưa từng thấy anh uống rượu, bây giờ cũng biết là tại sao rồi.

“Ừ, đương nhiên là phải làm vậy rồi.”

“Cảm ơn cậu, Nhã Kinh.”

“Cảm ơn gì? Mình cũng không làm gì.”

“Thấy phương pháp của cậu hiệu quả thôi. Được rồi, vừa rồi mình mới moi được địa chỉ trường học mới của Tiểu Viêm trong miệng của anh ấy, chúng ta đi gặp Tiểu Viêm đi.” Dễ dàng bị cô khai thác đến vậy, về sau không thể để người khác gặp anh lúc anh ấy uống say được, nếu không thì không phải chuyện gì cũng nói ra sao?

“Ừ.”

Thật ra trường học mới của Tiểu Viêm cũng không quá xa. Đáng ra với số tuổi hiện tại của Tiểu Viêm thì bé mới chỉ học năm nhất của tiểu học thôi, nhưng do Tiểu Viêm có thiên phú, cho nên bây giờ Tiểu Viêm đã học năm thứ ba tiểu học rồi.

Tiểu Viêm thấy Mạc Thiên và Trang Nhã Kinh ở cửa, khẽ giơ tay lên: “Thưa cô, em xin phép.”

Cô giáo cũng thấy hai người ở cửa, cũng không phải là người không hiểu chuyện, gật đầu đồng ý. “Được rồi, ra ngoài đi. Các bạn khác tiếp tục học.” Cô rất thích đứa nhỏ Mạc Viêm này, chưa nói đến chuyện nhỏ như vậy mà đã rất thông minh, bề ngoài cũng rất đáng yêu, bình thường cũng lễ phép, không thích cũng khó. Đứa nhỏ này mới chuyển đến đây không đến một tuần đã bắt được tất cả trái tim của thầy cô ở đây, đặc biệt là các cô giáo.

“Mẹ, đi.”

“Ừ, Tiểu Viêm có nhớ mẹ không?”

Có ạ. Lần này mẹ còn xinh hơn lần trước nữa.” Tiểu Viêm khen. Đúng rồi, lần trước nhìn thấy mẹ, thiếu chút nữa bé không nhận ra, mẹ đẹp hơn rất nhiều. Nhưng không hiểu tại sao, bề ngoài của mẹ không thay đổi quá nhiều, chỉ là thấy càng ngày mẹ càng đẹp hơn thôi.

Mạc Thiên vui vẻ hôn Tiểu Viêm một lúc: “Con trai, miệng của con càng ngày càng ngọt nhé, có phải đã nói với rất nhiều bạn nữ rồi không?”

“Không phải, Tiểu Viêm chỉ thích khen mẹ thôi, không có cô gái nào xinh hơn mẹ đâu.”

“Haha.” Mạc Thiên lại càng vui vẻ rồi. Hôm nay tới đây thật không vô ích, biết rõ tâm tư của chồng, cũng nhận được khích lệ của con trai bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cố Triệt gặp nạn.

Trang Nhã Khanh muốn bắt được một cái gì đó trong cảnh tượng bất chợt hiện lên kia, nhưng lại bất lực. Cho dù cố nghĩ lại như thế nào thì cô cũng chỉ thấy hình ảnh sóng thần mà thôi.

Trong lòng cảm thấy buồn bực, không biết vì nguyên nhân gì, giống như đã xảy ra chuyện lớn gì đó, là chuyện làm cô đau lòng.

Bối rối uống một ngụm nước, Trang Nhã Khanh hạ cốc nước xuống, ngồi trên ghế sofa.

"Sao vậy?" Hạ Tĩnh Thiên chưa bao giờ thấy Trang Nhã Khanh như vậy, mặt trắng mét, nhìn tình hình rất không ổn. Ngồi bên cạnh Trang Nhã Khanh, cậu đặt tay lên trán cô kiểm tra một chút, không bị sốt. Bắt mạch cho cô, cũng không có bệnh. Nhưng tim lại đập rất kỳ quái, cảm giác vô cùng hỗn loạn.

"Không có chuyện gì." Bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, thì cô biết giải thích như thế nào? Chẳng lẽ nói mình có cảm giác sóng thần sắp xảy ra sao?

Lúc này Mạc Thiên mới xuống tầng. Lúc mới về, cũng biết Trang Nhã Khanh và Hạ Tĩnh Thiên đang bàn luận chuyện về người phụ nữ bị bọn họ bắt được kia, đây là không phải là chuyện mà những đứa nhỏ như Tiểu Nguyệt nên biết, cho nên cô mới dẫn đứa nhỏ lên tầng.

"Nhã Khanh, cậu sao vậy?" Lúc mới về còn tốt, tại sao mới một lúc sắc mặt lại trở nên khó coi như vậy? "Có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Về người phụ nữ kia sao?" Không phải người phụ nữ kia chết rồi chứ? Mạc Thiên nghĩ thầm.

"Không phải, mình không sao. Mình đi tắm, hôm nay mình không muốn ăn cơm tối, lát nữa không cần gọi mình." Trang Nhã Khanh lắc đầu, đứng dậy đi lên tầng.

Nằm trong bồn tắm lớn, Trang Nhã Khanh nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Tại sao vẫn như vậy, cảm giác nặng nề giống như có tảng đá đè lên, cảm thấy vô cùng khó thở. Chẳng lẽ thật sự đã có chỗ xảy ra sóng thần soa? Nhưng có liên quan gì đến cô? Bây giờ cô đang ở thành phố, còn ông già kia ở trong núi, cả hai nơi đều không có khả năng gặp sóng thần. Người thân thiết nhất của mình cũng không có khả năng gặp phải sóng thần, vậy thì mình đang lo lắng chuyện gì? Trang Nhã Khanh không nhận ra những điều mà cô đang lo lắng là những thứ mà mọi người hoàn toàn không biết.

Cô sẽ đau lòng, nhưng sẽ không có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Tất cả mọi người ở thành phố A, hoặc là ở Yên Kinh, dù sao đều ở những nơi an toàn...Không đúng, Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm!

Không phải Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm phải ra ngoài làm chuyện gì đó sao? Có phải...

Trang Nhã Khanh đứng phắt dậy, tùy tiện lau người, khoác áo sau đó xông thẳng ra ngoài. Cảm điện thoại gọi cho Cố Triệt, không có tín hiệu. Tiêu Dật Phàm cũng vậy. Sẽ không thật sự gặp phải sóng thần đâu.

Không biết bọn họ đang ở đâu. Đúng rồi, nhất định là ông nội Tiêu biết. Vợ vội lấy chìa khóa xe, Trang Nhã Khanh nói một câu: "Em có việc cần ra ngoài rồi đi thẳng. Bỏ lại Hạ Tĩnh Thiên và Mạc Thiên đưa mắt nhìn nhau.

Thời điểm ra ngoài đúng lúc gặp Phá Trần đang trở về, Trang Nhã Khanh không nói chuyện với Phá Trần một câu nào mà lái xe đi ngay. Trang Nhã Khanh lại không phát hiện ra, trên xe Phá Trần không chỉ có một người, còn có thêm một người khác, Thẩm Tuyết.

Lúc đến thì Tiêu Mục đang nấu cơm. Ngoại trừ bề ngoài vẫn còn chút bất tiện ra thì những cái khác hoàn toàn không có vấn đề, bản thân cũng có thể tự chăm sóc bản thân, ít nhất bữa ăn trong cuộc sống hàng ngày không cần người khác giúp đỡ. Nếu không thì Tiêu Dật Phàm không có khả năng để ông lại một mình mà rời đi.

Tiêu Dật Phàm có thể đưa ra quyết định chuyện lần này, thật ra cũng do ông trợ giúp. Mặc dù nguy hiểm, nhưng ông tin tưởng cháu mình, lần này chiến đấu vì quốc gia, chiến đấu vì danh dự, cho nên ông vô cùng ủng hộ.

"Ông nội Tiêu, rốt cuộc là Dật Phàm đi đâu ạ?" Trang Nhã Khanh hỏi thẳng.

"Đến nước R." Tiêu Mục không biết tại sao Trang Nhã Khanh lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của cô.

Mẹ nó, Trang Nhã Khanh không nhận được chữ tặc. Phải biết rằng nước R là nước dễ xảy ra động đất sóng thần nhất trên thế giới. Bây giờ thì Trang Nhã Khanh có thể khẳng định là Dật Phàm và Cố Triệt rồi..

Chỉ là không biết theo dự cảm của mình thì sóng thần đã xảy ra chưa. Nếu chưa xảy ra thì sẽ như thế nào, xảy ra rồi thì sẽ như thế nào.

Đang suy nghĩ, Trang Nhã Khanh nhìn thấy thời sự đang báo tin tức mới. Hai phút trước, thành phố F của nước R đã xảy ra sóng thần. Đương nhiên Tiêu Mục cũng thấy, rau xanh trong tay còn chưa kịp rửa bỗng rơi xuống đất. "Phàm Nhi...đang ở thành phố F."

"Ông nội Tiêu, đừng lo lắng, chắc là không có chuyện gì đâu. Nếu bọn họ dễ dàng gặp chuyện không may như vậy, thì không phải bây giờ nước R không còn người nữa sao, toàn bộ đều chết trong động đất sóng thần rồi." Trang Nhã Khanh an ủi Tiêu Mục, cũng tự an ủi bản thân mình như thế.

Đúng vậy, mặc dù cô chưa tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm, nhưng cũng có thể đoán được tám chín phần, dựa vào bản lĩnh của hai người bọn họ, hẳn là không xảy ra chuyện gì đâu.

"Tại sao tôi lại bảo Phàm Nhi đi chứ." Không biết Tiêu Mục có nghe thấy Trang Nhã Khanh nói không, thì thầm tự nói với mình.

Trang Nhã Khanh đỡ Tiêu Mục ngồi lên ghế sofa, đưa cho Tiêu Mục một chén nước, sau đó an ủi Tiêu Mục: "Không sao đâu, bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu, ông đừng lo lắng, con lập tức bay đến nước R rồi sẽ báo tin lại cho ông, ông yên tâm ngủ một giấc đi, ngày mai sẽ không còn chuyện gì nữa rồi."

Trang Nhã Khanh nói xong, Tiêu Mục đã ngủ thiếp đi. Tìm một cái chăn đắp cho Tiêu Mục xong, Trang Nhã Khanh vội vã rời đi. Vừa lái xe vừa gọi đến sân bay đặt vé: "Xin chào, tôi đặt một vé máy bay đến nước R."

"Được, có điều vì thành phố F xảy ra sóng thần, cho nên không thể đến thẳng thành phố F, chúng ta chỉ có thể đến thành phố M."

"Được, có thể. Tôi cần nhanh một chút."

"Vâng, chuyến bay sớm nhất là nửa tiếng nữa, xin hỏi có được không ạ?"

"Được, tôi sẽ tới ngay."

Sau khi đặt xong vé, Trang Nhã Khanh lái xe về phía sân bay, cũng gọi một cú cho Hạ Tĩnh Thiên: "Nhị sư huynh, tối nay em không về, em phải bay đến nước R một chuyến."

"Em đi nước R làm gì?" Cậu vừa thấy tin tức, cậu không biết lúc này Nhã Nhã đến đó làm gì?

"Có việc, em đang vội, không nói nhiều nữa, không cần lo lắng cho em." Nói xem Trang Nhã Khanh lập tức cúp điện thoại, đồng thời cũng chặn lời mà Hạ Tĩnh Thiên sắp nói ra. Nhã Nhã, sư tỷ đến đây.

Tình cảm giữa Trang Nhã Khanh và Thẩm Tuyết vốn rất tốt, Thẩm Tuyết đến đây, Hạ Tĩnh Thiên còn nghĩ rằng cô sẽ rất vui, không ngờ lại như vậy.

Trang Nhã Khanh lại gọi cho Cố Triệt, vẫn không liên lạc được. Tiếp tục gọi cho Tiêu Dật Phàm, cũng không liên lạc được.

Trong lòng vừa cảm thấy bức dọc vừa cảm thấy nóng nảy. Trang Nhã Khanh tắt điện thoại. Sau khi đăng ký xong, Trang Nhã Khanh càng cảm thấy hốt hoảng. Lại nghĩ, tại sao mình có thể tâm loạn như vậy được? Đã lâu không có cảm giác như vậy, lần trước chính là lúc biết bản thân có thai...

Tiêu Dật Phàm, Trang Nhã Khanh đối xử với anh như một người bạn. Cố Triệt, Trang Nhã Khanh có tình cảm với anh, cũng muốn ở cùng một chỗ với anh, cũng đã nói rõ với anh rồi cũng bị cự tuyệt rồi. Cũng định bỏ cuộc rồi, nhưng bây giờ cô vô cùng bối rối, vô cùng sợ bọn họ xảy ra chuyện, những lời nói để an ủi Tiêu Mục cũng chỉ là an ủi mà thôi. May mắn thì không sao, nếu không may mắn thì đoán chừng không có cách nào chống lại thiên nhiên rồi.

Khoảng cách giữa hai nước cũng không quá xa, bay hai giờ đã đến rồi. Máy bay hạ cánh, Trang Nhã Khanh đến thẳng cửa hàng bán ô tô. May mà bây giờ cửa hàng vẫn mở, thật sự rất thích tinh thần chuyên nghiệp của bọn họ.

Trang Nhã Khanh mua một chiếc không có thương hiệu, nhưng tốc độ thật sự tốt hơn. Tiêu chuẩn lựa chọn, thứ nhất tốc độ có khả năng bắt kịp, thứ hai là không đắt, đến lúc xong việc vất vả mình cũng không đau lòng.

Trang Nhã Khanh biết, bây giờ thành phố F đã xảy ra việc, chắc chắn tất cả các đoạn đường dẫn đến thành phố F đều đã bị chặn rồi, dù không có thì mình không tự lái thì cũng không thể tới nhanh được, cho nên Trang Nhã Khanh mới sáng suốt lựa chọn tự mình lái xe.

Nhân viên lái xe vốn cảm thấy vô cùng khó chịu, hơn nửa đêm, làm gì còn ai mua xe, nhưng không biết tại sao, đêm nay lại bắt bọn họ phải tăng ca. Vốn cảm thấy vô cùng nhàm chán, không ngờ đêm nay đã bán được mấy chiếc xe tốt rồi. Xem ra ông chủ thật sự sáng suốt. Hơn nữa những người mua này cũng không nói dông dài gì đó, chọn lựa một lát, trên cơ bản đều chọn xe xong thì trả tiền ngay, không lãng phí thời gian.

Ông chủ của bọn họ quả thật vô cùng sáng suốt, cũng rất biết buôn bán, lại có thể bán vào thời điểm này. Giờ này thì làm gì còn cửa hàng xe nào mở, chỉ có mỗi cửa hàng của bọn họ, hơn nữa còn là nơi không xa sân bay cho nên buôn bán tốt hơn bình thường rất nhiều.

Vừa rồi bọn họ còn mới bán một chiếc xe cho một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Trang Nhã Khanh tăng tốc độ lên lớn nhất, lái về phía thành phố F.

Khoảng cách giữa thành phố M và thành phố F cũng không quá xa, trên cơ bản là cùng một đường cao tốc, Trang Nhã Khanh lái xe cũng thuận buồm xuôi gió. Bây giờ cũng là hơn nửa đêm, nên sẽ không xảy ra tình trạng chen chúc kẹt xe nên càng thuận lợi hơn.

Trang Nhã Khanh lại gọi lần nữa, lần này thông nhưng lại không có ai tiếp. Thành phố F, nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng cô phải đi tìm từng nơi thì hơi khó. Làm sao bây giờ đây? Bây giờ lại không thể liên lạc với cả hai người bọn họ.

Trang Nhã Khanh còn chưa tới thành phố F thì đã hiểu được thiên tai lần này có bao nhiêu thảm thiết. Nơi nơi đều có dấu vết ngập nước, đây là nơi có độ cao cao nhất so với mực nước biển, nơi có độ cao thấp hơn một chút thì đã ngập trong nước rồi.

Huống hồ, rất nhiều công trình kiến trúc đã sập rồi, có điều đa phần vẫn đồ sộ đứng thẳng. Dù sao đây cũng là nơi thường xuyên phát sinh những chuyện như thế này, cho nên cũng có yêu cầu rất cao về công trình kiến trúc, trình độ phòng chấn động cũng đạt đến trình độ cao nhất trên thế giới rồi.

Sóng thần phải lớn như thế nào thì tất cả nhà cửa ở đây mới sập hết? Nơi này vẫn cách bờ biển một đoạn nữa, một bên là phía nam, một bên là phía bắc của thành phố F.

"Nơi này xảy ra sóng thần và động đất nghiêm trọng cấp tám, nếu cô không có chuyện quan trọng thì không cần đi qua." Trang Nhã Khanh bị cảnh sát ngăn cản.

Trang Nhã Khanh giải thích với người ta rằng người thân của cô ở trong thành phố, nhất định phải gặp được bọn họ thì mới an tâm được. Cô đi vào còn có mục đích khác, cô có thể giúp đỡ những người gặp nạn khác, cô phải chứng minh mình thật sự biết y thuật thì mới để cô đi vào. Cảnh sát còn nói cho cô biết nơi cứu trợ, những người còn sống sót đều ở nơi đó. Nhân viên cứu trợ vẫn tiếp tục tìm kiếm những người may mắn còn sống.

Xem ra khởi đầu còn không quá tệ, bây giờ Trang Nhã Khanh cũng biết trận thiên tai này lớn như thế nào rồi. Đến nơi thấp hơn mặt nước biển một chút thì toàn bộ đều bị nhấn chìm rồi.

Trang Nhã Khanh tìm đến trạm cứu trợ, thuận lợi tiến vào. Trạm cứu trợ cũng rất ẩm ướt, nhưng vẫn còn tốt hơn những nơi bị chìm khác. Ở đây cao hơn mực nước biển, cho nên có tốt hơn một chút. Hơn nữa bây giờ nước biển không còn dâng lên nữa, nước cũng từ từ rút đi. Nói từ từ nhưng thật ra là rất chậm.

Ở đây cũng không lớn, nhà cũng không cao, chừng vài tầng, cũng đủ để sắp xếp những người được cứu giúp. Bây giờ cũng không có nhiều người, được sắp xếp giải rác. Trang Nhã Khanh đảo một vòng, nhưng không thấy Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm.

Nhân viên cứu trợ vẫn đang tiếp tục cứu người.

Nếu Trang Nhã Khanh đã đến đây, hơn nữa còn đến vì lý do như vậy thì không có khả năng không làm gì. Nhưng Trang Nhã Khanh cũng không muốn ở đây chờ đợi, đây cũng không phải là tác phong của cô. Nếu cô muốn chờ, thì sẽ không chạy suốt đêm đến đây, nếu chờ thì ở nhà cũng như vậy thôi.

"Tôi muốn đi tìm người." Trang Nhã Khanh sử dụng tiếng nước R chuẩn nói với người quản lý của người ta. Trước kia không sao, bây giờ Trang Nhã Khanh sẽ không lộ ra mình là người nước Z, dù sao hai nước đang ở vào tình huống giương cung bạt kiếm như vậy, nếu biết mình là người nước Z, nói không chừng sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

Ngay trong nước mình cũng xảy ra tình trạng đập xe đập cửa tuềnh, mặc dù chuyến bay giữa hai nước không bị hủy bỏ, nhưng trên cơ bản không có ai dám đi, vừa rồi lúc soát vé máy bay cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, chính là sợ mình sang nước R sẽ bị người dân của nước người ta thỏa mạ và công kích.

Trang Nhã Khanh nói tiếng nước R, cho nên cũng không bị nghi ngờ.

"Tiểu thư, ở bên ngoài rất nguy hiểm. Chúng tôi biết cô lo lắng cho bạn của mình, nhưng cô vẫn nên đợi ở đây thôi, chúng tôi sẽ tìm bọn họ giúp cô." Đối phương trả lời như vậy.

Nhìn Trang Nhã Khanh, một cô gái dịu dàng như vậy, làm sao anh ta có thể không biết xấu hổ để cô làm chuyện nguy hiểm như vậy được? Ra ngoài tìm người, ngộ nhỡ lại xảy ra sóng thần thì chắc chắn sẽ không còn khả năng sống sót.

"Tôi nhất định phải đi."

"Cô suy nghĩ thật cẩn thận, nhân viên cứu trợ của chúng tôi được huấn luyện chuyên nghiệp, nhất định sẽ tốt hơn là cô tự mình đi tìm." Nhìn dáng vẻ của cô là biết, cô nhất định là thiên kim đại tiểu thư, chắc chắn bình thường được bảo vệ rất tốt, nói không chừng đi theo còn làm vướng chân. Hơn nữa, anh ta cũng không hi vọng một cô gái xinh đẹp như vậy bị mất mạng.

"Tôi nhất định phải đi." Trang Nhã Khanh đã hạ quyết tâm thì không ai có thể thay đổi được, cô tự có năng lực bảo vệ tốt bản thân. Không thể bảo vệ mình thì nói gì đến chuyện cứu người, đây là tôn chỉ từ trước đến nay của Trang Nhã Khanh cô. Vẫn còn một tôn chỉ khác, chính là nếu vì cứu người khác mà hy sinh bản thân thì Trang Nhã Khanh sẽ nói thẳng là KHÔNG.

"Được rồi, nhưng cô phải ở cùng với người của chúng tôi, nếu không thì chúng tôi cũng không có biện pháp bảo đảm an toàn của cô." Cuối cùng cũng

nhả ra rồi.

Trang Nhã Khanh cũng không muốn phải đợi sự đồng ý của người khác, mà là do bản thân không có dụng cụ hay phương tiện nào khác, không lẽ cô lặn người không xuống nước tìm người? Mẹ nó, vậy thì khẳng định người còn chưa tìm được thì đã chết đuối rồi. Cô cần thuyền để cứu sống bọn họ.

Nếu người này vẫn không đồng ý thì Trang Nhã Khanh sẽ ra tay cướp lấy, người này vẫn còn sáng suốt, đồng ý với cô, nếu không thì đã...

Người đi tìm cùng với Trang Nhã Khanh là nhân vật công chúng, cũng là ngôi sao. Trang Nhã Khanh từng xem phim mà anh ta diễn. Không ngờ có có thể gặp được ngôi sao không ngáy ngủ ở nhà đảm bảo an toàn của bản thân mà lại chạy đến tham gia vào đội cứu hộ, Trang Nhã Khanh cảm thấy người này cũng không tệ lắm. Nếu vì tuyên truyền thì chỉ cần ở lại trạm cứu trợ là được, phát đồ ăn, thức uống cần cho những người gặp nạn, an ủi hỏi thăm bọn họ, chụp mấy tấm hình là có thể đạt được mục đích. Vừa rồi bọn họ có gặp được vài ngôi sao như vậy, nhưng như chàng trai này thì không có.

Người đàn ông này đã lựa chọn chuyện nguy hiểm nhất.

Hai người ra ngoài tìm người, không có máy quay phim, không có đồ bảo hộ, có thì cũng chỉ là một cái áo phao mà thôi.

Rõ ràng người đàn ông này có chút bất mãn với cách sắp xếp như vậy, anh ta vẫn còn nhiều chuyện phải làm, vậy mà bây giờ lại bị bố trí đi tìm bạn với một con bé. Anh ta tới đây không phải để chơi, thời gian rất quý giá. Cho nên suốt đường đi người đàn ông này không cho Trang Nhã Khanh một sắc mặt hòa nhã.

Từng xem phim anh ta đóng không có nghĩa là Trang Nhã Khanh biết tên của anh ta, Trang Nhã Khanh thích xem phim chứ không thích tìm hiểu tên của diễn viên.

"Tôi là Trang Nhã Khanh, xin hỏi anh tên là?" Thời gian ở chung còn dài, không có khả năng không nói chuyện với nhau câu nào. "Cô là người nước Z?" Trang Nhã Khanh nói tên ra, cũng không khó đoán ra. Trang Nhã Khanh cảm thấy người đàn ông này sẽ không vì cô là người của nước Z mà có làm ra hành động gì quá khích.

"Đúng."

"Tại sao cô lại dám một mình đến nước của chúng tôi, chẳng lẽ không sợ người nước tôi làm gì cô sao?"

"Không sợ, tôi chỉ sợ bị làm phiền thôi, cho nên vừa rồi mới không nói ra sự thật..."

"Vậy thì tại sao bây giờ cô lại nói?"

"Tôi cảm thấy anh không phải là người như vậy."

"Người của nước cô phiền toái như cô sao?" Bỗng nhiên người đàn ông cảm thán. Ngờ khi đã tốt hơn rất nhiều, xem ra đã không còn bài xích Trang Nhã Khanh như lúc đầu nữa rồi.

"Không phải bây giờ chúng ta có năng lực cứu người giống nhau sao? Mặc dù là vì đi tìm bạn tôi, nhưng cũng không nói là khi tìm thấy người khác thì còn muốn anh không quan tâm, khoanh tay đứng nhìn." Nếu là như vậy, thì cô tự mình đi tìm sẽ tốt hơn.

"Tên tôi là Hạo Xuyên." Hạo Xuyên vươn tay ra, Trang Nhã Khanh cười cười, nắm lấy.

"Rất hân hạnh được biết cô."

"Chuyện này, chúng tôi phải xin lỗi quốc gia các cô rồi." Hạo Xuyên bỗng trở lên nghiêm túc, quay về phía Trang Nhã Khanh cúi sâu người xuống.

Trang Nhã Khanh thụ sủng nhục kinh, bị dọa sợ. Nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy người này không phải là người vì chuyện này chuyện kia mà tùy tiện giận chó đánh mèo lên thân người khác, nên Trang Nhã Khanh vô cùng bất ngờ khi Hạo Xuyên xin lỗi cô như vậy, thật sự, vô cùng kinh ngạc.

"Anh thật sự cho rằng như vậy sao?"

Đúng, nhưng lời nói của tôi hoàn toàn không có tác dụng, cho nên bất lực."

"Không có, anh làm rất tốt." Có thể để tôi có ấn tượng tốt hơn một chút với nhóm người của nước các anh.

"Cô có hận chúng tôi không?"

"Tất cả mọi người đều là vì sinh tồn." Trang Nhã Khanh không trực tiếp trả lời vấn đề của Hạo Xuyên mà nói một câu như vậy.

Cảm xúc ban đầu của Trang Nhã Khanh không quá sâu, nhưng trải qua chuyện này, Trang Nhã Khanh càng hiểu rõ nguyên nhân tại sao nước R lại nhìn làm như vậy. Tất cả đều là vì sinh tồn.

Nước R vốn thiếu đất, hơn nữa còn là một khu vực nguy hiểm, thường xuyên xảy ra động đất sóng thần, cho nên bọn họ cũng không có cách nào khác. Nhưng Trang Nhã Khanh có thể hiểu và đồng tình với lý do bọn họ làm vậy nhưng tuyệt đối không thể tiếp nhận cách bọn họ làm chuyện này, cho nên, nói đến cùng thì Trang Nhã Khanh vẫn hận.

"Không hận? Chúng tôi làm mọi việc trở nên rối rắm như vậy sao?" Hạo Xuyên cảm thấy khó tin, theo như anh ta biết, hai nước đều thống hận lẫn nhau.

Không chờ Trang Nhã Khinh trả lời, bọn họ đã có thu hoạch rồi. Mặc dù không phải tìm được Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm, nhưng bọn họ tìm được hai đứa trẻ. Trên đỉnh một tòa nhà cao tầng. Chỉ có hai đứa nhỏ, người lớn đã chết rồi. Nhưng người chết cũng nên được tôn trọng, cho nên Trang Nhã Khinh và Hạo Xuyên không nói hai lời đứa thi thể người chết và hai đứa trẻ xuống thuyền cứu sinh.

Thuyền cứu sinh vốn không lớn, bây giờ có nhiều người nên trở nên chật chội. Trong hai đứa trẻ, đứa lớn khoảng bảy tuổi, đứa nhỏ cũng chỉ năm tuổi. Nhưng hai đứa đều không khóc, có lẽ trước đó đã khóc cạn nước mắt rồi, hai đứa ghé vào thi thể của cha mẹ, ngủ thiếp đi.

Sau đó lại phát hiện thêm hai người còn sống, nhưng không phát hiện ra Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm. Thuyền cứu sinh đã quá tải, cho nên đành phải quay về.

"Anh về đi, tôi sẽ tiếp tục tìm."

"Nhưng không có thuyền..."

"Không sao, tôi đi tìm trước, lát nữa anh tới đón tôi."

"Rất nguy hiểm." Hạo Xuyên lo lắng nói. Không có thuyền anh ta cũng không dám ra ngoài cứu người... Trang Nhã Khinh có được không?

"Không sao."

"Chúng ta không cần vội như vậy."

"Nhưng bọn họ vội." Nói không chừng muộn một chút sẽ...Lúc này thời gian rất quý giá. "Được rồi, vậy cô cầm cái này, lát nữa tôi sẽ quay lại tìm cô." Hạo Xuyên đưa một bộ đàm cho Trang Nhã Khinh, ở đây điện thoại không còn tín hiệu, chỉ có thể sử dụng cái này.

"Được, có điều, thứ này có thấm nước không?"

"Có thấm nước."

"Vậy có tác dụng gì?"

"Ồ đây còn có cái này, đủ cho hai người..." Hạo Xuyên lấy trên thuyền cứu sinh một vật gì đó, sau đó bơm hơi lên biến thành một miếng tấm phao nổi. Có cái này, Trang Nhã Khinh không cần phải xuống nước nữa.

Có cái này sao không nói sớm, thật là.. "Còn không? Nói không chừng tôi sẽ gặp được người khác nữa."

"Có, nhưng cô không bơm hơi được, bơm hơi được cũng khó mang theo." Hạo Xuyên cau mày, thật sự không dễ làm mà.

Trang Nhã Khinh nói: "Không sao, bơm giúp thôi thêm một cái nữa, có nhựa cao su không? Sẽ dính được hai cái này?"

"Có." Hạo Xuyên biết Trang Nhã Khinh muốn làm như thế nào rồi. Nhanh chóng bơm hơi, sau đó dính hai cái vào một chỗ.

Trang Nhã Khinh thả hai cái đó vào trong nước rồi nhảy lên.

"Tôi sẽ quay lại nhanh thôi."

"Được."

Trang Nhã Khinh gạt nước, bắt đầu tìm Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm, bây giờ đã là ba rưỡi sáng rồi, chỗ nào cũng tối đen, Trang Nhã Khinh chỉ có một chiếc đèn pin, cho nên tốc độ tìm rất chậm. Không dám bỏ qua một chỗ nào, không có gì cũng muốn lại gần, sợ là sẽ bỏ lỡ thì sẽ làm cho người ta hối hận.

Cô gặp Cố Triệt, nhưng phải bỏ qua cũng đã cảm thấy tiếc nuối rồi. Nếu tiếp tục để vượt mất tính mạng của anh thì càng khiến cho người ta... Vận khí của Trang Nhã Khinh rất tốt, cô tìm được Cố Triệt. Không phải là cô tìm được anh, mà là anh tìm được cô.

Cố Triệt ngấm nước trong suốt mấy giờ đồng hồ, bơi mấy giờ trong nước, nếu không phải anh có ý chí và thể lực siêu mạnh thì trải qua sóng thần cũng đã hết sức rồi. Nhưng anh vẫn luôn luôn duy trì.

Lúc ấy anh ở cạnh biển, nhàn rỗi không có việc gì, nên muốn ra ngoài một chút, để gió biển thổi vào người. Đây là thói quen của anh, lúc có tâm sự sẽ đi dạo, làm như vậy tâm trạng sẽ tốt hơn một chút. Đôi khi áp lực quá lớn cũng sẽ đến bờ biển nhìn sóng biển. Chỉ là không ngờ, hôm nay anh lại xui xẻo như vậy, lại gặp được động đất và sóng thần trăm năm khó gặp.

Trước sóng thần anh đã nhận ra có điều không hợp lý, khả năng quan sát của anh không phải giả, có nên cảm thấy có thể xảy ra chuyện cho nên lái xe về hướng ngược lại. Về sau nước biển lấn đến gần, anh cũng lựa chọn bỏ lại xe. Nếu không đến lúc đó xe cũng không lái được, còn mình bị vây ở trong xe thì chết là chuyện không thể nghĩ ngờ rồi.

Trong thời điểm nguy hiểm, Cố Triệt lựa chọn phương pháp chính xác nhất.

Cuối cùng Cố Triệt cũng thấy ngọn đèn, cũng là thấy hi vọng, cho nên Cố Triệt không chút do dự tăng tốc độ bơi về phía này, kéo tấm phao của Trang Nhã Khinh.

“Giúp tôi một tay.” Cố Triệt nói như vậy.

Lúc này mà còn ở đây thì nhất định là đi tìm người rồi. Cố Triệt không thể bỏ qua cơ hội này được, có thể đây chính là cơ hội duy nhất của anh.

Trang Nhã Khinh không nhìn thấy Cố Triệt, mãi cho đến khi anh giữa tấm phao của cô lại, nói câu kia, Trang Nhã Khinh mừng rỡ như điên: “Cố Triệt!”

Cố Triệt nghe thấy giọng của Trang Nhã Khinh mới biết, thì ra là cô.

“Là cô sao? Tại sao cô lại tới đây?”

“Tôi tới tìm anh.” Trang Nhã Khinh kéo Cố Triệt lên. “Tiêu Dật Phàm đâu?”

“Không biết, tôi không đi cùng cậu ấy. Tại sao cô lại ở đây?”

“Tôi tới tìm các anh.”

“...” Cố Triệt không biết nên trả lời như thế nào, một lát sau, Cố Triệt mới nói: “Đến tìm Dật Phàm?”

Xem ra có người vẫn không thể nào nguyên ý thừa nhận tình cảm của Trang Nhã Khinh với mình. Trang Nhã Khinh lắc đầu, nhìn thẳng vào Cố Triệt, mặc dù xung quanh tối mịt, nhưng với hai người thì ban đêm cũng không thành vấn đề. Ngược lại, dưới ánh đèn mong manh, ánh mắt của Trang Nhã Khinh càng thêm nóng bỏng, còn có thêm một chút nghiêm túc. Trang Nhã Khinh nhìn đến mức Cố Triệt cảm thấy chột dạ quay đầu sang chỗ khác.

“Không phải, tôi tới tìm anh.”

“Tôi...” Tôi đã có hôn ước, không có khả năng...chỉ trách giữa chúng ta hữu duyên vô phận thôi. Cố Triệt nghĩ thầm.

“Lúc anh đi Tiêu Dật Phàm ở đâu?” Nói là đến tìm Cố Triệt, nhưng Trang Nhã Khinh cũng không thể đạt đến trình độ trọng sắc khinh bạn, thật sự không tìm thấy anh ấy thì sẽ về luôn, nếu Trang Nhã Khinh cô mà như vậy thì thật sự làm cho người ta khinh bỉ rồi.

“Vẫn còn ở khách sạn.”

“Ở đâu?”

“Phía trước, khách sạn chúng tôi ở cũng khá gần bờ biển.” Bờ biển rất đẹp, trong khách sạn cũng có thể thấy được biển, rất đẹp, cho nên giá cả ở khách sạn kia cũng khá đắt. Nhưng vì đẹp nên khả năng gặp nguy hiểm cũng khá cao, ví dụ như tình huống hiện tại, đúng là thiệt thòi rồi.

Trang Nhã Khinh lập tức bắt đầu chèo về hướng mà Cố Triệt nói.

Cố Triệt nghỉ ngơi trong giây lát, cũng bắt đầu hỗ trợ chèo, tốc độ nhanh hơn nhiều. Trang Nhã Khinh cũng không để Cố Triệt nghỉ ngơi, dù sao thời gian cũng gấp gáp, hơn nữa Cố Triệt cũng biết cực hạn của mình, một chút việc sẽ không làm khó được anh, tóm lại là sẽ không mệt chết. Hai người đương nhiên là sẽ nhanh hơn một người rồi.

“Hai người ở tầng mấy?”

“Tầng cao nhất, nhìn tình huống hiện tại, hẳn là chưa ngập đến tầng trên cùng, chỉ cần kiến trúc của khách sạn đúng quy cách và không bị vỡ tung.” Cố Triệt trả lời. Động tác trên tay cũng nhanh hơn. Có lẽ vẫn còn tốt, dù sao đó cũng là khách sạn nổi tiếng nhất nước R, nói thế nào thì vẫn tốt hơn những nơi khác. Hơn nữa, nơi đó vẫn cách trung tâm sòng thần một khoảng.

Để phối hợp, Trang Nhã Khinh cũng ra sức để động tác nhanh hơn, nếu không thì tấm phao sẽ không tiến lên phía trước mà sẽ xoay tròn.

Quả nhiên, khách sạn không bị sập, cũng không bị nhấn chìm hoàn toàn, Trang Nhã Khinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc này bộ đàm vang lên, Trang Nhã Khinh chạm nhẹ vào nó: “Cô đang ở đâu?”

Trang Nhã Khinh nhìn bốn phía bây giờ không chỉ có một màu đen nữa, còn có rất nhiều công trình bị nhấn chìm, những thứ còn lại là những tòa nhà cao hơn một chút, dưới lực rung chấn mạnh vẫn lộ ra một cái đầu. Trang Nhã Khinh không biết đây là đâu. “Khách sạn anh ở tên là gì?”

“Khách sạn Anh Việt.”

“Bên cạnh cô có người sao? Cô tìm được bạn rồi à?” Hạo Xuyên nghe được giọng của Cố Triệt nên hỏi.

“Đúng, mới tìm được một thôi, vẫn còn thiếu một người, chắc là đang ở bên trong của khách sạn Anh Việt.” Trang Nhã Khinh cung cấp tin tức, cô có thể tìm được Tiêu Dật Phàm trước, nhưng tấm phao này chỉ có thể chứa được hai người, Hạo Xuyên vẫn cần phải qua đây.

“Được, tôi lập tức tới ngay.” Hạo Xuyên nói, đang chuẩn bị cắt liên lạc thì nghe được âm thanh kỳ quái, sau đó không còn nghe được bất cứ âm thanh nào khác. “Alo, Alo?” Hạo Xuyên không nghe được âm thanh trả lời nào nữa.

Bỗng nhiên cảm thấy thuyền bắt đầu có những rung lắc không theo quy luật, lòng Hạo Xuyên trầm xuống, tăng tốc tiến về phía khách sạn Anh Việt.

Bộ đàm được kết nối, là đội trưởng đội cứu hộ. “Hạo Xuyên, mau trở về đi, rất có khả năng sẽ xảy ra trận sóng thần thứ hai, rất nguy hiểm.” Sóng mạnh như vậy, sẽ không có cách nào để đánh giá độ thương tổn của chiếc thuyền cứu sinh nho nhỏ này.

“Nhưng còn cô gái kia...”

“Không quan tâm được nhiều như vậy đâu.” Mặc dù anh ta cũng cảm thấy tiếc nuối, nhưng anh ta đã từng khuyên cô gái kia, nhưng cô ta không nghe, anh ta cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, chỉ là bản thân anh ta cũng bất lực rồi. Hạo Xuyên là nhân vật hết sức quan trọng trong giới nghệ thuật, nếu Hạo Xuyên gặp chuyện không may, anh ta sẽ không có cách nào nói lại...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Làm sao tôi có thể bỏ anh lại được.

Tất cả thành phố F đều biến thành biển. Lúc Trang Nhã Khinh và Cố Triệt đang cố gắng nhanh chóng tìm được khách sạn Anh Việt, lúc Trang Nhã Khinh còn chưa ngắt liên lạc bộ đàm, thì mặt nước bắt đầu quay cuồng kịch liệt, gần như hai người cùng duỗi tay ra một lúc, bắt lấy tay của đối phương, nhanh như vậy, gần sát như vậy, giống như ngay từ đầu đã ở cùng một chỗ, làm thế nào cũng không tách ra được.

Một cánh tay khác giữ chặt lấy tấm phao dưới người mình, dù sao vào thời điểm này tấm phao có tác dụng rất lớn, chỉ cần kiên trì là có thể vượt qua, đợi đến khi đợt sóng này ngừng lại là bọn họ có thể hoàn toàn an toàn rồi. Không thể ngã khỏi tấm phao.

Dùng hết sức mình, giữ chặt lấy.

Thật ra lúc này hai người hoàn toàn có thể buông tay đối phương ra, dùng hai tay giữ lấy tấm phao, như vậy khả năng sống của hai người sẽ cao hơn nữa. Không phải không biết năng lực của hai người, cảm bằng cả hai tay, tin chắc rằng cả hai người sẽ không rơi ra khỏi tấm phao, nhưng cùng một lúc, hai người đều lựa chọn phương pháp giữ chặt tay đối phương.

Một cơn sóng lớn ập tới, hai người nghênh ngang đối mặt với ngọn sóng kia.

Lúc này Trang Nhã Khinh nghĩ, từ trước đến nay cô đều lấy bản thân làm trung tâm, nếu không có cách nào vượt qua lần này thì kiếp này cũng không phải không thể tiếp thu như thế, bởi vì bên cạnh còn có anh. Thật không ngờ, Cố Triệt cũng nghĩ cũng nghĩ như vậy.

Nhưng đây là tình huống kém nhất. Tốt nhất vẫn là bọn họ có thể sống sót, còn sống, cùng một chỗ.

Trang Nhã Khinh và Cố Triệt có thể kiên trì, nhưng tấm phao dưới thân dưới chấn động mạnh mẽ bị lôi lên, đẩy xuống của sóng thần thì đương nhiên là không thể kiên trì nổi nữa rồi. Cái này vốn do hai tấm phao nhỏ dính vào nhau tạo nên, như vậy có thể chống đỡ được trong bao lâu? Dần dần, hai tấm phao nhỏ bắt đầu tách ra, rồi bị tách một nửa, cuối cùng là tách hoàn toàn.

Dưới áp lực của dòng nước, hai tấm phao nhỏ bị đẩy về hai hướng không giống nhau, Trang Nhã Khinh và Cố Triệt, mỗi người ngồi trên một tấm phao. Muốn tấm phao, hay là...

Đây là lựa chọn vô cùng khó khăn. Nếu tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ bị tách ra, áp lực dưới thân quá lớn. Đốt ngón tay của hai người cũng trở nên trắng bệch, trong màn đêm, cảm thấy có chút quý giá.

Trang Nhã Khinh buông tấm phao của mình ra, vốn muốn dùng chung một tấm với Cố Triệt, mặc dù một tấm phao không thể đỡ được hai người, nhưng cũng có thể có một chút tác dụng, suy cho cùng còn hơn là không có. Ai ngờ, cùng lúc đó, Cố Triệt cũng buông tấm phao của mình ra.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau. Trong màn đêm, vô cùng âm áp, thâm tình.

Làm sao bây giờ? Ngay cả một tấm phao cũng không còn nữa rồi.

Ngắm mình trong nước, tay Trang Nhã Khinh được tay Cố Triệt bao lấy. "Không phải sợ, có tôi." Cố Triệt nói với Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh gật đầu, sau đó lại sợ Cố Triệt không thấy, vội vàng nói. "Được, tôi tin tưởng anh."

Biện pháp duy nhất chính là bơi về phía khách sạn Anh Việt cách đó không xa rồi. Ít nhất cũng có thể chống đỡ được một chút, sẽ không dễ cho mình bị sóng biển cuốn đi.

May mà bây giờ đã bình tĩnh hơn rất nhiều, bắt đầu bơi cũng không khó khăn như thế. Mắt thấy nơi cần đến, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Không biết chân của Trang Nhã Khanh và phải thứ gì đó, trong nháy mắt máu tươi bắt đầu tràn ra, lan trong nước, bắt đầu tản ra. Mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi.

Lúc Trang Nhã Khanh chạm vào thứ gì đó, cơ thể khựng lại, Cố Triệt lập tức ý thức được đã xảy ra chuyện gì đó, bây giờ ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm như vậy, anh lại không bị thương, không cần nghĩ cũng biết có chuyện gì xảy ra rồi: "Kiên trì một lát nữa." Cố Triệt cau mày, trầm giọng an ủi Trang Nhã Khanh, sau đó đặt phần lớn trọng lượng cơ thể của cô lên người mình, tương đương với việc bản thân ôm cô bơi trong nước.

"Không cần, tôi vẫn có thể tự bơi được." Khẽ cắn môi, cô vẫn có thể tự làm được mà.

Nhưng Cố Triệt không muốn để Trang Nhã Khanh cậy mạnh: "Ôm chặt tôi."

Trang Nhã Khanh do dự một lát, nhưng cuối cùng vẫn ôm lấy Cố Triệt. Bây giờ tranh luận cũng không có tác dụng gì, chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Huống hồ Trang Nhã Khanh cũng biết vết thương trên chân mình sâu bao nhiêu. Nói không chừng rất nhanh cô sẽ bị sốc vì mất quá nhiều máu.

Tại sao mùi máu tươi lại nồng như vậy chứ? Trang Nhã Khanh nhíu mày. Mặc dù ở đây không phải là biển nhưng bây giờ cũng giống biển, không khác gì mấy, mùi máu tươi nồng như vậy, sẽ không hấp dẫn động vật ăn thịt gì đó chứ? Như vậy thì xong rồi...

Lần này Trang Nhã Khanh dự đoán chuẩn rồi, lần này giống như miệng quạ đen, nói chính xác rồi.

"Không hay rồi, bên cạnh có cái gì đó." Bỗng nhiên Cố Triệt dừng lại, sau đó lại tăng tốc: "Mau, hình như có động vật lớn đến gần đây." Động vật lớn, động vật lớn trong nước, đa phần đều là động vật ăn thịt. Huống hồ Trang Nhã Khanh bị thương, mùi máu tươi nồng như thế, tại sao lại không khiến những loại động vật ăn thịt này điên cuồng đây, bản thân mình lại không nghĩ đến điểm ấy.

Trang Nhã Khanh cũng buông Cố Triệt ra, bản thân cũng cố gắng bơi liều mạng giống như Cố Triệt. Chưa bao giờ cảm thấy, quãng đường mấy trăm mét lại xa như thế, xa đến mức không thể chạm vào. Cho dù bản thân cố gắng như thế nào, cũng không thoát khỏi hàm cá mập.

Cố Triệt lấy dao thủy sĩ hàng không bán trên chân mình, quơ về phía cá mập đang bơi đến. Nếu chạy không thoát thì dùng cầm đối mặt đi. Tuy phần thắng rất nhỏ nhưng không phải là không có.

Trang Nhã Khanh được Cố Triệt bảo vệ sau lưng, cảm nhận được tấm lưng kiên cố của anh, cô cảm thấy, anh đang vì mình mà thay đổi một vùng trời, cũng là dùng sinh mệnh để bảo vệ mình. Trang Nhã Khanh quyết tâm, dù bản thân có bị coi là mang danh tiểu tam, cũng phải ở một chỗ với Cố Triệt, nhất định phải ở cùng một chỗ với anh, chỉ cần hai người bọn họ có thể sống sót.

Thói quen của hai người là tự hiểu ngầm như thế, trong giây của Trang Nhã Khanh cũng giắt một con dao, lúc trước là Phá Thương đưa cho cô, con dao này vô cùng sắc. Làm sao mình có thể ở phía sau bình yên hưởng thụ khoảnh khắc bình an mà Cố Triệt trao cho chứ, Trang Nhã Khanh cũng gia nhập chiến đấu. Trang Nhã Khanh lập tức đâm thẳng về phía con mắt khác của cá mập. Con mắt kia đã bị Cố Triệt đâm mù ngay từ lúc bắt đầu rồi.

Tiếp tục bị thương, con cá mập bắt đầu điên cuồng vùng vẫy ở trong nước, gây sóng lớn. Tránh thoát được một đợt công kích của cá mập, Trang Nhã Khanh lại đâm về phía xương sống của cá mập. Đáng tiếc là nó da dày thịt béo, độ sâu của dao không lớn, cũng không tạt ra vết thương trí mạng, chỉ khiến nó đau thêm mà thôi.

Càng đau đớn thì cá mập càng phát cuồng. Đừng nói đến độ sức với cá mập, ngay cả việc ổn định cơ thể dưới những dao động kịch liệt do cá mập tạo thành cũng là một việc vô cùng khó khăn. Hơn nữa, bây giờ Trang Nhã Khanh đã mất quá nhiều máu, còn Cố Triệt cũng đã quá mệt rồi.

"Không phải sợ, có tôi." Cố Triệt vẫn nói như vậy. Sau đó, anh buông Trang Nhã Khanh ra, từ từ tiếp cận nơi yếu ớt của cá mập, cũng là nơi nguy hiểm nhất với anh, hàm dưới của cá mập.

Nơi này, da của cá mập không dày như thế, nếu một dao có thể đâm thủng chỗ này thì cá mập sẽ không còn sức uy hiếp nữa. Nhưng đây cũng là nơi nguy hiểm nhất. Đến chỗ đó cũng có nghĩa là chắc chắn Cố Triệt phải bơi đến miệng của cá mập, mà việc này không phải là mang thức ăn ngon đến miệng cá mập sao.

Trang Nhã Khanh ở bên cạnh lo lắng cho nên cũng đi về phía đó. Mục đích của cô là lợi dụng mùi máu tươi trên người mình di chuyển sự chú ý của cá mập. Dù sao bây giờ nó cũng mù rồi, chỉ có thể dựa vào mũi để phán đoán vị trí của bọn họ, là quan trọng nhất chính là mùi máu trên người.

Cố Triệt biết ý đồ của Trang Nhã Khanh, vừa tán thưởng nhưng đồng thời cũng không dám lơ lỏng, cố gắng giảm bớt dao động, để tránh cá mập phát hiện ra.

Kế sách thành công, trong lúc cá mập phán đoán vị trí của Trang Nhã Khanh, sau đó bơi về phía cô, thì Cố Triệt yên lặng bơi đến bên cạnh nó, hàm của nó cứ như vậy bị Cố Triệt đâm thủng. Người ta điều biết chỗ là nơi yếu đuối nhất, nếu bị đâm thủng thì nhất định sẽ chết, bởi vì cổ bị đâm thủng, không chỉ có động mạch chủ bị đứt mà còn có cả cơ quan khí quản, chết là chuyện không thể nghi ngờ được. Cá mập cũng vậy.

Lúc cá mập còn đang gãy chết, Cố Triệt vội vàng bơi tới, giữ chặt tay Trang Nhã Khanh. "Mau lên, một lát nữa sẽ có một đàn khác đến."

Thế tích của Cá mập lớn như vậy, đương nhiên lượng máu cũng nhiều hơn, hơn nữa không biết còn nặng mùi hơn mùi máu người bao nhiêu lần. Bây giờ chỉ có thể hi vọng bọn họ nhanh hơn một chút, đàn cá mập chậm hơn một chút thôi.

Thật ra con cá mập này cùng đàn với đàn cá mập kia, chẳng qua tốc độ của nó không nhanh mà thôi, hoặc là do ở trên đường gặp phải người chết, cho nên bị lùi lại một chút. Khả năng ngửi của nó rất mạnh, tốc độ cũng rất nhanh, cho nên một khi phát hiện mục tiêu là Trang Nhã Khinh thì sẽ không dừng lại, bơi thẳng về phía trước, nhưng nó lại không biết, cái mà nó đang hướng tới không phải là thức ăn ngon, mà là hai ác ma, cái mà nó phải đối mặt là cái chết.

Đàn cá mập ở phía sau cũng không xa, ngửi thấy mùi máu của đồng loại, lập tức tăng tốc độ, nhanh chóng bơi về phía Trang Nhã Khinh và Cố Triệt.

Một đàn không thể bằng một con, đừng nói đến chuyện bị thương, sau một lần chiến đấu cũng không còn bao nhiêu sức lực nữa rồi. Trang Nhã Khinh suy yếu nói: "Chúng ta xong rồi."

"Tôi sẽ không để em lại." Lúc này, nếu Cố Triệt bỏ Trang Nhã Khinh lại, thì tuyệt đối sẽ không còn cơ hội sống. Máu tươi trên người cô có thể giữ chân đàn cá mập này lại, ít nhất có thể để anh tranh thủ chút thời gian. Anh cũng chỉ cần thêm một chút thời gian nữa là được rồi, khách sạn Anh Việt cũng không còn xa nữa. Chỉ cần một chút thời gian, không cần phải kéo theo Trang Nhã Khinh, như vậy, anh có thể đến khu vực an toàn rồi. Nhưng, anh, tuyệt đối sẽ không có chuyện để cô ở lại, dùng tính mạng của cô để đổi lấy tính mạng của mình, như vậy, nửa đời sau của anh sẽ trải qua trong tự trách và áy náy, hoặc là trong hối hận, cả đời sẽ không có cách nào được hạnh phúc.

"Anh đi đi." Nói xong, Trang Nhã Khinh cũng cảm thấy kinh sợ. Không ngờ mình cũng có thể nói ra những lời như vậy. Trước kia lúc xem ti vi, thường xuyên xảy ra những tình huống như vậy, thời điểm phụ nữ là gánh nặng của đàn ông, phụ nữ sẽ bảo đàn ông để mình lại rồi chạy đi. Khi đó cô còn cảm thấy phụ nữ quá ngu xuẩn, hy sinh bản thân để thành toàn cho người khác? Không, cô mới không làm như vậy, từ trước đến nay cô không phải là người vì yêu mà nguyện ý hy sinh toàn bộ. Cô cảm thấy, tình yêu chính là cả hai người cùng vui vẻ hạnh phúc, nếu không đạt được đến điểm này, mà còn phải hy sinh thời gian, tinh thần và thể lực, thậm chí cả mạng sống quý giá thì cô thà không có tình yêu chứ tuyệt đối không làm chuyện làm ăn lỗ vốn. Hơn nữa, Trang Nhã Khinh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân rơi và tình huống bất lực như vậy, cũng sẽ biến thành gánh nặng của người khác. Càng không nghĩ tới chuyện mình có thể nói ra những lời như vậy.

"Không có khả năng." Một đàn lớn như vậy, liệu linh đánh cuộc sao? Cố Triệt nhanh chóng tiếp cận đàn cá mập.

Cho dù nhiều mình hơn nữa thì cũng không có khả năng thắng. Cố Triệt cười tự giễu. Chẳng lẽ mình thật sự phải bỏ mạng trong bụng cá mập sao? Mình là quân nhanh, cho tới bây giờ cũng có suy nghĩ sẽ phải hy sinh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến mình phải chết uất ức như vậy, ngay cả xương cốt cũng không được lưu lại. Nếu thật sự phải chết, bản thân tình nguyện chết trong tay địch nhân, ít nhất còn là hiến thân vì quốc gia, vì lý tưởng của mình mà chết. Nhưng bây giờ...đứng, vì người phụ nữ mình yêu.

"Chúng ta sẽ không chết." Trang Nhã Khinh nói, nhìn chằm chằm vào Cố Triệt, quay lại nắm lấy tay anh.

Đứng, làm sao mình có thể nghĩ tiêu cực như vậy được, sẽ không chết, phải tin tưởng vào năng lực của mình, nhất định có thể kiên trì, dù sao cá mập cũng là động vật cấp thấp, chỉ có thô bạo, không có suy nghĩ.

Cái này cũng chỉ là tự an ủi bản thân thôi.

Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh bỗng nhiên nghĩ tới, không phải trên người mình còn có thuốc sao, mẹ nó, trong thời điểm mấu chốt tự dung lại quên mất. Trên người lúc nào cũng mang theo thuốc, chính là vì phòng ngừa tình huống bất ngờ gặp phải kẻ địch mạnh, mình đánh không lại mới sử dụng. Trên người mình có hai lọ, một lọ là cho bản thân, một lọ là cho kẻ địch. Trang Nhã Khinh lấy thuốc ra, bên trong có bốn viên, tự mình uống hai, còn hai viên nhét vào miệng Cố Triệt. Cố Triệt cũng không quan tâm Trang Nhã Khinh đưa gì cho mình, cứ như vậy nuốt xuống, cho dù là độc được, nhưng vậy thì sao?

Uống thuốc xong, trong nháy mắt Trang Nhã Khinh lại cảm thấy cả người có sức lực, thoải mái, chân cũng không còn đau như trước nữa. Máu cũng chảy ít đi, chỉ là không biết do tác dụng của thuốc hay là do máu chảy quá nhiều rồi. Mẹ nó, lãng phí nhiều máu của mình như vậy. Trang Nhã Khinh tự nghĩ thầm, tại sao mình lại quên thuốc chứ.

Cố Triệt cũng cảm thấy như vậy, sau khi uống thuốc xong, cả người cực kỳ thoải mái, cảm giác đó thấm vào trong người. Trong nháy mắt cơ thể không còn đau nhức, tràn ngập năng lượng, dường như còn mạnh hơn lúc ban đầu. Đây là thuốc gì mà thần kì như vậy? Nhưng, không còn thời gian để hỏi nữa. Hai người vội vàng chiến đấu.

Đàn cá mập ở phía sau chỉ ý vào số lượng nhiều, nếu từng con riêng lẻ, cũng không mạnh tới như vậy. Chỉ là số lượng lớn chính là ưu thế lớn nhất.

Lúc này chưa kịp giải quyết xong con này thì ở phía sau lại có một con chuẩn bị tấn công, muốn một nhát nuốt mình vào trong bụng, cảm giác như vậy, thực con mẹ nó khó chịu.

Né tránh con đằng sau, nhanh chóng giải quyết con trước mặt, sau đó toàn lực đối phó con đánh lên phía sau.

Trên tầng cao nhất của khách sạn Anh Việt cách đó không xa, đứng đầy người, trong đó có một người đứng bên cạnh mái nhà, lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

Anh ta có thể nghe được tiếng nước kịch liệt dao động ở cách đó không xa, mọi người ở trên tầng cao nhất đều nghe thấy được. Bên cạnh anh ta, một người nước R, người cùng đám phản với nhóm người của anh ta, run sợ hỏi: "Phía dưới đang xảy ra chuyện gì thế?" Nghe qua không giống như sóng thần, âm thanh tụ họp lại một chỗ, âm thanh giống như là có vật gì đó rất lớn đang đánh nhau ở trong nước.

Trong buổi tối yên tĩnh, âm thanh nghe qua làm người ra có cảm giác sợ nổi da gà. Tiêu Dật Phàm không để ý tới người đang cố gắng tiến sát lại gần người đàn ông nhỏ con bên cạnh anh, là người lãnh đạo cao cấp của một quốc gia, lá gan nhỏ như vậy, không biết làm cách nào mà ngồi được ở vị trí

kia. Tiêu Dật Phàm không thích người khác động tới anh, càng không thích người mình không thích động tới mình, cho nên vẫn tranh để không có bất cứ tiếp xúc thân thể nào với người đàn ông này, người đàn ông kia lại gần một chút, anh lập tức dịch ra xa một chút. Nếu người đàn ông có thể thấy được thần sắc của Tiêu Dật Phàm, thì anh ta có thể thấy được vẻ ghê tởm sâu sắc trên gương mặt anh. Cố Triệt chết tiệt, tại sao còn chưa về? Rốt cuộc là đi đâu vậy? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tiêu Dật Phàm lo lắng cho Cố Triệt, không thêm để ý tới người đàn ông nhát gan đáng ghét kia.

Thật không dám tưởng tượng, nếu Cố Triệt thật sự chết ở cuộc đàm phán này, chết ở nước R, chết trong một trận sóng thần, vậy thì không biết sẽ tạo lên chấn động nghiêng trời lệch đất như thế nào nữa.

Lấy địa vị của nhà họ Cố ở nước Z, chính là địa vị của hoàng đế, nhà họ Cố chỉ cần giậm chân một cái thì tất cả nước Z, thậm chí cả thế giới cũng phải di chuyển theo. Kinh tế của nhà họ Cố, bằng một phần mười kinh tế nước Z. Bình quyền trong tay nhà họ Cố, gần như chính là bình quyền của toàn bộ quốc gia, chỉ cần nhà họ Cố hạ lệnh, thì gần cả quốc đội quốc gia phải nghe theo chỉ huy của nhà họ Cố. Bắt đầu từ ông Cố, nhưng người đang ở chức vị quan trọng không phải là đồ đệ, đệ tử hoặc từng thủ hạ của ông Cố đây? Bây giờ Cố Triệt làm việc mạnh mẽ vang dội và cương trực như vậy, làm gì có thủ hạ nào không bội phục anh, không nguyện ý vì anh vào sinh ra tử?

Nhà họ Cố tuyệt đối có thể một tay che trời.

Nếu ở cổ đại, nhà họ Cố chính là hoàng đế rồi.

Không dám tưởng tượng, Cố Triệt gặp chuyện không may sẽ tạo nên sóng to gió lớn như thế nào. Nói không chừng, dưới cơn giận dữ, nhà họ Cố sẽ mang quân đội tới diệt nước R cũng không nhất định. Tổng dân số của nước R còn không bằng số quân nhân dưới trướng của nhà họ Cố. Muốn tiêu diệt một quốc gia như vậy, san bằng một quốc gia như vậy, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là Cố Triệt ở đâu? Rốt cuộc có gặp chuyện không may không. Không phải vì lý do vừa rồi, mà vì bọn họ là anh em, Cố Triệt là anh em của anh.

Âm thanh phía dưới càng lúc càng rõ ràng, Tiêu Phàm cũng bắt đầu cảm thấy có chút sồn gai ốc rồi. Một giây thất thần, ông tay áo bị người đàn ông kia kéo lại: "Rốt cuộc phía dưới là âm thanh gì?"

Tiêu Dật Phàm hất tay người đàn ông kia ra, nhìn chằm chằm về nơi phát ra âm thanh. Anh hoàn toàn không nhìn thấy gì, chỉ có thể thấy bọt sóng bốc lên: "Cổ thể, là đàn cá mập tranh nhau thức ăn." Tiêu Dật Phàm dọa người đàn ông kia, bản thân anh cảm thấy khả năng xảy ra chuyện này có chút phóng đại.

Người đàn ông vừa nghe thấy, tự rút tay về, ôm lấy mình. Lá gan vốn không lớn, lại bị Tiêu Dật Phàm nói như vậy, da gà nổi lên. Rất muốn tìm một cái giường ấm áp, sau đó chôn cả người dưới chân, như vậy anh ta sẽ cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Nhưng, mặc dù phía dưới không còn mấy tòa nhà không bị ngập nước, nhưng tất cả đều bị ướt, nếu muốn tìm một cái giường còn chán khô, bây giờ là việc còn khó hơn lên trời.

Chưa bao giờ rơi vào tình cảnh như vậy. Trước kia bản thân không thêm muốn cái gì, bây giờ bỗng nhiên cảm thấy chẳng quá quan trọng, lương thực cũng quá quan trọng. Rất lạnh, rất đói, suy nghĩ một lúc, người đàn ông này bỗng nhiên khóc lên: "Huhu... Huhu..."

Tiêu Dật Phàm đang chìm trong suy nghĩ kinh hãi của mình. Nói không chừng, cách đó không xa thật sự có một đàn cá mập đang tranh giành đồ ăn. Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, không biết là do tâm lý là do gì khác, Tiêu Dật Phàm lại cảm thấy có mùi máu tươi nồng đậm xông thẳng vào mũi.

"Mẹ, con sợ." Trên tầng thượng có một cô bé bỗng nhiên ôm mẹ khóc nức lên.

Có lẽ tiếng khóc của đứa trẻ này làm sợ hãi của mọi người phát ra, vốn đang yên lặng đứng hoặc ngồi xồm bồng ôm người gần mình nhất khóc rống lên. Tiếng khóc, bắt đầu che dấu tiếng nước, nhưng vẫn làm người khác nổi da gà.

"Huhu, tôi chỉ là đi nghỉ phép thôi, tại sao lại gặp chuyện xui xẻo như vậy chứ, Huhu..."

"Tôi cũng vậy, vợ tôi khuyên tôi đừng tới, nhưng tôi lại muốn chụp được cảnh biển đẹp nhất, mà cảnh biển ở nơi này lại đẹp nhất." Quả nhiên, cái gì đẹp nhất cũng nguy hiểm nhất, cổ nhân thật không lừa người khác.

"Tôi..." Một người đàn ông cảm thấy nguyên nhân của mình có vẻ khó mở miệng, nhưng ngẫm lại, ở đây toàn người lạ, không quen biết nhau, qua hôm nay, chắc không ai biết ai nữa rồi. Tôi như vậy, không nhìn rõ diện mạo của đối phương, tự nhiên người khác cũng không thấy rõ dáng vẻ của mình, nói cũng không ảnh hưởng gì. Không nói, kìm nén trong lòng thật sự quá khó tiếp nhận rồi. "Tôi không nên giấu vợ tôi nơi này hẹn hò với tình nhân." Còn chưa đợi được tình nhân đến, thì đã chờ được một trận sóng thần. Quả nhiên là báo ứng, báo ứng. Không biết bây giờ Y Y như thế nào. Không biết bây giờ vợ mình ở nhà như thế nào, có lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên không.

"Thật sự không nên, trở về nên đối xử tốt với vợ mình đi."

"Nhất định, bây giờ tôi mới biết người tôi yêu nhất chính là vợ mình, nếu có thể an toàn trở về, tôi nhất định toàn tâm toàn ý với vợ tôi." Người đàn ông cũng khóc, anh ta thực sự hối hận rồi. Nếu mình thật sự chết ở nơi này, vậy thì vợ mình phải làm sao bây giờ? Còn con gái chưa đến một tuổi phải làm sao bây giờ? Cô nhi quả mẫu, có bao nhiêu khó khăn.

Lúc mình ở một chỗ với Y Y chính là lúc vợ mang thai.

Mình thật vô liêm sỉ, tại sao bây giờ mới hiểu rõ vấn đề này, vô liêm sỉ, vô liêm sỉ.

Tất cả mọi người đều nói nguyên nhân mình đến nơi này, nói hết sợ hãi trong nội tâm. Người đàn ông nhất gan kia cũng tránh sang một bên, ôm một người đàn ông khác, sưởi ấm lẫn nhau.

Chỉ có một mình Tiêu Dật Phàm đứng. Bóng dáng hiu quạnh như thế, cô độc như thế, cũng cao lớn như thế.

Nếu mình chết ở đây, Khinh Khinh có khóc vì mình không? Quen biết Khinh Khinh được một khoảng thời gian, chưa bao giờ thấy Khinh Khinh khóc, không biết lúc khóc Khinh Khinh sẽ như thế nào, hẳn là rất đẹp, đẹp đến mức làm cho người ta đau lòng. Mình muốn nhìn Khinh Khinh khóc vì mình, lại không muốn làm Khinh Khinh khóc, thật sự quá mâu thuẫn.

Cách đó không xa, Cố Triệt và Trang Nhã Khinh còn đang chiến đấu vì sinh tồn. Xung quanh đã có vài xác cá mập, sau đó nhanh chóng bị con cá mập khác ăn mất. Lọ thuốc dùng để đối phó với địch nhân Trang Nhã Khinh đã dùng hết, không phải cái khác, chỉ là thuốc độc mà thôi. Bởi vì ở trong nước, cũng bị pha loãng hơn nhiều rồi. Độc tính của thuốc rất mạnh, nhưng cũng chỉ giết chết mấy con cá mập. Còn mấy con khác Trang Nhã Khinh và Cố Triệt phải dùng sức lực của mình giết chết. Nhưng, cá mập vẫn lần lượt vọt tới, hoàn toàn không có kế hoạch khác.

Sau khi giết chết mấy con cá mập, sức lực cũng dùng hết, còn vô lực hơn lúc trước nữa. Tay, không thể nâng lên được nữa rồi. Chân, cũng không còn sức để đạp nữa, cũng muốn cứ như vậy buông xuôi, thật sự, không còn sức nữa rồi. Cho dù bây giờ cá mập bơi đi hết thì cũng không có khả năng bơi nữa.

Tình huống của Cố Triệt cũng không tốt hơn Trang Nhã Khinh bao nhiêu, anh cũng bị thương, trên vai, trên cánh tay, trên đùi, đều có vết cắn của cá mập. Nếu động tác của anh không nhanh, chỉ sợ đã sớm bị ăn vào bụng rồi. Sức lực, cũng đã dùng hết rồi.

Lúc Trang Nhã Khinh cho Cố Triệt uống thuốc xong quên không nói với anh, thuốc này chỉ có tác dụng nửa giờ thôi, sau nửa giờ sẽ hết tác dụng. Tác dụng phụ cũng theo đó mà đến.

Tác dụng của thuốc mạnh như thế, trong nháy mắt làm sức lực của người ta tăng lên gấp ba, làm sao có thể không có tác dụng phụ. Thuốc này, chỉ kích thích tiềm năng của con người, khiến sức lực cạn kiệt phục hồi trong một thời gian. Một người sử dụng tới đa hai viên, sau nửa giờ sẽ chết do cạn kiệt sức lực.

Đương nhiên Cố Triệt cũng biết, thuốc có ba phần độc, hướng chỉ thuốc có tác dụng mạnh như vậy.

Bản thân mình đã không còn sức để đối phó với cá mập đang bơi về phía mình nữa rồi. Cố Triệt dùng hết sức lực cuối cùng của mình, ôm lấy Trang Nhã Khinh đang hôn mê, hôn lên đôi môi trắng xanh của cô.

Ôm thật chặt, cơ thể hai người bắt đầu trầm xuống, trong lúc chìm xuống, Cố Triệt chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này đàn cá mập vốn bị hai người hù sợ cũng phát hiện hai người có gì đó không đúng, không cần não cũng biết, hai người này không còn uy hiếp với mình nữa, cho nên cũng không còn sợ hãi nữa, đồng thời nhanh chóng bơi về phía hai người, tốc độ nhanh kinh người. Miệng đầy thức ăn nhưng cũng chỉ là con cá mập khác, bản thân vất vả như vậy lại uống công rồi.

Đàn cá mập ồa lên, còn chưa tiếp cận được Trang Nhã Khinh và Cố Triệt thì đã bắt đầu nội chiến, bắt đầu tranh đoạt phần thức ăn tươi sống này.

Trong trận sóng thần này, giết chết bao nhiêu người, thịt người đã chết đương nhiên sẽ không có mùi vị bằng thịt tươi rồi, chưa nói đến đây là thứ mình vất vả và đoạt được, cho nên hương vị lại càng tuyệt vời, làm sao có thể buông tha đây. Nhưng cả hai người Cố Triệt và Trang Nhã Khinh không đủ để nhét kể rằng một con cá mập trưởng thành, đừng nói nhiều cá mập như vậy, làm thế nào để phân đủ đây?

Cho nên, có thể nói vận khí của Trang Nhã Khinh và Cố Triệt có nhiều thời gian như vậy.

Nhưng, bọn họ vẫn còn nguy hiểm, cho dù không bị ăn, nhưng hít thở không thông cũng sẽ khiến bọn họ tử vong.

Không biết qua bao lâu, trong đàn cá mập cũng đã phân ra con thắng con thua. Những con cá khác đều yên lặng rồi đi, chỉ có con thắng, mang theo vẻ kiêu ngạo, thông thả nhàn nhã, tự đắc bơi về phía Cố Triệt và Trang Nhã Khinh đang gất gao ôm nhau ở cùng một chỗ.

Bây giờ không thể gấp gáp được đúng không? Con mồi đã là vật trong lòng bàn tay rồi, sẽ không dễ gần đến miệng rồi nuốt mất, những con tranh giành thức ăn với mình cũng đã rồi đi rồi. Bây giờ nó hoàn toàn có thể chậm rãi hưởng thụ thức ăn, đó là cảm giác có bao nhiêu tuyệt vời.

Mùi máu tươi trong nước có bao nhiêu mê người, có bao nhiêu mùi thơm.

Trước kia mình bị con dẫn đầu đè ép, không có cơ hội ra mặt, bây giờ con dẫn đầu đã chết trong tay hai người kia, bây giờ mình là vương, ai dám ngăn mình lại? Thật sự rất tuyệt vời, tuyệt vời đến rạo rực.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Anh còn phải kết hôn cùng vợ chưa cưới của anh sao

Con cá mập ngu xuẩn, thức ăn ngon cũng chưa bị mình nuốt vào bụng, cũng không cần quá tự kiêu, bởi vì rất có thể sẽ biến mất trong miệng. Nhưng kém tận cùng như vậy thì ai cũng có, đạt được một chút thắng lợi đã cảm thấy mình vô địch, cứ kiêu ngạo tự phụ, nhân loại ai không phải là như vậy?

Nó cũng phán đoán không sai, quả thật Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt cũng không có chút sức lực chống cự. Thức ăn ngon chính là đến miệng nó rồi.

Nhưng mà, chợt xông ra hàng ngàn hàng vạn con rắn biển là chuyện gì xảy ra? Thế nào mà không sợ cuộc chiến với mình mà ngược lại còn vây xung quanh lấy mình cắn xé mình ra? (ed: hình như con cá mập này bị khinh rồi)

Một con rắn biển chắc chắn chống không lại cá mập, nhưng cũng có thể làm tổn thương được cá mập, bởi vì cơ thể nhanh nhạy, chiếm phần lớn ưu thế so với cá mập kèn càng. Nhưng cũng nhiều nhất cũng chỉ tổn thương tới cá mập mà thôi, quả thật cá mập quá da thô thịt dày rồi, hàm răng rắn biển không có dài như vậy.

Nhưng, hàng ngàn hàng vạn con thì không giống vậy. Một con kiến cỏ nhỏ nhỏ thì có thể nhẹ nhàng bóp chết, ngàn vạn chỉ con kiến có thể ăn thịt người, rắn biển chống lại cá mập cũng là như thế.

Cá mập khổ sở giữa mấy cái liên không gãy giữa được nữa, độc tính của rắn biển mạnh như vậy, nhiều rắn biển như vậy, cá mập coi là gì?

Một đám rắn biển chưa từng hưởng thụ việc ăn thức ăn ngon (trước kia làm sao dám ăn cá mập?), một đám rắn biển nhìn hai người Trang Nhã Khinh còn có Cố Triệt đang chìm xuống một chút, tâm bất cam tình bất nguyện đóng đưa cơ thể nhỏ dài tới chỗ hai người. Sau đó, gần như là cùng nhau, ở phía dưới hai người, chỉ chít tập hợp lại một nơi, tạo thành tấm chiếu rắn biển. Quả thật chính là hùng vĩ hơn nhiều so với Cầu Ô Thước trong đêm thất tịch.

Toàn bộ rắn biển tập hợp ở phía dưới hai người, sau đó, cùng nhau bơi lên trên lên, đẩy hai người lên, tạo thành tấm ván nổi, để hai người không đến nỗi hít thở không thông mà chết chìm trong nước.

Đây là một công trình gian khổ, hai tốp rắn biển vẫn tới thay phiên trao đổi. Phải biết, sắc trời dần dần sáng lên, mặt trời mọc, khi đó, nước đã dần dần rút đi. Đám rắn biển đưa hai người Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt đến chỗ nước đã rút, sau đó rồi rít tẩn ra.

Còn nếu không tẩn ra mà nói, không biết bị người khác nhìn thấy cảnh tượng này sẽ biến thành hình dáng gì, nói không chừng trực tiếp bị dọa đến ngất đi cũng có. Huyết Nhan trên cổ tay Trang Nhã Khinh bò lên người Trang Nhã Khinh, giống như lần đầu tiên, vừa bò vừa thè đầu lưỡi đỏ tươi thật dài.

Dường như thấy Huyết Nhan đưa hàm răng nhọn hoắt lên cổ Trang Nhã Khinh, sau đó, cứ như vậy cắn vào. Die nda nl e qu yd on

Khi Trang Nhã Khinh tỉnh lại, phát hiện mình đang cố gắng nằm căn phòng trên lầu cao chói, nước đã rút hơn phân nửa. Bên cạnh, Cố Triệt còn ngủ ở đó. Trang Nhã Khinh vỗ nhẹ nhẹ mặt của Cố Triệt, anh không có một chút phản ứng.

"Cố Triệt, Cố Triệt." Vừa sờ trái tim Cố Triệt, vừa gọi tên Cố Triệt, nóng lòng như vậy, khẩn cấp như vậy.

Trang Nhã Khinh cởi nút áo trên cổ của Cố Triệt ra, để cho đầu anh hơi ngửa ra sau một chút, để khí quản có thể càng thông một chút, hít sâu một hơi, môi tái nhợt phủ lên trên một cái môi tái nhợt khác.

Đem không khí trong bụng cho Cố Triệt, Trang Nhã Khinh lại vội vàng sờ trái tim anh hai lần, sau đó lại hô hấp nhân tạo, lại sờ trái tim, tới tới lui lui như vậy cũng gần hai mươi lần thì mới thấy nước chữa trong lồng ngực Cố Triệt xuất ra.

Cố Triệt ho khan vài tiếng, từ từ mở mắt. Mở mắt thì chính là nhìn thấy nụ cười mừng rỡ của Trang Nhã Khinh.

Không có gì đẹp hơn lúc này, không có gì làm cho anh may mắn hơn hiện tại. Bọn họ đều không chết, đều còn sống, đấu tranh để sống thật tốt, không có gì hơn điều này. Thật tìm không ra từ gì hình dung nữa.

Nụ cười tươi tắn của Trang Nhã Khinh còn đẹp hơn bất kỳ nụ cười vào lúc nào khác, đẹp đến anh muốn giấu nụ cười của cô đi thật sâu, không để cho người khác phát hiện. Đẹp đến muốn một mình anh giấu đi xinh đẹp này, đó chỉ của một mình anh, nụ cười đó chỉ có thể để cho anh nhìn thấy.

"Tình là tốt rồi." Trong nháy mắt Trang Nhã Khinh cảm thấy từ ngữ nghèo nàn, chỉ nói như vậy một câu. Cuối cùng có thể buông xuống lo lắng trong lòng.

Lúc này, Trang Nhã Khinh mới phát hiện ra mình còn chống hai tay ở hai bên Cố Triệt, trên cao nhìn xuống anh, tư thế này thật rất mất lịch sự. Trang Nhã Khinh muốn tránh, còn chưa làm động tác gì thì bỗng nhiên bị Cố Triệt kéo lại, không có chống đỡ, Trang Nhã Khinh ngã trên người của Cố Triệt. Cố Triệt ôm thật chặt Trang Nhã Khinh vào trong ngực. "Chúng ta đều còn sống, thật tốt."

Trang Nhã Khinh không giả vờ dè dặt mà vùng dậy, thuận thế tựa đầu vào ngực Cố Triệt, nghe nhịp tim trầm ổn của anh hơi nhanh lên, nghe giọng nói của anh.

Giọng nói thông qua bụng truyền tới tai Trang Nhã Khinh, cảm giác hoàn toàn khác bình thường. Nghe, Trang Nhã Khinh cảm thấy lòng mình cũng muốn say. Khó trách nhiều cô gái đều thích tựa vào ngực người mình yêu như vậy, thì ra là cảm giác tốt như vậy.

"Đúng vậy, thật tốt. Có Triệt, anh còn phải kết hôn cùng vợ chưa cưới của anh sao?" Lúc này Trang Nhã Kinh hỏi vấn đề sát phong cảnh nhất.

Vấn đề này là Trang Nhã Kinh muốn biết. Trải qua chuyện như vậy, cô biết, trong lòng Có Triệt tuyệt đối có cô, vì vậy nên cô nhất định phải hỏi rõ ràng, nhưng, hỏi rõ ràng thì thế nào? Nếu câu trả lời của Có Triệt là đúng, vậy, cô muốn buông tay? Hay là muốn kiên trì?

Mặc kệ Có Triệt trả lời như thế nào, Trang Nhã Kinh cũng sẽ kiên trì, đang lúc cô cho rằng mình sắp chết, cô đã hạ quyết tâm này, dù gì thì cũng đều không thể ngăn cản Trang Nhã Kinh cô cùng Có Triệt ở chung một chỗ.

Có Triệt có vị hôn thê thì như thế nào? Nếu vị hôn thê chưa kết hôn, như vậy thì hủy bỏ có làm sao? Minh cũng có vị hôn phu thì sao? Cô sẽ phải cùng Có Triệt ở chung một chỗ, người khác không được suy xét, hôn ước nguyên rủa kia, xóa luôn. Bình đến tướng chặn (có chuyện sẽ có cách giải quyết), không phải là lỗi nguyên hơn nghìn năm trước sao? Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, sợ hãi cái gì?

"Tôi." Có Triệt do dự một lát, không nói gì.

Trang Nhã Kinh cảm giác tim mình đập nhanh hơn, thật sự rất chờ mong nghe được câu trả lời của Có Triệt, lại vẫn sợ nghe được câu trả lời của Có Triệt. Lòng Trang Nhã Kinh cũng xoắn lại với nhau.

Có Triệt vẫn không trả lời Trang Nhã Kinh, mà ôm cô chặt hơn nữa. Trang Nhã Kinh giống như là đã biết tâm ý của Có Triệt, tránh khỏi lồng ngực anh.

Có Triệt rất kinh ngạc về động tác của Trang Nhã Kinh, không biết tại sao cô muốn tránh khỏi ngực của anh, sau đó, anh hiểu ngay. Trang Nhã Kinh nâng mặt của Có Triệt, hôn thật sâu xuống.

Đôi môi mềm mại dán chặt vào môi có vẻ hơi khô của Có Triệt. Môi ngậm cánh môi dưới của anh, lưỡi thơm tho treu chọc môi dưới của anh, trong mắt Trang Nhã Kinh lóe lên một chút giao hoạt. Buồng môi dưới của Có Triệt ra, Trang Nhã Kinh khẽ luồn đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm cánh môi anh, dọc theo khe hở nhỏ trên môi của Có Triệt chui vào, tìm đến lưỡi của anh, sau đó quấn quít một chỗ.

Đột nhiên, Có Triệt lật người đè Trang Nhã Kinh dưới thân thể, sắc mặt có chút tái ló ra sự điên cuồng, nắm giữ quyền chủ động. Giống như mưa to gió lớn mà cuốn sạch toàn bộ Trang Nhã Kinh, môi của anh thô lỗ hung hăng mút đầu lưỡi cô, dùng lực kéo, nặng nề mút, lực rất mạnh, mút đến đầu lưỡi cô bắt đầu tê dại.

Tiếng hôn môi "chặc chặt" từ bờ môi chặt chẽ của bọn họ truyền đến, tựa như hôn thể nào cũng hôn không đủ. . . .

Cô mềm nhũn nằm dưới thân của anh, môi bị đầu lưỡi anh lấp kín, lực của anh rất mạnh, làm cho cô sắp không thở nổi. . . .

Trang Nhã Kinh muốn làm Có Triệt buông ra, nếu không có thể sẽ hít thở không thông, nhưng làm sao anh để cho cô né tránh. Giống như là trừng phạt, lực của anh càng thêm mãnh liệt, giống như là muốn hủy diệt tất cả.

Hồi lâu, Có Triệt mới dần dần dịu dàng. Nếu như nói mới vừa rồi là mưa to gió lớn thì hiện tại chính là trời quang gió nhẹ.

Cuối cùng, Có Triệt còn trừng phạt mà cắn môi dưới của Trang Nhã Kinh, lực hơi mạnh, cô cảm thấy hơi đau nhói, nhưng cả lòng mảy cũng không nhúu lại một cái, không phải bởi vì quanh năm cô huấn luyện đã làm cho cô không sợ đau hoặc là không có cảm giác đau, mà là hiện tại cô rất vui, thật sự rất vui. Trong lòng vui mừng, vậy chút đau đớn đó có tính là gì? Viết thương trên đùi mới nghiêm trọng, cũng không cảm thấy đau.

"Nói, sao kỹ thuật hôn môi của em tốt như vậy? Học với ai?" Có Triệt khẽ chạm cánh môi của Trang Nhã Kinh, tinh tế hôn nhẹ. Vừa hôn vừa nói.

"Gặp anh thì không cần thầy dạy cũng biết nữa." Trang Nhã Kinh treu đùa nói.

"Anh thì sao? Nhớ lần đầu tiên anh vẫn còn là một người ngây ngẩn, ngây ngô như vậy, hôn môi cũng không biết, sao kỹ thuật lần này lại tốt như vậy? Chẳng lẽ sau lưng em đã tập luyện cùng người khác?"

"Anh mới là không cần thầy dạy cũng biết đây." Có Triệt rầu rĩ nói.

"Ha ha." Trang Nhã Kinh biết, Có Triệt biết tại sao cô lại hôn môi, sao lại thuần thực như thế. Chính là Có Triệt biết chuyện kiếp trước của cô. Dĩ nhiên cũng biết kiếp trước cô đã kết hôn, hơn nữa kết hôn mấy năm, chút này tính là gì. Cho nên, Có Triệt phải cộng thêm chữ "mới" vào. Anh mới là không cần thầy dạy cũng biết đó.

"Không đúng, anh cũng không phải là không cần thầy dạy cũng biết, em chính là thầy của anh nè." Lần đầu tiên vẫn là cô dạy dỗ thôi.

"Nhã Nhi, anh ghen tỵ rồi." Chợt Có Triệt nói.

Trang Nhã Kinh cảm thấy hơi buồn cười, nhưng, quả thật lại vui vẻ. Lần đầu tiên biết là thỉnh thoảng Có Triệt còn có thể có một mặt trẻ con. Còn nữa, Có Triệt lại gọi cô là Nhã Nhi.

"Sau này, em chỉ hôn một mình anh thôi, hơn nữa, hiện tại nụ hôn đầu của thân thể này của em cũng không phải là cho anh sao." Trang Nhã Kinh an ủi đứa trẻ Có Triệt.

"Trong đầu của em còn nhớ đến nụ hôn cùng người kia." Thật là chưa bao giờ biết, Có Triệt sẽ bói xương trong trứng gà như vậy.

“Ặc. Nếu không em đi thôi miền nhé, sau đó quên hết tất cả quan hệ với người đàn ông kia nhé?” Trang Nhã Khanh liền nghĩ đến một biện pháp như vậy.

“Không được, như vậy em cũng sẽ quên anh ta đã từng đối xử tệ với em.” Nhiều năm tình cảm như vậy, ngộ nhỡ, Nhã Nhi lại thích lại người đàn ông kia thì làm thế nào.

“Ha ha, được rồi, chân của em thật sự rất đau, chúng ta tìm người trước được không?” Trang Nhã Khanh chú ý làm bộ đáng đáng thương, làm bộ như cô thật sự rất đau, sau đó, nhìn thấy vẻ mặt Cố Triệt chột trở nên bối rối, vẻ áy náy lộ ra không sót lại.

“Nhã Nhi, thật xin lỗi, anh lại có thể, đáng chết, anh lại có thể quên mất.” Cố Triệt liền vội vàng đứng lên kiểm tra chân Trang Nhã Khanh. Anh lại quên mất trên người Nhã Nhi còn bị thương, sao mới vừa rồi mình thô lỗ như vậy, thật là đáng chết!

“Ha ha, không có sao.” Trang Nhã Khanh khẽ cười, khẽ chạm xuống môi Cố Triệt. Sau đó, chợt phát hiện không biết Tiêu Dật Phàm đứng bên cạnh từ lúc nào. “Dật Phàm. . .” Trang Nhã Khanh nhìn thẳng vào Tiêu Dật Phàm, lúc này môi vốn tái nhợt mà sau khi hôn cuồng nhiệt thì trở nên đỏ tươi kiêu kiêu.

Tiêu Dật Phàm mới càng giống như người bị thương hơn, sắc mặt tái nhợt, đôi tay cũng nắm thành nắm đấm, nhìn hai người hài hòa như vậy, xúng đòi như vậy, không nói câu nào chỉ nhìn thẳng vào Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt.

Cố Triệt có chút bối rối, rõ ràng biết Dật Phàm thích Nhã Nhi, Dật Phàm cũng biết Nhã Nhi trước anh, nhưng anh còn như vậy, đột nhiên Cố Triệt cảm thấy không biết nên đối mặt Tiêu Dật Phàm như thế nào. Tiêu Dật Phàm là anh em của anh.

“Dật Phàm”

Tiêu Dật Phàm cứ nhìn hai người như vậy, hồi lâu, chợt nở nụ cười: “A, nhìn tôi hù được hai người nè, chỉ đùa một chút thôi.” Tiêu Dật Phàm vội vàng đi tới, nhìn chân Trang Nhã Khanh thâm như vậy thì không nở, còn có trên người cô và vết thương trên người Cố Triệt: “Hai người sao thế, không có sao chứ?”

“Không sao.”

“Tôi hôm qua, là hai người?”

Bây giờ đã gió êm sóng lặng, thậm chí không để lại dấu vết gì, nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được kịch liệt tối hôm qua, mùi máu tươi nồng như vậy.

“Ừ, gặp đàn cá mập.” Cố Triệt trả lời. Cố Triệt chỉ nói một câu, mấy chữ liền tự thuật lại tình huống kịch liệt tối hôm qua. Hiện tại tất cả ngôn ngữ đều là yếu ớt, nhưng nhìn hai người tình trạng bây giờ cũng đã biết, tối hôm qua quyết liệt, hùng vĩ cỡ nào, cỡ nào cứu từ nhất sinh (rất nguy hiểm, một phần sống chín phần chết).

“Số hai người rất tốt.” Tiêu Dật Phàm cười cười.

Tối hôm qua anh vẫn lo lắng cho Cố Triệt, vẫn đứng ở nơi đó, trên căn bản là vẫn không nhúc nhích. Lại nói, cách đó không xa anh nhìn thấy rất rõ ràng. Anh nhìn thấy Cố Triệt mà mình lo lắng cả đêm, cũng nhìn thấy Trang Nhã Khanh mà anh nhớ cả đêm.

Vốn thật bất ngờ là tại sao Trang Nhã Khanh lại ở đây, vốn thật bất ngờ là tại sao Cố Triệt và Trang Nhã Khanh ở cùng nhau, nhưng anh vẫn rất vui mừng. Trải qua một đêm lo lắng nhớ nhung, sáng sớm ngày hôm sau là có thể nhìn thấy người mình lo lắng vẫn còn sống, người mình nhớ nhưng đang ở trước mắt mình. Đây là hạnh phúc. Nhưng một giây kế tiếp, hạnh phúc liền tan nát.

Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt ôm nhau. Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt hôn môi. Những thứ này đều đã kích anh thật mạnh. Lúc ấy, lúc ở trên ban công trước mặt, suốt nửa anh đã đứng không vững. Anh không muốn nhìn hai người triền miên với nhau, nhưng lại không nhịn được không nhìn. Anh là đang tự hành hạ mình, nhìn người yêu, ha ha, anh yêu Trang Nhã Khanh. Nhìn người yêu cùng anh em của anh hôn nhau. . . Anh tự làm công tác tư tưởng cho mình rất lâu mới đi tới được.

Không ngờ tới gần nhìn hai người, lòng vẫn không tự chủ rút lại một cái.

"Đúng vậy." Cố Triệt cũng không biết tại sao anh có thể thoát khỏi đàn cá mập, anh nhớ cuối cùng lúc sức cùng lực kiệt thì xung quanh còn có một đàn lớn cá mập nhìn mình như hổ rình mồi. Nhã Nhi cũng thế, khi đó Nhã Nhi đã hôn mê, không thể nào là Nhã Nhi, cho dù Nhã Nhi không có hôn mê thì cũng không thể chiến thắng một đàn cá mập lớn như vậy. Vì vậy cuối cùng người cứu mình và Nhã Nhi là ai đây? Từ trong miệng cá mập cứu bọn họ về thì thật đúng là rất giỏi.

"Nhã Nhi, em biết sao chúng ta được cứu không?" Cũng không phải là Dật Phàm, rõ ràng Dật Phàm mới vừa tới.

Trang Nhã Khanh khẽ cười: "Có thể là ông trời không để cho chúng ta chết đi, cho nên, là trời cao trợ giúp chúng ta." Trang Nhã Khanh cảm thấy lúc này không phải thời cơ tốt nhất để nói tất cả cho Cố Triệt, nhưng cô nhất định sẽ nói cho anh biết. Cô chính là như vậy, một khi quyết định ở chung một chỗ, thì không cất giữ cơ hội, để Cố Triệt biết mọi chuyện của cô, sẽ không cho bất kỳ cơ hội không tin tưởng nào. Cho nên, trước kia mới có thể thất bại thảm hại như vậy. Nếu lần này cũng giống lần trước mà nói, Trang Nhã Khanh nghĩ, coi như cô còn có một cơ hội sống sót nữa thì dừng khí và lòng tin cũng không sống tiếp. Cho nên Cố Triệt, nhất định phải cho cô hạnh phúc, đừng làm Trang Nhã Khanh hoàn toàn thất vọng với tình yêu.

Lúc này Hạo Xuyên cũng tìm tới, cùng đi theo còn có vài người nước R. Die nda nl eq uydo n

"Cô không có việc gì thì thật tốt quá." Hạo Xuyên vui mừng tới ôm lấy Trang Nhã Khinh.

"Ui." Đau chân. Ừ, còn có cánh tay cũng đau quá, bị cá mập cắn.

"Sao thế?" Lúc này Hạo Xuyên mới buông Trang Nhã Khinh ra, sau đó nhìn thấy cô bị thương. "Thật xin lỗi, thật là thật xin lỗi, lúc này tôi không có chú ý tới."

"Không sao." Đau đớn không sao, chỉ cần buông mình ra là tốt rồi. Mới vừa này cô cũng chột không thấy ánh mắt bất mãn của Cố Triệt. Từ lúc nào thì bắt đầu ghen vậy. Mình tìm một bình dầu chữa sao? Nghe cũng không tệ lắm. Ha ha, không biết sau khi trở về đối với các sư huynh mình thì Cố Triệt lại ghen thành dạng gì nữa. Nhưng khẳng định sau khi mình trở về phải giữ vững khoảng cách nhất định cùng các sư huynh. Không phải nói là xa lánh bọn họ, chỉ không thể thân mật như vậy, ví dụ như, tiếp xúc thân mật trên thân thể, ặc. Chính là ôm, dắt tay ... Có thể tránh khỏi thì liền tránh đi, vị này nhà mình là bình dầu chữa đồ thì có thể không dễ gom lại. Trang Nhã Khinh không biết, mình gặp lại các sư huynh lần nữa sẽ là bao lâu về sau.

"Chúng ta mau đi bác sĩ xem một chút đi." Hạo Xuyên lo lắng nói. Trời ạ, vết thương kinh khủng như vậy, anh ta cũng cảm thấy dọa người, Trang Nhã Khinh còn có thể giữ vững nụ cười, thật là, chỉ sợ không biết phụ nữ ở quốc gia của bọn họ đã khóc thành dạng gì rồi. Trang Nhã Khinh, thật sự là càng tiếp xúc càng thấy bội phục.

Hạo Xuyên không biết, nếu biết tại sao lại có những vết thương trên người Trang Nhã Khinh thì sợ là sẽ phục Trang Nhã Khinh sát đất.

Trang Nhã Khinh nhìn cũng sao không sao ra bác sĩ chuyên nghiệp, không dám đưa mình chân giao cho ông ta xử lý, ngộ nhờ không xử lý tốt sẽ nhiễm trùng hơn đúng không? Nhiễm trùng rất phiền toái. Cho nên Trang Nhã Khinh kiên quyết không để bác sĩ xử lý cho cô.

"Không cần, ông tránh ra đi, tôi tự làm là được rồi." Trang Nhã Khinh cự tuyệt bác sĩ trợ giúp, nhưng hành động trong mắt Hạo Xuyên thì Trang Nhã Khinh cũng chỉ là một bé gái cầu khinh ồn ào thôi, có thể là sợ đau, có thể là có một cảm giác bài xích trời sanh đối với bác sĩ, Hạo Xuyên cũng không đồng ý.

"Nhã Khinh, đừng quấy rối, để bác sĩ xử lý cho cô đi nhé." Hạo Xuyên xem Trang Nhã Khinh như đứa trẻ mà dỗ.

Bởi vì chỉ có một bác sĩ ở đây, còn lại chính là một y tá, y tá cũng không có tác dụng, cho nên Cố Triệt vẫn gạt qua một bên. Vết thương của Trang Nhã Khinh xem ra càng nghiêm trọng hơn, với lại ưu tiên phụ nữ, cho nên Cố Triệt không thể làm gì khác hơn là uất ức ở bên cạnh chờ đợi, hết cách rồi, ai bảo bây giờ đang rất bận rộn, rất nhiều người cần bác sĩ. Hạo Xuyên có thể trước gọi một bác sĩ cùng y tá tới đây đã rất không dễ dàng.

Nhìn người ở nước R, lúc trước nhìn đội trưởng đội cứu viện, Trang Nhã Khinh đã không có cảm tình rồi.

"Dù sao tôi thật sự không cần, đưa đồ cho tôi, tôi có thể tự xử lý." Đó là vì trên người mình không có mang đủ thuốc, nếu không ai lại dùng đồ chất lượng kém của các người. Thật ra thì trình độ chữa trị của nước R vẫn đạt tới trình độ quốc tế nhất định, những thuốc này cũng không phải là sản phẩm chất lượng kém, nhưng đối với Trang Nhã Khinh mà nói, tự mình điều chế mới có hiệu quả đáng tin cậy nhất. Hơn nữa nhiều năm qua vẫn luôn dùng Trung y, hiện tại cô thật sự không có thói quen dùng Tây y, chẳng qua bây giờ không có cách nào khác. Dùng chút thuốc men và công cụ xử lý tổng bộ bất kỳ đều tốt hơn nhiều, nhưng cô muốn tự xử lý.

"Cô." Bác sĩ cũng không bình tĩnh. Ông rất bận rộn có được hay không, lại phí phạm ở đây chỉ bởi vì một người cô gái. Nếu không phải là nhìn mặt mũi của của Hạo Xuyên, ông không tới đâu. Không ngờ còn bị chê.

"Bác sĩ, đưa hòm thuốc cho cô ấy đi." Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm đồng thời nói.

Cố Triệt là tin tưởng Trang Nhã Khinh, dung túng cô, nhìn ánh mắt cương cường của anh, giống như là mặc kệ cô làm gì, dù cô muốn đi giết người thì anh cũng sẽ gờ hai tay hai chân tán thành. Huống chi, khi nhìn Trang Nhã Khinh làm như vậy thì nhất định có nguyên nhân riêng, cô cũng không phải cố tình gây sự với người khác. Nhã Nhi của anh mới không phải những đại tiểu thư kêu căng cố tình gây sự, điểm này Cố Triệt thấy rất rõ ràng. Cho nên, Cố Triệt tin tưởng Trang Nhã Khinh một trăm phần trăm.

Tiêu Dật Phàm cũng không biết bản lĩnh ở phương diện y thuật của Trang Nhã Khinh, nhưng ông nội của anh không phải là do cô chữa lành sao, mặc dù anh cũng không biết dùng phương pháp gì, nhưng cũng tin tưởng cô có bản lĩnh ở phương diện này.

Bác sĩ tức giận ném hòm thuốc xuống là xong. Nếu người ta cũng không chào đón ông, không tin mặc ông, như vậy ông còn ở lại chỗ này làm gì? Bị người khác khinh sao? Vậy còn không bằng ông đi ra ngoài tìm phụ nữ tới chơi đùa vui vẻ an nhàn một chút, cần gì ở chỗ này chịu uất ức như vậy. Mình không muốn bán thân mình, nữa, đáng nào đã làm lâu như vậy, ông còn thấy không hiếm.

Hạo Xuyên muốn gọi bác sĩ lại, nhưng đã không kịp rồi, bác sĩ đã sập cửa rồi đi. Y tá nhìn cửa một chút, lại nhìn đám người Trang Nhã Khinh một chút, không biết mình nên đi hay là ở, cuối cùng vẫn lựa chọn buông nước sát trùng trong tay xuống, chạy đuổi theo bác sĩ.

Người ở nước R cũng lần lượt rời đi, chỉ còn lại bốn người Trang Nhã Khinh, Cố Triệt, Tiêu Dật Phàm còn có Hạo Xuyên.

"Làm phiền anh giúp tôi lấy đồ tới đây." Những lời này dĩ nhiên là nói với Hạo Xuyên.

Hạo Xuyên đặt toàn bộ hòm thuốc cùng nước sát trùng, bông băng ... ở bên cạnh Trang Nhã Khinh. Trang Nhã Khinh bắt đầu khử trùng cho mình, sau đó bôi thuốc, sau đó lại quấn băng gạc lên, động tác thành thạo như vậy, lúc khử trùng tỉ mỉ như vậy. Rửa sạch sẽ toàn bộ thịt vụn... Chính là cô lo lắng

bác sĩ kia sẽ rửa không sạch sẽ, điều đó vô cùng nghiêm trọng.

Trên tay còn có một chỗ bị cắn bị thương. Bởi vì Cố Triệt vẫn che chở cho Trang Nhã Kinh, cho nên cô chỉ có một chỗ bị cắn bị thương thôi.

“Đây là vết thương gì thế?” Hạo Xuyên hỏi.

Xem ra trên đùi lúc này chỉ tương đối bình thường, là bị vật bén nhọn gì đó đâm bị thương, sau đó lại bị trầy da, nhưng vết thương khác thường trên vai là tại sao bị? Rõ ràng giống như kéo xuống một miếng thịt, vô cùng dữ tợn. Bởi vì mảnh vụn quần áo nên ban đầu không phát hiện vết thương càng kinh khủng này.

“Cắn bị thương.”

“Cắn bị thương? Con gì cắn?”

Lúc Trang Nhã Kinh khử trùng, nước sát trùng chạm vào miệng vết thương, phát ra âm thanh tí tách, cực kỳ rõ ràng trong căn phòng an tĩnh. Cố Triệt tới, cầm miếng bông trong tay cô nói: “Anh làm cho.”

Trang Nhã Kinh buông ra.

Cố Triệt chấm nước sát trùng, sau đó cũng hết sức chuyên chú khử trùng vết thương cho Trang Nhã Kinh, giống như đây là chuyện quan trọng nhất, cẩn thận nghiêm túc như vậy. Cố Triệt chuyên chú nhìn vết thương Trang Nhã Kinh, đều là anh không có bảo vệ tốt cho Nhã Nhi, cho nên mới để Nhã Nhi bị thương, trong nháy mắt cảm giác mình rất vô dụng, rất bất lực.

“Tôi nói là cá mập thì anh tin hay không?” Trang Nhã Kinh không trả lời mà hỏi lại. Ánh mắt đau lòng như Cố Triệt, cũng đặt tại vết thương trên người của anh.

Bởi vì phải bảo vệ Trang Nhã Kinh, cho nên trên người Cố Triệt bị cắn quá nhiều chỗ, trên cánh tay, ngang hông, trên đùi, khắp nơi đều có dấu vết từng bị cắn. Chỉ là coi như Cố Triệt tránh né kịp thời, nếu không làm sao có thể chỉ bị xé rách mấy miếng thịt mà thôi. Cũng may đã đề phòng bị cắn vào động mạch chủ trên người.

Hạo Xuyên dừng một chút, hiển nhiên không tin lời giải thích của Trang Nhã Kinh. Bên trong hải phận có cá mập, đương nhiên anh ta biết, hơn nữa anh ta còn biết cá mập ở đây rất hung tàn. Trên căn bản nếu người ra khỏi khu vực an toàn đều không sống sót.

Bình thường chỉ cần không ra khỏi khu vực an toàn được xây dựng đặc biệt mà nói thì sẽ không có nguy hiểm.

Nếu nói trốn thoát từ trong miệng cá mập, anh không thể nào tin được, cho dù bản lĩnh Trang Nhã Kinh có lớn hơn nữa.

“Không tin sao?” Ai sẽ tin bọn họ thật sự trốn thoát từ trong miệng cá mập, còn là một đàn cá mập, hơn nữa còn giết chết không ít cá mập. Minh ở kiếp trước thì cũng không tin, hiện tại, mình lại làm được, nhưng vẫn là làm phiền Huyết Nhan.

Huyết Nhan cũng sống nhiều năm như vậy, số tuổi tương đương với tổ tông tổ tông tổ tông của Trang Nhã Kinh rồi, nhưng vẫn giống như đứa trẻ, sau khi cứu họ liền tranh công. Mặc dù thoát nhìn giống như Huyết Nhan cứu quá muộn nhưng Trang Nhã Kinh không cho rằng muộn, miễn là cô chưa chết thì cũng không tính là muộn. Huống chi Trang Nhã Kinh biết, trong thời gian ngắn ngủi mà muốn tập hợp hàng ngàn hàng vạn rắn biển thì đó là chuyện khó khăn cỡ nào. Đừng nói tập hợp cùng nhau nhiều như vậy là không dễ dàng, hơn nữa, dù sao Huyết Nhan cũng là loài bên ngoài, rắn biển cũng coi là loài rắn tương đối kiêu ngạo, muốn rắn biển phục tùng thì cũng cần thời gian. Cho nên, Huyết Nhan không muộn, quả thật nên khen thưởng thật tốt. Ngày nào đó tìm chút đồ cho Huyết Nhan ăn, để nó bồi bổ tốt một chút.

“Ha ha.” Thật sự không tin.

“Không nên hỏi tôi bị con gì cắn bị thương, nói cũng không tin đâu.” Trang Nhã Kinh nhìn động tác của Cố Triệt cũng rất chuyên nghiệp, lúc đầu hơi kinh ngạc sau đó lại thông suốt. Cố Triệt tuyệt đối trải qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, làm sao lại không biết băng bó đơn giản này. Cho nên Trang Nhã Kinh cũng mặc cho Cố Triệt bôi thuốc băng bó cho cô.

“Sao lúc này anh không nói anh làm được?”

“Bác sĩ chuyên nghiệp hơn anh.”

“Không phải, đối với em, anh chuyên nghiệp hơn nhiều.” Bác sĩ không quen không biết với cô, sao làm cẩn thận bằng Cố Triệt, cho nên nói Cố Triệt chuyên nghiệp hơn bác sĩ nhiều, bởi vì anh sẽ lo lắng cô bị đau, cho nên động tác nhẹ nhàng đến không thể nhẹ nhàng hơn, bác sĩ y tá có khả năng sao? Bởi vì anh lo lắng nơi nào làm không tốt không có làm sạch sẽ, cô sẽ chịu khổ, cho nên cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn, bác sĩ y tá có không? Bọn họ nhiều nhất thì cũng chỉ là hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Vết thương của mình xử lý tốt, Trang Nhã Kinh nhận lấy nước thuốc rồi bắt đầu giúp xử lý vết thương của Cố Triệt.

Cô tiếp nhận xử lý cho cô trước, thật ra thì vì Trang Nhã Kinh biết, nhất định Cố Triệt sẽ làm xử lý cho cô trước, nếu không Cố Triệt chắc chắn sẽ không đồng ý băng bó vết thương của anh.

“Đau không?” Trang Nhã Kinh thôi hỏi ở miệng vết thương của Cố Triệt. Thật ra thì Trang Nhã Kinh rõ ràng, cách làm như thế rất không sáng suốt,

bởi vì hơi do chính mình thở ra nhất định có vi khuẩn, nhưng mình vẫn làm như vậy. Dù sao còn có thuốc khử trùng, hơi mình thở ra cũng giết không chết vi khuẩn, như vậy thuốc này trực tiếp loại bỏ. Trang Nhã Kinh cũng không biết tại sao mình lại làm ra hành động ngây thơ như vậy, ha ha, thật ra thì cũng không có tác dụng gì.

Chỉ là như lúc nhỏ, cô bị thương, cha cũng sẽ thổi vù vù cho cô, cô lại thật sự cảm thấy không có đau nữa.

“Vết thương không đau, đau lòng.”

“Sao thế?”

“Anh đau lòng em bị thương. Anh đau lòng, anh không có bảo vệ tốt cho em để em bị thương.” Ai nói quân nhân nhất định phải như khúc gỗ, ai nói quân nhân thì nhất định cứng nhắc, ai nói quân nhân nhất định không hiểu tình cảm, không hiểu lãng mạn, sẽ không dịu dàng, không biết làm sao nói lời ngọt ngào chứ? Nhìn đi, Cố Triệt hoàn toàn đánh đổ chuyện đó.

Cố Triệt nói mấy lời buồn nôn mà cũng không cảm thấy ngượng ngùng, xung quanh còn có người, cũng không biết kiêng dè một chút. Người? Đúng rồi, Tiêu Dật Phàm cùng Hạo Xuyên đâu?

Tiêu Dật Phàm nhìn hai người Trang Nhã Kinh cùng Cố Triệt, trong lòng vẫn lạnh thật lạnh, đau thật đau, thật lòng không muốn ở chỗ đó nhìn hai người họ ân ái nhiều, cho nên vẫn đi ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ.

Anh có thể cười nói chúc phúc, nhưng không thể nào vẫn cười mà nhìn hai người ân ái như thế nào, Tiêu Dật Phàm anh không phải người đức độ lớn như vậy.

Vẫn lưu truyền một câu nói, Tiêu Dật Phàm không tán đồng, nói gì mà không quan tâm có ở cùng nhau hay không, chỉ cần anh nhìn em hạnh phúc là được. Mẹ nó, có thể cười mà nhìn người phụ nữ mình yêu hạnh phúc cùng người khác, không phải đàn ông biến thái chính là tình cảm đối với cô gái đó không sâu. Chính anh nhìn nhiều thêm một chút cũng cảm thấy đau đến không cách nào hít thở nổi, còn phải nhìn hạnh phúc của người khác? Thật là vớ vẩn.

Không biết từ bao giờ, anh lại trúng độc tình yêu sâu như vậy, nhưng anh không có thuốc giải độc.

Hạo Xuyên cũng không phải là người ngốc hay người mù, không phải anh ta không nhìn ra tình cảm mập mờ giữa hai người Trang Nhã Kinh cùng Cố Triệt. Ngoài ra người thắng cuộc đã tới, anh ta cũng không thể nào ở lại nơi đó làm một bóng đèn siêu cấp sáng ngàn oát đúng không? Người khác không biết xấu hổ thì anh ta cũng tự xấu hổ, cho nên vẫn trả lại không gian cho người yêu nhau sẽ tốt hơn.

Không biết lúc nào thì bản thân mới có thể tìm được người yêu tâm linh tương thông với mình đây?

Trang Nhã Kinh vốn là mẫu người mà anh ta thích, nhưng bây giờ nhìn lại, rõ ràng chính là mạng tiếng hoa có chủ, anh cũng sẽ không làm nam tiểu tam, đó là điều đáng xấu hổ đáng khinh, anh ta vẫn nên tìm mục tiêu khác thôi.

Trang Nhã Kinh, làm bạn cũng không tệ.

Trang Nhã Kinh nghe được lời Cố Triệt nói, da mặt cô vẫn rất dày lại đỏ mặt, bộ dạng của cô gái nhỏ thẹn thùng.

“Bây giờ chúng ta là quan hệ gì?” Trang Nhã Kinh lại bắt đầu nói chuyện mất hứng. Haizz, cô vốn là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: xiao dấu rằng tình cảm

Trang Nhã Kinh vừa giúp Cố Triệt rửa vết thương vừa nói "Chúng ta là quan hệ gì." Xem ra là giống như không để ý mà hỏi tùy ý, nhưng Cố Triệt hiểu, câu trả lời này rất mấu chốt.

Cố Triệt cầm miếng bông che trên tay Trang Nhã Kinh, để Trang Nhã Kinh ngẩng đầu lên, anh mắt nhìn chăm chăm Trang Nhã Kinh: "Em là của người phụ nữ của anh, cũng là vợ tương lai của anh."

Cố Triệt anh không phải người tùy tiện vui đùa một chút cùng phụ nữ, trong lòng ghi nhớ ông Mao nói, không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương để giờ trò lưu manh. Cái gì anh cũng đều đã làm, chỉ không có lưu manh đùa bỡn, là người đàn ông năm tốt tiêu chuẩn. Tướng mạo tốt, công việc tốt, tính tình tốt, gia thế tốt, còn nữa, đối với người phụ nữ của mình tốt.

Trang Nhã Kinh rất hài lòng vì cô có thể nghe Cố Triệt trả lời như vậy. Nhưng bây giờ vẫn nên xử lý vết thương tương đối ổn trước đã. "Ồ, bây giờ có thể buông ra rồi." Trang Nhã Kinh nhắc nhở Cố Triệt nên buông tay ra, để cô làm xong chuyện chính trước. Anh không cảm thấy đau còn cô cảm thấy đau đấy.

Sau khi giúp Cố Triệt xử lý xong tất cả vết thương lớn nhỏ trên người, Trang Nhã Khinh vẫn quyết định muốn thắng thắn với anh. "Có phải anh rất muốn biết chúng ta được cứu như thế nào hay không?"

"Ồ, em biết sao?" Ồ, đúng vậy. Khi mình tỉnh lại thì Nhã Nhi đã tỉnh rồi, nói không chừng khi Nhã Nhi tỉnh lại thì người nọ vẫn còn ở đây hoặc là như thế nào đó.

"Em phải nói là nói rất lạ lùng với anh, nói cho anh biết một chút chuyện vô cùng ly kỳ, người thường tuyệt đối không thể nào tin tưởng tiếp nhận, không thể dùng khoa học giải thích, anh có hay không tin?" Điểm này vẫn nên hỏi rõ ràng mới được, ngộ nhờ Cố Triệt không tin thì làm thế nào? Không biết làm sao nữa.

"Có nhớ lần thứ hai chúng ta gặp mặt không?" Cố Triệt chợt nói một câu ông nói gà bà nói vịt như vậy, nhưng Trang Nhã Khinh đã hiểu. Anh tin cô, cô tin tưởng là bất luận cô nói gì, anh đều sẽ tin cô vô điều kiện.

Trang Nhã Khinh khẽ cười, kể từ khi tỉnh lại đến bây giờ, Trang Nhã Khinh vẫn luôn duy trì nụ cười. Từ trong thâm tâm Trang Nhã Khinh cảm thấy chuyện này mình tới có giá trị, thật quá đáng giá.

"Cứu chúng ta là rắn biển."

"Rắn biển?" Die nda nl e qu yd on

"Ồ, thật ra thì thật sự cứu chúng ta cũng không phải là rắn biển, rắn biển chẳng qua là nghe Huyết Nhan chỉ huy mà thôi. Vào lúc mấu chốt Huyết Nhan chỉ huy hàng ngàn hàng vạn con rắn biển, nói không chừng đã triệu tập toàn bộ rắn biển trong hải vực đến đây mới có thể nhiều như vậy, sau đó là rắn biển đánh bại cả mập, cũng là những rắn biển kéo chúng ta tới lâu cao rồi mới rời khỏi." Nghe rất huyền hoặc có phải hay không? Nhưng đây chính là thật, như vậy khó có thể tin. (thật ra thì, điểm này vốn chính là huyền hoặc, ha ha)

"Huyết Nhan là vật gì?" Cố Triệt chú ý tới điểm vô cùng mấu chốt, đây cũng là chuyện Trang Nhã Khinh định nói.

Trang Nhã Khinh nâng không bị thương của mình đến trước mặt Cố Triệt, Huyết Nhan chính là nó.

"Nó?" Không phải chỉ là một vòng tay màu đỏ sao? Xem ra có chút đặc sắc, còn có một chút hoa văn cực nhỏ vô cùng tinh tế, nhìn thấy là một vòng tay rất đặc biệt, bao gồm thiết kế, ví dụ như vòng tay này có mấy vòng, hơn nữa có hai đầu nhỏ. Chỉ là, vòng tay này có thể triệu tập rắn biển còn có chỉ huy rắn biển làm việc sao?

"Đừng ngủ nữa, đứng lên chào hỏi người đàn ông của chủ nhân mày đi nào." Trang Nhã Khinh nói với Huyết Nhan.

Sau đó, Cố Triệt cảm thấy thế giới biến đổi huyền ảo. Vốn chính là một vòng tay lại thật sự đứng lên, hơn nữa vốn là không có gì cả lại chợt hai mắt ra, Cố Triệt còn nhìn thấy miệng còn có lỗ mũi.

Nếu nói Huyết Nhan nguy trang thì dù tay cô cầm nó quan sát vô cùng cẩn thận thì cũng chắc chắn không thể phát hiện.

Đột nhiên, Huyết Nhan thè lưỡi rắn nhỏ về phía Cố Triệt, sau đó nhìn thấy biết trong mắt Cố Triệt có kinh ngạc và không thể tin chứ không có vẻ mặt sợ hãi một chút nào, mới đứng là có chút thiện cảm với người đàn ông này. Nếu như Cố Triệt thấy một chút này đã có vẻ mặt sợ hãi, tin rằng người khác có thể đồng ý thì nó cũng không thể đồng ý. Người đàn ông miễn cưỡng có thể xứng với chủ nhân của nó.

Chào hỏi xong, Huyết Nhan lại trở về vị trí cũ, ngoan ngoãn trở về làm vòng tay của nó.

Haizz, hết cách rồi, thật ra thì nó vốn thích kiểu nơ con bướm hơn, thích nằm trên đầu chủ nhân hơn, tóc chủ nhân mềm mại, rất mềm mại rất thoải mái, còn có thể nhìn xuống nhìn người khác từ trên cao, nhưng chủ nhân không thích kiểu tóc đó, nhất định cảm thấy một dây cột tóc màu hồng phấn trên đầu quá ngây thơ, haizz, không thể làm gì khác hơn là biến thành hình thức vòng tay rồi.

Sau khi nhận chủ xong, Huyết Nhan không thể rời khỏi thân thể chủ nhân ba thước.

"Vật này." Cố Triệt vẫn cảm thấy xem như kiến thức anh rộng, hiện tại mới phát giác kiến thức anh nông cạn, quả thật anh chưa từng thấy qua vật như vậy, không chỉ là một con rắn nhỏ màu hồng phấn, hơn nữa còn có chút trong suốt, lại còn có thể chỉ huy rắn biển Hiểu biết nông cạn mà.

"Là bảo vật trấn phái của môn phái chúng em, là thánh vật." Trang Nhã Khinh nhìn về mặt của Cố Triệt, không có phát hiện chỗ nào không đúng thì mới nói tiếp: "Có lẽ anh sẽ cảm thấy rất kỳ quái, đây là thời đại gì mà còn có môn phái nữa, nhưng cũng không cần quá kỳ quái đâu, chuyện kỳ quái trên đời hơn nhiều, đây cũng coi như bình thường. Môn phái chúng em tên là Lăng Thiên Môn, sáng lập từ cổ đại, vẫn lưu truyền đến hiện tại, nhưng mà bây giờ điêu hui rất nhiều, môn đồ càng ngày càng ít. Đến thế hệ chúng em thì cũng chính là em, ba sư huynh còn có một sư tỷ mà thôi."

"Môn phái các em làm cái gì?" Lăng Thiên Môn? Tại sao anh cảm thấy giống như có chút ấn tượng, giống như trước đây đã từng nghe ai đó nhắc đến. Chỉ là tại sao anh có thể nghe qua chuyện ly kỳ như vậy? Cố Triệt chỉ nghĩ ngờ một lát, liền không nghĩ vấn đề này nữa.

"Không có quy định làm gì, từ nhỏ chúng em đã bắt đầu học các môn võ thuật, em còn học y thuật cùng đồ thuật, còn có mị thuật, mình thích làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần cảm thấy mình đã học thành thì có thể ra ngoài kiếm sống. Dĩ nhiên, hàng năm phải giao lại một số tiền lớn cho môn phái, để duy trì kế sinh nhai cho môn phái."

“Ừ.” Cổ Triệt gật đầu. Toàn bộ Trang Nhã Khinh nói anh đều tin, huống chi lúc này Huyết Nhan thật sự cùng anh chào hỏi. Xem ra cũng không phải vật phẩm tục.

Trang Nhã Khinh nói rõ mọi chuyện của cô, duy chỉ che giấu sự thực cô cũng có một vị hôn phu. Phải biết là Cổ Triệt cùng cô ở một chỗ, áp lực trong lòng cũng đã khá lớn, nếu để cho anh biết không chỉ có anh từ bỏ vị hôn thê của anh, hơn nữa còn bởi vì anh mà cô cũng chạy trốn vị hôn phu, không biết tâm lý anh có thể không thừa nhận được hay không.

Nếu Nhã Nhi cũng đã khai báo tất cả như vậy anh cũng thật sự là không thể giấu giếm rồi. “Nhà anh cũng không có cái gì đặc biệt. (Mẹ nó, gia thế như vậy còn không gọi đặc biệt?) Từ rất sớm nhiều thế hệ trong nhà của anh đều làm lính, lại làm sĩ quan, nhiều kinh nghiệm nhất, sau đó một đời thăng cấp, cuối cùng làm sĩ quan cao cấp. Hiện tại, trước kia ông nội anh là quân trưởng, hiện tại anh cũng là quân trưởng. Cha anh không thích làm quân nhân, cho nên chú anh chọn làm một quân nhân, hiện tại chú là thủ trưởng rồi.”

“Hỏi một vấn đề nhé.”

“Vấn đề gì?”

“Thủ trưởng cùng quân trưởng thì chức vị ai lớn hơn?” Trên căn bản cô có vẻ hiểu một chút về thủ trưởng, tư lệnh gì đó, quân trưởng, sao cô thật không hiểu nổi, không thể nào hiểu nổi.

“Ha ha, thật ra thì quân trưởng chia làm mấy loại, quản lý một thành phố là quân trưởng, địa vị dĩ nhiên cũng chưa cao bằng thủ trưởng, tư lệnh cấp tỉnh. Quản lý một tỉnh thì dĩ nhiên địa vị quân trưởng cũng không cao bằng thủ trưởng, tư lệnh cả nước, nhưng riêng quân trưởng quốc gia thì là cấp bậc chức vị cao nhất trong hàng ngũ tất cả quân nhân đây.” Bình thường tất cả mọi người thích trực tiếp gọi quân trưởng, thật ra thì tên gọi đầy đủ chức vị của anh là Tổng quân trưởng bộ quân sự quốc gia.

“Anh là người cuối cùng sao?”

“Hi hi.” Cổ Triệt không trả lời, nhưng đã rất rõ ràng rồi không phải sao? Anh là tổng quân trưởng bộ quân sự quốc gia trẻ tuổi nhất rồi, ông nội của anh cũng sáu mươi bốn tuổi. Một mặt do năng lực, dĩ nhiên gia thế Cổ Triệt cũng là một mặt rất quan trọng. Tiếp tục như vậy, nói không chừng sau này con anh hai mươi tuổi là có thể ngồi lên chức vị này cũng không nhất định.

“Cổ Triệt.”

“Nhã Nhi, gọi anh là Triệt.” (lời tg: từ từ: ai da má ơi, tự tôi cũng cảm thấy thật sự quá buồn nôn, quá buồn nôn rồi.)

“Triệt. Các anh tới nơi này làm gì? Đàm phán vấn đề liên quan đến đất đai của chúng ta sao?” Nếu không tại sao Cổ Triệt phải tới nơi này, còn mang theo Tiêu Dật Phàm. Hiện tại quan hệ hai nước chính là đối địch, nếu không phải Cổ Triệt lại không phải người vô duyên vô cớ chạy đến nơi đây. Chẳng lẽ nói là tới nghỉ phép? Không thể nào, tính tình anh như vậy.

(lời tg: Cho nên nói Nhã Nhi con là quạ đen mà còn không tin, như thế nào, lần này nói tổn hại đến hạnh phúc hôn nhân về sau của con rồi chưa? Quạ đen, không biết mình thường nói đùa trăm nói trăm trúng sao. Cho nên, Nhã Nhi à, sau khi hai người cưới nhau, Cổ Triệt có thể cùng con hưởng tuần trăng mật hay không đây? Con đoán thử coi?)

“Nhã Nhi thật thông minh.”

“Bản như thế nào rồi?”

“Bọn họ muốn bỏ tiền mua mảnh đất kia của chúng ta.” Ha ha, không thể không nói, thật sự là ý nghĩ kỳ lạ.

“Không thành công rồi đúng không?” Hiện tại Trang Nhã Khinh biết được đôi chút về tính tình Cổ Triệt, lúc ấy khẳng định anh rất tức giận.

“Ồ.”

“Đoán là được. Quốc gia chúng ta cũng không phải vì chút tiền của nước họ, huống chi, chúng ta không thiếu tiền, không có trình độ vì tiền mà bán đất. Bán đất, đó chính là tượng trưng cho nỗi nhục mất nước, ngay cả đất đai của mình cũng không bảo vệ được, như vậy cũng là lúc nên đổi người lãnh đạo rồi.” Điều kiện như vậy thì làm sao Cổ Triệt sẽ đồng ý. “Cuối cùng bây giờ anh cũng biết, cái gì gọi là hồng nhan tri kỷ rồi, thì ra là giống em vậy, đoán tâm tư của anh một cách chính xác.” Có thể có một người hiểu rõ mình, biết mình, cũng hiểu cảm giác của mình, thật sự rất tốt.

“Cuối cùng bây giờ em cũng hiểu rõ, quân nhân cũng có lúc rất buồn nôn.”

“Ha ha. Đây là suy nghĩ trong lòng anh, cho nên liền nói ra.”

“Em hiểu. Có câu nói, người mà nghĩ trong lòng rồi nói ngay đó là thẳng thắn, trong lòng nghĩ mà không nói thì, đó là thâm trầm, hơn nữa trong lòng nghĩ mà không nói còn là người nghĩ bậy nghĩ bạ tẩy máy tay chân trong bóng tối chính là phúc hắc. Nhưng làm sao em vẫn cảm thấy anh thuộc kiểu người thâm trầm thế nhỉ?”

“Vật nhỏ miệng lưỡi sắc bén, như vậy cũng có thể nói, thật ra nên cho em đi đến đàm phán.”

“Bây giờ còn nói chuyện đàm phán gì nữa? Không cho chúng ta mặt mũi như vậy, cố tình gây sự như vậy, trực tiếp đánh là được.” Trang Nhã Khinh

cũng chỉ nói lấy, biết rất rõ ràng, khả năng thật sự đánh cũng không lớn, dù sao tất cả mọi người quá quen cuộc sống an nhàn thoải mái sao lại có thể nguyện ý chiến tranh? Cho nên, hai bên sẽ hiệp thương lần nữa để thảo luận tìm ra biện pháp giải quyết thích hợp, dù một nước thua thiệt thì cũng muốn tránh khỏi chiến tranh. Đến nông nổi nhất định phải chiến tranh, tin rằng Cố Triệt sẽ lựa chọn nhượng bộ. Hi vọng đối phương không nên quá hiểu Cố Triệt, biết tính tình của anh, nếu không nhất định sẽ lấy điểm này làm điểm vào, sau đó ép anh lui bước.

“Ha ha, đánh giặc thì khổ là nhân dân, không tới tình huống bắt đắc dĩ, anh sẽ không lựa chọn chiến tranh.” Nếu như thực sự có tình huống bắt đắc dĩ. . . . Đến lúc đó lại nói tiếp.

“Em cảm thấy làm quân nhân rất khổ.”

“Không tệ.”

“Triệt. . . . Chúng ta thật sự có thể ở cùng một chỗ sao?” Trang Nhã Khinh ôm cổ của Cố Triệt, chôn đầu thật sâu vào cổ anh, dùng răng nhẹ nhấm cạo làn da yếu ớt nhạy cảm trên cổ anh.

“Hừ.” Tiểu yêu tinh này, đây là lúc nào, không chú ý tình hình như vậy.

Bây giờ mới chú ý tới chú ý tình hình sao? Không sao, tất cả mọi người đã cho hai người không gian, không cần chú ý tình hình nữa.

“Nhã Nhi, em đang chọc lừa dối em biết không?” Giọng Cố Triệt trở nên khàn khàn, chịu đựng.

“Ha ha, thật sao?” Trang Nhã Khinh khẽ cười, sau đó, mút da thịt của Cố Triệt, dùng lực, lúc buông ra, quả nhiên trên cổ của Cố Triệt xuất hiện một ấn ký màu tím đỏ. “Đây là em làm ký hiệu, chứng minh anh là của cá nhân em, những người phụ nữ khác, không, không chỉ là phụ nữ, còn có đàn ông khác cũng không thể đụng vào.”

“Không phải đều là cần sao?”

“Đúng vậy, em vốn cũng muốn cắn cho một ấn ký, sau đó sẽ đắp lên cho anh một vài vị thuốc, sau đó để cho dấu răng trên cổ anh vĩnh viễn đều ở lại trên cổ của anh, vĩnh viễn sẽ không biến mất, hình như vậy tốt hơn. Nhưng em không nỡ.” Ha ha, lúc nào thì cô cũng trở nên buồn nôn như vậy rồi? Tình yêu, thật sự sẽ làm chỉ số thông minh của phụ nữ rơi xuống, khiến phụ nữ trở nên hoàn toàn khác bình thường, càng trở nên phụ nữ hơn.

Điểm này thật sự giống như trước đây chưa từng có ở trên người Mạnh Thiệu Phong. Mặc dù Trang Nhã Khinh toàn tâm toàn ý đối với Mạnh Thiệu Phong, làm rất nhiều chuyện vì Mạnh Thiệu Phong, nhưng cô vẫn duy trì tính táo của mình, trước nay chưa từng nói lời như vậy đối với Mạnh Thiệu Phong.

Trước kia cô không có làm nũng với Mạnh Thiệu Phong, rất nhiều chuyện có thể cũng do tự mình làm, trước kia lúc một mình, chính là bóng đèn, vòi nước còn công thoát nước, những vấn đề bình thường xuất hiện trong nhà thì cô cũng có thể giải quyết. Không sợ tối, không sợ côn trùng, tất cả nữ sinh nên sợ cũng không sợ, lúc xem phim kinh dị, cô gái nhỏ khác sẽ bị dọa đến phải nhào tới trong ngực đàn ông, nhưng cô cũng không vậy, cô có thể vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem phim kinh dị. Cho nên. Cô độc lập, kiêu ngạo, cho nên chưa bao giờ cho phép mình cúi đầu, phát hiện Mạnh Thiệu Phong cùng Lê Phương, Trang Nhã Khinh cũng không cúi đầu.

Có lẽ, chuyện duy nhất cô làm không tốt chính là quá độc lập quá kiêu ngạo.

Rất nhiều người phụ nữ mạnh mẽ, hoặc không tìm được chồng, hoặc là có chồng cũng bởi vì điểm này mà khiến chồng nuôi người tình ở bên ngoài. Ở trước mặt mình (ed: mình chỉ nhiều người phụ nữ mạnh mẽ) không hề có một chút kiêu hãnh làm chồng, mình chưa bao giờ làm nũng với anh ta, không kể khổ với anh ta, chuyện gì đều tự mình gánh, chính anh ta trước mặt mình cũng cảm thấy anh ta không phải chồng, chỉ là em trai của mình hoặc là con. . . . Đây là cách nói của rất nhiều người chồng lệch đường hoặc là bên ngoài bạn trai lệch đường thường dùng.

“Anh cho phép em cắn.” Mặc dù anh là một đáng mày râu, hơn nữa còn là quân nhân, trên cổ có một dấu răng phụ nữ vô cùng chói lọi. Rất không thích hợp, nhưng Cố Triệt vẫn muốn.

“Thật sao?”

“Ồ, vết thương trên người đã nhiều, không quan tâm nhiều thêm dấu răng.”

“Hắc hắc, được.” Trang Nhã Khinh lại thật sự cắn xuống cổ của Cố Triệt. Cắn cũng không phải quá mạnh, nhưng vẫn cắn ra một chút xú máu.

“Nhẹ như vậy, có thể có dấu răng sao?” Cố Triệt không cảm thấy đau, giống như là bị muỗi chích một chút, không có cảm giác gì quá nhiều, chỉ là, muỗi lớn hơn muỗi bình thường mà thôi.

“Được rồi, không cắn nữa, không nỡ cắn.” Thật sự, cảm thấy cắn không nổi nữa.

“Ha ha. Sao anh có cảm giác em rất thích cắn anh mà, sao lại không nỡ cắn?” Cố Triệt trêu chọc nói.

Trang Nhã Khinh nghĩ đến cô cùng Cố Triệt hôn môi hai lần, dường như thật sự là hai lần cô đều cắn đôi môi anh, cũng khó trách anh lại nói như vậy.

“.”

“Em đi hỏi bác sĩ một chút ở đây có mang thuốc có đặc tính ăn mòn hay không, có thể để cho ấn ký trên cổ anh sâu hơn.”

“Đi đi.”

Trang Nhã Khanh thực sự chạy ra ngoài.

Sau khi Trang Nhã Khanh rời đi, nụ cười Cố Triệt cũng theo đó mà biến mất. Bây giờ anh cũng không biết phải làm gì mới phải, tương đương với việc anh đã với đồng ý với Nhã Nhi là phải kết hôn với cô, nhưng Chỗ cha mẹ thì khá là dễ qua cửa, nhưng chỗ ông nội thì. Ông nội vẫn luôn kiên quyết để anh kết hôn cùng vị hôn thê không biết tên đó, chắc chắn sẽ không tiếp nhận Nhã Nhi, nhưng muốn kết hôn với Nhã Nhi mà nói thì nhất định phải lấy được sự chúc phúc của người nhà thì mới hạnh phúc, Nhã Nhi sẽ để ý người nhà của anh có thể tiếp nhận cô hay không.

Nhưng ông nội cố chấp như vậy, sao lại. Trừ phi vị hôn thê kia cũng người trong lòng khác, hoặc là cô ấy chết đi, như vậy cũng không cần kết hôn cùng cô ấy.

(Cố Triệt ơi Cố Triệt, con có biết mình đang nghĩ gì hay không? Con đang rửa vị hôn thê thân yêu, vợ thân yêu của con yêu người khác còn rửa con bé chết nữa? Nếu như thực sự để con bé yêu người khác hoặc là đi tìm cái chết thử một chút xem sao? Lúc nhìn thấy con còn cao hứng được sao.) Die nda n leq uy do n

Khiến người khác chết hình như không thích hợp, cho nên hi vọng vị hôn thê cũng giống như anh, thích người khác, như vậy cũng sẽ không làm khó anh.

Nội tâm hai người đều đang rối rắm vấn đề này, nguyên nhân chủ yếu có lẽ chính là bởi vì trước đây, chính là mấy năm trước, lúc Phá Thương tìm tới nhà họ Cố, chỉ nói Thánh nữ đã xuất hiện, sau đó nói Thánh nữ có hôn ước cùng chủ nhân nhà bọn họ, sau đó còn nói không được để chủ nhân của bọn họ kết hôn, phải ở chung một chỗ cùng Thánh nữ, cuối cùng cũng chỉ nói qua mấy năm nữa Thánh nữ sẽ xuống núi tìm anh thực hiện hôn ước, nói xong những lời này liền rời đi. Xem ra dường như cũng không chỗ sơ hở, nên nói cũng đã nói. Ví dụ như để chủ nhân không thể kết hôn nhất định phải chờ Thánh nữ, Phá Thương đều nói rõ ràng. Nhưng Phá Thương đã bỏ sót một chút tin tức quan trọng, không biết là cố ý hay là Phá Thương quên mất nên mới có thể tạo thành cục diện hiện tại.

Quên mất nói tên họ nữ chính. Cho nên nói, đầu sỏ gây nên tất cả chuyện phiền phức này thật ra thì chính là Phá Thương.

Lúc Trang Nhã Khanh rời đi cũng giống như Cố Triệt, vừa đi ra ngoài thì nụ cười liền biến mất. Quả nhiên một đôi chính là một đôi, sau lưng cũng ăn ý như vậy.

Ý của Cố Triệt lúc này cũng là nguyện ý cưới cô rồi. Cô cũng không có nói cho anh biết cô cũng có vị hôn phu, cho nên, trước tiên cô giải quyết xong vấn đề vị hôn đã. Về phần lời nguyên gì đó, mẹ nó, mặc dù cô thích sự phụ, sự thúc, sự huynh, sự tỷ, nhưng thật sự những quy củ của Lăng Thiên Môn rất đáng ghét, mẹ nó thật biến thái.

Nếu thật sự lời nguyên rửa ứng nghiệm, vậy cũng chỉ có thể coi là số cô không tốt, hữu duyên vô phận với Cố Triệt. Nếu không phát tác, nhất định cô phải ghi lại chuyện này ở trong quyển sách của Lăng Thiên Môn, để người đời sau biết không cần tính lời nguyên đó, an tâm theo đuổi hạnh phúc của chính mình, đừng lo lắng nhiều như vậy.

Bây giờ trước tiên là phải giấu giếm chuyện vị hôn phu, sau đó lại xem xem giải quyết chuyện vị hôn phu thế nào, như vậy thì mọi sự OK rồi.

Trang Nhã Khanh cầm thuốc đi vào, không nói hai lời liền xóa đi dấu răng trên cổ Cố Triệt.

"Em dùng thuốc gì vậy?"

"Không phải là em mới vừa nói với anh sao, anh cho rằng em nói dối à?" Bôi thuốc xong, sau đó dù sao còn băng gạc, Trang Nhã Khanh liền xé một miếng băng gạc quấn thật tốt.

"Ha ha."

"Thế nào, hơi hận rồi sao? Vậy em gỡ băng gạc thấm thuốc giặt sạch rồi bôi thuốc lần nữa cho anh?" Trang Nhã Khanh làm bộ tức giận.

"Ha ha." Cố Triệt vẫn không nói chuyện, chỉ cười lắc lắc đầu.

Bình thường Cố Triệt rất ít cười, bởi vì từ nhỏ anh được gia đình giáo dục nghiêm khắc, khiến từ nhỏ anh đã nuôi dưỡng thành thói quen không lộ vui buồn, vốn là rất ít cười. Sau đó, khi Cố Triệt tham gia quân đội, huấn luyện quân đội nghiêm khắc đã làm anh càng trở nên trầm ổn, cũng biến thành càng nghiêm túc, nụ cười, trên căn bản đã không tiếp tục xuất hiện trên mặt anh nữa.

Số lần Cố Triệt cười một ngày hôm nay, sợ rằng cũng đã vượt qua tổng số nụ cười của anh hai mươi ba năm trước. Còn một năm thời kỳ là con nít, Cố Triệt không biết anh cười bao nhiêu lần, cho nên thực ra không tính. Nghe nói con nít cười rất đáng yêu, người lớn trêu chọc một chút liền cười. Chỉ là không biết, khi anh còn là một đứa con nít thì ông nội, cha mẹ Cố Triệt có giống gia đình đứa bé khác mà trêu chọc anh hay không?

Bình thường ông trời đều là rất công bằng, không cho người một thân xác hoàn hảo thì sẽ cho người đầu óc thông minh, không cho người đầu óc thông minh thì nhất định sẽ cho người gia thế hiển hách, không cho người gia thế hiển hách thì sẽ cho người gia đình hòa thuận, không cho gia đình hòa thuận thì cũng sẽ cho người thân thể khỏe mạnh. Như vậy, người không có thân xác hoàn hảo, không có đầu óc thông minh, không có gia thế hiển hách, gia đình hòa thuận, thân thể khỏe mạnh cũng có, chỉ là rất có thể đời trước bọn họ từng đắc tội ông trời, cho nên mới cái gì cũng tệ như vậy.

Cố Triệt cười lên rất rất là đẹp mắt, khiến Trang Nhã Khinh nhìn không rời mắt. Tiêu Dật Phàm cười lên là kiểu vô cùng yêu nghiệt, vô cùng dụ người, Nhị Sư Huỳnh Hạ Tinh Thiên cười lên là có một chút lười biếng, Tiểu Sư Huỳnh cười lên có chút tà nịnh, còn có Đại Sư Huỳnh thậm chí bao gồm Mặc Sâm, cảm giác mấy người họ cười lên đều hoàn toàn khác nhau. Cố Triệt cười, rất trong sáng, rất thẳng thắn.

Nếu như nói Tiêu Dật Phàm cười sẽ làm cho người khác không tự chủ đắm chìm vào, Cố Triệt cười lên chính là làm cho người khác nhìn liền có cảm giác vui vẻ, liền muốn cùng cười theo anh.

Thật ra thì Trang Nhã Khinh nào phải đi lấy loại thuốc kia, chẳng qua là cảm thuốc tiêu viêm bình thường còn làm cho miệng vết thương mau lành một chút. Mặc dù ở đây vốn có, nhưng luôn phải làm cho tới chuyện, cho nên, cô lừa gạt bác sĩ nói thuốc tiêu viêm cô đã dùng hết rồi cho nên cần một chút, hắc hắc.

Dù là cô thật muốn lưu lại ấn ký của mình ở trên người Cố Triệt thì cũng tuyệt đối không phải trên cổ. Thân phận của Cố Triệt là gì, quân nhân, hơn nữa còn là quân trưởng, trên cổ của anh còn mang một dấu răng phụ nữ thì coi ra gì? Không có uy nghiêm không nói, không dung để kẻ thấp kém chê cười. Người thấp kém cũng được đi, Cố Triệt khó tránh khỏi sẽ đàm phán cùng người lãnh đạo ở quốc gia khác như bây giờ, lại có dấu răng phụ nữ thì không chỉ có là không tôn trọng đối với người khác mà còn tổn hại mặt mũi của mình.

Làm một cô gái tốt nên lúc nào cũng vì người đàn ông của mình lo lắng mọi chuyện, không phải chỉ lo sở thích của mình, cứ mặc kệ rồi làm chuyện đó. Người đàn ông bằng lòng, đó là do người đó yêu cô nên dung túng cô, nhưng cô tuyệt đối không thể càn quấy như vậy. Trang Nhã Khinh là một người vô cùng hiểu chuyện, phân rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm. Cô dán băng gạc lên dấu răng trên người Cố Triệt cũng vì cảm thấy người khác nhìn sẽ ảnh hưởng không tốt. Nếu không một vết thương nhỏ như vậy thì đâu phải dùng tới băng gạc, không có nghiêm trọng như vậy.

Bôi thuốc thì mấy ngày là có thể tốt.

Nói thật, chính cô cũng thật sự muốn làm trên người Cố Triệt có vết thương là ấn ký vĩnh viễn xóa không hết của mình, nhưng điều kiện hiện tại không cho phép. Nếu có điều kiện, xem xem cô có thể làm như vậy hay không.

Cô muốn che khuất, chỉ người thân cận nhất mới thỉnh thoảng có thể thấy được sáu ấn ký, như vậy cũng sẽ không ai cũng có thể nhìn thấy mà sinh ra ảnh hưởng không tốt, cũng có thể thỏa mãn lòng riêng của mình. Ồ. Rốt cuộc là ở ngực Cố Triệt hay là phía dưới.

Hi hi, một đại sắc nữ lạnh lẽ Y Y. Cố Triệt vẫn không hề hay biết.

“Miệng em chảy nước miếng ra kia.” “Hà? Ở đâu ở đâu?” Trang Nhã Khinh vội vờ xoa bên mép của mình một chút, không có nước miếng. Tốt lắm, Cố Triệt học xấu. “Anh lại lừa em?”

“Cái này không thể gọi là lừa được, nhiều nhất chỉ chó thể gọi là trêu chọc em thôi.”

“Anh còn giả mồm át lỗ phải, đây vốn chính là lừa gạt, lừa gạt đó, anh lừa em, anh nghĩ rằng có thể nói dối sao, anh nói dối anh nói dối.” Trang Nhã Khinh nắm cổ áo của Cố Triệt miệng vẫn lặp lại hai câu này, giống như là máy cat – sét vậy, vẫn lặp lại rồi lặp lại bên tai anh. Cảm thấy như anh lừa tình cảm của cô.

Chỉ là nếu thật sự lừa gạt tình cảm của Trang Nhã Khinh, Trang Nhã Khinh không thể nào như vậy, Trang Nhã Khinh phải làm nhất định là trái đấm móc, bên phải đấm móc, đấm thẳng, sau đó còn một Phạt Sơn Vô Ảnh Cước.

“Lúc này em nghĩ gì mà cười thế?” Cười đến như vậy. cho nên mới nói nước miếng chảy ra đấy.

“Lúc này em đang cười cái gì sao? Lúc này em có cười sao?” Quả nhiên Trang Nhã Khinh chính là họ Trang, giả ngây giả dại cũng rất giống. Nếu không phải là Cố Triệt xác định cùng với hằng định, hơn nữa lòng vô cùng kiên định lúc này cô chính là cười đến rất Y Y, nhất định sẽ bị ý nghĩ của Trang Nhã Khinh lừa, nhất định sẽ cảm giác lúc này anh có phải hoa mắt nhìn lầm không, thật ra thì lúc này cô thật sự không có cười. “Chiều này không có ích lợi gì đối với anh đâu Nhã Nhã.” Cố Triệt thực sự nói thật. Hơn nữa sau này cô sẽ dần dần phát hiện, chiều của cô cô trăm lần trăm thắng đối với rất nhiều người, chống lại Cố Triệt, tất cả đều không có tác dụng. Trang Nhã Khinh là gặp phải đối thủ.

“Thật sao?”

“Đang cười cái gì? Anh muốn biết.” Bây giờ Cố Triệt mới biết là anh vô cùng muốn biết tất cả về Trang Nhã Khinh. Chuyện Lăng Thiên Môn, Trang Nhã Khinh không nói anh cũng phải hỏi. Mới biết anh muốn biết chuyện riêng của người khác mãnh liệt như vậy.

“Thật sự muốn biết?”

“Ồ.”

“Mặc kệ là nội dung gì?” Trang Nhã Khinh tiếp tục hỏi.

“Ừ, bất kể là gì.”

“Vậy em nói anh có thỏa mãn ý nghĩ của em hay không?” Đây là sói xám lớn hướng dẫn thỏ trắng nhỏ từ bước từng bước nhảy vào bẫy sao? Sao hiện tại đảo ngược rồi? Là sói xám lớn hướng dẫn tiểu công nhóc?

“Ừ, chỉ cần anh có thể làm được.”

Trang Nhã Khanh vui vẻ, nghe được điều mình muốn nghe. Cố Triệt phối hợp cô như vậy, vậy thì nói cho anh thôi.

“Thật ra thì em đang nghĩ, muốn cắn một dấu răng ở ngực của anh hay là dấu răng ở chỗ đó thì ổn hơn, dù sao trên cổ cũng không tốt. Nếu như bị cắn dưới của anh thấy được còn tưởng rằng người đàn ông của em lỗ mũi cỡ nào mê muội sắc đẹp cỡ nào, bọn họ không phục anh thì làm thế nào? Em muốn cắn một nơi người khác nhìn không tới, chỉ có em mới có thể thấy.”

“Ồ, em muốn cắn nơi đó thì cắn nơi đó.” Cố Triệt lại thật lòng cảm thấy, Trang Nhã Khanh chính là người hiểu anh nhất trên thế giới.

(tg: lời ngoài miệng: Cố Triệt ơi, con trai của mẹ ơi, con không thể dung túng vợ con như vậy, cẩn thận vợ con chạy đến trên đầu của con đó. Hôn nữa, cái gì gọi là con bé mới là người hiểu rõ con nhất? Mẹ không phải sao? Trong lòng con nghĩ gì thì mẹ đều biết toàn bộ. Con là con trai bất hiếu!

Nhã Nhã: sao mẹ nói con như vậy? Chẳng lẽ con không phải con gái mẹ? Chẳng lẽ con là nhặt trong thùng rác về? Ô ô. Con muốn tìm mẹ ruột của con.)

“Anh nói đấy.”

“Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh.” Cố Triệt thật sự có khuynh hướng trở thành người đàn ông nhị thập tứ hiếu tốt, nhất định có thể hoàn thành đủ tam tông tứ đức vô cùng hoàn mỹ.

“Triệt, sao anh tốt như vậy?”

“Anh cảm thấy anh còn chưa đủ tốt với em.” Anh muốn đưa toàn thế giới đến trước mặt Nhã Nhi, cho Nhã Nhi cuộc sống hạnh phúc vui sướng nhất. Anh bằng lòng cắt kỷ Nhã Nhi cả đời, sắp xếp tốt đẹp, bảo vệ cẩn thận. Tránh để cô sợ hãi, tránh để cô đau khổ, không để cô lưu lạc khắp nơi, không để cô không có nơi tựa vào.

Trang Nhã Khanh dựa vào trong ngực Cố Triệt, cố gắng tránh đụng phải vết thương của anh, nghe lời tâm tình của anh đối với cô, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, đầy hạnh phúc.

Cả căn phòng chỉ có hai người bọn họ, hai người an tĩnh dựa vào nhau, cũng không ai nói chuyện. Hải hòa an bình, không có lúc nào cảm thấy yên bình hơn hiện tại.

Hồi lâu, thật lâu, dường như có lẽ đã lâu như trời đất biển cạn đá mòn, Trang Nhã Khanh nói chuyện, đập nát an tĩnh nơi này, cũng làm cho Cố Triệt hốt hoảng. Trang Nhã Khanh dựa vào trong ngực Cố Triệt, vị trí cũng không thay đổi, giọng nói rất nhẹ nhàng, nhàn nhạt, mềm mại, dịu dàng, làm cho xương người ta mềm ra.

Nhưng Cố Triệt hoàn toàn không có cảm giác xương mềm ra, chỉ cảm thấy trong nháy mắt nhịp tim ngừng lại.

Trang Nhã Khanh nói “Triệt, em hối hận rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Không nhịn được ăn em

Trang Nhã Khanh nói: "Triệt, em hối hận rồi."

Cố Triệt muốn hỏi Trang Nhã Khanh hối hận gì, có phải hối hận cùng với anh hay không? Muốn hỏi, lại không dám hỏi, anh sợ nghe cô cho anh câu trả lời khẳng định.

Lần đầu tiên sợ, cũng là lúc này.

Từ sau khi biết Trang Nhã Khanh, cô đã cướp đi bao nhiêu lần đầu tiên của anh.

Die nda nl equ ydo n

Trang Nhã Khanh hi hi một tiếng, nhìn vẻ mặt không sáng tỏ của Cố Triệt, cảm thấy thật là đáng yêu. Anh nhất định là nghĩ sai rồi. Cô muốn trêu chọc anh một chút, vì vậy, giả bộ làm ra vẻ mặt vừa không bỏ được vừa bất đắc dĩ nhưng nhìn ánh mắt anh: "Triệt, sao anh không hỏi em hối hận gì không?"

Cố Triệt lắc đầu.

"Em hối hận ngày hôm qua, khi đó, em lại bảo anh đi, lại muốn anh còn sống, chính mình thì chết cũng không sao. Hiện tại, em hối hận rồi, may mà lúc đó anh không có thật sự ném em xuống rồi đi."

"Tại sao hối hận?" Chỉ cần không phải như mình nghĩ thì tốt, Cố Triệt thở phào nhẹ nhõm, hỏi. Anh biết, nhất định đáp án của Trang Nhã Khanh không phải người thường có thể biết được, nhất định không phải là bởi vì sợ chết mới hối hận.

"Anh tốt như vậy, em chết rồi, cứ để phụ nữ hưởng thụ lòng tốt của anh, em mới không làm đâu. Cho nên em hối hận vì nói với anh như vậy."

"Sẽ không." Thì ra là lý do này.

"Sẽ không cái gì?"

"Sẽ không buông em xuống, sẽ không đối tốt với phụ nữ khác như vậy." Miệng Cố Triệt càng lúc càng ngọt.

"Đúng vậy, cho dù chết em cũng muốn anh đi cùng với em." Cô yêu, là yêu tan xương nát thịt. Là đồng sinh cộng tử, chứ không phải thành toàn yêu.

"Ồ."

"Em nói này, sao miệng của anh ngọt như vậy? Hôm nay biết nói chuyện như vậy? Có phải mấy con cá mập khai thác tình cảm ra hay không? Nếu không sao lại thay đổi lớn như vậy?"

"Miệng của anh ngọt hay không thì em rõ ràng nhất. Nhưng có phải cá mập khai thác tình cảm anh ra hay không thì anh không biết, anh chỉ biết là anh thông suốt rồi."

"Ba hoa."

"Được rồi, bây giờ đã khuya lắm rồi, đói hay không đói? Chúng ta đi ăn nhé?" Từ buổi tối hôm qua đến giữa trưa bây giờ còn chưa ăn cơm, Nhã Nhã, xem ra cũng thế.

"Ồ, không nói thì thôi, vừa nói thì em liền đói bụng. Ha ha, vết thương trên người của anh không có sao chứ? Nếu không để em nói họ đưa tới?"

"Không cần, chúng ta đi ra ngoài ăn, sau đó đi trở về, anh muốn dẫn em đi gặp người nhà của anh." Mặc kệ gặp phải cái gì thì anh cũng nhất định phải đối mặt, trốn tránh, cũng không phải tác phong của anh.

"Nhanh như vậy sao?"

"Nhanh à?"

"Em muốn ra ngoài chơi một chút rồi nói." Chuyện của mình còn chưa giải quyết, áccùng Cố Triệt đi gặp người nhà được?

"Anh có công vụ trong người, không thể ở lại quá lâu. Nếu không em cứ chơi trước đi, anh đi về báo cáo trước?" Cố Triệt suy nghĩ một chút, có một số việc tự mình trở về gặp mặt sẽ tốt hơn chứ? Cách khác khó mà nói rõ ràng, hơn nữa đây là việc trọng đại quốc gia, không thể qua loa, cho nên, thật sự không có biện pháp.

"Vây hay là thôi đi, vậy anh làm xong chuyện vội vàng của anh trước, em cũng trở về, đến lúc đó rồi hãy nói. Không quan trọng, anh bận thì như vậy cũng được." Như vậy cũng tốt, Cố Triệt bận chuyện của mình, cô cũng có khá thời gian để giải quyết chuyện vị hôn phu chết tiết kia.

"Ồ."

Bộ dáng của Cố Triệt, bộ dáng của Trang Nhã Khanh, đi ra ngoài ăn cũng không tiện, Trang Nhã Khanh vẫn cảm thấy để Tiêu Dật Phàm giúp một chút vẫn tốt hơn, chân của mình thật lòng bất tiện rồi.

"Chúng ta hãy để cho Dật Phàm giúp một chút đi, bộ dáng này."Bây giờ còn đang ở trung tâm cứu viện, cũng không thể đến nhà hàng ăn gì, tay chân cũng không tiện, hay là có người đưa tới thì tốt hơn, vậy phiền phức Tiêu Dật Phàm rồi.

"Hai người thật đúng là nói chuyện yêu đương đến cơm cũng không ăn sao?" Lúc Tiêu Dật Phàm ở cửa ra vào liền nghe Trang Nhã Khanh nói để cho anh đưa tới, trong lòng vẫn có chút thỏa mãn. Thường thường mà nói, không phải thật tâm xem anh trở thành người một nhà thì chắc sẽ không chuyện gì cũng gọi anh làm như vậy, hoặc chính là đặc biệt khách khí .

Tiêu Dật Phàm mang theo hai hộp cơm đi vào, sau đó đưa cho Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt.

Trang Nhã Khanh bị thương tay phải, Cố Triệt bị thương tay trái, thật đúng vừa lúc hợp thành một đôi. Hoàn hảo là Tiêu Dật Phàm nghĩ tới vấn đề này, bên trong hộp cơm cho Trang Nhã Khanh chuẩn bị cái muỗng, tay trái ăn cơm liền tương đối dễ dàng.

"Vân Dật Phàm anh suy tính chu đáo, sao này bạn gái anh đã có thể có phúc rồi." Trang Nhã Khanh hài lòng ăn cơm món ăn thật thơm, lúc đói bụng mà ăn cơm là ngon nhất. Hơn nữa, tay cô chột ngừng lại. Không đúng, tình huống bọn họ bây giờ, đã trễ như vậy thì đâu thể ăn thức ăn ngon như vậy? Thường thường mà nói, không phải là ăn cơm tập thể sao? Nơi này nhiều người như vậy, người nào có tâm tư xào thức ăn cho mình như vậy? Cái mùi vị này. Trang Nhã Khanh không biết nên làm sao và nên nói gì mới được nữa. Món này có thể là tự Tiêu Dật Phàm động tay làm!

Trong lòng Tiêu Dật Phàm âm thầm nghĩ "Cho dù anh tốt thì lúc đó chẳng phải em cũng không lựa chọn kĩ càng sao? Tốt, chu đáo, vậy làm sao em

không phải làm bạn gái của anh, có nhiều phúc lắm "

Những thức ăn này đúng là Tiêu Dật Phàm tự mình động tay làm, hơn nữa còn là hối lộ đội trưởng mới đồng ý để cho anh sử dụng bếp nửa giờ, bởi vì tất cả mọi người vẫn chờ ăn cơm, không thể cho Tiêu Dật Phàm quá nhiều thời gian.

Hối lộ đội trưởng đồ ăn, dĩ nhiên sẽ Tiêu Dật Phàm hết sức mình nấu thức ăn. Lúc này, người đội trưởng kia cùng Hạo Xuyên đang say sưa ngon lành ăn thức ăn của Tiêu Dật Phàm. Ăn ngon thật, quả thật quá tuyệt vời. Không ngờ đàn ông còn có thể làm những thứ này, quá thần kỳ. Chỉ là, để cho bọn họ học thì hay là thôi đi, những chuyện này đều là phụ nữ nên làm. Đàn ông biết nấu ăn? Trừ phi là đầu bếp.

Ý kiến của Hạo Xuyên bất đồng với đội trưởng, sau khi Hạo Xuyên ăn món Tiêu Dật Phàm làm thì nhất thời cảm thấy, mình không phải cũng có thể học làm những chuyện này sao? Nếu mình cũng có thể làm ra thức ăn ngon như vậy, đó không phải là rất tốt sao? Tùy thời đều có thể ăn được thức ăn ngon.

Ăn cơm xong, Trang Nhã Kinh đi vệ sinh, cô chống gậy đi. Tiêu Dật Phàm cũng chuẩn bị xong. Đáng tiếc, không phải món ăn của Trang Nhã Kinh.

Tiêu Dật Phàm cùng Cố Triệt là hai người đàn ông, một yêu nghiệt, một dương cương, xem ra thật vô cùng hài hòa (khụ khụ, ta đây một là chủ văn nam nữ, chỉ là, sao vô cùng muốn viết thành Nam Nam? Ha ha.)

Tiêu Dật Phàm thu dọn đồ ăn xong, ngồi ở bên cạnh Cố Triệt, nhìn anh. "Các người, khi nào thì bắt đầu?" Đáng chết sao cái gì anh cũng không biết!

"Sáng sớm hôm nay."

"Thật sao?"

"Cậu cảm thấy tôi có thể đùa không?" Nhiều năm như vậy, Tiêu Dật Phàm hiểu rõ nhất không phải là anh sao?

"Vậy vị hôn thê cậu làm thế nào?" Đầu nói tốt xấu gì cũng nhiều năm sống chết, đương nhiên Tiêu Dật Phàm biết chuyện này.

"Tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

"Biện pháp gì? Ông cụ không phải dễ gạt như vậy." Anh cũng biết ông Cố lão, tính tình ông Cố cũng phải hiểu rõ ít nhiều, ông Cố cố chấp, nhận định chuyện gì thì tự chối, không cho phép thay đổi. Nếu ông Cố muốn kiên trì chuyện vị hôn thê của Cố Triệt của ông, cũng không để ý con trai và con dâu phản đối mãnh liệt, hiện tại khó khăn của anh khá lớn.

"Tôi biết rõ, nhưng không thể không đối mặt, không phải sao?" Cố Triệt cười cười.

"Thôi, tôi chúc phúc các người. Cậu đây, đối với Kinh Kinh tốt một chút, nếu không cũng đừng trách tôi không nể tình anh em mà đánh cậu một trận." Tiêu Dật Phàm hung hăng nói, đồng dạng cũng dùng vẻ mặt và hành động che giấu nội tâm của mình. Tiêu Dật Phàm đáng thương.

"Cậu đánh không lại tôi." Cố Triệt, anh hiểu rõ. Anh đúng là lên mặt vì phương diện ôm được người đẹp mà đã kích Tiêu Dật Phàm, còn ở nơi này đây đã kích Tiêu Dật Phàm, quả thật quá không hiền hậu.

"Cậu. . . ." Trong lòng Tiêu Dật Phàm đau lòng, tại sao Cố Triệt có thể không cố kỵ chút nào đến tình cảm và thể diện anh mà đã kích anh như vậy. Bị thương hai mặt khiến Tiêu Dật Phàm thật mãi thật không muốn nhìn thấy gương mặt Cố Triệt, nhìn thấy thì tay ngứa ngáy, liền muốn không chút lưu tình đánh lên.

"Cậu cảm thấy bây giờ tôi còn đánh không lại cậu?" Cả người Cố Triệt đều bị thương, thế nào đi nữa cũng đánh thắng được, nếu không Tiêu Dật Phàm anh cũng quá vô dụng.

"Vậy cậu có thể đánh luôn một thể, sau này sẽ không có cơ hội này." Cố Triệt, anh xác định đây là thật lòng suy nghĩ vì lợi ích của Tiêu Dật Phàm? Hay là mình đang đắc chí đây.

Tiêu Dật Phàm nhìn, nhìn, gân xanh mét trên trán nổi lên, nhưng quả dám cách Cố Triệt ước chừng còn hai li thì ngừng lại. "Xem như cậu lợi hại."

"Tôi là hiểu rõ cậu. Đầu nói biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng."

"Cậu cảm thấy tôi cũng không hiểu rõ cậu? Ha ha, tôi không chỉ hiểu rõ cậu, tôi còn hiểu rõ ông nội cậu. Tôi chờ xem gia pháp nhà cậu một ngày nào đó, sau đó sẽ đưa cho cậu thuốc, cười nhạo cậu."

Trước cũng đã nói, phép tắc nhà Cố Triệt nghiêm khắc, trái phép tắc thì gia pháp cũng rất mạnh. Dùng bụi gai bện lại thành roi, đánh vào người thì không chỉ có bị thương động gân cốt, bên ngoài tuyệt đối cũng sẽ không còn làm da hoàn chỉnh.

"Cám ơn cậu rồi, nhớ mua thuốc hiệu quả tốt một chút, nếu không thời gian rất lâu cũng không khỏi được." Anh từng bị đánh.

Tiêu Dật Phàm giờ một tay lên, nói như thật: "Tôi sẽ nhớ các loại thuốc ngứa trong y học."

Trang Nhã Kinh đứng ở cửa cũng sớm đã nghe được Tiêu Dật Phàm nói, không chỉ mắng một tiếng SHIT. Một chiêu này đủ độc, nếu là Tiêu Dật Phàm thật sự làm như vậy, mình cũng không ngại có thể động chút tay chân trong đồ ăn của Tiêu Dật Phàm. Anh không phải tính khiến Cố Triệt ngứa da ngứa thịt thôi, lại không thể gãi sao? Nếu bàn về độc, Trang Nhã Kinh hoàn toàn xứng đáng đứng nhất. Cô có thể nghĩ tới thì càng độc. Ha ha, có

một loại thuốc có thể để người ta ngủ trong ruột, đặc biệt là ruột già cuối cùng một chút, đây chính là pháp bảo trân quý của Trang Nhã Khinh, có thể lấy ra thử hiệu quả một chút.

Giống như là nghĩ như vậy rồi, nhưng là Trang Nhã Khinh cũng biết, Tiêu Dật Phàm cũng chỉ nói như vậy thôi. Cô nghiên cứu ra loại thuốc kia vẫn là giữ cho người khác thôi. Cho nên Nhã Khinh cũng gọi một cái tên cho loại thuốc kia, gọi là Khai Phấn. Ồ, nói không chừng có thể bán cho đồng chí, nhất định có thể vô cùng dễ bán.

Lúc Tiêu Dật Phàm ra khỏi phòng không chút nào ngoài ý muốn mà nhìn thấy Trang Nhã Khinh ở cửa, đã sớm biết Trang Nhã Khinh nghe lén ở bên ngoài, nhưng lại không nghe được cái gì, cũng không phải là không để người nghe. Sau khi Tiêu Dật Phàm đi, Trang Nhã Khinh chống gậy khắp khênh đi vào.

Ngồi ở bên cạnh Cố Triệt, Trang Nhã kể hỏi: “Các anh mới vừa nói cái gì hay sao?”

“Nghe được còn hỏi?”

“Hắc hắc, anh không thể làm em không nghe sao?” Trang Nhã Khinh cười ngượng nói.

“Ngày mai chúng ta trở về thôi? Hôm nay mệt rồi, nghỉ ngơi thật khỏe một chút.” Lòng bàn tay Cố Triệt nhẹ nhàng xoa nơi khóe mắt Trang Nhã Khinh, xoa dịu mệt nhọc của cô.

Trang Nhã khẽ nhắm mắt hưởng thụ săn sóc của Cố Triệt.

Không bao lâu, Trang Nhã Khinh lại dựa vào trên người của Cố Triệt ngủ thiếp đi. Tiêu Dật Phàm đi vào liền nhìn thấy Trang Nhã Khinh an bình ngủ, khóe miệng còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Cô ấy ngủ như vậy sẽ lạnh, hơn nữa cũng không thoải mái. Đừng nói chỉ là bây giờ cậu cũng bị thương, tựa vào trên người cậu như vậy, sức nặng toàn thân đều ở nơi đó, bất lợi cho sự khôi phục cho thân thể cậu.” Tiêu Dật Phàm nói một đồng lớn thế này, đơn giản đúng là muốn để Trang Nhã Khinh đến giường nghỉ ngơi. Nơi này có phòng, hơn nữa mặt trời lên rồi, ga giường... Trên căn bản đã phơi nắng khô, có thể dùng.

“Tôi hiểu rõ.”

“Vậy cậu còn để cho cô ấy ngủ như vậy, không sợ cô ấy cảm lạnh sao? Để tôi bế cô ấy lên giường ngủ đi.” Thì ra là mục đích trong miệng Tiêu Dật Phàm là cái này. Thầm mèn Trang Nhã Khinh lâu như vậy, ngay cả tay nhỏ bé của Trang Nhã Khinh cũng không có nắm lấy, nhiều nhất chính là lễ phép bắt tay mà thôi. Rất nhanh thì cô sẽ phải gả cho Cố Triệt rồi, sẽ biến thành chị dâu của mình rồi, không thừa dịp lúc này ôm một cái thì không cam lòng mà.

“Tôi đang có tính toán.”

“Vậy tôi. . . .” Tiêu Dật Phàm đi tới, muốn bế Trang Nhã Khinh, nhưng lại bị Cố Triệt ngăn lại, ngay cả vạt áo Trang Nhã Khinh cũng không đụng được.

Tiêu Dật Phàm rầu rĩ nhìn Cố Triệt, nhưng một ánh mắt Cố Triệt cũng không cho Tiêu Dật Phàm, mà nhìn Trang Nhã Khinh. “Nhã Nhã, Nhã Nhã.” Cố Triệt dịu dàng gọi tên Trang Nhã Khinh, tay cũng giật giật, mục đích khiến Trang Nhã Khinh tỉnh lại.

Trang Nhã Khinh mở mắt, Cố Triệt nói: “Qua bên giường kia ngủ đi, coi chừng bị lạnh.”

“À.” Trang Nhã Khinh đứng lên, mơ mơ màng màng khắp khênh đi tới bên giường, sau đó ngủ, đắp chăn. Trang Nhã Khinh rất nghe lời.

“Cậu điên rồi.”

“Ừ, cô ấy là chị dâu, không cần có ý đồ với chị dâu cậu, vợ anh em không thể lừa gạt.” Cố Triệt vỗ vỗ vai Tiêu Dật Phàm, ý vị sâu xa nói. Sau đó, dường như hai người nghe được âm thanh huyền ảo, hình như là có người đang cười. Sau đó, hai người không hẹn mà cùng nhìn giường Trang Nhã Khinh ngủ, phát hiện người nhô lên đang run rẩy. Thì ra là Trang Nhã Khinh che miệng cười trộm trong chăn. Thật ra thì Trang Nhã Khinh vẫn chưa có ngủ, khi tựa vào trên người Cố Triệt cũng cố ý giảm bớt sức nặng. Chỉ là cô không muốn phá hư không khí giữa hai người, cho nên nhắm mắt lại vẫn không nói gì. Cô thật không phải là giả bộ ngủ, thật không phải là đang giả bộ ngủ mà.

Khi Tiêu Dật Phàm muốn đi qua, Trang Nhã Khinh chính là muốn nhìn một chút xem Cố Triệt sẽ làm như thế nào, quả nhiên anh không khiến cho cô thất vọng. Hơn nữa, lúc này Cố Triệt nói câu nói kia “cô ấy là chị dâu cậu, không cần có ý đồ với chị dâu cậu, vợ anh em không thể lừa gạt.” Lúc nói những lời này quả thật chính là đẹp trai ngay người, mặc dù mình không nhìn thấy, chỉ là vẫn có thể tưởng tượng, hơn nữa cũng là rất đẹp trai.

Trang Nhã Khinh biết cười như vậy có chút tàn nhẫn với Tiêu Dật Phàm, nhưng không nhịn được, Cố Triệt thật là đáng yêu có phải hay không. Cho nên, Dật Phàm, thật sự là xin lỗi.

Trang Nhã Khinh thật lòng hi vọng Tiêu Dật Phàm có thể tìm được chân mệnh thiên nữ của mình một chút, còn có Tiểu sư huynh, Đại sư huynh, như vậy, hạnh phúc của cô mới có thể không cổ ký.

“Các người nghỉ ngơi tốt cho khỏe một chút, tôi không quấy rầy các người.” Tiêu Dật Phàm khổ sở chán nản rồi đi.

“Hi vọng anh có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình một chút.” Trang Nhã Khanh dè chừng đóng cửa phòng, chợt cảm khái nói.

Cố Triệt gật đầu nói phải.

Nơi này chỉ có một cái giường, Trang Nhã Khanh dịch sang bên cạnh, trống ra một nửa chỗ. “Tới đây.”

Cố Triệt bất động.

“Để anh tới đây thì anh cứ tới đây, còn sợ em ăn anh à?”

Cố Triệt bất động. Nhã Nhã, không phải là anh sợ em ăn anh, là sợ anh nhìn không được mà ăn em.

Trang Nhã Khanh không nhìn được nói: “Anh định vẫn ngồi như vậy sao?” Gian phòng chỉ có một giường lớn, một ghế sofa nhỏ, còn có một bàn đọc sách, vô cùng trống. Cố Triệt an vị trên ghế sofa nhỏ. “Anh có thể nằm ở chỗ này một hồi.” Cố Triệt rốt cuộc nói chuyện, nhưng vẫn không muốn đi qua ngủ chung với Trang Nhã Khanh.

“Ghế sofa xấp xỉ bảy mươi centimet, bình thường đáng người anh cũng chưa tới, xin hỏi, anh nằm thế nào? Chia mình làm hai nửa? Chia làm hai nửa cũng nằm không vừa.” Ghế sofa là kiểu nhỏ, hai người ngồi vừa, nhưng muốn nằm ngủ? Con nít mấy tuổi mới có thể để thẳng chân.

“Mẹ nó, lập tức.” Cố Triệt vẫn là không đi qua, mặt hơi đỏ, vẻ mặt rất giống một đứa trẻ, chính là gặp phải ông chú xấu xa muốn lừa bán đứa bé, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Ông chú xấu xa cầm kẹo que nói với đứa bé “Đi cùng chú nào, trong nhà chú còn có rất nhiều rất nhiều kẹo que, đi cùng chú tùy con ăn.”

Đứa bé ôm búp bê vải, sau đó vẫn lắc đầu: “Không đi, mẹ nói không thể đi theo người xa lạ, con không đi con không đi.”

Nét mặt Cố Triệt bây giờ giống như là đứa trẻ đó.

“Hi hi. Anh không cần làm ra vẻ mặt như vậy có được hay không? Thật giống như em muốn làm gì anh.”

“”

“Qua không?” Vẻ mặt Trang Nhã Khanh cũng thật rất giống bà dì xấu xa lừa bán đứa bé đi.

“Không qua.” Kiên trì, kiên trì chính là thắng lợi.

“Thật không qua?” Trang Nhã Khanh hỏi. Anh thật sự không qua sao? Thật không qua đây? Nếu như anh không qua thì liền trực tiếp nói với em, em cũng sẽ không miễn cưỡng anh, làm gì làm ra vẻ mặt em ép buộc anh làm chuyện gì vậy? Anh lặp lại lần nữa, rốt cuộc anh qua không? Anh lặp lại lần nữa đi? Em không có nghe thấy. À? Lớn tiếng một chút, Anh rốt cuộc qua không?

“Không.”

Die nda nl equ ydo n

Chợt, Trang Nhã Khanh cười khẽ, sau đó, cũng không gọi Cố Triệt tới mà để anh làm một chuyện khác. “Anh kéo rèm cửa sổ lại đi.”

Chuyện này tương đối dễ dàng hơn so với để anh tới ngủ, Cố Triệt không nói hai lời, đi tới kéo rèm cửa sổ lại. Bên trong phòng chợt tối đi rất nhiều, trở nên âm đạm. Rèm cửa sổ màu đỏ, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ màu đỏ chiếu vào, biến thành thâm sâu, ánh sáng hồng hồng, nho nhỏ bên trong phòng, chợt tăng thêm một phần không khí mập mờ.

Cố Triệt đóng rèm cửa sổ thì bắt đầu có chút hối hận. Tình huống mập mờ như vậy sẽ không giữ được. Đang định kéo màn cửa sổ ra thì bị Trang Nhã Khanh ngăn lại: “Em không thích mở rèm cửa sổ ngủ, không ngủ được, hơn nữa, ngộ nhờ bị người khác đến nhìn thì làm thế nào?” Nói thật ra, Trang Nhã Khanh lo lắng là dư thừa, bởi vì bọn họ đang ở là bên trong đội cứu viện, căn cứ cứu viện là nơi cao nhất, phòng cũng là tầng cao nhất, ai còn có thể xuyên qua rèm cửa sổ thấy trong phòng đó đây. Nhưng Cố Triệt liền chú ý tới Trang Nhã Khanh nói ngủ không được, hơn nữa còn nhớ thật kỹ. Trong tương lai sinh sống sau khi cưới nhau, mỗi đêm, Cố Triệt cũng sẽ không quên kéo rèm cửa sổ lại.

Cố Triệt buông dự định kéo màn cửa sổ ra, trở về ngồi. Nhắm mắt lại tựa vào trên ghế sofa, đang muốn ngủ chút.

Trong chốc lát, Cố Triệt nghe một tiếng hô rất đau của Trang Nhã Khanh, mở mắt đã nhìn thấy Trang Nhã Khanh lộ nửa vai, áo cũng tuột đến lấy cổ tay, ngực mềm mại bị áo ngực bao quanh cũng hiện ra trước mắt Cố Triệt.

Cố Triệt biết rất rõ rằng không thể nhìn xuống, lại nhìn thì mình nhất định sẽ nổi tung, nhưng lại không nhìn được không nhìn. Thật là đẹp.

Nơi dưới bụng nóng rực nhắc nhở Cố Triệt, nó muốn buông thả. Cũng kích thích mỗi một dây thần kinh Cố Triệt.

Lòng Cố Triệt chậm rãi lại, cố gắng ổn định “Em muốn làm gì? Lúc này sao thế?” Giọng anh mất tiếng cỡ nào, có sức quyến rũ làm cho người ta đắm chìm. Nhưng Cố Triệt mới biết, trời mới biết, căn bản là anh sắp nói không ra lời, hoặc là không biết làm sao nói chuyện, anh sắp đánh mất chức năng ngôn ngữ.

"Em cởi quần áo, không cần thận đừng phải vết thương trên cánh tay." Trang Nhã Khanh ủy khuất, mềm mại thừa dạ nói.

Cố Triệt nghe Trang Nhã Khanh nói đừng phải vết thương, cũng bắt cháp cái khác, vội vàng chạy tới nhìn vết thương trên cánh tay Trang Nhã Khanh. Hoàn hảo là không có chuyện gì, vết thương không có nứt ra. Kiểm tra xong, Cố Triệt mới chú ý, lúc này để tiện cho kiểm tra, anh ôm cô ở trong ngực. Tư thế hiện tại của hai người, chỉ dựa lưng vào trên ngực anh, anh ngồi ở sau người cô. Cố Triệt vốn cao hơn Trang Nhã Khanh, cô lại hơi dựa vào phía sau, cho nên, anh hoàn toàn nghiêng ở trên người cô. Anh chỉ cần hơi cúi đầu là có thể nhìn nơi đầy đà của cô không sót gì.

Trang Nhã Khanh có thể tình tường cảm thấy, lòng bàn tay Cố Triệt nắm tay cô toát ra mồ hôi.

"Em cởi quần áo làm gì?" Không được, mình sắp điên rồi, sao vật nhỏ này muốn mạng người như thế, thật là yêu tinh mà, là khắc tinh trong cuộc đời anh.

"Ngủ. Em thích ngủ trần." Thật ra thì không nhất định, Trang Nhã Khanh sẽ chỉ ngủ trần lúc mới vừa đổi ga giường sạch sẽ hai ngày, lúc bình thường đều mặc váy ngủ.

"Bây giờ là nghỉ ngơi một chút, không cần cởi quần áo mà?" Cố Triệt nuốt nước miếng một cái.

Trang Nhã Khanh đâu có thể dễ dàng bỏ qua cho Cố Triệt, lắc đầu một cái: "Không được, nếu không em không ngủ được." Cô vì trêu chọc anh, nhưng rất nhanh, cô sẽ gieo gió gặt bão.

Thế nào Trang Nhã Khanh cũng không nghĩ đến, Cố Triệt học nhanh, học cái xấu cũng rất nhanh. Không ngờ mình ham chơi để Cố Triệt tìm được có, mỗi đêm sau cưới, anh cũng không để cho cô mặc quần áo.

"Không được, nếu không em nghỉ ngơi không tốt."

"Được rồi, em giúp anh cởi?" Là muốn giúp Trang Nhã Khanh cởi hay là lòng riêng anh nổi loạn. Chuyện này cũng chỉ có Cố Triệt mới biết.

"Không cần, dù sao một lát lại muốn, ngộ nữa có người đi vào thì coi không được." Đột nhiên, Trang Nhã Khanh thay đổi về mặt, nghiêm trang nói, đồng thời cũng kéo áo vốn cởi sắp một nửa lên, phúc lợi của Cố Triệt cũng theo đó mà kết thúc.

Phụ nữ, thật sự là trở mặt còn nhanh hơn lật sách, Trang Nhã Khanh chính là một ví dụ điển hình, nhìn đi, về mặt bây giờ của cô giống như người nọ mới vừa rồi cũng không phải cô. Cố Triệt cũng còn chưa kịp phản ứng đấy.

"Vậy anh. . . ." Cố Triệt đang muốn đi về phía trên ghế sofa thì lại bị Trang Nhã Khanh kéo lại. Động tác của anh không dám quá mạnh, sợ đụng phải vết thương trên người cô.

"Ở lại đây ngủ đi, nghỉ ngơi một chút là được."

Cố Triệt suy nghĩ một chút vẫn đồng ý. Hai người đều mặc quần áo, cũng không có gì.

Vì vậy, Cố Triệt liền nằm bên cạnh Trang Nhã Khanh.

Nhưng, cả quá trình nghỉ ngơi Cố Triệt không hề có nghỉ ngơi tốt một chút nào, bị Trang Nhã Khanh trêu chọc gặp phải lửa còn chưa phát tiết, nơi đó rất đau. Nhưng cô an ổn ngủ một giấc.

Số Trang Nhã Khanh tốt, đừng phải là Cố Triệt, nếu không sớm đã bị lửa ăn sạch sành sanh. Cũng chính là Cố Triệt mới đang hoảng như vậy, cũng không đụng Trang Nhã Khanh như vậy. Cũng chính là Cố Triệt mới có thể nhận được không đụng Trang Nhã Khanh.

Trang Nhã Khanh biết Cố Triệt sẽ không làm như thế, thật ra thì chỉ cần Cố Triệt muốn, Trang Nhã Khanh chắc sẽ không không đồng ý. Dù sao, Trang Nhã Khanh không có coi trọng thứ kia lắm, Cố Triệt lại là người đàn ông cô thích, còn chưa kết hôn vậy thì như thế nào?

Điểm này lại thể hiện rằng vị trí Cố Triệt ở trong lòng Trang Nhã Khanh không tầm thường. Trang Nhã Khanh không phải chỉ thích mà thôi, có thể phải nói đó là yêu rồi. Trước kia, Trang Nhã Khanh kiên quyết không đồng ý hành động kia trước hôn nhân, cho nên Mạnh Thiệu Phong cũng là sau khi kết hôn xong mới cùng cô.

Người đẹp trong ngực, Cố Triệt là hưởng thụ. Nhìn thấy mà ăn không được, Cố Triệt là khổ sở. Cả quá trình anh vẫn luôn trong tình cảnh từ hai tầng lửa và băng. Rốt cuộc, cô tỉnh lại, anh được giải phóng. Lúc Trang Nhã Khanh rời khỏi lồng ngực Cố Triệt, Cố Triệt có chút cảm thấy mất mát.

"Bây giờ là lúc nào rồi?" Trang Nhã Khanh nhẹ ngáp một cái, duỗi cái lưng mệt mỏi, lười biếng hỏi Cố Triệt. Sắc trời đã tối, đèn của phòng không có mở nên cũng biến thành đen, cũng sắp không nhìn rõ.

"Sáu giờ rồi."

"A." Cô lại ngủ lâu như vậy.

"Bây giờ có thể mở cửa, lúc này Dật Phàm cũng tới gõ cửa đưa cơm cho chúng ta hai lần." Cố Triệt giải thích.

Trang Nhã Khanh cười cười, có chút ngượng ngùng, cô thật có thể ngủ. Cô thật sự không phải dễ ngủ. Chỉ là không có nghĩ tới, có người gõ cửa, Cố

Triệt còn nói trả lời, cô lại cũng không tính, điểm này cũng không giống cô.

Gọi điện thoại cho Tiêu Dật Phàm, anh liền mang theo thức ăn tối. Mặt buồn bã: “Bây giờ tôi là cu li hai người sao?” Đưa cơm cho cũng không để người ta vào cửa, có dạng này sao, thật là quá khinh người.

“Ồ, sau khi trở về sẽ đưa tiền lương cho anh.” Trang Nhã Khinh như là trả lời.

“Tiền của em không phải là anh cấp cho em sao.” Tiêu Dật Phàm có thể bảo đảm, đây thật sự là không cần thận nói ra, tuyệt đối, xác định nhất định cùng với khẳng định là không phải có ý nói như vậy.

“Thế nhưng cũng là tiền của em.” Trang Nhã coi thường Tiêu Dật Phàm hỏi hận phân biệt rõ ràng, cũng không nhân tâm nói gì nữa, nếu không, Tiêu Dật Phàm nhất định sẽ chết.

“Ồ, dạ dạ, một nửa cổ phần ở Thiên đường của nhân gian cũng không phải là một con số nhỏ.” Tiêu Dật Phàm tương đương giải thích với Cố Triệt tại sao anh cấp tiền cho Khinh Khinh, anh cũng không muốn Cố Triệt hiểu lầm anh và Khinh Khinh có quan hệ gì không đứng đắn.

“Một nửa cổ phần? Chuyện gì xảy ra?”

“Anh không biết sao?”

“Không biết.”

“Khinh Khinh đã cứu ông nội tôi, cho nên ông nội đồng ý cho Khinh Khinh một nửa cổ phần ở Thiên đường của nhân gian.”

Cố Triệt gật đầu. Anh biết Thiên đường của nhân gian có ý nghĩa lớn lao thế nào đối với ông Tiêu, không ngờ. Ừ, Nhã Nhã thực sự biết kiếm tiền, cũng không cần anh nuôi rồi. Một nửa cổ phần Thiên đường của nhân gian, đó là người khác tha thiết mơ ước cũng không chiếm được. Theo anh biết, Thiên đường của nhân gian cũng không phải hình thức đầu tư cổ phần, không có cổ đông, cổ đông duy nhất chính là ông Tiêu, trăm phần trăm cổ phần. Nghe nói là bởi vì ông Tiêu cảm thấy hình thức đầu tư cổ phần thì tương đương với chia Thiên đường của nhân gian ra rất nhiều phần, một người một phần mà thôi, ông không muốn làm cho Thiên đường của nhân gian biến thành bộ dáng này, cho nên toàn bộ đều chính ông nắm giữ trong tay. Không ngờ lại chia một nửa cho Nhã Nhã, bản lãnh Nhã Nhã lớn thật.

Bệnh của ông Tiêu được trị khỏi mà chính anh vẫn rất bất ngờ, cũng kéo theo Dật Phàm rất vui vẻ, bởi vì anh hiểu rõ trên thế giới này, ông Tiêu là người thân duy nhất của Dật Phàm, không ngờ Nhã Nhã chữa khỏi. Chuyện này thật là quá bất ngờ, một nửa cổ phần cho Nhã Nhã vẫn ngờ, bởi vì dù sao Nhã Nhã cứu mạng ông Tiêu, như vậy cũng là tương đối bình thường.

Anh đã từng vội vàng giúp tìm rất nhiều bác sĩ nổi danh uy tín, Trung y, Tây y đều có, cũng tìm không ra bệnh, Nhã Nhã lại chữa hết?

“Sao em chữa khỏi bệnh của ông Tiêu?”

Trang Nhã Khinh nhìn nhìn Cố Triệt, lại nhìn nhìn Tiêu Dật Phàm, muốn nói lại thôi. Tiêu Dật Phàm cũng hiểu có thể là Trang Nhã Khinh bận tâm anh đang ở đây, mặc dù có chút khổ sở vì mình bị Trang Nhã Khinh gạt ra bên ngoài, có thể nói cho Cố Triệt chứ không thể để cho anh biết, nhưng anh cũng không phải người không hiểu lý lẽ.

“Tôi đi ra ngoài trước.”

“Không cần, anh ở lại đây đi.” Không thể tàn nhẫn với Dật Phàm như vậy nữa, hơn nữa, cho dù Dật Phàm biết thì cũng sẽ không nói ra, điểm này Trang Nhã Khinh tin tưởng Tiêu Dật Phàm.

Tiêu Dật Phàm dừng lại. Xoay người, ngồi xuống.

“Triệt, còn nhớ em từng cho anh xem Huyết Nhan không?”

Cố Triệt gật đầu một cái, Tiêu Dật Phàm cũng không rõ chuyện gì.

Trang Nhã Khinh thả Huyết Nhan ra, Huyết Nhan biết ý cô, giống ở trước mặt Cố Triệt, chuyển động, le lưỡi, sau đó lại lười biếng rút về lại tiếp tục ngủ. Thực sự nó cũng không phải là đoàn xiếc thú, một ngày còn phải gọi nó biểu diễn hai lần, lần sau tuyệt đối không làm, không, không có lần sau.

“Thật ra thì ông nội Tiêu cũng không phải bệnh, mà là.” Trang Nhã Khinh nhìn Tiêu Dật Phàm một chút.

“Em nói đi, không cần kiêng dè anh.” Sau khi thấy Huyết Nhan, Tiêu Dật Phàm mới phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ. Nếu Trang Nhã Khinh đã cho anh nhìn vật như vậy thì anh cũng có chuẩn bị tâm lý cho điều cô sẽ nói sau đó, cũng là người thường không biết chuyện hoặc là không thể tiếp nhận chuyện.

“Mà là lúc còn trẻ ông nội Tiêu đã làm quá nhiều chuyện xấu, Thiên đường của nhân gian là sòng bạc, bởi vì người đánh cuộc bị chết cũng quá nhiều, cho nên có người chết đi liền tạo thành oán linh, cũng xưng ác quỷ. Bọn chúng cho rằng tất cả đều là ông nội Tiêu tạo thành, cho nên, vẫn quán ông nội Tiêu, hành hạ ông nội Tiêu.”

Hóa ra là như vậy, khó trách bác sĩ, mặc kệ là bác sĩ uy tín cũng không tìm ra được nguyên nhân. “Món Huyết Nhan thích nhất chính là oán linh. Em

cũng chỉ để Huyết Nhan ăn no thỏa thích mà thôi.” Nói tới đây thì Trang Nhã Khanh mới nhớ cô đồng ý khen thưởng cho Huyết Nhan, xem ra phải đi đến một nơi để Huyết Nhan ăn no nê rồi, nếu không Huyết Nhan kháng nghị thì rất nghiêm trọng.

Cơ thể Huyết Nhan hơi chuyển động, dường như nghe được suy nghĩ trong lòng Trang Nhã Khanh, đang thúc giục cô gấp rút.

Ba cao thủ bên trong lại cũng không chú ý tới có một người mới vừa đi qua, nghe được lời Trang Nhã Khanh nói, sau đó vội vã rời đi, dáng người rất mạnh mẽ, vừa nhìn chính là người luyện võ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Nam phụ siêu quan trọng

Buổi tối hôm đó, Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm đi thành phố M, chủ yếu là cái gì thành phố F cũng không có.

Lúc đến khách sạn, Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt dẫn tới ánh mắt không ít người. Một cô gái cực đẹp, một anh chàng siêu đẹp trai, cả người lại đều là vết thương mà đi, cũng không biết đã làm gì, hơn nữa bên cạnh lại còn có một trai đẹp giống như người làm chăm sóc hai người bọn họ, như vậy ba người đi thì quả quyết là không thể nào bị xem nhẹ. Quay đầu nhìn có thể đạt tới ba trăm phần trăm. Ba trăm phần trăm là thế nào. Đương nhiên là có người đi qua sẽ quay đầu lại liếc mắt nhìn, đi chưa được mấy bước thì lại quay đầu liếc mắt nhìn lần nữa, lại đi mấy bước thì lần nữa quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Tiêu Dật Phàm cảm chứng minh thư của bọn họ giao cho lễ tân, lễ tân vừa nhìn, tại sao là người nước Z? Thật là đáng tiếc. Cũng may Tiêu Dật Phàm gặp phải một cô gái biết không chế, cho nên cũng không phát sinh tình huống không hay.

"Xin hỏi Tiên sinh cần mấy phòng?"

"Hai phòng." Thật ra thì Tiêu Dật Phàm thật không phải nghĩ chỉ cần hai phòng, dù là hai phòng thì anh cũng tương đối nguyên ý để Trang Nhã Khanh một phòng, anh và Cố Triệt một phòng, nhưng không có cách nào. Khanh Khanh là người bị thương, cần phải có người cùng nhau dễ dàng chăm sóc. Cố Triệt là người bị thương, hai người còn có thể chăm sóc lẫn nhau một chút. Dù thế nào đi nữa thì anh không có khả năng cùng Khanh Khanh ở một phòng, dù sao 'nam nữ thụ thụ bất thân', huống chi Khanh Khanh cũng là người có người yêu. Sắp xếp như thế cũng không thể tốt hơn.

Sự thật chứng minh, Tiêu Dật Phàm sắp xếp thật sự là tốt nhất.

Die nda nl equ ydo n

Nếu anh sắp xếp ba người, mỗi người một phòng hoặc là anh và Cố Triệt, Trang Nhã Khanh một phòng, vậy đã có thể phiền toái.

Trang Nhã Khanh ngồi ở bên giường, cười lạnh nhìn khách không mời mà đến xông vào. "Hệ thống bảo vệ nước R kém vậy sao? Một người tùy tiện cũng có thể xông vào phòng của khách?" Trang Nhã Khanh nheo mắt, cười như không cười.

"Dĩ nhiên hệ thống bảo vệ khách sạn nước R chỉ có thể bảo vệ người nước R, cô là người nước Z đối địch cũng dám quang minh chính đại đến nước R như vậy, lòng dũng cảm không tệ." Tổng cộng tới bảy người, đều mặc quần áo màu đen, mặt cũng bị bịt lại, chỉ lộ ra đôi mắt lỗ mũi còn có miệng.

"Đó là đương nhiên, so với ngay cả bộ mặt thật mà các người cũng không dám bày tỏ thì quả thật tốt hơn rất nhiều." Trang Nhã Khanh châm chọc cười nói.

Lúc này, Cố Triệt mới nhàn nhã từ trong phòng tắm đi ra.

"Đừng giật mình nhìn tôi như vậy, tôi vẫn luôn ở bên trong." Là gì? Chỉ có thể trách bọn họ không có tra rõ phòng này ở mấy người liền xúc động chạy vào. Mới vừa nãy anh đã báo cho Tiêu Dật Phàm ở căn phòng sát vách rồi, hệ thống bảo vệ nơi này chưa ra hình dáng gì, nhưng hệ thống cách âm vẫn đủ mạnh, cho nên Tiêu Dật Phàm cũng không biết có người đã xâm nhập.

Nếu không phải anh và Nhã Nhã đều bị thương trong người thì còn có thể sợ bọn họ sao?

"Nhiều người thì sao? Vẫn là một tên phế vật mà thôi." Vẫn còn chút lo lắng không thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nhìn tất cả vết thương lớn nhỏ trên người Cố Triệt, hẳn cũng không có gì sợ. Khí chất bức người thì sao? Bây giờ không là vô dụng sao. Hắn chỉ muốn lấy được vật kia, còn sợ không được cất nhắc sao? Lần này nói thế nào cũng phải cấp cho hắn một chức tổ trưởng.

Lần đầu tiên Cố Triệt bị người khác mắng là phế vật cũng không giận, cười nhẹ nhàng đi quá ôm vai Trang Nhã Khanh, nhìn khách không mời mà đến.

Bỗng nhiên cửa mở, Tiêu Dật Phàm cũng đi vào. "Ồ, có khách à? Không ngại tôi cũng qua đó chứ?" Hai tay cầm trong túi quần, lúc đi qua những người này, đi giống như là đi trên sân khấu chữ T.

"Nói đi, mục đích các người tới, còn có ai xúi giục các người tới?" Tiêu Dật Phàm lạnh nhạt nói, trong lòng vẫn rất vui mừng. Rốt cuộc có một ngày Cố Triệt tìm anh giúp đỡ, haizz, cảm giác này thật là thoải mái!

"Mày vào bằng cách nào?" Sau khi bọn hắn đi vào thì rõ ràng đã phá hư khóa cửa rồi. chính là vì phòng ngừa người khác đi vào cùng với người ở bên trong chạy đi. (mẹ nó, chính bọn hắn đi ra ngoài thế nào?)

"Đương nhiên là đi tới, chẳng lẽ tôi bay vào hoặc là nói chui từ trong mặt TV ra?" Chuyện cười, vậy làm sao làm khó được anh? Trước kia lúc làm nhiệm vụ không phải anh làm người mở đường phía trước sao? Mở đường, chính là phá hư hệ thống phòng ngự của người khác, gồm có một chút cơ quan, còn có mật mã khóa Anh muốn đi đâu, cái gì cũng không cản nổi anh. Dù là phòng ốc của Tổng Thống, Thủ tướng, anh có thể dễ dàng đi vào như cũ, huống chi là cái này.

"Giao đồ ra đây, nếu không đừng trách chúng tao không khách khí!" Thật là, một chút sức thuyết phục cũng không có, rốt cuộc người nào không khách khí đối với người nào?

"Cậu cần thứ gì?" Trên người bọn họ có gì để cho người khác muốn?

"Rắn." Anh quên mất chủ nhân nói tên vật kia rồi, chỉ nhớ là rắn, loài rắn rất lợi hại.

Thì ra là nghĩ đến Huyết Nhan. Trang Nhã Khinh nghĩ thầm. Đồ của cô mà ai cũng có thể muốn sao? Nếu là sớm biết là nghĩ đến Huyết Nhan thì mình cũng không cần gọi Tiêu Dật Phàm đã tới, chút chuyện nhỏ này Huyết Nhan có thể dễ dàng đối phó.

Muốn đồ của cô, bất luận là gì thì hẳn người đó phải trả giá thật lớn, trả giá nặng nề.

"Cần rắn thì chính mình tự đi bắt hoặc là đi mua, đến chỗ chúng tôi làm gì?" Tiêu Dật Phàm cũng hiểu mục đích của đối phương. Xem ra là bọn họ không cẩn thận, lại để cho người khác biết, xem ra sau này sẽ có rất nhiều phiền phức.

"Chúng tao muốn rắn màu đỏ." Trên thế giới thật sự có con rắn như vậy xà? Màu đỏ có, nhưng chủ nhân nói cái gì mà màu đỏ trong suốt, thật đúng là chưa từng thấy qua.

"Rắn đỏ mặt đỏ sao?"

"Đừng nói nhảm, mau giao ra đây, nói không chừng chúng tao còn có thể giữ cho tụi bây một cái mạng."

Thật ra thì Tiêu Dật Phàm cũng không muốn nói nhảm, giải quyết sớm sớm một chút để đi ngủ, dù sao đánh một trận là tránh không khỏi, vậy coi như làm hoạt động gân cốt một chút, buổi tối còn ngủ ngon một chút.

Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt lại nhàn nhã, ngồi ở bên giường, ăn hạt dưa, xem phim hành động khoảng cách gần.

"Anh nói mấy phút là có thể giải quyết?"

"Không quá mười phút." Cố Triệt trả lời. Hằng ngày đám người này không rèn luyện tốt, với bản lĩnh của Tiêu Dật Phàm, mười phút coi là nhiều rồi. Nhưng chắc chắn còn có sóng tiếp theo.

Sáu người cũng gục xuống, còn một, chính là tên dẫn đầu. Chỉ thấy hai chân hắn bị đánh run run, cũng sắp đứng không vững.

"Nói đi, các người là ai? Ai chỉ thị các người tới?"

"Không nói." Nói trở về sẽ chết. Hắn đã biết thủ đoạn của chủ nhân, hẳn sẽ chết rất thảm.

"Không nói, sẽ chết thảm hơn. Chủ nhân các người là ai? Các người là tổ chức gì?"

Làm sao cô ta biết chủ nhân? Biết trong lòng hắn nghĩ gì?

Tiêu Dật Phàm nắm tay của hắn, nhẹ nhàng, chỉ nghe năm tiếng rắc rắc, năm ngón tay cứ bị bóp gãy. Vì phòng ngừa âm thanh của hắn quá lớn làm người tới sẽ không tốt, hiệu quả cách âm tốt cũng phải ngừa lỡ như, Tiêu Dật Phàm nắm dây thanh của hắn.

"Như cậu ư, sao trả lời vấn đề của chúng ta đây?" Dây thanh của hắn coi như là bị hủy, nếu sau này bảo vệ tốt thì vẫn có thể đọc chút Tam Tự kinh.

Mồ hôi, nước mắt, giọng nói của hắn, mà tất cả đều cho ướt nhẹp khăn trùm đầu. Tiêu Dật Phàm lấy khăn trùm đầu của anh.

Hắn thật không nên nghe lời chủ nhân nói chuyện, vì tranh công chạy tới trước, ô ô. Vốn cho là rất đơn giản, không ngờ. Hiện tại cũng không biết có thể còn sống trở về hay không, cũng không biết ngộ nhờ đi về chủ nhân thì hành hạ hắn như thế nào.

"Ha ha, không cần hỏi, bọn hắn đã tới." Một con dao, hắn liền đến dưới người Tiêu Dật Phàm. Tiêu Dật Phàm ngồi xổm xuống, cuộn tay áo của hắn, quả nhiên ở cánh tay của hắn có xăm một đám mây.

Áng mây vốn xinh đẹp, nhưng đám mây này dữ tợn khác thường.

“Quả nhiên là Vân Thượng Tổ.”

“Vân Thượng Tổ?” Trang Nhã Khinh không biết, thứ cô không biết còn rất nhiều.

“Vân Thượng Tổ là một tổ chức hắc đạo lớn nhất ở nước R, số người nhiều đến mười vạn, địa vị kẻ dưới Băng Đường.” Cố Triệt giống như giải thích cho Trang Nhã Khinh.

“Mười vạn cũng không nhiều, một thôn chúng ta cũng có nhiều người như vậy, huống chi tổ chức hắc đạo to lớn mà lại còn ngu xuẩn như vậy, em xem cũng không cần quá lo lắng. Chủ nhân bọn họ nhiều nhất là thủ đoạn hung ác, cũng không thông minh như vậy. Nếu không làm sao sẽ bị một tên vô dụng ngu xuẩn nghe lén còn không biết như vậy, hơn nữa còn bị tên ngu xuẩn tới trước một bước, bứt dây động rừng.” Trang Nhã Khinh phân tích.

“Không phải, Vân Thượng Tổ có thể đến địa vị này, trong đó người tài giỏi không ít, cái này có lẽ chỉ là ngoài ý muốn, cũng không thể làm căn cứ, hoặc là nói này bọn họ cố ý làm như vậy cũng có khả năng, dù sao tuyệt đối không thể coi thường.” Tiêu Dật Phàm bình tĩnh nói. Mặc dù nói trước kia cũng không cùng Vân Thượng Tổ đánh nhau, nhưng cũng nghe qua tiếng tăm Vân Thượng Tổ, chuyện này không thể nhìn quá đơn giản. Con đường sau này còn dài hơn, phiền phức cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Trang Nhã Khinh gật đầu, cũng đúng, mặc kệ tổ chức lợi hại hơn nữa hoặc lão đại thuộc, dù sao vẫn sẽ có một vài người có sức ép, như thuộc hạ Mặc Sâm cũng không phải là có Tiêu Cường vượt qua người thường tồn tại sao? Cái này cũng không có gì ghê gớm, không cần kinh ngạc.

“Làm sao em biết hẳn nghe lén rồi sau đó chạy tới?” Hình như lúc này người này cũng không có nói?

“Ặc. Em có thể nghe được trong lòng các anh nghĩ gì, chỉ cần em muốn.”

Khóe miệng Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm đồng thời co quắp.

Cố Triệt lên tiếng: “Đó không phải là ở trước mặt em thì bọn anh cũng không lừa được em một chuyện gì sao?” Nhã Nhã có thể biết mình vốn muốn cùng cô ấy vạch rõ giới hạn cả đời không qua lại với nhau hay không?

Tiêu Dật Phàm ở một bên gật đầu. Có thể biết suy nghĩ trong nội tâm người khác, đó không phải là biến thái thì là năng lực khác thường?

“Các người không cần lo lắng, không hoàn toàn là như vậy, nói thật, công lực của em còn chưa đủ, cho nên ý chí kiên định thì em không thấy được, có thể thừa dịp anh sợ hãi hoặc là thời điểm hưng phấn mới có thể thấy, nhưng quả thật có không được.”

“Nói như em thì vẫn không biết bọn anh nghĩ gì rồi.”

“Anh có thể, Triệt nhìn không ra.” Không phải cô đã kích anh, quả thật sự thật chính là như vậy. Chỉ có thể nói rõ, tổ chất tâm lý Tiêu Dật Phàm không cao bằng Cố Triệt.

“Ặc.” Trong lòng Tiêu Dật Phàm lần nữa bị đá kích. Một ngày hôm nay, anh bị đá kích hơn đá kích hai mươi mấy năm qua của anh. Trước kia anh chỉ bị Cố Triệt đá kích, nhưng cũng không có tần số cao như vậy, có muốn để nam phụ sống hay không.

Cố Triệt hả hê cười cười, hơn nữa hôn trên gương mặt Trang Nhã Khinh một cái. Không chút nào bận tâm tới lúc này trái tim nhỏ Tiêu Dật Phàm đã chôn chặt vết thương, anh em là làm như vậy sao, quá không đủ thành ý rồi.

“Em còn có năng lực gì thì nói luôn đi, muốn đá kích thì chỉ đá kích một lần đủ rồi.” Sau này cũng đừng đánh rồi lại đánh.

Trang Nhã Khinh nghe lời Tiêu Dật Phàm nói, thật sự thẹn mướt mồ hôi, sau đó mới ấp a ấp úng nói: “Nghe nói có thể có bản lãnh đoán tương lai, còn có thể thăm dò ký ức người khác, nhưng rõ ràng em không đạt tài nghệ tới đó. Chỉ là, lần này xảy ra sóng thần, em sớm biết trước khi xảy ra nửa giờ thế nhưng lúc gọi điện thoại cho các anh cũng đã không thông rồi.” Trang Nhã Khinh nói toàn bộ ra không giữ lại chút nào, sau đó mới nói hướng bên ngoài cửa sổ: “Nghe xong có phải cũng nên hiện thân hay không? Có cửa không đi cửa sổ vậy người anh em.”

Hừ, đừng tưởng rằng thật sự gì cô cũng không biết, mặc dù động tĩnh ở ngoài cửa sổ trước mặt rất nhỏ, nhưng cô vẫn có thể nhận thấy được không khí dao động rất nhỏ, dưới tình huống cô cố ý kiểm soát, có lúc biết, cô sẽ chủ động coi thường những vấn đề kia, nói thí dụ như lúc cùng Cố Triệt hôn môi. Cho nên nói, muốn đánh lén Trang Nhã Khinh, lúc cô cùng anh hôn môi hoặc là làm một chút chuyện cấm trẻ nhỏ thì quá đúng lúc.

Trang Nhã Khinh cũng biết điểm này của mình, kẻ ngu mới vừa xông tới này đã biết, vào lúc kia thì tình cảnh giác của cô sẽ giảm xuống theo đường thẳng, hiển nhiên, là Cố Triệt cho nên, mình phải liên hệ cùng Cố Triệt nhiều một chút, bất cứ lúc nào cũng đề cao tính cảnh giác. Nếu không đừng nói nguy hiểm quá lớn, ngộ nhỡ người khác vừa lúc thừa dịp bọn họ đang làm gì đó mà xông tới thì bị nhìn thấy phải không? Cô cũng không có thói quen biểu diễn trước mặt mọi người.

Chỉ là nghĩ đến Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm cũng biết đến. Quả nhiên lúc Trang Nhã Khinh nói ra lời này, về mặt Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm cũng không có một chút bất ngờ.

Trang Nhã Khinh biết rõ đối phương chính là muốn nghe trộm cái này, còn nói ra, thật ra thì nguyên nhân rất đơn giản, chính là dù sao cũng làm cho người nhớ nhưng nên sẽ không sợ nhớ nhiều một chút, để cho hẳn càng muốn có được Huyết Nhan càng không chiếm được, trong lòng càng khó chịu, đây chính là mục đích cuối cùng của Trang Nhã Khinh.

Từ cửa sổ nhảy vào tới năm người áo đen, ăn mặc... giống giống đám người lúc này, chỉ là, xem ra độ bén nhạy trong động tác rõ ràng tốt hơn đám

người vừa nãy rất nhiều.

"Thế nào, các người đều nhìn xấu xí nên không dám gặp người khác hay sao?" Đều thích mặc quần áo đi đêm, đều thích che kín cả đầu, quả nhiên đều là người xấu xí không dám gặp người sao?

"Đưa đồ vật ra đi, tao còn có thể tha cho mày một cái mạng." Người này lại dùng tiếng nước Z kém chất lượng nói, nói thì nghe hiểu được, nhưng hoàn toàn không tiêu chuẩn.

"Cậu nói tiếng nước R đi, ngôn ngữ quốc gia chúng ta bác đại tinh thâm*, không phải ai cũng có thể học được." Trang Nhã Khinh khinh miệt cười cười, lại hỏi Cố Triệt: "Cái người lúc nãy nói câu này bây giờ làm sao vậy?"

*bác đại tinh thâm: sâu xa khó lường

"Bên chân em không phải là hần sao." Cố Triệt hài hước.

Trang Nhã khề đá đá tên ngu ngốc ngu giống như heo chết, hoàn toàn không có phản ứng.

Mặc dù hần nói tiếng nước Z cũng không tốt thì cũng không thể nghe hiểu Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt nói, nhưng từ ánh mắt cô và anh còn có Tiêu Dật Phàm bên cạnh cùng với động tác của Trang Nhã Khinh cũng biết, hiện tại nhất định là Trang Nhã Khinh đang si nhục bọn họ.

"Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Người nọ dùng tiếng nước Z, hần lo lắng đám người Trang Nhã Khinh nghe không hiểu tiếng nước R sao? Thật là người khéo hiểu người khác, nhưng hần thật lo lắng vô ích.

Người đàn ông đó đã hạ lệnh, đám người sau lưng bốn rồi rít cừ nha ra nhắm ngay Trang Nhã Khinh cướp đoạt.

Die nda nl equ ydo n

Phía sau có bốn tên đàn ông, Trang Nhã Khinh bọn họ tổng cộng mới có ba người, cho nên, bốn người kia một người giơ súng nhắm ngay một người, còn có một người không tìm được người có thể chỉ vào, chân chừ không biết làm gì giữa ba người Trang Nhã Khinh, Cố Triệt, Tiêu Dật Phàm, không biết nên nhắm súng ngay người nào mới phải.

"Phé vật." Người đàn ông dẫn đầu mắng to một tiếng, vừa lúc dọa người nọ sợ, trong lúc vô tình lại nhắm súng ngay tên dẫn đầu. Trang Nhã Khinh không nhìn được ôm bụng cười to. Thật là còn phải khôi hài hơn phim điện ảnh khôi hài, nên lấy ra làm tư liệu sống cho phim điện ảnh, có thể chiếm được tiếng cười người xem một chút thì phim điện ảnh thật là phim điện ảnh hay đấy.

"Cười cái gì mà cười?"

"Thích cười, không thể sao?"

"Giao đồ ra."

"Nếu như cậu là tôi thì có giao hay không?" Chỉ có người nước các người mới ngu, vấn đề đơn giản còn nhất định để người khác trả lời như vậy. Cho nên đầu súng cũng nhắm ngay Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm, bỏ qua một mình Trang Nhã Khinh.

Tay của đối phương càng lúc càng giữ chặt chốt mìn, Trang Nhã Khinh vẫn thong dong không sợ, Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm cũng không thấy có bất kỳ vẻ sợ hãi nào. Đối phương cũng không định giết chết Trang Nhã Khinh, cô đối với bọn họ còn có chỗ dùng, không thể chết được rồi, hai người khác cũng không quan trọng.

Thời điểm mấu chốt, Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm lại đồng thời hất văng, tránh thoát đạn, chia ra đến hai bên ghế sofa bên cạnh. Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm có gan đi đến nước R thì tự nhiên cũng làm đủ chuẩn bị hoàn toàn, súng đạn gì thì đương nhiên là không thể thiếu.

Thừa dịp giữa kẻ hở, đối phương còn chưa thấy được bọn họ, hai người cùng nhau gật đầu, bắt đầu trang bị đạn. Thật ra thì nên thiết kế một loại súng không cần trang bị đạn phiền phức như vậy, sẽ dễ dàng rất nhiều, nhưng cũng không phải dễ dàng thỏa mãn được.

Đạn bay qua từ bên tai Trang Nhã Khinh, vượt qua tai cô, cô nghe thấy âm thanh đạn cắt qua không khí vô cùng rõ ràng.

Có lẽ mưa bom bão đạn là tình huống như thế. Thật ra thì mặc dù kiến thức Trang Nhã Khinh tương đối nhiều, kiến thức tương đối phong phú, nhưng tình huống như thế đúng là lần đầu tiên. Lần đầu tiên ở nói nhiều súng như vậy, không, là lần đầu tiên ở trong nhiều đạn, dưới tình huống sợ ý một chút sẽ trúng đạn, còn cô ở chỗ này, cần hạt dưa.

Chỉ nghe âm thanh đạn cắt qua không khí chứ không có gì khác, bởi vì đều dùng súng giảm thanh.

Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm hợp tác nhiều năm cũng không phải là già, mặc dù cách khaongr thời gian rất là nhiều năm không có cùng nhau kề vai chiến đấu, nhưng ấn ý giữa hai người còn đó, vẫn phối hợp không chê vào đâu được. Một người chủ yếu phụ trách che chở, một người khác chủ yếu phụ trách công kích.

Rất nhanh, năm người liền bị giải quyết nằm trên đất, không có một chút dấu hiệu còn sống.

Sau khi xong rồi, giữ vững mình là một khách xem văn mình lịch sự, Trang Nhã Khanh vỗ nhẹ tay, tỏ vẻ trong lòng của mình sùng bái.

"Em cảm thấy từ tối nay đến mai lên máy bay, không thậm chí là xuống máy bay cũng không thể an bình."

"Đúng vậy, bọn họ không thể nào buông tha nhanh như vậy."

"May mà buổi chiều em đã ngủ một giấc." Trang Nhã Khanh vui vẻ nói.

Tiêu Dật Phàm nghĩ, em ngủ nhưng mà anh không có ngủ. Vốn là bị thương, còn phải đội một vết thương chồng chất chăm sóc hai người, nấu cơm cho hai người, làm xong bụng tối còn không cho anh tiến vào, anh đặc biệt tự tìm khó chịu sao, cho dù không vậy cũng được, nhưng vẫn không nhịn được không quan tâm. Vội vàng chuyện của hai người, anh còn chưa có ngủ đây. Tối hôm qua hai người độ sức cùng cá mập mệt mỏi, không ngủ, anh đây không phải cũng giống như vậy sao, có gì tốt hơn, chẳng lẽ anh ngủ sao? Được rồi, em là phụ nữ, yếu đuối là đặc quyền của các em, anh không nói nhiều.

Trong lòng Cố Triệt cũng vậy, anh căn bản cũng không có ngủ được. Phải biết người con gái mình yêu mến ngủ bên cạnh, phụ nữ đi ngủ còn không hiền lành, sờ tới sờ lui ở trên người của anh, ngày ăn mặc lại ít, anh lại là một người đàn ông trưởng thành, nhuyển ngọc ôn hương, anh làm sao có thể ngủ được.

Phải nói rằng, Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt đều thuộc về loại Tiểu Cường (con gái), sức sống muốn bao nhiêu ngoan cường là có bấy nhiêu ngoan cường. Chính là Trang Nhã Khanh mất máu nhiều như vậy, hiện tại lại không sao, mặc dù kém khôi sắc hơn bình thường rất nhiều, nhưng vẫn tính là vui vẻ. Người bình thường có thể bây giờ vẫn còn hôn mê, vẫn còn nhận máu người khác truyền vô máu, cho nên, Trang Nhã Khanh là một tồn tại vượt qua người thường.

Còn Cố Triệt, mặc dù từng vết thương cũng không phải quá nặng, không phải loại vết thương trí mạng, nhưng tất cả lớn nhỏ cũng không ít với mười nơi bị thương, nhìn thì thật nghiêm trọng, trọn vẹn bị cắt bỏ một khối thịt lớn, nhưng bây giờ cũng giống Trang Nhã Khanh, vui vẻ.

Thật không biết rốt cuộc cấu tạo cơ thể hai người là gì, nhưng khẳng định có thể chính là nhất định không giống bọn họ.

Cả buổi tối, cộng thêm hai lần lúc tổng cộng tới bảy lần sống người, hơn nữa theo quan sát, lại không chỉ là người Thượng Văn Tổ, còn có người khác trà trộn vào, xem ra chuyện đêm qua truyền đi rất nhanh.

Sáng sớm, ba người liền ôm sáu quảng thâm mất đi ra khỏi phòng, để lại những tên áo đen bị trói chung với nhau ở bên trong phòng, chỉ chờ công nhân làm vệ sinh tới thu dọn phát hiện.

Người của khách sạn này sẽ phải thất kinh, nhiều người áo đen như vậy, sợ rằng chỉ có xem trong TV, hiện tại cũng có may mắn có thể thấy được rõ ràng.

Trả xong hết nợ, ba người lái xe Trang Nhã Khanh đến sân bay, về máy bay cũng lấy xong.

Xe này xử lý như thế nào? Bán? Mình lái xe đi ngồi tắc xi trở lại? Lười phải phiền phức, huống chi máy bay sắp cất cánh. Xe này cũng không đắt, không phải hơn mười mấy triệu, mấy vạn đồng tiền mà thôi, không cần cũng không sao, nhưng Trang Nhã Khanh lại thấy quá tiện nghi cho người nước R. Nếu là tại nước mình, cô có thể sẽ lựa chọn rộng rãi một thanh, tìm một đứa trẻ thiếu tiền nhìn thấy thuận mắt đưa xe cho nó. Nhưng đối với người nước R, Trang Nhã Khanh vốn không muốn rộng rãi như vậy. Nhưng nghĩ lại, mình không cần hoặc là để cho những người trộm xe lấy đi, còn không bằng tặng người khác, ít nhất người lấy được xe của mình vẫn là do mình xem thuận mắt, trong lòng cũng sẽ thoải mái một chút.

Đến sân bay, Trang Nhã Khanh lại nhìn thấy một người nước mình. Nhìn dáng dấp vội vã, vẻ mặt lộ vẻ sốt ruột lo lắng, nói không chừng giống cô ngày hôm qua. Bây giờ tốt rồi, đưa cho người nước mình thôi. Cũng coi là giúp người khác làm niềm vui đi.

"Chào anh." Trang Nhã Khanh đi lên trước đến gần người đồng hương. Là một trai đẹp, xấp xỉ một mét tám tám, phong cách không tồi. Trang Nhã Khanh gọi lại liền hỏi hân, xem ra người ta cũng không phải thiếu một chiếc xe mấy vạn đồng tiền, mình đường đột quá. Hiện tại cô có thể coi như mình không có chào hỏi anh ta rồi quay trở lại hay không? Cũng do cô chạy quá nhanh, lúc đến đây lại không nhìn thấy chỉ quần áo đối phương là bằng giá tiền chiếc xe của cô.

Mặt Cố Triệt xanh mét, anh còn chưa biết Nhã Nhã đang làm gì, quyền rũ đàn ông khác trước mặt anh sao? Có phải là anh quá dung túng cô hay không?

Tiêu Dật Phàm nhìn Trang Nhã Khanh lúng túng một chút, lại có ý vị khác quan sát sắc mặt rõ ràng khó coi của Cố Triệt, trong lòng nghĩ, lần này sợ rằng Khanh Khanh phiền phức hơn. Đừng nhìn Cố Triệt thật đáng hoàng an phận, nhưng đó chính là hình tượng. Cũng không thể bị hình tượng lừa gạt, thật ra thì Cố Triệt rất khó chịu rất phức tạp. Khanh Khanh lại dám khiêu chiến khuyên nhủ của anh, công khai quyền rũ trai đẹp, có kịch xem rồi. Trì Hưởng Ngự vốn là rất không thích phiền, thế nào nơi đó lại có người chạy tới gần anh ấy? Nhưng khi anh ấy xoay người nhìn thấy nụ cười Trang Nhã Khanh lúng túng, vốn là chán ghét thì ánh mắt của cũng trở thành nhiều hứng thú rồi, Trì Hưởng Ngự lịch sự hỏi. "Xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?"

Trang Nhã Khanh nghĩ, hoàn hảo người này tương đối lịch sự, tương đối nể tình, nếu cũng không thêm đề ý trực tiếp đi hoặc là ném cho cô một nét mặt chán ghét, cô nhất định sẽ buồn bực rất lâu. Ấn tượng đầu tiên của Trang Nhã Khanh đối với Trì Hưởng Ngự vẫn tương đối tốt. "Cũng không có chuyện gì." Là ngại nói.

"Nói đi, tôi nghĩ cô cũng không thể bởi vì nhìn thấy đáng đẹp trai liền cố ý chạy tới muốn chụp ảnh chung hoặc là ký tên rồi." Đây là lần thứ hai Trì Hưởng Ngự chân chính nhìn thấy Trang Nhã Khanh rồi, nhưng mà với cô, anh ấy biết vẫn tương đối nhiều. Dù loại kì tích của cô, anh đều biết, đừng nói

chỉ là Luru Quốc Trung còn ở trước mặt anh đề cập tới thiệt nhiều lần về Trang Nhã Khinh. Vốn là định tìm cơ hội tới gần cô, không ngờ bên này lại xảy ra chuyện. Cho nên không thể làm gì khác hơn là kéo dài kế hoạch tiếp cận, tới nước R trước. Không ngờ ông trời chiếu cố anh như vậy, số của anh tốt như vậy.

Còn không cần chính mình tự đến gần cô, cô liền chủ động tìm tới cửa. Hiện tại, tất cả đều có thể thuận nước đẩy thuyền. Kế hoạch ban đầu của mình, hiện tại cũng có thể từ bỏ, bởi vì đã không cần, không phải sao? Lần đây, Trì Hưởng Ngự ắt có niềm tin có thể cùng làm bạn cùng Trang Nhã Khinh.

Ừm, cách đó không xa sắc mặt của thiếu gia Cố còn có ông chủ Tiêu xem ra không phải rất tốt, là bởi vì vật nhỏ trước mặt mình sao?

"Tôi vốn nghĩ là có phải anh vội vã đi đến chỗ nào hay không, vừa lúc xe của tôi cũng không dùng nữa, định đưa cho anh. Bây giờ nhìn lại anh thì căn bản không cần dùng."

"Không phải, tôi rất cần dùng đến."

"Xe của tôi là loại xe rẻ có mấy vạn đồng tiền thôi." Nhìn dáng vẻ của anh, mấy vạn cũng chẳng qua một con số nhỏ. "Chỉ là, tính năng rất tốt, giá tiền không cao nhưng tốc độ xe cũng tương đối nhanh, lái thật tiện."

"Được, vậy thì thật là. cảm ơn. Để số điện thoại lại đi, trở về nước sẽ mời cô ăn cơm."

"Ặc." Vốn Trang Nhã Khinh rộng rãi cũng không có ý định có qua lại gì, không nghĩ tới người ta đã nói muốn số điện thoại rồi, mình cũng không thể không cho. Trang Nhã Khinh báo số điện thoại của mình.

"Không gọi được."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Lớn mật ôm hôn trên máy bay

Trì Hưởng Ngự theo số mà Trang Nhã Khinh cho gọi qua cho Trang Nhã Khinh, nhưng mà đối phương tắt máy, căn bản là không gọi được.

Trang Nhã Khinh lấy điện thoại ra nhìn thì mới phát hiện ra điện thoại mình đã tự động tắt. Ra ngoài quá gấp nên cũng không có mang đồ sạc dự phòng. "Điện thoại di động hết pin rồi."

"Ừ, thôi, trở về điện thoại cho cô sau."

"Ồ, được." Trang Nhã Khinh nhìn vẻ mặt Cố Triệt rõ ràng khá mất hứng khá buồn bực và rất tức giận, ghen tị, trong lòng lại nghĩ, trai đẹp, tôi không muốn anh gọi điện thoại, không muốn anh mời tôi ăn cơm, chồng của tôi tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, tôi muốn đồ chồng của tôi thôi, cũng không muốn nói nhiều. Đến gần anh không phải là chủ ý của tôi, đừng quá tưởng tượng. Nhưng ngoài mặt Trang Nhã Khinh vẫn nghiêm trang đồng ý. Trai đẹp, đừng nhìn tôi đồng ý, đó chính là lời xã giao, không thể tin, cũng đừng làm thật, coi như chưa bao giờ gặp tôi là được.

"Ồ, xe dừng ở đâu?"

"Chiếc xe màu đen ở bên phải bãi đậu xe."

"Được, đưa chìa khóa cho tôi đi."

"Ồ há." Trang Nhã Khinh vội vàng đưa chìa khóa cho Trì Hưởng Ngự, lúc để chìa khóa xe vào tay Trì Hưởng Ngự thì lòng ngón tay không cẩn thận xẹt qua lòng bàn tay Trì Hưởng Ngự, Trang Nhã Khinh vội vàng rút tay của mình về. "Tôi phải lên máy bay, đi trước."

"Ừ."

Die nda nl equ ydo n

Trang Nhã Khinh thoát rồi thì thở phào nhẹ nhõm, vội vã chạy đến bên cạnh Cố Triệt kéo tay anh, mặt lấy lòng cùng nịnh hót: "Triệt, chúng ta đi thôi."

Cố Triệt không để ý Trang Nhã Khinh đang lấy lòng, gương mặt lạnh lùng đi tới cửa lên máy bay. Trang Nhã Khinh sờ chớp mũi, im lặng không lên tiếng đi theo Cố Triệt. Tiêu Dật Phàm đưa cho Trang Nhã Khinh một ánh mắt tự cầu nhiều phúc. Tất cả đều chuẩn bị kiểm tra xong, đám người Trang Nhã Khinh an toàn lên máy bay. "Em vẫn thấy không bình thường như thế nào ấy? Em cảm thấy hôm nay có chút không bình thường, thuận lợi đến không bình thường. Sân bay cũng có người chờ chúng ta." Đây vốn là suy nghĩ của Trang Nhã Khinh, đồng thời cũng là vì dục đi không khí quý quái này. Rõ ràng bình thường Cố Triệt không phải nói chuyện tình yêu như vậy, hôm nay anh không nói lời nào sao thấy không thoải mái, cảm thấy cả người có cái gì không đúng.

"Em hi vọng vậy?"

"Không hy vọng, nhưng mà đúng là rất kỳ quái."

"Không cần lo lắng, không có ai chờ chúng ta, có thể là chờ chúng ta ở nơi không tưởng tượng được đấy." Tiêu Dật Phàm nói tiếp. Đương nhiên anh cũng biết, những người đó không thể nào buông tha ngay, trên đường tới sân bay không có việc gì, an toàn tới sân bay. Sân bay cũng không có phức kích, an toàn lên máy bay. Nhưng theo lẽ thường mà suy đoán, bọn họ không thể nào chờ tới khi bọn họ tới nước Z mới động thủ lần nữa đi, dù sao đây không phải là địa bàn bọn họ. Cho nên, chân tướng chỉ có một.

"Triệt, sao anh không nói, anh nói một chút quan điểm đi." Trang Nhã Khinh đáng thương nhìn Cố Triệt, làm cho người ta không đành lòng làm gì cô. Cố Triệt nhìn thấy Trang Nhã Khinh cố ý làm nét mặt đáng yêu, vốn là ép buộc mình cứng rắn hơn một chút cũng không khỏi mềm lòng xuống. Nhưng không thể nuông chiều như vậy, nếu lần này cứ như thế, về sau mỗi ngày Nhã Nhã quyến rũ một người đàn ông cho anh, mỗi ngày quyến rũ một như vậy cũng được sao? Nhã Nhã chỉ có thể là của anh, người đàn ông khác? Nghĩ cũng đừng nghĩ, tuyệt đối không thể nào. Trừ khi bước qua thi thể của quân nhân trên toàn quốc!

"Triệt, em chính là muốn đưa xe thôi, không có ý gì khác. Bởi vì nhìn thấy anh ta là người nước chúng ta nên mới. . . ." Trang Nhã Khinh giải thích nói. Biết người đàn ông này ghen tuông nhiều nhưng không ngờ ghen nhiều như vậy, chính là một bình dấm chua. Chỉ là Trang Nhã Khinh có thể hiểu, nếu Cố Triệt chợt bỏ lại cô chạy đi cùng một người đẹp xa lạ, chào hỏi quyến rũ người đẹp xa lạ đó thì cô có thể liền quay đầu đi rồi, Cố Triệt như vậy vẫn tính là tốt. Lần này là cô không đúng, cho nên đương nhiên muốn dỗ người đàn ông của mình vui vẻ. Người đàn ông bây là của mình, đương nhiên nguyện ý làm anh vui vẻ. "Triệt, đừng tức giận có được hay không vậy, em bảo đảm về sau nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Lần sau lại có chuyện như vậy thì em không đi qua nữa, trực tiếp ném chìa khóa qua, được chưa." Trang Nhã Khinh kéo cổ tay Cố Triệt, không ngừng đưa, còn chớp mắt to của mình nhìn anh. Lòng của anh càng thêm mềm nhũn. Vốn cũng biết ý của Trang Nhã Khinh đối với anh, chính mình cũng rất tin tưởng Nhã Nhã, chỉ là chính là trong lòng vẫn sẽ cảm thấy không thoải mái. Tại sao có thể trực tiếp buông anh ra chạy đến chỗ người đàn ông khác vậy? Nếu về sau Nhã Nhã thật sự bỏ lại anh, chạy về phía người đàn ông khác, hơn nữa không trở về, Cố Triệt nghĩ cũng không dám nghĩ mình sẽ làm ra chuyện điên cuồng như thế nào.

Thì ra là anh trúng độc tình yêu nặng như vậy.

Tình yêu, nói đến là đến. Sau đó, đã ăn sâu bén rễ. Nếu muốn mạnh mẽ kéo ra, chỉ có thể còn dư lại vết thương chằng chịt, vĩnh viễn không thể nào khôi phục.

"Triệt, cười một cái đi, em đã nói xin lỗi rồi." Trang Nhã Khinh tiến tới trước mặt Cố Triệt, há miệng rộng ra, lộ hàm răng, làm một nụ cười rất khoa trương. Cố Triệt bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thật sự một chút biện pháp với Nhã Nhã cũng không có. Vì vậy, ép cô đến người mình, hôn lên mắt và môi đỏ mọng chói mắt của cô gái đẹp mê người ở trước mặt mình.

Trang Nhã Khinh không ngờ Cố Triệt lại lớn mật như thế, trên máy bay rất nhiều người.

Nhưng vậy thì như thế nào? Trang Nhã Khinh vốn cũng không phải là cô gái quá ngược ngàng, mình cũng theo đuổi ngược rồi, sợ cái này sao? Vì vậy, bị động làm chủ động, cùng Cố Triệt ôm hôn thật sâu.

Tiêu Dật Phàm cố ý không nhìn bên này, dù sao hai người kia chính là đang đá kích anh lúc nào cũng đá kích anh. Nhắm mắt làm ngơ, không nhìn là được. Nhưng sao không nhìn trong lòng vẫn nghĩ tới bộ dạng hai người ôm hôn, vẫn khó chịu như vậy. Thật hy vọng bây giờ có một cô gái có thể làm cho anh động lòng xuất hiện. Không phải tục ngữ nói phương pháp tốt nhất quên mất một đoạn tình cảm chính là bắt đầu một đoạn tình cảm khác. Đoạn tình cảm này còn chưa có bắt đầu thì đã không còn tình cảm nữa. Biện pháp tốt nhất quên mất một người phụ nữ con gái chính là một người con gái khác xuất hiện. Tiêu Dật Phàm âm thầm cầu nguyện người con gái có thể làm cho anh quên mất Trang Nhã Khinh nhanh xuất hiện lên một chút, nếu không mà nó thật sự là quá giày vò anh rồi. Hai người kia không có chút bận tâm nào đến cảm nhận của người đàn ông độc thân thất tình.

Cố Triệt dùng lực rất mạnh, không giống như là đang hôn cô mà càng giống như là đang trá hình trừng phạt cô.

Trang Nhã Khinh cảm thấy đầu lưỡi mình cũng đã hút đến tê rần, đôi môi cũng có chút đau, nhưng cô vẫn tự nhiên cười tiếp nhận tất cả của Cố Triệt, cho dù đau thì cũng không buông ra. Dịu dàng vuốt tóc Cố Triệt, cảm giác hơi ngứa một chút từ lòng bàn tay Trang Nhã Khinh lan ra.

Tóc Cố Triệt không giống thì kiểu tóc thịnh hành của những người đàn ông khác, mà là đơn giản nhất là đầu cua.

Thật ra thì đầu cua là kiểu tóc khảo nghiệm khuôn mặt nhất. Rất nhiều đàn ông chỉ cần cắt thành đầu cua sẽ trở nên rất khó coi, vốn là nhìn rất đẹp mắt, nhưng cắt thành đầu cua thì cũng không dám khen. Bởi vì đầu cua có thể làm khuôn mặt người ta lộ ra không bỏ sót gì, có một chút khuyết điểm hay chỗ không tốt, một khi cắt thành đầu cua, sẽ khuếch đại chỗ không tốt, khuyết điểm trở nên vô cùng rõ ràng.

Riêng Cố Triệt cắt thành đầu cua sao mà đẹp mắt. Giống như kiểu tóc đó chính là vì anh mà tạo thành. Thoạt nhìn vô cùng cương nghị, đầy sức sống, đẹp trai, phóng khoáng. Mà khuôn mặt cũng có vẻ đặc biệt rạng rỡ.

Thật ra thì Cố Triệt cắt đầu cua cũng không có suy tính nhiều như vậy, cũng không có nghĩ tới đẹp mắt hay khó coi. Bởi vì làm một quân nhân, đầu tiên sẽ phải nhìn dung mạo đáng vẻ. Kiểu tóc tất cả quân nhân chọn đều là đầu cua. Đơn giản, gọn gàng, tắm rửa cũng dễ dàng. Thời gian tắm ở quân đội là có định, tóc như vậy cũng dễ dàng rất nhiều.

Tóc ngắn ngắn châm chọc lòng bàn tay Trang Nhã Khinh, hơi ngứa một chút. Lòng Trang Nhã Khinh cũng bắt đầu thay đổi phải ngứa một chút.

Cố Triệt không thích người khác đụng vào tóc của anh, hoặc là không phải là không thích người khác đụng tóc của anh, mà là không thích người khác

đụng vào đầu của anh. Đầu là vị trí yếu ớt nhất trên cơ thể người, đầu bị thương nặng làm cho người ta bị tổn thương nghiêm trọng nhất. Cho nên, Cố Triệt không thích người khác đụng vào đầu của anh, nguyên nhân nghề nghiệp mà thôi. Nếu như người nào đụng vào đầu anh, Cố Triệt sẽ phản xạ có điều kiện mà né người đó ra.

Nhưng Trang Nhã Khanh không giống vậy. Cảm giác Trang Nhã Khanh gãi nhẹ trên đầu của anh, anh cảm thấy là chuyện đương nhiên, lại quá bình thường. Không có phản xạ có điều kiện, không có cảm giác khó chịu nghiêm trọng trong lòng, chỉ có lòng mềm nhũn rã rời.

Hồi lâu, Cố Triệt mới buông Trang Nhã Khanh ra. Ánh mắt rơi vào đôi môi bị hôn có chút sưng đỏ của cô. “Lần sau cũng sẽ không đơn giản như vậy.” Đây là anh uy hiếp? Dù là uy hiếp thì cũng là uy hiếp ngọt ngào.

Trang Nhã Khanh gật đầu, sau đó lắc đầu “Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không có lần nữa.” Lại một lần nữa, cô cũng biết không thể nào dễ dàng qua ải như vậy. Đến lúc đó khẳng định liền bị ăn sạch sành sanh, tuyệt đối mẩu vụn cũng không còn một chút, một điểm này thì Trang Nhã Khanh rất tin. Chỉ là sao mình hơi mong đợi. Không biết Cố Triệt ở trên giường sẽ có đáng về gì? Một lần có thể kéo dài bao lâu. Một đêm mấy lần?

Sau đó, Trang Nhã Khanh cảm giác ý nghĩ lúc này của mình thật quá ngây thơ, thật cho đến lúc đó, cô chính là kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay rồi. Thế lực Cố Triệt thật sự không phải tốt bình thường.

“Tốt nhất là sẽ không.”

“Dạ, nhất định sẽ không, nhất định sẽ không.” Trang Nhã Khanh không ngừng gật đầu, chỉ thiếu chút nữa là phát ra thẻ độc, thành khăn, làm cho người ta không muốn tin tưởng cũng khó.

“Ồ. Có đau hay không?” Lúc này mình dùng sức như vậy làm gì? Hiện tại Nhã Nhã cũng sưng lên.

“Không đau không đau.” Không đau mới là lạ. Chỉ là, sao cũng đều hôn giống nhau hôn mà môi Cố Triệt không có chuyện gì, nhiều nhất chính là đỏ đỏ, tại sao mình sưng lên như một khúc lap xường, quá không công bằng thế? Giống như OOX, đều là người đàn ông hoạt động nhưng sau khi xong chuyện thì họ luôn sáng khoái tinh thần, phụ nữ lại đau lưng, không hiểu thật không hiểu.

Cũng may Cố Triệt và Tiêu Dật Phàm bọn họ không có khả năng có thể theo dõi trong nội tâm người khác nghĩ gì như Trang Nhã Khanh, nếu không sau khi biết cô nghĩ gì thì sợ là sẽ rất im lặng đối với cô, vô cùng im lặng.

Sự thật chứng minh, đúng vậy. Hơn nhiều năm về sau, hai người đều đã có con, buổi tối ngày nào đó người phụ nữ bị ăn sạch sành sanh xoa xoa eo đau nhức của mình, sau đó tức giận nhìn ông xã đang sáng khoái tinh thần, giống như là đại lực sĩ ăn rau chân vịt, hỏi câu hỏi nghĩ đến bây giờ. Kết quả đối lấy khoe miệng ông xã mình co giật. Cũng may, cũng đối lấy đáp án. “Bởi vì đàn ông thường vận động, cho nên không đau. Giống như đạo lý người thường chơi bóng rổ, chơi lại bóng rổ thì cho dù lượng vận động lớn hơn nữa cũng sẽ không đau, ngược lại xuất mồ hôi rất thoải mái. Mà người không vận động chợt chạy đi chơi bóng rổ, sau khi trở về chính là đau dữ dội mấy ngày.” Ồ, Cố Triệt không nhìn được việc Trang Nhã Khanh liên tục hỏi nên cuối cùng cho cô đáp án này. Nhưng cô lại đưa ra nghi vấn, Cố Triệt cho không ra đáp án. “Không đúng, vậy em cũng ngày ngày vận động, nhưng vẫn cảm thấy đau. Lý luận này không thành lập.”

“Triệt, sau khi trở về thì anh định lúc nào thì sang gặp em?” Còn chưa có tách ra đã bắt đầu nhớ nhung.

“Chuyện cứ giải quyết tốt tới đây đã.”

“Vậy anh phải nhanh chóng giải quyết chuyện đi nhé.”

“Ừ.”

“Triệt, sao máy bay chưa tới?”

“Chúng ta mới lên máy bay nửa giờ thôi, phải hai giờ mới có thể đến.”

“Ồ, em hi vọng bay nhiều thêm mấy giờ, ha ha.” Trang Nhã Khanh trẻ con nói. Sau đó, cô đã nhìn thấy ánh mắt không thân thiện của người xung quanh nhìn cô.

Dĩ nhiên mệt mỏi, lúc cậu ngồi máy bay mà nghe được có người nói hi vọng máy bay bay nhiều thêm mấy giờ mới đến thì trong lòng sẽ vui sao? Vậy nếu cậu không có thời gian thì lòng sẽ vui sao? Nếu cậu rất không có thời gian, có chuyện vô cùng quan trọng, sẽ cảm thấy vui sao? Nếu như vậy, chúc mừng cậu, cậu có thể thành công đi vào bệnh viện tâm thần rồi. Ở đó vô cùng tốt, không lo ăn không lo mặc, không lo người chơi với cậu. Ở trên máy bay vẫn không xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đã nhận ra chỗ không đúng. Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt sử dụng ánh mắt trao đổi một lát, chợt Trang Nhã Khanh nói cô muốn đi hút một điếu thuốc.

“Em biết hút thuốc?” Cố Triệt vẫn rất bất ngờ, vốn cho là Nhã Nhã muốn tìm lý do cũng là tìm đi vệ sinh..., không ngờ lại nói phải đi hút thuốc lá.

“Dĩ nhiên biết, nhưng không có nghiện, bình thường không hút.” Trang Nhã Khanh cũng biết rất nhiều thứ, chính là thiếu nữ bất lương thic cô đều biết làm, duy nhất không làm chính là hút thuốc phiện, điều này đã đề cập từ trước. Mọi chuyện Trang Nhã Khanh đều có thể nắm chắc một mức độ, uống rượu có thể uống sẽ uống, nhưng cũng không phải bợm rượu. Hút thuốc lá cũng thế, thỉnh thoảng cô gặp lúc tâm tình không tốt thì hút thuốc, nhưng sẽ không giống như kẻ nghiện thuốc, mỗi ngày không hút hơn mấy điếu là trong lòng ngứa ngáy.

Khi đó Trang Nhã Khanh mới vừa đến Lăng Thiên Môn thì vẫn có một đoạn thời gian trong lòng rất buồn bực, không nghĩ ra, càng nghĩ càng phiền, sau

đó liền uống rượu, nhưng tửu lượng ở đâu, căn bản không uống say một chút, cuối cùng Trang Nhã Khinh liền trộm thuốc của lão già. Đến nay không có bị phát hiện, có một đạo lão già cho là sư huynh trộm.

“Ừ.” Có Triệt gật đầu một cái. Anh không hút thuốc. Lúc nhỏ có thử qua, cũng từng cai bỏ, sau này lại tham gia quân đội nên cũng không chạm qua thuốc nữa. Phải biết đối với Có Triệt mà nói, đừng nói cai thuốc, cai thứ gì cũng không có vấn đề gì quá lớn. Cũng không biết về sau tại cai thế nào cũng không cai được độc, một loại độc tên là Trang Nhã Khinh.

Mặc dù Có Triệt không hút thuốc lá, cũng không thích phụ nữ hút thuốc lá, nhưng cũng không có nói phản đối. Có thể là bởi vì Trang Nhã Khinh nói không có nghiện, trên căn bản sẽ không cần cai. Anh vẫn cảm thấy thuốc có thể tê dại thần kinh, nhưng cũng có thể kích thích thần kinh, khiến đại não hưng phấn, cho nên thỉnh thoảng một lần cũng không có gì ghê gớm.

Trang Nhã Khinh có chút bất ngờ vì Có Triệt lại có thể không nói gì cô, chỉ gật đầu một cái, chạy vào phòng hút thuốc lá. Chân cô không thể nào nhanh nhẹn như vậy, bước đi còn là chân thọt. Có một phụ nữ trẻ tuổi ném cho Trang Nhã Khinh một ánh mắt khinh miệt. Phụ nữ hút thuốc đều không là cô gái tốt.

Trang Nhã Khinh cũng không biết mình đã bị người khác quảng cáo rùm beng lên danh hiệu thiếu nữ bất lương. Chỉ là Trang Nhã Khinh không có ý kiến gì, bộ dáng của cô cũng rất giống như thiếu nữ bất lương.

Trang Nhã Khinh đi tới phòng hút thuốc, bên trong phòng hút thuốc có hai người đàn ông đang hút thuốc, nhìn thấy Trang Nhã Khinh đi vào, ra hiệu bằng mắt lẫn nhau. Bỏ lại điều thuốc trong tay, đi tới Trang Nhã Khinh.

“Người đẹp, hút thuốc sao?” Một người ở một bên Trang Nhã Khinh, hai người nhanh chóng kẹp cô ở giữa.

“Người đẹp, hút thuốc gì? Anh có đây.”

Trên người Trang Nhã Khinh căn bản cũng không có mang theo, vốn tới đây cũng chỉ là lấy một cái có, không ngờ đụng phải hai người này ở đây hút thuốc. Chợt Trang Nhã Khinh vẫn có chút muốn hút một điếu rồi, vì vậy kết quả một tên đàn ông đưa thuốc tới.

Người lớn có từng nói với đứa trẻ hay không, ngàn vạn lần không được dùng rượu hoặc là thức uống do người lạ đưa tới, cũng không cần dùng thuốc của người lạ. Trong rượu hoặc đồ uống có thể sẽ có thuốc mê hoặc là thuốc kích dục gì đó, là con gái thì xong rồi. Thuốc nam nữ thì không giới hạn, chỉ trong nháy mắt là có thuốc mê, chính là tăng thêm ma túy. Rất nhiều người không hút thuốc phiện chính là đi lên con đường hút thuốc phiện như vậy. Một khi dính vào liền cai không hết, sau đó vì có thể hút thuốc phiện mà bán con bán vợ cũng làm, rất dễ dàng bị khống chế.

Trang Nhã Khinh nhận lấy điếu thuốc cũng không có vội vã hút, ở trên mũi ngửi một cái, sau đó quyền rũ nói với hai người: “Thật là cảm ơn nhiều.”

“Không cần khách sáo, có thể quen biết chính là duyên phận.” Mẹ nó, cô gái này quả thật quá con mẹ nó yêu mị, nhìn mấy lần thì sẽ phải nổ tung khá nhanh. Nếu có thể lên người của cô gái này thì thật là sáng khoái, chỉ là không cần phải gấp gấp, rất nhanh thì cô gái này sẽ mặc cho bọn chúng định đoạt rồi. Lão Nhị ngoan, lập tức để cho mày hưởng thụ.

“Ừ, người nào có lửa?”

“Anh có nè.” Một người đàn ông khác vội vàng lấy bật lửa của mình ra, cho Trang Nhã Khinh một chút lửa. Trang Nhã Khinh hít một hơi thuốc thật dài, sau đó phả khói vào tên đàn ông bật lửa cho cô. Trong mắt cũng lộ ra một sự nhiệt tình quyền rũ khiến tên đàn ông kia muốn ngừng mà không được.

Thừa dịp hai người không có chú ý, Trang Nhã Khinh nhìn xuyên qua bên ngoài cửa sổ thủy tinh máy bay nhìn một chút, cũng nhìn trong máy bay một chút.

Đôi vợ chồng phía sau chỗ ngồi bọn họ vẫn nhìn chăm chăm vào Có Triệt, mắt cũng không có dời đi. Tay của người đẹp bên cạnh Tiêu Dật Phàm vẫn đặt ở trong túi, không biết đang làm gì.

P phía sau Tiêu Dật Phàm có một đôi đồng tính, vừa nhìn la biết người luyện võ, võ thuật không tệ Đặc biệt người đàn ông cường là rất mạnh, tuyệt đối không thể lấy cứng chọi cứng, người đàn ông tương đối nhỏ nhắn một chút là động tác khá nhanh nhẹn, xem ra cũng không kém. Còn có vài người khác đều có hiềm nghi, Trang Nhã Khinh âm thầm ghi nhớ chỗ ngồi, tương mạo những người này. Cô lựa chọn nói đến phòng hút thuốc cũng bởi vì vị trí phòng hút thuốc tương đối dễ dàng quan sát các loại tình huống, trên căn bản nhà vệ sinh nhìn không được gì.

Hai tên đàn ông kỳ quái nhìn Trang Nhã Khinh, sao cô gái này còn chưa ngã xuống? Trước kia mỗi lần bọn chúng dùng phương pháp này đều thành công. Trong thuốc quả thật có thuốc mê.

Ở địa phương này không thể trực tiếp cưỡng bạo được, nhiều người như vậy, hơn nữa cũng rất gần, cho nên chỉ có làm cho phụ nữ mơ hồ bất tỉnh, đến lúc đó kéo vào nhà vệ sinh bên cạnh, ai cũng không biết có chuyện gì xảy ra, đây chính là kinh nghiệm lâu dài, trên xe lửa cũng thường dùng loại phương pháp này.

Không nghĩ tới hôm nay điểm phúc không ít, ở trên máy bay có thể gặp gỡ một cô gái tuyệt vời như vậy, nhưng sao chưa ngã xuống?

Die nda nl equ ydo n

Nhìn thấy điếu thuốc trong tay Trang Nhã Khinh sắp hút xong rồi mà còn không có một chút phản ứng, chẳng lẽ đã lấy điếu không có đề thuốc rồi?

"Cám ơn thuốc của hai anh." Trang Nhã Khanh nói xong thì ném tàn thuốc vào thùng rác rồi rời khỏi phòng hút thuốc, còn dư lại hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Muốn làm cô mê? Kiếp sau đi, chất lượng thuốc mê kém. Chỉ là thuốc cũng không tệ.

Đó là đương nhiên, thuốc là bọn chúng đặc biệt chuẩn bị cho phụ nữ hút, không khá một chút thì sao dễ dàng làm cho người ta cắn câu?

"Có phải mày lấy nhầm thuốc hay không?"

"Không có, chính là điều đó."

"Sao con nhỏ đó không có việc gì? Con vọt đến miệng mà cứ bay đi như vậy."

"Không biết, có phải là thuốc mê đã mất hiệu lực hay không?"

"Rất có thể, cô gái tuyệt vời như vậy, cứ đốt pháo làm lòng anh em ta khó chịu."

"Nếu không lúc máy bay chúng ta hạ cánh, lạng lẽ."

"Được, cứ làm như thế. Rốt cuộc mày thông minh được một lần."

Cũng không biết các người có thể còn sống xuống máy bay hay không.

Trang Nhã Khanh nhìn Triệt bên cạnh, sau đó nhỏ giọng muốn nói với Cố Triệt về những người có hiềm nghi tương đối lớn.

"Chẳng mấy chốc sẽ đến, sao bọn họ còn chưa có bắt đầu động thủ?" Lúc máy bay hạ cánh thì động thủ lần nữa có thể không dễ dàng.

Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm cũng cảm thấy kỳ quái.

Cố Triệt giống như chợt nghĩ đến điều gì, đưa tay ra, nhìn máy giầy, sau đó mới lên tiếng: "Anh hiểu mục đích của bọn họ rồi."

"Cái gì?"

"Máy bay cũng không phải bay về nước Z, mà là bay hướng Bắc."

Trang Nhã Khanh hiểu, là len lén dẫn bọn họ đến chỗ không có ai rồi giật đồ sau đó giết người diệt khẩu? Nhớ cuối cùng tối hôm qua một tên đàn ông trong nhóm người nói là: "Nếu không phải là thân phận của Cố Triệt, bằng không thì bọn chúng sớm đã đánh đập người Trang Nhã Khanh cho thành rò rỉ rồi." Bọn họ bận tâm thân phận của Cố Triệt, nếu như anh thật sự chết ở nước R, mặc kệ là nguyên nhân cái chết là gì, nước R nhất định sẽ có phiền phức rất lớn. Giờ thì tốt rồi, xảy ra chuyện ở trên máy bay, ai biết nguyên nhân gì. Tai nạn máy bay, trách được người nào? Thì ra là đối phương còn tính toán như vậy.

"Làm sao bây giờ?" Trang Nhã Khanh phản xạ có điều kiện hỏi ý kiến Cố Triệt, cũng không biết tình huống như thế bắt đầu khi nào.

"Xem ra cơ trường cũng là người bọn họ, cho nên hiện tại không thể liều mạng. Nếu máy bay thật sự xảy ra chuyện gì, vậy thì thật không có biện pháp gì nữa." Hiện tại điện thoại di động cũng không có tín hiệu, không thể nào có tín hiệu.

"Vậy chỉ có thể chờ đến chỗ của bọn chúng? Nếu bọn chúng muốn dẫn chúng ta đi đến đó thì cũng không biết sẽ mai phục bao nhiêu người, Triệt, anh có nắm chắc không?"

"Dĩ nhiên."

Lúc Cố Triệt nói dĩ nhiên thì trong mắt có cảm giác khinh thường cả thế giới, giống như là không gì được anh để ở trong mắt, hăng hái, phong cách vương giả, nói khả năng là như vậy, làm cho người ta không tự chủ phục tùng.

Cô đã sớm quỳ xuống quần Tây của anh, càng không có gì khác để có thể nói.

Cố Triệt có thể nắm chắc như vậy thật ra thì cũng có nguyên nhân. Mặc dù anh bị thương, nhưng đối với bản lĩnh của mình, anh vẫn khá tin tưởng. (nói dễ nghe là tự tin, nói khó nghe điểm chính là tự kỷ) huống chi, anh còn có vũ khí bí mật trong người.

Trang Nhã Khanh mặc kệ Cố Triệt nói gì thì cũng tin tưởng anh, nếu anh nói có biện pháp thì không cần lo lắng, vậy bản thân cũng hoàn toàn không cần lo lắng, tin tưởng Cố Triệt nhất định có thể bảo toàn an toàn của cô. Tin tưởng, chính Trang Nhã Khanh cũng không biết là từ nơi nào tới, chính là tin tưởng không nguyên nhân.

Chỉ là hành khách thật sự trên máy bay cũng không ít, xem ra là mình liên lụy bọn họ.

Quả nhiên, đến hai giờ rồi mà máy bay vẫn không có dấu hiệu hạ xuống, rất nhiều hành khách đã nhận ra chỗ không đúng. Bọn họ cũng không nghĩ quá nhiều, không muốn nghĩ đến nguyên nhân khác, chỉ cảm thấy có thể là nơi nào đó bị hư thôi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao bây giờ còn chưa tới?"

"Đúng vậy, nếu bình thường lúc này chúng ta đã đến sân bay rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Có chuyện nhất định phải nói ra, không thể để tất cả chúng ta chẳng hay biết gì."

"Đúng vậy đúng vậy, chuyện này tính sao."

"Cô gái, làm phiền cô cho chúng ta lời giải thích một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Tất cả mọi người bắt đầu náo loạn lên. Trang Nhã Khanh chờ đối phương tìm một cái cớ. Nghĩ đến chắc là sự cố hạ cánh, không có cách nào hạ xuống? Xem ra như vậy tương đối dễ nói hơn.

Quả nhiên rất nhanh là có nhân viên quản lý xuyên qua máy truyền thanh đưa tin tức tung ra ngoài: "Các hành khách xin chú ý, các hành khách xin chú ý, bởi vì bộ phận hạ cánh xảy ra một chút sự cố, cho nên lúc này không cách nào hạ xuống, xin mọi người bình tĩnh đừng nóng. Xin mọi người bình tĩnh đừng nóng."

Mọi người cũng không phải là người không nói đạo lý, sau khi biết rõ nguyên nhân tại sao chưa tới nơi thì rồi rít yên tĩnh lại. Kỳ lạ cái gì? Chỉ có thể trách số mình không tốt, lại còn có thể gặp phải sự việc này, quá xui xẻo, trở về nhất định trước phải đốt mấy nén hương cho tổ tiên, xin tổ tiên phù hộ mình. Lý do này kéo dài không được bao lâu, Trang Nhã Khanh biết. Bây giờ cô coi như xem kịch hay, xem Vân Thượng Tổ muốn xử lý chuyện này thế nào.

Xem ra lực lượng Vân Thượng Tổ cũng không phải mạnh như vậy, nơi này còn nhiều hành khách chân chính như vậy. Nếu là của cô mà nói thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối toàn bộ hành khách bên trong bao gồm cơ trường, nữ nhân viên phục vụ thành người của mình, cũng sẽ không xuất hiện tình huống như thế rồi. Dĩ nhiên, nhất định phải có thể lực rồi.

Thật ra thì căn bản Vân Thượng Tổ hoàn toàn không có để những sinh mệnh hành khách ở trong mắt, cho nên cũng lừa dối. Dù sao cũng chết, thiếu một người thì nước Z coi như một, cũng tính là vì quốc gia mà cống hiến thôi. Đến lúc đó đến chỗ của bọn họ, lấy được đồ vật vào tay, giải quyết ba người Trang Nhã Khanh xong, để cho những người này chịu giá rét của hòn đảo băng tự sinh tự diệt. Ha ha.

Quả nhiên không quá nửa giờ, các hành khách đều nhao nhao không chịu được rồi. "Rốt cuộc còn bao lâu mới tới? Tôi còn vội mở một hội nghị quan trọng." "Tôi cũng vậy, bây giờ khẳng định bạn trai tôi cũng đã sốt ruột chờ rồi, nói thật, sao chuyện phiền toái như vậy gặp phải trên người tôi." Một cô gái còn trẻ tuổi hét lên. Lòng Trang Nhã Khanh nghĩ, chuyện thật buồn bức cô còn chưa có gặp phải đâu, trực tiếp gặp gỡ sự cố máy bay nghiêm trọng chân chính mới càng thêm buồn bức. "Lúc này tôi còn nghe có người nói hi vọng bay nhiều thêm mấy giờ, bây giờ chính là như mong muốn rồi." Phụ nữ trung niên sau lưng cặp vợ chồng sau lưng cô chột nói như vậy. Trang Nhã Khanh nói câu này vẫn có mấy người nghe được, mấy người nghe được cũng rồi rít cảm hận nhìn Trang Nhã Khanh, ai oán thậm chí ánh mắt thù hận.

Người phụ nữ này có khả năng dẫn toàn bộ mẫu thuẫn tới trên người cô. Cô vô ý nói một câu như vậy là đã biến thành lý do để người khác công kích.

Người không có nghe thấy Trang Nhã Khanh nói câu nói kia tò mò hỏi hành khách xung quanh: "Ai nói hi vọng bay nhiều thêm mấy giờ hay sao?"

"Anh không biết?" Người bị hỏi hảo tâm chỉ Trang Nhã Khanh cho người hỏi thăm, sau đó giải thích nói: "Chính là người phụ nữ đó, có thể là máy bay cánh sẽ phải tách bạn trai mình ra, cho nên nói một câu là hi vọng máy bay có thể bay nhiều thêm mấy giờ mới đến là tốt rồi."

"À thì ra là như vậy. Chỉ là về tình có thể tha thứ." Tình yêu cuồng nhiệt của nam nữ đều như vậy, cũng hi vọng thời gian sống cùng một chỗ với người mình thương dài một chút, nhưng mà vận số con bé kém một chút, hoặc là nói là do nói quá linh nghiệm, cho nên, mới trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Nếu không xảy ra chuyện trục hạ cánh thì mọi người cũng chỉ tùy tiện nghe một chút, cũng cho là cô gái nhỏ vui đùa. Cổ tình chính là linh nghiệm, máy bay chính là phải bay ở trên không trung nhiều thêm mấy giờ rồi, có thể có biện pháp gì?

Chẳng lẽ đây chính là quạ đen trong truyền thuyết?

Trang Nhã Khanh đáng thương, lại bị người khác nghĩ thành quạ đen rồi.

"Cô bé này sao có thể như vậy." Có người phụ nữ lớn tuổi một chút, vừa lúc đến thời mặc kính nên vô cùng bắt mắt.

"Đúng vậy, thật là quạ đen."

"Ừ, hơn nữa cô gái kia còn không kiểm chế chút nào." Người bị hỏi lại tiếp tục bát quái với người đàn ông trung niên mới vừa hỏi thăm cô ta.

"Há? Sao không kiểm chế là sao?"

"Lúc này cô ta còn ngồi trên đùi bạn trai ôm hôn ở trên máy bay. Thật là không chú ý đến hình ảnh chút nào, đây chính là nơi công cộng."

"Ừ, quả thật nên chú ý."

Số lượng người nói đề tài câu chuyện của Trang Nhã Khanh lại thêm một. Bọn họ ở khoang sang trọng, trong chốc lát, sự tích anh hùng của Trang Nhã Khanh truyền khắp cả khoang sang trọng, trong chốc lát lại truyền đến khoang phổ thông, trong chốc lát, tất cả hành khách trên máy bay đều biết Trang Nhã Khanh, cũng nổi lên bàn luận về cô.

Tất cả hành khách quả quyết dẫn toàn bộ lực chú ý tới Trang Nhã Khanh, lực lượng bát quái vô cùng đông, ai còn nhớ nói nhao nhao rằng lúc nào thì có thể hạ xuống. Cho nên nói, chỉ cần nơi nào có người thì sẽ có bát quái, nhiều chuyện sinh sôi vô cùng vô tận không ngừng.

Cố Triệt nghe người phụ nữ của anh bị người khác nói không ngừng, thậm chí lời rất khó nghe cũng nói hết ra, dù anh là người tốt tính như vậy cũng có chút không chịu nổi, cũng muốn cho những bà tám này mỗi người một bạt tai. Cố Triệt không phải loại đàn ông kiên quyết không đánh phụ nữ, có phụ nữ ức hiếp nhười của anh thì dù là phụ nữ thì thế nào? Đánh không sai. Nhưng sao lại không nhìn ra Nhã Nhã có vẻ tức giận một chút nào? Theo anh biết, Nhã Nhã cũng không phải là cô gái chịu đựng nhẫn nhục im hơi lặng tiếng. Nhã Nhã chính là người có thù thì trả thù, có người khi dễ cô thì cô tuyệt đối sẽ khi dễ lại người đó gấp trăm lần, không thể nào là tình huống như bây giờ.

"Nhã Nhã, em không tức giận hay sao?" Cố Triệt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Động thân đỡ đạn

Trang Nhã Khanh khẽ cười, làm sao có thể không tức giận, mẹ nó, lúc nào thì cô bị người khác nói như vậy? Còn nhớ rõ trước kia lúc ở trên thương trường vẫn còn đang khắc sâu như châu báu trong lòng, cô đã làm thế nào? Không chấp nhận được bản thân mình cùng với người mình quan tâm chịu một chút xù uất ức nào. Nói như cô, thậm chí nói cả hộ khẩu nhà cô thì sao cô có thể không tức giận? Cô đã sớm muốn xông tới trước mặt người phụ nữ mẫn kinh đập bả ta hai cái, sau đó hủy hoại nhân sắc của bà ta (ed: haizz, chị hiền quá), bóp vỡ bộ ngực silicon giả bên trong. Cô thật sự có loại kích động đó.

Nhưng cô sẽ không làm như vậy. Tin tưởng không được bao lâu, người phụ nữ kia sẽ vì lời nói bừa bậy giờ mà trả giá cao.

"Không cần phải để ý đến bà ta." Trang Nhã Khanh nắm tay Cố Triệt. Cô biết anh tức giận, bởi vì người khác lăng cô, cho nên tức giận.

"Ừ."

"Triệt, anh thật tốt." Trang Nhã Khanh hôn lên môi Cố Triệt lần nữa. Mẹ nó, dù sao cũng bị người khác nói thành dâm phụ, nói thành tiểu thư, như vậy cô sẽ không sợ sẽ làm mọi chuyện tới cùng, cũng không sợ người khác lại nói lời gì khó nghe hơn.

Cố Triệt thở dài, rõ ràng tất cả mọi người nói Nhã Nhã, Nhã Nhã lại còn. Chỉ là đây mới là Nhã Nhã của anh, sao có thể bởi vì người khác nói linh tinh liền thay đổi mình đây? Nếu là Nhã Nhã thật sự là như vậy, anh nên lo lắng cho hạnh phúc tương lai của anh. Ngộ nhờ người khác nói mấy lời khó nghe, Nhã Nhã liền cách xa anh không phải là mất nhiều hơn được sao, ha ha.

Hai người hôn không coi ai ra gì. Trong quá trình răng môi quần quít còn bắn ra âm thanh xấu hổ.

Người phụ nữ trẻ tuổi hồi nãy, chính là người phụ nữ cảm thấy con gái hút thuốc không phải cô gái tốt nghe được âm thanh đen tối phía sau, xoay đầu lại nhìn một chút, sau đó lại lặng lẽ xoay đầu trở về. Lúc quay đầu sang chỗ khác thì hai gò má đã đỏ bừng.

Từ nhỏ đã chịu sự giáo dục thực nữ, hơn nữa cũng bị người nhà bảo vệ cực tốt, cô thật vẫn chưa nhìn thấy người nào to gan như vậy. Đột nhiên cảm thấy có chút mơ hồ hâm mộ người ta, tại sao cô ấy không làm được như vậy, không bám vào một khuôn mẫu, không chút kiêng kỵ như vậy. Từ nhỏ vẫn bị trời buộc, làm gì đều theo ý nguyện cha mẹ mà làm, lần này cũng coi là một lần duy nhất cô phản nghịch thôi.

Người nhà an bài cho cô một hôn sự, vẫn còn du học ở nước R cô trốn thoát trong tầm mắt vệ sĩ, trong bụng lựa chọn trở về nước. Dĩ nhiên không thể nào về nhà, về nhà không phải là đại biểu tự chui đầu vào lưới sao.

Rất nhanh lời nói về Trang Nhã Khanh nhỏ đi, chủ yếu vẫn là bởi vì dù thế nào thì bát quái cũng có một mức độ, Trang Nhã Khanh cũng không có đào mộ tổ tiên bọn họ, cũng không cần thiết vẫn níu lấy không buông. Dù cô nói một câu nói như vậy thì cũng chỉ là ngoài ý muốn, không có trực tiếp xung đột cùng người khác. Mọi người vốn phát ra oán giận lên người cô là không đúng rồi.

Người ở đây vẫn đều là tương đối có đạo lý. Phần nộ trong lòng đã qua, cũng cảm giác họ quá mức. Duy chỉ còn có mấy phụ nữ thời mẫn kinh, vì vậy tiến tới đề tài cùng nhau, trò chuyện một chút liên quan thuộc. Vẫn còn đang thảo luận về Trang Nhã Khanh hăng say lắm, một chút khuynh hướng dừng lại cũng không có.

Phụ nữ thời mẫn kinh chính là không giống nhau.

Thật ra thì mọi người oán hận Trang Nhã Khanh cũng không phải là không có đạo lý, vốn là chuyện cũng bởi vì cô đưa tới, bằng không bây giờ người ta quả thật đã sửa hợp tại phòng hợp, nói không chừng đôi gap bạn trai thành ở tại xe hơi, nhà trọ rồi, sao còn cùng bay trên trời với cô.

"Rốt cuộc còn bao lâu nữa?"

"Rất nhanh sẽ đến, các hành khách đừng có gấp."

Trang Nhã Khanh nghe lời này thì trong lòng nghĩ, lúc gấp còn chưa tới.

Đợi đến sau khi Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt tách ra, cô gái trẻ tuổi mới xoay người, lễ phép mỉm cười với cô. Cô gái ấy cười đến hoàn hảo, lộ ra tám cái răng, xinh đẹp, lễ phép. Vừa nhìn là biết tiếp nhận qua nền giáo dục bậc cao. Trang Nhã Khanh cũng không kém, trả về cho cô gái một nụ cười lễ độ.

Tục ngữ đều nói, người khác cười với bạn, bạn cũng có thể trở lại một nụ cười tươi, đây là lễ nghi cơ bản nhất.

"Xin chào, tôi tên là Hoa Nhã."

"Tôi tên là Trang Nhã Khanh."

"À. Thật ra thì tôi cũng muốn hỏi vấn đề mà anh ấy mới vừa hỏi, sao chị không tức giận, mọi người nói chị như vậy." Hoa Nhã ấp a ấp úng nói rồi liền trở nên đỏ hơn, có thể là bởi vì lúc này còn coi thường đối phương, hiện tại lại chủ động đến gần người ta, hơn nữa đối phương xem ra cũng là người rất lễ độ, cho nên mình ngưng ngưng.

"Không có gì, thật ra thì tôi không phải người rộng lượng như vậy. Chỉ là quả thật chuyện là bởi vì tôi mà ra."

"Chẳng lẽ chị thật sự là như họ nói. à?"

"Quạ đen? Ha ha, không phải, rất nhanh thì cô sẽ là biết nguyên nhân. Đến lúc máy bay hạ cánh thì không cần phải sợ, đi theo phía sau chúng tôi là được rồi." Trang Nhã Khanh là vậy, người mời cô một tác thì cô mời người lại một thước, cho nên đối với cô gái chủ động tốt như thế thì thái độ Trang Nhã Khanh vẫn rất tốt.

"Tại sao?"

"Chuyện này không cần hỏi. Đúng rồi, cô có mang theo một ít quần áo dày một chút chưa?"

"Có mang." Nhờ lần này vốn định thoát cha đi lâu dài, cho nên cũng mang theo quần áo yêu thích, một năm bốn mùa đều có.

"Vậy thì tốt, tự tìm một bộ quần áo dày một chút, tốt nhất là áo lông chống lạnh để mặc, một lát máy bay hạ cánh sẽ rất lạnh."

"Ồ." Mặc dù không hiểu rõ Trang Nhã Khanh nói gì, nhưng cô ấy vẫn lấy đồ chống lạnh của mình mặc vào. Không nói thì không có gì, vừa nói thật cảm thấy lạnh rồi.

Vốn là muốn gọi lại hành lý, nhưng cô không có, mặc dù nói quần áo một năm bốn mùa đều có, nhưng cũng chỉ mang theo một hai kiện, dù sao mình lấy nhiều thì khó di chuyển, quá phiền toái. Mang theo đều do thích, quần áo không bỏ được.

"Nhã Nhã, em có lạnh hay không?"

"Không lạnh, trên máy bay có máy điều hòa." Bây giờ quả thật không lạnh.

"Ồ, ở đây anh còn quần áo, một lát em mặc vào." Cố Triệt mang quần áo theo, chỉ là cũng không phải đồ chống lạnh như Hoa Nhã, chỉ là một áo khoác tương đối mỏng, hưng cũng tốt hơn bộ quần đùi áo tay ngắn mà Trang Nhã Khanh đang mặc nhiều. Anh thì có thói quen mặc áo sơ mi, không biết sao cũng không nóng. Nhưng càng thêm khoa trương chính là những người tới hôm qua, toàn thân cũng bao lại, không nóng sao? Còn một năm bốn mùa đều mặc âu phục, mùa hạ không nóng, mùa đông không lạnh sao?

Trang Nhã Khanh cũng không cự tuyệt, lấy áo áo khoác trên giường Cố Triệt. Anh cao hơn cô rất nhiều, áo khoác có thể che kín hơn phân nửa đùi cô, quần cô cực ngắn nên cũng hoàn toàn không nhìn thấy.

Haizz, cô cũng không tính là thấp, sao ở trước mặt Cố Triệt thì trở nên nhỏ bé như vậy, lòng Trang Nhã Khanh có một chút buồn bực nho nhỏ.

Rất nhiều người trên máy bay nhìn thấy Hoa Nhã mặc đồ chống lạnh thì đều nhìn cô ấy giống như nhìn người bệnh thần kinh vậy. Da mặt Hoa Nhã tương đối mỏng, bị mọi người nhìn thì ngượng ngùng, rụt đầu một cái, cố gắng không nhìn tới ánh mắt mọi người, quá kinh khủng.

Chỉ là rất nhanh thì tất cả mọi người bắt đầu nổi lên thêm muốn Hoa Nhã. Máy bay hạ xuống, sau khi mở ra, gió lạnh thổi vào, mọi người không khỏi rung mình. Nhìn thấy băng tuyết ngập trời phía ngoài thì càng thêm nghi ngờ, sao nước R bắt đầu có tuyết rơi chứ? Bây giờ không phải là đang lúc tháng Bảy nóng nực sao?

Chẳng lẽ người nào lại cầu tuyết sao? Tháng bảy tuyết rơi sao. Chỉ là nghĩ một hồi như vậy, mọi người liền không nghĩ nhiều quá. Nền tảng lập quốc nước R cùng nước Z đều là mùa hạ, thời tiết cũng mỏng, cho nên mọi người đều ăn mặc vô cùng mát mẻ. Trên căn bản phụ nữ cũng là quần đùi mang tất, hoặc là trực tiếp mặc váy, ngược lại nam thì hơi khá hơn một chút, đều vẫn mặc quần dài. Chỉ có một vài tên cá biệt vẫn mặc quần ngắn.

Lạnh muốn chết. Tất cả mọi người bắt đầu nổi lên thêm muốn với đồ chống lạnh của Hoa Nhã. Hoa Nhã thấy tình huống này thì tranh thủ lấy một áo khoác ngoài khác trong kiện hành lý đưa cho Trang Nhã Khanh. Từ đáy lòng cảm ơn Trang Nhã Khanh, làm sao biết mà nói để cho cô mặc đồ chống lạnh trước đây.

Trang Nhã Khanh cũng không từ chối, nhận lấy áo khoác ngoài liền mặc vào. Chỉ có thể thương cho Cố Triệt còn có Tiêu Dật Phàm thật là không có quần áo thật dày để mặc. Cũng may cơ thể hai người đều rất cường tráng, vẫn có thể kiên trì. Huống chi hai người cũng biết, hoạt động làm nóng người cũng sắp bắt đầu, đến lúc đó như thế nào đi nữa cũng sẽ không lạnh như vậy nữa.

"Nghe đây, một lát cô có thể có khả năng cách chúng tôi rất là xa, nhưng tốt nhất vẫn là tìm một nơi có thể nhìn thấy chúng tôi, một lát tốt thì cùng nhau trở về." Trang Nhã Khanh nói với Hoa Nhã.

"Ồ, đây là nơi nào?"

"Tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng rất nhanh sẽ biết không cần lo lắng."

Các hành khách cũng đều biết nơi này căn bản cũng không phải là sân bay, cũng không phải là nước R, nơi này trời băng đất tuyết không nói, ngay cả một vật kiến trúc cũng không có nhìn thấy, rốt cuộc máy bay hạ xuống nơi quái quỷ gì.

"Đây là đâu? Cô mang chúng tôi đi đâu đấy?" Một người đàn ông bắt được cổ áo nữ tiếp viên hàng không cùng xuống máy bay, kết quả người đàn ông to lớn bị một cô gái mềm mại ném vai qua một cái liền ngã tại chỗ, đau đến lăn qua lăn lại trên mặt tuyết.

"A a a a a."

Không biết đã xảy ra chuyện gì, một người phụ nữ thời kỳ mãn kinh kêu to lên, dọa sợ đến các hành khách rồi rít chạy trốn tứ phía.

Rất nhanh, tất cả mọi người chạy ra. Vẫn còn nguyên chỗ chỉ có Trang Nhã Khanh, Cố Triệt, Tiêu Dật Phàm còn có kẻ địch rồi. Hoa Nhã vốn rất lo lắng, nhưng Trang Nhã Khanh an ủi nói bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì lần nữa thì Hoa Nhã mới nghe cô mà chạy tới phía sau sườn dốc phủ tuyết đằng xa nấp vào.

"Cậu cho rằng dẫn chúng tôi đến nơi này là có thể đạt được mục đích của các người rồi hả?" Trang Nhã Khanh khinh miệt nói.

"Có thể đạt được mục đích hay không không phải mảy tính toán mà là chúng tao định đoạt." Người đàn ông trẻ tuổi cũng mặc đồ chống lạnh đi lên phía trước nói. Đối phương cũng đã mặc quần áo chống lạnh vào. Bọn họ đều sớm đã có chuẩn bị.

"Ha ha, cậu chính là trên Vân Thượng Tổ?" Xem ra cũng chả có gì đặc biệt.

"Không phải, chút chuyện nhỏ này sao có thể đến phiên anh trai tao tự mình tới đây chứ? Có tao cũng đã đủ rồi." Tên đàn ông vẫn dùng tiếng nước R tệ hại, thật sự là nói rất khó nghe. Quả thật chính là độc hại lỗ tai của bọn họ.

"Ý của cậu chính là địa vị của cậu kém anh của cậu, cậu không có cao quý như anh trai cậu?"

"Không phải, tao cùng anh tao đều là huyết thống cao quý sao mày nói lung tung về anh tao được." Tên đàn ông quỳnh lên, cũng bắt chước tiếng nước nào, tiếng hai nước xen kẽ, càng thêm lộ ra vẻ dờ dờ ương ương.

"Hả? Vậy sao chuyện nhỏ mới phải cậu xử lý chứ? Đầu nói, hạng người gì xử lý loại chuyện đó, xem ra căn bản anh cậu cũng không để cậu ở trong mắt, không có đối đãi cậu như em trai, chỉ xem cậu như một thuộc hạ, có thể tùy tiện chỉ huy thuộc hạ mà thôi." Phép kích tướng, đây chính là một trong ba sáu kế được lưu truyền nhiều năm.

"Không phải." Tên đàn ông hét lớn một tiếng, hoặc là dao trong tay bay tới Trang Nhã Khanh.

Trang Nhã Khanh tránh thoát một dao của tên đàn ông đó, đổi bị động làm chủ động, bắt đầu chủ động công kích. Cố Triệt muốn tới giúp một tay, Trang Nhã Khanh không cho. "Chỗ đó có rất nhiều người chờ anh giải quyết, người này giao cho em xử lý. Đứng rồi, chú ý một điểm, bọn họ có thể có súng." Trang Nhã Khanh tiến tới bên cạnh Cố Triệt nhắc nhở anh, sau đó lại cùng đầu cùng tên đàn ông đang run rẩy. (ed: tức quá run đó)

Vốn là những thuộc hạ đều muốn tiến lên giúp một tay, bị tên đàn ông ngăn lại "Các người không cần lên, tao muốn tự mình giải quyết con đàn bà nói năng lỗ mãng này, ai cũng không cho phép đi lên, nếu không xử theo quy tắc."

Trang Nhã Khanh chính là muốn như vậy, tất cả bọn chúng đến giúp đỡ, hơn nữa trên người có súng, coi như cô lợi hại hơn nữa thì cũng không thể thắng, cô cũng không phải thần, huống chi vết thương trên đùi còn chưa lành, mẹ nó, mới vừa đá một cái dùng sức quá mạnh rồi, chân thật là đau. Giống như vết thương rách ra.

Cố Triệt cùng Tiêu Dật Phàm một người giải quyết ở một bên, thừa dịp bọn chúng còn chưa có rút súng ra, giải quyết từng tên một. Trên người bọn chúng mang theo khẩu súng có đạn giới hạn. Đại khái nhìn đối phương một chút, tổng cộng chính là khoảng hai mươi người, đạn bọn họ chỉ có sáu viên, tổng cộng mười hai viên. Trên người Trang Nhã Khanh còn có một khẩu súng, còn có năm viên, nếu toàn bộ cũng không thể giải quyết xong đối phương. Đừng nói chỉ là người khác dùng có súng. Cho nên hiện tại giải quyết từng tên trước.

Sau khi thành công thu thập vài người, rốt cuộc đối phương nghĩ tới chúng còn có súng.

Trang Nhã Khanh đầu voi tên đàn ông này, mẹ nó, không nhìn ra, quả thực lợi hại. Người này hẳn là từng học qua kiếm thuật tương đối kỹ, chỉ là khuyết điểm duy nhất chính là không biết vận động sao cho linh hoạt, đều cứng nhắc, chỉ là nếu tên đàn ông này vận dụng linh hoạt. Phần thắng của Trang Nhã Khanh cũng rất nhỏ.

Nghe được tiếng súng, Trang Nhã Khanh biết mình không thể kéo dài nữa, trước hết giải quyết người này. Vì vậy, Trang Nhã Khanh bắt đầu vận dụng vũ khí bí mật của cô.

"Huyết Nhan." Trang Nhã Khanh gọi nhỏ một tiếng.

Chợt, tên đàn ông kia còn chưa thấy rõ bóng dáng màu đỏ chui lên rồi cuộc là thứ gì thì tứ chi cũng co quắp miệng đã sùi bọt mép mà nằm ở trên đất.

Sau khi cắn tên đàn ông một cái, Huyết Nhan nhanh chóng trở lại trên tay Trang Nhã Khanh. "Ngoan, làm rất khá, trở về thưởng cho mày."

Người khác cũng phát hiện len lén đã xảy ra chuyện, vài người nhắm súng ngay Trang Nhã Khanh.

"Nhã Nhã." Cô Triệt vốn muốn tới đây giúp Trang Nhã Khanh một tay, nhưng bất đắc dĩ bản thân anh bị quán lấy, căn bản là không động đậy người. Thấy vài khẩu súng đồng thời chĩa vào cô, anh hoảng hốt, cũng không kịp đang bị nhìn như hổ rình mồi chống lại mình, nổ súng, toàn bộ một phát súng chính xác mấy tên đàn ông kia chết luôn. Cô Triệt né một viên đạn, tiếp tục nổ súng.

Trang Nhã Khanh thầm mừng ngu ngốc: "Anh Cố à, đừng động tới em." Cô có biện pháp.

Nghe Trang Nhã Khanh nói, Cố Triệt cười cười, sao anh có thể mặc kệ cô? Cho dù biết Nhã Nhã có năng lực bảo vệ tốt cho bản thân thì anh cũng không thể nào thật sự không quan được.

Tiêu Dật Phàm vốn cũng bắt đầu muốn tới đây trợ giúp Trang Nhã Khanh, nhưng cũng phát hiện động tác của Cố Triệt. Có Cố Triệt ở đó thì không cần lo lắng. Minh chuyên tâm giải quyết xong mấy người này, cũng ít đi một phần nguy hiểm.

Trang Nhã Khanh súng cũng mò được súng trên người, vừa né đạn vừa nổ súng. Như vậy vừa so sánh cũng có thể thấy được hiệu suất hai phe. Bất luận là Cố Triệt, Tiêu Dật Phàm hay là Trang Nhã Khanh, dường như đều là bách phát bách trúng, dĩ nhiên cũng có đặc biệt bởi vì nguyên nhân ngoại lực cho không khí.

Cố Triệt nhìn thấy súng trên người Trang Nhã Khanh, bất ngờ một chút. Sau đó nhìn thấy quả thật là Trang Nhã Khanh có thể bảo vệ tốt cho cô nên mới thoáng yên tâm một chút. Nhưng vẫn thỉnh thoảng nhìn cô một chút.

Cố Triệt phát hiện một người phía sau Trang Nhã Khanh chuẩn bị đánh bất ngờ, vì vậy viên đạn cuối cùng, anh dùng ở trên người đó. Đồng thời Trang Nhã Khanh cũng đánh vào người kia.

Trang Nhã Khanh biết phía sau có người, cũng làm tốt các biện pháp phải làm theo, không ngờ. Cố Triệt đã giúp nàng giải quyết. Có lẽ cô thật sự có thể thử ý lại vào anh, khỏi cần quan chuyện gì, toàn bộ an toàn của cô nằm trong tay Cố Triệt.

"Triệt!" Cố Triệt bởi vì chú ý Trang Nhã Khanh bên này nên không có chú ý đạn đang bay tới. Cô nhìn thấy, vội vàng chạy tới, nhưng dù mình có thể né tránh đạn tới hướng cô thì cũng không thể chạy nhanh hơn đạn, nhất định là cô không kịp kéo Cố Triệt ra.

Tiêu Dật Phàm đứng gần Cố Triệt cũng phát hiện, kịp thời chắn phía sau Cố Triệt, Tiêu Dật Phàm trúng đạn.

Một loạt các động tác chỉ xảy ra ở thời gian mấy giây. Tiêu Dật Phàm ngã trên mặt đất, tuyết trắng dưới người dần dần bị nhuộm đỏ. Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt vội vàng tới bên cạnh Tiêu Dật Phàm. "Dật Phàm." Cố Triệt cùng Trang Nhã Khanh đồng thời hô lên.

"Mẹ kiếp các người nhìn tôi làm gì? Chú ý phía sau." Tiêu Dật Phàm mắng to.

Trang Nhã Khanh và Cố Triệt, hai người giống như là sau lưng có thêm một đôi mắt, cùng nhau xoay người, đá mắt cá chân của hai người phía sau, hai tên kia không có nghĩ đến Cố Triệt cùng Trang Nhã Khanh hành động nhanh như vậy, bị đá ngã trên mặt đất, cũng mất cơ hội đầu tiên.

Sao Cố Triệt và Trang Nhã Khanh có thể bỏ qua cho một cơ hội tốt như vậy? Hai ba lần là giải quyết hết hai người.

Cuối cùng còn bốn tên, một người hai tên. Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt phân công xong. Chợt cảm súng rơi xuống nổ súng vào hai tên kia. Lúc ấy về mặt hai tên kia rất vô tội, bởi vì căn bản súng trong tay của bọn chúng cũng không có đạn. Không muốn.

Trang Nhã Khanh nghe âm thanh vỗ tay. Sau đó, từ bầu trời truyền tới một giọng nói rất mê hoặc, chính là rất nhẹ nhàng, nhưng cũng rất quyến rũ. Trang Nhã Khanh cũng không phân biệt được là nam hay là nữ. "Không tệ, rất tốt, lợi hại hơn tưởng tượng của tôi."

Vân Đường đứng ở trong cửa máy bay trực thăng, trong tay cầm máy phóng đại âm thanh siêu cấp nói với phía dưới.

Vốn cho hần tới là có thể nhìn thấy em trai của hần đã bắt ba người lại, nhưng trừ một người bị thương, hai người khác lại giống nhau, mẹ nó, thật sự đúng là phế vật. Đem nhiều người như vậy sao không giải quyết được ba người? Trong đó còn có một phụ nữ! Hơn nữa còn cầm nhiều súng tồn kho như vậy, mẹ nó, đều là một đám phế vật.

Trang Nhã Khanh thấy máy bay trực thăng phía trên, sau đó nói với Cố Triệt: "Anh đoán phía trên có mấy người?" Vừa nói vừa xử lý vết thương giúp Tiêu Dật Phàm.

"Không rõ lắm, nhưng không nhiều lắm." Loại máy bay trực thăng đó nhiều nhất chở mười mấy người. Chỉ là, nghĩ đến người lần này lợi hại hơn.

Trang Nhã Khinh phiền lòng giúp Tiêu Dật Phàm xử lý vết thương, lại vừa mắng Tiêu Dật Phàm: "Mẹ nó, không phải đầu óc anh là có bệnh rồi đây hả? Làm gì lại muốn chạy đi qua đờ đạn? Anh cho rằng đang đóng phim thần tượng sao?"

Tiêu Dật Phàm nhìn bộ dạng Trang Nhã Khinh tức giận, rõ ràng là đã nở nụ cười.

"Cười cái gì mà cười? Còn cười?" Trang Nhã Khinh hét lên: "Anh cho rằng lập tức chấn đạn là anh hùng sao? Chẳng lẽ Triệt không biết tự tránh sao? Cần anh tới đây khoe là anh hùng sao?"

"Vây em chạy tới để làm gì?" Tiêu Dật Phàm hỏi ngược lại.

Trang Nhã Khinh dừng một chút, đứng vậy, mình lo lắng chạy tới như vậy làm gì? Chẳng lẽ cũng là vì giúp Cố Triệt đỡ vào chỗ đạn bắn? Không, sẽ không, cô từng nói, nếu cô chết rồi thì tuyệt đối sẽ không để anh sống một mình, cô vẫn luôn nói lời giữ lời.

"Em tới kéo anh ấy ra, anh cho rằng mọi người đều gốc giống như anh mà dùng thân thể tới đỡ đạn à?"

Tiêu Dật Phàm không nói lời nào. Anh tới đơn giản là muốn giành phần sống. Nếu hai người chỉ có thể sống một người, anh sẽ lựa chọn để Cố Triệt sống tiếp. Bởi vì, Cố Triệt còn sống, Khinh Khinh mới có thể luôn hạnh phúc vui vẻ.

Trang Nhã Khinh biết trong đầu Tiêu Dật Phàm nghĩ gì, nước mắt chọt lặn xuống, tên gốc này, tên gốc này, thật sự không biết bản thân thay đổi thế nào mới tốt, làm gì đối với cô tốt như vậy?

"Đừng khóc, anh lại chưa chết." Khinh Khinh vì anh khóc, như vậy cũng đủ rồi.

Ừm Bị Trang Nhã Khinh nhìn thấy suy nghĩ trong lòng cũng không chỗ gì xấu, đúng không? Chỉ cần không phải muốn làm chuyện gì xấu, chân thành là được.

Vân Đường hạ xuống, quả nhiên sau lưng đi theo tám người.

"Thật là một màn cảm động, tôi cảm thấy may mắn vì không qua màn này." Vân Đường nói xong, toàn bộ đàn em bao vây ba người Trang Nhã Khinh lại, hơn nữa toàn bộ cảm xúc nhắm ngay ba người.

"Lấy nhiều ức hiếp ít tính là anh hùng gì?"

"Tôi không phải anh hùng, tôi là kiêu hùng." Anh hùng mới có thể để ý chánh nghĩa, công bằng, kiêu hùng chỉ để ý thắng hoặc là thua, quá trình cũng không quan trọng. "Lấy đồ vật ra đi? Tôi cũng vậy không hy vọng một cô gái xinh đẹp sẽ chết ở trong tay của tôi."

"Đồ gì?"

"Trên tay cô, tôi nghĩ cô biết."

"Ông không muốn cứu em trai ông?" Vân Chấn còn nằm dưới đất, mặt xám như tro tàn, co giật cũng co giật không được. Nhưng Trang Nhã Khinh biết, Vân Chấn còn sống, hơn nữa ý thức rất tỉnh táo. Bởi vì độc Huyết Nhan chính là như vậy, không chỉ có làm cho người ta co giật mà còn làm cho người ta đau, hơn nữa còn gia tăng cảm giác đau và độ tỉnh, hơn nữa, người trúng độc tuyệt đối sẽ không hôn mê cho đến chết, đều là đau.

"Nó? Quả thật chính là một tên phế vật, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, cứu làm gì?" Vân Đường khinh thường nói.

Có lẽ cho tới bây giờ hẳn cũng không xem Vân Chấn là em trai của mình. "Một tiện nhân sinh con riêng, cũng muốn làm em trai của tôi? Quả thật chính là hoang tưởng!"

"Ha ha, thật là một anh trai lòng dạ hiểm độc, mất đi người em trai mà vẫn luôn bảo vệ ông, lời của tôi nói mà anh ta còn không tin, thật là đứa trẻ đáng thương."

"Cô muốn trì hoãn thời gian tìm cứu binh sao?" Vân Đường cười khinh miệt. "Không cần suy nghĩ nhiều, hòn đảo này là tôi phát hiện, trên bản đồ cũng không có, còn có ai có thể tìm đến đây? Nơi này không có trung tâm tín hiệu, thực vật thậm chí bất cứ sinh vật nào cũng không có, cho nên không cần mơ tưởng. Ngoan ngoãn gọi vật ra, hoặc là tôi còn có thể dẫn cô rời đi, cô muốn ở lại bên cạnh tôi cũng không phải là không thể."

"Xì." Trang Nhã Khinh cũng làm một hành động rất không thực nữ, phun nước bọt. Ặc, mặc dù trên căn bản Trang Nhã Khinh cũng không từng làm thực nữ.

Vân Đường tức giận, vung tay lên muốn cho Trang Nhã Khinh hai bạt tay, nhưng Trang Nhã Khinh né ra. Đồng thời, Huyết Nhan cắn xuống trên tay Vân Đường. Gần như là cùng lúc đó. Vân Đường gục xuống. Nếu không phải Vân Đường muốn đánh Trang Nhã Khinh thì không tới, khoảng cách quá xa thì Huyết Nhan tấn công không tốt, nhưng ai bảo Vân Đường có mưu đồ gây rối, cố ý muốn đánh Trang Nhã Khinh, hết cách rồi, bị cắn là đáng đời: "Muốn đồ của tôi, ngay cả nó có tác dụng, tính chất gì cũng không biết sao? Thật là, ông cũng không phải Vân Đường thật sự, đúng không?" Trang Nhã Khinh xé da mặt giả của Vân Đường ra.

Lúc này tám người xung quanh cũng không biết là tiến lên hay vẫn không tiến lên, không biết nên làm sao. Cô gái kia mới vừa dùng là gì, căn bản bọn họ chỉ nhìn thấy một cái bóng màu đỏ, tổ trưởng Đường gục xuống.

Trang Nhã Khanh nhìn Vân Chấn gần kề cái chết, điểm một cái lên mấy huyết đạo Vân Chấn, sắc mặt anh ta đã khá nhiều.

"Cô nói, tất cả cô vừa mới nói có phải thật hay không?"

"Dĩ nhiên."

"Chuyện Vân Chấn cũng vậy?"

"Nói nhảm." Nếu không phải Trang Nhã Khanh cũng điểm huyết cho Vân Đường, làm chậm sự lan tràn độc của Huyết Nhan, sợ rằng Vân Đường không kịp thoát nên lời.

"Hả?"

"Tên cao ngạo tự phụ đó, đều cho rằng em trai tổ trưởng thì ngon rồi, cả ngày trong mắt không có ai. Thật ra thì tổ trưởng chưa bao giờ chân chính để anh ta vào trong mắt. Mới vừa rồi tôi nói, cũng là nguyên lời của tổ trưởng. Lần này tổ trưởng nói ra, mặc kệ như thế nào cũng không thể nhường anh ta hoặc đi về, chứ đừng nói." Chuyện này cũng không có gì cố giấu diếm, nói đã nói, chẳng lẽ cúi mặt thật vẫn có thể sẽ là sương mù bay tìm tổ trưởng báo thù? Thật là chuyện cười. Bình thường hẳn nhìn thấy tổ trưởng đều là hóa trang, tổ trưởng thì cũng không có mấy người gặp qua.

Sùng bái đối với Vân Đường giả như Vân Đường, làm cho người ta chắc lưỡi. Trên căn bản tín ngưỡng Vân Đường giả giống như Vân Đường thật. Người nào có thể làm cho đàn em của mình trung thành đối với hẳn như vậy. Không, cũng không thể gọi là trung thành, phải là tử trung, giống như là bị tẩy não, Vân Đường, rốt cuộc là người như thế nào đây? Trang Nhã Khanh đột nhiên cảm thấy hứng thú với ông ta.

"Không, anh trai đối với tôi tốt như vậy!" Vân Chấn không tin.

"Người mày gọi là anh trai chính là tao mà thôi, anh trai bình thường mày nhìn thấy đều là tao, ngay cả tổ trưởng gặp mày một lần cũng khinh thường. Lần đó tao tốt với mày điểm không để cho mày đi giúp tao làm việc? Ha ha, ngu xuẩn. Ngu xuẩn giống mẹ mày, bị tổ trưởng cười, còn giấu giếm thay tổ trưởng, cuối cùng chết trong cạm bẫy ở tổ trưởng cũng không biết."

Trang Nhã Khanh có nhiều hứng thú nghe đoạn đối thoại của hai người, bất quá, Trang Nhã Khanh biết. Xem ra chuyện có chút phức tạp, hắc hắc, chỉ là Vân Đường, xem ra lòng dạ thật nặng. Không thể phớt lờ nữa rồi.

"Mấy người các người đứng ở đằng đó làm gì? Sao còn chưa tới." Vân Đường giả chột nói. Lúc này Trang Nhã Khanh muốn nghe thì cô nói cho hẳn nghe, mục tiêu đục khoét của cô chính là rống những người này mà thôi.

"Hắn cũng không phải là chủ nhân các người, lời của hắn có thể nghe sao?" Trang Nhã Khanh liền trang thủ Vân Đường điểm huyết cảm. "Tin rằng các người cũng chưa nhìn thấy người đàn ông này? Hắn không phải là chủ nhân các người, là ai ai cũng không biết, nói không chừng hẳn chính là lợi dụng các người mà thôi, vì cái gì các người bị người khác lợi dụng?"

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau. Quả thật, bọn hắn chưa từng gặp qua người đàn ông này, hiện tại phải làm gì? Như vậy chủ nhân chân chính ở đâu? Người đàn ông này nói đều là thật sao? Trong khoảng thời gian ngắn, bọn hắn không biết nên làm như thế nào.

Trang Nhã Khanh muốn chính là giây phút này.

Trong chốc lát, mấy người liền bị một nhóm người lớn vây lại.

Mấy người đang suy nghĩ nên muốn động thủ sẽ không kịp, Trang Nhã Khanh nhìn ánh mắt tức giận không cam lòng của Vân Đường giả, sau đó nói câu: "Ông có thể nói chuyện, mới vừa rồi muốn nói gì? Có phải mắng bọn chúng ngu xuẩn hay không?" Trang Nhã Khanh cười to, không để ý đến Vân Đường giả rồi. Ngược lại đi đến trước mặt Vân Chấn, "Hận anh trai anh không?"

"Hận."

"Tốt." Trang Nhã Khanh lấy băng gạc đang quấn trên chân mình đồ xuống, nặn ra vài giọt máu ở khoe miệng Vân Chấn. "Uống hết, thuốc giải."

Sau khi Vân Chấn há mồm uống, sắc mặt từ từ bắt đầu có thay đổi. Lúc này Trang Nhã Khanh đã nhìn thấy máy bay trực thăng bay tới, lúc đầu còn lo lắng là Vân Đường, nhưng Cố Triệt cho cô một ánh mắt an tâm, Trang Nhã Khanh đã hiểu rõ là người mình. Đi vào, Trang Nhã Khanh còn nhìn thấy hoa văn quốc kỳ trên máy bay trực thăng trước mặt, càng chắc chắn.

Mấy hàng quân nhân ổn định đứng trước mặt Cố Triệt, chào theo nghi thức quân đội: "Quân trưởng, chúng tôi tới chậm."

"Không muộn, rất kịp thời." Cố Triệt cười to, vỗ vỗ bả vai trêu chọc người dẫn đầu. Trang Nhã Khanh biết người nọ, đó không phải là Tôn Bỉnh Nguyên sao? Cô đã từng gặp Tôn Bỉnh Nguyên một lần.

"Quân trưởng, xử lý bọn họ như thế nào?"

"Vào trong biển đi, tránh cho ô nhiễm vùng đất sạch sẽ của chúng ta, cũng phiền toái." Cố Triệt nói xong, sau đó cẩn thận không cẩn thận hơn mà quần băng gạc của Trang Nhã Khanh mới vừa lấy xuống. Mặc dù đã bị máu thấm ướt, nhưng quần lại thì luôn khá hơn chút.

Trang Nhã Khanh nhìn Tôn Bỉnh Nguyên trừng lớn đôi mắt không tin, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Sợ Tôn Bỉnh Nguyên vẫn lần đầu tiên nhìn thấy Cố

Triệt đối với người khác như vậy.

"Quân trưởng, những chuyện này chúng tôi làm là được rồi." Tôn Bính Nguyên ngốc sao? Lại còn nói ra những lời này, haizz, quả nhiên bị hành động của Cố Triệt dọa sợ, không lựa lời mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cung chiều vợ vô cùng

Cố Triệt cũng không quay đầu lại, cũng biết Tôn Bính Nguyên cùng với một vài quân nhân có nét mặt gì. "Chân của vợ tôi để các người có thể chạm sao?" Lời Cố Triệt nói với người khác không thể so với nói chuyện cùng Trang Nhã Khinh, lạnh lùng, uy nghiêm, làm cho người ta không tự chủ phải nghe theo.

"Phải, phu nhân, mời lên máy bay." Trang Nhã Khinh gật đầu, tay khoác lên trên bả vai Cố Triệt, đi tới máy bay.

Hoa Nhã chạy tới, đồng thời những hành khách cũng đều chạy tới.

Lúc này bọn họ bị trận đánh kia làm cho sợ hãi, rất nhiều người cũng bị dọa đến tiểu ra quần, trong đó còn có bà thồi mẫn kinh nói thoải mái về Trang Nhã Khinh lúc đầu.

"Chị không sao chứ?" Hoa Nhã lo lắng hỏi. Lúc này ở bên kia nhìn thấy tình hình bên này, lo lắng gần chết, cũng nghĩ rốt cuộc Trang Nhã Khinh bọn họ là ai, sao lợi hại như vậy, thì ra là quân nhân.

"Không có sao."

"Phu nhân, thật xin lỗi phu nhân, trước kia không phải cố ý đầu phu nhân, đưa tôi đi cùng đi." Người phụ nữ thồi mẫn kinh chạy tới quỳ xuống trước mặt Trang Nhã Khinh, muốn nắm chân Trang Nhã Khinh, bị Nhã Khinh né ra, vì vậy nằm ở trên mặt tuyết, cũng không sợ tuyết lạnh lẽo, khóc lóc than thở.

"Bà nói bà không cố ý gì?" Trang Nhã Khinh biết sẽ xuất hiện một màn này, chỉ là tưởng tượng không có khoa trương như vậy.

"Tôi không phải cố ý mắng cô, tôi thật sự là không cố ý, tha cho tôi đi, ô ô."

"Không phải cố ý chẳng lẽ còn có người cầm súng chĩa ở trên đầu của bà bảo bà mắng tôi hay sao?" Mẹ nó, vốn bây giờ cô không có ý định trừng phạt bà, nhắc đến quá khứ, lại còn đại đột tự đưa tới cửa, đưa tới cửa mà không thu dọn toàn bộ thì thật là khó phát tiết mối hận trong lòng.

"Tôi sai rồi, miệng tôi hèn hạ, miệng tôi hèn hạ. Phu nhân người đại nhân đại lượng, tạm tha cho tôi một lần thôi." Không ngờ cô gái này có lai lịch lớn như vậy, bây giờ đang ở nơi quỷ quái này, nếu cô gái này không hạ lệnh mang bà ta đi cùng, bà ta không lạnh chết cũng phải chết đói, bà ta còn chưa có sống đủ, ô ô.

"Miệng hèn hạ? Người có miệng hèn hạ thì nên xử lý như thế nào?"

"Tôi và miệng tôi và miệng."

Mẹ nó, đây thực là thời kỳ mẫn kinh, nhìn một cái cũng biết tuyệt đối xem kịch cung đình nhiều. Người phụ nữ trung niên còn chưa đợi cô nói gì, lại thật sự và miệng chính mình rồi. Trang Nhã Khinh đứng ở đó, được Cố Triệt đỡ, người thồi mẫn kinh quỳ, vừa mắng mình vừa và miệng, xem ra thật giống cung nữ đáng thương trong cung đình cổ đại bị phi tử ức hiếp.

Trang Nhã Khinh không tiếp tục nhìn người thồi mẫn kinh nữa, cho Tôn Bính Nguyên một ánh mắt rồi cùng Cố Triệt lên máy bay. Tiêu Dật Phàm cũng bị thương lên máy bay, đương nhiên Hoa Nhã theo sát Trang Nhã Khinh. Lúc ở cửa ra vào, cô chợt dằn dò một chút: "Lúc trước từng mắng tôi đấy, tự giác một chút." Phong thái Trang Nhã Khinh y hệt một Quý phi Nương Nương được cung chiều nhất, ung dung lộng lẫy. Mặc dù sắc mặt thoát nhìn không giống lắm, nhưng khí chất chính là như thế.

"Em giúp chăm sóc Dật Phàm một tay nhé." Nơi này trừ Trang Nhã Khinh cũng chỉ có Hoa Nhã là con gái, người khác đều là đàn ông không cần thân, phải giao Tiêu Dật Phàm cho những người đàn ông cao lớn thô kệch chăm sóc, sao cô thật không yên lòng. Huống chi, cô vẫn có chút ý với Hoa Nhã, cô bé này không tệ, nếu có thể không cùng Dật Phàm ở chung một chỗ thì cũng không thể tốt hơn được. Chỉ là cô có thể trợ giúp hai người chung đụng một chút, cụ thể như thế nào thì cô cũng thật không thể quá mức tham dự, thật sự không bị điện giật cũng không có biện pháp.

Hoa Nhã nhìn Tiêu Dật Phàm tuần mĩ một chút, bởi vì xử lý vết thương nên quần áo anh cũng cởi ra rồi. Nhìn cơ thể trần không che đậy của Tiêu Dật Phàm, mặt của Hoa Nhã lại đỏ rồi.

Tuy rằng Hoa Nhã không phải đặc biệt xinh đẹp, nhìn một lần liền khó quên, nhưng mà càng nhìn càng cảm thấy thú vị, chính là rất dễ nhìn. Càng nhìn càng thoải mái, càng nhìn càng đẹp. Hiện giờ gương mặt hồng giống như quả táo, càng thêm xinh đẹp động lòng người. Trang Nhã Khinh cười cười với

Cố Triệt, anh hiểu ý cô. Hai người ở phương diện này rất ăn ý, cũng hi vọng Tiêu Dật Phàm có thể tìm một chốn về tốt, mặc dù cũng chưa biết bối cảnh cô gái này, nhìn sơ tuyệt đối là đứa trẻ nhận được sự giáo dục tốt, vẫn có thể xứng với Tiêu Dật Phàm.

Quả nhiên, mặc dù Hoa Nhã rất thẹn thùng, nhưng nghe được Tiêu Dật Phàm hôn mê nói qua muốn uống nước, vội vàng đưa đến một ly nước, sau đó thử độ ấm nước một chút, thích hợp mới cẩn thận từng li từng tí cho Tiêu Dật Phàm uống.

Trang Nhã Khinh thấy một màn này, đặc ý cười cười với Cố Triệt. Xem đi, em chọn người, có thể chứ.

"Còn phải xem Dật Phàm thích không." Cố Triệt nói.

"Tất nhiên, cũng không quá lo lắng cô bé Hoa Nhã này, nhìn là tình yêu này mầm rồi, xác định Dật Phàm rồi." Trang Nhã Khinh nói cùng Cố Triệt hai người nghe.

Hi vọng Dật Phàm có thể thích Hoa Nhã.

Tôn Bỉnh Nguyên là đáng thương nhất, đi theo Tôn Bỉnh Nguyên còn có mấy người. Trước mặt bọn họ không phải là kẻ địch hay quân đội, mà là một nhóm nam nữ già trẻ người nước mình. Nhưng toàn bộ những người này cũng quý hướng Trang Nhã Khinh, hơn nữa vẫn tát tay mình.

Không biết phải đánh bao lâu mới đủ, bên ngoài thật rất lạnh. "Phu nhân, phải bao lâu mới để cho bọn họ vào?" Tôn Bỉnh Nguyên đi vào xin phép ý Trang Nhã Khinh.

"À, mặt sưng phù mới thôi." Trang Nhã Khinh chợt nghĩ đến lần trước Mặc Sâm dọn dẹp một ít tên côn đồ chính là như vậy. Cảm giác này thật sự sáng khoái, quá đã.

Cố Triệt không ngăn hành động tương đương với gây sự của Trang Nhã Khinh lại, anh cũng rất tức giận, trừng phạt như vậy coi như là nhẹ. Chỉ cần Nhã Nhã vui vẻ, chuyện này cũng không có gì là không thể.

Haizz, nếu nói về Trang Nhã Khinh là phi tử được cưng chiều nhất thì Cố Triệt chính là Hoàng đế được chiều vợ vô độ rồi. Ha ha, ở cổ đại chắc Trang Nhã Khinh phải bị nói thành hại nước hại dân, hồng nhan họa thủy còn Cố Triệt chính là hôn quân hồ đồ trầm mê sắc đẹp rồi, hắc hắc.

Khỏe miệng Tôn Bỉnh Nguyên co giật, chạy đi tiếp tục giám sát, phu nhân nói muốn mặt sưng phù mới thôi, vậy cũng chỉ đợi đến khi mặt của bọn họ đánh sưng lên mới thôi, haizz cũng khiến, người nào không đắc tội lại cố tình đắc tội phu nhân, haizz, cũng đáng đời. Chỉ vậy sau này vạn lần không được đắc tội nữa. Mặc dù gương mặt mình không đẹp trai, nhưng huy khuôn mặt thì càng không tìm được vợ rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc toàn bộ mặt bị họ cũng đã sưng lên, trong đó cuối cùng bọn họ giúp đỡ đánh mấy người đó sưng lên, rốt cuộc cũng có thể đi được rồi. Cuối cùng lên máy bay, Tôn Bỉnh Nguyên đột nhiên cảm thấy giống như anh mới là xui xẻo nhất, thời gian đứng bên ngoài dài nhất rồi, đây rốt cuộc là trừng phạt ai vậy. Tôn Bỉnh Nguyên khóc không ra nước mắt.

Trên máy bay, một người đàn ông trung niên lúc đầu cũng không có mắng Trang Nhã Khinh, cho nên sớm đi vào một chút, nhưng ông bị đưa đến phía sau, cũng không phải ở cùng Trang Nhã Khinh. Ông ta phải thuyết phục thật lâu, người lính gác mới để cho ông đi qua.

Người đàn ông trung niên cầm một cái rương đi tới, còn chưa có đến gần đến Trang Nhã Khinh liền bị chặn lại. "Tôi là thầy thuốc, tôi thấy bọn họ bị thương, để cho tôi qua đi, đây là giấy chứng nhận hành y của tôi còn có hòm thuốc Diệp Tử ở đây."

Bây giờ Trang Nhã Khinh thấy cái này, thật là kịp thời. "Để cho ông ấy đến đây đi."

"Dạ, phu nhân."

Lúc Trang Nhã Khinh trừng phạt những người kia, những người này cũng có chút có thể tiếp nhận Trang Nhã Khinh, có quyết đoán. Huống chi, Cố Triệt, mức độ quân trưởng bọn họ đối với phu nhân tốt thế nào thì tất cả mọi người đều thấy được, cho nên đối với Trang Nhã Khinh cũng sinh ra ý kính trọng.

Người đàn ông trung niên đi tới, vẫn cúi đầu. Cũng không biết tại sao, ông cảm thấy vốn chính là nên làm như vậy. Từ trận lúc này, ông ấy tự nhiên sinh ra ý tôn kính, mặc kệ là đối với Cố Triệt, Trang Nhã Khinh hay là Tiêu Dật Phàm, đều có tình cảm kính nể ở bên trong.

Những ngừng nước R kia. Cho nên đáng bị đánh.

"Phu nhân, mời người cho tôi xem chân một chút." Nghe những quân nhân gọi Trang Nhã Khinh là phu nhân, cho nên ông cũng gọi phu nhân theo.

Trang Nhã Khinh gật đầu, nhưng cũng không có để người này giúp cô xem. "Đưa hòm thuốc cho tôi là được, tự tôi có thể xử lý."

Thầy thuốc này đối với Trang Nhã Khinh coi như là nói gì nghe nấy, cũng không có nói thêm một lời chất vấn, giao hòm thuốc của mình cho cô. Mặc dù hòm thuốc do tổ truyền mấy đời, trên căn bản là hòm thuốc ở bên người, hòm thuốc thì không phải ai cũng có thể có. Nhưng ông cứ giao cho Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh vốn cho rằng đây chỉ là một hòm thuốc bình thường, mở ra thì biết, trong hòm thuốc có cả trời đất.

Mở ra xem, Trang Nhã Khinh đã nhìn thấy góc hòm thuốc để một tấm da dê. Nhìn qua da dê đã qua rất nhiều năm, ít nhất cũng có hơn mấy trăm năm

ngàn năm rồi. Kiểu cuốn gấp đồ, nhất định là đồ tốt. Chỉ là, dù sao Trang Nhã Khinh cũng muốn biết cuối cùng đồ bên trong phải như cô nghĩ hay không, cũng không thể lộn xộn. Nếu như vật này giá trị liên thành, càng không thể lộn xộn. Nếu như không phải đồ vật do người khác cất kỹ thì vẫn không thể lộn xộn. Nhưng là Trang Nhã Khinh kiểm chế không được lòng hiếu kỳ của mình.

Cuộn tấm da dê lên, niên đại lâu như vậy, đặt trong hòm thuốc của một thầy thuốc, rất có thể chính đồ vật. Thật như vậy mà bỏ lỡ, nhìn cũng không thể liếc mắt nhìn, sẽ tiếc nuối.

Cho nên nghĩ phải hỏi ý kiến chủ nhân mới được. Chủ nhân không đồng ý, mình cũng không thể làm gì khác hơn là buông tha, dù sao cô cũng không phải người cố tình gây sự giành đồ của người khác. Có lúc làm người quá ngay thẳng cũng không tiện, ha ha, cho nên cũng rất nhiều người muốn làm người xấu, như vậy có thể muốn làm gì thì làm.

"Xin hỏi, tôi có thể mở ra xem vật này một chút không?" Trang Nhã Khinh lễ phép hỏi.

Thầy thuốc ngăn người, không nghĩ tới Trang Nhã Khinh sẽ lễ phép hỏi ông như vậy, cũng không có nghĩ đến Trang Nhã Khinh sẽ cảm thấy hứng thú với vật kia.

"Vâng, có thể." Có thể nói không thể được sao? Ông sợ người trên máy bay bắt ông ném xuống máy bay.

Trang Nhã Khinh kèm chế tâm tình kích động hồi hộp của mình, động tác cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn mở tấm da dê. Quả nhiên, bên trong tấm da dê cắm đầy tất cả kim châm lớn nhỏ. Nhỏ mà mảnh như lông trâu.

"Làm sao ông có Long cốt châm?" Trang Nhã Khinh kích động, giọng nói không tốt chút nào. Nhưng cũng may thầy thuốc này không hề chú ý mặt cá sấu (ed: hông hiểu) của Trang Nhã Khinh, vẫn đặt lực chú ý ở lời nói của Trang Nhã Khinh.

"Làm sao cô biết cái này gọi là Long cốt châm?"

"Long cốt châm, tên này rất nổi tiếng, dùng xương của rồng làm thành châm. Nghe nói là năm đó lúc vua Phục Hy du ngoạn ở Long Hải gặp được Long thái tử quần áo lụa là ương ngạnh kiêu ngạo í, vận khí Long thái tử không tốt, lúc làm chuyện xấu đụng phải người. Phục Hy vì trừng phạt Long thái tử, cho nên loại tiên cốt làm thành Long thái tử." Da dê này có hơn mấy trăm mấy ngàn năm? Đất đai mới bắt đầu không lâu, lúc loài người mới xuất hiện. Là do trí nhớ không tốt. Chỉ là, nhiều năm như vậy, da dê lại còn giữ sự hoàn hảo, thật sự có thể nói là một loại kỳ tích.

"Phu nhân thật là kiến thức rộng rãi, đây là tổ truyền của chúng tôi, thật ra thì tôi chỉ biết nguồn gốc Long cốt châm, còn là loại vô cùng trân quý, nhưng nhắc tới cũng vẫn xấu hổ, lúc còn nhỏ bởi vì tôi ham chơi, lúc cha truyền thụ cho tôi y thuật tổ truyền cũng không nghiêm túc tiếp nhận, cho nên, Long cốt châm này với tôi, quả thật một chút tác dụng cũng không có." Khi đó ông không hiểu chuyện, cũng không cảm thấy điều này quan trọng dường nào. Sau đó lúc ông hiểu chuyện thì trước khi cha ông qua đời bởi vì ngoài ý muốn, ông bắt đầu hiểu chuyện, rõ ràng mọi chuyện, mới biết y thuật quan trọng dường nào. Ông hổ thẹn khắp cả gia tộc, vì toàn cả gia tộc mà hổ thẹn. Khiến y thuật lưu truyền nhiều đời như vậy tới ông thì hoàn toàn thất truyền. Cũng không biết sau này sao nhìn liệt tổ liệt tông.

Sau đó ông cũng nghĩ tới, vì đền bù một chút cho nên lựa chọn Trung y. Đáng tiếc, hiện tại Trung y đã không còn như trước. Tây y thịnh vượng, Trung y xuống dốc, thật sự hiểu được những y thuật này, trên căn bản không có, hoặc chính là tạo một địa phương nhỏ ẩn cư. Học nhiều năm như vậy, sao ông chỉ là một gà mờ, hiện tại ngay cả cuộc sống ông cũng. Hết cách rồi, Trung y biến thành bộ dáng này, nuôi sống gia đình cũng khó khăn.

"À. Tôi có thể mượn dùng một chút không?" Đã nhìn thấy được, ngứa tay. Chỉ có thể nói là Trang Nhã Khinh ngứa tay.

Phải biết, bất luận người nào cũng sẽ có cảm giác đối với một món đồ nào đó. Ví dụ như người luyện võ cổ, người người đều mơ tưởng lấy được một quyển Võ Công Bí Tích, vì đam mê. Đối với thầy thuốc cũng thế. Đặc biệt là Trang Nhã Khinh thích châm cứu. Bộ Long cốt châm chính là ông tổ của thuật châm cứu rồi. Là không có bất kỳ loại ngân châm nào có thể so sánh.

"Vâng, có thể." Ông cũng muốn một lần nhìn thấy tác dụng của Long cốt châm, có phải như cha nói thần kỳ như vậy hay không.

Trang Nhã Khinh kích động rút một cây ngân châm ra, sau đó lau một lần trên đùi của mình rồi mới nhắm ngay vị trí huyệt trên đùi bắt đầu ghim kim vào.

Cố Triệt cũng không có nghiên cứu vật này, nhưng nghe Trang Nhã Khinh nói nguồn gốc Long cốt châm thì anh cũng muốn nhìn một chút, có phải truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, chỉ có hư danh hay không.

Trang Nhã Khinh bắt đầu ghim cây kim châm vào huyệt đạo của mình, sau đó dùng lực đẩy mạnh vào bên trong, ước chừng đẩy mạnh vào ba millimet, sau đó rút trở ra hai millimet, lại đẩy vào trong. Thật ra thì Trang Nhã Khinh còn vận dụng nội lực, chỉ có gia tăng nội lực làm phụ trợ thì mới có thể đạt hiệu quả tốt nhất.

Mắt thường cũng không nhìn thấy, ngân châm kia vẫn như xoay tròn cùng một hướng.

Đi vào một hồi, vết thương Trang Nhã Khinh vốn còn đang chảy máu thì lập tức ngừng lại. Châm thứ hai ghim xuống, vết thương lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy khép lại. Châm thứ ba ghim xuống, vết thương Trang Nhã Khinh đã gần như khép lại luôn.

"Thật thần kỳ." Cố Triệt cho ra một kết luận như vậy. Thần kỳ, thật quá thần kỳ. Có vật này, bị thương tính là gì nữa? Tốt nhưng mà cũng chỉ là mất một vài phút. Lúc này là kỳ tích của y thuật.

"Lúc này cô chính là dùng." Xem ra giống như cha của ông đã giao lại. Chỉ là, ông chưa bao giờ làm tới hiệu quả này. Thí nghiệm vô số lần đều

thất bại. Không ngờ, hôm nay có thể may mắn nhìn thấy một màn thần kỳ như vậy nữa. Lúc này, sự sùng kính của thầy thuốc đối với Trang Nhã Khinh càng thêm dâng cao.

"Càng lâm châm." Bản thân phương pháp châm cứu này tồn tại là thần kỳ, mà cộng thêm Long cốt châm, hiệu quả có thể tăng lên gấp mấy chục lần. Có Long cốt châm, hơn nữa có phương pháp châm cứu, thật đúng là như hổ thêm cánh.

"Càng lâm châm. Thật sự là Càng lâm châm. Không ngờ đời tôi lại còn có thể gặp lại được Càng lâm châm. Vốn là tôi sợ rằng phương pháp châm cứu này ở thế giới cũng đã thất truyền, không ngờ lại còn người biết. Như vậy, tội của tôi sẽ được giảm bớt rất nhiều." Thầy thuốc cảm khái nói. Sau đó mới phát giác được hình như chính mình có chút luống cuống, ho nhẹ hai tiếng, phát hiện ông còn chưa tự giới thiệu bản thân. "Xin chào, tôi tên là Hoa Phong, là người kế thừa thứ chín mươi tám của Hoa Đà."

"Khó trách sẽ có Long cốt châm, thì ra là truyền nhân của Hoa Đà." Như vậy xem ra hợp với lẽ thường một chút.

"Xấu hổ."

"Bây giờ mặc dù nên trả đồ cho ông ấy, nhưng mà tôi có thể lại dùng chút không?"

"Có thể."

Trang Nhã Khinh dùng phương pháp tương tự để chữa lành vết thương trên người Cố Triệt, sau đó lại chữa vết thương trên người Tiêu Dật Phàm, cô lau sạch sẽ châm mới trả trở về. "Vật trân quý như vậy vẫn giao cho ông bảo quản tương đối tốt hơn." Không bỏ được mà, thật lòng không bỏ được, đồ tốt như vậy, nếu là của mình thì thật là tốt bao nhiêu.

"Không, hay là giao cho cô đi, tôi lấy nó chỉ có thể đặt ở trong hòm thuốc, quanh năm không thấy mặt trời. Hay là cô bị thương nên mới có thể phát huy công dụng lớn nhất của nó. Long cốt châm không phải vật suu tập, nó có hiệu dụng. Nếu vi phạm ước nguyện chế tại Long cốt châm ban đầu thì tội của tôi càng lớn."

"Cái này. Ngại quá, đây chính là bảo bối tổ truyền của ông." Thật không muốn cự tuyệt đồ tốt như vậy.

Hoa Phong cũng rất kiên định: "Không, vật này phải thuộc về người thật sự biết sử dụng nó, để nó phát huy hiệu dụng lớn nhất. Đồ tốt không nên bị mai một."

"Vậy tôi không khách sáo. Nếu như ông không ghét bỏ, tôi có thể truyền cho ông phương pháp châm cứu Càng lâm châm, cũng như thù lao vậy."

"Được."

"Ông xử lý tốt chuyện của mình thì có thể tới thành phố A tìm tôi, đến cửa hàng Trang sức Thiên Nhã là có thể tìm được tôi." Trang Nhã Khinh cam kết.

Thật ra thì cô thấy cuộc sống Hoa Phong quần bách, cô cũng có thể nghĩ đến hôm nay Trung y ở trong nước đã tiêu điều, Hoa Phong tới đó, cô có thể dạy Hoa Phong về Càng lâm châm, còn có thể cho Hoa Phong một cuộc sống tốt. Như vậy thật ra thì cũng còn chưa đủ, nhưng Trang Nhã Khinh không biết mình có thể cho Hoa Phong cái gì. Cho gì, thì đều không xứng đáng với bộ Long cốt châm này.

"Ừ." Ông cũng không có thứ gì, chỉ một chút đồ dùng hằng ngày. Phải thu dọn xong. Hủy bỏ thuê phòng là được rồi. Học được Càng lâm châm khẳng định không phải chuyện một ngày hai ngày, ông phải chuẩn bị xong thường trú ở thành phố A.

Trang Nhã Khinh vui mừng cất Long cốt châm vào túi.

"Một chút bảo bối liền phiền phức nhiều hơn, bây giờ chỉ sợ sẽ có nhiều phiền phức hơn." Cố Triệt nói. Anh cười rất vui vẻ, vì Trang Nhã Khinh vui vẻ từ trong lòng vì tìm được vật mình muốn.

"Anh sợ phiền phức?"

"Không, anh sợ em gặp phiền phức."

"Ha ha, sẽ không." Có đồ tốt, chờ đón chính là phiền phức là tất nhiên. Bởi vì đồ tốt là đồ mọi người muốn có được.

Trang Nhã Khinh cũng đủ tin tưởng bản thân. Nếu như cô cũng không thể nỗ lực bảo vệ cẩn thận những thứ này thì cô sẽ không cần. Bởi vì cầm vào tay mà vẫn bị người khác cướp đi thì còn không bằng cô chưa bao giờ có. Nhưng Trang Nhã Khinh biết, bây giờ vật này đưa ra ánh sáng, để ở trong tay cô sẽ có hệ số an toàn cao hơn để trong tay của Hoa Phong rất nhiều.

"Vui không?"

"Dĩ nhiên."

Hiện tại Tiêu Dật Phàm cũng gần như đã tỉnh. Thấy Hoa Nhã bên cạnh, Tiêu Dật Phàm ngẩn người. Đẩy tay Hoa Nhã lau mồ hôi cho anh, sau đó nhìn vết thương của anh một chút, vết thương của anh đâu?

"Vết thương của anh đâu?" Tiêu Dật Phàm kinh ngạc nói: "Đừng nói anh mới vừa bị thương chẳng qua trong giấc mơ đấy." Anh đau chân thật như vậy,

hon nữa Khinh Khinh còn vì anh mà chảy nước mắt, hon nữa, nhìn thấy những quân nhân chỉnh tề đứng thẳng, cũng không thể là nằm mơ được.

"Ha ha, bởi vì em có đồ tốt, có thể để cho vết thương của anh kéo miệng lành lại, xem ra giống như là cũng chưa từng bị thương." Trang Nhã Khinh cười to, tiếng cười lây rất nhiều người, tất cả mọi người vui vẻ.

Tôn Bính Nguyên cũng là một trong những người chứng kiến kỳ tích, không biết tâm tình đối với Trang Nhã Khinh thế nào. Lúc bắt đầu bởi vì Cố Triệt nên mới kính cẩn với Trang Nhã Khinh như vậy, hiện tại đó là anh tự sinh ra kính nể đối với Trang Nhã Khinh.

Chính là cô gái như vậy, quá xứng đôi với quân trưởng bọn họ.

Những điều Tôn Bính Nguyên nghĩ cũng là tất cả tiếng lòng những quân nhân tại chỗ. Vốn đang không biết phu nhân lợi hại, bây giờ mọi người đều biết. Phu nhân quả nhiên là phu nhân, ánh mắt quân trưởng không sai.

Tự đáy lòng mọi người chấp nhận Trang Nhã Khinh còn có một nguyên nhân, làm một quân nhân, bị thương là chuyện rất bình thường, bây giờ càng có thể đánh giặc. Bây giờ quân trưởng có phu nhân thì sợ hãi gì nữa? Quả thật chính là vô địch. Bị thương chăm chăm là được, cơ thể quân trưởng rất khỏe mạnh, bây giờ càng khỏe mạnh hơn.

Trang Nhã Khinh cũng không biết, biểu hiện lần này của cô có thể làm cho tất cả cấp dưới của Cố Triệt hiểu cô, ủng hộ cô. Sau này lúc ông Cố không đồng ý hai người đi chung với nhau thì bọn họ nổi lên là tác dụng lớn đường nào.

Rất nhanh đã đến Bắc Kinh, Trang Nhã Khinh đứng trên đất ở quê hương mình, tâm tình không phải tốt bình thường.

Chuyến này rất đáng giá.

Không chỉ thu hoạch được tình yêu, còn thu hoạch được Long cốt châm, ha ha, trở về khẳng định các sư huynh phải kinh ngạc đến chết mất. Vốn là không nhớ xa Cố Triệt, nhưng cô đã sắp hai ngày không có liên lạc với các sư huynh còn có Thiển Thiển, vẫn là sớm trở về. Hai ngày, hai ngày nay, Trang Nhã Khinh sẽ nhớ kỹ cả đời.

Trang Nhã Khinh cùng Tiêu Dật Phàm muốn cùng nhau trở về thành phố A, nhưng lại thêm một người. "Mọi người có thể mang em theo hay không? Em... em không có nhà để về." Hoa Nhã cúi đầu, đỏ mặt nói xong câu đó. Da mặt cô vốn mỏng, mọi người cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, cô lại còn ý lại dựa vào người ta, đi theo người ta, Hoa Nhã cũng cảm giác da mặt mình dày rồi. Nhưng không có cách nào, nhà không thể trở về, chỗ bạn bè thì khẳng định cũng không thể đi, ở chỗ bạn bè thì khẳng định cha có thể tìm được, cô cũng chưa từng trải qua cuộc sống một mình, cho nên. Đây là không có biện pháp khác. Hon nữa. Hoa Nhã len lén liếc Tiêu Dật Phàm một cái.

Trang Nhã Khinh thấy tất cả động tác của Hoa Nhã, bao gồm Hoa Nhã len lén nhìn Tiêu Dật Phàm. Quả nhiên cô không có tính sao, con bé Hoa Nhã này là tình yêu này mầm rồi. Nếu hiện tại tách ra, nhất định Hoa Nhã cùng Dật Phàm không thể nào có cơ hội cùng xuất hiện. Bây giờ Hoa Nhã chủ động muốn đi theo bọn họ, đây không phải là một cơ hội hoàn hảo sao? Nhưng mà diễn phải cho tới.

Trang Nhã Khinh hỏi: "Sao em có nhà mà không thể về?"

"Em." Phải trả lời thế nào đây? Nếu như cô nói cô đào hôn thì có thể cho người khác ấn tượng không tốt hay không? Huống chi không muốn để cho anh biết cô có vị hôn phu. "Sau khi cha mẹ của em ly hôn, em vẫn đi theo chú sống ở nước ngoài. Sau đó chú tìm một người thím, thím không hy vọng em sống ở nhà bọn họ, cho nên liền. Hiện tại em thật là có nhà không thể trở về rồi." Quả thật cha mẹ cô ly hôn, điểm này không nói dối. Quả thật trên căn bản cũng luôn sống ở nước ngoài, ở nhà của chú, chỉ là thím đối với cô rất tốt. Thật xin lỗi tím, để lưng người một cái nỗi đen rồi.

"Ở nhà chị có mấy sư huynh, đàn ông đều ở tuổi như sói như hổ, một mình em tới đó cũng không dễ dàng. Hon nữa phòng khách cũng đều đã chật cứng người, cho nên căn bản cũng không có thể ở thêm." Trang Nhã Khinh khó xử nói: "Chị cũng muốn thu nhận em, nhưng." Mẹ nó, Hoa Nhã thật lòng sẽ không dối như vậy, mới vừa nói dối quá giả, cô cũng không tin. Cho nên cũng không có hỏi thêm, nếu không nhất định lộ ra.

"Vậy làm sao bây giờ?" Hoa Nhã nóng nảy.

"Vậy không thì em đến nhà Dật Phàm đi." Đây mới là mục đích cuối cùng.

"Không được." Tiêu Dật Phàm lập tức cự tuyệt.

Trang Nhã Khinh thấy Hoa Nhã cũng sắp khóc, nghĩ thầm, cô bé này quá vô dụng, vẫn chỉ có cô giúp một lần. Ở nhà Dật Phàm, có câu nói, gần quan được ban lộc. Nếu có thể không cần thận để Dật Phàm xoi em thì coi như hoàn thành, nhất định Dật Phàm sẽ chịu trách nhiệm, điều này không cần hoài nghi. Nếu là không chịu trách nhiệm, cô sẽ đánh anh. Loại đàn ông ăn sạch sành sanh rồi quỵt nợ không chịu trách nhiệm.

"Sao anh tuyệt tình như vậy? Anh hẳn tâm nhìn một cô gái nhỏ lẻ loi không nhà để về sao?"

"Con gái sống một mình nhiều như vậy, sao cô ấy lại không thể."

Người đàn ông cổ chấp. "Anh suy nghĩ một chút, Hoa Nhã nhát gan như vậy, người cũng xinh đẹp như vậy, trong xã hội bây giờ sắc lang nhiều như vậy, mấy ngày trước còn đọc bản tin thu90 đưa tin buổi tối cô gái làm thêm giờ về nhà thì bị hiếp trước giết sau, sau đó còn bầm thây ra, anh không lo lắng một chút sao? Những người đó thích nhất tìm mấy cô bé như Hoa Nhã mà xuống tay."

"A." Hoa Nhã bị Trang Nhã Khinh hù sợ. Sao có người đáng sợ như vậy? Thật là khủng khiếp. Cô càng không dám sống một mình.

Hoa Nhã khóc thật.

"Xem đi, Hoa Nhã cũng sợ quá khóc rồi, anh giận gì mà nhăn tâm thế?" Tiêu Dật Phàm nhìn bộ dáng đáng thương của Hoa Nhã một chút, cùng với nước mắt không ngừng rơi xuống, nghĩ tới ngộ nhờ một cô gái trẻ tuổi như vậy thật sự gặp phải chuyện như vậy, thật là đáng tiếc. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng cảm thấy có chút không nhịn được: "Được rồi, em ở nhà tôi đi."

"Thật?" Hoa Nhã lập tức ngừng khóc thút thít, cười lúm đồng tiền như hoa. Đây chính là cười lộ lên.

Tiêu Dật Phàm gạt đầu một cái.

Mặc dù anh cũng không phải chưa từng có phụ nữ, nhưng mà để cho phụ nữ vào nhà anh vẫn là lần đầu tiên, nhưng mà để cho phụ nữ vào nhà anh vẫn là lần đầu tiên. Trang Nhã Kinh là người phụ nữ đầu tiên vào nhà anh, anh vốn cũng muốn để Trang Nhã Kinh làm người phụ nữ duy nhất vào nhà anh.

Trang Nhã Kinh hài lòng gạt đầu một cái, Hoa Nhã à, chị cũng cũng chỉ có thể giúp em đến đây thôi, có thể bắt Dật Phàm lại hay không thì sẽ phải nhìn chính em rồi.

"Cũng không còn sớm nữa."

Vì vậy ba người đi, cùng nhau trở về thành phố A.

"Đi lên ngồi một chút không?" Tiêu Dật Phàm hỏi.

"Không cần, em đến Thiên Nhã xem một chút, sau đó trở về." Trang Nhã Kinh từ chối lời mời của Tiêu Dật Phàm "Hoa Nhã, có rảnh rồi chị tới gặp em"

"Dạ, được ạ."

Trang Nhã Kinh tới Thiên Nhã trước, thấy cửa lớn đóng chặt, mới nghĩ đến Thiên Nhã đã đóng cửa. Không biết kết quả xét nghiệm thế nào.

Trang Nhã Kinh dùng điện thoại công cộng gọi cho Hạ Tĩnh Thiên một cuộc, Hạ Tĩnh Thiên đồng ý qua đón cô.

Trí nhớ Trang Nhã Kinh vốn rất tốt, cho nên đối với số điện thoại của người tương đối quan trọng của cô thì có thể thuộc nằm lòng. Phải nhớ kỹ một vài số thì tốt hơn, ngộ nhờ điện thoại di động của mình hết pin, rút hay là thế nào thì muốn tìm người cũng không tìm được, đó không phải là rất bị thương sao?

Hạ Tĩnh Thiên đến rất nhanh. Trang Nhã Kinh chui vào xe Hạ Tĩnh Thiên. "Nhị Sư huynh, tốc độ thay đổi rất nhanh."

"Có thể không nhanh sao, con bé này, gần đây chứ như vậy, là sợ bọn anh chưa có tóc bạc nên cố ý để cho bọn anh nhanh chóng ra có phải hay không?" Hạ Tĩnh Thiên hài hước nói.

Trang Nhã Kinh túm đầu Hạ Tĩnh Thiên nhìn kỹ: "Vậy để em xem Nhị Sư huynh anh có lo alwngs cho em một chút nào không, không có mọc tóc bạc."

Hạ Tĩnh Thiên nhìn bộ dáng cười giỡn của Trang Nhã Kinh, cũng không tiện nói gì. Huống chi Trang Nhã Kinh còn rất tốt. Nếu để cho hạ Tĩnh Thiên biết Trang Nhã Kinh mới chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ cô cũng không có qua ải dèc như vậy, chắc là phải bị thay phiên dạy dỗ.

Cũng may Trang Nhã Kinh đã đổi quần đùi, lúc chăm cứu còn rửa sạch máu, nếu không.

Đến nhà, Tiểu sư huynh, Đại sư huynh, Thiên Thiên, còn có Tiểu Nguyệt, toàn bộ đều ở trên ghế salon nhìn Trang Nhã Kinh đi vào cửa. Phía trên ghế sa lon còn ngồi một người nữa, Thẩm Tuyết.

Trang Nhã Kinh nhìn thấy Thẩm Tuyết, thời gian dài như vậy không gặp nên rất là vui mừng, chạy tới ôm lấy Thẩm Tuyết: "Sư tỷ, chị tới khi nào?"

"Đến vào đêm em đi."

Trang Nhã Kinh chợt nhớ tới, hình như ngày nào đó lúc Nhị sư huynh gọi điện thoại tới chuẩn bị nói gì, chẳng lẽ chính là nói cho cô biết là Sư tỷ tới?

Trang Nhã Kinh cười ngượng: "Hắc hắc, hắc hắc."

Phá Thương đi tới: "Đừng tưởng rằng cười là xong rồi, nói đi, đi đâu vậy? Hai ngày nay làm những gì? Sao điện thoại cũng không gọi về một cuộc?"

Lời vừa hỏi ra, chợt mọi người đều nhìn Trang Nhã Kinh, cô bị nhìn không chỗ nào che giấu. Là lực lượng ánh mắt quá mạnh, Trang Nhã Kinh không có cách nào, gờ hai tay lên, chuẩn bị thẳng thắn: "Được rồi, em nói, em nói toàn bộ." Thăng thán được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Vị hôn phu của cô không thể giao hợp?

Trang Nhã Khanh khai báo tất cả mọi chuyện lớn nhỏ hai ngày qua, trên căn bản không sót một chữ, trừ một chút, ừ, không có nói chuyện mật mờ ngoài ý muốn. Trang Nhã Khanh giới thiệu Cố Triệt, hơn nữa công bố mình và Cố Triệt hai người yêu nhau.

Trong lòng Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên khô sở, Tiểu sư muội đã có người trong lòng rồi, như vậy có phải sau này không cần bọn họ hay không? Đã sớm biết Nhã Nhã không thể nào cùng bọn họ, hơn nữa còn giúp Nhã Nhã xử lý chuyện vị hôn phu của cô, nhưng thật sự nghe được trong miệng Nhã Nhã đã thích một người, hơn nữa nhìn xem ra thật sự rất thích, vẫn cảm thấy trong lòng rất chua xót.

Chỉ là cũng không quan, đều vẫn hi vọng Nhã Nhã hạnh phúc là được.

Phá trần và Hạ Tĩnh Thiên cũng không nghĩ tới vấn đề quan trọng nhất, tâm tư Thẩm Tuyết kín đáo, cũng không quên mất chuyện Trang Nhã Khanh còn có một vị hôn phu. Hai hàng lông mày Thẩm Tuyết nhíu chặt, mặc dù xem ra Nhã Nhã cùng người đàn ông tên Cố Triệt là hai người yêu nhau, nhưng Nhã Nhã không thể cùng anh được. "Nhã Nhã, các người không thể ở chung một chỗ."

"Là bởi vì vị hôn phu sao?" Trang Nhã Khanh nghĩ, sợ rằng chỉ có lý do này mới có thể khiến sư tỷ thương yêu mình nói lời như vậy.

"Đúng, đừng quên lời nguyên do. Nhã Nhã, sư tỷ cũng hi vọng em có thể hạnh phúc vui vẻ, nhưng sư tỷ càng hy vọng em có thể sống thật tốt. Ngộ nhờ lời nguyên do thật ứng nghiệm, vậy làm sao mới phải bây giờ?" Thẩm Tuyết lo lắng nói. Lời nguyên do thật quá đáng sợ, cô không hy vọng Nhã Nhã cũng gặp chuyện như vậy.

Trang Nhã Khanh cười cười, trong ý chứa đạo lý làm việc nghĩa không được chùn bước trong đó: "Sư tỷ, còn có mọi người, em biết rõ mọi người đều là lo lắng cho em, nhưng lời nguyên này, ai cũng không thể chứng minh đó chính là thật, nói không chừng là vì lừa gạt những Thánh nữ bị người của Lăng Thiên Môn thù ghét vô căn cứ ra ngoài, chuyện kia đã qua mấy trăm năm rồi, ai biết đó là thật? Dù là thật cũng không nhất định sẽ xảy ra ở trên người của em. Nói thật, em không muốn buông Cố Triệt." Cô đã sớm chuẩn bị mọi thứ rồi, không phải sao?

Phá Trần nghe thái độ Trang Nhã Khanh kiên quyết như vậy, vừa đau lòng vì tình yêu của mình chết đi vừa vui mừng vì Trang Nhã Khanh gặp gỡ hạnh phúc chân chính, nhưng nhiều nhất vẫn là bởi vì lời nguyên.

Ban đầu cũng bởi vì chuyện lời nguyên, anh còn từng trải qua buồn phiền thật lâu, vì vậy, anh không thể cùng Nhã Nhã ở chung một chỗ. Hiện tại cũng chỉ vì vậy, Nhã Nhã rất có thể phải cùng người yêu tách ra. Nếu là có thể, anh thật muốn tìm ra người ra một lời nguyên ác độc đó, sau đó đào mộ phần hắn lên. Rốt cuộc nguyên nhân gì mà ra một nguyên rủa như vậy.

Tâm tình Hạ Tĩnh Thiên giống như Phá Trần.

Phá Thương không có quá nhiều lời muốn nói, anh cảm thấy tiểu sư muội mình có thể hạnh phúc là được rồi, ở chung một chỗ cùng ai thì anh không có ý kiến. Ý của Thiên Thiên cũng giống Phá Thương.

Thiên Thiên vẫn cảm thấy Trang Nhã Khanh sinh ra lần nữa thật không tệ, nhận được sự cưng chiều của tất cả mọi người, tình thân tình bạn đều có, bây giờ lại có tình yêu, thật rất hâm mộ Nhã Khanh. Nhưng lời nguyên, quả nhiên, không để một người nhận hết mọi điều tốt, thật.

Trang Nhã Khanh nhìn sắc mặt mọi người không đồng ý, Trang Nhã Khanh biết, bọn họ đều cho rằng tính mạng của cô quan trọng hơn. Trang Nhã Khanh cũng cảm thấy nhớ kỹ tính mạng quan trọng. Nhưng bởi vì căn bản không nhận được sự chứng thực lời nguyên mà buông tha hạnh phúc dễ như trở bàn tay, cô không muốn. Hít sâu xuống, Trang Nhã Khanh nói: "Mọi người không cần lo lắng cho em, em đã quyết định. Mọi người hiểu em, biết chuyện em quyết định thì cũng không thể thay đổi, cho nên, không cần khuyên em nữa."

"Haizz Nhã Nhã, em nghiêm túc sao?"

"Chỉ nhìn em giống như là nói dối sao?" Trang Nhã Khanh cười lại.

"Vậy cũng tốt, nhưng nhà họ Cố bên kia làm sao?" Thẩm Tuyết hỏi. Nhà họ Cố đều đã nói được cùng bọn họ, đến lúc gặp nhất định sẽ được lợi lấy Nhã Nhã qua cửa, lần này coi như là bên này từ hôn rồi. Vẫn là lần đầu tiên Lăng Thiên Môn từ hôn.

"Chuyện hôn sự vẫn nên hủy thôi." Không hủy thì như thế nào? Một người có hai chồng sao? Hoặc là hoà giải kết hôn với người nọ, cô và Cố Triệt không danh không phận ở chung một chỗ? Vậy làm sao có thể, không chỉ là sĩ nhục Cố Triệt, cũng là sĩ nhục chính cô. Biện pháp duy nhất để cứu chỉ có từ hôn. Cho cô với Cố Triệt, còn có chồng chưa cưới không có duyên là lựa chọn tốt nhất.

"Vậy cũng tốt, anh đi nói với bọn họ." Phá Thương trầm ngâm. Ban đầu là anh thông báo với nhà họ Cố là Thánh nữ xuất hiện, khiến chủ nhân nhà họ Cố không thể kết hôn, phải chờ Thánh nữ gả vào cửa, bây giờ lại đi từ hôn, sợ rằng ngày sau Lăng Thiên Môn cũng sẽ bị nhà họ Cố thêm vào danh sách đen.

Điều này cũng không phải lo lắng, nhưng lo lắng nhất chính là ngộ nhờ nhà họ Cố cũng không nhả ra mà nhất định cưới Nhã Nhã thì làm thế nào? Dù sao, Lăng Thiên Môn từ từ vắng vẻ, mà nhà họ Cố cũng vẫn phát triển, hiện tại trở thành gia tộc lớn nhất cả nước rồi, Lăng Thiên Môn không cách nào chống

lại nhà họ Cố. Khả năng nhất định cưới Nhã Nhã cũng không phải quá lớn, dĩ nhiên nhìn nhà họ Cố Gia cũng không có ý định muốn kết hôn với Nhã Nhã, chỉ là bên mình từ hôn, khó tránh khỏi sẽ không làm cho nhà họ Cố cảm thấy mất thể diện, nhất thời tức giận không nhìn được, lấy Lăng Thiên Môn trút giận. Khả năng này rất lớn. Bình thường nhà quyền thế làm sao có thể chịu được bị người khác từ hôn? Mặt mũi, đối với gia tộc mà nói là quan trọng nhất.

Đây chính là một chuyện cực khổ.

"Đại Sur Huynh, cảm ơn anh." Trang Nhã Khinh làm sao không hiểu, từ hôn, sao lại là dễ dàng như vậy? Chỉ là ý cô đã quyết.

"Haizz, ai bảo anh là Đại sur huynh của em." Ai bảo anh là Đại sur huynh của em, em là tiểu sur muội của anh, ai bảo Đại Sur Huynh chính là không nhìn nổi em chịu một chút xui ury khuất nào. Tiểu sur muội của anh, cho dù em muốn hái sao trên trời, Đại Sur Huynh cũng sẽ cho trộm tàu có sân bay hái xuống cho em, huống chi là cái này. Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên liếc mắt nhìn nhau, vẫn chấp nhận.

Chỉ là nếu như trước khi Nhã Nhã mười tám tuổi, phát hiện một chút những bệnh trạng của lời nguyên rủa đã nói thì chính là đánh ngất xui Nhã Nhã, trời cũng phải trói đến kết hôn cùng chủ nhân nhà họ Cố. Đây là chắc chắn. Hiện tại theo Nhã Nhã thôi.

Mặc dù khi đó sẽ càng thêm khó khăn. Dù sao từ hôn, chuyện xảy ra lại tìm đến người ta muốn kết hôn, quả thật có chút kiêu ngạo.

"Nếu không, đừng vội từ hôn trước, chúng ta lại đợi đi. Ngộ nhờ Nhã Nhã thật sự bắt đầu xuất hiện triệu chứng của lời nguyên rủa thì kịp thời gả Nhã Nhã đi vẫn có thể." Hạ Tĩnh Thiên đề nghị. Còn chưa cam lòng để cho Nhã Nhã mạo hiểm.

Trang Nhã Khinh lập tức cự tuyệt. "Không được, tại sao em có thể còn vừa làm vị hôn thê người khác vừa cùng Cố Triệt ở chung một chỗ? Em tuyệt đối không làm được. Em nói rồi, mặc kệ lời nguyên rủa là thật hay giả, tâm ý của em sẽ không thay đổi. Nếu lời nguyên rủa là thật, như vậy chỉ có thể trách vận khí của em không tốt mà thôi." Dù sao cô đã chết qua một lần, chính là buông được Cố Triệt, không buông được mọi người bọn họ.

Hạ Tĩnh Thiên không muốn Trang Nhã Khinh kiên quyết như vậy, bắt đắc dĩ anh không lay chuyển được Nhã Nhã, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp: "Được rồi" Đến lúc đó nếu là bất hạnh như vậy xảy ra, chỉ có lại đi cầu nhà họ Cố thôi. Dù là bồi thường hết tài sản anh đang có cũng muốn cứu Nhã Nhã.

"Cảm ơn mọi người, thật cảm ơn mọi người." Cuộc đời này có thể có được mọi người toàn tâm quan tâm yêu thương, cho dù chết cũng không tiếc nuôi "Khách sao với chúng ta cái gì? Đừng quên, em là tiểu sur muội của bọn anh, người thân của bọn anh."

"Dạ." Trang Nhã Khinh khóc, là nước mắt vui vẻ.

Lau sạch nước mắt, Trang Nhã Khinh bùi ngùi, cô thật sự là càng ngày càng đa sầu đa cảm, càng ngày càng thích khóc. Con gái yêu rồi thật sự sẽ trở nên không giống mình nữa, càng ngày càng dễ xúc động.

"Nhã Nhã, em quyết định từ hôn rồi, vậy anh cũng không giấu em chuyện kia nữa." Phá Trần chợt nói.

Trang Nhã Khinh hiểu Phá Trần muốn nói là gì. Từ hôn? Chẳng lẽ chuyện kia có liên quan với nhà họ Cố? Hai ngày nay thật sự quên mất chuyện này.

"Ồ, nói đi."

"Biết vì sao sư tỷ sẽ chợt đến đây không?"

"Không biết." Chẳng lẽ không phải bởi vì nhớ cô cho nên đặc biệt đến gặp cô sao?

"Thật ra thì bọn anh mời sư tỷ tới đây giúp vị hôn phu em một tay, cũng chính là Cố Tử Tân, ông ta. bắt lực." Một người đàn ông bắt lực, đó là sỉ nhục lớn dường nào đối với một người đàn ông. Thật ra thì Cố Tử Tân như vậy đã không thể dùng từ đàn ông mà gọi ông ta.

Cụ thể nguyên nhân gì bắt lực thì Cố Tử Tân vẫn không chịu nói, đây vốn chính là sỉ nhục đàn ông, anh cũng không tiện hỏi nhiều. Nhưng bởi vì Cố Tử Tân bắt lực thời gian dài, đã thành thói quen, cũng gia nhập lực lượng đồng tính. Nói muốn cưới Nhã Nhã, đáng về Cố Tử Tân rất chán ghét. Lúc ấy khi thấy bộ dạng ghét bỏ của Cố Tử Tân, anh thật muốn túm đầu tròn của Cố Tử Tân rồi đá vào. Nhưng hắn là chồng chưa cưới của Nhã Nhã.

Cho nên không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp chữa khỏi chứng bệnh bắt lực của Cố Tử Tân. Cố Tử Tân nói: "Bỏ bớt hơi sức đi, lúc đầu bọn họ mời toàn bác sĩ thế giới, đều không có tác dụng. Sau đó bây giờ không có biện pháp, đã tuyệt vọng, cho nên mới buông tha."

Nhưng sao có thể để Nhã Nhã gả đi liền làm quả phụ? Chờ chữa ngựa chết thành ngựa sống, cho nên tự quyết định trị cho Cố Tử Tân.

Trước kia ở Lăng Thiên Môn, bởi vì anh ưa đi theo Nhã Nhã, cho nên lúc Nhã Nhã học y thuật anh cũng ở bên cạnh thuốc nên sẽ biết rất nhiều. Nhưng thời gian thử dài vậy vẫn không có một chút tác dụng. Không có cách nào hết, không thể làm gì khác hơn là mời sư tỷ rời núi giúp một tay. Đây là chuyện lớn cả đời Nhã Nhã, cho nên vừa nói, sư tỷ liền lập tức đi qua.

Trải qua sư tỷ chẩn đoán bệnh thì sư tỷ nói có biện pháp, nhưng không nhất định có thể thành công, hơn nữa ước tính là sẽ rất khổ sở, thời gian chữa trị dài đằng đẳng. Cố Tử Tân thật đúng không phải là đàn ông, nghe nói vậy lại cự tuyệt trị liệu, lý do là cảm thấy bộ dáng hiện tại không có gì không tốt, không cần trị.

Nhã Nhã không lấy cũng tốt. Đàn ông như vậy, haizz, thật không biết sao xứng được sinh ra làm người trong dòng họ có ý chí kiên cường và giàu lòng

như nhà họ Cổ chứ, lại làm sao chính là chủ nhân nhà họ Cổ. Xem ra nhà họ Cổ cũng vắng vẻ giống như Lăng Thiên Môn, như vậy chủ nhân.
Đừng nói rất sợ chết, chính là đau cũng sợ, haizz.

Anh cũng gặp qua ông Cổ một lần, giống như ông Cổ như vậy mới thật sự là người đàn ông làm cho người ta kính nể. Chưa nói gì khác là cả người lộ ra một uy nghiêm nhiệt tình, anh cũng cảm thấy kính nể. Nhưng đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Trang Nhã Khinh cũng rất bất ngờ, vị hôn phu không có duyên của cô lại bất lực? Vậy thật là dở khóc dở cười. Đường đường là chủ nhân một gia tộc lớn lại bất lực, chuyện này sợ rằng cũng rất nhiều người không biết, vẫn giấu diếm, chuyện mất mặt mà. Khó trách không nói cho cô biết. Là muốn mời sư tỷ tới đây lên lên chữa khỏi cho người đàn ông kia? Các sư huynh thật là không biết để cho cô nói thế nào mới phải. Cô không phải thủy tinh, dễ dàng bể như vậy.

"Chẳng lẽ nhà họ Cổ không còn người sao?"

"Ừ, thế hệ này cũng chỉ có Cổ Từ Tân thôi. Cổ Từ Tân còn có một người anh, chỉ là đã kết hôn rồi, con cũng đã có." Chi điểm hay là muốn rõ ràng mọi chuyện. Chỉ là, nghĩ đến cũng đúng, nếu như còn có người khác, sao lại để Cổ Từ Tân làm chủ nhân đây?

"À." Dù sao bây giờ chuyện của người đó không có quan hệ gì với cô nữa. Trang Nhã Khinh nhìn mọi người: "Mọi người phải làm gì thì làm cái đó đi, em đi lên nghỉ ngơi trước một chút." Trải qua một cuộc độ sức như vậy, còn chưa có thể nghỉ ngơi, vẫn luôn kích động vì lấy được Long cốt châm.

Buổi tối lúc ăn cơm lại nói cho bọn họ biết, hắc hắc, hiện tại thì có thể tưởng tượng ra tình huống trong miệng các sư huynh có thể nhét trứng gà. Hơn nữa sư tỷ cũng ở đây, tin tưởng sư tỷ sẽ càng khiếp sợ và vui mừng. Bởi vì trước kia lúc học châm cứu, sư tỷ không phải nói với cô về Long cốt châm một lần, nếu không cô cũng không có hiểu Long cốt châm như vậy, đều là sư tỷ nói cho cô biết.

Sau khi Cổ Triệt trở về, hoàn toàn khác với tình hình Trang Nhã Khinh phải đối mặt. Không có người nào lo lắng nhìn xem rốt cuộc anh có bị thương hay không, hoặc là có nơi nào không thoải mái hay không, không có ai hỏi thăm trạng thái kia, trở về, mặt ông nội quay về phía anh tra hỏi. "Ông nhận được tin tức, nói con có bạn gái, đây là thật sao?"

Sắc mặt ông Cổ rất khó coi, mang bản mặt như lúc đánh Cổ Triệt. Khi còn bé anh sợ nhìn thấy nét mặt này của ông nội mình, hiện tại không sợ, nhưng vẫn cảm thấy không hy vọng nhìn thấy ông nội như vậy. Ông nội lộ ra biểu cảm hung dữ như vậy thì nguyên nhân chỉ có một, anh làm cho ông thất vọng.

"Đúng, ông nội. Cô ấy tên Trang Nhã Khinh, bây giờ là bạn gái của con, về sau sẽ là vợ của con." Thừa dịp hiện tại khai báo toàn bộ chuyện tình, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói.

"Con. . . . Con là cháu bất hiếu! Ông từng nói gì với con? Ông nói vị hôn thê của con sẽ tới, chờ con cưới cô ấy, con lại! Cam đoan con cho ông đâu rồi? Thật là càng lớn càng hư quá." Ông Cổ bị một câu nói của Cổ Triệt làm giận đến dựng râu trợn mắt, sao không có nghĩ đến lần này cháu trai nói gì nghe nấy lại không vắng theo ý tứ của ông. Trước kia lúc cháu trai còn nhỏ nghe lời như vậy.

"Thật xin lỗi ông nội. Con yêu cô ấy, cho nên, con không thể cưới người đó. Vị hôn thê." Cổ Triệt chột cười khổ, đã nhiều năm như vậy, bản thân luôn biết có một vị hôn thê, vì vị hôn thê của anh mà thậm chí mối tình đầu cũng bỏ qua, hơn hai mươi năm chưa từng nói qua một lần yêu, vẫn thủ thân như ngọc, đừng nói ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy, thậm chí tên của người đó cũng không biết, thật sự không biết làm sao hình dung tâm tình của mình lúc này.

"Tức chết ta rồi, Từ Mặc, lấy gia pháp." Ông Cổ hô to về phía ngoài cửa. Đừng tưởng rằng ông không con trai còn có con dâu không còn dùng được sớm bên ngoài nhìn, thật là bọn họ đều muốn làm tức chết ông mới cam tâm sao.

"Cha, tại sao cha nhất định bắt Triệt Nhi cưới cô gái kia, thậm chí ngay cả tên tuổi, hình dáng của cô gái kia mà cha cũng không biết." Cổ Từ Mặc nói.

Ông vẫn luôn là không đồng ý con trai của ông cưới vị hôn thê kia. Cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua có vị hôn thê, chợt người ta tìm tới cửa, con trai của mình sẽ phải cưới người ta sao? Thật là buồn cười. Bây giờ là thời đại gì, còn giống như cổ đại như vậy sao? Huống chi *chỉ phúc vì hôn còn dễ nói một chút, ít nhất là từng nói qua hoặc là cha của mình đã từng cam kết, nhưng cũng không có. Tùy tiện một cô gái, gặp cũng chưa có gặp qua, tương mạo nhân phẩm cái gì cũng không rõ ràng lại sẽ phải cưới vào bọn họ vào nhà họ Cổ? Vậy làm sao có thể.

*chỉ phúc vì hôn là định hôn ước từ trong thai.

Chư Tiềm Nhiên đi tới, nhẹ nhàng vỗ lưng ông Cổ, nhưng trong miệng vẫn là không đồng ý dùng gia pháp. Nói nhảm, bị đánh là của con của bà, bà có thể nguyện ý không? Huống chi con trai cũng không có làm sai, tại sao bọn họ nhất định phải cưới thánh nữ? Con trai nói thích cô bé kia tên là gì nhỉ? Trang Nhã Khinh? Nghe cũng không tệ lắm, lúc nào thì có thể để cho con trai đưa con bé kia về nhà gặp một chút, thích hợp là có thể định rồi. Triệt Nhi cũng trưởng thành rồi, hai mươi sáu rồi, cũng đến lúc thành gia lập nghiệp rồi. Ban đầu lúc Từ Mặc ở tuổi này đã có Triệt Nhi rồi.

"Hai người các con, các con lại giúp nó đúng không? Cổ ý chọc giận ông già ta." Không phải ông ngoan cố không đổi, mà là trên quyền sách nói về gia tộc của bọn họ rồi, nếu nhà họ Cổ bọn họ không cưới Thánh nữ vào cửa, như vậy, một cô gái xinh đẹp tài hoa sẽ chết, hơn nữa sẽ chết rất thảm. Mặc dù không là bọn họ giết, nhưng cũng là bởi vì bọn họ từ hôn mà xảy ra, cho nên chuyện như vậy cũng không thể làm. Có lẽ tránh cho xảy ra bi kịch như vậy, không thể làm gì khác hơn là uất ức cho Triệt Nhi.

"Cha, Triệt Nhi chúng ta muốn cô gái nào không có, cần gì nhất định treo cổ trên một thân cây?"

"Cha, bọn họ không phải nói chỉ gã chủ nhân sao? Để cho bọn họ gã, gã cho Từ Tân là được, dù sao cho tới bây giờ Từ Tân còn chưa có lấy vợ." Chư Tiềm Nhiên xuất ra chủ ý như vậy. Mặc dù nói thật xin lỗi cô bé kia, nhưng vì con trai mình mà suy nghĩ thì người khác cũng không tính là gì. Chỉ là gã cho Từ Tân cũng không có gì không tốt. Không lo ăn không lo mặc, rất nhiều người muốn cuộc sống như thế còn không được. "Con cảm thấy Từ Tân có năng lực làm chủ nhân nhà họ Cố chúng ta sao?" Cho dù có thì đức hạnh của Từ Tân cũng nhất định vô duyên với chức chủ nhân.

"Đều là người nhà họ Cố, có gì không thể gã được? Còn không là gã vào nhà họ Cố sao, có phải chủ nhân hay không có quan trọng như vậy đâu?"

"Haizz, chính các con xem đi." Ông Cố tìm bản gia phả ra, phía trên ghi lại một ít chuyện. Chủ nhân nhà họ Cố phải cưới Thánh nữ của Lăng Thiên Môn, nếu không sẽ bị nguyên rủa. Trên cây chỉ có ví dụ sau khi Thánh nữ từ hôn bị nguyên rủa, ngược lại không có hậu quả nhà họ Cố từ hôn. "Mặc kệ cô gái này như thế nào, tốt hay là không tốt, chúng ta cũng không thể từ hôn."

Ba người cũng bị nội dung trên sách kia dọa sợ, trên thế giới lại còn chuyện như vậy? Duy nhất không có khiếp sợ như vậy chỉ có Cố Triệt. Hai ngày nay kiến thức về Huyền Nhan, kiến thức về Long cốt châm, năng lực chịu đựng tâm lý của anh đã đạt tới trình độ nhất định, cho nên điểm này vẫn có thể chấp nhận.

Chỉ là còn có chuyện như vậy sao? Hình như Nhã Nhã chính là ra từ Lăng Thiên Môn, Nhã Nhã không có nói với anh là Lăng Thiên Môn còn có một Thánh nữ. Chỉ là, trông nom Thánh nữ hay không Thánh nữ gì, anh cũng không có ý định cưới cô ấy. Nhưng. Như vậy còn phải làm người khác mất mạng, vẫn còn có chút không đành lòng.

Cố Từ Mặc cùng Chư Tiềm Nhiên giống nhau, không thể tin nhìn ông Cố: "Phía trên này viết đều là thật sao? Thật còn có chuyện tình như vậy?" Vốn là ban đầu chạy tới cửa còn cho là nhìn trúng thế lực, gia sản nhà họ Cố, lúc cha đồng ý hôn ước còn tưởng rằng là giả nên hồ đồ, không ngờ còn có một tầng nguyên nhân ở bên trong như vậy.

Như vậy là cưới hay là không cưới? Cưới, con trai mình sẽ phải chia tay cùng cô gái nó thích, đã nhiều năm như vậy, thật vất vả mới thích một cô gái. Không cưới? Mạng của mình trân quý, mạng của người khác cũng trân quý giống vậy. Mẹ nó, vẫn cảm thấy khó thực hiện bên nào, thật ra thì lựa chọn bên nào là khó khăn nhất.

"Chính các con suy tính một chút đi, rốt cuộc cưới hay là không cưới?" Nói thật, ông cũng đặc biệt hận người hạ nguyên rủa. Tại sao có thể ra nguyên rủa độc ác như vậy. Ông nhập ngũ nhiều năm, chiến tranh cũng nhìn đến mức quá nhiều, chết kiểu nào chưa từng nhìn thấy, đều không thấy bởi vì nguyên rủa mà người chết lại chết thảm kiểu này.

"Triệt Nhi, vậy thì tự con quyết định đi." Bản thân không nên nói nhiều, đó là mạng của người khác. Chỉ có thể nhìn mức độ tình cảm của Triệt Nhi đối với cô bé kia sâu nặng cỡ nào, nhìn Triệt Nhi có phải vì nguyên nhân hạnh phúc của mình để cho người khác bị chết như vậy hay không. Thăm. Sao chết kiểu này thật sự là quá thảm, chỉ suy nghĩ một chút thì cả người nổi da gà rồi. Chư Tiềm Nhiên nghĩ tới, không nói gì nữa, kéo Cố Từ Mặc rời khỏi nhà thờ tổ.

Tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại một mình Cố Triệt quỳ gối trước bài vị liệt tổ liệt tông của anh, nhìn bản gia phả của tổ tiên trong tay, không biết nên nói gì, nên làm như thế nào. Chỉ cảm thấy quyển sách này thật quá nặng nề. Nặng, rất muốn đặt nó xuống, cũng không cần cầm lên.

Thật không muốn tách Nhã Nhã ra, thật không muốn. Nhưng nếu anh ích kỷ như vậy, vì tình yêu của mình, để bản thân mượn có tình yêu làm người khác hy sinh, chuyện như vậy anh lại làm không được.

Thật muốn chuyện gì cũng không muốn quản nữa, mang theo Nhã Nhã rời đi, đi càng xa càng tốt. Có lẽ anh thật sự có thể cho rằng hôm nay chưa từng nhìn thấy gì, cái gì anh cũng không biết, mang Nhã Nhã rời đi, đi càng xa càng tốt, không cần xen vào những chuyện này, chỉ cần thật vui vẻ là tốt rồi.

Nhưng xem rồi, biết rồi, giả vờ như thế nào?

Cố Thần ở bên ngoài nhìn một mình Cố Triệt lẻ loi quỳ trên mặt đất, cúi đầu, gần như muốn cúi thấp đầu đến dưới đất. Cố Triệt như vậy, vẫn lần đầu tiên nhìn thấy Cố Triệt như vậy.

Từ nhỏ, Cố Triệt đều đã có mọi thứ. Bọn họ cho, anh cố gắng lấy được, ở trước mặt người khác, tuy không phải nói ngửa đầu, nhưng cho tới bây giờ cũng đều đứng thẳng tắp. Nhìn anh như vậy thật sự lại làm cho người ta rất đau lòng. Nhưng quyết định vẫn phải do chính anh ra, chỉ có như vậy mới là biện pháp tốt nhất.

Haizz. Sao ông nội có thể không hy vọng con hạnh phúc chứ?

"Báo cáo Lão Quân trưởng, bên ngoài có người tìm người, nói là thương lượng chuyện hôn ước."

"Dẫn cậu ấy đến phòng khách, tôi lập tức tới đây."

Cuối cùng Cố Thần nhìn Cố Triệt một cái, chấp tay đi tới phòng khách. Chuyện nên đối mặt vẫn nên đối mặt, không thể nào trốn tránh. Không phải, còn chưa nói muốn trốn tránh thì người cũng đã tìm tới cửa.

Đến phòng khách, Phá Thương đang chỉnh tề ngồi ở trên ghế.

Đến nơi như thế này, Phá Thương cảm thấy là bản thân muốn bắt chéo hai chân cũng là không bắt chéo được. Thoạt nhìn nơi này rất bình thường, nhưng chính là có một loại sức quyến rũ giống như là đại điện của Hoàng Đế thời xưa, sau khi tiến vào, đứng ở bên trong thì tự nhiên cũng sẽ không muốn lớn tiếng ồn ào, tự nhiên sẽ cung kính.

"Ông Cố, chào ông." Phá Thương nhìn thấy Cố Thần tới, lập tức đứng dậy. Đây là anh tôn trong người khác, tôn trọng một vị lão quân trưởng, tôn trọng một trưởng bối. Huống chi, mục đích hôm nay tới đây cũng là không công bằng với người khác, cho nên vẫn cung kính một chút tốt hơn.

"Ừ. Phá Thương đúng không? Trước kia đã gặp qua một lần."

"Đúng, lúc trước cũng là tôi tới. Xác định hôn ước."

"Ừ, Thánh nữ các người đã tới chưa? Tại sao không nhìn thấy người?" Cố Thần nhìn một chút, quả thật chỉ có một mình Phá Thương. Thế nào, khó vậy phải kết hôn mới có thể gặp sao? Vốn là tâm tình Cố Thần không tốt, bây giờ càng không thể nào vui được.

"Thật xin lỗi, em ấy còn chưa tới."

"Ừ, chuẩn bị lúc nào thì gả tôi? Như vậy chúng tôi cũng sớm làm chuẩn bị." Cố Thần ngồi vị trí chủ nhà, nhìn thấy trong chén Phá Thương không có trà, lập tức dặn dò người bưng trà đi lên. Tại sao có thể để cho người ta cảm thấy lễ nghi cần bản mà nhà họ Cố bọn họ cũng không hiểu?

"Lần này tôi đến là muốn mọi người thương lượng chuyện này. Nói đến thật xin lỗi, hôn ước này sợ rằng không có cách nào thực hiện." Phá Thương nói tới đây, ho khan hai tiếng. Thật sự là khó mà nói ra miệng. Phá Thương cảm thấy anh tới nơi này nói chuyện hoàn toàn khác bình thường, nói chuyện như vậy sợ rằng người khác còn tưởng rằng đang đóng phim cổ trang.

"Tại sao vậy chứ? Theo tôi được biết thì nếu như các người từ hôn, hậu quả rất nghiêm trọng."

"Thực không dám giấu diếm, ông Cố. Nhã Nhã, cũng chính là tiểu sư muội của tôi, Thánh nữ. Chúng tôi mới biết Nhã Nhã đã có người trong lòng rồi. Chúng tôi cũng khuyên, nhưng con bé rất kiên trì." Phá Thương bắt đầu cười cười, Nhã Nhã chính là như vậy, dù quyết định gì thì bọn anh cũng không thể thay đổi, bọn anh chỉ có bị Nhã Nhã thay đổi thôi.

"Chẳng lẽ cô ấy không biết hậu quả của việc này sao?" Vốn là Cố Thần không phải cảm thấy quá hứng thú với Thánh nữ, đồng ý hôn sự cũng chỉ bởi vì lời nguyên rủa mà thôi. Bây giờ nhìn lại, ngược lại có một chút thú vị về chuyện này.

"Không, em ấy biết, nhưng em ấy kiên trì. Em ấy nói, nếu bởi vì một lời nguyên rủa chưa biết là thật hay giả mà buông tha hạnh phúc đã tới tay, không làm được. Nếu như lời nguyên là thật, chỉ có thể trách chính em ấy cùng người nọ có duyên không phận." Phá Thương lại thêm một câu, cũng tốt vì Nhã Nhã thêm một chút. Mặc dù không gả vào nhà họ Cố, nhưng vẫn cho người khác ấn tượng khá hơn một chút. Ngộ nhờ về sau thật sự xảy ra chuyện gì, trở lại cầu người khác cũng tương đối dễ nói chuyện hơn. "Hơn nữa, Nhã Nhã nói rồi, trên sách kia nói, đàn gái từ hôn mà nói thì đối với nhà họ Cố không có ảnh hưởng, cho nên cũng yên lòng."

Cố Thần gật đầu: "Chính là một cô bé dám yêu dám hận." Mặc dù chưa từng gặp, dựa vào hai câu này, nếu có thể gả vào thật ra thì cũng thật tốt. Một con bé dám yêu dám hận, huống chi vẫn còn vì bọn họ mà suy tính, nhất định sẽ không tệ chút nào.

"Đúng vậy, Nhã Nhã chính là cô gái như vậy, chúng tôi cũng không lay chuyển được em ấy. Chuyện em ấy đã quyết định thì ai cũng không thay đổi được. Đối với việc này, thật sự là chúng tôi xin lỗi nhà họ Cố mọi người, ở chỗ này tôi bày tỏ nói lời xin lỗi." Phá Thương đứng dậy cúi người với Cố Thần một cái lần nữa.

"Tôi thích tính cách này. Không thể gả vào, nói không chừng còn là tổn thất của nhà họ Cố chúng ta." Một con bé dám yêu dám hận như vậy, vì tình yêu cái gì cũng không sợ, đều nguyện ý đổi mất, huống chi tính tình lại hợp gu với ông như vậy, đột nhiên cảm thấy không thể gả thì thật vẫn một chút tiếc nuối.

"Ha ha, ông Cố nói đùa." Biểu cảm trên mặt ông Cố, giống như không có tức giận thì phải?

Trà đã bưng lên, người giúp việc rót trà cho Cố Thần còn có Phá Thương. "Ném thử một chút, mới từ trên núi hái xuống, là trà nhà tôi trồng." Cố Thần nói.

Phá Thương vừa nghe như vậy, bình thường anh cao lớn tùy tiện cũng cảm thấy khẳng định khác biệt như vậy, thơm như vậy, hơn nữa mùi hương rất tự nhiên, không nồng không nhạt. Ngay cả bình thường không có nghiên cứu một chút về trà, dù già trà ngon cũng làm thành nước lọc uống, bản thân cũng không nhận được muốn thưởng thức thật tốt một chút.

Lướt qua một hóp, hương trà đầy tràn cả khoang miệng, ngay cả hô hấp của anh cũng cảm thấy nhàn nhạt hương trà. Trên đầu lưỡi có thể cảm nhận được vị hơi ngọt của trà lại hơi đắng. Mặc dù nói vừa ngọt vừa đắng, nghe rất kỳ lạ, nhưng cảm giác trà này cho người uống chính là như vậy. "Như thế nào? Còn có thể chứ?"

"Vâng, đây là trà gì? Thật sự rất thơm, nếu Nhã Nhã ở đây, ném trà tốt như vậy thì khẳng định rất vui mừng."

"Hả? Con bé kia còn thích thưởng thức trà?" Cố Triệt bất ngờ.

Phá Thương uống một hóp nữa, vẫn là một hóp nhỏ nhỏ. Đúng lễ nghi như vậy nếu bảo bối Trang Nhã Khinh đến thì chắc chắn cũng rất bất ngờ, bởi vì anh chưa từng uống qua trà như vậy. "Đúng, lúc không có chuyện gì làm Nhã Nhã chỉ thích chơi với những thứ này. Trên ngọn núi phía sau của chúng tôi còn có loại trà riêng của Nhã Nhã." Chỉ là hương vị thế nào cũng không biết, bởi vì Nhã Nhã chưa bao giờ cho anh uống, nói là lãng phí đồ tốt. Anh cũng không có ý kiến, vốn là ném không được sự khác biệt, khi anh uống đều là một vị. Không ngờ, trà ngon thật như vậy, mỹ vị.

"Yêu thích rộng rãi nhĩ."

Đúng thế, Nhã Nhã thích rất nhiều thứ, đối với chuyện mình thích thì dù làm cả ngày cũng sẽ không cảm thấy phiền." Phá Thương nói đến Trang Nhã Khinh liền thỉnh thoảng miệng có khuynh hướng dừng không được. Nhưng lý trí nói cho anh biết không thể nhiều lời, là tới từ hôn chứ cũng không phải là làm mai, nói quá nhiều cũng không tiện. "Nhà chúng tôi còn có loại trà của Nhã Nhã, lúc nào có rảnh rồi thì tôi mang một ít tới đây cho ông nếm thử một chút."

Trang Nhã Khinh mới vừa đến cửa nhà họ Cố đã hắt hơi lần thứ ba rồi, người nào ở sau lưng thảo luận cô vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chia tay

Cố Thần cười cười, ấn tượng đối với Phá Thương tốt hơn một phần. Rất lâu rồi ông cũng không có nói chuyện thoải mái như vậy. Lúc người khác đối mặt với ông thì ai không phải là thận trọng dè dặt, những người này luôn bận tâm thân phận của ông, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, ngay cả con trai ruột, cháu trai, tất cả đều là như vậy, thật là không có ý nghĩa.

Trang Nhã Khinh đứng ở cửa lớn nhà họ Cố, nhà họ Cố không giống trong tưởng tượng của cô, là biệt thự rất xa hoa, ngược lại là giống Tứ Hợp Viện nhau, một Tứ Hợp Viện rất lớn.

Ở cửa có người ngăn cản Trang Nhã Khinh, không để cô đi vào. "Làm phiền anh thông báo một chút, tôi tên là Trang Nhã Khinh, tôi nghĩ ông Cố sẽ để tôi vào."

"Cô đợi một lát." Người nọ gật đầu một cái, đi vào thông báo.

Trang Nhã Khinh đứng ở cửa lớn, nhìn nước sơn cửa chính rất đẹp mắt, nhìn hai sư tử bằng đá rất lớn cạnh cửa, cô chắc lười. Nhà này, khí thế này, còn có tình cảnh bây giờ cô đang ở bên ngoài chờ thông báo qua mới có thể đi vào, quả thật giống như người bình thường muốn vào vương phủ ở cổ đại. Nhà họ Cố, rốt cuộc là một dòng họ lớn như thế nào? Một mình Đại sư huynh ở bên trong có thể chịu thiệt hay không?

Lúc Đại sư huynh đi không bao lâu, Trang Nhã Khinh thật sự cảm thấy chờ đợi rất vô nghĩa, có một số việc vẫn là phải đích thân đi mới có thể có thành ý một chút. Cho nên, Trang Nhã Khinh đã tới rồi.

Địa chỉ này do cô hỏi trên đường mà tới. Chỉ là, không có nghĩ tới nơi này cách chỗ quân khu lần trước cô đã tới không xa. Hơn nữa cũng thật lòng không nghĩ tới khí thế nhà họ Cố, quả thật là rất khí thế.

Rất nhanh thì người nọ đã ra tới: "Trang tiểu thư, quân trưởng mời cô vào." Người lính kia còn chào Trang Nhã Khinh theo nghi thức quân đội.

Bình thường quân trưởng bằng lòng gặp người nào thì bọn họ cũng nhất định sẽ tôn kính, à, đối với người mà quân trưởng không muốn gặp của cũng giống vậy.

Trang Nhã Khinh đi vào, bên trong là khoảng sân vắng vẻ. Trong sân còn có một vài cây sùng, còn có bao cát, thậm chí còn có đại đao, cái gì cũng có. Rất giống là phòng luyện võ. Trang Nhã Khinh được mang vào nhà chính, cũng chính phòng hướng ra cửa chính, cũng chính là phòng khách.

Lúc này hai người Phá Thương đang cùng Cố Thần đang nói chuyện câu được câu không. Trang Nhã Khinh đi vào liền nhìn thấy Cố Thần ngồi ở vị trí chủ nhà. Thứ nhất, Cố Thần ở vị trí chủ nhà, cũng là vị trí đối diện cửa chính, thứ hai, khí thế trên người ông cũng làm người ta không thể nào phớt lờ. "Xin chào ông Cố, con chính là Trang Nhã Khinh." Trang Nhã Khinh cúi người với Cố Thần, bày tỏ cô kính trọng đối với ông. "Mời ngồi." Cố Thần gật đầu một cái, tướng mạo còn có lễ nghi, phương diện nào cũng không tệ, là đáng vẻ của một tiểu thư khuê các. Xem ra vẫn rất xứng đôi cùng cháu trai ruột của ông. Đáng tiếc, người ta muốn hủy hôn.

"Cám ơn ông Cố." Trang Nhã Khinh ngồi ở bên cạnh Phá Thương.

"Sao em lại tới đây?" Không phải nói xong là giao cho anh tới xử lý sao? Chẳng lẽ là không tin năng lực của anh hay sao?

"Những chuyện này tự em đến nói xin lỗi thì có thành ý một chút, em cho là vậy." Nói xong, Trang Nhã Khinh nhìn Cố Thần: "Ông Cố, con đặc biệt tới vì chuyện hủy hôn mà muốn nói xin lỗi với ông, thật sự xấu hổ."

"Ừ, Phá Thương đã nói với ông. Không biết người cháu yêu như thế nào? Ông tự nhận là cháu của ông rất ưu tú, ông nói nhé, không tính thế giới, ở trong nước chúng ta, trên căn bản tìm không ra người có thể vượt qua cháu của ông." Cố Thần đối với Cố Triệt là tràn đầy lòng tin. Cố Triệt vẫn luôn là cục thịt trong lòng ông. Chưa từng làm cho ông phải bận tâm, nghe lời, tài giỏi, phương diện nào cũng rất mạnh. Không phải ông tự khen, thật vẫn chưa thấy qua người đàn ông nào ưu tú hơn cháu trai của ông.

Trang Nhã Khinh nghe, lúc ấy đã cảm thấy ông cụ này là đúng rất có lòng tin với cháu trai thì phải? Có cần khen ngợi dữ vậy không? Chỉ là mặt Trang

Nhà Khinh không đổi sắc, khiêm tốn lắng nghe.

"Đây chính là con vô phúc rồi. Nếu gặp cháu trai của ông trước thì có thể yêu không cách nào tự kềm chế rồi. Chỉ là một lòng không chứa được hai người, con yêu anh ấy rồi, cho nên, không thể nào kết hôn cùng cháu trai của ông được. Con tin tưởng, cháu trai của ông ưu tú như vậy thì nhất định có thể tìm được người vợ tốt hơn con rất nhiều." Ngàn xuyên vạn xuyên, vuốt đuôi không xuyên. Người biết nói chuyện thì đầu tiên phải nịnh hót, Trang Nhã Khinh vẫn có một chút bản lĩnh về điểm này. Không tin có thể tùy tiện tìm một người vô cùng độc miệng, mắng chửi người có thể làm người khác tức chết nhưng không có một lời thô tục nào đến thử xem, khẳng định người đó sẽ nói mấy lời rất hay cho xem.

*vuốt đuôi không xuyên ý nói tính nịnh hót không thay đổi

"Ha ha, con bé này thật biết nói chuyện." Cổ Thần bị Trang Nhã Khinh chọc cười.

"Con nói là lời thật." Người nịnh hót tuyệt đối không thể thừa nhận mình đang nịnh hót, nhất định phải ghi nhớ điểm này.

"Ừ, được rồi, hủy bỏ hôn ước này thôi." Như vậy cũng tốt, không phải Triệt Nhi nói đã có người mình thích sao, hiện tại người ta cũng có người mình thích, như vậy cũng tốt. Chỉ là ông cũng yêu mến cô bé này,

nếu là lời nguyên rủa thật sự có ứng nghiệm, vậy cũng đáng tiếc.

Nghĩ như vậy, Cổ Thần lại cười một tiếng, đây là thế kỷ nào rồi mà tại sao ông còn có thể tin tưởng những thứ này nữa.

"Cám ơn sự thông cảm của ông." Không ngờ ông Cổ lão dễ nói chuyện thế này. Trang Nhã Khinh vốn cho là chuyện rất lớn, rất khó đối phó, không ngờ xong dễ dàng vậy.

"Không có sao. Hôm nay cháu trai của ông cũng nói với ông là có yêu một cô gái, muốn hủy hôn ước. Bây giờ còn đang phạt quỳ ở nhà thờ Tổ." Lúc này quên cho người thông báo tội nhỏ một tiếng. Bọn họ chắc còn lo lắng.

"Vậy thì tốt, con đúng là lo lắng mang đến phiền toái cho mọi người."

"Không có phiền. Cháu gái, muốn đi gặp cháu ông hay không? Nói không chừng thấy cháu của ông thì con lập tức bỏ qua người bạn trai kia, muốn kết hôn cùng cháu của ông thì sao?"

"Không cần đâu ạ, còn có một chút chuyện, sẽ không quấy rầy ông nữa ạ."

"Tốt lắm."

"Ngày khác trở lại thăm ông, thuận tiện gặp cháu trai ưu tú của ông luôn."

"Ông Cổ, ngày khác trở lại thăm."

Trang Nhã Khinh cùng Phá Thương nói xong rồi rời khỏi nhà họ Cổ. Trang Nhã Khinh nghĩ. Dù sao nơi này cách quân khu gần như vậy, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, cũng có thể thuận tiện gặp Cổ Triệt một chút. Cho nên lúc này mới nói cô có chuyện. Cô cũng không có thông báo với Cổ Triệt là tới, nói không chừng có thể cho Cổ Triệt một ngạc nhiên. Ra khỏi cửa chính nhà họ Cổ, Trang Nhã Khinh muốn mỗi người đi một ngã cùng Phá Thương. "Đại sư huynh, anh trở về trước đi, em còn có một chút chuyện."

"Em đấy, người thấy sắc quên sư huynh, là muốn gặp bạn trai em sao? Thế nào? Không muốn để cho Đại sư huynh gặp, giúp em phân tích một chút xem người đàn ông này có phải xứng với tiểu sư muội anh hay không sao?" Phá Thương trêu chọc nói.

Trang Nhã Khinh đưa gương mặt nũng nịu ra: "Đại sư huynh, anh giễu cợt em. Em chưa nói cho anh ấy biết em muốn tới, ngày khác nhất định phải tự anh ấy tới cửa thăm hỏi anh, tại sao có thể để cho Đại sư huynh của em chạy đi gặp anh ấy chứ? Đại sư huynh chính là trưởng bối của em."

"Nói như vậy còn được, được rồi, anh về trước. Đúng rồi, chuyện này trước tiên em đừng vội nói nhiều cho sư phụ, nếu không khẳng định sư phụ không đồng ý."

"Vâng, em biết rồi." Sợ rằng sư phụ biết sẽ lập tức tới đây, trối cô lại cũng phải trối cô đến nhà họ Cổ. Mọi người đối với cô tốt thế nào thì cô đều ghi tạc trong lòng cô.

"Được, vậy anh đi trước. Buổi tối nhớ trở về sớm chút, không cho phép cả đêm không về." Phá Thương dặn dò Trang Nhã Khinh giống như là cha mẹ vậy, xem Trang Nhã Khinh như đứa trẻ, gì cũng không yên tâm, gì cũng muốn dặn dò một lần. Nhất là vấn đề buổi tối nhất định phải trở về.

Trang Nhã Khinh biết cuối cùng ý Phá Thương muốn biểu đạt là gì, chính là ngại nói thẳng ra. Chỉ là dù cho cô muốn thì làm sao mà Cổ Triệt nguyện ý. Thật lòng chưa từng thấy Cổ Triệt ôm ấp yêu thương phụ nữ mà lại còn có thể kiên trì nguyên tắc.

Sau khi Trang Nhã Khinh cùng Phá Thương tách ra liền trực tiếp lái xe đến quân khu cách đó không xa.

Đến cửa quân khu, Trang Nhã Khinh mới gọi điện thoại cho Cổ Triệt. Hai số điện thoại của anh, trước kia cho cô là lúc ở quân khu, sau lại cho cô một số khác, nói là bình thường có chuyện khẩn cấp mới gọi số đó, chính là số được mở trong quân khu.

Nghe điện thoại bên kia truyền tới một tiếng tút tút, Trang Nhã Khanh bỗng bắt đầu trở nên có chút khẩn trương, giống như là tình yêu đầu tiên, cô gái nhỏ suy nghĩ mỗi tình đầu, nài con trong lòng nhảy loạn. Một lát điện thoại nói rồi sẽ nói gì? Bây giờ bộ dạng của cô ổn hay không? Xinh đẹp hay khó coi? Điện thoại kết nối nhưng không có ai nghe điện thoại.

Trang Nhã Khanh gọi lại lần thứ hai. Lần thứ hai cũng không có ai nhận.

Không biết Cố Triệt đang làm gì? Sao không nhận điện thoại? Chẳng lẽ lại họp? Không tiện nghe điện thoại hay sao? Trang Nhã Khanh suy nghĩ rất nhiều nguyên nhân, nhưng mặc dù nói Cố Triệt không nghe điện thoại nhất định là có lý do, nhưng vẫn gọi lại một lần nữa, một lần cuối cùng, nếu không có nhận thì đi về, có lẽ Cố Triệt thật sự có việc.

Trang Nhã Khanh gọi tới lần thứ ba.

Cố Triệt nhìn màn hình điện thoại, phía trên lưu là bà xã, là lưu Trang Nhã Khanh như vậy.

(editor rất thích anh rồi làm sao đây)

Cố Triệt có chút phiền lòng, cũng không nhận điện thoại. Nhìn vậy điện thoại di động không ngừng rung động, trong lòng Cố Triệt rất phiền, rất loạn.

Rất nhanh, bởi vì không có ai nhận nên điện thoại liền cúp. Mới vừa cầm điện thoại trên tay, điện thoại lại gọi tới. Cố Triệt nhìn hai chữ “bà xã” to đùng hiện phía trên, tay phải nắm thật chặt điện thoại, mồ hôi cũng túa ra. Điện thoại lại cúp. Cố Triệt cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ anh còn chưa có quyết định được. Lựa chọn như vậy đối với anh mà nói thật quá khó khăn. Nếu như để anh mang tiếng xấu hủy hôn trên lưng, hoặc là để ông nội thất vọng đối với anh, hay là cái gì thì anh đều không sợ, làm việc nghĩa không được chùn bước. Nhưng muốn xây dựng tình yêu của mình trên sinh mạng người khác. Thật lòng, anh mù mịt rồi. Điện thoại di động lại reo lên. Cố Triệt suy nghĩ một chút, vẫn có một lựa chọn. Anh không thể, không thể ích kỷ như vậy.

Nhận điện thoại, Cố Triệt không nói gì.

Trang Nhã Khanh thấy điện thoại kết nối rồi, đột nhiên cảm thấy có phải cô đang quá cố tình gây sự hay không, nói không chừng lúc này thật sự là Cố Triệt đang làm việc? Tại sao cô trở nên không hiểu chuyện như vậy?

“Triệt, lúc này anh đang bận sao?” Haizz, thật không nên.

“Không có, em ở đâu? Chúng ta có thể gặp nhau không?” Có một số việc thật sự muốn gặp mặt nói mới trở nên rõ ràng, mặc dù rất muốn trốn tránh, nhưng thực tế thì không cho phép trốn tránh.

Trang Nhã Khanh nghe âm thanh Cố Triệt giống như không thích hợp, trực giác nói cho cô biết, kế tiếp khi Cố Triệt gặp mặt thì điều muốn nói chắc chắn không phải cô nguyện ý nghe. Giọng của anh nghe rất trầm trọng, chưa bao giờ nặng nề như vậy. Lòng Trang Nhã Khanh trầm xuống, Cố Triệt muốn làm gì?

“Em . . em đang ở cửa quân khu của anh.” Vốn là có chút muốn nói là bây giờ cô không có rảnh gặp mặt, nhưng Trang Nhã Khanh không muốn nói dối. Cô cảm thấy, thương một người thì khi bắt đầu nói dối một lần thì sẽ liên tiếp phát sinh nhất định sẽ phải nói dối mới có thể giải quyết được chuyện. Ca dao có câu, một sự sợ hãi phải dùng vô số lời nói dối để che giấu. Cho nên chính là sợ một chút xíu, Trang Nhã Khanh cũng không muốn nói. Cho dù sắp sửa gặp phải chuyện không tốt.

Có lẽ là cô đa nghi, chẳng qua là bởi vì Cố Triệt nhớ nhưng mình cho nên mới yêu cầu gặp mặt thì sao? Lòng Trang Nhã Khanh nói như vậy. Nhưng cảm giác bất an mãnh liệt nhắc nhở cô, hình như chuyện thật sự không ổn.

Đứng ở cửa quân khu, Trang Nhã Khanh đi tới, không ngừng đi đi lại lại, giống như có thể làm cho trái tim yên tĩnh một chút, nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng.

Tôn Bỉnh Nguyên nhìn thấy Trang Nhã Khanh, vì vậy chủ động tới chào hỏi.

“Chào phu nhân. Người đến tìm quân trưởng sao?”

“Vâng.”

“Quân trưởng không có ở đây, bây giờ đang ở nhà.”

“Tôi biết rõ, anh ấy sẽ tới rất nhanh.” Trang Nhã Khanh khẽ cười.

Quả nhiên, rất nhanh đã nhìn thấy Cố Triệt đi bộ tới. Thật ra thì hai bên cách xa rất gần, cho nên bình thường trên căn bản Cố Triệt không lái xe đi. Tôn Bỉnh Nguyên nhìn thấy Cố Triệt đi tới, chào nghi thức quân đội với Cố Triệt rồi rời đi. Bây giờ cũng không phải là lúc anh ở chỗ này, anh không thích làm bóng đèn, nhất là bóng đèn tương đối lớn.

"Theo anh đến đây đi, nơi này khó nói chuyện." Giọng Cố Triệt có chút hờ hững, lạnh lùng, không có quá nhiều cảm xúc, giống như Trang Nhã Khanh chẳng qua chỉ là một người xa lạ mà thôi. Cô giữ chặt lo lắng trong lòng, theo sát Cố Triệt.

Cố Triệt đưa Trang Nhã Khinh đến sân cỏ lần trước bọn họ đi đến. Nơi này chỉ có hai người bọn họ. Trai đẹp gái xinh, trời xanh mây trắng, sân cỏ này, thoát nhìn là hài hòa, ấm áp cỡ nào. Nhưng vào giờ phút này, hai người cũng không có ý định đi thưởng thức cảnh đẹp chung quanh như vậy. Trong lòng Cố Triệt cuồng loạn, trong lòng Trang Nhã Khinh lo lắng.

"Triệt, nhìn sắc mặt của anh cũng không tốt lắm." Đúng, sắc mặt của Cố Triệt không tốt, giống như là mắc bệnh nặng.

"Chúng ta chia tay đi." Cố Triệt nói. Giọng nói đặc biệt lạnh lùng, lạnh lùng giống như là một kẻ phụ tình vô tâm vứt bỏ bạn gái của mình.

Trang Nhã Khinh sửng sốt. "Triệt, có phải cơ thể anh không thoải mái hay không? Em thấy sắc mặt của anh không tốt, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Em không nghe anh nói sao? Anh nói chúng ta chia tay, chia tay đi!" Cố Triệt chợt rống to với Trang Nhã Khinh. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh luống cuống như thế. Bất luận là trước kia xa cách khách sáo hay sau này ở chung một chỗ mà cùng chiều dung túng, hoặc là đối mặt kẻ địch vẫn bình tĩnh, hoặc là nghiêm túc uy nghiêm đối mặt cấp dưới, Cố Triệt rống to, luống cuống như vậy thì Trang Nhã Khinh chưa từng gặp qua. "Triệt, em muốn nguyên nhân."

"Nguyên nhân chính là anh muốn kết hôn với vị hôn thê của anh, nhất định phải cưới cô ấy." Trời mới biết, nói ra lời chia tay mà lòng của anh khó chịu cỡ nào. Trời mới biết, nhìn thấy ánh mắt tổn thương của Nhã Nhã thì lòng của anh đau cỡ nào. Nhưng anh thật sự không có biện pháp, không có cách nào ích kỷ như vậy, vì tình yêu của mình mà không quan tâm sống chết người khác.

"Có nguyên nhân quan trọng gì mà anh nhất định không thể không cưới cô ấy?" Trang Nhã Khinh chảy nước mắt, đau lòng nói. Cô cũng thể quên sống chết của mình, vứt bỏ hôn ước của mình, thậm chí có thể sẽ gặp phải nguyên rủa nguy hiểm thì cũng muốn cùng Cố Triệt ở chung một chỗ. Như vậy, Cố Triệt có nguyên nhân gì mà nhất định cưới vị hôn thê đó? Chẳng lẽ nguyên nhân trong đó còn lừa bịp hơn hôn ước của cô sao?

"Nếu như mà anh nói anh không cưới cô ấy thì cô ấy sẽ chết thì sao?" Cố Triệt nói.

Trang Nhã Khinh nghe lời Cố Triệt, lí giải có một chút sai lệch, cô cho rằng là bởi vì nếu như Cố Triệt không cưới vị hôn thê thì cô gái kia sẽ phải một khúc hai nháo ba thất cổ, hoặc là thật sự chạy đi tự sát. "Cô ấy cũng là một người lớn, sống chết của cô ấy cũng không phải chúng ta có thể quyết định, không phải sao? Tại sao chúng ta phải tính toán vì sinh mạng của người khác?" Động một chút là dùng tự sát uy hiếp người khác? Cô ấy muốn chết là chuyện của cô ấy, có quan hệ gì với cô? Huống chi, cho tới bây giờ cô cũng không tin là sẽ có một cô gái vì một người đàn ông chưa từng gặp mặt mà thật sự chạy đi tự sát, nói như vậy cũng chỉ là vì đạt tới mục đích của mình mà thôi, cũng không thể thật sự làm. Tự sát? Đó là chuyện ngu xuẩn dường nào.

Cố Triệt không nghĩ tới Trang Nhã Khinh sẽ nói như vậy. "Cái gì gọi là tính toán vì sinh mệnh người khác? Nếu quả thật là bởi vì anh hủy hôn mà cô ấy chết đi rồi, vậy chúng ta vẫn có thể hạnh phúc sao? Em thật làm cho anh quá thất vọng, lại nói lên câu này."

"Anh thất vọng với em? Vốn là em nói chính là lời thật. Cô ấy cũng là một người lớn, cô ấy muốn làm gì thì làm sao chúng ta có thể không chế? Sinh mạng nắm giữ ở trong tay chính cô ấy, chúng ta có thể quản được bao nhiêu? Nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra, em chỉ có thể nói là cô ấy tự mình tạo thành, tất cả đều là do chính cô ấy, cũng không có bao nhiêu quan hệ với chúng ta." Chính cô ấy muốn chết, tự mình muốn tự sát, con mẹ nó, có quan hệ gì cùng bọn họ? Là cô ấy không tự mình thương tiếc tính mạng của mình, tại sao phải bởi vì một cô gái không thương tiếc tính mạng bản thân mà buông tha hạnh phúc của mình?

"Anh thật sự không nghĩ em sẽ nói như vậy, thật đấy, anh thật sự thất vọng về em rồi." Vẫn luôn cảm thấy tuy Nhã Nhã là một người ngoài mặt tương đối không có tim không có phổi, nhưng thực tế là cô gái thiện lương, thật không nghĩ đến Nhã Nhã lại nói như vậy, thật sự rất thất vọng, rất đau lòng.

"Anh thất vọng về em sao? Cố Triệt, em mới thất vọng về anh. Thì ra là tình cảm giữa chúng ta có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy? Thì ra là trong mắt anh, tình cảm của chúng ta không đáng giá một chút nào vậy sao? Được, chia tay phải không? Như vậy, chúng ta chia tay thôi. Từ đây cắt đứt quan hệ, cũng không gặp nhau." Trang Nhã Khinh khóc gào xong những lời này liền rời đi. Không quay đầu nhìn một cái. Nếu như cô quay đầu lại nhìn thì sẽ nhìn thấy, lúc này Cố Triệt đã giống như một đứa trẻ, ngồi ở trên cỏ, cặp mắt đã đỏ hồng như thỏ, nhìn bóng lưng cô rời đi.

Anh xem đoạn tình cảm này nặng bao nhiêu chỉ có anh biết, còn quan trọng hơn sinh mệnh của anh.

Lúc này Cố Triệt bắt đầu oán hận mình, tại sao anh lại không thể ích kỷ một chút, không thể không có tim không có phổi một chút, không nên trông nom người khác, chỉ cần anh hạnh phúc, chỉ cần Nhã Nhã vui vẻ là đủ rồi. Nhưng tại sao anh vẫn không ích kỷ được như vậy? Nhã Nhã, thật xin lỗi. Chỉ có thể trách chúng ta có duyên không phận. Nếu như có kiếp sau, kiếp sau sau nữa, kiếp sau sau sau nữa, anh hi vọng có thể cùng em ở cùng nhau, không xa không rời, đời đời kiếp kiếp.

Mẹ nó, Cố Triệt thúi, Cố Triệt thúi, cái gì làm cho anh quá thất vọng chứ? Lúc này mình không có nói sai gì mà? Lại chia tay mình, mẹ nó, lão nương sẽ phải để cho anh hối hận, hối hận cả đời, hối hận bỏ lỡ một cô gái tốt như mình đây.

Mẹ nó, thật quá tức giận. Trang Nhã Khinh ngồi trở lại xe mình, đạp mạnh chân ga, tăng tốc độ xe cao nhất, thoáng một cái, nơi đó còn có thể nhìn thấy bóng dáng Trang Nhã Khinh? Chỉ có thể nhìn thấy bụi bặm đầy trời.

Sau khi Cố Triệt trở về, hồn bay phách lạc trở về, lấy chìa khóa xe của mình. Thật ra thì Cố Triệt cũng không thường ở đây, anh đang ở một căn nhà khác ở bên ngoài. Chỉ là chính thoáng sẽ tới đây ở. Bây giờ tình trạng bản thân như thế nên cũng không muốn để ông nội, còn có ba mẹ nhìn thấy, cho nên Cố Triệt tính trở về nghỉ ngơi thật khỏe một chút, bình phục. Có lẽ lúc đến mở tủ rượu lấy chai rượu tồn lại trong tủ, Cố Triệt không giải thích được nhìn Cố Triệt mặt xám như tro tàn, về mặt ngây ngốc đi vào phòng, sau đó cầm một chuỗi chìa khóa ra ngoài.

Lúc này sau khi ông tiễn khách về thì phải đi nhà vệ sinh. Ra ngoài thì vốn chuẩn bị đi nói cho Triệt Nhi biết tin tức tốt này, không nghĩ tới lúc đi đến nhà thờ tổ thì Triệt Nhi đã không có ở đó nữa, thật là, nhanh như vậy liền chạy trốn rồi. Cố Thần gọi Cố Triệt lại: “Con làm sao vậy?” Xem ra sắc mặt còn kém hơn lúc này.

“Không có gì, ông nội, ông để cho con một mình an tĩnh một lát.” Giọng nói Cố Triệt cũng biến thành rất thấp rất thấp.

Cố Thần nhìn Cố Triệt vô cùng bất thường, nghĩ thầm bây giờ nên nói chuyện hồi chiều cho Triệt Nhi biết, nếu không thì chính ông cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Bộ dáng Triệt Nhi bây giờ thật quá dọa người.

Cố Thần đang muốn nói, không ngờ bụng lại bắt đầu đau. Cũng không biết hôm nay ăn bất cứ gì, tới hôm nay đã chạy tới lui vài chuyến đến nhà vệ sinh. Ai da, quá đau rồi. Thật sự là không nhịn nổi. “Trước tiên con đợi ông ở chỗ này, ông lập tức ra có chuyện nói.” Nói xong, Cố Thần liền vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

Cố Triệt căn bản cũng không biết ông nội vừa mới nói gì thì đã nhìn thấy ông nội chạy thật nhanh. Vốn là anh cũng không muốn dừng lại ở chỗ này lâu, bây giờ anh vô cùng muốn tìm một nơi an tĩnh, ngôi an tĩnh, an tĩnh uống rượu, an tĩnh, nhớ nhung Nhã Nhã.

Dọc theo đường đi, Trang Nhã Khinh đều lấy tốc độ cực nhanh để chạy, trên đoạn đường này không biết trêu chọc bao nhiêu cảnh sát giao thông, sau đó lại bỏ lại cảnh sát giao thông. Trêu chọc bao nhiêu phần tử thanh niên cuồng nhiệt, trong người bọn họ đều có một loại gen nóng nảy, tốc độ xe cô lái cho gen nóng nảy của bọn họ cũng bạo động, rồi rít tới đây muốn so tài cùng cô, cũng đều bị cô bỏ lại.

Lúc ở trạm thu lệ phí, thấy cây gat màu cam ngã nghiêng trước mặt, Trang Nhã Khinh thật lòng không muốn dừng lại. Lúc đi ngang qua cây gat, cô xông tới, đụng hổng cây gat. Phía sau truyền đến còi báo động, nhưng Trang Nhã Khinh giống như không hề trông nom nhiều như vậy, còi báo động cũng bị cô làm hổng.

Đến thành phố A, Trang Nhã Khinh cũng không trở về mà đi trầm luân. “Rượu mạnh nhất nơi này của các người là gì?” Trang Nhã Khinh ngồi ở trên quầy bar, nói với người pha chế. “Mạnh nhất chính là Ev-er-clear rồi, nhưng cá nhân tôi cảm thấy cũng không rượu nào mạnh như tôi chế cả.” Người pha chế nói.

Bây giờ Trang Nhã Khinh muốn uống rượu mạnh nhất, cho nên không ngoài ý muốn lựa chọn rượu do người pha chế tự mình pha. “Tôi chỉ muốn mạnh nhất.”

“OK.” Người bán rượu bắt đầu phối rất nhiều rượu, nhưng Trang Nhã Khinh cũng không có ý định nhìn chút sự đa dạng đó. Động tác tiêu xài này, không quan tâm nhiều thứ vậy. Chợt bàn tay quấy rối của hắn khoắc lên vai Trang Nhã Khinh, cô đẩy ra.

“Người đẹp, một mình à? Thất tình sao?” Lúc này liếc mắt liền nhìn thấy người đẹp này, quả nhiên là có thanh thuần cùng mê hoặc kết hợp. Đáng người mà quý cỡ nào thì khuôn mặt thiên sứ như vậy. Thật lâu cũng không có đụng phải một người đẹp như vậy.

Trang Nhã Khinh không muốn để ý tới con ruồi này. “Cút ngay.”

“Người đẹp, tâm tình không tốt uống rượu một mình cũng không có ý nghĩa, nếu không anh cùng em uống?” Ra ngoài dụ dỗ con gái thì nhất định phải học được da mặt dày, chỉ có da mặt đủ dày rồi thì mới có thể dụ dỗ được con gái. Nếu không mấy cô gái tùy tiện nói một câu nói nặng liền tức giận đi, như vậy là vĩnh viễn không đạt được mục đích. Đây chính là tâm đắc của hắn từ nhiều năm trước tới nay.

“Tôi kêu anh cút ngay, nghe không hiểu tiếng người à?” Trang Nhã Khinh nhận lấy rượu người pha chế đưa tới, uống một hơi cạn sạch. “Còn nữa.”

“Cô gái, uống như vậy rất dễ uống say.” Người pha chế nhắc nhở. Chỉ là anh ta cũng cảm thấy lời này dư thừa, mục đích người ta muốn rượu mạnh nhất chính là muốn uống rượu say, sao lại lo lắng sẽ uống rượu say đây?

“Anh chỉ cần cho tôi rượu là được.” Trang Nhã Khinh sờ ví tiền trong túi hình như trên người cô cũng không có mang bao nhiêu tiền mặt. “Xin hỏi nơi này có thể quẹt thẻ tiêu dùng không?” Cô nói rõ ràng từng chữ, tư duy rõ ràng, một kết luận chính là uống một chén rượu mạnh lớn đầy như vậy mà còn không say, tư lượng rất tốt. Khó trách vừa đến là muốn rượu mạnh nhất.

“Có thể.”

“Vậy thì tốt, nếu không khẳng định nơi này của các người cũng không cho phép ký sổ.”

“Ha ha, cô gái xinh đẹp ký sổ cũng không có gì không thể.”

Người đàn ông kia thấy Trang Nhã Khinh còn chưa say, ở một bên dè dặt nói: “Tư lượng người đẹp không tệ đấy, có muốn chúng tôi cùng nhau cùng rượu hay không? Nhiều người uống chung mới có ý nghĩa, huống chi chúng tôi mời khách.”

“Mời khách? Bà đây cũng không phải là không có tiền, còn cần các người mời khách?”

“Mọi người chơi chung thì sẽ vui vẻ một chút chứ sao.” Trên mặt người đàn ông có chút không nén được giận. Mẹ nó, người phụ nữ này cũng quá khó trị? Lúc này hắn biết thì hắn cũng sẽ không cần xưng phong nhận việc tới đây rồi. Nếu bây giờ không mang qua thì đó không phải là mặt ngoài mặt trong đều không nhịn được sao?

“Vui vẻ? Được, tôi cùng anh qua đó là được.” Trang Nhã Khinh đứng dậy, quả nhiên đi theo người đàn ông kia.

Những người đàn ông ở bên cạnh ngắm nhìn nhất thời cảm thấy thất vọng cực độ. Vốn cho là người đẹp này sẽ cự tuyệt, sau đó tốt hơn mình cũng đi thử một chút, không ngờ dễ dàng theo người khác đi vậy. Không thấy một đám đàn ông cao lớn thô kệch bên kia sao? Người khác khẳng định là mưu đồ bất chính, chút ý thức đề phòng cũng không có. Chỉ là nhìn bộ dáng kia của cô thì sợ rằng còn chưa trưởng thành. Nhất định là thiên kim nhà nào thất tình mới chạy tới nơi này. Hàng tốt như vậy mà người khác nhanh chân đến trước rồi, thật là quá đáng tiếc.

Một nhóm người có khoảng sáu người, toàn bộ đều là đàn ông cao lớn thô kệch. Thấy quả nhiên Trang Nhã Kinh đi theo Tiểu Ngũ tới, mấy người đàn ông làm ánh mắt tán thưởng Tiểu Ngũ. “Thằng nhóc cậu cũng không tệ, lại thật sự để cho cậu làm xong.”

“Tất nhiên, cũng không nhìn một chút xem tôi là ai? Tôi chính là Vương Tử Hải biết bao nhiêu bụi hoa, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm khó được tôi chứ?”

Thật là đám đàn ông ngu xuẩn. Trang Nhã Kinh cười lạnh. Dù sao tâm tình mình không được tốt, các người trên chộc tôi, như vậy thì sẽ vì tôi nay thanh toán tất cả.

Nếu những người đàn ông vốn hâm mộ người khác, bản thân lại không lên trước để cho người khác nhanh chân đến trước biết mấy hậu quả của mấy tên này thì không biết trong lòng sẽ nghĩ sao, may mắn mình không trên chộc tới bà cô Trang Nhã Kinh này? Nhất định sẽ vậy.

“Người đẹp, sao một mình tới uống rượu thế? Bên trong quán rượu thì loại người gì cũng có, cô không sợ à?” Tiểu Tam hỏi.

“Không sợ, không phải là gặp phải các anh sao, các anh sẽ làm gì tôi sao?” Trang Nhã Kinh chớp mắt to ra vẻ ngây thơ, vô cùng đáng yêu vô cùng khờ dại hỏi. Bộ dáng như vậy hoàn toàn bất đồng với lúc nói người khác cút hồi nãy.

“Ha ha, tất nhiên, bọn anh đều là người tốt.” Lão Nhị nói.

“Chúng ta quen biết chính là duyên phận, vì duyên phận của chúng ta cạn ly nào.” Lão đại rót đầy rượu cho mọi người, giờ ly rượu lên.

Trang Nhã Kinh uống một hớp, nhú mồm “Rượu này chưa đủ độ, các anh có thể đổi rượu mạnh một chút hay không?”

“Được được, người đẹp yêu cầu thì tất nhiên bọn anh cũng sẽ thỏa mãn.” Tiểu Tứ gật đầu. “Tiểu Ngũ, đi kiếm chút rượu mạnh tới đây, người đẹp của chúng ta muốn uống rượu mạnh.”

Trang Nhã Kinh khinh miệt cười cười, biết để cô uống say sau đó liền tùy ý bọn hán muốn làm gì thì làm sao? Nếu là gặp người bình thường khẳng định sẽ thành công, mấy đáng mày râu chẳng lẽ không uống bằng một cô bé? Nhưng hết cách rồi, cô uống rượu như uống nước, không uống say. Tới đây uống rượu chẳng qua là muốn vui đùa một chút mà thôi, không ngờ thật sự có người cần cầu.

Các người muốn câu em gái? Tôi chính là muốn tìm nơi trú ẩn. Không ngờ một câu được sáu tên, không tệ không tệ.

Rượu mạnh lên tới. Vẫn là lão đại trước “Vì sự quen biết của chúng ta, cạn ly.”

Hai người uống cạn sạch rượu trong ly. Trang Nhã Kinh không có biểu cảm gì, nhưng lão đại kia quả thật bị cay. Trời ơi, rốt cuộc độ rượu này cao bao nhiêu? Cầm chai rượu lên nhìn, mẹ nó, chín mươi lăm độ.

Lão Nhị nhìn số độ, khẽ cắn răng, con gái người ta uống hết mà hán có thể không uống sao? “Người đẹp, cạn ly.”

“Cạn.” Lại một ly vào bụng.

Sáu người thay nhau ra trận, rốt cuộc Trang Nhã Kinh say. Cô đỏ mặt nằm trên người lão Lục.

“Người đẹp, người đẹp tỉnh dậy? Có phải là uống say rồi hay không? Bọn anh đưa em về nhà nhe người đẹp.” Lão Tam làm bộ kêu Trang Nhã Kinh, phát hiện cô đã thật sự không có phản ứng, kêu xe taxi: “Đến khách sạn Phúc Lai.” Đúng lúc khách sạn Phúc Lai là khách sạn bình dân cách nơi này một đường. Tài xế thường đậu ở đây, chuyện như vậy lái xe thấy hơi nhiều, mặt không thay đổi chở người đến khách sạn Phúc Lai.

Bởi vì một chiếc xe taxi không đủ, cho nên còn ba người gọi một xe taxi khác: “Khách sạn Phúc Lai.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Cạy góc tường nhà anh em

Trang Nhã Kinh bị đưa vào khách sạn Phúc Lai như vậy.

Sau khi vào, Trang Nhã Kinh thật lòng cảm thấy điều kiện khách sạn này thật sự quá kém, mười mấy đồng một phòng một đêm. Giường đó, chăn đó,

cũng không biết có giặt hay không giặt? Muốn để cô ngủ, ặc Cũng không phải là không thể, cùng Cố Triệt lấy trời làm chăn lấy đất làm giường cũng có thể mà.

Lại nghĩ đến Cố Triệt, thật là vô dụng! Trang Nhã Khinh mắng mình. "Người đẹp, em có khó chịu hay không? Để anh xoa bóp cho em được không?" Tên này hình như là lão Tứ, mê đắm đến gần Trang Nhã Khinh. Cô dựa vào tường, không đợi người đến gần, sau đó, sợ ý một chút, nôn ra. Dĩ nhiên là nôn lên người lão Tứ đang muốn đến gần.

"Mẹ nó, thật là xui xẻo." Lão Tứ bị nôn kên người, tâm tình kém đến mức thấp nhất. "Chờ đó, một lát xem ông đây trừng phạt cô thế nào." Nói xong cũng đi phòng vệ sinh rửa sạch người.

Lão Tứ vừa đi, lão đại tiến lên. "Người đẹp, còn muốn nôn không? Muốn nôn thì vào nhà vệ sinh nôn cho thoải mái một chút." Tốt nhất nôn hết đi, nếu không một lát từ làm lại nôn, vậy coi như là chuyện xui xẻo nhất.

Trang Nhã Khinh lắc đầu, không nôn nữa, không nôn ra được. Lúc này thật vất vả mới xuất ra. Thật không nên dùng phương pháp này, còn để mình chịu tội.

"Không nôn là được rồi. Nóng hay không? Nếu không anh cởi quần áo cho em mau mát nhé, như thế nào?" Lão đại đi lên muốn cởi quần áo Trang Nhã Khinh, cô né tránh.

Đột nhiên cảm thấy thật không có ý nghĩa, không muốn vòng quanh nhiều nữa, hai ba cái đánh ngã mấy người. Từng người một bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, trên mặt đất đứng lên cũng không nổi. Bởi vì Trang Nhã Khinh không chỉ đánh vào mặt, vị trí quan trọng của mỗi người cũng bị Trang Nhã Khinh đá. "Nếu để cho tôi thấy được các người tìm phụ nữ ở trong quán bar nữa thì cũng đừng trách tôi không khách khí."

Lúc này mấy người đó nào dám nói không. Đúng vậy, vẫn gật đầu nói được. Vốn cho là đây là một cuộc gặp gỡ tươi đẹp, cô gái xinh đẹp như vậy, trong lòng ngứa một chút. Lập tức vui mừng vì thuận lợi. Ai biết, đây lại là con cọp cái, quá hung ác.

Lão Tứ vừa dọn dẹp xong hào hứng chạy đến. Lúc này nghe mấy anh em kêu thật quá * rồi, cho nên hắn ở bên trong không có nhận ra là đã dùng tay giải quyết một lần. Giải quyết xong mới nghĩ tới, phụ nữ không dùng tay của mình hay sao? Cũng thật là quá ngu rồi. Không ngờ vừa ra tới đã nhìn thấy người đẹp nói một câu như vậy, toàn bộ anh em của hắn đều nằm trên mặt đất, sưng mặt sưng mũi, về mặt khổ sở che chỗ nào đó.

"Cô làm gì bọn họ?"

"Anh qua đây, tôi cho anh biết."

Lão Tứ thật sự qua, anh em của hắn trên đất không có một người nào nhắc nhở hắn. Tại sao hắn cũng bị đánh đến thâm như vậy mà lão Tứ tốt như vậy hay sao? Cho nên không công bằng. Vì để đạt được mục đích công bằng, mọi người đều bị tốt hơn.

Lão Tứ không nghĩ ngờ gì, ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, thật sự vẫn đi qua. Hơn nữa lúc đi qua, về mặt còn mang theo nụ cười thật to. Tôi nói này người anh em, anh không nhìn thấy anh em của anh sưng mặt sưng mũi sao? Chẳng lẽ anh cảm thấy về mặt khổ sở của bọn họ là giả bộ, nhưng thật ra là rất *? Hoặc là anh cảm thấy bọn họ cũng chỉ là đang chơi trò chơi nữ cảnh sát cùng thổ phỉ sao? Tình ngộ đi người anh em.

Đi qua, vạt áo Trang Nhã Khinh cũng chưa đụng được, lão Tứ liền bị đá một cước nằm trên đất. Che chỗ đó của mình kêu rên. "Các người, sao các người đều không nhắc nhở tôi?" Nhìn hắn đi qua lại không nói tiếng nào?

Lão đại ý vị sâu xa giáo dục lão Tứ: "Chúng ta từng nói, có phúc cùng hưởng."

"Bọn tôi bị đánh một mình cậu tốt sao, anh em tôi không muốn làm cho cậu cảm thấy cậu bị chúng tôi cô lập." Lão Nhị nói.

"Đúng vậy, nếu không cậu nhìn chúng tôi đều bị thương, chỉ một mình cậu, tôi sợ trong lòng cậu không thoải mái." Lão Tam nói tiếp.

"Lão Tứ, lão Đại, lão Nhị, lão Tam nói không sai." Lão Ngũ nói.

Lão Lục cũng chợt xuất ra một câu: "Lão Tứ, nhìn một chút thì qua qua rồi, đừng khác biệt. Anh phải nghĩ, thật ra thì chúng ta không phải là đánh không được, ít nhất, người đẹp vẫn đứng tiểu đệ đệ của chúng ta rồi, cũng coi như an ủi tâm linh yếu ớt của tiểu đệ một chút."

"Cậu cảm miệng." Mấy người cùng quát lão Lục.

Ngược lại Trang Nhã Khinh cười, mấy người này thật là, tại sao lúc này không phát hiện bọn họ có ý như vậy?

"Có muốn để cho chân của tôi tiếp xúc thân mật cùng bọn chúng nhiều hơn một chút hay không?" Trang Nhã Khinh cười nói.

"Không cần, không cần, người đẹp, tiểu thư, cô nương, bà cô, nữ hiệp, cô phải đi thì đi đi, không cần phải để ý đến chúng tôi." Lão Lục nói.

"Xi." Trang Nhã Khinh bị chọc cười lần nữa. "Có muốn tôi giúp các người gọi xe cứu thương hay không? Thật ra thì không cần, lúc này tôi đặt chân cũng không nặng, nhiều nhất là một tháng không thể phát huy tác dụng của nó, nhưng không phải là cả đời. Chỉ là nếu tôi lại thấy các người có ý đồ với mấy cô gái nữa. Tôi không ngại khiến chúng nó bất lực cả đời."

"Dạ dạ dạ, chúng ta tuyệt đối không dám."

"Hiện tại tôi cũng cần các người giúp tôi một việc." Ý tưởng Trang Nhã Khanh đột nhiên xuất hiện. Không biết vì sao, cô cũng sẽ nghĩ phải làm hành động ngay thơ như vậy.

Trang Nhã Khanh nói xong ý nghĩ của mình với mắt người đó, sau đó xông tới lão Lục nói: "Chỉ anh qua đây thôi."

"Tôi?"

"Đúng, chính là anh. Chỉ là không cho phép đụng đến tôi." Mặc dù hành động này thật lòng rất ngây thơ, nhưng Trang Nhã Khanh muốn nhìn xem rốt cuộc Cố Triệt coi cô nặng cỡ nào. Biết rất rõ ràng là anh yêu cô thì cô vẫn suy nghĩ muốn thử một chút, quả nhiên phụ nữ khi yêu thì thông minh hạ xuống, đầu óc sẽ chuyển thành ngốc.

Sau khi Cố Triệt trở lại nhà mình, tùy tiện cởi giày ra, cũng không đổi giày, liền đi chân không vào, chạy thẳng tới tủ rượu của mình.

Bên trong đều là rượu quý, thỉnh thoảng lúc rảnh rồi Cố Triệt sẽ rót một ít ra ly từ từ thưởng thức. Nhưng hôm nay Cố Triệt cũng không có nhân nhả tự tại như những ngày qua, mở tủ rượu ra, tùy tiện cầm một bình rượu rồi uống.

Cả bình, Cố Triệt ngửa đầu, hoàn toàn xem đây là rượu. Theo trái cổ chuyển động lên xuống, còn có âm thanh nuốt vào, toàn bộ bình rượu bị rót vào bụng.

Rượu, thật cay. Cay đến miệng Cố Triệt, cổ họng, còn có dạ dày đau rát, sau khi cơn đau đi qua thì cũng chưa có trực giác lại.

Ngồi ở góc ghế sa lon, từ cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, toàn bộ cả Yên Kinh bao quát ở trong mắt anh. Một hộp lại một hộp rót vào miệng, anh cũng không phân rõ rốt cuộc là rượu hay là nước. Điện thoại di động vang lên, là một tin nhắn. Nếu không phải là trong lúc vô tình nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiện lên hai chữ cỡ "bà xã" chằm chọc người ta thì anh nhất định sẽ không xem. Bây giờ anh không muốn để ý tới bất kỳ người nào, trừ Nhã Nhã.

Mở ra, Cố Triệt không khỏi cảm thấy một luồng lửa nóng xông vào đầu. Cái này gọi là gì chứ? Trừng phạt anh sao? Cho dù vậy thì tuyệt đối cũng không muốn Nhã Nhã dùng phương pháp này. Nếu như bây giờ Nhã Nhã tới nói với anh, cô quyết định ở cùng một chỗ với Dật Phàm, quyết định sự huyênh nào đó ở cùng một chỗ, anh cũng sẽ không nói cái gì, cũng không có ý kiến. Nhưng ai có thể nói cho anh biết, người đàn ông đang hôn với cô là ai không? Bốn người đàn ông đứng phía sau Nhã Nhã là ai?

Nhã Nhã, sao em có thể dùng phương pháp chà đạp mình để trừng phạt anh chứ? Như vậy không đáng.

Bởi vì Cố Triệt quá gấp nên cũng không có phát hiện trên mặt bốn tên đàn ông phía sau Trang Nhã Khanh đều bị thương, vừa nhìn thì biết là mới vừa bị đánh.

Trên tin nhắn thượng cũng không nói là nơi nào, nhưng rõ ràng chính là một khách sạn. Hơn nữa nhìn không gian cũng không lớn, kiểu mẫu tiêu chuẩn, cho nên tuyệt đối không phải là khách sạn lớn sang trọng.

Cố Triệt lập tức ra cửa chạy tới thành phố A. Tại sao không trực tiếp tìm ở Yên Kinh? Anh không biết, lúc thấy tin nhắn thì cảm giác đầu tiên chính là đi vào thành phố A.

Đến thành phố A thì, bắt đầu lần lượt tìm từng khách sạn nhỏ còn có khách sạn bình dân. Đây là một công trình vô cùng vĩ đại. Thành phố A bao lớn? Khách sạn, khách sạn bình dân ở thành phố A có bao nhiêu cái? Cố Triệt căn bản cũng không biết có bao nhiêu.

Sau lại cảm thấy tìm tiếp như vậy thật sự không phải biện pháp, nói không chừng tìm đến ngày mai cũng không tìm được. Cố Triệt không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại di động ra xem có một chút đầu mối gì không, có thể loại bỏ vài nơi hay không, tập trung vài nơi.

Cố Triệt chú ý tới sắc mặt Trang Nhã Khanh, có chút đỏ hồng, xem ra giống như là uống rượu. Những người đàn ông kia rất có thể chính là biết trong quán bar, bình thường nơi nam nữ trong quán bar đi dĩ nhiên là gần quán bar. Cố Triệt tìm trước hết chính là quầy bar trầm luân gần đó. Nơi trầm luân mà Dật Phàm đã từng dẫn anh đi qua, hơn nữa, lần trước khi đến nước R, Dật Phàm và Nhã Nhã còn uống rượu ở nơi này, cho nên Nhã Nhã muốn uống rượu có thể sẽ phải lựa chọn chỗ này.

Không cần tiến vào quán bar, đi vào cũng là lãng phí thời gian vô ích. Cố Triệt trực tiếp bắt đầu tìm từ nơi trầm luân gần đó, tìm từng khách sạn nhỏ. Cuối cùng anh vẫn tìm được khách sạn Phúc Lai.

Điện thoại vang lên, là mẹ gọi tới. Nhưng vào giờ phút này, Cố Triệt cũng không có tâm tình nữa, còn có tâm tư dư thừa nghe điện thoại đâu. Cúp điện thoại, Cố Triệt gọi một cuộc điện thoại cho Trang Nhã Khanh. Không có ai nhận.

"Xin hỏi, có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cùng năm người đàn ông đến thuê phòng không?" Cố Triệt hỏi người phụ nữ trung niên trên quầy.

Phụ nữ trung niên thấy bộ dáng Cố Triệt anh tuấn đẹp trai, hai mắt tỏa ra đào hoa, còn thiếu nước miếng chưa chảy ra, khẳng định nước miếng cũng ở đây tận cùng bên trong rồi. Lúc nào ở nơi nào có thể gặp phải một trai đẹp như vậy, hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt. Liền vội vàng gật đầu: "Có có, chỉ là hình như có một cô gái cùng đi với sáu người đàn ông, năm thì không có."

Cố Triệt suy nghĩ một chút, phải có một người chụp hình, cho nên cũng không có mặt trong tấm ảnh. "Đúng, chính là bọn họ, bọn họ đâu?"

“Phòng số ba lẻ hai. Tôi có chìa khóa phòng đó.”

“Cho tôi.”

Người phụ nữ trung niên thật sự giao chìa khóa cho Cố Triệt, Cố Triệt cầm chìa khóa, nói một câu cảm ơn liền chạy lên phòng ba lẻ hai trên lầu.

Tại nơi nhỏ này thì có chỗ tốt ở đó, xem đi, Cố Triệt dùng Mỹ Nam Kế một chút đã thành công lấy được chìa khóa. Nếu như ở một khách sạn hạng sang, Cố Triệt muốn lấy thì có một chút phiền toái, nói không chừng còn phải sử dụng quan hệ.

Cố Triệt đi tới cửa phòng ba lẻ hai, chợt không biết mình lấy thân phận gì đi vào, lấy thân phận gì đối mặt nói chuyện với Nhã Nhã. Mấy giờ trước, anh mới nói chia tay với Nhã Nhã.

“Ha ha, sao em mới phát hiện anh đẹp trai thế.” Khách sạn này chính là như vậy, không có gì hiệu quả cách âm. Hiện tại ở vị trí của Cố Triệt vẫn có thể nghe phòng ba lẻ hai... Mấy phòng gần đó truyền tới âm thanh đấy.

“Thật sao? Anh cũng cảm thấy anh rất đẹp trai.”

“Cái gì, anh đẹp trai hơn.”

Nghe âm thanh bên trong, trong lòng Cố Triệt giống như có một bàn tay bóp lấy, đang gãi. Rốt cuộc không nhịn được, vẫn mở ra phòng.

Đập vào mắt, cũng không phải tình huống anh vốn tưởng tượng. Trang Nhã Khinh còn có sau người đàn ông đang chơi một bàn bài tú lơ khơ. Trong tay cô còn cầm một bút lông nhỏ, đang vẽ trên mặt nấy người đàn ông. Trên mặt nấy tên đàn ông khác cũng vẽ đây, không phải vẽ râu ria thì chính là rùa. Trang Nhã Khinh đang vui vẻ cười lớn. Xem ra trò chơi này rất được Trang Nhã Khinh ưa thích, chơi rất vui vẻ.

Cố Triệt chợt xông vào, tất cả mọi người ngây ngẩn, duy chỉ có Trang Nhã Khinh như không có nhìn thấy gì cả, không ảnh hưởng cô vẽ tranh ở trên mặt người khác chút nào. Sau khi vẽ xong, Trang Nhã Khinh còn cảm thán một tiếng: “Như vậy càng đẹp trai hơn.”

Giống như Trang Nhã Khinh chậm nửa nhịp hơn người khác, thấy tất cả mọi người nhìn ra phía sau thì cô mới sầm lại hỏi xoay người: “Anh đã đến rồi sao?”

“Em đang làm gì?” Cố Triệt cho là Nhã Nhã không để ý tới anh. Nhìn thấy Nhã Nhã nói chuyện, lập tức vội tới nắm lấy tay Nhã Nhã.

Mấy người đàn ông trong phòng nhìn thấy Cố Triệt tới thì cũng bị sợ đến cổ rụt vào trong một cái. Chắc hẳn, nếu như bây giờ có thể làm cho bọn họ biến thành rùa thì bọn họ cũng nguyện ý, ít nhất có thể rúc vào bên trong mai của mình, cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nghe, mặc kệ. Cũng không cần đối mặt với người đàn ông thoát nhìn rất đáng sợ.

Đúng, bộ dạng Cố Triệt rất đáng sợ. Cặp mắt đỏ bừng, bên trong hiện đầy tia máu, người vốn cũng cao, khoảng một mét chín, thân thể cường tráng, không phải đặc biệt khỏe mạnh, nhưng bền chắc hơn mấy tên to béo nhiều, cũng càng có lực uy hiếp hơn nhiều.

Trang Nhã Khinh không có coi thường mấy người này nhát gan, cũng vì mấy người này vốn là người nhát gan. Cũng không muốn làm khó bọn họ nữa nên liền để cho bọn họ đi. Mấy người đó giống như là lấy được đặc xá, liền lăn một vòng đi ra ngoài. Chỉ là cuối cùng lão Lục dừng ở cửa, nhìn Trang Nhã Khinh, cố gắng để cho mình không nhìn Cố Triệt. Hỏi: “Có rảnh rồi chúng tôi đến tìm cô, lúc có chuyện cũng có thể gọi chúng tôi.” Lão Lục nói xong thì như một làn khói bước đi.

Những giờ Cố Triệt lên đường tìm Trang Nhã Khinh, lấy bài kết bạn, vì vậy cô dùng võ thuật để kết giao mấy anh em. Đúng, mấy người bội phục Trang Nhã Khinh sát đất, cam nguyện làm tiểu đệ của Nhã Khinh, gọi là tiểu đệ.

“Bọn họ là ai?” Cố Triệt nắm thật chặt cánh tay Trang Nhã Khinh, mắt nhìn chăm chăm Trang Nhã Khinh. “Bạn thôi. Nhìn bộ dáng của anh này, uống rượu?” Trang Nhã Khinh ngửi thấy mùi rượu trong miệng Cố Triệt. “Say rượu mà lái xe, anh đường đường là một quân trưởng lại cầm đầu vi phạm quy định.”

“Bạn gì?” Cố Triệt mới không có quan tâm Trang Nhã Khinh nói những lời khác. Thật ra thì rõ ràng Cố Triệt nhìn thấy mấy người đàn ông đó đối với anh, đối với Trang Nhã Khinh đều là một cảm giác sợ hãi, đối với cô còn có một cảm giác khâm phục, tuyệt đối không phải là quan hệ kia, nhưng vẫn muốn hỏi rõ ràng thì anh mới có thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Triệt, anh yêu em”

“Anh chưa từng nói anh không thương em” Cố Triệt cười khò. Trang Nhã Khinh nghe anh trả lời thì nhào vào trong ngực anh, ôm thật chặt cơ thể rắn chắc của đối phương.

“Triệt, cuối cùng nguyên nhân là gì mà anh phải cưới vị hôn thê của anh chứ?”

“Nhã Nhã, tha thứ cho anh thật sự không có cách nào chẳng thêm quan tâm tới một sinh mạng.” Cố Triệt đẩy Trang Nhã Khinh ra, vẫn bước đi.

Cố Triệt ơi Cố Triệt, tại sao không nói rõ ràng? Tại sao muốn gánh một mình, nếu không thì chuyện sẽ đơn giản rất nhiều, rất nhiều.

Trang Nhã Khinh rất buồn bực, quyết định điều tra rốt cuộc vị hôn thê của Cố Triệt là ai. Cô chưa trở về, ngược lại đi tìm Tôn Bình Nguyên.

Một ngày qua lại giữa thành phố A và Yên Kinh, lúc Trang Nhã Kinh tìm được Tôn Bính Nguyên thì trời đã tối. Trang Nhã Kinh hẹn Tôn Bính Nguyên đến một quán ăn, tính vừa ăn vừa tán gẫu. Bắt đầu vẫn chưa có cảm giác đói, sau khi Cố Triệt đi, trong lòng cô chợt nghĩ thông rồi nên đã cảm thấy đói bụng.

"Bộ trưởng Tôn đúng không?"

"Phu nhân trực tiếp gọi tôi là Tiểu Tôn được rồi." Tôn Bính Nguyên ngồi ở đối diện Trang Nhã Kinh, có chút đứng ngồi không yên. Nếu để cho quân trưởng thấy được, biết được, có thể hiểu lầm hay không?

"Không cần sợ hãi như vậy, tôi cũng không phải là cộc." Trang Nhã Kinh nhìn Tôn Bính Nguyên lo lắng, buồn cười nói.

Phu nhân, người không phải cộc, nhưng người đáng sợ hơn cộc.

"Ha ha, phu nhân tìm tôi có chuyện gì không?" Không có việc gì làm sao lại nghĩ đến anh chứ.

"Là có chuyện. Anh đi theo Cố Triệt đã bao nhiêu năm rồi?"

"Dạ phu nhân, mười ba tuổi tôi đã ở bên cạnh cùng quân trưởng." Bố của anh ấy là một phó tướng bên cạnh Lão quân trưởng, cho nên từ nhỏ đã biết Cố Triệt. Năm đó Cố Triệt mấy tuổi, lúc mười ba tuổi thì Cố Triệt mới mười tuổi, khi đó anh đã ở bên cạnh Cố Triệt, cùng nhau đọc sách, đi học. Có điểm giống bạn cùng học thời xưa. Chỉ là số tuổi không bằng nên bọn họ học một trường nhưng cũng không phải giờ giờ phút phút đều ở cùng nhau. Lúc vẫn còn đang đi học, bố anh cho anh một nhiệm vụ, chính là bảo đảm an toàn cho Cố Triệt.

"Vậy anh biết chuyện Cố Triệt có vị hôn thê chứ?"

"Vị hôn thê? Cô nói quân trưởng có vị hôn thê?" Tôn Bính Nguyên kinh ngạc nói.

"Anh không biết?"

"Thật sự tôi không rõ lắm." Tôn Bính Nguyên lắc đầu. Khó trách nhìn phu nhân và quân trưởng có chút không đúng, không phải phu nhân biết quân trưởng có vị hôn thê rồi hai người gây gỗ chứ? Chỉ là, quân trưởng có vị hôn thê lúc nào? Anh đi theo bên cạnh quân trưởng nhiều năm như vậy cũng không biết.

Trang Nhã Kinh nhìn dáng vẻ Tôn Bính Nguyên không giống giả bộ, có thể là nhà họ Cố giữ bí mật quá nghiêm khắc. "Vậy anh cảm thấy có còn người nào có thể biết hay không?"

"Không rõ lắm. Trên căn bản thì quân trưởng không có bạn bè, trước kia trong quân đội có một người tên Tiêu Dật Phàm không sợ quân trưởng đã ra khỏi, trên căn bản người khác không thể nào tiếp xúc cùng quân trưởng. Tôi coi như là hiểu rõ quân trưởng nhất rồi."

Trang Nhã Kinh gật đầu. Đúng vậy, có lúc phấn đấu ở địa vị quá cao sẽ xuất hiện tình huống như thế. Hoặc chính là sợ hãi thân phận Cố Triệt nên không dám đến gần, nếu không thì chính là vì thân phận Cố Triệt mà đến gần, thứ nhất là Cố Triệt khinh thường, thứ hai khẳng định Cố Triệt không thể trở thành bạn cùng người như vậy. Cố Triệt. Trước kia rất cô độc. "Ừ, cứ như vậy đi. Hôm nay chuyện tôi nói, đặc biệt là chuyện Cố Triệt có vợ chưa cưới, không được nói ra ngoài."

"Dạ, phu nhân." Anh phải có lá gan này rồi nói.

Ăn cơm xong, Trang Nhã Kinh đi về. Người khác cũng không biết, hơn nữa xem ra, trừ người nhà Cố Triệt biết chuyện này thì người khác đều không biết. Muốn tra được điều gì sao? Thật là khó khăn.

Đúng rồi, Tiêu Dật Phàm là bạn duy nhất của Cố Triệt, có lẽ Tiêu Dật Phàm biết chút ít gì đấy.

Trang Nhã Kinh quyết định ngày hôm sau phải đi tìm Tiêu Dật Phàm. Trở về quá muộn sẽ bị mắng, haizz, người lớn như vậy còn không có một chút tự do.

Trang Nhã Kinh cho tùy tiện trang điểm cho mình một chút, che đi dấu vết cô đã khóc. Cũng không có bị người khác phát hiện.

Hôm sau trời vừa sáng, Trang Nhã Kinh cũng không có ngủ nướng, vội vã ăn điểm tâm rồi bỏ chạy đi tìm Tiêu Dật Phàm.

Là Hoa Nhã mở cửa.

"Nhã Kinh, chị thật sự sang đây thăm em sao?" Hoa Nhã nhảy nhót nhót, xem ra là hoạt bát hơn trước kia nhiều. Trang Nhã Kinh nhìn trang phục của Hoa Nhã. Đồ mặc ở nhà, còn mặc tạp dề, cầm trong tay cái xẻng, thoạt nhìn đúng kiểu mẫu của mẹ hiền vợ thảo.

"Vẫn còn đang làm điểm tâm?"

"Dạ, đúng vậy."

Trang Nhã Kinh cho là đôi dép cô từng mang lúc trước tới đây chắc do Hoa Nhã mang, bởi vì chỗ này cũng chỉ có một đôi dép nữ. Nhưng là, Hoa

Nhã mang không phải đôi của cô. Trang Nhã Khinh mở hộp tủ, quả nhiên đôi dép kia của cô ở trong ngăn tủ. Cô lấy ra định mang lại bị Hoa Nhã chặn lại. "Nhã Nhã, anh Dật Phàm nói đôi dép này không thể mang."

Tiêu Dật Phàm bỗng nhiên xuất hiện ở cửa ra vào: "Đây chính là dép của cô ấy."

Trang Nhã Khinh có chút xấu hổ xò vào dép của cô. Cô hiểu ý của Tiêu Dật Phàm, nhưng hiểu thì càng không biết đối mặt làm sao. Hoa Nhã cũng biết có thể là cô ấy nói nhiều rồi, ngược ngược nói: "À, anh Dật Phàm đối với chị thật tốt." Không phải mình đã sớm nên nhìn ra anh Dật Phàm thích là Nhã Khinh sao? Nhưng rõ ràng bên cạnh Nhã Khinh đã có một người đàn ông ưu tú như vậy. Cố gắng lên, Hoa Nhã, may nhất định có thể đuổi theo anh Dật Phàm được. Không phải nói nam đuổi theo nữ cách ngọn núi, nữ truy nam cách lớp lụa mỏng sao? Huống chi mình cùng anh Dật Phàm sống cùng chỗ, sớm chiều gặp mặt. Rốt cuộc Tiêu Dật Phàm dời suy nghĩ khỏi người Trang Nhã Khinh, chợt nhìn thấy trang phục của Hoa Nhã. "Sao em lại đến phòng bếp? Không phải nói không cho em vào bếp sao, để tôi làm cơm là được sao?" Gào thét, thật sự là gào thét.

Hoa Nhã rút cổ một cái, ủy khuất cúi đầu. Người ta muốn học tập tài nấu nướng, sau đó làm cho anh ăn, dữ như vậy. "Dật Phàm, đừng quá hung dữ với cô gái nhỏ như vậy, sẽ dọa đến người ta." Trang Nhã Khinh có lẽ mãi chưa nhìn thấy Tiêu Dật Phàm không để ý hình tượng gào thét như vậy. Hình tượng mỹ nam yêu nghiệt sụp xuống như vậy.

Đột nhiên, Trang Nhã Khinh ngửi thấy một mùi khó ngửi: "Hình như có gì đó cháy khét rồi?"

Tiêu Dật Phàm lập tức vọt vào phòng bếp, Trang Nhã Khinh tiến vào, nhìn thấy trong phòng bếp tràn ngập khói mù nồng nặc, cũng đã kéo dài đến phòng khách rồi. Không thấy rõ bên trong, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Dật Phàm vẫn luôn di chuyển, còn nghe âm thanh bùm bùm. Qua một lúc lâu, Tiêu Dật Phàm mới ra ngoài. Vừa ra tới liền rống to với Hoa Nhã: "Không phải đã nói không cho em vào phòng bếp sao? Sao em không nghe lời như vậy? Lần sau còn như vậy thì em dọn ra đi."

"A." Hoa Nhã biết mình lại làm sai việc, cúi đầu, bĩu môi. Trong lúc vô tình cô nghe anh Dật Phàm cùng ông nội Tiêu nói tài nấu nướng của Nhã Khinh thật tốt, cho nên cô cũng muốn học tập một chút. Nhưng từ nhỏ quen sống an nhàn sung sướng, mười ngón tay cô không dính một giọt nước, học được tài nấu nướng đơn giản như vậy sao?

"Anh hung dữ cái gì chứ? Cô ấy muốn học một chút không được à?" Ban đầu lúc cô mới bắt đầu học tập chính là như vậy, chỉ là chưa được mấy ngày là có thể làm ra một vài món ăn gia đình rồi. Người học được một thứ gì đó luôn phải có một quá trình.

Tiêu Dật Phàm bị Trang Nhã Khinh gào lên thì cũng cảm thấy có chút uất ức. "Nồi nấu tới lưng một lỗ, bữa ăn sáng cũng không thấy đâu. Không phải là anh không làm cho cô ấy ăn." Tiêu Dật Phàm giải thích nói.

Trang Nhã Khinh là người từng trải, sao không hiểu tâm tư Hoa Nhã chứ, cô gái nhỏ này. "Sau này có rảnh rồi chị dạy cho em nhé."

"Dạ, được." Trang Nhã Khinh nhớ lại chuyện chính của mình. "Dật Phàm, anh theo em tới đây một chút."

"Ừ."

Đến thư phòng, Trang Nhã Khinh đóng cửa. Không phải là không tin tưởng Hoa Nhã, mà cô không muốn để quá nhiều người biết chuyện này. "Anh biết Cố Triệt có vị hôn thê không?" Trang Nhã Khinh gọn gàng dứt khoát, nói chuyện cùng Tiêu Dật Phàm không cần thiết quanh co lòng vòng.

"Em phải tin tưởng Cố Triệt đối với em là một lòng một dạ." Tiêu Dật Phàm chợt nói.

Nhìn Tiêu Dật Phàm trả lời, chắc chắn là biết. "Ngày hôm qua Cố Triệt chia tay em rồi."

Nghe Trang Nhã Khinh bình tĩnh nói ra như vậy, Tiêu Dật Phàm không biết có cảm giác gì. "Vậy ý của em là gì?" Nếu chia tay là thật thì có phải là đại biểu cho anh có cơ hội hay không?

Một bên nói, mẹ nó, Tiêu Dật Phàm, đầu óc anh xấu xa, góc tường anh em mà anh cũng dám đào?

Bên kia phản bác, nếu thật sự chính là Triệt nói chia tay, không coi là đào góc tường anh em, chỉ là theo đuổi cô gái mình thích, cũng không sai mà.

Bên kia nói tiếp, nhưng anh ấy biết Khinh Khinh thích Triệt, Triệt thích Khinh Khinh.

Hai bên tranh luận. "Nếu Triệt không yêu em, em đương nhiên chia tay, nhưng biết rất rõ ràng Triệt yêu em, bởi vì một cô gái không biết mà nói chia tay? Không thể nào. Em muốn hỏi anh một chút xem có biết tin tức vị hôn thê Cố Triệt không? Nghe giọng điệu của Triệt giống như không cưới cô gái kia thì cô gái kia sẽ tự sát."

Khóe miệng Tiêu Dật Phàm co giật. Tự sát? Không phải, dùng chuyện này uy hiếp Triệt? "Anh không rõ lắm, chỉ biết là Triệt có một vị hôn thê, xưa nay chưa từng gặp mặt. Cha mẹ của Triệt cũng không đồng ý việc hôn sự này, nhưng là ông nội Triệt kiên trì muốn Cố Triệt cưới. Ông nội Triệt là một người vô cùng cổ chấp, ông ấy không dễ chịu." Nhưng không nghĩ đến cuối cùng là bởi vì cô gái kia âm ỉ đòi tự sát? Nếu là anh thì sẽ mặc kệ người khác tự hay không tự sát, cô ấy phải hiểu rõ sinh mạng chính cô ấy thì đó là chuyện của mình cô ấy thôi.

"Ví dụ như cô gái kia tên gì, nhà ở đâu? Sao có hôn ước? Những điều này anh đều không biết?"

"Bản thân Triệt còn không biết đấy." Làm sao anh biết?

Nói đến hôn ước đủ bất thường này, Triệt lại vì hôn ước mà giữ thân như ngọc hơn hai mươi năm, hiện tại cũng vẫn vậy. Ấc, bây giờ không phải là lại không rõ sao. Ít nhất gặp Khinh Khinh trước bây giờ lại vì cô gái kia muốn chia tay Khinh Khinh? Tiêu Dật Phàm khẳng định, nếu Cố Triệt ở trước mặt anh, nhất định sẽ không chút do dự xông lên đánh mấy cái rồi nói chuyện. Vì một cô gái xa lạ mà buông tha Khinh Khinh? Cố Triệt, đầu óc anh có bị bệnh không?

Trang Nhã Khinh thất vọng, tất cả mọi người đều không biết. Chẳng lẽ, chính mình tự đi tìm cha mẹ của Cố Triệt? Không phải Dật Phàm nói cha mẹ của Cố Triệt không đồng ý chuyện hôn sự này sao? Xem ra, chỉ có như vậy.

“Dật Phàm, anh có phương thức liên lạc của cha mẹ Triệt hay không?” Trang Nhã Khinh hỏi.

Tiêu Dật Phàm biết ý Trang Nhã Khinh, nghĩ tới anh có thể giúp bọn họ chút nào thì một chút đi: “Anh có số điện thoại mẹ Triệt.”

Trang Nhã Khinh cầm số điện thoại, đi ra ngoài khẽ nói mấy câu cùng Hoa Nhã, lúc đó mặt Hoa Nhã bắt đầu đỏ, thậm chí đỏ đến cổ, Tiêu Dật Phàm không biết hai người nói gì. Tiêu Dật Phàm cảm thấy kiếp sau anh đừng làm chính nhân quân tử. Đào góc tường anh em thì thế nào? Anh thật sự thích Khinh Khinh. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì thế nào? Ai cho tự anh ấy nói muốn chia tay Khinh Khinh, cũng đừng trách anh. Nhưng, con bà nó, chuyện như vậy làm không được.

Tiêu Mục chạy bộ sáng sớm bên ngoài đã trở lại. Vừa lau mồ hôi ở cửa vừa kêu: “Tiêu Nhã, rót cho ông nội Tiêu ly nước tới đây.”

“Dạ.” Hoa Nhã lập tức rót một ly nước đưa cho Tiêu Mục.

Xem ra, cô bé Hoa Nhã này, lòng Dật Phàm còn chưa bắt được, nhưng đã lấy được lòng người quan trọng nhất của Dật Phàm rồi.

Thật ra thì Tiêu Mục biết Tiêu Dật Phàm cùng Trang Nhã Khinh không thể nào, ông sống mấy chục năm, tuy nói ý định Trang Nhã Khinh không thể đoán được, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút, ít nhất nhìn ra Trang Nhã Khinh không có gì đối với Tiêu Dật Phàm. Hoa Nhã là cô gái đầu tiên Tiêu Dật Phàm mang về ở, hơn nữa người cũng khéo léo nghe lời, cô gái có tâm hồn như nước, lại thêm thích Tiêu Dật Phàm, cho nên Tiêu Mục cảm thấy vẫn đủ thích hợp. Vậy nên giúp tác hợp hai người.

“Ông nội Tiêu.”

“Ồ, nha đầu Khinh tới đó à. Chỉ là ông nghĩ con cũng không phải là đến thăm ông đâu.” Tiêu Mục cười cười. Mặc dù không thể làm cháu dâu của mình có điểm đáng tiếc, nhưng vẫn đối đãi Trang Nhã Khinh như cháu gái của mình.

“Ông nội Tiêu nói gì vậy? Con không thể tới thăm ông sao? Nhìn dáng dấp ông nội Tiêu bây giờ vô cùng khỏe mạnh, nói không chừng còn có thể tìm bà nội cho Dật Phàm đấy.” Trang Nhã Khinh đùa giỡn nói.

Thân thể Tiêu Mục đã hoàn toàn bình phục, không phải mới chạy bộ sáng từ bên ngoài trở về sao. Mặc áo ba lỗ, trên cổ đắp khăn lông trắng, trên người còn xuất mồ hôi, quần áo cũng ướt. Đây chính là tượng trưng cho sự khỏe mạnh.

“Ha ha, cái này thì không cần nghĩ, người đã già, đừng làm chậm trễ người khác.” Nói như vậy thì Tiêu Mục lại nhớ người bạn già của mình. Khi đó ông đánh cuộc, tiền bạc nhà cửa cũng thua sạch, bà ấy vẫn không xa không rời, vẫn đi theo ông sống qua ngày nghèo khó. Sau đó thật vất vả mới có chút tiền, bà ấy liền. Khi đó con trai mới mấy tuổi. Cả đời ông có lỗi nhất chính là với bà ấy.

Thật ra thì cuộc đời Tiêu Mục thật rất đáng thương. Lúc còn trẻ, không quyền không thế. Bài bạc thua mãi, thắng sẽ bị đánh. Chỉ là Tiêu Mục kiên cường, không phục, dựa vào năng lực của mình mới có thành tựu của ngày hôm nay. Đáng tiếc, mới vừa có thành tựu thì vợ lại qua đời. Vì vậy một mình nuôi con lớn, có cháu trai, nhưng chưa hưởng thụ được bao nhiêu tuổi, con trai con dâu qua đời ngoài ý muốn. Lại thân một mình nuôi cháu trai. Cháu trai không lớn lắm, mình lại bị ác quỷ quần thân. Tiêu Mục chưa từng có mấy ngày thoải mái. Rốt cuộc bây giờ được rồi.

“Lại nói, đến lúc tìm bạn già rồi, cũng dễ dàng chăm sóc nhau. Mặc dù Dật Phàm sẽ chăm sóc ông, nhưng Dật Phàm không thể nào luôn cùng ông làm mọi chuyện được.”

“Ông nội, ông cảm thấy yêu mến ai thì phải nói cho con biết, đừng gạt đấy.” Tiêu Dật Phàm cũng cảm thấy đời này của ông nội thật quá cực khổ. Nếu như ông nội muốn tìm bạn già thì khẳng định anh sẽ giờ hai tay tán thành. Bà nội rồi đi nhiều năm như vậy, trước kia ông nội vì cha sau lại vì anh. Vẫn không nghĩ sẽ tái giá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Lần đầu gặp mẹ chồng, đấu Tiểu Tam

Tiêu Mục nghe Tiêu Dật Phàm lại nói phụ họa Trang Nhã Khinh, lại đỏ mặt. Sau đó im lặng, không lên tiếng đi trở về phòng của ông.

Trang Nhã Khinh dùng số điện thoại mẹ Cố Triệt mà Tiêu Dật Phàm cho, gọi một cuộc điện thoại cho mẹ chồng tương lai Chư Tiềm Nhiên của cô.

"A lô, xin hỏi cô là?" Từ trong điện thoại, Trang Nhã Khanh có thể nghe được mẹ Cố Triệt là người nhận được sự giáo dục vô cùng tốt. Giọng không cao không thấp, tao nhã, chính là hình dung như vậy. Nghe cũng rất dễ nghe, giống như là nghe khúc nhạc violin đẹp đẽ, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, tinh thần sáng khoái.

Là như vậy, người đàn ông như Cố Triệt thì mẹ của anh sao lại kém cỏi được chứ.

"Xin chào, xin hỏi bác là mẹ của Cố Triệt phải không ạ?" Trang Nhã Khanh cũng tự giác hạ thấp giọng xuống. Thật ra thì lần đầu tiên gọi điện thoại cùng mẹ chồng tương lai nên vẫn có chút khấn trương, chỉ sợ làm tới mẹ chồng tương lai ghét, không thích cô thì làm thế nào?

Chư Tiềm Nhiên hơi ngần ngại, nghe âm thanh đối phương là một cô gái trẻ tuổi. Nhưng bà cũng không nhận ra số này, cũng tin chắc bà không biết người bên kia điện thoại. Chỉ là cảm giác đối với đối phương vẫn không tệ, chắc là một cô gái hiểu lễ nghĩa. Cho nên cũng không trực tiếp cúp điện thoại cô. Huống chi, người ta cũng nói tên con trai bà, khẳng định có quan hệ cùng con trai bà. "Ừ, đúng vậy. Cô là. . . ."

Coi như lần này là vận khí Trang Nhã Khanh tốt, nói một câu có khi Chư Tiềm Nhiên sẽ trực tiếp cúp điện thoại, không hỏi người khác lần thứ hai. Ở trong mắt Chư Tiềm Nhiên, có người không biết gọi một cuộc điện thoại tới đây, bà còn hỏi là ai, nhưng mà đối phương không trả lời vấn đề của bà hết lần này tới lần khác thì tuyệt đối sẽ không nói thêm nữa.

"Xin chào bác gái, con là bạn gái Cố Triệt, Trang Nhã Khanh, con có thể hẹn người gặp một lần không ạ?"

Bạn gái Triệt Nhi? Chính là cô gái mà Triệt Nhi nói rất thích sao? Có thể không tìm được Triệt Nhi cho nên gọi điện thoại tới hỏi bà. Thật là uất ức hai đứa trẻ này, bởi vì một lời nguyên rủa không giải thích được.

"Ừ, có thể."

"Bác gái thích nơi nào ạ? Con đi đặt bàn trước."

"Ở quán trà là được rồi. Ba giờ chiều bác tương đối có thời gian." Chư Tiềm Nhiên suy nghĩ một chút, vẫn nên định thời gian cùng nhau.

"Dạ được, bác gái bận rộn, con không quấy rầy." Không ngờ thuận lợi như vậy. Xem ra không phải tất cả mẹ chồng trong đại gia tộc đều khó tính. Xem ra không phải tất cả phu nhân trong đại gia tộc đều chanh chua. Trong tiểu thuyết luôn viết về thể lực đặc biệt này, bất tận.

"Ừ." Sau khi Chư Tiềm Nhiên cúp điện thoại, gọi một cuộc điện thoại cho Cố Triệt, vẫn không gọi được. Mặc dù biết Triệt Nhi đang ở đâu, nhưng Chư Tiềm Nhiên lựa chọn để Cố Triệt an tĩnh một lát, cũng không có đi nhà Cố Triệt ở.

Cố Triệt không biết ăn thứ gì mà đau bụng kéo dài một ngày một đêm, cả người cũng mệt lả, cho nên cũng không có tâm tư nói chuyện này. Dù sao xem ra Cố Triệt cũng không tệ đi hai ngày, hai ngày nữa nói cũng không có sao.

Die nda nl equ ydo n

Trang Nhã Khanh cũng không biết quán trà nào hết nên không thể làm gì khác hơn là tự tìm tòi, sau đó lập tức lên đường đi Yên Kinh nhận vị trí. Bởi vì khu vực quán trà buôn bán đặc biệt tốt, nhất là ba giờ chiều, người tương đối nhiều, vị trí không tốt, hơn nữa, vẫn không thể điện thoại đặt bàn nên không thể làm gì khác hơn là đến trước một chuyến. Cũng tốt, nên đi trước, tránh cho buổi chiều xảy ra sự kiện ngoài ý muốn đến trễ, sẽ không tốt.

Trang Nhã Khanh đến quán trà, vận khí tốt, hôm nay buôn bán cũng không khá lắm, cho nên Trang Nhã Khanh đặc biệt chọn chỗ ngồi gần cửa sổ mà cô thích nhất. Vị trí này nhìn từ cửa sổ ra ngoài, có thể thấy phong cảnh phía ngoài, còn có thể quan sát tình hình ngoài cửa quán trà bất cứ lúc nào.

Thời gian chờ đợi khá dài, Trang Nhã Khanh cảm thấy thật sự quá nhàm chán, gọi điện thoại cho Cố Triệt, nhưng không gọi được.

Chờ đến ba giờ chiều, vừa tới ba giờ, Chư Tiềm Nhiên đã đến, thời gian vừa chuẩn. Mặc dù không nói qua điểm riêng của đối phương, nhưng Trang Nhã Khanh liếc mắt một cái vẫn nhận ra Chư Tiềm Nhiên. Chủ yếu là phong cách cả người Chư Tiềm Nhiên, còn có đôi giống Cố Triệt.

Cố Triệt cũng đã là người hai mươi sáu tuổi, mẹ anh ít nhất cũng bốn mươi lăm tuổi, nhưng nhìn là được bảo dưỡng rất tốt, mặc dù khóe mắt cũng có nếp nhăn, nhưng cũng không rõ ràng, trang điểm một chút thì hoàn toàn không nhìn ra. Như vậy vừa nhìn thì cảm thấy cũng chưa tới ba mươi tuổi.

Những chỗ khác của hai người cũng không giống, nhưng ánh mắt lại rất giống. Duy nhất có khác biệt chính là ánh mắt, ánh mắt Chư Tiềm Nhiên là thanh nhã, nhàn nhạt, giống như nhìn gì cũng giống nhau. Ánh mắt Cố Triệt chính là rất sắc bén, làm cho người ta không thể nhìn thẳng. Nếu như Cố Triệt có thể thu lại ánh mắt sắc bén, khí chất sẽ hoàn toàn bất đồng.

Trang Nhã Khanh tiến lên, đứng lại ở trước mặt Chư Tiềm Nhiên, cách khoảng cách nhất định, cự ly thích hợp nhất. "Chào bác, xin hỏi bác chính là mẹ Cố Triệt phải không ạ?" Vẫn là hỏi trước một chút, nếu không nhận lầm thì rất xấu hổ.

"Đúng vậy. Trang Nhã Khanh?" Chư Tiềm Nhiên quan sát cô gái này từ trên xuống dưới. Không tệ, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, thoát nhìn rất tinh xảo, cũng không có vẻ cợt nhả. Váy màu xanh ngọc, trang trọng, thật ra thì cũng chính là vải dệt. Dáng đứng chỉnh tề, nụ cười ở mức độ thích hợp, không khoa trương, không lấy lòng, nụ cười rất tự nhiên, xem ra thật thoải mái. Ấn tượng thứ hai, Chư Tiềm Nhiên còn cảm thấy Trang Nhã Khanh thật tốt.

Lần này Trang Nhã Khanh chọn rất lâu mới chọn được quán này, chủ yếu là không khí trang trọng, tương đối thích hợp với trường hợp này.

Thật ra thì màu xanh ngọc cũng là màu sắc có tranh cãi. Có người mặc vào trông có vẻ đặc biệt già đi, có người mặc vào chính là đặc biệt ung dung quý phái.

“Đúng ạ, bác gái mời bên này.”

Trang Nhã Khanh dẫn Chư Tiêm Nhiên đến chỗ ngồi đã đặt. Trùng hợp, đây cũng là chỗ bình thường Chư Tiêm Nhiên thích ngồi.

“Ừ.”

Sau khi ngồi xuống, trà liền bùng lên. Trang Nhã Khanh không để cho nữ nhân viên phục vụ châm trà, để cho người ta rời đi. Tự cầm bình trà nâng lên giúp Chư Tiêm Nhiên châm trà. Động tác thuần thục, khiến nụ cười Chư Tiêm Nhiên tăng thêm. Trang Nhã Khanh hài lòng nhìn thành quả của cô, quả nhiên có ích. Bình thường phu nhân đại gia tộc đều tương đối thích cô gái lễ phép, trang trọng, khéo léo, còn biết rất nhiều thứ tao nhã. Vừa lúc, những thứ này cô đều có.

“Không biết bác thích trà gì, cho nên còn mang theo một loại trà của con. Không phải là giống nổi tiếng gì, bác gái cũng không đừng ghét bỏ nhé.” Nghe được Chư Tiêm Nhiên nói muốn gặp mặt ở quán trà, trong nháy mắt Trang Nhã Khanh nghĩ tới là trà của mình. Trang Nhã Khanh mười phần tin tưởng với trà cô trồng, tin rằng chỉ cần có một chút hiểu rõ với trà, thích trà thì cũng sẽ thích.

“Đây là trà gì? Rất thơm.” Chư Tiêm Nhiên ngửi một cái, quả nhiên rất thơm.

“Lá trà khá nhỏ, cũng không có đặt tên đặc biệt, cho nên trực tiếp kêu là Tiểu Trà. Bác gái ném thử một chút xem có thể đặt cho trà này một cái tên dễ nghe hay không?”

Chư Tiêm Nhiên uống, cảm thấy mùi vị có chút quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ. Chỉ là thật sự là trà ngon. “Bác không có tài cán đó đâu.”

“Làm sao có thể chứ? Bác gái cũng không nên không đặt tên cho nó đấy ạ.”

“Ha ha, vậy cũng được, gọi là Ngưng Hương như thế nào?”

“Ngưng Hương, tên rất hay.”

Thường thức trà là thứ yếu, chủ yếu chính là nói chuyện. Trang Nhã Khanh khẽ đặt ly trà xuống, nhìn Chư Tiêm Nhiên hỏi: “Bác gái, thật ra thì con hẹn người ra ngoài là có chuyện muốn hỏi một chút. Tự con cũng thấy ngại. Vẫn chưa có gặp người thì lại có chuyện hẹn người ra rồi.”

“Chuyện gì thế?”

“Con muốn biết, vị hôn thê của Triệt có tên là gì, ở đâu. Bác có thể nói cho con biết không?” Lần này Trang Nhã Khanh đôi xưng hô rồi, kêu Cố Triệt là Triệt. Chủ yếu vẫn là muốn Chư Tiêm Nhiên biết tình cảm cô cùng Cố Triệt thật sự rất tốt, nhắc nhở quan hệ bây giờ của cô và anh.

“Con muốn tìm cô ấy?”

“Đúng, con muốn biết rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến Triệt chia tay với con. Rõ ràng, Triệt yêu con mà.”

Chư Tiêm Nhiên nghe Trang Nhã Khanh nói, đồng thời cũng nhớ tới bộ dạng một mình Cố Triệt quỳ gối ở nhà thờ tổ, đau lòng không thôi. Giọng nói với Trang Nhã Khanh cũng biến thành hiền lành hơn nhiều. “Con bé ngốc, con không cần đi tìm, không có ích lợi gì.” Không ngờ Triệt Nhi đã nói chia tay cùng cô bé này, sau đó lại liên lạc không được, khó trách lại tìm bà.

Bà thật thích cô bé này, trước tiên không nói đến gia thế, cũng không biết gia thế, chính là cảm giác tổng thể thì cũng đều phù hợp tiêu chuẩn con trai của bà, nhưng đáng tiếc, con bé và Triệt Nhi vẫn không đủ duyên phận.

“Tại sao? Dù không có ích thì con cũng muốn đi, con muốn cố gắng hết mình thử một chút. Con không muốn cùng Triệt tách ra.” Trang Nhã Khanh nói xong khiến Chư Tiêm Nhiên xúc động.

“Bác cũng không biết con bé đó ở đâu nữa, nhưng nguyên nhân cũng không tiện nói.” Nói ra ai tin? Chỉ biết cho là bà tùy tiện tìm một cớ. Hơn nữa, rất nhiều chuyện nói ra ngoài không tốt, chuyện này bà cũng không giúp được. “Con chết tâm đi, thật sự là con và Triệt Nhi hữu duyên vô phận.”

“Bác gái, thật không thể nói sao?”

“Thật không thể.” Chư Tiêm Nhiên thật có lỗi nhìn Trang Nhã Khanh.

“Nếu bác gái không muốn nói, con cũng không miễn cưỡng, nhưng con sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Trừ khi Triệt thật sự không yêu con nữa.” Trang Nhã Khanh đây tự tin nói.

Buông tha? Không!

Trang Nhã Khanh muốn tìm Chư Tiêm Nhiên để cho chút ý kiến, nhưng vẫn gặp được trở ngại rất lớn, căn bản là mình không gặp được. Chẳng lẽ chuyện này cũng sẽ đi truyền?

“Tùy con thôi.” Bà còn có thể nói gì? Ép buộc người khác buông tha? Có lẽ chờ lúc thấy Triệt Nhi cùng cô bé kia kết hôn thì sẽ chết tâm thôi.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, không nói vấn đề này, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Chư Tiềm Nhã rời đi, Trang Nhã Khinh vẫn không biết nguyên nhân. Gần đây luôn là gặp khó khăn.

Thất vọng trở về, nhận được tin tức có kết quả kiểm tra rồi, kết quả là cửa hàng Trang sức Thiên Nhã thật sự có phóng xạ mạnh, trong đó có một lại nguyên tố phóng xạ vô cùng mạnh. Còn có một tin tức xấu, đó chính là nhân viên Trang sức Thiên Nhã cũng xuất hiện tình huống rụng tóc.

Trang Nhã Khinh cả kinh, tại sao có thể như vậy?

Bởi vì đoạn thời gian cô ở cùng Cố Triệt cho nên vẫn không thể nào trông nom chuyện Thiên Nhã, không nghĩ tới cô không cẩn thận thì xảy ra tình huống như thế. Sau khi Trang Nhã Khinh trở về, nhìn thấy trần thế cao ngút ở cửa chính, hơn nữa, lần này gào thét ở cửa ra vào còn có nhân viên của cô. Sau khi các nhân viên trở về không được vài ngày thì cũng xuất hiện những tình huống như khách, chạy đi kiểm tra, toàn bộ đều nói tiếp xúc qua lượng nguyên tố phóng xạ. May mà phát hiện kịp thời, cũng không có vấn đề quá lớn. Nhưng chính là vấn đề một chút xíu như vậy cũng đủ khiến Thiên Nhã đóng cửa, thậm chí sập tiệm.

Thiên Thiên lập tức nói hết lời, một mực an ủi mọi người, nhưng căn bản người khác không nghe cô ấy.

Lần trước Trang Nhã Khinh nói không có vấn đề, đi bệnh viện kiểm tra, còn mời nhân viên kiểm soát kiểm tra, kết quả ngược lại bản thân lại thối lui. Bệnh viện nói cũng bởi vì phóng xạ mà nhân viên kiểm tra đo lường cũng cho ra kết luận, bên trong trang sức của Trang sức Thiên Nhã xác thực có chứa rất nhiều nguyên tố phóng xạ.

Kết quả vừa ra tới, sao mọi người còn nghe Thiên Thiên nói chuyện, sao còn nghe Trang Nhã Khinh nói chuyện. Cũng là hết muốn Trang Nhã Khinh bồi thường. Những người vốn là nhân viên, có một vài người không có ở đó, có một vài xuất hiện ở Thiên Nhã, nói lời chanh chua.

“Khó trách tiền lương cho chúng tôi khá cao, vốn để cảm kích cô cho chúng tôi có một việc làm, thì ra là muốn bắt chúng ta làm người chết thế.”

“Đúng vậy, thiệt thòi cho tôi còn giúp cô nói lời hay, thật là bà chủ lòng dạ hiểm độc.”

“Hừ, chúng ta nhất định phải kiện họ, ít nhất phải bắt họ nên có bồi thường cho chúng ta mới được, chúng ta không thể từ bỏ ý kiến như vậy.”

Lần này Trang Nhã Khinh thật sự là bị ép đến góc tường, không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là tuyên bố đóng cửa, nên cho tiền thuốc thang còn có tổn thất phí tinh thần cho không ít người thì mới khiến phần lớn đi về. Chỉ có một số vẫn không đồng ý, vẫn muốn kiện Trang Nhã Khinh ra tòa, nhất định phải làm thương nhân Trang Nhã Khinh lòng dạ hiểm độc chịu chế tài.

Một mực sủa ồn ào chính là người dẫn đầu gây chuyện lần trước, nói chị mình vào bệnh viện.

Trang Nhã Khinh khinh miệt nhìn người phụ nữ kêu gào khác thường, giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng, nói một câu khiến người phụ nữ kia im miệng: “Cô cảm thấy thật sự kiện ra tòa thì chuyện sẽ theo mục đích các người muốn có được sao? Như vậy không cần các người tố cáo, tôi có thể tự mình đi rồi.” Cô đồng ý bồi thường cũng chỉ là tùy cơ ứng biến, trước tiên muốn tri hoãn mọi người, sau đó sẽ từ từ tra một chút.

Những ngày qua bà đây chiếu cố cho chuyện riêng thì các người liền tóm lấy cơ hội này gian lận đúng không? Như vậy thì nhìn một chút xem là các người ‘một mũi tên hạ hai chim’ hay là các người ‘trộm gà không được còn mất nắm gạo’. Trang Nhã Khinh nói xong liền dẫn Thiên Thiên rời khỏi Thiên Nhã. Cửa chính Thiên Nhã vẫn đóng thật chặt, chưa mở. Đang náo nhiệt trên đường lớn bỗng nhiên cực kỳ tiêu điều.

Trang Nhã Khinh, Thiên Thiên, còn có Bạch Ninh cùng đi. Bạch Ninh cũng người duy nhất còn đứng ở bên bọn họ. Trang Nhã Khinh chợt trêu ghẹo nói: “Bạch Ninh, nếu như không phải là bởi vì cô ấy thì anh còn có thể kiên định đứng ở bên tôi như vậy sao?” Lúc này vẫn có thể nói đùa thì đủ để chứng minh tố chất tâm lý của Trang Nhã Khinh mạnh dường nào rồi.

Thất tình, thất nghiệp, nhưng vẫn cười.

Bạch Ninh không biến sắc nhìn Mạc Thiên, sau đó trả lời: “Sẽ. Không có ai hiểu rõ những trang sức kia hơn tôi. Mặc kệ tôi tự mình khai đao hay không thì toàn bộ những trang sức kia tôi đều sờ qua chạm qua, có vấn đề hay không, tôi rõ ràng nhất.” Anh cầm dao, cả ngày cả đêm đều cầm, không phải anh cầm đao thì tất cả cũng trải qua tay của anh, mỗi viên đá quý nguyên sơ đều do anh phân tích qua kích thước hình dạng cùng với chất liệu, sau đó xác định thích hợp với thiết kế của Thiên Thiên hay không thì mới đốc thúc thợ cắt khắc làm.

Anh vốn là đặc biệt nghiên cứu cái này, không có ai hiểu rõ hơn anh cả, đây đúng là sự thật.

“Haizz, có hai người là đủ rồi.” Trang Nhã Khinh thờ dãi.

Bạch Ninh cười cười: “Tôi biết Trang Nhã Khinh cũng không phải giống như lời em nói.”

“Vậy chứ nói sao?”

“Em nên nói, tôi nhất định phải tìm ra người hãm hại tôi, sau đó hung hăng hành hạ hắn, đánh cho răng hắn rơi đầy đất.”

“Anh thật sự rất hiểu rõ em nhĩ, ý kiến này không tệ, có thể thử.” Mỗi lần người khác nói đánh ai rằng roi đầy đất cũng chưa có chân chính thực hiện qua. Dù đánh cho người khác hoa roi nước chảy, nhưng thật chưa có răng roi đầy đất. Ồ, chờ lúc bắt được tên đó, liền. Hắc hắc, nhìn đáng về người khác nhứt răng mình trên mặt đất rất sáng khoải.

Vừa mới nói xong, chợt từ bên cạnh chạy đến một người phụ nữ, trong tay còn cầm một con dao gọt trái cây, đâm về phía Trang Nhã Khinh. Tiếc rằng thử nhiều lần đều bị Trang Nhã Khinh dễ dàng mà tránh khỏi.

“Thế nào, cô thật đúng là càng sống càng muốn chết à. Trước kia còn biết tìm sát thủ, sao bây giờ tự mình lên sân khấu luôn vậy? Không sợ bị phát hiện? Không sợ ngồi tù?” Trang Nhã Khinh nhìn người đàn bà trước mặt, xem ra giống như trẻ tuổi xinh đẹp hơn lần gặp mặt trước. Nếp nhăn trên mặt ít đi, da tốt lên, mặt hơi nhòn, vóc người đẹp giống như cũng càng có đường cong S rồi.

Hiện đại kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ thật đúng là phát triển. Rõ ràng là mặt mâm có thể biến thành mặt trái xoan, rõ ràng cả người dư thịt có thể hút mỡ, ngực phẳng có thể bơm lên, không có mông có thể lót, làm được người đẹp dao kéo quả thật rất hoàn mỹ. Lê Phuong. làm phẫu thuật toàn thân sao? Tồn không ít tiền chứ? Mạnh Thiệu Phong thật đúng là chịu chi, làm ra người đẹp dao kéo như vậy mà lại không thể đựng, quả thật chính là lãng phí. Trừ khi Mạnh Thiệu Phong thật sự không ngại bệnh đầy trên người Lê Phuong.

Chỉ là, lỗ mũi đẹp như vậy giống như có chút sai lệch? Tại sao khoe miệng lại có máu, mặt giống như hơi bị rách ra. Khắp nơi trên người đều là vết thương.

“Làm sao cô biết? Rốt cuộc cô là ai? Còn nữa rốt cuộc cô nói gì với Thiệu Phong?” Lê Phuong hung hăng nhìn chằm chằm Trang Nhã Khinh, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Trang Nhã Khinh cũng đã đầu thai N lần.

“Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm. Tôi nói không phải Mạnh Thiệu Phong nói tất cả sao?”

“Cô... làm sao cô biết chuyện này?” Ngay cả Thiệu Phong cũng không biết. Sau khi người phụ nữ kia chết thì cả một thị thể cũng không thấy, ai biết cô còn có đứa bé.

“Cô không biết sao? Chẳng lẽ cô chưa từng thấy qua linh hồn Trang Nhã Khinh bị cô hại chết sao? Cô ấy nói cho tôi biết.”

Nghe được linh hồn Trang Nhã Khinh bị cô ta hại chết, về mặt Lê Phuong có chút hoảng hốt, một lát khóc lớn một lát cười to, hiển nhiên chính là bộ dạng điên rồi. “Trang Nhã Khinh, Trang Nhã Khinh, cô cũng chết rồi tại sao còn không cho tôi hạnh phúc! Đồ đệ tiện, đáng đời cô. Ha ha ha. Hiện tại Thiệu Phong là của một mình tôi, chỉ là của một mình tôi, ai cũng giành không được.”

Trang Nhã Khinh nhìn đáng về điên khùng của Lê Phuong, một chút đồng tình cũng không có.

Thiên Thiên biết tất cả mọi chuyện Lê Phuong làm, đối với Lê Phuong cũng không thể nào đồng tình. Nói nhảm, nếu Nhã Nhã không mượn xác hoàn hồn, không phải Nhã Nhã cùng con của cô chết quá oan, chết không nhắm mắt sao? Đây chính là báo ứng.

Duy chỉ có Bạch Ninh chính là đầu óc mơ hồ, không biết chuyện gì. Chỉ là từ lời của hai người lọt vào tai một điểm mấu chốt, biết người đàn bà điên này hại chết người, là vì một người đàn ông, chính là người đàn ông thường tìm Nhã Nhã một đoạn thời gian trước. Người bị hại chết cũng vừa lúc tên là Trang Nhã Khinh? Đúng là trùng hợp. Loại đàn bà này, không đáng được đồng tình.

Trang Nhã Khinh chẳng những không đồng tình, ngược lại cảm thấy như vậy là quá tiện nghi cho Lê Phuong. Hại chết hai mạng người, sao có thể bởi vì cô ta điên rồi mà bỏ qua cô ta được? Những phụ nữ có lòng mềm yếu khác có thể sẽ, nhưng Trang Nhã Khinh không biết.

Hiện tại thì tốt rồi, vừa đúng cô đã nén một bụng tức, vừa đúng lúc có thể phát tiết một chút.

Trang Nhã Khinh lặng lẽ rút ra hai cây ngân châm, ghim vài cái trên đầu Lê Phuong. Trang Nhã Khinh tuyệt đối không thể nào dùng Long cốt châm ở trên người Lê Phuong, dùng ở trên người cô ta chính là phí của trời, ô nhiễm Long cốt châm

Lê Phuong được ghim vào hai cái liền yên tĩnh lại. Qua vài phút cũng khôi phục lại.

“Cô mới vừa làm cái gì tôi đấy?”

“Châm hai châm, bây giờ đầu còn đau không?”

Lê Phuong nghe Trang Nhã Khinh nói, mới chú ý tới đầu của mình thật sự không đau nữa. Trước đó cô ta thường nhức đầu. Chỉ là không muốn làm cho Thiệu Phong lo lắng, cho nên vẫn không nói.

“Cô còn giúp tôi để làm gì?” Lê Phuong hỏi.

Trang Nhã Khinh thấy Lê Phuong nghi ngờ, đáng về mâu thuẫn liền cười: “Tôi giúp cô sao? Sao không biết tôi cũng sẽ lấy đức báo oán vậy?”

“Có ý gì?”

“Cô biết tại sao Mạnh Thiệu Phong không động vào cô không?” Trang Nhã Khinh cười đến tà ác. Người vây xem xung quanh càng lúc càng nhiều, sóng người vừa mới rời khỏi Thiên Nhã lại tuôn vào chỗ này. Bọn họ phát hiện nơi nào có Trang Nhã Khinh, nơi đó sẽ có kịch hay hoặc có náo nhiệt để xem

"Tại sao?" Lê Phương đột nhiên cảm giác Trang Nhã Kinh trước mặt này thì không chỗ nào che giấu được, chuyện gì của đôi phương cũng biết. Cảm giác như thế khiến trong lòng cô ta toát ra một sự lạnh lẽo, cảm giác nói không nên lời. Giống như là bị bóp chặt cổ họng, tất cả Trang Nhã Kinh đều nắm ở trong tay.

"Tôi nói cô có thể không tin, nhưng tôi cảm thấy tốt nhất cô nên đến bệnh viện kiểm tra một chút thì cô mới có thể tin tưởng."

Tìm Lê Phương dừng lại: "Kiểm Kiểm tra cái gì? Tôi mới kiểm tra, cũng không có vấn đề gì."

"Thật sao? Cô gạt tôi hay là đang lừa mình dối người đây? Lúc bắt đầu anh ta ghét bỏ cô bản, sau khi anh ta đi cùng với tôi đã dường thành thói quen, trở nên hơi thích sạch sẽ đó cô không biết sao? Người đàn bà mà một ngàn người gỏi vạn người cười thì làm sao anh ta có thể còn đựng vào?"

Huống chi, trên người cô còn dính." Lời không nói hết thì mới làm cho người ta tưởng tượng xa xôi, phép như tốt nhất, dẫn người ta đến suy nghĩ sâu xa nhất. Nói xong thì không để ý tới Lê Phương nữa. Cô ta vẫn còn ngờ ngác đứng tại chỗ: "Chẳng lẽ, đó là thật? Thiệu Phong cũng biết?" Đại khái Lê Phương có thể đoán được, ai cũng có một vài điểm không đối. Ngay từ mười năm trước đã phải đi kiểm tra. Khi đó liền xuất hiện vấn đề hơi nhỏ, huống chi lúc ở bệnh viện tâm thần.

Một người phụ nữ qua thời gian nhiều năm như vậy, vẫn luôn có đàn ông, những người đàn ông khác nhau. Sau đó Mạnh Thiệu Phong tiếp nhận Lê Phương, cho Lê Phương ăn mặc ở dùng là, gì cũng có, nhưng Mạnh Thiệu Phong cũng không nguyên ý đựng vào cô ta. Lê Phương gì cũng không thiếu, thiếu chính là đàn ông. Không có đàn ông thì ngày ngày đối khát khó nhịn, cho nên ở bên ngoài Lê Phương vẫn có thể thường mượn phòng cùng đàn ông, đương nhiên là sau lưng Mạnh Thiệu Phong. Nhưng ở bên cạnh có một người đàn ông ưu tú như vậy, đương nhiên Lê Phương vẫn muốn làm cùng Mạnh Thiệu Phong.

Lần đó bị Trang Nhã Kinh bắt gặp, thật ra thì do cô ta dùng chuyện năm đó giành được cảm giác áy náy của Mạnh Thiệu Phong nên anh ta mới làm cùng cô ta. Sau đó lại mới sát thủ giết Trang Nhã Kinh, không biết vì sao Lê Phương luôn nhìn thấy âm hồn của Trang Nhã Kinh ở nhà, cứ thế mãi, Lê Phương bị điên. Người điên chứ thần thể không điên. Sau khi vào bệnh viện tâm thần, Lê Phương nghiêm nhiên trở thành gái trong bệnh viện tâm thần, không, có thể phải nói là gái tinh hoạn. Ở cổ đại phục vụ quan gọi là quan nữ chi, phục vụ lính gọi là quân nữ chi, phục vụ dân chúng gọi là dân nữ chi, phục vụ người bệnh thần kinh thì dĩ nhiên phải gọi là tinh hoạn nữ chi rồi.

Vì vậy, căn bản là chuyện đã định trước, Lê Phương mắc phải các bệnh giới tính cùng với bệnh AIDS. Những người bệnh thần kinh kia chính là xui xẻo, đã vào bệnh viện tâm thần cũng có thể dính vào AIDS, thật là đủ xui xẻo, uống nước lạnh cũng dính kẻ răng.

Lần trước sau khi Trang Nhã Kinh đến dạy dỗ Mạnh Thiệu Phong, anh ta chưa tới tìm Trang Nhã Kinh mà chạy đi kiểm tra chuyện đứa nhỏ trong miệng cô.

Mạnh Thiệu Phong cùng Trang Nhã Kinh làm vợ chồng mấy năm, biết cách nửa năm cô sẽ kiểm tra tổng quát một lần, bảo đảm thân thể khỏe mạnh đều đến bệnh viện đó. Bệnh ít hay đau một chút, tất cả đều đến bệnh viện đó, cho nên Mạnh Thiệu Phong trực tiếp tìm đến bệnh viện đó, tìm được khoa phụ sản.

Trải qua thủ tục nặng nề..., còn có nhét một chút bao tiền lì xì, rốt cuộc Mạnh Thiệu Phong tra ra chuyện năm đó. Sau đó, Mạnh Thiệu Phong nghe bác sĩ nói thì khóc như một đứa trẻ, đứng ở đó gào khóc.

Bác sĩ phụ khoa lúc đầu kiểm tra cho Trang Nhã Kinh cũng không nhận ra Mạnh Thiệu Phong, bởi vì anh ta lại không có theo cô tới kiểm tra, cho nên cũng không nhận ra anh ta. Nhìn Mạnh Thiệu Phong khóc thành cái dạng kia thì có chút không đành lòng: "Anh là ai của cô ấy? Sao khóc thành ra thế này?"

Mạnh Thiệu Phong cũng không trả lời vấn đề của bác sĩ mà dừng lại khóc thút thít, đứng lên, giống như cúi đầu với bác sĩ một cái rồi vội vã rời đi. Anh ta muốn phát tiết một chút, cần vội vàng phát tiết một chút. Vì vậy, hẹn một nhóm bạn bè bình thường lui tới tương đối nhiều hét lớn một trận. Giao tình cũng không sâu, bạn nhậu đơn thuần đúng là có một chỗ tốt, không hỏi tại sao bạn muốn uống rượu, tại sao đau lòng, chỉ cùng bạn sống phóng túng.

Không biết uống bao nhiêu, Mạnh Thiệu Phong mới về nhà. Lê Phương rời nhà cũng nửa tháng đã trở lại.

Lê Phương mới vừa phẫu thuật thẩm mỹ từ nước ngoài trở về, vốn đang đặc biệt khắt trương chờ Mạnh Thiệu Phong trở về nhìn thấy dáng vẻ mới của cô ta xem sẽ có phản ứng gì, không ngờ mở cửa đã nhìn thấy Mạnh Thiệu Phong say bí tỉ.

Sau đó đang tiệc nuôi không thể lập tức để Mạnh Thiệu Phong nhìn thấy dung mạo của cô ta, cô ta đẹp nhiều như vậy, đang lúc tiệc nuôi, còn chưa kịp nói một câu, Mạnh Thiệu Phong liền ném tới một quả đấm, vừa lúc đánh trúng mũi của cô ta.

Vốn là tâm tình Mạnh Thiệu Phong đang buồn bực cực độ, nhìn thấy Lê Phương hại chết vợ anh ta, hại chết đứa con chưa ra đời của anh ta, tại sao có thể không tức giận. Từ trước đến giờ Mạnh Thiệu Phong tự xưng là không đánh phụ nữ cũng bắt đầu đánh Lê Phương.

Không tiếp tục bận tâm ân tình năm đó Lê Phương đối với anh ta nữa, chuyện cô ta làm đã sớm xóa hết tất cả ân tình của cô ta rồi. Huống chi nhiều năm như vậy, đã trả sạch tất cả ân tình của cô ta rồi.

Mạnh Thiệu Phong vừa đánh Lê Phương, vừa mắng vừa khóc, sau đó lại mệt mỏi phải dựa vào cạnh ghế sofa ngủ mất rồi.

Lê Phương lại không dám đứng trong căn nhà này nữa nên liền dọn ra. Thân thể vừa lành một chút đã muốn tìm Trang Nhã Kinh. Nhưng cô không có ở đây, vì vậy rõ ràng cô ta qua lại đây, quyết định ôm cây đợi thỏ, nhất định phải đợi được cô, sau đó giết cô. Đợi chừng mấy ngày, rốt cuộc hôm nay lại để cho Lê Phương tìm được Trang Nhã Kinh. Kết quả, bị ngược vẫn chỉ có cô ta thôi.

Mới vừa lên xe, Trang Nhã Khanh liền nhận được điện thoại của những người quan tâm cô gọi tới. Chuyện lần trước đến đâu có những người quyền cao chức trọng gọi điện thoại tới hỏi thăm, sau đó nói tự điều tra kết quả.

Dịch Nham cùng với Bí thư Lương có thể xác định không phải người cùng ngành làm. Chỗ Mặc Sâm cũng xác định cũng không phải bên xã hội đen, sau đó hỏi tình huống xảy ra ngày hôm nay. Trang Nhã Khanh cũng nói lại tình huống một cách đơn giản, nói phỏng đoán của cô, nếu đối phương không phải giới chính trị vì chuyện này muốn bôi đen Bí thư Lương hoặc là Dịch Nham, cũng không phải là đám côn đồ nhảm chán, côn đồ nhảm chán không làm chuyện này, như vậy Trang Nhã Khanh thay đổi bắt đầu sàng lọc người. Đối phương nhất định là có sức mạnh kinh tế nhất định, quyền lực địa vị, hơn nữa còn rất hận cô. Cuối cùng Trang Nhã Khanh khóa mục tiêu ở trên người Trần Khải và Minh Tâm.

Nhưng Trang Nhã Khanh cảm thấy cơ hội là Trần Khải tính cũng không lớn, bởi vì trải qua nhiều lần tiếp xúc, Trang Nhã Khanh mơ hồ có thể nhận định Trần Khải chính là một con nhà giàu gì cũng không biết, chỉ dựa vào trong nhà, không có một người cha tốt thì trên căn bản cũng không có gì. Dựa vào chính hắn thì ăn phân cũng phải xem có người nguyện ý cho hắn kéo hay không. Trừ khi Trần Khải chợt tìm được người thông minh nghĩ kế cho hắn vẫn tính là được, đây cũng không phải là không thể nào.

Ngược lại, Trang Nhã Khanh càng cảm thấy có khả năng là Trang sức Minh Tâm. Nguyên nhân thứ nhất, lần trước tên côn đồ nói là do Hoàng Bột mời tới. Có tiền án. Tiếp nữa, trang sức Thiên Nhã có thể làm lớn như vậy, tuyệt đối người sau lưng nhất định có quyền thế, hơn nữa còn phải có tiền là chắc chắn. Có đủ điều kiện. Mấy ngày nay, trên căn bản trang sức Thiên Nhã lần át danh tiếng Trang sức Minh Tâm, cho nên Trang sức Minh Tâm có động cơ. Cụ thể là gì thì vẫn phải cẩn thận điều tra một chút mới biết. Nhưng hai người này chắc chắn là có hiểm nghị lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Trang Nhã Khanh xảy ra chuyện, Cố Triệt muốn bỏ trốn

Trang Nhã Khanh suy nghĩ một chút, hay là trước tiên không cần vội vàng quản chuyện này, chuyện cô và Cố Triệt mới quan trọng nhất.

Nhưng bây giờ thật sự hoàn toàn không có đầu mối. Trang Nhã Khanh cảm thấy rất thất bại, trước nay chưa từng thất bại. Cố Triệt, liên lạc Cố Triệt không được, rốt cuộc vị hôn thê đó là thần thánh phương nào cũng không biết. Bây giờ Trang sức Thiên Nhã cũng không có một chút đầu mối, thật sự Trang Nhã Khanh bỗng muốn tìm phương thức gì đó để phát tiết một chút buồn bực trong lòng mình.

Đưa xe? Thật không có ý nghĩa, trên căn bản ở khu vực thành phố A tìm không được đối thủ, trừ khi là vua đua xe, nói không chừng cô còn có một chút hứng thú. Nếu không, đi nhảy Bungee? Nhảy Bungee... Cảm giác kích thích thật sự tốt hết lời để nói. Từ trên trời cao rơi xuống, không trọng lượng, còn có hồi hộp. Vốn định chơi nhảy Bungee cùng Cố Triệt, không ngờ lại. Xem ra vẫn phải tự đi rồi.

Trang Nhã Khanh nói làm là làm liền, tìm một nơi nhảy Bungee, vị trí lại tốt. Bốn phía phong cảnh cũng rất đẹp, vách núi cao dựng đứng, những cây tùng già, quả thật giống hệt như vẽ. Cũng không biết sao ông chủ của nơi nhảy Bungee tìm được chỗ này. Chỉ là nơi này tự nhiên hơn những nơi khác rất nhiều, nhân viên tương đối ít, cho nên vẫn có rất nhiều người không yên tâm. Lỡ như xảy ra chuyện gì, thật sự cũng không có bảo đảm.

Cảm giác không biết kích thích làm Trang Nhã Khanh thích. Huống chi, người khác dám nhảy ở chỗ này, vẫn có bảo đảm an toàn. Không đúng thì đã sớm sụp đổ không phải sao.

"Thưa cô, hai người sao?" Người phụ trách đi tới, nhìn hai cô gái yêu điệu là Trang Nhã Khanh cùng Mạc Thiên, thật sự không tin là hai cô bé dám trực tiếp chạy tới chơi trò chơi cực hạn như vậy. Nơi này cũng không phải chưa từng có người tới, đại đa số đều là đàn ông có lá gan tương đối lớn đưa vợ hoặc là bạn gái tới đây. Bình thường những cô gái nhìn cũng không dám nhìn từ trên này xuống phía dưới. Không lay chuyển được bạn trai của mình nên vẫn cần răng cùng bạn trai nhảy xuống, có người thật sự không muốn cho nên vẫn ở phía trên xem. Đây không giống vậy, rồi rầm chính là chỗ này.

"Tôi nhảy, cô ấy không nhảy." Trang Nhã Khanh nói. Làm sao dám để Thiên Thiên nhảy, cô không muốn sống nữa sao. Nếu như trong bụng không có đứa nhỏ thì còn may ra, có đứa nhỏ thì trò chơi hơi kích thích một chút cũng không thể chơi, đừng nói nhảy Bungee.

Mang theo Thiên Thiên đến không phải là bởi vì Thiên Thiên nhất định cùng đi theo, nói không yên tâm một mình cô. Thật là, có gì không yên tâm, một mình chạy đến nước R cũng không phải là an toàn trở lại sao.

Chỉ là Thiên Thiên ở đây cũng tốt. "Cậu cầm đồ giúp mình, đứng xa một chút, không nên nhìn, đừng dọa cháu của mình đấy." Trang Nhã Khanh dặn dò.

Trang Nhã Khanh là một cô gái bốc đồng, nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, cho nên cô muốn nhảy thì liền nhảy.

Nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn còn đang dụ dỗ bạn gái mình cùng nhảy, Trang Nhã Khanh cười cười. Nhớ trong phim Titanic, hai người Rose cùng Jack đứng ở đầu thuyền, ôm ấp, lúc nói youjump, ijump, Trang Nhã Khanh thật cảm thấy đây là tình yêu xinh đẹp nhất, tình yêu lãng mạn nhất. Nếu như bỏ qua sự thật hai người sắp chết đi. Đến lúc đó cùng chết đi vậy cũng không sai, cũng không phải là chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Cho nên, vốn muốn cùng Cố Triệt cùng nhảy, sau đó cùng nói lời kịch đẹp đó rồi nhảy xuống, đó là chuyện tình thật đẹp. Chỉ là còn chưa kịp nói. Bên kia người con trai nói: "Chẳng lẽ chút này em cũng không muốn nhảy cùng anh sao? Không phải là nói có thể chết vì anh sao, anh lại không để em chết. Đây không phải là nhảy núi, không phải tìm cái chết, chỉ là một trò chơi, nhảy xuống chúng ta vẫn có thể đi lên." Người con trai dụ dỗ người con gái.

Cô gái do dự liếc mắt nhìn bên ngoài, sau đó vẫn lắc đầu. "Không được, cao như vậy, em sợ. Anh cũng không cần đi có được hay không, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"

"Lá gan em sao nhỏ như vậy, anh cũng đã nói trước kia anh hay tới chỗ này chơi, có bảo đảm an toàn, không cần lo lắng những vấn đề đó."

"Nhưng vẫn rất kinh khủng."

"Không cần sợ, đến lúc đó em ôm thật chặt anh, anh sẽ bảo vệ em. Cho dù có gì ngoài ý muốn thì chúng ta cũng đi chung với nhau không phải sao? Anh cũng không thể bỏ lại em."

Trang Nhã Kinh cười, chợt nghĩ tới bị dụ dỗ nhảy xuống hình như cũng thật tốt. Chỉ là, nếu như là cô và Cố Triệt cùng đi sẽ là cảnh tượng như thế nào đây? Có thể hai người đều mang theo thái độ đùa giỡn cùng với nụ cười hay không hay dễ dàng liền nhảy xuống? Nói không chừng sẽ là như vậy.

"Nhã Kinh, nếu không cậu cũng không cần nhảy, thật sự rất nguy hiểm."

"Nhưng rất kích thích. Cậu sợ cũng đừng nhìn."

Trang Nhã Kinh ôm lấy Mạc Thiên, "Mạc Thiên không cần phải lo lắng, mình sẽ không có vấn đề gì đâu". Sau đó trang bị tốt tất cả, đi tới mép vách đá.

Độ cao cũng không phải quá cao, có thể quá cao là do không khống chế được thôi. Trang Nhã Kinh nhìn xuống phía dưới, kiểm tra các biện pháp có an toàn hay không, làm xong tất cả, mức độ vững chắc của sợi dây..., những thứ này vẫn phải kiểm tra xong. Cô là người chứ không phải thần thánh, có chuyện ngoài ý muốn cũng không thể xuất hiện kỳ tích lần nữa đâu. Trang Nhã Kinh không nhận ông trời chiếu cố cô như thế.

Chớp mắt nhảy xuống, giống như Trang Nhã Kinh còn nghe chàng trai kia dụ dỗ cô gái, nói: "Em xem, người ta cũng gần tuổi em cũng dám nhảy một mình, anh yêu em mà, có gì phải sợ." Tại sao cô có thể bằng tuổi cô ấy được, xem ra ít nhất cô bé kia cũng hai mươi, cô gieo họa còn chưa đến mười tám đấy. Trang Nhã Kinh nghĩ.

Thật ra thì cũng bởi vì Trang Nhã Kinh cũng không hy vọng nhìn bản thân rất ngại thẹn, vẫn luôn trang điểm để cho cô nhìn thành thực một chút, quyến rũ một chút.

Cho nên, Cố Triệt biết vị hôn thê của anh muốn gả đi trước mười tám tuổi, sau khi thấy Trang Nhã Kinh trang điểm, thật không giống chưa đầy mười tám, huống chi vóc người Trang Nhã Kinh như ma quỷ, cô gái chưa tới mười tám không trở mã tốt như vậy. Cho nên Cố Triệt chưa từng liên hệ hai người với nhau. Anh cũng không hỏi qua số tuổi cô.

Trong nháy mắt Trang Nhã Kinh vẫn có chút hoài nghi. Vị hôn phu là nhà họ Cố, Cố Triệt lại họ Cố. Hơn nữa có cảm giác thân phận gia tộc Cố Triệt cùng vị hôn phu vô duyên thật không sai biệt lắm. Nhưng ý nghĩ như vậy lóe một cái rồi mất. Chớ nói chi sau khi trở lại nghe Phá Trần xác minh nói vị hôn phu tên là Cố Từ Tân, hơn nữa còn có tuổi chừng bốn mươi, hơn nữa còn là một người đàn ông bất lực. Trang Nhã Kinh thấy không nên nghĩ đến Cố Triệt cùng Cố Từ Tân liên hệ với nhau. Dù sao Trang Nhã Kinh tin tưởng người khác lừa cô thì Phá Trần, Tiểu sư huynh của cô cũng sẽ không lừa cô.

Mọi người nói, lúc mỗi người ở trên không rơi xuống, trong đầu cũng sẽ hiện ra chuyện khiến mình vui vẻ nhất, khó qua nhất, khó quên nhất.

Lúc Trang Nhã Kinh rơi xuống cũng thế.

Trang Nhã Kinh nhớ tới trước đây lúc yêu Mạnh Thiệu Phong, lúc kết hôn cùng với lúc phát hiện Mạnh Thiệu Phong ở bên ngoài rồi lúc bị Phá Thương giết chết. Nhưng Trang Nhã Kinh nghĩ tới nhiều nhất vẫn chuyện sau khi sống lại. Từng chút từng chút ở Lăng Thiên Môn, chuyện xảy ra mấy ngày gần đây.

Vẫn còn đang nhớ, Trang Nhã Kinh đột nhiên giật mình, mở mắt đang nhắm.

Phía trên, người phụ trách thấy sợi dây chợt đứt mất, không biết nên làm sao mới phải. Đây cũng không phải đứt tự nhiên, vừa nhìn chính là bị cắt đứt. Nhưng người ta vẫn không có khả năng tự cắt sợi dây của mình? Làm sao bây giờ? Nơi này té xuống thì phải xảy ra án mạng. Mặc dù ở phía dưới cùng còn có một tầng các biện pháp bảo vệ, phạm vi rất lớn phía dưới đều lắp lưới đệm. Không phải nơi quá cao té xuống thì rơi vào trên đó cũng sẽ không có vấn đề quá lớn. "Nhanh lên, mau liên lạc nhân viên an toàn phía dưới. Hồi một chút xem có cô gái trẻ tuổi rớt xuống hay không?"

"Dạ dạ dạ." Chợt gặp được vấn đề này, ai không khẩn trương. Xảy ra mạng người, công ty của bọn họ chính là xong rồi. Hiện tại chính là thời kỳ mấu chốt, sao gặp vấn đề như vậy được.

Mạc Thiên cũng sợ ngây người, nhìn sợi dây bị đứt trong tay người phụ trách, bụng chợt đau. "Nhã Kinh. A. Tôi. . . tôi đau bụng." Mạc Thiên ôm bụng kêu to, mồ hôi lạnh càng không ngừng toát ra từ trán.

Người phụ trách thấy vậy càng thêm hoảng hốt. Đây là chuyện gì? Chuyện vừa rồi còn chưa có giải quyết xong, hiện tại lại tới một người đau bụng. Nhớ cô gái vừa rơi xuống hình như có nhắc tới trong bụng cô gái này còn có đứa bé. Xong rồi, hiện tại. "Nhanh lên, người mau tới chờ cô gái này đi

bệnh viện. Nhanh lên một chút. Gọi người thông báo ông chủ một tiếng." Khuôn mặt người phụ trách đều là mồ hôi nước, còn khoa trương hơn cả Thiên Thiên.

Lấy khăn giấy ra, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên đầu.

Cặp tình nhân bên cạnh nhìn thấy đã xảy ra chuyện, cũng không cãi nữa, cậu con trai kia cúi đầu đi theo cô gái. Vốn cho là thật sự không có chuyện gì, không ngờ lại xảy ra chuyện. Cũng may có Tiểu Thiên vẫn không để cho cậu ta nhảy, nếu không nếu như bọn họ nhảy thì hậu quả.

Người đi liên lạc phía dưới thì nói rằng là không liên lạc được người. Cũng không biết người đi đến nơi nào rồi, điện thoại không ai nhận.

Người phụ trách kia nghe càng thêm nóng nảy. Người liên lạc không được, vậy làm sao bây giờ?

"Nhanh lên, nhanh đưa người xuống dưới tìm một chút đi."

"Vâng" Người phụ trách đi qua nhìn túi xách Trang Nhã Kinh còn có Mạc Thiên để lại, vừa mới chuẩn bị mang đến bệnh viện thì nghe thấy chuông điện thoại di động vang lên. Lúc đầu anh ta cũng không có nhận, nhưng mà đối phương gọi không ngừng, cho nên liền nhận.

"Nhã Nhã, sao không nhận điện thoại? Em ở đâu?" Là Phá Trần.

Người phụ trách nghe đối phương thân mật gọi thì nghĩ đến đây là bạn trai cô gái kia. Anh ta muốn cười, chính là cười gượng hai tiếng cũng có thể. Nhưng anh ta phát hiện mình thực sự cười không nổi: "Xin chào. Xin hỏi anh tìm cô Trang Nhã Kinh sao?"

"Cậu là ai? Nhã Nhã đâu?" Nghe được giọng đàn ông xa lạ, trực giác Phá Trần cảm thấy rất kỳ quái. Giọng nói này không thể nào là Cố Triệt, bạn trai Nhã Nhã.

"Cô ấy...Chúng tôi vẫn còn đang tìm cô ấy."

"Tìm cô ấy? Đã xảy ra chuyện gì?" Giọng Phá Trần gia tăng.

"A... Đúng vậy, cô Trang Nhã Kinh đến chỗ chúng ta nhảy bungee, sau đó, sợi dây đứt." Lười người phụ trách vẫn chưa nói hết đã bị tiếng rống giận dữ phá mưng nhĩ của Phá Trần cắt đứt.

"Sợi dây đứt? Các người làm ăn cái gì? Kinh doanh gì mà có thể để sợi dây đứt? Các người ở đâu?" Trong quá trình nhảy Bungee sợi dây đứt! Vẫn có thể nói cho anh biết một tin tức không may hay sao?

"Vị tiền sinh này, chúng tôi đã phái người đi xuống tìm cô Trang Nhã Kinh. Xin bình tĩnh đừng nóng?"

"Bình tĩnh đừng nóng cái rắm. Các người ở đâu?"

"À.....núi Minh."

Phá Trần cúp điện thoại đi đến thẳng núi Minh. Phá Trần mới vừa tắt điện thoại, người phụ trách vẫn chưa để điện thoại di động lại thì điện thoại lại vang lên. Vẫn là điện thoại di động này: "A lô, chào cậu." Cậu khỏe chứ tôi không khỏe.

*Vì trong tiếng Trung: "Xin chào" và "Cậu khỏe không" phát âm giống nhau.

"Cậu là ai? Nhã Nhã đâu?" Hạ Tĩnh Thiên không biết làm sao, chợt muốn gọi điện cho Trang Nhã Kinh. Không ngờ là một người đàn ông nghe điện thoại. Không phải là bạn trai Nhã Nhã chứ?

"À...Cô ấy nhảy bungee ở chỗ chúng tôi, sợi dây đứt, phía dưới vốn sắp xếp nhân viên cũng không có rồi, chúng tôi đang phải người tìm kiếm cô ấy." Người phụ trách nói một hơi cũng không để bị cắt ngang. Muốn nói gì chờ anh ta nói xong rồi hãy nói.

"Địa điểm." Giọng Hạ Tĩnh Thiên trở nên nghiêm túc.

"Núi Minh." Điện thoại ngắt. Mới ngắt thì điện thoại lại vang lên. Người phụ trách này nhìn điện thoại vẫn không ngừng chấn động, muốn khóc. Đây rốt cuộc là người nào? Sao mà nhiều điện thoại gọi tới như vậy? Ông xã? Lần này là ông xã cô ấy gọi điện tới sao? Hai người lúc này lại là người nào? Bây giờ không phải là lúc nghĩ đến vấn đề này.

Như vậy cú điện thoại này là nhận hay không nhận? Đang lúc người phụ trách này do dự, điện thoại tự động tắt. Sau đó lại vang lên vẫn là ông xã. Cẩn rằng, dù sao nhất định phải đối mặt, chết sớm siêu sinh sớm. Điện thoại vừa mới thông, người phụ trách cũng không chờ đối phương nói chuyện, trực tiếp tuồn ra toàn bộ. "Cô Trang Nhã Kinh ngã Bungee ở chỗ chúng tôi, sợi dây bị đứt, người phía dưới cũng không liên lạc được, chúng tôi đang phải người tìm kiếm cô ấy, nơi này là núi Minh." Lần này khai báo rõ ràng rồi. Cô Triệt nghe người phụ trách nói, không nói gì liền cúp điện thoại. Chuyện gì xảy ra? Nhã Nhã, nhảy Bungee xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Nhã Nhã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi! Núi Minh.

Cố Triệt lập tức cầm chìa khoá xư của mình lên, chạy đến núi Minh.

Ông chủ chỗ nhảy Bungee cũng tới, về mặt vội vã chạy tới, nhìn thấy người phụ trách kia thì đổ ập xuống chửi mắng một trận: "Cậu làm sao thế, không phải nói các biện pháp an toàn nhất định phải làm tốt sao? Có phải câu chề tôi tiền quá nhiều không đi thường hay không? Một mạng ít nhất phải bồi

thường mấy mươi vạn, cậu có bồi thường không?”

“Ông chủ, tôi nghĩ cũng phải ngoài ý muốn, cũng không phải là các biện pháp an toàn của chúng ta không làm tốt.” Người phụ trách Vương Tiến cầm đầu dây cho ông chủ nhìn, nhưng căn bản là ông chủ cũng không nhìn, ngược lại đẩy sợi dây ra.

“Tôi quản cậu làm gì. Không phải ngoài ý muốn là gì? Chẳng lẽ là bị người ta cắt đứt hay sao? Dù là bị người ta cắt đứt thì chúng ta không bảo vệ tốt, không làm tốt các biện pháp an toàn, chính là vấn đề của chúng ta, sao cũng không trốn tránh được. Nhẹ thì thường tiền, nặng thì ngồi tù, cậu chờ ngồi tù đi. Ông chủ nói xong, sau đó nhìn xung quanh một chút, ngoài người phụ trách thì toàn bộ người còn lại đều không có ở đây.

“Bọn họ đâu?”

“Đi xuống tìm người rồi.”

“Phía dưới không phải có sắp xếp nhân viên sao?”

“Liên lạc không được.” Bốp, Vương Tiến đáng thương lại bị tát một tát. Anh ta có làm gì tội lỗi đâu, l?ại gặp phải chuyện như vậy? Đòi này đã làm chuyện xấu nhưng mà chỉ có một phụ nữ khác sau lưng vợ thôi, chính là như vậy mà thôi, ông trời không đến nỗi trừng phạt anh ta như vậy chứ. “Đây là túi của ai?”

“Hai cô gái kia”

“Hai? Té xuống hai người

?” Âm thanh của ông chủ tăng lên N lần.

“Không phải, té xuống một, một người không nhảy.” Vương Tiến giải thích, nhìn thấy mình bộ dạng ông chủ thả lỏng. Vương Tiến nói tiếp: “Chỉ là cô ấy nghe tin cô Trang Nhã Khanh té xuống thì bị dọa đến vào bệnh viện, có thể là đã động đến thai khí.”

“Có con sao?”

“Dạ, có lẽ vậy.”

“Chuyện này tôi mặc kệ, cậu xử lý.” Dù sao chỗ này chẳng qua là ông ta nhất thời nổi hứng, sau lại bắt đầu si mê bowling nên cũng không trông nom nơi này nữa, ném tất cả mọi chuyện cho Vương Tiến nên Vương Tiến vẫn luôn xử lý, trên căn bản ông ta không có để ý qua, chẳng qua là một ông chủ trên danh nghĩa mà thôi. Sớm biết xảy ra sự việc này, ông ta còn giữ lại dụng cụ làm gì? Chơi rồi không bỏ đi, sao lại còn phải tận dụng mở một nơi nhảy Bungee? Ném củ khoai lang phồng tay ra ngoài, người cũng rời đi.

Vương Tiến khóc không ra nước mắt nhìn ông chủ rời đi như vậy, anh ta thật sự cũng muốn giống như ông chủ, trực tiếp hất tay rời đi, cái gì cũng không trông nom. Nhưng có khả năng sao? Có khả năng sao?

Điện thoại lại vang lên, là điện thoại của một người khác.

"Ồ đâu vậy?" Mạc Minh Vọng thật sự không nhịn nổi, vẫn chủ động gọi điện thoại cho Mạc Thiên Thiên. Thôi, mình là đàn ông, nhường một chút có sao đâu. Nhưng người phụ nữ đáng chết này, lâu như vậy cũng không liên lạc, đây là ý gì?

"Nhất bệnh viện."

"Bệnh viện? Bệnh viện nào? Cậu là ai?"

"Tôi, anh cũng không nên hỏi tôi là ai, cô ấy ở bệnh viện Nhất. Là khoa phụ khoa." Sao âm thanh của người gọi điện cho hai cô gái này đều làm anh ta nghe không tự chủ được cảm thấy kinh hồn bạt vía đây?

Mạc Minh Vọng cúp điện thoại, ôm lấy Tiểu Viêm lái xe đến bệnh viện Nhất ở thành phố A..

"Cha, sao thế? Bệnh viện gì?"

"Hình như mẹ con vào bệnh viện."

"Hả? Mẹ thế nào?" Tiểu Viêm nghe mẹ vào bệnh viện nên rất là lo lắng. Mặt nhăn như bánh bao, xem ra thật sự rất lo lắng.

"Không rõ lắm."

Bên này, Phá Trần chạy tới đỉnh núi Minh đầu tiên. Nhìn thấy nơi nhảy Bungee, nơi này chỉ có một mình Vương Tiến ở đây, đương nhiên Phá Trần vọt tới, xóc lên cổ áo Vương Tiến nhắc anh ta lên, chân cũng đã cách mặt đất. "Nói, Nhã Nhã đâu?"

Vương Tiến bị ghim ở cổ, khó thở chứ đừng nói là nói chuyện. Chỉ có thể nhin chỉ cho Phá Trần vị trí Trang Nhã Khanh rơi xuống.

Die nda nl equ ydo n

Phá Trần tùy ý ném Vương Tiến một cái, xông về nơi rơi xuống. Phá Trần cũng không quan nhiều như vậy, Nhã Nhã rơi xuống, đương nhiên anh cũng muốn đi xuống. Đùng hiểu lầm, không phải Phá Trần cho là Trang Nhã Khinh rơi xuống chết rồi nên anh cũng muốn nhảy xuống tìm cái chết. Phá Trần nhìn một chút, nơi này là tương đối dốc, trên căn bản không có điểm tựa, sao có thể đi từ nơi này xuống đó.

Tất nhiên, nếu chỗ nhảy Bungee không dốc, nếu chỉ có góc bảy mươi độ, vậy khi nhảy xuống thì sợi dây còn chưa thả hết thì cũng đã bay tới thân núi rồi.

"Có thể đi xuống từ chỗ nào?"

Vương Tiến chỉ một con đường, lúc bọn họ đi xuống sắp xếp đều đi xuống từ chỗ này.

Phá Trần không nói hai lời liền trực tiếp đi xuống từ chỗ đó. Nếu Vương Tiến là người có tâm muốn hại Phá Trần, tùy tiện chỉ một đường chết cho Phá Trần, nói không chừng Phá Trần cũng sẽ không chút do dự trực tiếp đi xuống. Bởi vì ở trong mắt Phá Trần, không có gì quan trọng hơn an toàn của Trang Nhã Khinh. Rất nhanh, Hạ Tĩnh Thiên cũng chạy đến. Nhìn thấy Vương Tiến, lại giống hệt như Phá Trần niu lấy cổ áo của Vương Tiến xách lên, cũng nói. "Nhã Nhã đâu?"

". . . ." Vương Tiến chỉ cho Hạ Tĩnh Thiên chỗ mới vừa nói với Phá Trần. Chưa kịp nói ra ý là có thể đi xuống dưới từ chỗ bên kia.

Hạ Tĩnh Thiên đi đến chỗ Vương Tiến chỉ cho anh nhìn một chút, sau đó ném Vương Tiến một cái rồi đi tới đó.

Vương Tiến từ dưới đất bò dậy, phui bụi trên người một cái, lắc đầu, trong nháy mắt hít thở không thông thì lòng vẫn còn sợ hãi. Nhưng trong lòng vẫn không nhin được nghĩ. "Xem ra hai người đàn ông này cũng không phải quá cường tráng, sao hơi sức lớn như vậy? Mình nói ít cũng có một trăm năm mươi cân (khoảng 75 kg), một tay nhẹ nhàng đã nhấc mình lên, lợi hại."

Lúc Phá Thương chạy tới đỉnh núi Minh Trường Thanh, còn chưa đi tới trước mặt Vương Tiến, Vương Tiến liền làm tốt lắm chuẩn bị ứng phó. Ôm lấy cổ của mình, cảnh giác nhìn Phá Thương, phòng ngừa Phá Thương cũng trực tiếp nhấc anh ta lên. Mới vừa trải qua hai người, Vương Tiến đã đưa ra một kết luận, quả nhiên là vật hợp theo loài, người chia theo nhóm. Cô gái Trang Nhã Khinh có sắc mặt không đối liền nhảy xuống, còn có lại người đàn ông tuấn mỹ hơi sức rất lớn lúc này đều nói cho anh ta một cái đạo lý, quả nhiên đều là người mạnh mẽ. Cho nên bây giờ chạy tới chắc cũng giống vậy, hướng chi xem ra còn khỏe mạnh hơn hai người lúc này.

"Cô ấy té xuống từ đây, bên kia có đường có thể đi xuống tìm người." Vương Tiến lập tức khai báo hai vấn đề quan trọng.

Phá Thương quét một vòng Vương Tiến, sau đó nhìn nói Trang Nhã Khinh rơi và túi xách Mạc Thiên. Phá Thương mới nhớ tới lúc tiểu sư muội Nhã Nhã đi khỏi còn có một người cũng không ở nơi nào. "Thiên Thiên đâu?"

"Đầu bụng, chúng tôi đã chở cô ấy đến bệnh viện."

Phá Thương gật đầu, sau đó bắt đầu đi xuống con đường Vương Tiến chỉ.

Sau khi Vương Tiến nhìn Phá Thương đi xuống, hoàn toàn không thấy được người nữa thì lúc này mới vỗ vỗ lồng ngực của mình, thật là bị hù chết. Tưởng là trực tiếp bóp cổ của anh ta chứ. May mà không có.

Hôm nay thật đúng là bị kinh sợ quá nhiều.

Tuy nói là một con đường, nhưng tổng thể mà nói vẫn là dốc đứng. Chỉ là tốt hơn là chỗ nhảy xuống thẳng đứng bên kia một chút. Con đường này đối với Phá Trần, Phá Thương còn có Hạ Tĩnh Thiên mà nói thì đó hoàn toàn không có vấn đề. Đi rất chắc chắn, giống như là đi đường bằng. Chỉ là bởi vì trong lòng nóng nảy cho nên vẫn phải nhanh rất nhiều, cơ hồ là chạy. Bình thường đều biết, đường càng dốc thì càng đứng không vững. Mà lúc đi xuống thì bình thường đều sẽ có tốc độ rất nhanh, bởi vì căn bản không chậm được, chân không vững vàng.

Tốc độ của ba người là không xê xích nhiều. Cho nên vẫn duy trì tình thế Phá Trần ở phía trước, Hạ Tĩnh Thiên ở giữa, sau đó Phá Thương ở phía sau nhất. Chỉ là một người được sắp xếp đi xuống tìm kiếm Trang Nhã Khinh vẫn còn đang trên đường, nắm trên nhánh cây hoặc leo dây từ từ đi xuống dưới, tốc độ chậm không thể chậm.

Đúng thế, Trang Nhã Khinh cũng không phải là gì của bọn họ, bọn họ gặp như vậy làm gì. Hơn nữa, trừ chuyện cũng không phải bọn họ phụ trách, bọn họ chỉ đi làm chỗ này mà thôi, xảy ra chuyện cũng không có trực tiếp liên hệ cùng bọn họ. Cho nên nói, cần gì chạy nhanh như vậy, trước tiên nếm đảm bảo an toàn của mình mới xem là quan trọng nhất.

Vì nhìn thấy tình hình như vậy. Một người ở trước mặt chậm rãi đi xuống dưới, sau đó, tốc độ Phá Trần rất nhanh đi qua từ bên cạnh họ. "Mới vừa có người đi qua bên cạnh chúng ta sao?"

"Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác có một trận gió thổi qua."

"Nơi này còn có người xuống dưới sao?"

"Không biết, ban ngày cũng có thể xuất hiện quỷ chứ."

Mấy người nói xong thì vẫn đi xuống dưới. Tất cả mọi người đều là đàn ông, ai có thể sẽ bởi vì một câu nói đùa liền sợ được không dám đi xuống dưới, vậy sau này mình còn mặt mũi gì? Nhất định sẽ bị cười nhạo là người nhát gan. Có sợ hãi mà quý thì người cùng nhắm mắt đi xuống dưới. Lúc này có khả

năng là một trận gió thổi qua mà thôi, có thể cũng không phải ma quỷ gì, dù sao ở đây cũng nhiều người như vậy, cũng không có gì đáng sợ.

Nhất gan một chút thì an ủi mình như vậy, sau đó tiếp tục đi xuống dưới.

Trong chốc lát, lại một trận gió thổi qua.

“Cảm thấy không, lại có một trận gió từ thổi qua bên cạnh chúng ta đây.”

“Ừ, sẽ không thật sự có cái kia chứ...”

“Không thể nào, đừng tự hù dọa mình, ban ngày có quỷ gì.” Sau đó, trong chốc lát, Phá Thương tới. Nhìn thấy đội người, Phá Thương cố gắng làm động tác chậm dần một chút, tận lực không cần trượt quá nhanh. Sau đó, rốt cuộc lần này bọn họ thấy rõ là người đi qua. Độ dốc cùng xung lượng quả nhiên là rất lớn, tốc độ đi xuống còn nhanh hơn bạn Phá Trần dùng hết toàn lực chạy trên đất bằng bình thường gấp mấy lần. Cho nên, mấy người này lại không tập trung lực chú ý nhìn thấy Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên đi qua, chỉ tưởng một trận gió thổi qua.

Rất nhanh, Phá Trần, Hạ Tĩnh Thiên, Phá Thương đã đến chân rồi.

Một đội người kia còn ở phía sau chậm chạp đi về phía trước.

Chính là tốc độ này của bọn họ, nếu Trang Nhã Kinh thật sự có chuyện gì xảy ra, nếu như quả thật bị thương, chảy máu, không có Phá Trần bọn họ đến thì dù là vận khí cô tốt không có bị ngã chết cũng sẽ bởi vì không được cấp cứu kịp thời mà chết haizzz. Quả nhiên chính là việc không liên quan đến mình thì vắt giò ngồi xem, cần gì vì người không liên quan quá liều mạng.

Ba người cũng không có thương lượng, Phá Trần tới dưới trước liền bắt đầu tìm người trước. Hạ Tĩnh Thiên đến cũng trực tiếp tìm người, Phá Thương cũng thế.

Mặc kệ như thế nào, tìm được người trước mới là chuyện quan trọng nhất.

Thần kinh có chút căng ra, dù là bọn họ ba người tin tưởng năng lực Trang Nhã Kinh như thế nào đi nữa, nhưng vẫn rất có thể xảy ra chuyện bất ngờ ngoài ý muốn. Đừng nói là lúc nhảy Bungee có ngoài ý muốn, còn kinh khủng hơn đi xe. Ít nhất đua xe có thể nắm toàn bộ nhanh chậm trong tay mình.

Lúc Cố Triệt chạy tới núi Trường Thanh vẫn có chút chậm. Dù là hai thành phố cũng không phải quá xa, nhưng cũng là khoảng cách hai thành phố, tới đây vẫn cần thời gian nhất định mặc dù lúc Cố Triệt đến đây là nhanh nhất rồi.

Cố Triệt đi lên, Vương Tiến đã không còn ở đó, phía trên này không có bất kỳ ai. Cố Triệt đi qua, nhìn sợi dây đứt một chút. Xem từ đầu dây, là dùng vật sắc bén cắt không sai. Hơn nữa xem ra chiều dài sợi dây này cũng xấp xỉ độ cao này. Cảm giác chiều dài này là Nhã Nhã tự cắt đứt.

Nhưng tại sao lúc Nhã Nhã muốn nhảy Bungee lại cắt đứt sợi dây? Bởi vì anh chia tay, nên Nhã Nhã nghĩ không thông, mượn một cơ hội cắt sợi dây tự sát sao?

Cố Triệt không tin Nhã Nhã có thể làm như vậy. Mặc dù trong lòng rất hồi hộp, rất lo lắng an nguy của Nhã Nhã, nhưng là anh vẫn cảm thấy biết rõ một chút trước, ít nhất không cần tự làm đầu óc choáng váng tốt hơn.

Giống như là người xưa đã nói, ngồi mài dao cũng không làm mất kỹ thuật đến cùi. Cho nên, chẳng qua Cố Triệt anh làm trình tự làm việc mài dao.

Cố Triệt cẩn thận kiểm tra mỗi một đoạn sợi dây, phát hiện một vấn đề. Lại phát hiện trên căn bản ở giữa sợi dây cũng muốn đứt rồi. Từ dấu vết nơi này thì xem ra là bị người ta động tay rồi.

Cố Triệt tìm một con đường gần hơn, thật ra thì cũng không phải là đường, bởi vì không người nào dám từ vị trí đó đi xuống. Thử cũng không có thử một chút nên cũng không có nhìn một chút xem chỗ này dính hay không dính đã trực tiếp đi xuống. Tới đây có bốn người, không có ai phát hiện, dĩ nhiên khoảng cách xa như vậy muốn phát hiện cũng không thể dễ dàng. Cũng không có ai phát hiện trên ngọn núi nổi tiếng bên cạnh có mấy người đang cầm ống nhòm quan sát hết tình huống bên này. Trong đó bao gồm đôi tình nhân trẻ tuổi lúc trước.

Mấy người nhìn tình huống bên này, ánh mắt khó nén được hưng phấn.

Một người phụ nữ trong đó ăn mặc rất thực nữ, rất quý để ống nhòm trong tay xuống, sau đó ôm lấy người đàn ông bên cạnh, hôn lên. Sau khi một cái hôn với cách thức hôn tiêu chuẩn thật dài kết thúc, cô ta mới chậm rãi nói: “Em biết người phụ nữ đau bụng kia.” Mạc Thiển đã lâu không gặp, đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nhã Nhã, tới đây cho anh ôm đi

Đầu tiên Trang Nhã Khanh đã nhận ra có chuyện gì đó không đúng. Sợi dây bị người động tay động chân. Trong đầu Trang Nhã Khanh nghĩ ra câu này.

Nhưng bây giờ người đang lơ lửng trong không trung, Trang Nhã Khanh đạt tới điểm thấp nhất, sau đó lại bị bật trở về. Trong nháy mắt bật trở về, Trang Nhã Khanh vượt lên cắt đứt sợi dây trước. Muốn đứt vẫn phải đứt trong của cô mới được. Địch thân cắt đứt thì ít nhất cô còn có chuẩn bị, vẫn có thể nắm giữ thời gian cùng với địa điểm cao nhất. Nếu là "tự nhiên" đứt, như vậy thì ai biết đứt lúc nào.

Trong nháy mắt bật về, Trang Nhã Khanh dung dao găm tùy thân của cô cắt đứt sợi dây, sau đó mượn quán tính, bay qua cây mây bên cạnh. Đã nói rồi, đây là tương đối tự nhiên, trên căn bản không có bao nhiêu người có khinh công gì đó, cho nên, có cây mây bên cạnh rất bình thường.

Trang Nhã Khanh từng học khinh công, làm được cũng tương đối dễ dàng.

Chỉ là Trang Nhã Khanh học khinh công cũng không giống như khinh công trong phim cổ trang truyền hình, có thể đi trên nước, bay một cái rất xa, giống như là có cánh có thể bay. Trang Nhã Khanh học khinh công đã đến cực hạn cũng chính là có thể bay hơn ba mươi mét, hơn nữa trung gian còn phải mượn một ít cây cành Phim cổ trang truyền hình đều có thể gạt người, căn bản cũng không có khinh công nhẹ như vậy.

Nhưng chính là điểm này cũng đủ đủ khiến Trang Nhã Khanh có thể leo lên trên cây mây.

Trang Nhã Khanh vừa dọc theo cây mây vừa bò lên tảng đá nhô ra một chút. Trang Nhã Khanh cũng không biết bò bao lâu, rốt cuộc mới bò lên.

Mới vừa leo lên đã nhìn thấy Vương Tiến đứng ở bên cạnh nhìn xuống phía dưới, không biết là về mặt gì. Vương Tiến nhận được điện thoại của người tìm người phía dưới, nói là phía dưới vốn được sắp xếp tốt, trên căn bản đệm vẫn không thay đổi, căn bản không có vấn đề gì. Nhưng cũng không thấy bóng người, nếu nói Trang Nhã Khanh rơi xuống, đệm cũng không sao, như vậy người nên rơi xuống đó. Nhưng đều tìm khắp nơi rồi, không có tìm được gì cả. Đừng nói người, dù là một chút mảnh vụn quần áo, một chút vết máu cũng không thấy.

Vương Tiến nghĩ thầm, người sẽ không biến mất như vậy chứ. Nếu không làm sao phía dưới có thể không có ai? Vách núi cao và dốc bên cạnh cũng không có cây lớn, không thể nào được cành cây tiếp lấy. Người đâu? Chuyện sao càng lúc càng ly kỳ?

Vẫn còn đang lo lắng chờ tin tức người phía dưới tiến một bước thì Vương Tiến liền nhìn thấy Trang Nhã Khanh leo lên.

Die nda nl equ ydo n

Sau đó, mắt to như hạt châu cũng muốn rơi xuống. Không phải anh ta hoa mắt chứ? Anh ta nhìn thấy gì? Cô gái kia lại bò lên sao? Không phải đâu? Quá kinh khủng, đây chính là nơi thẳng đứng góc chín mươi độ, hơn nữa, thậm chí là có nơi phía trên là nhô ra, chỗ như thế lại leo lên được.

Vương Tiến không tin xoa xoa hai mắt của mình, sau đó bóp bóp đùi mình một cái, rất đau, không phải đang nằm mơ, cô gái này thật sự bò lên rồi, hơn nữa còn tại đi về phía anh ta.

"Thiên Thiên đâu? Chính là người đi cùng với tôi." Trang Nhã Khanh hỏi.

Từ chỗ thấp thế kia bò lên, mặc dù dọc theo đường đi Trang Nhã Khanh tìm kiếm nơi dễ bò, hơi có một chút điểm tựa, nhưng khó tránh khỏi bị thương nhẹ, trên người rất bẩn, ngay cả trên mặt, tất cả đều dính đầy bùn đất.

"Hả? À, ở bệnh viện. Cô ấy đau bụng, chờ đi bệnh viện rồi."

"Ừ, túi xách của chúng tôi đâu?"

"Bị, bị người khác lấy đi rồi." Vương Tiến gần như là phản xạ có điều kiện trả lời vấn đề của Trang Nhã Khanh. Bởi vì, bây giờ anh ta đã không còn chút năng lực suy tính nào.

"Người nào?"

"Một người đàn ông. Lúc nãy có tất cả bốn người đàn ông đi xuống đi tìm cô."

"Ừ, tôi biết rồi, anh cho mượn điện thoại di động dùng một chút." Trang Nhã Khanh không cần nghĩ cũng biết là ai đi xuống tìm cô. Bốn? Trừ ba sư huynh còn có ai? Dật Phàm? Mặc Sâm? Hay là Dịch Nham?

Vương Tiến lấy điện thoại mình đưa cho Trang Nhã Khanh. Cô gọi vào điện thoại di động cô một cú điện thoại. Rất nhanh đã nói được.

"A lô." Phá Thương nhìn số lạ, vẫn nhận điện thoại.

"Đại sư huynh, các anh ở chung với nhau hả?" Cô vẫn luôn là biết, dĩ nhiên thương yêu mình nhất vĩnh viễn đều mấy sư huynh.

"Không có, em ở chỗ nào?"

"Em ở phía trên, các anh mau lên đây đi."

"Ừ, được, anh thông báo bọn họ." Phá Thương đang muốn gọi điện thoại cho Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên, là Hạ Tĩnh Thiên gọi điện thoại cho anh nên anh mới biết chuyện này, cho nên vội vàng chạy tới. Mặc dù ba người cũng không đi cùng nhau nhưng cũng biết mọi người vẫn đang tìm ở phía dưới, mặc

dù vẫn không chạm mặt. Đang định gọi điện thoại thì Phá Thương nhìn thấy có một bóng dáng lén lút trong một bụi cây bên cạnh.

Giờ này ở dưới này, người núp ở trong bụi cây tuyệt đối không thể nào là người đến phía dưới tìm, lâu như vậy chỉ có một, đó là người đàn ông có lòng dạ xấu xa.

Phá Thương đi qua, một người đàn ông đang bị trói. Bên cạnh còn có hai người, chỉ có một người nhìn thấy Phá Thương, cũng cứng rắn nâng lá gan dùng quả đấm chào hỏi Phá Thương.

Ba người bọn hắn là sát thủ được người khác mời tới. Nhưng bởi vì Phá Thương cũng không thích lộ diện, cho nên rất nhiều người chỉ biết danh tiếng Phá Thương trong giới sát thủ chứ chưa có gặp qua Phá Thương. Vì vậy, bị kịch của ba người hắn.

Chỉ là làm sát thủ vẫn có tài nghệ nhất định, cho nên Phá Thương vẫn hạ mấy chục chiêu. Hết cách rồi, bởi vì lúc này bị Phá Thương chiếm được thời cơ tốt nhất, cho nên rõ ràng hắn có súng cũng bị đánh cho không có thời gian rút ra.

Vốn cho là Trang Nhã Khanh chỉ là một cô gái, mời sát thủ cũng không quá lợi hại. Huống chi nói đúng là Trang Nhã Khanh từ nơi cao như vậy xuống, không chết cũng trọng thương, cũng phải gãy tay gãy chân, cho nên có thể mời sát thủ mai phục ở dưới cũng đã chuẩn bị vẹn toàn rồi.

Ai mà biết chờ lâu như vậy không đợi được người từ phía trên rớt xuống, ngược lại chờ được người lần lượt xuống tìm người. Không muốn có nhiều rắc rối, ba người đang núp vào. Lúc này bị Phá Thương phát hiện là bởi vì không cẩn thận đụng phải nhánh cây, cho nên mới bại lộ chỗ núp của hắn. Cho nên nói, vận số kém, uống nước lạnh cũng bị dính răng.

Tiếng đánh nhau bên này của Phá Thương rất nhanh làm ảnh hưởng tới Phá Trần, Hạ Tĩnh Thiên và Cố Triệt.

Hạ Tĩnh Thiên và Phá Thương cũng không nhận ra Cố Triệt, nhưng Phá Trần cùng Cố Triệt có duyên gặp mặt một lần. Chính là lần Cố Triệt đưa Trang Nhã Khanh về nhà.

"Đại sư huynh, chuyện gì xảy ra?"

"Tôi phát hiện ba người bọn họ lén lút núp ở trong bụi cây, cho nên kéo ra. Hai cậu cảm thấy, ba người bọn họ có khả năng có liên quan với chuyện của tiểu sư muội hay không."

"Khả năng này rất lớn. Nhưng chúng ta còn chưa có tìm được Nhã Nhã, có muốn hỏi bọn họ một chút hay không."

"Không cần, Nhã Nhã đã lên rồi. Chúng ta dẫn bọn họ đi lên, xem có mục đích gì."

Cố Triệt tiến lên, nhìn ba sư huynh của Trang Nhã Khanh: "Các anh chính là ba sư huynh của Nhã Nhã? Nhã Nhã từng nói với tôi về các anh."

"Cậu là Cố Triệt?" Phá Thương quan sát người đàn ông ở trước mắt.

Lần này trước khi Cố Triệt ra cửa cũng không có đổi quần áo còn không rửa mặt, thoạt nhìn rất nhếch nhác. Nếu ánh mắt kém một chút, sợ rằng còn khi dễ Cố Triệt một phen, sau đó sẽ khinh bỉ ánh mắt Trang Nhã Khanh một chút. Nhưng Phá Thương nhìn ra được, Cố Triệt tuyệt đối không phải là người bình thường, trên người Cố Triệt cái phong cách giống như trời sanh, làm sao người bình thường có thể như vậy? Chỉ là sao Phá Thương cảm thấy Cố Triệt mang đến cho anh một cảm giác rất quen thuộc?

"Cậu là người nào của ông Cố? Chính là Cố Thần."

"Ông ấy là ông nội tôi." Cố Triệt không ngờ Phá Thương biết ông nội anh nhưng vẫn trả lời. Thứ nhất, Phá Thương là sư huynh Nhã Nhã, hơn nữa vẫn chăm sóc Nhã Nhã, tương đương với trưởng bối Nhã Nhã, theo lý nên tôn trọng. Thứ hai chính là cảm giác, vốn là thông qua Nhã Nhã miêu tả đã có thiện cảm với ba người trước, bây giờ gặp lại càng cảm thấy ba người này đều đáng giá để anh nghiêm túc đối đãi.

"Vậy Cố Tử Tân thì sao?" Phá Trần tới hỏi.

Nghe Phá Thương cùng Cố Triệt đối thoại thì Phá Trần đang hoài nghi một vấn đề. Đã nói Cố Tử Tân là chủ nhân nhà họ Cố, nhưng Cố Thần có một cháu trai như vậy, dù phương diện nào cũng ưu tú hơn Cố Tử Tân, hơn nữa ưu tú hơn rất nhiều lần, nói sao thì vị trí chủ nhân Nhà họ Cố cũng không tới phiên Cố Tử Tân làm.

"Đó là chú tôi. Sao các anh biết?" Sao sư huynh Nhã Nhã đều biết người nhà của anh? Tại sao không nghe Nhã Nhã nhắc qua?

Lần này chợt gọi điện thoại cho Nhã Nhã, thật ra thì là bởi vì anh quá nhớ Nhã Nhã, không khống chế được suy nghĩ. Anh ngồi ở trên đất bên sông pha, cầm điện thoại di động lên lại để xuống, cầm lên lại để xuống. Đã nói chia tay, anh còn có lý do gì gọi điện thoại cho Nhã Nhã đây? Gọi điện thoại rồi nói gì chứ? Anh do dự như vậy rất lâu, rốt cuộc vẫn phải nhấn gọi. Lần đầu tiên, không có ai nhận, Nhã Nhã có phải giận anh thật hay không? Cho nên ngay cả điện thoại cũng không muốn nhận.

Quý thần xui khiến, anh lại gọi lần thứ hai.

Không nói lời nào, chỉ đơn thuần nghe giọng Nhã Nhã một chút cũng tốt. Cố Triệt nghĩ như vậy.

Nhưng điện thoại kết nối, không nghe được giọng nói sớm chiều nhưng nhớ, ngược lại là giọng của một người đàn ông, lại nghe một tin dữ như vậy. Anh

bất chấp mọi thứ, không để ý vị hôn thê gì nữa, lo lắng an toàn cho Nhã Nhã nên chạy tới.

Đọc theo đường đi cũng nghĩ rất nhiều, nếu Nhã Nhã thật sự đã xảy ra chuyện, vậy anh làm thế nào? Anh thật sự có thể thản nhiên sống tốt, sau đó vì một sinh mạng xa lạ, kết hôn cùng người phụ nữ xa lạ? Cả đời sống trong nhớ nhung Nhã Nhã.

Không, không thể nào. Nếu Nhã Nhã đã xảy ra chuyện, sao còn ý định trông nom sống chết của người khác anh sẽ cùng đi với Nhã Nhã, mặc kệ Nhã Nhã ở đâu thì anh cũng ở cùng với Nhã Nhã. Anh mới biết, Nhã Nhã mới là quan trọng nhất, sinh mạng của người khác không quan trọng bằng Nhã Nhã.

Trên đường, Cố Triệt có một quyết định, nếu như lần này Nhã Nhã không có gặp chuyện không may, như vậy bản thân anh cũng mặc kệ, mặc kệ thân phận của anh, mặc kệ sống chết của người khác, anh cũng muốn ở chung một chỗ cùng Nhã Nhã. Chết phải chết một chỗ, còn sống, cũng không quản người khác nói gì, không quan tâm thân phận, dù là không nhận được một lời chúc phúc nào thì cũng muốn ở chung một chỗ, dù là bỏ trốn. Đúng, lần này tới đây, Cố Triệt đã có ý niệm bỏ trốn cùng Trang Nhã Khinh.

Đến phía dưới cũng không có tìm được người, trong lòng vừa lo lắng vừa an ủi. Lo lắng Nhã Nhã ở đâu? Tại sao không tìm được người. An ủi là nếu xuống không có nhìn thấy thi thể Nhã Nhã hoặc giả nói Nhã Nhã bị thương. Người không thấy, ngay cả máu cũng không có, đó chính là chứng minh Nhã Nhã không có gặp chuyện không may.

“Cho nên nói, Cố Từ Mặc còn có Chư Tiêm Nhiên chính là cha mẹ cậu?” Lúc này Hạ Tĩnh Thiên cũng trở nên sắc bén.

Lúc này khi quan sát Phá Thương cùng Cố Triệt nói, anh cũng ở đây âm thầm quan sát Cố Triệt. Trong lòng vẫn còn cảm thấy Nhã Nhã vẫn có ánh mắt, mặc dù thoát nhìn bên ngoài dơ dáy một chút, nhưng nói tóm lại không kém bọn họ gì hết. Vốn là cũng sắp tiếp nhận Cố Triệt sẽ trở thành em rể của mình thì đã nghe thấy câu hỏi của Phá Thương. Vì vậy, nhiều hứng thú nhìn Cố Triệt.

Mặc dù anh chưa từng gặp Cố Thần, nhưng vẫn biết đến. Không phải là người lớn tuổi lớn nhà họ Cố sao, cũng chính là ông chủ nhà đó sao. Nhưng sao anh chưa từng nghe nói Cố Thần còn có một cháu trai lớn như vậy?

Chuyện thoát nhìn hình như khá thú vị.

“Chính là cha mẹ tôi. Sao các anh biết?”

“Tốt, nhà họ Cố các người làm tốt lắm.” Phá Trần cười cười, không để ý tới Cố Triệt, kêu Phá Thương và Hạ Tĩnh Thiên đi lên.

Cố Triệt không hiểu chuyện gì, trên căn bản là chuyện gì anh cũng không biết, cứ bị bỏ rơi như vậy. Phá Thương và Hạ Tĩnh Thiên cũng không phải người ngốc, nhìn thấy phản ứng của Phá Trần thì cũng hiểu tại sao Phá Trần có thể như vậy, trong lòng cũng bắt đầu sinh ra tức giận với nhà họ Cố. Không ngờ nhà họ Cố lại có thể làm ra chuyện như vậy, thật sự là nhìn lầm nhà họ Cố rồi.

Vốn là cảm giác Phá Thương đối với Cố Triệt không tệ, bây giờ cũng chợt có chút chán ghét Cố Thần. Cảm giác tất cả của Cố Thần đều là giả vờ. Chỉ là lần trước lúc đến hình như Cố Thần có nhắc tới cháu trai ông, hơn nữa còn rất tự hào nói cháu trai ông tốt biết bao nhiêu. Lúc ấy cho là Cố Từ Tân chính là cháu trai ông, nghĩ thầm có phải ông cụ không phân rõ tốt xấu hay không, không ngờ là nói Cố Triệt. Nếu là Cố Triệt thì ngược lại có thể không phụ lòng Cố Thần khen ngợi. “Có phải chúng ta có hiểu lầm hay không?”. Phá Thương càng nghĩ càng không đúng, biểu hiện Cố Thần không hề giống giả vờ, cảm giác tự hào nồng nặc khi nhắc tới cháu của mình cũng không giống giả vờ.

“Hiểu lầm cái gì? Anh cảm thấy có Cố Triệt như vậy ở đây, nhà họ Cố sẽ dễ loại người như Cố Từ Tân đương gia sao? Rõ ràng chính là cố ý trêu Nhã Khinh của chúng ta” Phá Trần càng nghĩ càng giận. Nghĩ tới anh vẫn lo lắng Nhã Nhã gã cho người như Cố Từ Tân thì cuộc sống có thể rất tệ hay không, lo lắng Nhã Nhã có phải làm quả phụ hay không... Không ngờ con mẹ nó, thì ra caqn bản nhà học Cố cố ý làm nhục bọn họ. Để một người lém còi như vậy, không có năng lực, không có dung mạo, không có phong cách, không có năng lực đàn ông nên có hơn nữa còn là một lão già bốn mươi tuổi, mẹ nó đây không phải là làm nhục thì là cái gì?

“Mẹ nó nhà họ Cố lại có thể làm ra chuyện như vậy, thật sự là nhìn nhầm người mà”

“Cố Triệt là vị hôn phu của Nhã Nhã” Phá Thương nhắc nhở

“Không phải Nhã Nhã nói muốn từ hôn sao? Hơn nữa không phải đã từ hôn sao? Vị hôn phu? Không phải ai nói hướng chi Cố Triệt là vị hôn phu của Nhã Nhã, không phải nhà họ Cố nói vị hôn phu của Nhã Nhã là Cố Từ Tân sao?” Nghĩ đến Cố Từ Tân liền thấy ghê tởm

“Cố Triệt là bạn trai của Nhã Nhã” Phá Thương nhắc nhở lần nữa. Dù không có thân phận của nhà học Cố thì Cố Triệt là bạn trai của Nhã Nhã, đó không thể nghi ngờ. Hướng chi xem ra Nhã Nhã cũng không biết Cố Triệt có quan hệ với nhà họ Cố.

“Để bọn họ chia tay. Dù sao mặc kệ như thế nào cũng không thể để Nhã Nhã có dính dáng gì đến nhà họ Cố.”

“Cậu cảm thấy Nhã Nhã sẽ nghe sao?”

“Không nghe cũng phải nghe. Không nghe thì trối lại. Em cũng không tin ba người chúng ta còn không làm gì được một mình Nhã Nhã. Còn có sư phụ, nếu sư phụ biết chuyện như vậy, khẳng định cũng sẽ không đồng ý gả Nhã Nhã đi.”

“Anh cảm thấy nếu sư phụ biết thì dễ cầm dao phay phóng tới nhà họ Cố tìm họ tính sổ.”

"Vậy cũng không nên để sự phụ biết. Dù sao thì có thể làm Nhạc Nhã cùng Cố Triệt chia tay là được, tuyệt đối không thể để cho hai người bọn họ ở chung một chỗ." Hạ Tĩnh Thiên nói. Haizzz, trong lúc này, thật ra thì cũng có một chút lòng riêng của anh.

Cố Triệt tới thì chỉ nghe thấy câu nói sau cùng. Vội vàng chặn trước mặt ba người. "Tại sao các anh không để cho tôi cùng Nhã Nhã ở chung một chỗ?" Lúc này hình như anh không có làm chuyện gì chọc tới ba sư huynh Nhã Nhã mà.

"Không vì gì cả, chính là không cho phép."

"Không thể nào, luôn có nguyên nhân. Có phải các anh biết tôi có một vị hôn thê hay không? Tôi đã quyết định mặc kệ vị hôn thê đó của tôi, chỉ muốn cùng Nhã Nhã ở chung một chỗ còn chưa được sao?"

Ba người liếc mắt nhìn nhau. Thấy vậy Cố Triệt thật sự không biết Nhã Nhã chính là vị hôn thê của anh. Nhưng cũng hiểu rõ mình có một vị hôn thê. Ặc. Chuyện này sao thấy càng ngày càng phức tạp? "Cậu là chủ nhân nhà họ Cố đúng không?"

"Ông nội tôi mới phải."

"Trừ ông nội cậu ra thì chuyện lớn nhỏ trong nhà họ Cố do ai quản lý?"

"Tôi."

Như vậy thì Cố Triệt mới là chủ nhân nhà họ Cố. Thật sự lại dám lừa bọn họ nói Cố Từ Tân mới phải, quá ghê tởm.

"Cậu biết mình có vị hôn thê không?"

"Ừ, rất lâu trước đây ông nội đã nói với tôi. Cho nên vẫn không để tôi qua lại với những cô gái khác. Nhưng không ngờ tôi gặp được Nhã Nhã, lòng tôi chỉ có một, không chứa nổi người khác, gặp Nhã Nhã sẽ không muốn nhìn người khác nữa. Cho nên, tôi nhất định phải đi chung với Nhã Nhã. Các anh yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý tốt chuyện vị hôn thê, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến tôi và Nhã Nhã." Cố Triệt một lòng cho là bởi vì ba sư huynh biết chuyện anh có vị hôn thê nên không đồng ý cho anh và Nhã Nhã ở chung một chỗ. Vì thế ở chỗ này cũng biểu hiện rõ lòng mình để ba vị sư huynh nhìn thấy tình yêu và quyết tâm của anh đối với Nhã Nhã.

"Ý của cậu chính là chết sống của vị hôn thê kia đều không quan tâm?"

Sao chuyện này cũng biết? Trong lòng Cố Triệt nghi hoặc càng lúc càng nhiều. "Vốn là tôi muốn buông tay Nhã Nhã, nhưng hôm nay nghe tin Nhã Nhã gặp chuyện không may, tôi mới phát hiện, mạng của người khác không quan trọng bằng vui vẻ của Nhã Nhã nữa. Cho nên, sinh mạng của cô ấy, tôi không có cách nào nhúng tay vào." Lại còn nói không quan trọng sinh mạng của Nhã Nhã? Phá Trần, Hạ Tĩnh Thiên còn có Phá Thương. Không có Phá Thương. Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên rất tức giận. (gặp người đề tâm vào chuyện vụn vặt, Cố Triệt đáng thương.)

"Dù sao cũng không đồng ý cho các người ở chung một chỗ, không cần nói nhiều như vậy." Nói xong, mặc kệ Cố Triệt cứ hỏi nguyên nhân vì sao suốt đường đi thì Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên cũng không muốn lên tiếng nói một câu. Chỉ có Phá Thương nói một câu: "Nếu như cậu thật lòng với Nhã Nhã, kiên trì đi."

Phá Thương biết, Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên chỉ là đề tâm vào chuyện vụn vặt thôi. Chuyện bây giờ đã rõ ràng, xem ra chuyện của Cố Từ Tân, Cố Triệt còn có Cố Thần đều không biết, chắc là kiệt tác của hai người Cố Từ Mặc cùng Chư Tiêm Nhiên. Cho nên chuyện này cũng không trách Cố Triệt cùng Cố Thần được. Chỉ kỳ lạ là bọn họ lại không biết chuyện này, còn bị lừa chẳng hay biết gì.

Die nda nl equ ydo n

Lúc anh phát hiện thì cũng không tiện nói gì nhiều, nếu không hai sư đệ sẽ hợp lại nổi giận với anh mất.

"Tôi sẽ kiên trì." Cố Triệt nói. Nghe giống như là trả lời vấn đề của Phá Thương, trên thực tế thì càng giống như một lời thề.

Sau khi đi lên, Trang Nhã Khinh nhìn thấy Cố Triệt, quả thật rất bất ngờ.

Không phải không liên lạc được Cố Triệt sao? Sao Cố Triệt lại đi xuống dưới?

Không biết là ba sư huynh cố ý hay sao, xem ra là giống như cố ý chọc tức Cố Triệt, mỗi người đi lên liền cho Trang Nhã Khinh một cái ôm thật to.

"Nhã Nhã, anh lo lắng chết rồi." Đây là Phá Trần.

"Em làm anh sợ muốn chết." Đây là Hạ Tĩnh Thiên.

Cuối cùng, Phá Thương cũng tham dự. "Không có việc gì là tốt."

Trang Nhã Khinh khẽ cười tiếp nhận cái ôm của các sư huynh. "Không phải em không có chuyện gì sao?"

"Con bé này luôn thích làm chuyện nguy hiểm, không biết bọn anh sẽ lo lắng sao?"

"Dạ, cũng biết các anh là tốt nhất."

Lời ngửa ngáy thì bốn người đều nói xong hết rồi mới buông Trang Nhã Khinh ra.

Cố Triệt nhìn Trang Nhã Khinh bản thủ, cả người cô bản thủ, anh cũng sạch sẽ không tới đâu, nhìn là tuyệt xứng đôi.

"Nhã Nhã."

Trang Nhã Khinh không muốn nhìn Cố Triệt, quay đầu: "Anh tới làm gì?"

"Anh gọi điện cho em, nghe em đã xảy ra chuyện cho nên mới tới rồi. Anh rất lo lắng cho em." Cố Triệt nhìn Trang Nhã Khinh, trong mắt, tất cả đều là nhớ nhung Trang Nhã Khinh nồng nặc, cho dù ai thì cũng có thể nhìn ra nhu tình mà Cố Triệt dành cho Trang Nhã Khinh, cả về mặt kia nữa.

Tuy nói Trang Nhã Khinh vẫn muốn tìm được vị hôn thê kia, sau đó giải quyết mọi chuyện rồi cùng Cố Triệt ở chung một chỗ. Nhưng trong lòng vẫn không khỏi khó chịu. Lúc nào xảy ra chuyện như vậy? Trang Nhã Khinh cô cũng không thiếu đàn ông thích, Trang Nhã Khinh cô chưa từng cúi đầu, Trang Nhã Khinh cô chưa từng ăn nói khép nép, vì Cố Triệt, những điều này, cô đều làm. Nhưng bây giờ nhìn thấy Cố Triệt thì trong lòng lại khó chịu.

Lòng con gái luôn tram đôi nghìn thay như thế.

"Bây giờ gặp rồi, tôi không sao, tôi rất tốt. Yên tâm, tôi sẽ không tự sát đâu, không cần lo lắng cho tôi, anh lo lắng cho tính mạng của vị hôn thê anh đi. Vì giữ được mạng của cô ấy mà cười cô ấy, không cần phải để ý đến tôi." Mạnh miệng.

"Nhã Nhã, anh tới dẫn em đi. Không cần lo vị hôn thê nữa, cái gì anh cũng không muốn, chỉ cần em."

"Không phải lòng dạ anh từ bi sao? Không phải sợ vị hôn thê chết sao?"

"Nhã Nhã, đừng tức giận, em mới quan trọng nhất." Cố Triệt tới, chuẩn bị ôm Trang Nhã Khinh vào lòng.

Anh đã sớm muốn làm như vậy, chỉ là lúc này Nhã Nhã vẫn không vội tới đây. Bây giờ rốt cuộc có thể ôm Nhã Nhã vào trong ngực. Chuyện gì cũng không quan trọng, thật sự, chỉ cần có thể mãi mãi cùng Nhã Nhã ở chung một chỗ.

Nhưng còn chưa có ôm đến tay thì ở giữa chợt xuất hiện hai chướng ngại vật.

Cố Triệt nhìn Phá Trần còn có Hạ Tĩnh Thiên ngăn ở trước mặt Nhã Nhã. "Sur huynh." Cố Triệt hô lên.

Trang Nhã Khinh nhìn sau lưng hai sư huynh, cười cười: "Nhị sư huynh, Tiểu sư huynh, tại sao em không phát hiện các anh ăn ý như vậy?"

Dĩ nhiên, mặc dù bình thường trêu chọc lẫn nhau, nhưng vừa gặp phải kẻ địch bên ngoài thì đương nhiên liên hiệp nhất trí đối phó. "Không cho phép các người ở chung một chỗ."

Trên trán Trang Nhã Khinh bỗng xuất hiện hai vạch đen. Ai tới nói cho cô biết là đã xảy ra chuyện gì không? Không phải Tiểu sư huynh cùng Nhị sư huynh cũng biết cô có bạn trai, sao không cho phép bọn họ ở cùng một chỗ?

Trang Nhã Khinh nhìn Phá Thương. Phá Thương thả tay ra, hai người kia thì chỉ có Nhã Nhã em mới có thể quản thôi.

"Sur huynh, tôi và Nhã Nhã yêu thật lòng mà."

Trang Nhã Khinh ở phía sau nghe được lời Cố Triệt nói thì cười. Phát ra từ nội tâm, cảm thấy Cố Triệt nói quả thật rất dễ nghe. Hắc hắc, có phải chính là các sư huynh muốn làm khó bạn trai mình một chút hay không? Đúng thôi, bình thường đều là như vậy. Nhìn sư muội mười năm phải giao vào tay người khác, chắc chắn trong lòng vẫn không thoải mái, nhất định là muốn làm khó một chút. Cho nên, Trang Nhã Khinh cũng không ngăn cản Phá Trần cùng Hạ Tĩnh mà ngoan ngoãn đứng ở phía sau hai sư huynh, xem cuộc vui. "Yêu thật lòng sao? Cậu có gì có thể chứng minh các người yêu thật lòng hay sao?"

"Tình yêu của tôi cùng Nhã Nhã không cần chứng minh, tự trong lòng chúng tôi đều hiểu là được rồi."

Triệt, thật lòng câu trả lời này không tệ chút nào. Trong lòng Trang Nhã Khinh khen ngợi Cố Triệt.

Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần cũng hòng. "Nhã Nhã, chúng ta về trước đi. Nghe tin của em, sư tỷ sẽ lo lắng. Nhưng bởi vì thân thể của sư tỷ nên cũng không đưa sư tỷ tới đây."

"Vâng, em cũng cảm thấy đi về trước gặp sư tỷ một chút thì tốt hơn, a, Thiên Thiên còn ở bệnh viện. Em gọi về cho sư tỷ báo bình an, sau đó chúng ta sẽ đi thăm Thiên Thiên. Em lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng Thiên Thiên. Rất có thể là Thiên Thiên đã động thai." Trang Nhã Khinh vừa phối hợp với sư huynh của cô vừa nói lời thật. Hai chuyện này cũng là chuyện rất quan trọng. Đều không thể sơ sót. "Ừ, được rồi."

Quả nhiên Trang Nhã Khinh gọi điện về cho Thẩm Tuyết trước.

"Sư tỷ."

"Nhã Nhã? Em không sao chứ?" Thẩm Tuyết nghe giọng Trang Nhã Khinh, mặc dù nghe giọng Trang Nhã Khinh không hề có chuyện gì, nhưng vẫn

hỏi. Cô ở nhà chờ cũng nóng nảy, nếu lại không có tin tức, sợ rằng cô cũng phải gọi xe đi ra ngoài tìm Nhã Nhã mất thôi.

Nói thật, để một người ở nhà chờ tin tức thật sự rất khó chịu.

Mấy giờ mà giống như đã qua rất nhiều năm. Sống một ngày bằng rất nhiều năm chính là như vậy.

“Sur tỷ, em không sao, không cần lo lắng. Chúng em sẽ trở về. Sur tỷ, em đói rồi, sur tỷ làm cho em một vài món sớ trường cho em đi, đã lâu rồi không để sur tỷ tự mình làm món sớ trường rồi.”

Phải nói, mọi người ở Lăng Thiên Môn, trừ tuổi tác ra, còn lại tài nấu nướng của mọi người đều là một cao thủ. Tuổi tác lớn chính là Thanh Phong, Lưu Văn, còn có mấy lão trưởng, lão bất tử, họ vẫn luôn có sẵn ăn.

“Ừ, sur phụ điện thoại tới, sur phụ rất tức giận. Trở về, em gọi điện thoại cho sur phụ đi.” Thẩm Tuyết nói

Nói đến người sur phụ kia, Thẩm Tuyết không khỏi cười cười.

“Vâng, biết rồi ạ.” Cúp điện thoại, Trang Nhã Khinh mới le lưỡi một cái. Khó trách sur tỷ nói lão già tức giận, cô ra ngoài nói ít cũng sắp năm tháng rồi, điện thoại cũng có thể không gọi về, quả nhiên phải tức giận rồi. Ừ, lúc gọi điện thoại cho lão già phải đồ dành thật tốt mới được.

“Thế nào?”

“Lão già rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Lúc này Phá Trần mới nhớ tới nên nói. “Lúc bọn anh gọi điện về bên đó thì sur phụ đã nói để em gọi điện thoại cho ông ấy. Còn đặc biệt dặn dò không để cho bọn anh nói là ông ấy kêu em gọi điện thoại về. Kết quả em đi nước R, chưa kịp nói. Sau đó em trở lại thì cũng quên mất.”

Dường như tức giận rồi.

Nhớ lúc gọi điện thoại về nhờ giúp đỡ, giọng nói sur phụ chính là rất tức giận, rất tức giận. Haizzz, xem ra lỗi tai Nhã Nhã phải bị độc hại một lần.

Cố Triệt bắt đầu nhìn mọi người rõ ràng xem nhẹ sự tồn tại của anh. Hiện tại người duy nhất vẫn đồng bệnh tương liên với anh, bởi vì Trang Nhã Khinh cùng bị lộ là đang lên lên vui mừng là Vương Tiến còn có ba sát thủ bị dẫn tới.

“Nhã Nhã...” Cố Triệt không cam lòng mình bị coi thường. Nói một chút xem, ai có thể cam tâm chịu tình huống bỗng dưng trở thành không khí? Dù sao quân trưởng Cố Triệt của chúng ta cũng bày ra vẻ mặt mất hứng.

Cố Triệt uất ức nhìn Trang Nhã Khinh.

Lúc này, Trang Nhã Khinh mới bị Cố Triệt gọi nên dời lực chú ý, “Ừ, nói đi, chuyện gì?”

“Nhã Nhã, tôi đây cho anh ôm đi.” Cố Triệt nói

“Xi...” Trang Nhã Khinh phun ra. Cố Triệt, có phải anh trúng tà hay không? Bị quỷ nhập vào người rồi hả? Hay bị tinh thần phân liệt rồi hả? “Em mới vừa nghe nhầm rồi sao?”

“Không có, là anh nói. Nhã Nhã, bọn họ cũng ôm em rồi. Tới đây, để cho anh ôm đi.” Trời mới biết, thật ra thì lúc này nhìn thấy ba sư huynh thay phiên ôm Nhã Nhã mình yêu thương, trong lòng ghen cỡ nào.

“Nhưng mà cho tới bây giờ mấy sư huynh chưa từng nói không cần, không quan tâm người sư muội này. Mấy sư huynh của tôi chưa bao giờ bởi vì người khác mà đối xử không tốt với tôi. Mấy sư huynh của tôi sẽ giết sạch tất cả người trở ngại hạnh phúc của tôi trên thế giới cũng nguyện ý ách vì tôi được hạnh phúc, anh thì sao?” Hai tay Trang Nhã Khinh ôm ngực, nhìn Cố Triệt.

Hừ? Không thể vì Cố Triệt nói muốn ôm thân cô cần phải cợt nhả chút? Mặc dù thật ra thì cô cũng rất muốn được Cố Triệt ôm vào trong ngực.

Nói trắng ra Trang Nhã Khinh cũng là một cô gái có lòng rối loạn mà.

“Nhã Nhã, anh sai rồi.”. Đúng rồi, trước kia anh không làm được. Nhưng bây giờ anh nghĩ là anh có thể làm được rồi.

“Anh sai ở chỗ nào?”

“Anh không nên chia tay em chỉ vì sinh mệnh một cô gái xa lạ.”

Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên bên cạnh nghe lại tức giận, gì gọi là cô gái xa lạ, gì gọi là cô gái xa lạ hả? Đây chính là sư muội của tôi, là sư muội tôi để trải tim trên đầu cần thận che chở? Chẳng lẽ không quan trọng sao, hừ?

“Còn gì nữa không?”

“Nhã Nhã..... Anh sai rồi, tha thứ cho anh một lần thôi. Tin tưởng anh, anh tuyệt đối sẽ không buông tay nữa, anh không thả tay ra.”

“Nếu có người lấy tính mạng cô ấy uy hiếp anh buông ra thì sao?”

“Anh chỉ muốn Nhã Nhã của anh, anh không quan tâm sinh mạng của người khác.” Cố Triệt nói

Dĩ nhiên Trang Nhã Khinh sẽ không ngốc tiếp tục hỏi nếu đó không phải người xa lạ, mà là người thân của anh, cha mẹ của anh thì sao? Anh vẫn còn có thể kiên định như vậy sao?

Mẹ nó phụ nữ hỏi như vậy là phụ nữ ngu xuẩn nhất trên giới. Tựa như hỏi vấn đề ngu xuẩn là cùng mẹ của bạn trai rồi xuống sông thì sẽ cứu ai trước tiên. Đối với người nhà anh ta, người mẹ sinh ra anh ta, nuôi nấng anh ta cũng không được, có thể thật lòng đối xử với cô sao? Phụ nữ ngu xuẩn.

Trang Nhã Khinh còn chưa có tỏ thái độ, điện thoại của Cố Triệt vang lên.

Là Cố Thần

“Ông nội.” Tim Cố Triệt dừng lại, vẫn nhận điện thoại. Nếu như ông nội nhất định muốn anh trở về cưới cô gái kia thì anh sẽ không trở về nữa, sẽ đưa Nhã Nhã bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Vết chai trong lòng bàn tay tà ác

"Ừ, ông có lời nói với con." Giọng Cố Thần nghe rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc, thật sự nghiêm túc. Khiến lòng Cố Triệt không khỏi nín thở thật chặt. Nếu như.

"Dạ, nói gì ạ?"

"Hai ngày trước bụng của ông bị đau, cho nên vẫn không rảnh nói với con." Ông nội là ta đây đau bụng, con cũng không đến thăm một chút. Hừ, hai ngày không thấy bóng dáng. "Vị hôn thê của con đây, bên kia người ta nói muốn từ hôn."

"Từ hôn?"

"Đúng vậy. Nghe nói là con bé kia có người trong lòng, cho nên tình nguyện mạo hiểm có thể sẽ chết thì cũng muốn ở cùng nhau, cho nên ông đồng ý." Hiện tại nên vui mừng chứ? Cũng không tới thăm ông nội một chút, thật ra thì nên lừa gạt thêm mấy ngày, hừ.

"Thật không?"

"Ông lừa con làm gì? Cho nên tìm thời gian rảnh đưa bạn gái con về gặp một chút."

"Dạ dạ dạ, ông nội, con biết rồi." Cố Triệt vui mừng cúp điện thoại, nhìn Trang Nhã Khinh rồi cười như hoa nở.

Trang Nhã Khinh nhìn ánh mắt của Cố Triệt, không biết tại sao Cố Triệt nhận một cuộc điện thoại liền vui mừng như thế, còn có thể nhìn mình. "Anh cứ nhìn em làm gì?" Trang Nhã Khinh nhíu mày.

"Bên kia từ hôn rồi, ông nội nói anh dẫn em về nhà gặp ông một chút." Rốt cuộc có thể không cần bỏ trốn. Có thể được người nhà chúc phúc thì tình yêu mới hạnh phúc nhất.

"Anh nói đến gặp sao? Em không đi."

"Nhã Nhã, anh sai rồi, em tha thứ cho anh một lần đi."

Còn không đợi Trang Nhã Khinh tỏ thái độ, Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên lại tới quấy rối. "Em ấy tha thứ thì chúng tôi cũng sẽ không đồng ý các người đi chung với nhau."

"Tại sao?" Lần này là Trang Nhã Khinh hỏi. Nghe giọng hai sư huynh giống như không phải nói đùa, là thật sự không đồng ý bọn họ đi chung với nhau. Trang Nhã Khinh không hiểu gì hết.

"Không đồng ý thì nhất định là không đồng ý, không vì cái gì hết. Đi, không phải muốn đi thăm Thiên Thiên sao? Em phải đi qua đó nếu không thì không biết Thiên Thiên suy nghĩ lung tung những gì đấy." Hạ Tĩnh Thiên nói xong thì liều mạng kéo Trang Nhã Khinh đi.

Mặc kệ như thế nào, nhà họ Cố lừa gạt bọn họ chính là không đúng. Nếu Nhã Nhã không cùng Cố Triệt yêu nhau, nếu bọn họ không từ hôn, nếu không có những chuyện này, bọn họ vẫn còn chẳng hay biết gì mà gả Nhã Nhã cho Cố Từ Tân rồi. Nghĩ đến thiếu chút nữa đã gả Nhã Nhã cho Cố Từ Tân thì

trong lòng hai người không tìm được tức giận.

Tất cả tức giận đều do nhà họ Cố gây ra, mà Cố Triệt lại chính là người nhà họ Cố, không quên Cố Triệt được sinh ra như thế nào?

"Nhị sư huynh, anh làm sao vậy? Cố Triệt làm không tốt sao?" Trang Nhã Khinh bị Hạ Tĩnh Thiên lôi kéo, phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp Hạ Tĩnh Thiên. Dù sao chân cũng ngắn hơn rất nhiều.

"Cần thiết hỏi nhiều như vậy làm gì, dù sao nghe sư huynh chính là không sai." Hạ Tĩnh Thiên nhét Trang Nhã Khinh vào trong xe, Phá Thương cũng đi vào, lái xe đi. Còn lại chỉ có Phá Trần còn có Cố Triệt, hai người.

"Tôi muốn vì sao các anh nhất định không đồng ý tôi cùng Nhã Nhã ở chung một chỗ? Hiện tại giữa chúng tôi đã không có bất kỳ chứng ngại nào không phải sao? Có phải hay không, anh mất hi vọng nên làm loạn sao? Căn bản là anh cũng không muốn Nhã Nhã gả đi, luôn muốn giấu Nhã Nhã đi? Phải biết không ai có thể giấu Nhã Nhã được, tin tưởng sẽ không lâu, sự sắc sảo của Nhã Nhã sẽ càng thêm chói mắt." Mặc dù anh cũng rất muốn giấu Nhã Nhã đi, nhưng cũng không thể, cũng không thể. Nhã Nhã chắc sẽ không cam tâm bị giấu thành một cô gái bé bỏng, cam tâm thì không phải là Nhã Nhã rồi. Nhã Nhã cần chính là một sân khấu rộng lớn, anh cần chính là cho Nhã Nhã cái sân khấu đó.

Anh tin tưởng, mặc kệ Nhã Nhã như thế nào đi nữa thì lòng vẫn thủy chung ở chỗ anh, ai cũng giành không được.

Bị nói trúng tâm sự, đột nhiên Phá Trần cảm thấy có chút tức giận. Anh là thế nào đây, Cố Triệt là chủ nhật hà họ Cố, vừa lúc được Nhã Nhã thích, không phải kết quả tốt nhất sao? Không cần lo lắng nguyên rủa, không cần lo lắng sau khi cưới Nhã Nhã không hạnh phúc, như vậy là tốt nhất. Nhưng mà không biết làm sao, chính là không cam lòng. Hiện tại, coi như là anh tùy hứng một lần thôi. Nếu điểm khó khăn này làm cho Cố Triệt buông tha, vậy Nhã Nhã không lấy cũng được.

"Tùy cậu nói thế nào." Phá Trần lên xe, sau đó bỏ lại Cố Triệt.

Cố Triệt ngồi lên xe của mình, đi theo.

Đến bệnh viện, tìm được phòng bệnh Thiển Thiển. Quả nhiên chính là đã động thai khí. Chi là cũng may đưa đến bệnh viện kịp thời, cho nên cũng không có gì đáng ngại, an tâm dưỡng thai là tốt rồi.

Die nda nl equ ydo n

Lúc Trang Nhã Khinh ở ngoài cửa chợt nghe tiếng nói, đồng thời cũng ngăn cản mấy người Phá Trần. "Các anh không nên tới." Trang Nhã Khinh nhỏ giọng nói. Cô lại dán lỗ tai trên cửa, nghe lén tình huống bên trong.

"Tại sao có con của anh mà lại không nói cho anh biết?" Là Mạc Minh Vọng.

Mạc Minh Vọng tức giận nắm lấy vai Mạc Thiển, người phụ nữ đáng chết này, giấu diếm anh lâu như vậy. Có phải nếu như không phải nhờ chuyện ngoài ý muốn lần này thì vẫn luôn gạt anh rồi sinh con ra, không cho anh biết hay không? Đáng chết, người phụ nữ đáng chết.

Khi anh nghe được người phụ nữ đáng chết này được đưa đến bệnh viện, không biết trong lòng lo lắng cỡ nào. Vội vội vàng vàng chạy tới, bác sĩ liền nói cho anh biết tin tức tốt này. Đây thật sự là một tin tức tốt, thật là tin tức tốt.

"Anh biết là con của anh sao?"

"Chẳng lẽ không đúng? Bác sĩ nói đứa bé đã xấp xỉ năm tháng rồi, anh nhớ khi đó em còn chưa rời anh đi?" Đúng rồi, lần đó. Đáng chết, anh lại không có tiết chế muốn cô, anh hành hạ cô, rõ ràng thân thể không thoải mái mà lại không nói cho anh biết! Nghĩ tới điểm này thì Mạc Minh Vọng chợt đâm một đâm vào vách tường.

Nếu như, nếu như. Nếu như lần đó bởi vì anh thô lỗ mà hại Thiển Thiển sinh non thì đó không phải là tương đương với anh hại chết chính con của anh hay sao?

Đáng chết, lại không nói cho anh biết! Nếu thật sự xảy ra tình huống như vậy, thật không dám tưởng tượng.

"Anh cứ khẳng định khi đó tôi chưa có đàn ông bên ngoài?" Mạc Thiển chợt nói.

Trang Nhã Khinh nghe cảm thấy kỳ lạ. Không phải Thiển Thiển biết Mạc Minh Vọng yêu cô ấy sao, không phải còn cảm động sao, sao giờ nói sắc bén thế này, giống như rất hận Mạc Minh Vọng? Rốt cuộc cô đã bỏ lỡ điều gì? Thiển Thiển lại không nói gì cho cô biết vậy.

"Em. Thiển Thiển, đừng làm rộn. Hiện tại trong bụng lại có con, cùng anh về được không?" Mạc Minh Vọng nhận thua, chống lại Mạc Thiển thì anh chỉ có nhận phần thua. "Anh muốn tôi về thì tôi trở về à? Ai biết sau khi trở về anh có lại xem tôi giống như bảo mẫu phục vụ anh hay không, á, nói không chừng còn phải một người phục vụ nhiều người đấy." Mạc Thiển cười lạnh. Vốn là cô cũng mềm lòng, vốn là cô cũng muốn đi về. Nếu như hai ngày trước Mạc Minh Vọng đừng nói như vậy thì cô nhất định sẽ trở về, nhưng bây giờ, thật xin lỗi, không được. Không nói rõ ràng mọi chuyện thì làm sao có thể để cho anh dễ dàng vượt qua kiểm tra như vậy.

"Ài?" Căn bản là Mạc Minh Vọng nghe không hiểu Mạc Thiển đang nói gì. Nhưng nghe câu Mạc Thiển vừa nói thì trong lòng vẫn có chút đau đớn. Thì ra là Thiển Thiển vẫn luôn trách anh.

Có lúc chợt nghĩ đến người cha đột tử, chính anh cũng khắc chế không được tính tình của mình, vì thế Thiển Thiển liền trở thành nơi trút giận.

"À, hình như là tên là Eva, niềm vui mới của anh."

Hừ, vốn vẫn đang đau lòng cho anh, nhất là lần trước lúc gặp phải anh ở nhà, lần đó thật là làm cho cô đau lòng. Không ngờ, chưa bao lâu là để cho cô nhìn thấy anh và ngôi sao lớn tên Eva một đôi ra vào ở nơi công cộng. Thật đúng là trai tài gái sắc, ghen chết người khác đây.

Đúng rồi, trên báo chí viết như thế nào nhỉ? "Tình yêu vụng trộm của nữ minh tinh cùng tổng giám đốc công ty Mạc thị ra ánh sáng", "Người yêu tổng giám đốc thần bí của Mạc thị là Eva", "Chuyện cổ tích trai tài gái sắc", còn có rất nhiều rất nhiều đây. Mặc dù nói báo chí không thể tin, dù sao thời phong rất nhiều, nhưng mà không có lừa sao có khối, chuyện phải có nguyên nhân. Hướng chỉ hình cũng chụp được. Nếu còn có thể P, hiện tại kỹ thuật PS cao như vậy. Cũng không thể toàn bộ đều dùng PS chứ? Hay là P ra đáng vẻ giống nhau. Mức độ thân mật của hai người trong hình thật đúng là. . . .

Trước kia cô luôn chưa nghĩ sẽ phải rời khỏi nên im hơi lặng tiếng, thì ra còn có một chút là bởi vì Mạc Minh Vọng chưa từng có truyền ra chuyện xấu gì, cho nên trong lòng cô cũng vẫn luôn ôm lấy ảo tưởng. "Thì ra là chuyện này, chẳng qua là góp vui lấy lệ thôi." Mạc Minh Vọng không nghĩ tới Thiển Thiển cũng nhìn thấy. Tình huống lúc đó cũng không phải là một hai câu mà có thể nói rõ ràng. Nhưng anh có thể khẳng định chính là tuyệt đối không có ý khác với Eva, giữa hai người tuyệt đối trong sạch.

"Đùa mà thành thật sao." Mạc Thiển sắc bén hỏi. Không biết làm sao, vốn là Mạc Thiển vẫn luôn khiêm nhường và tương đối nghe lời chợt sắc bén trước mặt Mạc Minh Vọng, quả thật tăng lực lên.

Nếu cẩn thận nghe, thật ra thì không khó nghe ra sự làm nũng trong giọng nói Mạc Thiển. Cô ấy muốn nghe miệng Mạc Minh Vọng nói ra một vài lời ngọt. Dĩ nhiên ghen tức, người tai điếc mắt mù cũng có thể biết, có thể nhìn không thấy nhưng cũng có thể nghe thấy được mùi dấm nồng nặc.

Biết trong lòng Mạc Minh Vọng có cô ấy, lo lắng rất nhiều, đủ lo lắng mới làm ra chuyện cũng không quá đáng. Trang Nhã Khinh rõ ý định của Mạc Thiển như lòng bàn tay. Không phải nói phụ nữ hiểu rõ phụ nữ nhất sao.

Nếu chuyện như vậy xảy ra trên người Cố Triệt, hừ hừ, cho dù biết Cố Triệt cũng không phản bội cô, cô cũng làm ồn ào, nói không chừng từ ngữ càng sắc bén hơn Mạc Thiển cũng có thể nói ra ngoài đây.

"Anh không có." Mạc Minh Vọng yếu ớt giải thích.

"Hừ, chứng cứ đâu?"

"Chứng cứ cũng không có."

Chuyện như vậy thì có chứng cứ gì? Anh cũng không dùng thất lưng trình tiết.

"Mẹ, chỗ con có chứng cứ." Tiểu Viêm chạy tới, lấy từ trong túi bé ra chứng cứ bé lên lên thu thập vài ngày này. Vì để cho Mạc Thiển cùng Mạc Minh Vọng trở lại, Tiểu Viêm tốn không ít tâm tư.

Mạc Minh Vọng cảm thấy rất hứng thú với chứng cứ Tiểu Viêm nói, rốt cuộc con trai thông minh của anh chịu tổn thương thể nào đây? Vậy mà anh cũng không biết.

"Chứng cứ gì?"

Tiểu Viêm cũng không trả lời vấn đề của hai người. Từ trong túi lấy ra là một cái điện thoại di động.

Mạc Minh Vọng nhìn điện thoại, sau đó nghĩ tới không phải anh mất một cái điện thoại di động sao, thì ra là rơi vào tay con trai mình. Khó trách nói sao điện thoại di động mất mà sim điện thoại vẫn còn (Thật ra thì Mạc Minh Vọng biết á, chính là lên lên đúng túi Tiểu Viêm mà thôi. Chính vì điện hao nên anh ngại nói ra, lấy Tiểu Viêm làm người trung gian cũng rất tốt. Dù sao cũng tốt hơn anh nói)

"Mạc Thiển, người phụ nữ đáng chết." Trong điện thoại di động tuôn ra những lời này. Là Mạc Minh Vọng nói.

Mạc Minh Vọng nhìn đứa con trai nhà mình, trong lòng than thở, thông minh, thật sự là thông minh, biết ghi âm nữa. Hừ hừ, xem anh còn chống chế thế nào. Chỉ là, sao câu thứ nhất lại như vậy? Mạc Thiển nhìn Mạc Minh Vọng.

Mạc Minh Vọng vô tội nhìn Tiểu Viêm. Con trai, con giúp cha con hay là hại cha con thế?

Tiếp theo, "Mạc Thiển, tại sao phải đi?. Tại sao muốn rời đi? Có phải anh thật sự đối xử với em không tốt, cho nên làm tiêu tan hết tình yêu em dành cho anh hay không?"

"Ừ, đúng vậy." Mạc Thiển nghe được câu này thì gật đầu. Không có gì bất ngờ xảy ra, nhìn bộ dạng Mạc Minh Vọng tròn to hai mắt không thể tin.

"Mạc Thiển ngốc nghếch, chẳng lẽ thật sự không nhìn ra lòng của anh đối với em sao?" Trong điện thoại di động, âm thanh của Mạc Minh Vọng tăng lên, giống như là hét ra. Không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định vừa uống say vừa nói, nếu Mạc Minh Vọng không có uống say thì sao làm chuyện không có đẳng cấp như vậy?

“Lòng của anh đối với tôi như thế nào?” Mạc Thiên hỏi.

Mạc Minh Vọng quay đầu đi, không trả lời.

“Mạc Thiên, anh nhớ em. Mạc Thiên, anh yêu em. Em đang ở đâu?” Nghe những lời này trong điện thoại, Mạc Thiên cười, Mạc Minh Vọng đỏ mặt. Chính anh cũng không biết bản thân uống say lại nói lên mấy lời mất thể diện như vậy. Không muốn đề nói nữa, không chừng phía sau còn lời gì nữa đây? Mạc Minh Vọng muốn đoạt lấy điện thoại đi động, nhưng bị Mạc Thiên dành trước một bước.

Mạc Thiên lấy di động để trên bụng. Khiêu khích nhìn Mạc Minh Vọng “Có gan anh cứ tới đây giành.”

Mạc Minh Vọng chỉ có thể giương mắt nhìn điện thoại đi động, anh không dám cướp, ngộ nhờ thương tổn đến con thì làm thế nào? “Cầm điện thoại đang mở, phóng xạ lớn lắm” Mạc Minh Vọng nhắc nhở.

Mạc Thiên nhàn nhã nắm chắc hơn. Không phải cô không biết phóng xạ điện thoại đi động lớn, nhưng một lát cũng không có việc gì. Chủ yếu là có thể nghe mấy câu này là cơ hội khó được, khó hơn nhìn thấy nhật thực nữa, không nghe xong thì không có lỗi với bản thân hay sao? Mặc dù đã từng nghe một lần. Lại nói, Minh Vọng uống say cũng chỉ biết nói mấy lời này sao?

Lần trước cô tiếc nuối vì không có lưu một bản sao, vẫn là con trai bảo bối của cô thông minh.

“Mạc Thiên, anh biết rõ em trách ta để cho em chuyển ra, còn để em làm việc, trước kia cái gì em cũng không biết. Nhưng chuyển ra là sợ mẹ lại đánh em. Không biết vì sao nữa, bởi vì cha mất nên rất hận em, thấy mẹ mất khống chế đánh em thì vẫn rất đau lòng. Nhưng mỗi lần nghĩ đến cha thì anh đều hận không bóp chết được em. Muốn hung hăng hành hạ em. Có phải em rất trách anh hay không? Cho nên định mãi mãi khôn trở lại?” “Sao em lại trách anh chứ?” Mạc Thiên cười rất hạnh phúc, rất hạnh phúc. “Chỉ là, anh còn có thể như vậy hay không?”

“Sẽ không.” Mạc Minh Vọng cho Mạc Thiên câu trả lời chắc chắn rất nhanh.”

“Nhưng đây cũng không thể chứng minh anh và Eva trong sạch.” Đột nhiên, Mạc Thiên lại chuyển đề tài, đây chính là tâm tư của phụ nữ thì bạn đừng đoán, bạn đoán tới đoán lui cũng không hiểu.

“.....” Mạc Minh Vọng thật không biết làm sao chứng minh. Vì vậy đưa tay tới trước mặt Mạc Thiên. “Nhìn lòng bàn tay anh một chút đi.”

Mạc Thiên nhìn lòng bàn tay Mạc Minh Vọng một chút, không có gì? Nhìn cái gì?

Nghi ngờ nhìn Mạc Minh Vọng, thật không hiểu anh có ý gì.

“Nhìn thấy vết chai trước mặt không?”

Mạc Thiên nhìn hình như có một chút. Vì vậy gật gật đầu.

Chợt nghe được tiếng gào buồn bực trên đỉnh đầu. “Mẹ nó, nếu ông đây có quan hệ với phụ nữ khác thì ông đây còn cần tự mình dùng tay sao? Mẹ nó, em không ở đây mấy tháng thì trên tay ông đây cũng nổi chai rồi đây.”

Mạc Thiên rút cổ một cái, dè dặt ngẩng đầu nhìn Mạc Minh Vọng “Được rồi, coi như là chứng cứ.”

Ngoài cửa Trang Nhã Khanh đã không kiên trì nổi, hai tay che bụng của mình tuột xuống theo vách tường, ngồi ở đó, tựa vào tường, sau đó cười. Bản thân thật sự muốn lớn tiếng bật cười, lại sợ người bên trong nghe được, cho nên lại chỉ có thể nén lại. Cười đến nghẹn là thống khổ nhất, nước mắt Trang Nhã Khanh cũng chảy ra.

Ha ha ha ha, thật là mắc cười rồi. Lần đầu tiên biết, Mạc Minh Vọng lại có thiên phú khôi hài như vậy. Đặc biệt là câu cuối cùng hét ra, ha ha, không cần nghe lén, tất cả mọi người đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Nếu ông đây có quan hệ với phụ nữ khác thì ông đây còn cần tự mình dùng tay sao? Em không ở đây mấy tháng thì trên tay ông đây cũng nổi chai rồi đây này. A a a a a a a a a , thật không thể kiên trì nổi, thật sự là quá mắc cười.

Trong lúc đó Phá Trần, Phá Thương còn có Hạ Tĩnh Thiên đều nghe được câu này, cũng không nhịn được cười. Chỉ là ba người đàn ông cười cười rồi cũng lặng lẽ nhìn tay của mình một chút. Ừm Lòng bàn tay của họ cũng có vết chai nhưng bởi vì học võ thuật lâu dài nên nổi lên, cũng không phải là nguyên nhân đó.

Cố Triệt nghe được, khoe miệng có giật mấy cái.

Tất cả cô y tá trẻ tuổi đi qua nơi này đều đỏ mặt lên lên chạy đi. Haizz may mà không nhìn thấy bên trong, nếu có thể nhìn thấy thì Trang Nhã Khanh rất chân thành khuyên nhủ hai người bên trong, ngàn vạn lần không nên xuất hiện ở bệnh viện này nữa, nếu không thì vừa tiến vào sẽ phát hiện có người ở phía sau lên lên bàn luận lời của họ.

Ừ, tuyệt đối sẽ trở thành người nổi tiếng có phải hay không?

Vốn cho là Mạc Thiên sẽ không nói gì nữa, không ngờ sau đó Mạc Thiên nói một câu: "Em nhớ trước đây rất lâu thì trên tay anh đã có vết chai mà."

"Dù sao anh cũng đã chứng minh. Bây giờ cũng không có chuyện gì nên trở về cùng anh." Mạc Minh Vọng thật lòng không muốn nói thêm vấn đề kia nữa. Anh có thể nói, thật ra thì lúc trước cùng Lâm Huyền đi chung với nhau thì căn bản anh cũng không có chạm vào Lâm Huyền sao? Lúc không thấy quần áo của Thiển Thiển anh còn hoài nghi chạy chân trần đi khắp nơi sau đó sẽ trở về phòng tự mình giải quyết sao? Chắc chắn không thể nói, nói ra thì cả bên trong bên ngoài đều không còn nữa. (Ed: ý chỉ đã mất mặt rồi còn mất sĩ diện nữa đó ^^)

"Không được, em còn muốn chờ tin tức của Nhã Khanh. Các sư huynh đều đi tìm Nhã Khanh rồi."

". . . ." Mạc Minh Vọng cũng không có ép buộc Mạc Thiển nhất định phải đi, ngược lại ngồi xuống ở bên cạnh Mạc Thiển. Từ từ, từ từ, anh để tay lên tay cô. "Bà xã à, anh rất nhớ em."

Sau khi nói ra, Mạc Minh Vọng mới giật mình là anh đang nói gì. Sau đó cũng đã suy nghĩ thông suốt. Thì ra là có chuyện nói ra thật sự cũng không phải khó khăn như vậy.

Đây là một lần duy nhất Mạc Thiển nghe Mạc Minh Vọng nói lời này lúc tỉnh táo, cho nên bất chấp dè dặt hay không dè dặt, hôn Mạc Minh Vọng.

Mạc Minh Vọng lại hiểu một đạo lý. Thì ra là nói một câu nói như vậy còn hơn làm động tác gì. Anh khổ đau mấy tháng, một câu nói như vậy liền giải quyết hết. Xem ra sau này nhất định phải nhiều lời hơn mới được. Nhưng bây giờ Mạc Minh Vọng đã không nghĩ nhiều như vậy, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, anh không phải Liễu Hạ Huệ, làm sao có thể ngồi mà vẫn trong lòng không loạn, vì vậy, một tay đỡ ót Mạc Thiển, một tay đặt ở ngang hông cô, nụ hôn sâu hơn.

Thật lâu rồi cũng chưa nếm mùi vị của Mạc Thiển. Mạc Minh Vọng cảm thấy Thiển Thiển đi mấy tháng, không chỉ có người trở nên đẹp hơn rất nhiều, khiếu khích người khác cũng hơn trước kia. Quả nhiên trời sinh là một tiểu yêu tinh. Lúc còn nhỏ như vậy đã để anh lún vào, từ đó cũng chưa từng được đi ra.

Yêu quá tha thiết, có chút khó kìm lòng được, tay Mạc Minh Vọng theo quần áo Mạc Thiển sờ vào. Sau đó dịu dàng vuốt bụng cô.

Mang thai gần năm tháng, bụng Mạc Thiển cũng nhô lên rất nhiều. Rõ ràng lớn như vậy, anh lại không phát hiện. Mặc dù cũng không phải rất rõ ràng, nhưng là có mang thai năm tháng thì cũng có thể nhìn ra được. Chỉ là cộng thêm bình thường cô mặc quần áo tương đối rộng rãi nên cũng không rõ ràng. Bây giờ sờ tay vào, cảm giác chân thật bên trong có một sinh mệnh nhỏ.

Thật ra thì lúc trước khi Mạc Thiển mang thai Tiểu Nguyệt cùng Tiểu Viêm, Mạc Minh Vọng không ở bên cạnh. Khi đó cha mới qua đời không lâu, Mạc Minh Vọng hận Mạc Thiển vẫn còn tương đối sâu, cho nên chỉ lo hành hạ Mạc Thiển, đâu có quan tâm cô đâu. Khi đó, Mạc Minh Vọng thường không có ở đây, cho nên mặc kệ là khám thai hay là chuyện khác đều là một mình cô đi. Ngay cả bác sĩ làm khám thai cho cô cũng đều biết cô hết rồi. Lúc mới bắt đầu còn hỏi sao chồng cô không theo cô, sau đó nhiều lần nên cũng không hỏi. Khi đó, ngay cả lúc sinh hai đứa bé thì cũng chỉ có Mạc Thiển. Sau khi con ra đời thì Mạc Minh Vọng mới đến bệnh viện, sau đó nhìn con một chút là được rồi.

Như vậy thì người phụ nữ nào không băng giá trái tim?

Thật ra thì trong lòng Mạc Thiển vẫn oán giận một điểm là xem cô giống như bảo mẫu chăm sóc mọi người, làm một người vợ một người mẹ, làm mấy chuyện này vốn là Mạc Thiển cảm thấy nên làm, chính là trông thái độ. Thời gian dài, cô càng ngày càng tuyệt vọng, càng ngày trái tim càng băng giá.

Mấy trường hợp cảm trẻ nhỏ như vậy thì Tiểu Viêm vẫn tương đối tự giác. Vì vậy, Tiểu Viêm mở cửa phòng bệnh, sau đó nhìn thấy một đồng người lớn ngoài cửa.

Cha mẹ thật sự hòa hợp cho nên thái độ Tiểu Viêm đối với Trang Nhã Khanh cũng tốt hơn nhiều, quả nhiên là có ích, phương pháp của di thật sự rất tuyệt.

Thật ra thì phương pháp ghi âm cũng là di lên lên dạy bé, quả thật rất có hiệu quả. "Di ơi, sao di ở bên ngoài?" Tiểu Viêm nói khiến hai người bên trong tách ra, sửa sang lại quần áo của mình.

"Nhã Khanh, cậu đã đến rồi, không có sao chứ?" Mạc Thiển có chút biểu hiện mất tự nhiên, vẻ mặt ửng hồng. Đúng vậy, nghĩ cũng biết lúc này cô làm gì, người bên ngoài rất rõ ràng. Quả thật là mất mặt chết mất.

Dù sao cũng phát hiện nên cũng không tiếp tục núp nữa. Về mặt Trang Nhã Khanh tự nhiên hơn Mạc Thiển nhiều, nhưng nụ cười ở miệng đã tiết lộ ý định của Trang Nhã Khanh lúc này. "Không có sao, không cần lo lắng."

Trang Nhã Khanh nhìn qua lại giữa hai người Mạc Thiển và Mạc Minh Vọng một lần, sau đó nói: "Mình nghĩ chúng ta có thể tách ra rồi."

"Tại sao?"

"Chẳng lẽ cậu không cùng anh ấy trở về? Hay là muốn anh ấy đòi đến chỗ chúng mình sao?"

Nghe Trang Nhã Khanh không che giấu trêu chọc hai người thì Mạc Thiển càng cảm thấy ngượng ngùng, càng thêm đỏ. "Đương nhiên là phải trở về cùng anh." Mạc Minh Vọng trả lời.

"Hiện tại người cũng thấy rồi, không có sao, cho nên có thể về cùng anh chứ?" "Đồ của mình."

"Không cần lo lắng, mình tin anh ấy sẽ cử người tới lấy." Trang Nhã Khanh giúp Mạc Minh Vọng trả lời vấn đề. "Cậu cứ thoải mái trở về đi thôi. Chỉ là

nếu như người này đối xử cậu giống như trước kia thì hãy tới tìm mình. Bạn tốt làm gì? Chính là lúc máu chốt che chở cho cậu."

Mạc Thiên nghe Trang Nhã Khinh nói thì cảm động khóc lên. Có người bạn như Trang Nhã Khinh, có chồng như Mạc Minh Vọng, còn có Tiểu Viêm, Tiểu Nguyệt, trong bụng còn đứa bé chưa ra đời, Mạc Thiên cảm thấy cuộc sống mình đã hạnh phúc, mặc dù cô đã trải qua một chút khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn phải hạnh phúc. "Khóc gì mà khóc? Không đẹp chút nào?" Mạc Minh Vọng nói xong thì đưa cho Mạc Thiên một miếng khăn giấy.

Mạc Thiên nhận lấy, chùi chùi nước mũi, sau đó nói: "Nhã Khinh, thật sự có cậu thật tốt."

"Chuyện này đúng. Được rồi, ngoan ngoãn đi theo anh ấy trở về đi. Nhớ, nếu anh ấy đối với cậu không tốt thì tới tìm mình đây, đến lúc đó mình dẫn cậu đến nơi vĩnh viễn cũng không tìm được."

Mạc Minh Vọng vừa nghe Trang Nhã Khinh nói, đây gọi là gì? Còn phải đưa Thiên Thiên đi đến nơi vĩnh viễn không tìm được. "Sẽ không có cơ hội đó." Mạc Minh Vọng tràn đầy tự tin nói.

"Nhớ lời anh đã nói hôm nay. Nếu như anh không

làm được. Tôi tin tưởng anh sẽ vì điều đó mà trả giá thật lớn." Trang Nhã Khinh có thể gọi là uy hiếp không? Đây chính là uy hiếp.

"Tôi vĩnh viễn sẽ không cho em cơ hội đó." Mạc Minh Vọng vẫn tự tin như vậy. Hiện tại anh biết nên làm gì rồi, làm sao có thể để Thiên Thiên chạy mất. Nếu lại để Thiên Thiên chạy mất thì cũng coi như là anh sống uổng phí.

"Thiên Thiên, vậy mình đi trước đi, cậu dưỡng thai cho tốt, mình rảnh sẽ tới thăm cậu." Nói xong, Trang Nhã Khinh cũng đi. Bây giờ làm phiền hai vợ chồng son, hiện tại không quấy rầy nữa chữa cho vợ chồng son chút không gian riêng tư.

"Ừ, hẹn gặp lại."

Trang Nhã Khinh đi ra cửa, đang muốn đóng cửa thì bỗng nhiên lại thay đổi. "Đúng rồi, túi của cậu." Trang Nhã Khinh giao túi của Thiên Thiên cho cô ấy, sau đó rời đi.

Dọc theo đường Cổ Triệt đều đi theo Trang Nhã Khinh, đến nhà Hạ Tĩnh Thiên. Dù sao Hạ Tĩnh Thiên không làm được chuyện chặn cửa không để người ta đi vào. Phá Trần cũng không làm ra chuyện đuổi người đã vào đi ra ngoài. Phá Thương càng không thể cướp chén đĩa trên tay Cổ Triệt, lại để Phá Trần đuổi Cổ Triệt, sau đó lại để Hạ Tĩnh Thiên chặn cửa không để cho Cổ Triệt đi vào. Cho nên, tình hình bây giờ là được.....

Trang Nhã Khinh, Cổ Triệt, Phá Trần, Phá Thương, Thẩm Tuyết còn có chủ nhà là Hạ Tĩnh Thiên, mấy người vây quanh bàn, ăn món ăn do Thẩm Tuyết làm.

Lúc vừa đi vào, Trang Nhã Khinh cũng giới thiệu Thẩm Tuyết cùng Cổ Triệt với nhau.

"Sư tỷ, rất lâu rồi không được ăn món ăn do anh tự tay làm rồi, thật là thơm." Đối với người mình quan tâm thì Trang Nhã Khinh sẽ không keo kiệt mà tiếc một chút xú nước bọt.

"Nếu không lúc sư tỷ ở đây để sư tỷ làm cho nhé." Thẩm Tuyết dịu dàng nói. Món ăn của mình làm có thể khiến người khác thích, nhìn tất cả mọi người ăn ngon, đó là chuyện cô vui vẻ nhất. "Vậy không được, sao có thể để sư tỷ mệt nhọc đây. Phải làm cũng để cho ba người bọn họ làm, bây giờ thịnh hành chính là người chồng nấu ăn trong gia đình, chính là người đàn quản lý vấn đề về ăn uống là chủ yếu, phụ nữ chúng ta chỉ cần hưởng phúc là tốt."

"Xem đi sư tỷ. Nhã Nhã nô dịch chúng em như vậy đấy." Hạ Tĩnh Thiên muốn kể khổ với Thẩm Tuyết mà nói. Trang Nhã Khinh nô dịch bọn họ cỡ nào, chuyện gì cũng do bọn họ làm, bọn họ đáng thương cỡ nào.

Nói đến Thẩm Tuyết luôn cười không ngừng.

Cổ Triệt bên cạnh căn bản không được đề cập tới. Trang Nhã Khinh nhìn ra nên sau đó tìm một đề tài, cũng để Cổ Triệt có thể tham dự vào "Triệt, anh có biết nấu cơm hay không?"

Cổ Triệt nói: "Biết một chút."

Vốn là giống như gia đình Cổ Triệt thì không thể biết những thứ này. Nhưng Cổ Triệt được đào tạo không như vậy. Thứ nhất, Cổ Triệt không ở nhà thường xuyên, ở trường học hoặc là đã ngoại huấn luyện sinh tồn... Không biết làm thì ăn cái gì?

Chính là bất được con chó cũng không thể ăn, chẳng lẽ ngày ngày ăn quả dại? Thứ hai, cũng là quan trọng nhất, là Chư Tiêm Nhiên để Cổ Triệt học tập. Chư Tiêm Nhiên chính là người phụ nữ mà mười ngón tay không dính nước xuân. Vốn là Cổ Từ Mặc cũng không biết, Chư Tiêm Nhiên sẽ không làm lại kén chọn, cho nên để Cổ Từ Mặc học. Cổ Từ Mặc đi học rồi thành một người lành nghề.

Có Cổ Triệt, anh cũng lớn rồi. Chư Tiêm Nhiên đã có suy nghĩ để anh học tài nấu nướng, còn có Cổ Từ Mặc phải tranh thủ thời gian tới dạy Cổ Triệt học nấu nướng. Cho nên, tổng quát mà nói thì tài nấu nướng của Cổ Triệt vẫn có thể.

"Ha ha, xem ra Nhã Nhã nói không sai, bây giờ phòng bếp cũng là thiên hạ của đàn ông." Thẩm Tuyết cười cười.

Đối với Cổ Triệt, Thẩm Tuyết hài lòng một trăm phần trăm. Quả nhiên nhân tài như vậy mới xứng với Nhã Nhã. Vị hôn phu của Nhã Nhã, lần trước khi

cô đến xem bệnh thì thật sự vô cùng đáng tiếc vì Nhã Nhã, tương lai phải gả cho một người đàn ông như vậy. Đều là đàn ông họ Cổ, sao lại có sự khác biệt lớn như vậy chứ?

Chỉ là Nhã Nhã tìm được hạnh phúc của mình, dĩ nhiên vì Nhã Nhã nên vui vẻ từ trong thâm tâm.

Mới trở về, bọn Phá Trần chưa kịp nói chuyện Cổ Triệt mới là vị hôn phu của Nhã Nhã cho Thẩm Tuyết. Cho nên Thẩm Tuyết cũng không biết chuyện. “Em nghĩ tất cả mọi người đều biết nấu nướng, chúng ta có muốn đấu một chút xem ai lợi hại hơn không?” Trang Nhã Khinh đề nghị.

Hai người phản đối, Thẩm Tuyết ủng hộ. Cho nên hiện tại điểm số là 2-2. Còn chưa tỏ thái độ chính là Cổ Triệt và Phá Thương.

“Em mới không cần so tài nấu nướng với cậu ấy đó.” Phá Trần nói. Trên mặt tình cảm mình ấy cũng thua bởi cậu ấy rồi, chẳng lẽ còn muốn trên phương diện nấu nướng cũng thua nữa? Bây giờ Nhã Nhã đã nhớ tài nấu nướng của mình rồi, cũng không thể để cậu nhóc Cổ Triệt thay thế được.

“Đúng vậy.” Hạ Tĩnh Thiên phụ họa.

Kể từ khi Cổ Triệt xuất hiện, trên căn bản là hai người càng ngày càng giống nhau.

“Cổ Triệt, ý của anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Ngực quá lớn

Cổ Triệt nhún nhún vai, bày tỏ anh không có ý kiến gì.

Cuối cùng một phiếu còn lại do Phá Thương định. Phá Thương đồng ý chính là chuyện đã định, nếu như Phá Thương không đồng ý, như vậy hai bên ngang nhau, chuyện này cũng không giải quyết được.

Phá Thương nhìn ánh mắt của mọi người tập trung sự chú ý lên người của anh, trong nháy mắt cảm giác thật ra thì anh vẫn nên tỏ thái độ sớm một chút thì tốt hơn, cũng sẽ không gặp phải chuyện quyền quyết định cục diện ở bên tay của anh rồi. Chỉ là, ý kiến của sư đệ sư muội, mặc kệ là nói anh trọng nữ khinh nam hay là gì, dù thế nào đi nữa thì anh cũng muốn ủng hộ ý kiến sư muội. Cho nên: "Anh cảm thấy là có thể đấy."

"Được, vậy các anh tự chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đi. Chuẩn bị xong nguyên liệu thì đúng tám giờ tối sẽ bắt đầu, thời gian nấu là một tiếng. Bây giờ còn có bốn mươi hai phút là tám giờ, các anh phải nắm chặt thời gian đó." Trang Nhã Khinh nghịch ngợm nói.

"Đáng chết." Ba người vội vội vàng vàng chạy đến siêu thị chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

Rốt cuộc Trang Nhã Khinh quyết định gọi điện thoại về cho Thanh Phong. Thanh Phong đáng thương, bị đồ nhi ngoan mà chính ông thích nhất quên lãng một đoạn thời gian thật lâu, thật là đáng thương.

"Nha đầu thối, lâu như vậy mới gọi điện thoại, trong mắt con có còn một sự phụ như ta hay không?" Điện thoại vừa nói, Thanh Phong đổ ập xuống chính là một trận gió huân. Haizz, tự trách ông lúc trước đã quá dung túng nha đầu này nên biến thành đáng về vô pháp vô thiên, không sợ trời không sợ đất. Những điều này cũng may rồi, ghê tởm nhất đúng là tuyệt đối không hiểu được tôn sư trọng đạo là gì.

"Lão già, người nói nhiều hơn một câu con liền cúp điện thoại." Trang Nhã Khinh mới không để ý tới lời Thanh Phong nói, ông đơn thuần chính là miệng nói lời gay gắt, thật ra thì cũng không sợ hãi gì hết. Duy nhất chỉ có cô mà thôi.

"Được được được rồi, ta không nói nữa. Ta nói, chừng nào thì con mới có thể trở lại thăm người sư phụ đáng thương là ta đây hả? Bây giờ mỗi ngày sư phụ con đều như bị ngấm hoa độc vậy, dạ dày sư phụ đã sớm kháng nghị với ta rồi." Về mặt Thanh Phong phản nản nói. Trước kia lúc có Nhã Nhã, mặc dù ông không thể ăn được thức ăn do tự Nhã Nhã làm mỗi ngày, nhưng biết mỗi ngày còn có Phá Trần, Phá Minh nấu cơm, cũng ngon như vậy. Sau đó lại lục tục rời đi, sau khi ba người họ đi cũng có thể chấp nhận, ít nhất còn có một đồ đệ tốt đều làm cho ông ăn ngon mỗi ngày, đây cũng coi là chấp nhận được. Sau đó, một cuộc điện thoại, Thẩm Tuyết cũng bị gọi đi, mỗi ngày dạ dày của ông đều như bị ngấm hoa độc, haizz. Tim của ông dạ dày của ông. . .

Trang Nhã Khinh như đã sớm biết sẽ là nguyên nhân này: "Nếu không con làm cho sư phụ rồi gửi đến đó cho người thì thế nào?" Trang Nhã Khinh nhẹ giọng, dịu dàng nói.

Die nda nl equ ydo n<3

Thanh Phong bắt đầu có cảm giác có phải xuất hiện việc nghe nhầm rồi hay không, hay là sau khi Nhã Nhã rời khỏi đây thì đổi tính, chưa kịp suy nghĩ nhiều như vậy, chủ động bỏ rơi cái chỗ không đúng đó đi, chỉ còn lại chuyện ăn, vì vậy luôn miệng đồng ý: "Được được."

Chợt, Trang Nhã Khanh liền hét lên: "Lão già, người có bình thường hay không, khoảng cách xa như vậy, gửi từ đây đến đó không phải là mất rất nhiều ngày sao, đã sớm thiêu rồi có được hay không?"

Thanh Phong bị chấn động, sau đó mới hỏi: "Được rồi, nếu không chúng ta cũng đến tìm con nhé?"

"Không bao ăn không bao ở, tiền xe người phải tự lo. Cho nên, người nguyện ý tới đây thì cứ tới đây đi, chân ở trên người của người, con lại không quản được."

"Nha đầu, sao thời gian dài như vậy mà con không có thay đổi vậy? Vẫn như vậy, không có quan tâm sự phụ chút nào." Thanh Phong uất ức. Nhìn một chút, chính ông thu đồ đệ thế nào nè. Nếu nha đầu này có thể biết điều giống như Thẩm Tuyết, hiểu chuyện nghe lời là tốt, haizz.

"Người cảm thấy vậy sao?"

"Đúng rồi nha đầu, nếu ở bên ngoài gặp phải chuyện gì không giải quyết được, nhất định phải nhớ nói với sư phụ đấy."

"Dạ, con biết rồi." Trang Nhã Khanh hạ thấp giọng xuống, không giống như bộ dáng hung ác mới vừa rồi kia. Lúc này cô cố ý như vậy, bởi vì cô biết bộ dạng muốn ăn của Thanh Phong. Thật ra thì lão già muốn đi qua mà cũng không phải là không thể. Chỉ là Cố Triệt. Chờ sau khi cô cùng Cố Triệt kết hôn, nếu như không có chuyện gì xảy ra thì sẽ nhận lão già còn có sư thúc bọn họ đến ở.

Trang Nhã Khanh vẫn lo lắng Thanh Phong không đồng ý hai người bọn họ ở chung một chỗ.

"Haizz. Nha đầu, ở bên ngoài có khỏe không." Thật ra thì Thanh Phong muốn hỏi là tiểu tử nhà họ Cố kia đã trị hết bệnh hay chưa, nhưng vừa nghĩ đến tất cả mọi người đều gạt Trang Nhã Khanh, nói không chừng Trang Nhã Khanh cũng còn chưa biết, cũng không có hỏi. Nếu muốn biết tình hình thì vẫn nên một mình hỏi Thẩm Tuyết một câu thì tương đối an toàn.

"Dạ, cũng tốt. Chính là hai ngày nay gặp được chó điên, vẫn đuổi theo con để cắn." Trang Nhã Khanh nói. Đúng, theo ý cô, người trong bóng tối chính cô chẳng qua chỉ là chó điên đuổi theo cô cắn mà thôi.

"Chó điên? Đối phó chó điên không đơn giản, sư phụ nhớ đã dạy con Đả Cầu Bổng Pháp, tùy tiện cầm một cây Đả Cầu Bổng đánh một trận, nhìn hấn còn dám cắn hay không." Thanh Phong hừ lạnh. Chó điên dám cắn đồ nhi bảo bối của ông sao? Ông cũng không nhớ nói một câu nói nặng với đồ nhi bảo bối.

*Đả cầu bổng pháp: chiêu thức đánh chó

Chỉ là chọc tới nha đầu, không cần tự ông ra tay thì có thể nghĩ tới hậu quả.

"Ha ha, ta đang suy nghĩ thịt chó điên ăn ngon hay không ngon."

"Nha đầu, sau này gả cho người ta thì tính khí phải thu lại cho tốt một chút rồi." Tính cách kiêu ngạo, tùy hứng không chịu thua ý cũng không tốt khi ở trong những gia tộc lớn. Huống chi nghe nói người khác cũng không nguyện ý cưới Nhã Nhã qua cửa. Haizz, bây giờ thật sự còn rất lo lắng cuộc sống sau khi cưới của nha đầu, có thể chịu uất ức hay không.

"Dạ, biết rồi." Anh ấy biết tính tình của cô, cho nên sẽ bao dung. Nếu không thể bao dung tính tình của cô, ở chung một chỗ mình nhất định phải cẩn thận hạn chế mọi thứ, cái này không dám làm, cái kia không thể làm, ở chung một chỗ phải đè nén sống qua ngày, vậy cần gì phải ở chung với nhau để làm trò cười cho bản thân. Nhưng tin tưởng Cố Triệt, anh nhất định sẽ cho cô hạnh phúc.

"Biết là tốt rồi. Tính khí của con nên sửa đổi một chút."

"Dạ, con nói lão già người sao dài dòng như vậy."

"Bây giờ không thừa dịp dài dòng thì không biết lần sau còn phải qua bao lâu thì con mới có thể gọi điện thoại tới đây nữa. Dù sao cũng không thể kết hôn mà không gọi đến."

"Ha ha." Trang Nhã Khanh nghe lời Thanh Phong nói, cô thật cảm thấy áy náy. Quả thật lâu như vậy cũng không có gọi về một cuộc điện thoại, khẳng định lão già không vui.

"Cười, con còn không biết xấu hổ mà cười nữa hả."

"Dạ, không cười. Nếu không con lấy cho người một ít rau khô dưa muối ... rồi gửi đến cho người."

"Được." Thanh Phong đồng ý quyết liệt.

"Dạ, cứ như vậy đi. Đúng rồi, sư thúc đâu?" Cũng rất lâu rồi không có nói chuyện nhiều với sư thúc, rất nhớ.

"Cô ấy đang tắm. Sẽ không để cho các người dùng điện thoại của ta tâm sự, muốn nói chuyện phiếm thì gọi vào di động của cô ấy đi." Thanh Phong nói.

"Ha ha, được rồi, vậy con cúp trước đây. Con chắc chắn còn có thể rất lâu mới điện lại cho người đấy." Nói xong, Trang Nhã Khanh liền cúp điện thoại.

Thẩm Tuyết nhìn, sau đó nói: "Trong mấy người chúng ta thì cũng chỉ có em mới dám nói chuyện với sư phụ như vậy."

"Ông ấy thích giọng điệu vậy mà, đối tốt với ông ấy thì ông ấy sẽ không quen."

"."

Bốn mươi hai phút đã qua, Cố Triệt cùng Phá Trần đã trở về nhưng Hạ Tĩnh Thiên vẫn còn chưa trở về.

"Tiểu sư huynh, Nhị sư huynh đâu? Không phải các anh đi cùng nhau sao?" Trang Nhã Khinh cảm thấy kỳ lạ. Sao Nhị sư huynh vẫn chưa về, anh ấy không muốn thắng sao?

"Hả, không rõ lắm" Bọn họ cũng không có đi với nhau, chỉ là cùng đi ra ngoài mà thôi. Anh cũng chọn xong đồ trở về rồi. Không nghĩ tới hiện tại Hạ Tĩnh Thiên vẫn chưa về.

Lại một lát sau, Hạ Tĩnh Thiên mới về, trên tay cầm đồ ăn, còn cầm thêm một vật.

Sau khi Hạ Tĩnh Thiên đi vào, trực tiếp đi tới chỗ Trang Nhã Khinh, đưa cái hộp được gói vô cùng tinh xảo trong tay cho Trang Nhã Khinh. "Cái này tặng em, lúc này vô tình nhìn thấy."

Đây xem như hồi lộ trọng tài phải không?

Trừ ba tuyển thủ dự thi, dĩ nhiên còn có ba trọng tài.

Ba người Trang Nhã Khinh, Thẩm Tuyết còn có Phá Thương cũng không dự thi, thuận lợi hợp lại làm trọng tài cuộc tranh tài nấu ăn tối nay.

Trang Nhã Khinh mở hộp ra ở trước mặt mọi người. Lúc mới vừa cầm cái hộp thì thật sự rất nặng. Đại khái Trang Nhã Khinh có thể đoán được bên trong là gì. Hắc hắc, đồ có thể làm cho Nhị sư huynh đã trẻ cũng phải mua được thì tuyệt đối không có gì để nói. Không biết lại tốn bao nhiêu tiền, haizz.

Mở ra, gần như ánh mắt tất cả mọi người muốn hoa. Dưới ánh đèn, ánh vàng rực rỡ liền phản xạ ra ngoài.

Bên trong rõ ràng là một món hàng mỹ nghệ bằng hoàng kim (vàng).

Hoàng kim tinh khiết, điêu khắc thành chiếc thuyền, hơn nữa giống thuyền như đúc. Bao gồm khách trên thuyền, mái chèo, buồm, nghĩ đến trình độ thiết kế, thậm chí phía trên cột buồm bởi vì thường xuyên giương buồm lên xuống đều có vết cắt. Đây quả thực chính là không một sản phẩm mỹ nghệ không chê vào đâu được. Quả thật quá tuyệt vời, thật sự rất thích. Đặc biệt là màu hoàng kim, quá thuần khiết. Thuần khiết không giống như thật.

"Nhị sư huynh, thật là yêu anh đến chết mất." Trang Nhã Khinh hưng phấn ôm lấy Hạ Tĩnh Thiên, hôn lên mặt Hạ Tĩnh Thiên một cái.

Thật ra thì động tác như thế vẫn tương đối thường thấy trong mắt những người khác. Chỉ là Cố Triệt nhìn thấy thì trong lòng không có vị gì.

Thẩm Tuyết, Phá Thương và Phá Trần cũng biết, Trang Nhã Khinh vui mừng thật sự sẽ như vậy, cũng không có gì quá kỳ quái, duy nhất chỉ có Phá Trần cảm giác sao anh đi ra ngoài lại không nhìn chung quanh, nói không chừng có thể có một sản phẩm điêu khắc bán tìa không kém Hạ Tĩnh Thiên.

Trước kia đều vì để cho Trang Nhã Khinh vui vẻ, bọn họ thu góp những thứ đồ này khắp nơi.

Cố Triệt cũng không biết Trang Nhã Khinh thích hoàng kim đến mức độ nào, quả thật chính là không kiểm soát được, thích cắt giữ hoàng kim.

Trang Nhã Khinh không nghĩ tới, một động tác rất bình thường của cô lại làm lòng Cố Triệt gọn sảng, về sau Cố Triệt sẽ làm như thế nào.

Lúc này cô thật sự rất vui mừng, hưởng chi trước kia đều như vậy, cho nên nhất thời không có chú ý, thuận nước đẩy thuyền nên. Tới bây giờ Trang Nhã Khinh mới có thể nhớ đến là còn có một Cố Triệt.

"Triệt. Ấc, các anh mau đi vào tranh tài đi, em đi lên trên một lát."

Trang Nhã Khinh lên lầu, mở tủ bảo hiểm thật to của cô ra. Mở chốt an toàn của tủ, mà có thể nhìn thấy bên trong cũng không phải tiền, không phải chi phiếu ..., bên trong, tất cả đều là một vùng ánh vàng rực rỡ. Có vàng thỏi, đúng, là vàng thỏi. Còn có một vài vật bằng vàng tương đối nhỏ một chút. Một vài cái hộp tuyệt đẹp, trong hộp cũng là đồ trang sức hoàng kim tương đối thuần khiết mà Trang Nhã Khinh ưa thích mua được ở chợ đen. Cần thận dọn một vị trí khá lớn cho chiếc thuyền trong tay, Trang Nhã Khinh để vào, sau đó nhìn những vật cô sưu tập rất lâu, còn sờ sờ cái này một chút, sờ cái kia một lát mới đóng tủ bảo hiểm.

Những vàng thỏi kia, thật ra thì đều là lúc trước Trang Nhã Khinh thắng được tiền ở "Thiên đường của nhân gian", sau đó thông qua đá đen chứ không phải hoàng kim. Cô xét nghiệm đích thực là hoàng kim. Cho nên ban đầu nói muốn mở tiệm thì lại đi tìm Tiêu Dật Phàm đòi tiền, chủ yếu là trên tay thật sự không có nhiều tiền mặt như vậy.

Phải nói, bên trong tủ bảo hiểm này vẫn tính là ít, trong tủ ở Lăng Thiên Môn của cô trang bị vô cùng đầy đủ. Phần nhỏ là cô tự mình đào bới, phần lớn cũng là các sư huynh phát hiện, sau đó mang về cho cô.

"Em rất thích hoàng kim?" Cố Triệt đứng sau lưng Trang Nhã Khinh một lúc lâu, tận mắt thấy Trang Nhã Khinh thâm tình vuốt ve những hoàng kim đó,

thậm chí anh cảm thấy được anh có chút ghen tỵ với những thứ vàng kia rồi, anh cũng muốn biến thành hoàng kim đặt ở chỗ đó mặc cho Trang Nhã Khinh vuốt vuốt.

Trang Nhã Khinh quay đầu lại, đã sớm biết Cố Triệt ở phía sau. "Đúng vậy, rất thích luôn."

Die nda nl equ ydo n<3

Lúc này mới là lần đầu tiên ánh mắt Cố Triệt đặt ở những đồ trang sức mà Trang Nhã Khinh đeo. Trước kia anh luôn không chú ý tới, lúc tay còn có dây chuyền của Trang Nhã Khinh đều là vàng.

Lắc tay là do rất nhiều hạt trân châu chạm rồng xâu liên tiếp thành chuỗi, nói đơn giản nhưng những hoa văn kia lại rất phức tạp, nói phức tạp thì toàn bộ lại chính là do hạt châu xuyên thành, cũng không có quá nhiều cách thức trang trí khác.

Dây chuyền cũng không khác bao nhiêu, phía trên dây chuyền tinh tế xâu một hạt châu, đơn giản, hào phóng.

Bình thường mấy cô gái trẻ tuổi bây giờ đều thích trang sức bạc hoặc là bạch kim, bởi vì có thể là sẽ đẹp dễ hơn một chút. Có rất ít cô gái thích hoàng kim. Hoàng kim, lại nói thật sự rất tầm thường trong mắt rất nhiều người nên xem ra, đeo đồ trang sức hoàng kim thông thường đều là phụ nữ tuổi trung hoặc già đến gần chừng năm mươi trong gia đình tương đối giàu có đeo.

Nhưng Trang Nhã Khinh lại đeo những đồ trang sức hoàng kim này, thoát nhìn lại xinh đẹp như vậy, cảm giác chính là đặc biệt vì Trang Nhã Khinh mà tạo ra. Không có già chút nào, không lộ vẻ tầm thường. Xem ra đặc biệt có khí chất.

Thật ra thì chính là đặc biệt vì Trang Nhã Khinh mà được tạo ra mà. Lắc tay còn có dây chuyền là do cô hy sinh vàng thời của cô, đích thân thiết kế, sau đó nhờ Bạch Ninh làm. Tay nghề Bạch Ninh thì khỏi bàn cãi, cô vẽ hình hoa văn tỉ mỉ, phức tạp như thế, Bạch Ninh thật sự đều làm được tất cả, hơn nữa không có một chút tỳ vết nào, Trang Nhã Khinh cực kỳ hài lòng.

Trang Nhã Khinh không thiết kế, đây là thiết kế duy nhất của cô. Cũng không phải là kiểu dáng nghệ thuật gì, chỉ là vẽ hoa văn mà thôi. Những hoa văn này là trước kia Trang Nhã Khinh gặp ở đâu đó, cảm thấy vô cùng đẹp, liền nhớ kỹ rồi để Bạch Ninh làm ra. "Tại sao lại thích hoàng kim? Sao không thích kim cương hay bạch kim?" Cố Triệt hỏi.

"Em không có nói không thích bạch kim hay kim cương, em đều thích. Chỉ là thích hoàng kim hơn mà thôi. Bây giờ người thích bạch kim, kim cương, ngọc phi thúy, trân châu thật sự quá nhiều, ngược lại vòng hoàng kim tương đối ít. Em không thích thích giống người khác, huống chi hoàng kim thật sự rất đẹp mắt, còn không lo lắng mất giá, cất trữ thật tốt đó. Trừ hoàng kim thì thích bạch ngọc. Chỉ là bạch ngọc càng khó tìm hơn hoàng kim, trong những vật sưu tập của em cũng chỉ có một miếng ngọc bội bạch ngọc." Hơn nữa còn tìm rất lâu mới tìm được.

Cố Triệt nghe Trang Nhã Khinh nói thì chột nghĩ đến, hình như nhà anh có hai thứ này rất nhiều. Về sau cách một đoạn thời gian lại đưa Nhã Nhã một cái, nếu không có phải đi tìm, đưa toàn bộ những thứ đó tìm được cho Nhã Nhã, để xem Sư huynh cô đi chỗ nào tìm để lừa gạt nọ hôn của cô nữa.

Suy nghĩ của Cố Triệt thật sự vẫn rất ngây thơ, nhưng rất thực dụng. Có thể trong giới hạn, chỉ những người có năng lực như Cố Triệt vậy.

"Đúng rồi, sao anh lại ở đây? Anh không cần làm món ăn sao? Còn có mười hai phút thôi đó." Ặc. Minh mới vừa nhìn mấy thứ bao lâu vậy.

"Chuẩn bị rồi, cũng sắp rồi, chúng ta đi xuống là xong."

"À, vậy chúng ta đi xuống đi. Ở trên này mà em đã ngửi thấy được mùi thơm rồi, nước miếng cũng muốn chảy ra." Trang Nhã Khinh không có nói cô chỉ nghe được hai mùi thơm quen thuộc, biết là hai sư huynh làm, cũng không có nghe được mùi thơm khác.

"Ồ." Cố Triệt dặt tay Trang Nhã Khinh đi xuống lầu.

Thấy mười ngón tay Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt đan xen, trong lòng hai người Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên thật không có mùi vị gì hết.

"Nhã Nhã, anh đã xong." Phá Trần hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên.

Phá Trần vừa mới nói xong, Hạ Tĩnh Thiên cũng hoàn thành.

Cuối cùng, hai người cùng nhau không chớp mắt nhìn một nồi áp suất bên cạnh, trong mắt khinh thường. Lúc này bọn họ thấy được quá trình Cố Triệt nấu ăn. Thật không hiểu như vậy cũng gọi là biết nấu ăn sao. Rõ ràng chính là tùy tiện ném loạn đồ vào mà. Cố Triệt mua rất nhiều thứ, trên căn bản mỗi một thứ mua ột chút. Hơn nữa, cứ đổ toàn bộ vào trong nồi áp suất, để giả vờ bắt đầu nấu.

Chẳng lẽ không biết đồ ăn không thể quá tạp sao? Như vậy làm ra được món gì, có thể ăn không? Trong lòng Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên nghĩ vậy.

Mặc dù Thẩm Tuyết cùng Phá Thương không có thấy quá trình của Cố Triệt, nhưng nhìn thấy nồi áp suất của Cố Triệt, sau đó nhìn món ăn vừa thơm lại đẹp mắt của Phá Trần còn có Hạ Tĩnh Thiên một chút, trong lòng cũng cho Phá Trần và Hạ Tĩnh Thiên thêm một điểm, Cố Triệt, không trừ điểm là tốt rồi.

Cố Triệt mặc kệ người ta nhìn như thế nào, đi qua, mở miệng thoát khí trên nồi áp suất, hơi bên trong nồi áp suất liền bắt đầu tản ra ngoài. Sau đó, tất cả mọi người cảm thấy thật sự quá thơm, muốn ăn.

Hơn nữa, mùi thơm này, lúc đầu mùi thơm này được che giấu hoàn toàn, chiếm được thắng lợi áp đảo.

Đợi đến khi khí thoát hết rồi thì Cố Triệt mới mở nồi áp suất ra, sau đó lấy ra sáu chén nhỏ, múc chia đầy sáu chén nhỏ.

Mặc dù không nhìn ra đây là gì, bởi vì rất nhiều thứ trộn chung một nồi, căn bản không phân được gì là gì, mặc dù rất hỗn loạn nên cảm giác rất hỗn loạn, nhưng lại cảm thấy, thoát nhìn rất thoải mái, màu sắc những thứ kia phối hợp lại rất đẹp.

"Thật ra thì cũng không phải là món gì, cũng có thể cho là cơm để ăn thôi." Ăn cái này, tức là món ăn cũng là cơm, dễ dàng đơn giản mau lẹ. Đây là lúc trước khi bọn anh ở Tùng Lâm nghiên cứu ra.

Khi đó căn bản là không có nồi áp suất, chỉ có dụng cụ đơn sơ, đồ ăn cũng không phải là hoàn chỉnh như vậy, đều là từ mấy rau dại tìm được, nhưng mà nói thật là khi đó ăn còn có cảm giác thơm hơn bây giờ. Không biết là bởi vì rau dại hay là do rất đói bụng mà ăn cái gì cũng thơm ngon.

Cứ như vậy, hai người Phá Thương cùng Thẩm Tuyết càng cảm thấy hứng thú với Cố Triệt, càng cảm thấy muốn ăn. Vì vậy cầm cái muỗng, bắt đầu nếm .

"Ăn ngon. Không nói được mùi vị, nhưng thật sự ăn rất ngon." Thẩm Tuyết nói xong, sau đó múc một muỗng tiếp tục ăn .

Phá Thương cũng gật đầu.

Ngay cả Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên nhìn cũng không nhịn được cầm lên ăn.

Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt, mỗi người cầm một chén.

Ăn xong món của Cố Triệt, trên căn bản đã ăn no, cũng không nghĩ muốn ăn nữa. Nhưng vì mục đích công bằng nên vẫn nếm món do Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên làm. Sau đó cảm thấy, Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên làm, giống như phai nhạt, không ăn ngon như vậy.

Cuối cùng, nhất trí quyết định là hoà. Bởi vì giám khảo vốn cũng không công bằng. Không phải nói có ý thiên vị người nào, mà bởi vì tất cả mọi người ăn quen món do Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên làm, trên căn bản hai người làm thì vừa nghe cũng biết người nào làm món nào rồi, không có một chút cảm giác mới mẻ. Cho nên ăn món ăn chưa từng có thưởng thức qua một lần, đương nhiên có thể cảm thấy của Cố Triệt vẫn dễ ăn hơn. Cho nên cũng không công bằng cho lắm.

Nhưng sau cuộc tranh tài, ấn tượng của Phá Trần cùng Hạ Tĩnh Thiên đối với Cố Triệt cũng tốt hơn một chút. Trước đây cũng chính là nghĩ như vậy, bây giờ nghĩ lại, Cố Triệt biết làm những thứ này, mùi vị không tồi, cũng không cần lo lắng sau này Nhã Nhã gả đi còn phải nấu cơm cho Cố Triệt, phục vụ Cố Triệt, đây không phải là tương đối tốt rồi sao.

Chỉ là với hai người nhỏ mọn, còn chưa muốn nói cho hai người biết chuyện hai người là vợ chồng sớm như vậy. Chờ hai người tự phát hiện thì tốt hơn, hừ hừ.

Sắc trời đã tối lắm rồi, theo lý thuyết thì nên mời Cố Triệt ở chỗ này ở một đêm, nhưng mà Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần không làm như vậy thì phải làm thế nào? Nhà là của Hạ Tĩnh Thiên, Hạ Tĩnh Thiên là lão đại, anh nói không có phòng trống thì chính là không có phòng trống, cho nên hết cách rồi, thật xin lỗi Cố Triệt, anh trở về đi thôi.

Trang Nhã Khanh không có biện pháp khi Hạ Tĩnh Thiên làm khó, vốn là cô cũng cảm thấy hại xấu hổ với tình cảm của Nhị sư huynh dành cho cô, dù sao cũng coi là Nhị sư huynh tiếp nhận Cố Triệt rồi, làm cho Nhị Sư Huynh không nổi tính khí là tốt rồi. Cho nên, Cố Triệt, uất ức. Người lớn như vậy thì đi về cũng không có chuyện gì.

"Nếu không em đưa anh đến khách sạn nhé?" Trang Nhã Khanh đề nghị. Thật ra thì trên lầu còn có rất nhiều phòng khách. Thật ra thì nếu như quả thật sự không có phòng khách, cô có thể ngủ chung với sư tỷ, để Cố Triệt ngủ phòng của cô cũng được. Thật ra thì bọn họ cũng không có gì với nhau. Nhưng mà. dung túng Nhị Sư Huynh lần này. Sau này gả đi, còn chưa biết có cơ hội như vậy hay không nữa.

"Không cần, em đưa anh đến khách sạn, sau đó anh lại lo lắng cho em rồi đưa em trở lại, đây không phải là lắm chuyện sao hả." Cố Triệt không đồng ý đề nghị của Trang Nhã Khanh. Đây cũng là lời nói thật, khiến Trang Nhã Khanh đưa anh về, sao anh yên tâm để một mình Trang Nhã Khanh trở lại?

"Ồ, vậy anh đi đường cẩn thận." Mọi người là như thế này, tin tưởng là một chuyện, dằn dò là một chuyện khác, không thể thiếu được.

"Anh biết rồi. Sáng sớm ngày mai anh đến đón em, dẫn em đến gặp người nhà anh nhé." Nếu như không phải có chủ ý này, tối nay Cố Triệt đã về nhà. Nghĩ tới ngày mai dẫn Trang Nhã Khanh trở về nên cũng liền lười phải chạy thêm một chuyến, tối nay phải chấp nhận đến khách sạn một đêm.

"Ồ, được." Xem ra tối nay cần phải cẩn thận suy nghĩ xem ngày mai mặc quần áo gì thì tương đối thích hợp. Bình thường quần áo của cô khá nóng bỏng, xem ra không thích hợp để mặc. Haizz, người đã có bạn trai thì không thể giống trước kia được. Mặc dù nói sẽ không trói buộc mình quá mức, nhưng là dù sao vẫn phải ràng buộc bản thân một chút. Cho nên cuối cùng xuất ra một kết luận, xem ra sắp tới phải đi mua một trận thật lớn, thay đổi một chút quần áo nữ tính tương đối đáng hoàng một chút.

Sau khi Cố Triệt đi, Trang Nhã Khanh liền lên lầu tìm quần áo tương đối thích hợp một chút.

Lục bộ đầu tiên, lụa đỏ, phía dưới hơi ngắn, mới vừa đến bắp chân, khẳng định không thích hợp gặp người nhà bạn trai. Bộ thứ hai, màu đen, chiều dài phía dưới còn tính là có thể, ít nhất dài hơn bộ này hai tấc, chỉ là sau lưng lộ ra hơn phân nửa. Lục một cái khác, màu tím, váy dài đến mắt cá chân. Có

thể chữ, nhưng sau lưng lộ ra toàn bộ, dường như thích hợp mặc trong các hoạt động hợp mặt lớn. Còn có một cái cũng là màu đỏ, cổ chữ V quá thấp. Tim khắp từ quần áo của mình, toàn bộ đều là không phù hợp. Lúc này Trang Nhã Khinh mới phát hiện thì ra là cô không đáng hoàng như vậy.

Duy nhất đáng hoàng chỉ có bộ váy màu xanh ngọc, cũng chính là váy công chúa mà trước kia Hạ Tĩnh Thiên mua tặng. Mặc váy công chúa đi sẽ thích hợp không? Không hở. Đáp án dĩ nhiên là, không thích hợp. Mặc váy công chúa, nhìn trẻ con như đứa bé mới có răng, đầu giống như người có thể quyết định, lấy kết hôn làm mục đích yêu.

"Nhã Nhã, em đang làm gì đó?" Thẩm Tuyết vừa đi vào liền nhìn thấy trên giường Trang Nhã Khinh bày đầy quần áo.

"Đúng rồi, sư tỷ, lần này sư tỷ mang theo bao nhiêu váy để thay vậy?"

"Có khoảng bốn bộ." Thẩm Tuyết trả lời.

"Cho em mượn một cái đi."

"Ồ."

Thẩm Tuyết mở tủ quần áo của mình ra, bên trong trống rỗng, đầu giống trong tủ Trang Nhã Khinh chất đầy quần áo. Tổng cộng có bốn bộ váy, ngoài ra còn có hai bộ quần áo, chỉ toàn bộ chỉ có màu trắng. Quần lót cũng màu trắng, thật không biết nói thế nào về Thẩm Tuyết mới tốt đây.

Trang Nhã Khinh chọn một bộ tương đối vừa người một chút. Thay vào. Kết quả nhìn cũng rất nóng bỏng, có cảm giác bộ này còn nóng bỏng hơn những bộ quần áo của cô. Không phải lộ quá mà là bởi vì quá chống giữ.

Bởi vì cơ thể của Thẩm Tuyết không tốt chút nào, vẫn luôn có bệnh, cho nên, vẫn rất gầy yếu, mặc dù chiều cao cũng không xê xích một mét sáu nên không tính là thấp, nhưng ngược lại những nơi khác không thể nào dậy thì được.

Trang Nhã Khinh mặc quần áo của Thẩm Tuyết vào liền tạo ra hiệu quả như vậy. Quần áo đặc biệt ôm sát người, áp sát vào cơ thể Trang Nhã Khinh, bó sát vào eo, hoàn toàn tôn lên vòng eo thon nhỏ của cô. Nếu trên người cô có một ít thịt dư thì cũng sẽ đặc biệt rõ ràng, cũng may không có. Nhất là bộ ngực, quá chặt, cảm giác giống như muốn hung hăng kéo căng váy ra vậy.

Đàn ông nhìn thấy, tuyết đôi mắt nóng sục sôi.

Thẩm Tuyết cũng nhìn thấy hiệu quả sau khi Trang Nhã Khinh mặc vào, sau đó hoảng sợ. "Nhã Nhã, ngực em bao nhiêu?"

Lần đầu tiên Trang Nhã Khinh cảm thấy ngực lớn cũng có thể làm cho cô cảm thấy quần bách .

Trang Nhã Khinh nói: "Trước kia là 34C, hình như bây giờ căng ra rồi." Gần đây lại cảm thấy áo ngực hơi chật. Lớn nhỏ thích hợp, xem ra sau này cũng không thể ăn những món ăn nâng ngực ngực nữa.

Thẩm Tuyết nói: "Sao ngực em lớn như vậy? Sao to thế?" Trong lòng vẫn mơ hồ có chút hâm mộ. Thẩm Tuyết âm thầm nhìn phi trường của cô một chút, tại sao ngực của cô không lớn chứ.

Trang Nhã Khinh nói: "Ặc. Em thường ăn món ăn nâng ngực đó, cho nên. Sư tỷ có muốn thử một chút hay không? Em nghiên cứu sách dạy nấu ăn, rất hữu ích, nhìn bộ dáng của em thì biết rồi."

Thẩm Tuyết bị Trang Nhã Khinh nói đến đỏ mặt: "Vẫn. Vẫn không cần đâu." Dáng vẻ của cô, lại không thể lập gia đình, ngực to gì chứ.

"Sư tỷ, chị hãy yên tâm đi, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, phẫu thuật nhất định có thể thành công. Chúng ta chỉ cần tìm được trái tim thích hợp là có thể tốt rồi." Trang Nhã Khinh ôm Thẩm Tuyết, nói.

Đúng vậy, thật ra thì đã sớm đi kiểm tra, chỉ là vẫn không có trái tim thích hợp để làm phẫu thuật. Loại này lại không giống như thận mà có thể quyên tặng, có thể cho người khác mua. Không có tim thì không có mạng sống, cho nên cũng không dễ dàng lấy được. Huống chi còn nhất định phải có nhóm máu ... Các phương diện đều phải thích hợp, không thì sẽ phải xuất hiện hiện tượng phản ứng dây chuyền. Cho nên đây cũng là nguyên nhân trì hoãn không phẫu thuật, vẫn dùng thuốc kéo dài.

Thẩm Tuyết cười khổ: "Trái tim thích hợp sao dễ tìm đây chứ." Nếu dễ tìm thì sư phụ đã sớm đưa cô đi phẫu thuật rồi.

Trái tim gốc là phải chờ lúc có người qua đời, tim khỏe mạnh, lại phải thích hợp với thân thể cô, tiếp đến và quan trọng nhất là thân nhân người chết còn phải đồng ý, tập hợp đủ yêu cầu trở lên, sao sẽ dễ tìm như vậy đây. "Sư tỷ, chị yên tâm, em nhất định sẽ giúp chị tìm được trái tim thích hợp." Trang Nhã Khinh cam kết nói.

"Ừ, chị tin tưởng tiểu sư muội của chị có bản lĩnh đó. Sư tỷ sẽ chờ trái tim của em mang đến." Thẩm Tuyết cười nói. Thật ra thì chính cô cũng buông tay rồi. Cứ như vậy đi qua hết những ngày còn lại của mình là được rồi. Mặc dù cuộc đời cô ngắn hơn người khác một chút, nhưng ít nhất sống vui vẻ hơn rất nhiều người một chút. Là nguyện ý sống lâu dài trong khổ sở hay là sống ngắn ngủi trong hạnh phúc, cô lựa chọn thứ hai. Trang Nhã Khinh ôm Thẩm Tuyết thật chặt. Trong lòng âm thầm thề, nhất định phải tìm được trái tim thích hợp cho sư tỷ.

Lúc này, một chuyện vô cùng phá hư không khí hiện tại xảy ra.

Không khí bây giờ tuyệt vời cỡ nào, thúc giục người rơi lệ cỡ nào, lại bị một âm thanh phá hỏng.

Trang Nhã Khanh chấn động, lập tức buông Thẩm Tuyết ra, sau đó nhìn áo ngực màu đỏ thắm của mình, đặc biệt im lặng.

Lúc này, không cần thận, quần áo, nơi ngực rách ra rồi.

Thẩm Tuyết cũng nhìn thấy bộ dạng tức cười này, che miệng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nhìn Thẩm Tuyết cười thực nữ như thế, Trang Nhã Khanh khổ sở một hồi. Cô nghĩ xa xôi, Thẩm Tuyết có thể vui vẻ cười to như bọn họ, cười đến tắt cả nước mắt chảy ra ngoài, cười đến lăn lộn trên đất, nhưng không thể.

Trước kia vừa tới Lăng Thiên Môn từng có một lần. Bởi vì Trang Nhã Khanh thấy Thẩm Tuyết không cười, vì vậy trêu chọc cho Thẩm Tuyết cười. Kết quả, Thẩm Tuyết hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cố Triệt, vị hôn phu... của cô

Hôm sau trời vừa sáng, quả nhiên Cố Triệt đã tới rồi.

Tối hôm qua Trang Nhã Khanh vẫn chưa tìm được váy thích hợp, hơn nữa lúc ấy cũng khá trễ rồi, cũng không có đi mua váy. Nghĩ tới ngày hôm sau sẽ cùng Cố Triệt đi mua. Như vậy Cố Triệt vẫn có thể cho cô một chút ý kiến.

Hai người liền đi tới Nhã Duyệt.

Lần trước Trang Nhã Khanh tới Nhã Duyệt nên trên căn bản tất cả cũng đã truyền khắp Nhã Duyệt, trong mắt nhân viên ở Nhã Duyệt, hiển nhiên Trang Nhã Khanh đã trở thành một người không thể đắc tội, lúc nhìn thấy Trang Nhã Khanh tới, không có xa lắm đã muốn đi thật xa. Toái Nhiên thoát nhìn thấy Trang Nhã Khanh rất có tiền, nhưng thật sự không dễ đối phó. Vì vậy, Trang Nhã Khanh vừa tới thì đã có người lặng lẽ đi mời quản lý Diệp Dương đến tiếp khách.

Mặt mũi Trang Nhã Khanh thật sự rất lớn, tùy tiện đến mua bộ quần áo đều phải do quản lý tự mình tiếp đãi.

Diệp Dương sang thì thấy Trang Nhã Khanh đang chọn lựa quần áo, bên cạnh còn có Cố Triệt đi theo.

Không phải lần trước là. Diệp Dương nghĩ thầm.

"Trang tiểu thư, xin hỏi có gì cần không ạ?" Diệp Dương đi tới đây, vô cùng lễ phép hỏi.

Trang Nhã Khanh tự nhìn vài bộ quần áo, đều cảm thấy nhìn không thuận mắt. Nhìn thấy Diệp Dương, trong lòng vẫn cảm thấy rất vui mừng. Ánh mắt người đàn ông này rất tốt. "Giúp tôi tìm vài bộ váy đi, ừ. Phải bảo thủ một chút." Trang Nhã Khanh nói yêu cầu của mình.

Quần áp ở đây quá nhiều, lười phải xem từ từ.

Cố Triệt vốn đang không biết Trang Nhã Khanh muốn chọn bộ quần áo gì, nghe cô nói xong thì trong lòng đã hiểu, cô đây là vì cùng anh về gặp gia trưởng mà chuẩn bị đó mà.

Bảo thủ một chút? Ừ, cái này có thể. Sau này trong nhà phải thường xuyên để quần áo bảo thủ một chút, những bộ quần áo kia quá bốc lửa, nhìn đã cảm thấy không chịu nổi, tại sao có thể để Nhã Nhã mặc như vậy gây sự chú ý khắp nơi. Chỉ là còn chưa kịp nói, xem ra Nhã Nhã vẫn đủ tự biết mình.

Diệp Dương nhìn Cố Triệt ở bên cạnh một chút, trong lòng hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Dẫn Trang Nhã Khanh đến lầu một.

Không nói nhiều, không giống như nhân viên, gặp người tới đang chọn quần áo mà vẫn không ngừng giới thiệu bộ này thế nào để nhìn ra sao, váy kia thích hợp thế nào. Diệp Dương không có, Diệp Dương nhìn tỷ lệ vóc người Trang Nhã Khanh một lát, lần trước cô đã mua một lần nên đại khái cũng biết một chút, sau đó phải đi chọn quần áo cho cô.

Trong chốc lát, hai tay Diệp Dương liền lấy đầy váy tới. Giao vào tay Cố Triệt: "Những bộ này là cá nhân tôi cảm thấy tương đối thích hợp, cô có thể thử xem một chút."

Nói xong, Diệp Dương cũng không rời đi, ở bên ngoài chờ nhìn Trang Nhã Khanh thử quần áo xong đi ra sẽ có bộ đáng gì, xem xem ánh mắt của anh có được hay không.

Die nda nl equ ydo n <3

Trang Nhã Khanh nhìn mấy cái váy, xem ra vẫn rất tốt. Vì vậy chọn một cái váy ngắn chiffon màu xanh nhạt đi vào mặc thử.

"Anh là bạn trai của cô ấy sao?" Trang Nhã Khanh đang thử quần áo, Diệp Dương là quản lý khách hàng nên cũng tương đối am hiểu khai thông tiềm năng khách hàng. Lợi dụng lỗ hổng thời gian, Diệp Dương bắt đầu hỏi đáp với Cố Triệt.

Thứ nhất, Cố Triệt chính là khách hàng tiềm năng của bọn họ. Bất luận người nào cũng là khách hàng tiềm năng của bọn họ. Cho nên khai thông, đó là cần thiết. Thứ hai chính là hóa giải không khí một chút, bộ dạng của Cố Triệt cũng không giống là biết chủ động nói chuyện cùng người khác, cho nên nhiệm vụ này không thể làm gì khác hơn là rơi vào trên tay của anh rồi.

"Ừ."

"Hôm nay muốn gặp người trong nhà sao?"

"Đúng vậy."

"Xem ra cô ấy rất quan tâm anh. Nếu bạn gái của tôi cũng có thể như vậy là tốt rồi." Diệp Dương cảm khái.

"Bạn gái của anh như thế nào?"

"Ha ha, bạn gái của tôi thích một thời thượng, dù gặp gia trưởng cũng sẽ không suy tính một chút như vậy có thể làm người nhà của tôi bất mãn hay không, làm theo ý mình, mặc kệ tôi nói thế nào cô ấy đều sẽ không nghe. Lần đầu tiên đưa cô ấy về gặp người nhà, cô ấy lại muốn mặc một bộ đồ hở lưng. Vốn là cha mẹ trong nhà sẽ không tiếp nhận, cô ấy còn không vui vẻ. Bây giờ tôi cũng không dám tùy tiện đưa cô ấy về nữa." Huống chi họ nội của anh chính là nông thôn, cho nên quan niệm của dân quê rất nặng. Trang phục như vậy sao có thể tiếp nhận? Kết quả, ngày thứ nhất liền tranh cãi âm ỉ. Haizz. Nếu bạn gái của anh cũng có thể giống như Trang tiểu thư vì mình suy tính một chút, lo lắng suy nghĩ của người nhà anh nhiều là tốt rồi.

"Ha ha, Nhã Nhã rất hiểu chuyện, cô ấy biết đúng mực." Đây cũng là nguyên nhân mà anh không cưỡng chế yêu cầu Nhã Nhã làm chuyện gì.

"Nói thật, tôi rất hâm mộ anh. Anh biết không? Lần trước lúc Trang tiểu thư tới, cô ấy là người gây sự, giống như là tiểu thư, công chúa bệnh nhà giàu. Nhưng hôm nay tôi hoàn toàn thay đổi cái nhìn. Cô thật sự là một cô gái rất tốt."

"Không ngờ giám đốc Diệp đánh giá tôi cao như vậy." Trang Nhã Khanh mặc bộ váy chiffon màu xanh nhạt ra ngoài.

Chất liệu chiffon không giống với loại khác, nó có tơ lụa mềm mại, sờ rất thoải mái. Dính vào người cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào. Cũng có lụa mỏng phiêu dật, thoát nhìn rất nhẹ nhàng xinh đẹp. Váy chiffon màu xanh nhạt được thiết kế rất đơn giản và nền nã, phía trên không có họa văn gì phức tạp, cách mặc cũng không rườm rà. Đơn giản, xem ra lại làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa, tốt hơn đúng là phía trên rất vừa vặn, không có quá chặt, một chút cũng không có lộ ra, nhưng cũng sẽ không lộ quá nhiều. Chỉ có lúc khom người xuống thì có thể thấy cái khe kia, cái khác cũng không có gì. Phía dưới vừa đến đầu gối, tổng thể vẫn rất hài lòng.

"Đẹp không?" Trang Nhã Khanh quay một vòng ở trước mặt Cố Triệt.

"Đẹp, Nhã Nhã mặc gì cũng đẹp. Nhưng anh có đề nghị, bình thường em cũng vẫn mặc mấy kiểu này là tốt." Mặc dù nói là đều đẹp như nhau, làm cho người ta không dứt ánh mắt ra được, nhưng dù sao cũng lộ quá nhiều. "Quần áo trước kia của em vẫn không nên mặc. Nếu thích, vậy thì ở nhà mặc cho một mình anh nhìn thôi." Đó là phúc lợi của một mình anh.

"Bá đạo." Trang Nhã Khanh nũng nịu.

Cũng sẽ không thử bộ váy nào khác, Cố Triệt cũng không có nhìn giá tiền trên tay đã trực tiếp mua. Thứ nhất, thời gian không đủ để từ từ thử, thứ hai chính là vẫn tin tưởng Diệp Dương ánh mắt Diệp Dương chọn lựa cũng không kém đến nỗi nào.

Những bộ váy này nhiều vải hơn một chút, rẻ hơn lần trước rất nhiều. Tổng cộng mua cũng khoảng mười mấy bộ rồi, mới tương đương giá tiền của một bộ lần trước, haizz. Bây giờ là như vậy, vải vóc càng ít lại càng đắt.

Sau khi mua xong, Trang Nhã Khanh mới nhớ đến: "Nếu không chúng ta lại đi chọn một chút quà tặng đi." Lần đầu tiên cũng không thể đi tay không.

"Không phải em mang theo trà cùng mỹ phẩm sao?"

"Trà là tặng mẹ anh. Còn ông nội anh và cha anh thích gì? Không thể nặng bên này nhẹ bên kia được phải không?" Trang Nhã Khanh nói. Đúng vậy, lúc cô đi ra còn mang theo một túi trà, chính loại trà của cô. Lần trước thấy mẹ Cố Triệt thích trà, lần này liền muốn mang đến một ít, cũng sẽ không thiếu lễ độ quá mức.

"Làm sao em biết mẹ anh thích uống trà?" Cố Triệt hỏi. Hình như anh chưa nhắc chuyện này với Nhã Nhã mà.

Trang Nhã Khanh cười gượng hai tiếng: "Ha ha, thật ra thì em đã gặp bác gái rồi."

"Lúc nào?"

"Chính là lúc không muốn chia tay với em. Hừ, không phải anh muốn chia tay em à, tại sao lại trở lại tìm em chứ?" Lời chưa dứt, vừa nói Trang Nhã

Khinh lại khó chịu muốn ầm ỹ rồi.

Trang Nhã Khinh thích xoe tính tiểu thư một chút, đó là bởi vì cô biết, đối phương nhất định sẽ bao dung cô. Quả nhiên, Cố Triệt nghe Trang Nhã Khinh nói thì ôm cô vào trong ngực: "Anh đã nói là anh sai rồi mà, anh không rời xa em nữa." Cố Triệt nói như vậy.

Mỗi lần như vậy đều có thể nghe lời tâm tình bất đắc dĩ cũng rất dung túng của Cố Triệt, cho nên Trang Nhã Khinh rất thích trò này. Chỉ là không thể thường chơi, nếu không sẽ cháy mắt.

Trong lòng Trang Nhã Khinh ngọt như rót mật vậy.

Cuối cùng vẫn quyết định mua cho cha Cố Triệt một đồng hồ đeo tay, nghe nói đồng hồ của ông hỏng rồi. Mua cho ông nội Cố Triệt một dụng cụ xoa bóp cổ.

Ngoại trừ mang theo trà, Trang Nhã Khinh vẫn mang theo cho mẹ Cố Triệt một bộ mỹ phẩm. Phụ nữ không dễ kháng cự được cám dỗ xinh đẹp.

Vẫn còn đang đi trên đường, Phá Thương gọi điện thoại tới: "Nhã Nhã, đúng rồi, em biết nhà của vị hôn phu của em mà phải không? Mang đến cho ông Cố trà em đem theo một chuyến đi, anh nói mang trà qua cho ông ấy, nhưng lại quên mất."

"Nhưng trà phải tặng bác gái"

"Không phải là em còn mang theo mỹ phẩm do chính em làm ra sao? Trước hết mang trà qua cho ông Cố đi đã. Chỉ cần một lát thôi, em giúp anh mang trà tới là được."

"Ặc. Nhưng"

"Có gì mà nhưng nhị, em giúp Đại sư huynh lần này. Giúp Đại sư huynh mang qua đó trước, sau đó sẽ cùng Cố Triệt về nhà. Chỗ của ông Cố không bao xa nữa, đưa đến là em có thể đi rồi."

"Dạ, được rồi." Trang Nhã Khinh đồng ý.

Từ nhỏ đến lớn đều là mấy sư huynh chăm sóc cô, cưng chiều cô, nuông chiều cô, mặc kệ để bọn họ làm chuyện gì thì bọn họ đều sẽ làm tất cả. Cũng không thể một yêu cầu nhỏ nhỏ của Đại sư huynh như vậy mà cũng không đồng ý. Thôi, lần sau mang thêm cho bác gái, cũng may cô có đem mỹ phẩm, hai tay chuẩn bị. "Triệt, một lát đến gần cửa lớn vào thành dừng một chút đi, em có chuyện muốn làm."

"Anh đưa em đi." Cố Triệt nói.

"Dạ, vậy cũng được." Sau đó, Cố Triệt lái theo phương hướng Trang Nhã Khinh chỉ, càng chạy càng thấy được không thích hợp. Sao cảm giác là trở về nhà của anh đây?

"Sao em biết nơi này?"

"Ồ, để em làm một chút chuyện, anh ở bên ngoài chờ em đi. Nhanh lắm, không lâu đâu, một lát thôi." Trang Nhã Khinh vội vàng vàng xuống xe, sau đó liền chạy vào tòa nhà lớn cách đó không xa. Gõ cửa một cái, sau khi Trang Nhã Khinh nói mình là ai thì đối phương để cho cô đi vào.

Cố Triệt cau mày nhìn cửa chính của nhà mình một lúc, chợt, giống như là nghĩ tới điều gì đó. Vì vậy xuống xe, đi vào từ cửa sau. Trang Nhã Khinh cũng được dẫn tới phòng khách lần trước. "Ông Cố, con mang đồ tới cho ông ạ." Trang Nhã Khinh đưa một túi trà nhỏ lên.

Cố Thần mở túi ra, ngửi mùi thơm trước, sau đó ngắt lá trà, gặt đầu. "Đúng là trà ngon. Trà này tên là gì?"

"Tiểu Trà. Hi hi."

"Ừ, sao không ngồi, ngồi một lát đi. Cháu của ông lập tức tới ngay, cũng dẫn theo bạn gái của nó, ông giới thiệu các con với nhau." Cố Triệt cười nói.

Hôm nay nhìn nha đầu này còn thoải mái hơn lần trước gặp. Sao càng nhìn càng thích, haizz, đáng tiếc có duyên không phận với cháu trai mình.

"Không cần ạ, ông Cố. Hôm nay con muốn đi gặp người nhà bạn trai con. Cho nên cũng không ở lâu được." Trang Nhã Khinh đến ngồi cũng không có ngồi xuống.

"Khó trách nhìn sắc mặt con vui mừng đấy. Haizz, thật đáng tiếc con và cháu trai ông hữu duyên vô phận, thật ra thì các con thật sự rất xứng đôi." Cố Thần vẫn nhìn không được cảm thán. Hiện tại cô gái như Trang Nhã Khinh thật sự quá ít.

"Đúng vậy."

"Con thật không sợ nguyên rủa sao? Phải biết là nguyên rủa đó rất có thể là thật."

"Sợ, nhưng mà con lại càng sợ mất đi bạn trai của con. Mặc kệ như thế nào cũng muốn đánh cược một lần không phải sao? Ngộ nhờ nguyên rủa là giả thì con có thể cùng người yêu hạnh phúc qua một đời."

"Ừ, tùy con thôi. Con là cô gái có dũng khí. Có rảnh rồi tới thăm lão già ông đây nhiều một chút nhé. Cháu trai của ông luôn không thấy mặt, cũng không nhớ ông đây là một lão già hóm hèm rồi."

"Ha ha, con sẽ thường tới đây thăm người. Ông Cố, con đi trước, bạn trai con vẫn còn đang chờ con ở bên ngoài." Trang Nhã Khanh đang muốn tạm biệt rồi đi, sau đó nghe có người gọi cô.

"Nhã Nhã."

Trang Nhã Khanh vừa nhìn, vì sao Cố Triệt lại vào đây? Hơn nữa còn tới từ phía sau. "Sao anh đi vào đây? Không phải để anh chờ em ở bên ngoài sao?" Lòng Trang Nhã Khanh nghi ngờ càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Cố Triệt đi tới trước mặt Trang Nhã Khanh, dặt lấy tay Trang Nhã Khanh, sau đó kéo Trang Nhã Khanh đi tới trước mặt của Cố Thần: "Ông nội, đây chính là bạn gái con, Trang Nhã Khanh. Nhã Nhã, đây là ông nội anh."

Trang Nhã Khanh kinh ngạc. Ai tới nói cho cô biết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

"Triệt Nhi? Đây là."

"Ha ha, ông nội. Bạn gái của con người thấy có hài lòng không?"

Cố Thần vỗ đùi, khéo, thật là khéo. Rốt cuộc ông đã hiểu rõ.

Thì ra cháu trai của ông cùng nha đầu này đã mền nhau rồi, nhưng cũng không biết đối phương chính là vị hôn phu vị hôn thê của nhau. Sau đó, hai người đều muốn từ hôn. Thật là duyên phận.

"Triệt, đây là."

"Nhã Nhã, anh chính là vị hôn phu của em, em chính là vị hôn thê của anh." Lúc anh biết tin tức này, trù khiếp sợ, nhiều nhất chính là vui vẻ. Thật sự rất vui.

Cho tới nay vẫn rối rắm vì vị hôn thê, vẫn còn vì sinh mạng của vị hôn thê mà chia tay Nhã Nhã, kết quả, quanh đi quẩn lại, Nhã Nhã chính là vị hôn thê của anh. Trừ vui vẻ thì càng cảm động nhiều hơn.

Nghe ông nội nói vị hôn thê của mình đã có người trong lòng, cho nên chủ động yêu cầu muốn từ hôn. Vị hôn thê là Nhã Nhã, nghĩ tới Nhã Nhã của mình, vì mình, không để ý nguy hiểm tính mạng muốn từ hôn, đó là dũng khí lớn đường nào mới có thể làm được. Cố Triệt anh có tài đức gì, có thể có một cô gái đối xử với anh tốt như vậy.

"Anh đã sớm biết?" Trang Nhã Khanh tức giận. Lại đùa giỡn với nàng?

"Anh cũng vừa mới biết. Nhã Nhã, thì ra duyên phận của chúng ta đã sớm được chỉ định rồi, ai cũng không tách ra được." Cố Triệt hạnh phúc ôm lấy Trang Nhã Khanh.

"Không phải anh biết từ sớm rồi sao?"

"Anh cũng là sau khi em đi vào mới cảm thấy kỳ lạ, sau đó đi vào từ cửa sau, nghe em và ông nội nói chuyện thì mới biết. Nhã Nhã, em có biết hay không, anh vui cỡ nào khi em là vị hôn thê của anh."

Trang Nhã Khanh cũng cười. Tất cả đều sáng tỏ hết rồi. Cố Triệt mới biết, cô tin. Nhưng cô cũng tin tưởng, khẳng định có vài người đã sớm biết. Tốt lắm. Thì ra là hợp lại để trừ chọc cô phải không? Ba ngày không đánh là leo tường lật ngói có phải không? Thật sự rất lâu không có tiêu chảy phải không?

"Em cũng rất vui."

Trang Nhã Khanh ôm Cố Triệt, sau đó vui vẻ nhìn Cố Thần: "Ông Cố, nhìn đi, không phải là con đánh cuộc đúng đó sao?" Con sẽ cùng Triệt sống cuộc sống hạnh phúc cả đời, nhất định.

"Ha ha, đúng, bây giờ cũng không cần lo lắng lời nguyên rủa nữa, mặc kệ là thật hay giả."

"Không đúng, coi như em không mạo hiểm tới từ hôn, em gả cho vị hôn phu thì còn không phải là cùng anh đi chung với nhau hay sao." Cố Triệt nói. Hôm nay thật sự chính là một ngày vui vẻ.

"Vậy cũng không đúng. Em nhớ sư huynh của em từng nói vị hôn phu của em tên là Cố Từ Tân, hơn nữa. Chuyện gì xảy ra?"

Cố Triệt cùng Cố Thần nghe Trang Nhã Khanh nói thì có chút không rõ gì hết. Ai nói vị hôn phu của cô tên là Cố Từ Tân chứ?

"Ông không nhớ Từ Tân có vị hôn thê."

"Anh cũng không biết chú của anh còn có vị hôn thê."

Cố Từ Tân bị bệnh không tiện nói ra, người trong nhà đều biết, làm sao có thể có vị hôn thê được? Nếu nói có vị hôn phu thì cơ hội tính còn lớn hơn một chút.

"Nhưng tin tức của bọn em chính là như vậy. Hơn nữa, sư huynh của em lại cho đang trị cho ông ấy. Ấc, trị khỏi bệnh đó đã một thời gian rồi. Hơn nữa cũng gọi sư tỷ em tới."

Cố Thần suy nghĩ một chút, chợt vỗ bàn một cái. Khó trách, khó trách lúc Phá Thương tới thì ông nhắc tới cháu ông tốt biết bao nhiêu, Phá Thương còn chưa tin, mặc dù ngoài mặt không có thay đổi, nhưng ông vẫn cảm thấy Phá Thương nghe ppgng khen cháu mình thì khinh thường. Lúc đó ông chỉ cho là Phá Thương không tin, không ngờ hoá ra là như vậy! Sợ là tất cả người bên nhà đầu này đều cho là người có hôn ước cùng nhà đầu chính là Từ Tân, khó trách.

"Người nào còn sống tới đây cho tôi." Cố Thần vỗ bàn xong thì rống to. Một người vội vã chạy vào, chào theo kiểu nhà binh với Cố Thần, lại chào theo kiểu nhà binh với Cố Triệt. Sau đó hỏi: "Lão Quân trưởng, xin hỏi có dặn dò gì?"

"Gọi Cố Từ Tân đến cho tôi."

"Vâng" Người nọ lại vội vã chạy ra.

Hai ba ngày liền Hoa Phong thu thập xong toàn bộ vật sở hữu trong nhà. Một vài thứ không thể mang đi thì cũng mang đến bán cho chợ đồ cũ, đi đòi xử lý toàn bộ. Sau đó mang theo tiền mặt, giặt quần áo của bản thân và rửa hòm thuốc rồi xuất phát đến thành phố A.

Nghĩ đến lập tức liền có thể học Càng lâm chiêm lại một lần nữa thì thật sự rất hưng phấn. Cuối cùng ông sẽ không uổng phí tâm nguyện cả đời, nhất định phải học Càng lâm chiêm thật giỏi.

Mặc dù, Long cốt chiêm đã tặng người khác.

Bởi vì tiền không phải quá nhiều cho nên ông lựa chọn ngồi xe lửa. Vốn cũng không phải quá xa, đi xe lửa cũng mấy giờ đã đến, còn rẻ hơn một nửa giá tiền, sao mà không làm chứ?

Hoa Phong kéo rương hành lý của mình đi lên xe lửa.

Yên Kinh, gấp lại sau, thời gian rất lâu cũng sẽ không trở lại.

Lúc kiểm tra vé trên xe lửa, bên cạnh có một người đàn ông không có vé, trốn tránh khắp nơi. Hoa Phong đều nhìn thấy tất cả. Lòng thầm nghĩ, người bây giờ sao như vậy chứ? Vé xe lửa cũng chỉ có mười mấy đồng tiền.

Cuối cùng, người đàn ông kia vẫn không tránh thoát đôi mắt của nhân viên làm việc, bị bắt.

Die nda nl equ ydo n <3

Người đàn ông bị nắm lấy quần áo, nhân viên làm việc muốn lôi người đàn ông xuống xe, nhưng người đàn ông vẫn càng không ngừng giãy giụa: "A a a" Một mực kêu, nhưng chẳng hề nói một câu.

Hoa Phong nhìn, nhúu mày một cái. Xem ra hình như đối phương là một người câm.

Quần áo trên người của người đàn ông trốn vé đã quá rách nát không có cách nào nhìn được, là không nhìn ra nguyên trạng như thế nào. Cả người đều bẩn thỉu, đầu tóc bù xù, mặt cũng sắp không nhìn thấy. Hoàn toàn chính là đáng vẽ của một ăn mày.

Anh ta giãy giụa tương đối mạnh, xung quanh có rất nhiều hành khách cũng tình nguyện tựa vào một chỗ với người khác chứ cũng không muốn bị người đàn ông đụng phải. Cho nên chính giữa có một chỗ ngồi rất lớn.

"A. A." Người đàn ông vẫn giùng giàng ở cửa xe lửa, tay anh ta nắm chặt cửa, dùng hết sức mình cũng không muốn bị bắt xuống xe.

"Có phải muốn bị đánh hay không, không có tiền mà ngồi xe lửa cái gì? Muốn đi đâu tự mình đi bộ đi. Còn có thể vừa muốn tiền vừa đi xe." Nhân viên chửi mắng.

Thật là bẩn thỉu. Không có muốn kéo chút nào. Nhưng mà nhân viên làm việc cảm thấy gặp được anh ta chính là xúi quẩy.

Hoa Phong thật sự là nhìn không được, sau đó nói với nhân viên kia: "Cậu xem, bây giờ còn có thể mua vé bổ sung không?"

"Anh không có mua vé?"

"Không phải, tôi mua bổ sung giúp anh ta thôi. Nhìn rất đáng thương." Hoa Phong nói. Lấy tiền vé xe giao cho nên nhân viên làm việc. Người nọ trực tiếp bỏ người đàn ông, vỗ tay một cái, về mặt xúi quẩy xuống xe lửa. Đi xuống còn nhỏ nước bọt. Người đàn ông biết Hoa Phong cho anh ta tiền xe, cúi người với Hoa Phong, sau đó vẫn núp ở góc, không nhúc nhích, đã co lại thành một đoàn.

Bởi vì trên người anh ta thực sự đủ dơ bẩn, hơn nữa còn rất hôi, cho nên lấy anh ta làm trung tâm, chính giữa trống rỗng ra một vòng thật to. Dù là anh ta đã co lại thành một đoàn, tận lực để cho bản thân chiếm không gian nhỏ, nhưng khoảng trống chính giữa vẫn chỉ có tầng lớn, không có khuynh hướng giảm nhỏ xuống. Rất nhiều người tình nguyện gạt ra. Nhưng cũng rất nhiều người oán trách. Thật ra thì không oán trách Hoa Phong xen vào việc của người khác.

"Có người cho là mình là Chú Cứu Thế, người nào cũng giúp. Chân thật biến to axe của chúng ta thành thui như vậy."

"Đúng vậy, rõ ràng chỉ cần một lát nữa là hấn cũng sẽ bị kéo xuống rồi, bây giờ còn để cho hấn ở đây làm ô nhiễm không khí." Nói chuyện là một cô gái xem ra không tới hai mươi tuổi. Diện mạo cô gái rất bình thường, trên mặt còn là có một ít tàn nhan. Vốn là đáng vẻ rất khôn khéo, nhưng nhìn đáng vẻ khinh bỉ của cô ta, còn có những lời nói chanh chua cũng làm người ta sinh ra chán ghét.

Người như vậy rất nhiều, cũng đều rồi rít phụ họa cô gái này.

Hoa Phong nhìn người đàn ông run lấy lấy ở góc, ngẩng đầu nhìn một cái người đó cũng không dám, lại nghe mấy lời này, trong lòng một đốm lửa tức: "Cô cao thượng cô thanh nhã, cô tài giỏi, tài trí hơn người, sao cô không lái BMW đi? Cần gì cùng chúng tôi chen xe lửa?"

"Mọi người đều giống nhau, chúng ta dựa vào cái gì mà xem thường người khác? Một cô gái như cô, cần gì hùng hổ dọa người như vậy chứ? Tâm hồn phóng khoáng một chút, như vậy mới có thể đẹp hơn."

Cô gái bị nói đến ngượng ngùng. Cúi đầu.

Hoa Phong nói tiếp: "Mọi người khó tránh khỏi sẽ gặp phải lúc khó khăn, trợ giúp người khác nhiều một chút, rộng lượng một chút, như vậy trong lòng mình sẽ vui vẻ, sau này lúc mình cần thì người khác có thể trợ giúp."

Có nghe, coi như tương đối tán đồng nên cũng không nói thêm gì. Có nghe, vì không tiếp tục mắng, nhưng vẫn sẽ không rút lại câu nói, quay đầu lại, làm bộ như mình không có nghe thấy.

Trong đó còn có một vài người ném một chút tiền ở trước mặt người đàn ông đó.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn tiền trước mặt mình, không biết vì sao lại khóc.

Đôi tay vương vãi nâng những đồng tiền lẻ lên, lớn nhất chính là mười đồng, lặng lẽ rơi nước mắt.

Hoa Phong nhìn bộ dạng người đàn ông kia, đột nhiên cảm thấy thật ra thì cuộc sống của ông rất tốt đẹp. Phải lạc quan đối mặt tất cả, như vậy cuộc sống mới có thể càng tươi đẹp hơn.

Mặc dù cuộc sống của ông không thuận, công việc không thuận, cũng không có bạn gái. Nhưng ít nhất tứ chi lành lặn, không có gãy tay gãy chân, không có bệnh tật, đó chính là hạnh phúc.

Rất nhanh đã đến thành phố A. Người đàn ông đã nhận được mấy trăm đồng rồi. Mặc dù không nhiều nhưng cũng tâm ý của mọi người. Mỗi người hơn mười mấy đồng, cùng gộp lại hơn mấy trăm đồng.

Sau khi xuống xe lửa, Hoa Phong liền bắt đầu vừa đi vừa hỏi.

"Thật xin lỗi, xin hỏi đường đến Trang sức Thiên Nhã đi như thế nào?"

"Không biết."

Hoa Phong lại nhìn thấy một người đi đường, sau đó kéo người đi đường: "Thật xin lỗi, xin hỏi đường đến Trang sức Thiên Nhã đi như thế nào?"

"Buông tôi ra, không nên hỏi tôi." Người khác hất tay Hoa Phong, vội vã chạy đi.

Sau đó, rất nhiều người đi đường đều không đợi ông đến gần, liền che mũi bỏ chạy.

Hoa Phong nghĩ thầm: "Thật giống như tôi là vi khuẩn gây bệnh vậy?" Chợt, Hoa Phong nghĩ một cái, hình như rất hôi. Sau đó, Hoa Phong mới hậu tri hậu giác nhìn thấy một người đàn ông đi theo phía sau mình.

"Này, cậu làm gì vẫn đi theo tôi thế?" Thì ra nguyên nhân mỗi lần ông hỏi đường thất bại đều là anh ta. Nói đúng ra tại sao ông có thể là vi khuẩn gây bệnh được chứ, người khác vừa nhìn thấy liền chạy.

"."

"Thôi, tôi hỏi cậu làm gì? Cậu bị câm, lại không thể nói chuyện." Hoa Phong lắc đầu một cái. "Cậu không cần đi theo tôi. Cậu muốn đi chỗ nào thì đi, không cần đi theo tôi đâu."

Người đàn ông vẫn lắc đầu nhìn Hoa Phong, bày tỏ anh ta phải đi theo ông.

"Đừng đi theo tôi, cậu đi theo tôi, tôi hỏi đường cũng không được." Hoa Phong quát.

Ông có ý tốt giúp một chuyện, còn chọc phải một người theo đuôi hay sao?

Người đàn ông bắt đầu đi ngược lại. Hoa Phong cho là người đó bị ông hét nên đi, đang chuẩn bị rời đi. Không ngờ người đàn ông lui mười mấy bước sau đó dừng lại, xa xa nhìn Hoa Phong. Ý tứ của anh ta chính là anh ta có thể cách xa ông một chút, sẽ không quấy nhiễu ông.

Hoa Phong không có biện pháp với anh ta nên cũng bỏ mặc.

Lại bắt đầu hành trình hỏi đường của mình.

Sau nhiều lần vấp phải trắc trở, rốt cuộc gặp được một người nguyện ý để ý tới ông. "Ông nói Trang sức Thiền Nhã?"

"Ừ, đúng vậy. Xin hỏi đường đến Trang sức Thiền Nhã đi như thế nào?" Rốt cuộc Hoa Phong nhìn đờ người hi vọng.

"Không nên đi, Trang sức Thiền Nhã đã đóng cửa."

"Đóng cửa?"

"Đúng, bởi vì toàn bộ sản phẩm bên trong Trang sức Thiền Nhã đều không phù hợp cách thức Châu Âu, nghe nói rất phóng xạ, cho nên cưỡng chế đóng cửa. Có thể chẳng mấy chốc sẽ lên tòa án rồi. Tôi khuyên ông không nên đi."

"Cậu vẫn chỉ cho tôi đường đi, tôi muốn qua đó xem một chút." Ông không thể nào tin được. Ở trên máy bay phô trương như vậy, còn là phu nhân sĩ quan, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Hoặc là, căn bản Trang sức Thiền Nhã cũng không phải là của cô ấy, chính là tùy tiện nói một chút để lừa dối mình? Không muốn để cho mình tìm được cô ấy, không muốn dạy mình Càng lâm chậm?

Trong lòng Hoa Phong nghĩ rất nhiều khả năng, cuối cùng vẫn quyết định đi thử một lần.

"Như vậy. Ở bên đó, từ ngã tư đường phía trước quẹo trái, sau đó ngồi tuyến xe buýt số 12, năm trạm, xuống xe quẹo phải, trên đường đó đó."

"Cám ơn nhiều, cám ơn."

Người đi đường lắc đầu một cái rồi đi.

Không phải người đàn ông này là vì vợ của mình đến đòi công đạo đấy chứ? Lại một người bị Trang sức Thiền Nhã lừa, đáng thương. Cũng may mình là fan trung thành của Trang sức Minh Tâm, mặc dù cho tới bây giờ cũng mua không nổi. Ha ha. Mua không nổi trang sức cũng có chỗ tốt của mua không nổi. Ít nhất cơ thể mình khỏe mạnh, chưa từng xuất hiện tình trạng như mấy người kia.

Hoa Phong mưu trí đi theo chỉ dẫn của người kị, tìm được tuyến xe buýt số mười hai. Người đàn ông cũng muốn lên xe buýt, nhưng người ta không để cho anh ta đi lên.

Nhìn Hoa Phong ngồi xe đi, người đàn ông ở tại chỗ suy nghĩ một chút, sau đó đi bộ theo đường xe chạy. Anh ta biết, dù đợi đến chiếc xe tiếp theo thì cũng sẽ không để cho anh ta lên xe giống vậy. Thời gian lâu như vậy, anh ta đã sớm hiểu những đạo lý này.

Rốt cuộc Hoa Phong tìm được Trang sức Thiền Nhã, nhưng quả nhiên là giống như người đi đường kia nói, Trang sức Thiền Nhã đã đóng cửa.

Giữa cửa cuốn đang đóng thật chặt, xung quanh buôn bán náo nhiệt, ở nơi này lại an tĩnh rất kỳ quái. "Xin hỏi, cô biết bà chủ Trang sức Thiền Nhã đi đâu không?" Hoa Phong không tin, vì vậy tìm cửa hàng bên cạnh hỏi thăm.

Nhân viên thu ngân viên vốn có cảm giác không tề đối với Trang Nhã Kinh nên không thể tin được Trang Nhã Kinh là người như vậy. Nghe Hoa Phong nói, còn tưởng rằng Hoa Phong tới tìm phiền toái, cho nên vẫn lắc đầu: "Tôi không biết, rất lâu rồi tôi không nhìn thấy cô ấy." Đây chính là lời trung thực. Kể từ sau khi Thiền Nhã đóng cửa thì vẫn không có nhìn thấy bà chủ Trang nữa.

Hoa Phong hỏi thăm một cửa hàng khác: "Xin hỏi anh có biết bà chủ Trang sức Thiền Nhã đi đâu không?"

"Không biết, có thể trốn nợ đi rồi, rất lâu chưa có xuất hiện rồi."

Hỏi rất là nhiều người, đáp án toàn bộ đều là không biết.

Lúc ấy Hoa Phong cảm thấy, thật sự là ông có thể đã bị Trang Nhã Kinh lừa gạt. Cô lừa gạt bảo vật gia truyền của ông rồi biến mất khỏi thế gian.

Thật ra thì Hoa Phong cũng không có nghĩ lại, muốn tặng cho Trang Nhã Kinh là ông nói mà? Nếu không sao cô nói muốn dạy ông học Càng lâm chậm, còn không phải là Long cốt chậm đã cho Trang Nhã Kinh, cô cần gì phải làm điều thừa đây? Haizz. Vớ vẩn.

Lúc này, cuối cùng người đàn ông ăn mày kia cũng đã tới. Lôi Hoa Phong đi tới một góc nhỏ, sau đó nói với Hoa Phong: "Ồ chỗ này chờ đi, cô ấy nhất định sẽ xuất hiện. Tin tưởng đi, cô ấy không phải người như vậy."

Người đàn ông ăn mày nói một câu tiếng nước Z không rành, trong đó mang theo giọng điệu nước R vô cùng nồng đậm.

Chương 87: Làm việc anh thích làm

Nhìn Cố Thần tức giận, Trang Nhã Khinh mới càng sâu sắc cảm nhận được khí thế trên người ông, không giận đã uy nghiêm, nổi giận càng uy nghiêm hơn.

"Ông Cố, đừng nóng giận." Dù sao bây giờ cô cùng Triệt đã được đi chung với nhau, kết cục vẫn tốt đẹp.

"Còn gọi ông Cố sao?" Vừa rồi Cố Thần còn đặc biệt tức giận, nhìn Trang Nhã Khinh liền cười ha hả rồi, giống như là một cụ ông hiền lành, hoàn toàn thu lại khí thế mới vừa rồi của mình. Đi ra ngoài, ai cũng không biết đây chính là Lão Quân trưởng quản lý cả quân đội.

"À... ông nội Cố", Trang Nhã Khinh gọi.

Nhưng xưng hô này cũng chưa làm Cố Thần hài lòng, nhìn Trang Nhã Khinh nhưng cũng không nói lời nào. Nghe Cố Thần nói, Trang Nhã Khinh không có phản ứng gì, Cố Triệt còn tưởng rằng Trang Nhã Khinh không hiểu ý Cố Thần.

Cố Triệt cười rồi âm thầm nói khẽ bên tai Trang Nhã Khinh: "Gọi ông nội."

Trang Nhã Khinh liếc mắt nhìn, trong mắt Cố Triệt tràn đầy ý cười. Cuối cùng, Trang Nhã Khinh vẫn không gọi tiếng ông nội Cố Triệt nói. Hừ, nếu như giống những nữ chính trong tiểu thuyết thì cô không phải là Trang Nhã Khinh. Cô sẽ không bởi vì Cố Triệt vừa nói như vậy thì thật sự đỏ mặt, xấu hổ gọi "ông nội". "Còn chưa kết hôn, gọi ông nội có hơi sớm không?" Trang Nhã Khinh hỏi ngược lại anh.

Cố Triệt lại cười tà tà, giống như cực kỳ hài lòng cách làm của Trang Nhã Khinh, nắm tay cô nói "Nói như em vậy thì có phải đang cầu hôn anh hay không, hi vọng anh sớm cưới em vào cửa một chút?" Xong rồi, bị đoán trúng tâm tư.

"Em còn chưa đến tuổi theo luật pháp." Thật ra thì lời nguyên rủa cũng quy định là trước mười tám tuổi phải gả đi, Ấc, vẫn chưa đến tuổi theo pháp luật. Nhưng Thánh nữ trước đây được gả đi khi nào chứ, khi đó còn chưa có quy định luật pháp gì hết.

"Chỉ cần anh muốn, em mới vừa ra đời cũng có thể." Cố Triệt nói.

Cố Thần cười rất vui vẻ bên cạnh. Đây là cháu dâu ông thích, chủ yếu là cháu trai ông cũng thích, đây không phải là tất cả đều vui vẻ sao?

"Triệt Nhi nói không sai. Chỉ cần chúng ta muốn, dù con vẫn còn ở trong bụng mẹ con thì cũng có thể cưới." Cố Thần phối hợp cùng Cố Triệt.

Lời này rất cuồng vọng nhưng rất thực tế. Bây giờ không phải là như vậy sao, chỉ cần bạn có tiền có quyền, có thứ gì không mua được? Huống chi là kết hôn, không phải là mở ra một câu chuyện khác thôi sao, vậy sao có thể làm khó Cố Triệt được.

Cố Từ Tân bị gọi tới rất nhanh.

Cố Từ Tân cũng không biết Cố Thần gọi ông ta là vì chuyện gì, nhưng vẫn nơm nớp lo sợ đi tới, vẫn luôn cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn Cố Thần nhiều. Nào giống con gập cha, căn bản là giống như Hoàng đế cổ đại và một thái giám hơn.

Cố Từ Tân đi tới trước mặt Cố Thần, cúi đầu, kính sợ gọi một tiếng "cha".

Từ nhỏ Cố Từ Tân đã là kiểu người không nghe lời, ăn không gồi rồi. Giống như trong một gia tộc luôn có mấy người thuộc kiểu ăn chơi trác táng. Bộ dạng của Từ Tân thì sao có thể làm Cố Thần coi trọng được. Lúc bắt đầu Cố Thần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cả ngày giáo dục, đánh đòn, thậm chí từng đưa Cố Từ Tân đi huấn luyện đặc biệt, nhưng vẫn không có cách nào thay đổi được tích cách của Cố Từ Tân. Cuối cùng ông cũng buông tha. Cũng may còn có đứa con lon hiều chuyện nghe lời.

Con trai lớn ra đời cũng làm cho ông thất vọng. Vốn là muốn cho con lớn thừa kế truyền thống của gia đình ông, không ngờ Cố Từ Mặc nghe lời vậy vẫn không đồng ý, nhất định làm kinh doanh. Khoảng thời gian đó, Cố Thần giận đến không có cách nào nữa. Cuối cùng chỉ có đặt toàn bộ hi vọng trên người Cố Triệt.

Bởi vì từ nhỏ đã bị đánh đòn không ít nên Cố Từ Tân vẫn không dám nhìn thẳng vào Cố Thần.

Nhìn thấy bộ dạng của Cố Từ Tân, Cố Thần liền nổi nóng. Thật sự đúng là rác rưởi mà. "Mày nói đi, khoảng thời gian trước mày đã làm cái gì." Cố Thần nghiêm nghị hỏi.

Cố Từ Tân nghe Cố Thần nói thì phản xạ có điều kiện run lên, sau đó trả lời: "Con... Con không có làm gì hết." Gần đây hình như ông ta thật sự không có làm gì mà? Chỉ là qua lại với một người bạn trai mới mà thôi. Chẳng lẽ ông già này cũng biết?

"Mày nói đi, sao mày biết nhà này có lui tới với người của Lăng Thiên Môn?" Cũng không muốn quanh co lòng vòng nhiều, Cố Thần trực tiếp hỏi.

Cố Từ Tân thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là vì chuyện này. "Anh hai nói, anh hai nói không muốn để Cố Triệt cười vì hôn thê mà không biết gì hết, cho nên để con mạo danh thế thân."

"Chú, cha con cho chú lợi ích gì?" Cố Triệt hỏi tiếp.

Thì ra là đáng về này. Cũng khó trách sư huynh Nhã Nhã biết anh chính là đời sau của nhà họ Cố thì tức giận. Bị bộ dáng này lừa gạt, tức giận cũng là bình thường. Sau này, anh sẽ không bao giờ để Nhã Nhã bị lừa gạt nữa, thậm chí người nhà Nhã Nhã cũng thế.

Lúc Cố Từ Tân đi vào, Trang Nhã Khinh đã cảm thấy con người này hoàn toàn chính là củi mục. Hơn nữa, tư thế đi đứng rất giống công công trong hoàng cung thời cổ đại. Nghe Cố Từ Tân mở miệng nói chuyện, còn thiếu cười ra tiếng thôi.

Người nhà họ Cố, ngoại trừ cha của Triệt là chưa từng gặp ngoài đời. Còn lại tất cả đều đã gặp. Cố Thần và Cố Triệt là một kiểu đàn ông, ngay thẳng, cương quyết không khuất phục, vô cùng có sự dứt khoát của đàn ông. Thật sự không nghĩ đến trong gia tộc này cũng có người èo là như Cố Từ Tân. Lúc này ông ta mới chú ý tới Cố Triệt. Ngẩng đầu lên liếc nhìn Cố Triệt. Mặc dù Cố Triệt cũng một người đàn ông mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là cháu của ông ta, cho nên lúc nhìn thấy anh thì Cố Từ Tân vẫn có một chút phản kích. Dĩ nhiên khi ngẩng đầu lên, Cố Từ Tân cũng nhìn thấy Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh là một người đẹp không bàn cãi, nhưng Cố Từ Tân chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua, cũng không giống những người đàn ông bình thường nhìn thấy đáng về xinh đẹp của Trang Nhã Khinh. Dù sao thì xu hướng giới tính nào thì cũng không có biện pháp. Nhìn Trang Nhã Khinh giống như nhìn người đồng giới của ông ta, chỉ là xinh đẹp hơn người thường một chút. Đối với Cố Từ Tân mà nói thì là vậy.

"Triệt Nhi hỏi mày đấy, còn không trả lời. Nói đi, Từ Mặc cho mày lợi ích gì?"

"À, anh hai nói, chỉ cần con phối hợp với người của Lăng Thiên Môn, đừng mở miệng nói con không phải vị hôn phu của Thánh nữ kia thì cho con năm mươi triệu. Dù sao có vợ hay không cũng không ảnh hưởng gì tới con. Cho nên."

"Cho nên mày vì năm mươi triệu mà đồng ý đúng không."

"Cha, là anh hai bảo con làm như vậy, không thể trách con được." Cố Từ Tân đột nhiên quỳ xuống, lớn tiếng nói, đẩy toàn bộ trách nhiệm đi, ném toàn bộ lên người Cố Từ Mặc.

Mặc dù Cố Từ Tân cũng không biết rốt cuộc Cố Thần vì chuyện gì mà nhắc tới điều này. Nhưng đẩy xuống trách nhiệm càng sớm càng tốt. Suy nghĩ của Cố Từ Tân đơn thuần như vậy.

Ai mà biết được, bình thường gặp chuyện như vậy thì Cố Thần càng tức giận thêm. Thật sự là tại sao ông lại sinh ra một đứa con trai không có trách nhiệm như vậy.

"Mày đi ra ngoài đi, không có việc gì thì đừng xuất hiện ở trước mặt tao."

"Dạ, vậy con đi trước nhe cha." Cố Từ Tân nói xong cũng rời đi.

Lúc Cố Từ Tân vẫn còn đang ở cửa, Trang Nhã Khinh dò xét suy nghĩ trong lòng của Cố Từ Tân lúc này một chút. Sau đó, nghe được một chuyện.

Die nda nl equ ydo n <3

Đi tới cửa, về mặt Cố Từ Tân liền thay đổi hoàn toàn, trở nên rất âm trầm, nham hiểm. "Ông già kia, ông chờ đó đi. Đến lúc đó nước R đánh tới thì không biết có bộ dáng gì đây?"

Nước R muốn khai chiến với nước Z? Trang Nhã Khinh khẽ nhủ mày. Chuyện gì xảy ra? Không có một chút tin tức nào mà. Sao Cố Từ Tân biết? Hay là ông ta tùy tiện nghĩ như thế thôi?

Trang Nhã Khinh muốn tiếp tục thử xem còn có thể phát hiện gì trong suy nghĩ của Cố Từ hay không, nhưng Cố Từ Tân đã đi xa.

"Nhã Nhã, em đang nghĩ gì?" Cố Triệt thấy Trang Nhã Khinh vẫn nhìn Cố Từ Tân, hỏi khẽ bên tai Trang Nhã Khinh. Anh cũng không cho là Nhã Nhã coi trọng người chủ này của anh.

"Ồ, không có gì. Thấy kỳ lạ, có phải ông ấy bị đột biến gen hay không, cảm thấy khác mọi người một trời một vực."

"Ha ha, có lẽ thế." Cố Từ Mặc đi lên công ty, nhận được điện thoại, biết chuyện đã bại lộ nên cũng vội vã chạy về. Nếu đã bị biết thì không giấu nữa, cũng không cần thiết giấu giếm nữa. Ông cụ nhà ông cũng không dễ lừa gạt như vậy.

"Cha." Cố Từ Mặc mang giày da, quần áo chỉnh tề, từ đi vào nhìn thấy Cố Thần thì làm một loạt hành động, điều đó nói cho Trang Nhã Khinh biết người đàn ông này rất có phong độ.

Rất xứng đôi với bác gái.

Nếu Triệt có cha như Cố Từ Tân thì thật là không có cách nào tưởng tượng ra. Chỉ là nếu như vậy thì chỉ sợ cũng không có Triệt rồi.

"Biết con bé không?" Cố Thần hỏi Cố Từ Mặc.

Cố Từ Mặc nhìn theo ánh mắt của Cố Thần, quan sát Trang Nhã Khinh, sau đó lắc đầu: "Không biết ạ. Nhưng cô ấy chính là bạn gái của Triệt Nhi phải không ạ." Cố thấy Triệt Nhi gần gũi với con gái như vậy khi nào đâu? Không phải bạn gái Triệt Nhi thì là ai? Nói là bạn bè bình thường ông cũng không tin. Bởi vì Triệt Nhi không có bạn bình thường là nữ.

"Ánh mắt không tệ. Nhưng con bé còn có một thân phận, ta nghĩ con có thể đoán được."

Cố Từ Mặc quan sát Trang Nhã Khinh lần nữa, nghĩ thật lâu, sau đó lại nói: "Chẳng lẽ con bé là vị hôn thê của Triệt Nhi."

"Ha ha, đúng vậy. Mặc dù kết quả này là tốt, nhưng không có nghĩa là ta sẽ không trừng phạt chuyện đả thương các con lừa gạt ta. Danh dự nhà họ Cố ta bị các con phá sạch rồi!" Lúc này về mặt Cố Thần vẫn còn vui vẻ chọc xụ xuống.

Cố Từ Mặc cũng hiểu rõ là ông làm sai nên cúi đầu nhận lỗi: "Là lỗi của con. Con chỉ không muốn Triệt Nhi hy sinh hạnh phúc của nó thôi."

"Không, chú ý là do con mà ra. Con không muốn thấy Triệt Nhi cưới một người con gái xa lạ, ngay cả tên cũng không biết nữa. Cho nên mới để Từ Mặc làm như vậy." Chư Tiềm Nhiên từ ngoài cửa đi vào, sau đó đứng bên cạnh Cố Từ Mặc, cúi đầu nhận lỗi.

"Vậy bây giờ các con nhìn xem Triệt Nhi có thể không hạnh phúc hay không?"

Tầm mắt Cố Từ Mặc cùng Chư Tiềm Nhiên cùng rơi xuống mười ngón tay đan xen của Cố Triệt cùng Trang Nhã Khinh. "Chúng con tin tưởng Triệt Nhi sẽ rất hạnh phúc."

Chư Tiềm Nhiên cũng yên tâm. Lúc này bà cũng nghe được, thì ra chuyện chính là trùng hợp như vậy. Có một số việc quanh đi quẩn lại vẫn là người đó. Đối với nàng dâu này, bà cũng rất hài lòng.

"Cám ơn cha mẹ làm mọi chuyện vì con." Anh có thể đủ hiểu nguyên nhân cha mẹ làm như vậy, tất cả đều là vì anh. Cố Triệt thành tâm cảm ơn.

Trang Nhã Khinh cũng nói ra cùng lúc: "Bác trái bác gái."

"Đã là vợ chưa cưới của Triệt Nhi rồi, có thể sửa lại xưng hô một chút." Chư Tiềm Nhiên kéo tay kia của Trang Nhã Khinh qua.

Cố Triệt giành đứng trước mặt Trang Nhã Khinh nói: "Nhã Nhã muốn sớm qua cửa một chút, đến lúc đó sẽ phải sửa miệng thôi."

"Ai nói." Trang Nhã Khinh thắm nheo vào eo của Cố Triệt. Mẹ nó, thịt trên người Cố Triệt thật đúng là chắc mà.

Cố Triệt bị nheo, mặt vẫn không đổi sắc.

"Ha ha, tốt. Chúng ta chọn một ngày thật tốt, cưới con dâu vào cửa rồi nói." Chư Tiềm Nhiên cười nói.

"Đúng rồi, lần đầu tiên gặp mặt, con mang cho mọi người một ít quà nho nhỏ." Trang Nhã Khinh chạy ra ngoài, sau đó cô lấy các túi quà tặng trong xe ra.

Sau đó đưa quà tặng cho Cố Thần, Cố Từ Mặc còn có Chư Tiềm Nhiên. Đối với quà tặng của Trang Nhã Khinh đều rất hài lòng, vừa lúc là những thứ cần thiết.

"Người đến là được rồi, còn mang quà tặng gì nữa." Để quà tặng lên bàn, Chư Tiềm Nhiên nói. Đã nói con trai không có nhìn lầm người con dâu này rồi, hiểu lẽ nghĩa như thế.

"Không ghét bỏ là được rồi ạ, chỉ là một ít đồ." Trang Nhã Khinh khiêm tốn nói.

Con dâu gặp cha mẹ chồng, dù sao vẫn ăn một chút gì đó. Cố Từ Mặc đã sớm kêu người chuẩn bị xong.

Khách sạn Thừa Duyệt là sản nghiệp đứng tên nhà họ Cố, đương nhiên Cố Từ Mặc muốn dọn đồ cũng rất đơn giản. Lúc đến khách sạn Thừa Duyệt, Trang Nhã Khinh lại một lần nữa biết rõ cuộc sản nghiệp nhà họ Cố là bao nhiêu. Chỉ là một khách sạn nho nhỏ đã như vậy, càng không cần nói cái khác.

Chính mình. . . . gả vào hào môn rồi sao? Ha ha. Đọc nhiều tiểu thuyết gả vào hào môn không ít, nhưng mình quả thật may mắn nhất. Cố Triệt thương yêu mình, có mẹ chồng hiền lành, có cha chồng lịch sự nho nhã, còn có một ông nội rất trẻ con.

Đúng rồi, Cố Thần chính là một 'lão trẻ con'. Bắt đầu còn cảm thấy rất uy nghiêm, nhưng ở cùng một lát, quen thuộc là có thể cảm thấy trên người Cố Thần phát ra hơi thở vui vẻ. Cũng khó trách Cố Thần cũng lớn tuổi như thế mà thân thể còn tốt như vậy, không có bệnh đau gì. Rèn luyện lâu dài là một chuyện, vui vẻ là chuyện khác.

"Nhã Nhã, nghe nói con là cô nhi?"

"Dạ, đúng vậy. Con được sư phụ nhặt được. Đối với cha mẹ đã sinh ra con, một chút ân tượng cũng không có." Đây là lời nói thật, sau khi sống lại thì một chút ân tượng cũng không có. Cô cũng đúng là được lão già nhặt được.

"Ừ, con có nghĩ tới việc tìm cha mẹ ruột hay không?" Chư Tiêm Nhiên hỏi.

Thật là đứa trẻ đáng thương. Từ nhỏ đã chưa từng gặp cha mẹ của mình.

"Nói thật là đáng tin tìm cũng không có nghĩ tới. Cuộc sống của con ở Lăng Thiên Môn rất vui vẻ. Các sư phụ đối với con rất tốt." Trang Nhã Khinh nói. Nghe Trang Nhã Khinh trả lời, Chư Tiêm Nhiên cùng Cố Tử Mặc không nghĩ giống vậy. Trang Nhã Khinh thật sự không có đáng tin tìm người, dù sao cũng không có một chút ân tượng đối với cha mẹ cô, duy nhất có ân tượng là cha Trang Nhã Khinh ở kiếp trước. Mẹ. Người phụ nữ kia không nhắc tới cũng được. Huống chi cuộc sống ở Lăng Thiên Môn thật sự rất vui vẻ, trước nay chưa được vui vẻ như vậy. Chư Tiêm Nhiên lại cảm thấy Trang Nhã Khinh gượng cười mà thôi, tự an ủi mình. Dù sao thì ai mà không muốn tìm cha mẹ ruột chứ. Trang Nhã Khinh muốn tìm, nhưng có thể trong lòng không qua được điểm mấu chốt, cảm thấy cha mẹ vứt bỏ cô, cho nên mới cố ý nói như vậy thôi. "Bác nghĩ, có thể bọn họ có nỗi khổ tâm khó nói. Nói không chừng bây giờ đang tìm con thì sao."

"Đúng vậy. Nếu như con muốn tìm bọn họ thì nói với bác một tiếng. Ít nhất chúng ta còn có một chút giao thiệp, có thể cố gắng một chút sức nhỏ."

Đây chính là lời khiêm tốn nhất trên thế giới, cái gì gọi là một chút giao thiệp? Trong giới thương nhân có ai không muốn hợp tác cùng Cố Tử Mặc? Cố Tử Mặc nói một câu thì bao nhiêu người tranh bề đầu tróc da cũng phải giúp đỡ vội vàng đi tìm người.

Mặc dù công ty của nhà họ Cố kinh doanh không đứng đầu cả nước, cũng không phải lừng lẫy toàn quốc, nhưng dựa vào thực lực kinh tế nhà họ Cố, quyền của người nhà họ Cố, ai có thể vượt qua nhà họ Cố?

"Con vẫn không cần ạ. Nói không chừng bọn họ đã có gia đình mới của mình rồi, con không nên quấy rầy. Không phải bây giờ con sống rất tốt sao? Con có mọi người ở Lăng Thiên Môn, hiện tại lại có mọi người là những người thân nữa nè." Là không muốn phiền toái. Cô thật sự không có một chút cảm giác với chuyện đó.

"Được rồi. Nếu như có gì cần thì nói với chúng ta một tiếng." Cố Tử Mặc không tiện tham gia vào quá nhiều. Trang Nhã Khinh không muốn tìm thì coi như xong. Huống chi, Nhã Nhã nói không sai.

"Dạ, cảm ơn bác trai."

"Ừ, sư huynh của con đó, bọn họ đều ở thành phố A chứ? Lúc nào đó thì đưa bọn họ đến để mọi người họp gặp. Cũng không thể để đến kết hôn thật thì hai bên mới chính thức gặp mặt được." Cố Thần nói.

Cái này thì được. "Dạ, nhất định sẽ truyền lại lời của ông Cố ạ."

"Dạ, đừng nói nữa, món ăn cũng nguội rồi." Cố Triệt vẫn luôn không nói gì, nhưng tay vẫn nắm tay trái của Trang Nhã Khinh, cũng chưa từng buông ra.

Cố Triệt thật là, đến lúc này cũng không buông ra. Giống bộ dáng gì chứ. Trang Nhã Khinh cũng cố gắng thoát ra, nhưng chưa thành công.

Cố Triệt gấp cho Trang Nhã Khinh một miếng thịt kho tàu.

Trang Nhã Khinh nhìn nước thịt kho nồng đậm, nhìn thì muốn ăn. Vì vậy yên lặng gấp miếng thịt mà anh gấp cho cô ăn. Vừa cắn một cái lại cảm thấy hình như cô không tốt chút nào, vì vậy cô cũng gấp giò cho Cố Triệt, sau đó cúi đầu ăn thịt kho trong chén mình.

Ba người xem nhìn Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt, vẫn mỉm cười. Thăm nghĩ trong lòng, hiện tại tốt rồi. Xem ra tình cảm của vợ chồng son thật sự rất tốt, không cần mình quan tâm.

Cố Thần, lão trẻ con này, mắt húng "khụ khụ" ba lần.

Không có ai để ý.

"Khụ khụ."

Vẫn không có ai để ý.

Chư Tiêm Nhiên và Cố Tử Mặc cùng với Trang Nhã Khinh và Cố Triệt vẫn cười trộm.

"Dù gì ta cũng là trưởng bối." Cố Thần để đùa xuống.

Cùng lúc, gần như chính là cùng lúc. Bốn đôi đũa, chia ra gấp đồ ăn bỏ vào trong chén Cố Thần.

"Mời cha dùng."

"Mời ông nội (ông nội Cố) dùng."

Sau khi gấp xong, ngồi lại thì tiếng cười càng thêm vui vẻ.

Một bữa cơm ăn rất vui. Ăn rất no.

"Ông nội, cha mẹ, mọi người về trước đi. Con với Nhã Nhã đi dạo một chút." Cố Triệt đi khỏi khách sạn rồi nói.

"Ừ."

Lúc này là một giờ chiều, lúc thời tiết nóng nhất. Tại sao muốn đi dạo một chút, còn không phải là bởi vì Trang Nhã Khinh ăn quá ngon, cho nên sợ ý một chút liền ăn quá nhiều. Còn có ai bảo Cố Triệt vẫn không ngừng gấp thức ăn cho cô?

"Nóng quá. Chúng ta đi đâu dạo một chút được không?" Trang Nhã Khinh đặt tay trên trán để che bớt ánh mặt trời lại.

Cố Triệt nhìn xung quanh một chút: "Ồ chỗ này chờ anh hai phút."

"Chuyện gì?"

"Chỉ hai phút, không cho phép nhúc nhích, đứng nghiêm."

Trang Nhã Khinh đứng ngay ngắn theo tiêu chuẩn quân đội. Hừ, muốn làm khó cô sao? Một tư thế quân đội nhỏ nhỏ thôi mà. "Đếm ngược thời gian." Nhân nhả nhìn cổ tay, Trang Nhã Khinh nghiêm trang nói.

Nhìn dáng vẻ nghiêm chỉnh này thì thật sự vẫn cho là đang tính giờ. Thật ra thì trên tay Trang Nhã Khinh cũng không có đồng hồ đeo tay. Chính là một vòng tay màu vàng kim, còn có một vòng tay màu đỏ.

Là Huyết Nhan, thật ra thì màu sắc của Huyết Nhan đã không còn trong suốt hồng nhạt như lúc đầu nữa. Hình như chính giữa bắt đầu thay đổi, hơi đục, màu đỏ cũng đậm hơn một chút.

Nếu như trước kia là dung dịch trong suốt thì bây giờ thoát nhìn có vẻ như là chất lỏng rồi.

Cố Triệt chạy vào cửa hàng bên cạnh, sau đó trong chớp lát liền chạy ra, trên tay cầm hai cái nón. Còn có một bình nước.

"Anh tới trễ hai giây."

"Thật sao? Phạt anh thế nào?"

"Phạt anh hôn em hai cái."

". . . ." Quả nhiên Cố Triệt liền hôn xuống mặt Trang Nhã Khinh.

Ở trên đường lớn, mặc dù bởi vì thời tiết tương đối nóng cho nên người đi đường cũng không quá nhiều, nhưng vẫn có một ít, rồi rít dừng chân nhìn đôi tình nhân trai tài gái sắc. Lại còn vỗ tay.

Trang Nhã Khinh đẩy nhẹ Cố Triệt. Cô không có sở thích biểu diễn nơi công cộng. "Vẫn nên về nhà làm tốt hơn." Cố Triệt cười.

Ánh mặt trời vừa lúc chiếu vào lưng Cố Triệt và đối mặt với Trang Nhã Khinh. Bởi vì vóc người anh tương đối cao lớn, ngược lại toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn của Trang Nhã Khinh đều nằm gọn trong cái bóng của anh. Ngẩng đầu nhìn Cố Triệt, do ánh nắng trực tiếp nên không thấy rõ ràng, có chút chói mắt.

Nhưng Trang Nhã Khinh thật sự có thể tinh tường cảm thấy nóng bỏng trong ánh mắt anh. Thậm chí cao hơn cả nhiệt độ của mặt trời.

"Được, đi thôi." Trang Nhã Khinh cảm thấy hình như Cố Triệt càng có thêm sức hút. Vội vã cầm lấy nón nữ trong tay Cố Triệt đội lên, lôi kéo anh rời khỏi vòng vây. Không phải bởi vì cô xấu hổ, cô sợ anh không nhịn được, đang ở trên đường lớn mà cường thì anh biết làm thế nào?

Khả năng này thật sự rất lớn.

Cố Triệt cười khê hai tiếng. Tiếng cười giống như là truyền từ lồng ngực tới. Đôi mắt của anh lên, mặc cho Trang Nhã Khinh dắt anh đi. Tuyệt đối không cảm thấy như vậy sẽ tổn hại gì đến tôn nghiêm đàn ông của anh cả.

Đây là lần đầu tiên đội nón không phải nón lính. Hình như không tệ.

Cố Triệt mới vừa vào cửa hàng là trực tiếp hỏi nón đặt ở đâu. Chỉ vào khu vực nón, đi qua thì nhìn thấy một cặp nón màu xanh nhạt. Cho nên, anh cũng lãng mạn một chút, mua một cặp nón tình nhân.

Nón nữ được Trang Nhã Khinh đội rất hợp, rất ăn khớp với cái váy lần này cô mặc. Màu xanh dương nhạt vẫn luôn thuộc loại dễ phối quần áo mũ nón nhất.

Đến dưới một cây to, đứng lúc còn một cái ghế dựa, Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt ngồi xuống.

Cố Triệt đưa nước khoáng cho Trang Nhã Khanh. Bình thường anh có thói quen uống nước khoáng, cho nên dĩ nhiên là mua một chai nước khoáng, những loại thức uống cũng không nghĩ tới.

"Sao mua có một chai vậy?" Không phải là mua hai chai sao?

"Một chai đủ rồi." Cố Triệt nhìn Trang Nhã Khanh uống nước.

Trang Nhã Khanh cũng không phải thực nữ, uống nước phải có ống hút. Hoặc là không có ống hút thì uống một ngụm nhỏ rồi một ngụm nhỏ. Như vậy thật là không có cảm giác, khát thì phải uống từng ngụm lớn, như vậy mới đã khát.

Trang Nhã Khanh ngược cổ, rót nước vào miệng. Lúc này rất an tĩnh, Cố Triệt có thể nghe âm thanh Trang Nhã Khanh nuốt xuống.

Không đợi Trang Nhã Khanh vặn nắp chai, Cố Triệt cầm lấy nước, cũng mở miệng uống.

Chỗ Trang Nhã Khanh mới vừa uống qua, Cố Triệt uống vào.

Trang Nhã Khanh nhìn, không biết gì cũng hiểu rõ. Đây chính là hôn môi gián tiếp!

Rầm Trang Nhã Khanh đỏ mặt.

Chức năng của Trang Nhã Khanh thật đúng là kỳ lạ, tổng quát mà nói Trang Nhã Khanh chính là có một cấu tạo đặc biệt kỳ lạ.

Ôm hôn cùng Cố Triệt trước mặt nhiều người như vậy mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp, thần thái tự nhiên không đổi sắc, giống như là quần chúng vậy xem cũng chỉ là mây trôi, là không khí, không tồn tại. Nhưng không ngờ, một động tác nhỏ xíu của anh lại làm cho cô đỏ mặt.

Quả nhiên không phải người bình thường, cấu tạo cũng không bình thường.

Không ngờ, trời đang nắng to như vậy, qua một hồi thì bên ngoài bắt đầu mưa. Mưa rất lớn. Đập xuống đất văng lên thành những bọt nước. Rất đẹp. Chỉ là lúc này, hai người cũng không có ý định để thưởng thức cảnh đẹp như vậy.

Bình thường ở trong phim thần tượng thường xuất hiện cảnh như vậy.

Trời đổ mưa, nữ chính không mang dù, hoặc nam chính mang theo dù, cùng nữ chính che chung một cây dù. Hoặc là ném dù rồi cũng nữ chính cầm mưa. Hoặc là nam chính cũng không có mang dù, vì vậy liền cởi áo khoác của mình xuống, che trên đầu hai người chạy như điên, lãng mạn biết bao.

Nhưng nhìn hai người, thứ nhất, hai người đều không có dù. Thứ hai, áo khoác cũng không có. Thời tiết này mà mặc áo khoác ra đường, trừ những tên xã hội đen thì cũng không có mấy người mặc như vậy. Lúc này Cố Từ Mặc cũng không mặc áo khoác tây trang, thời tiết nóng quá.

Làm sao đây? Còn có thể làm sao đây?

Nhìn mưa này, nói không chừng một lát còn có sấm chớp đùng đùng. Mặc dù dưới cây đại thụ ít mắc mưa, nhưng cũng khá nguy hiểm.

Làm sao đây? Chạy chứ sao.

Vì vậy, hai người nắm tay, bắt đầu chạy điên cuồng ở trong mưa.

Lúc này, nghĩ lại rất nhếch nhác. Nhưng hai người cũng không có vẻ nhếch nhác, chạy rất tự nhiên ở trong mưa, vô cùng. lãng mạn.

Quả nhiên, phim thần tượng đều phải xuất hiện như vậy. Quả thật tương đối có hiệu quả lãng mạn.

Trở lại cửa hàng lúc nãy, hai người tránh mưa ở bên ngoài.

"Sao lúc nãy anh không mua dù che nắng?" Trang Nhã Khanh nhìn cây dù đang trưng bày ở cửa của cửa hàng, hỏi.

Cố Triệt cũng không trả lời vấn đề của Trang Nhã Khanh, chỉ cho cô một ánh mắt.

Trang Nhã Khanh đã hiểu. Một đấng mày râu, bung dù che nắng thì không dễ nhìn chút nào.

Mẹ nó, hóa ra là Cố Triệt chú ý đến hình tượng.

Theo suy luận của người thường mà nói, đã đến cửa hàng rồi thì cái gì cũng có, dù, giày, quần áo, tất cả đều có bán. Cho nên đổi lại một lần nữa, mua một cây dù, sau đó có thể từ từ nhân nhã thoải mái tản bộ trong mưa.

Nhưng người này không suy nghĩ như người bình thường được, ngẫm nghĩ một chút, Trang Nhã Khanh đề nghị: "Nếu không thì chúng ta vẫn nên chạy về thôi."

"Nghe lời em." Những chuyện này, Cố Triệt một mực nghe theo chỉ thị của vợ, kiên quyết chấp hành.

Trang Nhã Khanh cười rất vui vẻ, vì Cố Triệt dung túng. "Được, đi chơi mưa thôi." Kéo tay Cố Triệt, hai người chạy ở trong mưa lần nữa.

Những người trong cửa hàng cũng nhìn Trang Nhã Khanh như nhìn người bệnh thần kinh, tiếc rẻ nhìn Cố Triệt.

Họ sợ rằng đầu óc Trang Nhã Khanh có chút vấn đề. Cố Triệt quá tốt rồi.

Vì vậy, tiếc rẻ cho Cố Triệt có một người vợ mà đầu óc có vấn đề. Đồng thời cũng rất ghen tỵ Trang Nhã Khanh, sao có thể có người chồng tốt như vậy.

Tại sao nói là vợ với chồng chứ?

Nói nhảm, ngoại trừ vợ chồng thì còn có thể là quan hệ khác mà? Anh em? Mẹ nó, đó là loạn luân sao? Dù sao cũng là quan hệ đó.

Ánh mắt của dân chúng sáng như tuyết.

Cuối cùng cũng yên tĩnh đủ rồi, toàn thân cũng đều ướt đầm. Hai người mới về đến nhà riêng của Cố Triệt.

Nếu không phải Cố Triệt kéo Trang Nhã Khanh trở về thì nói không chừng bây giờ cô vẫn còn đang chạy chơi trong mưa. Chỉ là lúc này thật sự rất vui vẻ. Cố Triệt chưa từng thử hô to trong mưa, lúc trong công viên không có người. Dĩ nhiên nội dung chính là do Trang Nhã Khanh khiến anh hô rồi. Nhưng có là gì, chính là vợ chồng son, người khác không thể hỏi nhiều, không thể hỏi nhiều.

Ở công viên dưới lầu, Cố Triệt nhìn thấy toàn thân Trang Nhã Khanh ướt đầm, sau đó chợt thay đổi sắc mặt, nhất định kéo cô đi về. Trên căn bản là cô bị anh vác về.

Trong phòng tắm, Cố Triệt nhìn cơ thể tinh tế, hấp dẫn của Trang Nhã Khanh. Vốn là váy chiffon nên khi ướt sẽ áp sát vào người. Cũng may là không phải quá mỏng, chỉ có thể thoáng nhìn thấy một chút, nhưng cảm giác mờ ảo là trừu tượng người nhất.

Khó trách người ở trên đường nhìn thấy, nhất là đàn ông, dùng ánh mắt vô cùng khác thường nhìn Trang Nhã Khanh.

Cố Triệt nhìn nơi đầy đà của Trang Nhã Khanh như ẩn như hiện, cũng sắp giữ không nổi nữa. Hai tay nắm eo nhỏ của cô thật chặt, lòng bàn tay nóng bỏng dán sát vào thân thể lạnh như băng của cô, một lạnh một nóng, kích thích hormone của cô. Nhất là đôi mắt như chim ưng nóng rực của anh khóa thật chặt trên thân thể mềm mại của cô, một giây cũng chưa từng rời đi. Nóng bỏng như vậy càng làm cho lòng Trang Nhã Khanh đốt lên một đốm lửa.

Tay Cố Triệt ma sát trên eo của Trang Nhã Khanh, nhưng chậm chạp không có động tác khác.

Cũng không biết là mồ hôi hay là nước mưa nhỏ xuống từ trán Cố Triệt. Từ trán lăn qua hàng lông mày dày đặc của anh, sau đó xẹt qua khóe mắt, chảy xuống mặt của anh, cuối cùng dừng lại dưới cằm của Cố Triệt rồi tạo thành một giọt nước nhỏ đọng lại dưới cằm anh.

Sau đó, giọt thứ hai chảy xuống. Hai giọt nước tụ lại với nhau. Rốt cuộc không kiên trì nổi nữa thì rơi xuống.

Trang Nhã Khanh nhìn đáng vẻ ẩn nhẫn của Cố Triệt thì nhìn không được bật cười.

"Cười cái gì?" Từ trước đến giờ giọng của Cố Triệt chưa từng bị khàn. Chỉ cần người hơi có kinh nghiệm một chút thì đều có thể nghe được tín hiệu truyền ra từ giọng nói của anh. Đó chính là, anh, động tình.

"Thật ra thì anh có thể không cần nhìn." Trang Nhã Khanh nhìn vào mắt của Cố Triệt, nghiêm túc nói. Ánh mắt nóng bỏng cũng truyền lại tin tức cho anh, đó chính là: "Anh có thể làm chuyện anh thích làm."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Rốt cuộc cũng ăn Cố Triệt

Trang Nhã Khanh thành công khiến ánh mắt của Cố Triệt càng thêm nóng bỏng.

Hai người chăm chú nhìn nhau, sau đó, Cố Triệt giống như bị thủ dâm nhập vào, chợt cắn môi đỏ mọng của Trang Nhã Khanh, gặm nhấm. Giống như Trang Nhã Khanh chính là món ngon, mà anh chính là con thú hoang cực đói.

Động tác Cố Triệt cũng hơi mạnh, Trang Nhã Khanh cảm giác được đôi môi đau đớn một cách rõ ràng, nhưng cô cũng không vì vậy mà tức giận hay là đẩy anh ra, ngược lại xích lại gần anh hơn, nghiêng nhiên chính là chuẩn bị hiến thân.

Hiện tại cũng không có vấn đề gì lớn, còn lo lắng gì nữa? Tận hưởng niềm vui trước mắt mới là quan trọng nhất. Đây chính là ý định của Trang Nhã Khanh. Huống chi cô cũng đã sớm muốn biết rốt cuộc Cố Triệt ở trên giường như thế nào.

Vóc người Cố Triệt phải là rất tuyệt .

Xé nát, đúng, không sai, chính là xé nát. Cố Triệt xé nát váy Trang Nhã Khinh. Chiếc váy mới mua đáng thương bị hủy diệt không tới một ngày, cứ như vậy biến thành hai mảnh vải vụn, an tĩnh nằm bên chân Trang Nhã Khinh.

Cố Triệt hai ba lần là cời hết quần áo của anh.

Đây chính là sự đối xử khác biệt giữa quần áo mình và quần áo người khác.

Cố Triệt từ từ dịu dàng hôn nhẹ lên môi của Trang Nhã Khinh. Đôi tay dần dần chuyển từ eo sang lưng cô, vuốt ve làn da trơn bóng của cô.

Trang Nhã Khinh đều chú trọng chăm sóc đặc biệt mỗi một tác da thịt của cô chứ không chỉ chú trọng gương mặt mà thôi. Cho nên, da đặc biệt trơn bóng, mềm mại, vô cùng mịn màng.

Hoàn toàn đối lập với bàn tay của Cố Triệt.

Cuối cùng, tay Cố Triệt dừng ở nút gài áo ngực phía sau.

Dĩ nhiên Trang Nhã Khinh cũng không rảnh rỗi. Trong đầu đã sớm tưởng tượng qua vóc người của Cố Triệt, bây giờ nhìn thấy còn tốt hơn tưởng tượng. Sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Hừ.” Cố Triệt không nhìn được hừ một tiếng. Cơ thể càng trở nên căng thẳng. Một vài nơi cũng như thêm lửa nóng, giống như phải nổ tung.

Không biết vì sao, Cố Triệt chợt anh nghe được mưa lại rơi xuống, bản thân sục sôi cố gắng cời sạch toàn bộ chương ngại vật trên người Trang Nhã Khinh và anh. Rất nhanh thì Trang Nhã Khinh đã cùng anh tắm rửa.

Mất mấy phút, Cố Triệt lau khô nước trên người Trang Nhã Khinh, cũng lau khô mình, ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

Nằm trên giường lớn mềm mại màu xám tro, Trang Nhã Khinh lại cảm thấy căng thẳng.

Đây chính là lần đầu tiên của cô và Triệt.

Nghĩ tới, gương mặt Trang Nhã Khinh đỏ lên.

Trời nóng như vậy, nhưng không mặc gì mà nằm ở trên giường lớn thì vẫn cảm thấy hơi lạnh. Trang Nhã Khinh rút một cái. Cơ thể Cố Triệt đè lên thì không lạnh nữa. Thay vào đó là hoàn toàn mềm mại.

Khiêu khích đối phương. Môi nóng hực quần quýt cùng nhau, môi dây dưa cùng môi, lưỡi dây dưa cùng lưỡi.

Bàn tay to mạnh mẽ nắm lấy mắt cá chân Trang Nhã Khinh, nóng rực hôn từ từ, Từ từ dời lên trên.

Trang Nhã Khinh cũng không ngờ là Cố Triệt sẽ hôn mắt cá chân của cô, lại càng không nghĩ tới, chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể cô chính là mắt cá chân. Chưa bao giờ bị kích thích nên làm cô kêu nhỏ một tiếng mà bình thường khó có thể mở miệng, lúc này cũng là âm thanh thích hợp cỡ nào.

Trong phòng nóng bức, máy điều hòa cũng chưa kịp mở.

Nhưng bây giờ còn ai quan tâm chuyện này?

Từ xế chiều mãi cho đến tối, hai người cũng chưa có ăn cơm.

Cho đến nửa đêm đầu đầu thì mới rời giường tìm đồ ăn.

"Triệt, em đói rồi." Trên người Trang Nhã Khinh đắp một tấm thảm thật mỏng, chân thon dài còn lộ ra bên ngoài. Hai mắt nhắm chặt, không có mở ra.

Không có cách nào khác, năng lực của Cố Triệt thật sự quá mạnh mẽ, từ chiều đến tối, ước chừng làm hết ba lần. Thời gian một lần cũng đủ dài. Cuối cùng Trang Nhã Khinh mệt mỏi đến ngủ thiếp đi thì Cố Triệt mới ngừng lại.

Xác nhận một chút, Cố Triệt, quả nhiên là tích lũy hai mươi sáu năm, một khi bùng nổ, thực lực đó là tiêu chuẩn nhất định.

Có tấm thảm ngăn trở, da thịt hơn người của Trang Nhã Khinh như ẩn như hiện, còn có vết hôn nhân nhạt, gần như hiện đầy trên cơ thể của cô, dày đặc.

Cố Triệt cũng không mệt mỏi như Trang Nhã Khinh, ngược lại giống như ăn rau chân vịt tăng lực, tinh thần càng thêm phấn chấn. Sau khi Trang Nhã Khinh ngủ thiếp đi, Cố Triệt cũng không ngủ mà là giúp cô lau thân thể, bôi thuốc, sau đó mới nằm ở bên cạnh Trang Nhã Khinh. Một tay chống đầu, một tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại mượt mà của cô, nghịch ngợm cuộn tròn sợi tóc lại thành vòng.

Nhìn về mặt Trang Nhã Khinh ngủ, lòng Cố Triệt tràn đầy hạnh phúc.

Phòng của anh, giường của anh, cùng với người phụ nữ của anh.

Trang Nhã Khanh dựa sát vào người anh, môi đỏ mọng khẽ mở, mềm mại như cánh hoa hồng. Nếu như không phải sợ đánh thức cô, cô cũng thật sự muốn chết rồi thì anh thật sự vẫn muốn cúi người, thưởng thức hương vị ngọt ngào thuộc về anh lần nữa.

Trang Nhã Khanh là bị đói nên tỉnh, câu nói đầu tiên khi tỉnh lại chính là muốn ăn.

"Đợi chút." Quả thật, hai người cũng chưa có ăn cơm tối. Cho nên Trang Nhã Khanh nói đói thì Cố Triệt không nói hai lời liền rời giường, lấy đồ ăn cho cô.

Bởi vì bây giờ đã là nửa đêm, ăn quá nhiều đồ dầu mỡ cũng không tốt, cho nên Cố Triệt liền nấu một nồi cháo, vừa có thể lấp đầy bụng vừa dễ ăn. Còn không lo lãng đồ ăn đưa tới dạ dày sẽ không thoải mái.

Hương vị của nụ hôn, Trang Nhã Khanh cười rất đẹp.

Cô tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Có người nói, sau khi xong chuyện, để lại tiền rồi chạy lấy người, đó là chơi qua đường. Sau khi xong chuyện, hai người tựa vào đầu giường hút thuốc lá, đó là "pháo hũ". Sau khi xong chuyện, người đàn ông giúp người phụ nữ lau mình, sau đó thâm tình nhìn người phụ nữ đó, hoặc là hôn khe, như vậy mới là tình yêu.

Giữa bọn họ chính là tình yêu tốt đẹp này. Thậm chí đã vượt qua tình yêu.

Cố Triệt bung tô cháo thịt nạc bốc hơi nóng đi vào, cẩn thận múc vào chén nhỏ giúp Trang Nhã Khanh.

Chén nhỏ nằm trong tay Cố Triệt, thoạt nhìn nhỏ như vậy, gần như có thể bị bàn tay anh bao lấy toàn bộ. Cứ nghĩ không cân đối, nhưng đáng chết lại cân đối.

Múc xong, anh còn đặt vào một cái muỗng, đưa tới tay cô.

Quần áo cũng không mặc, vẫn không mảnh vải che, nhưng Trang Nhã Khanh cũng không dễ dàng xấu hổ như vậy, dù sao đã sớm thấy hết rồi, bây giờ mới xấu hổ thì có phải là quá muộn hay không.

Kết quả là nhàn nhã ăn cháo.

Mặc dù cháo trứng muối thịt nạc cũng không phải rất quý giá, rất hiếm thấy, nhưng lần này cũng là ăn rất ngon. Chưa từng cảm thấy cháo trứng muối thịt nạc cũng ăn ngon như vậy.

"Nhìn em làm gì? Anh không đói sao?" Trang Nhã Khanh cảm nhận được ánh mắt cực nóng của Cố Triệt từ bên kia truyền tới, buông chén xuống, bắt đầu nhìn anh.

"Tầm thâm của em trượt xuống rồi." Cố Triệt nói. Đôi mắt nhìn chằm chằm thân thể mềm mại của Trang Nhã Khanh.

"Ồ, không sao, cũng không phải chưa từng nhìn qua. Ăn cơm của anh đi." Miệng Trang Nhã Khanh nói không có gì nhưng vẫn kéo thăm lên. Không phải xấu hổ, là sợ Cố Triệt không để cho cô húp cháo mà ăn cô trước.

Ăn no, Trang Nhã Khanh hài lòng sờ bụng một cái, sau đó nằm xuống ngủ tiếp. Cố Triệt đáng thương, còn phải rửa chén.

Ngày hôm sau, Cố Triệt đã thức rồi mà Trang Nhã Khanh còn chưa thức, bởi vì trời vừa mới sáng.

Nhìn Trang Nhã Khanh đang ngủ say bên cạnh một chút, Cố Triệt nhẹ nhàng dời cánh tay đang đặt ở trên người anh đi, sau đó động tác nhẹ nhàng rời giường, mặc quần áo. Mặc quần áo tũn tũn rồi mà Trang Nhã Khanh vẫn đang ngủ. Anh cười cười, hôn lên môi cô rồi viết một tờ giấy đặt bên cạnh cô mới đi ra ngoài.

"Điểm tâm đã làm rồi, đặt ở trên bàn ăn, Cố Triệt" rồi rời đi.

Bởi vì tâm trạng hai ngày nay không tốt chút nào nên không có đến quán khu, gác lại rất nhiều chuyện chưa xử lý. Cho nên không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi xử lý trước.

Bình thường thì chuyện chờ Cố Triệt xử lý đều khá quan trọng, người khác không thể tùy tiện ra quyết định. Huống chi bây giờ chính là lúc hai quốc gia đang đấu tranh ngầm, càng phải cẩn thận một chút, chuyện cũng đã quá nhiều rồi.

Lần trước đàm phán coi như đã thất bại. Như vậy quan hệ càng căng thẳng hơn rồi. Rất có thể sẽ phải bắt đầu chiến tranh.

Cố Triệt vội vã chạy tới quán khu. Quả nhiên mới vừa đến, đã có người lục tục đưa tài liệu cần anh thẩm duyệt tới, trong chốc lát đã chất thành một tòa núi nhỏ.

Hết cách rồi, bắt đầu xem thôi. Ai bảo anh bỏ bê công việc hai ngày nay.

Hai ngày, lại chất đông như thế.

Lúc Trang Nhã Khinh thức thì cũng đã phơi nắng đến mờng. Thuận tay sờ sờ bên cạnh, quả nhiên là trống rỗng, cũng đã lạnh lẽo. Xem ra Triệt rời giường đã lâu rồi.

Mò tới tờ giấy Cổ Triệt để lại cho cô, Trang Nhã Khinh cẩn thận nhìn lời mà anh để lại trên tờ giấy cho cô.

"Nhã Nhã, anh đến quân khu xử lý công chuyện, điểm tâm đã làm xong để trên bàn, thức dậy thì tự hâm nóng lên. Nhớ điện thoại cho anh đấy."

Chữ Cổ Triệt cũng giống như con người của anh, mạnh mẽ đanh thép, sắc sảo. Mỗi một nét cũng lộ ra một khí phách nồng đậm.

Duỗi lưng một cái, Trang Nhã Khinh rời giường.

Xong rồi, quần áp! Hình như bị xé hư rồi.

Trang Nhã Khinh đang lo lắng vấn đề này thì chợt nhìn thấy quần áo ở mép giường. Thì ra là quần áo để cô thay cũng đã chuẩn bị xong. Thật là, người chồng như thế thì cuộc đời này còn cầu điều gì nữa.

Mặc xong quần áo, Trang Nhã Khinh đi ra ngoài, nhìn thấy bữa sáng tình yêu được Cổ Triệt chuẩn bị. Ngửi một cái, thật là thơm.

Đến phòng bếp hâm nóng lại thức ăn, Trang Nhã Khinh vừa ăn vừa quan sát nhà của anh.

Cảm giác đầu tiên, rất sạch sẽ. Cũng không như nhà của những người đàn ông độc thân, tất thối, quần áo bẩn ném khắp nơi, trên khay trà cũng là những túi đồ ăn vặt. Thật sự rất sạch sẽ, không có đồ đạc dơ bẩn khắp nơi.

Cảm giác thứ hai, quả nhiên là quân nhân. Trang Nhã Khinh phát hiện chăn đã xếp rất tốt, giống như trên mạng, sinh động như khối đậu hủ có phải hay không? Thật không biết sao xếp được kết quả như thế, có rãnh rồi thì để cho Cổ Triệt dạy xem sao.

Thứ ba, Trang Nhã Khinh tìm được một căn phòng. Căn phòng này khác hoàn toàn các phòng khác, là được khóa lại. Những phòng khác không có khóa lại, có cảm giác giống như bên trong căn phòng có Huyết Nhan ở Lăng Thiên Môn trước kia. Rốt cuộc bên trong là thứ gì mà khiến Cổ Triệt coi trọng vậy?

Trong lòng Trang Nhã Khinh vô cùng rối rắm, rốt cuộc cô có muốn mở ra hay không? Mở hay không mở?

Cuối cùng, lòng hiếu kỳ chiếm ưu thế. Trang Nhã Khinh vận dụng kỹ thuật nạy khóa cao siêu của cô, muốn mở cửa này ra, nhưng mở không ra.

Không ngờ này thoát nhìn khóa này không tiện mở ra? Không phải khóa bình thường.

Không có cách nào, mở không ra, Trang Nhã Khinh hoàn toàn bỏ qua.

Nói không chừng, bên trong còn có cơ quan gì đó? Lòng Trang Nhã Khinh phỏng đoán.

Ăn rồi, thu dọn xong bát đĩa, lúc này Trang Nhã Khinh mới phát hiện trên ghế sa lon có chìa khóa.

Cổ Triệt đang nghiêm túc xem những văn kiện cơ mật quốc gia thì điện thoại di động vang lên.

"Đã thức rồi sao? Ăn sáng chưa?" Lúc này đã mười một giờ rồi.

"Ồ, ăn rồi. Triệt, anh quên mang chìa khóa, có muốn em đem tới cho anh hay không?" Trang Nhã Khinh thử dò xét nói. Thật ra thì trong lòng cô không nghĩ như vậy, cô cảm thấy không phải anh quên mang chìa khóa theo mà hình như là cố ý đặt ở chỗ ấy.

"Đó là chuẩn bị cho em đấy." Câu trả lời của Cổ Triệt chính là suy nghĩ của Trang Nhã Khinh.

"Dạ, biết rồi. Bây giờ cũng không có chuyện gì nữa, vậy em đi về trước." Quả nhiên là chuẩn bị cho cô, hừ, đoán không sai chứ. Cổ Triệt là người đàn ông đầu vào đấy như vậy, sao lại quên cầm chìa khóa.

"Ừ, trên đường chú ý an toàn. Ở đây cũng có chìa khóa giống vậy, xe của anh đang đậu ở dưới bãi đậu xe, em lái về là được." Anh ra ngoài cũng không có lái xe mà gọi xe tới đón anh.

Đã sớm lo lắng Trang Nhã Khinh phải đi về, xe cũng chuẩn bị xong. Không muốn thấy Trang Nhã Khinh khổ cực chen chúc trên toa xe lửa vận chuyển hành khách. Có xe thì dĩ nhiên do mình lái sẽ tốt hơn.

"Dạ, được." Cúp điện thoại, Trang Nhã Khinh nhìn chìa khóa trong tay.

Chìa khóa cũng không nhiều, chỉ hai chiếc. Nhưng hình như không khớp với chìa khóa cửa chính, nhớ lại, ngày hôm qua lúc trở về, chính là Cổ Triệt dùng mật mã.

Căn phòng, Trang Nhã Khanh phát hiện các phòng khác không có chìa khóa, nhiều nhất chính là kéo lại thì đóng, vặn một cái là mở ra. Chìa khóa duy nhất đúng là phòng đó rồi.

Như vậy thì chìa khóa này chính là để mở phòng đó? Trang Nhã Khanh cầm chìa khóa khéo léo tinh xảo. Xem ra cũng không phức tạp cho lắm? Sao lại mở không ra?

Vì vậy, cô cầm chìa khóa đi qua thử một chút, thật sự là mở ra.

Mở ra, bên trong tối đen như mực. Không có cửa sổ, kể cả một chút lỗ thông gió cũng không có. Trang Nhã Khanh đứng ở cửa, mở đèn bên trong lên.

Nhìn thấy đồ vật bên trong, Trang Nhã Khanh kinh ngạc há to miệng. Sau đó cũng không đi vào. Tắt đèn, khóa cửa lại.

Đây là lần đầu tiên Trang Nhã Khanh lái xe Cổ Triệt, mơ hồ có chút hưng phấn.

Sao không biết là tác dụng tâm lý thì sẽ khác, Trang Nhã Khanh cảm thấy xe Cổ Triệt còn thoải mái hơn xe của cô. Chỉ là sử dụng quá giới hạn thì phải cực nhọc một chút.

Chỉ là thích ứng thì tốt, vấn đề này hoàn toàn không cần nhắc tới.

Trên đường Trang Nhã Khanh lái xe trở về lại đụng phải người quen. Trước lạ sau quen, đối với Trần Khải thì chắc chắn chính là người quen trong người quen.

Chỉ là bên cạnh Trần Khải còn có thêm hai người.

Không biết người nào hết, ăn mặc rất nghiêm chỉnh, cùng phong cách hip-hop của Trần Khải, áo thun, trên cổ đeo một sợi dây chuyền hình đầu lâu khô cùng với quần jean rách rưới hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Hơn nữa bên cạnh có một cô người phụ nữ, Trang Nhã Khanh nghĩ, cô biết cô ta.

Hoa Phong cũng không nghĩ đến, ông vẫn cho rằng tên ăn xin câm lại có thể biết nói chuyện, chỉ là nói tiếng của người nước R rất rõ.

Rất rõ ràng, người này cũng không phải người nước Z, mà là người nước R.

Chỉ là sao giọng nói này lại nghe quen thuộc như vậy?

"Cậu, ngẩng đầu lên nhìn một chút?" Hoa Phong nói.

Đối với người nước R, dù sao Hoa Phong cũng không có thiện cảm, cho nên giọng nói chuyện có chút cứng nhắc.

Người nọ nghe thấy thì cũng ngẩng đầu nhìn Hoa Phong. Chỉ là gương mặt bẩn thỉu, trên đó toàn vết bẩn, còn có vết thương, hơn nữa còn hơi sưng, cho nên không nhìn ra diện mạo của người nọ.

"Ông không nhận ra tôi là ai sao?" Người đàn ông nhìn Hoa Phong, nói.

Hoa Phong đang nghĩ, cuối cùng vỗ đầu một cái, ông nhớ đây là ai rồi. "Cậu là."

"Đúng, tôi chính là Văn Chấn." Văn Chấn sứt sọc nói.

Lần đó Trang Nhã Khanh giải độc trên người của anh ta, hơn nữa cũng đưa anh ta lên máy bay. Chỉ là đến Yên Kinh, bọn họ liền ném anh ta xuống ven đường.

Anh ta nói tiếng nước Z thì bất cứ ai vừa nghe cũng biết không phải người trong nước mà nòng đậm giọng nước R.

Lúc này hai nước đang có chuyện, trên người anh ta không có một xu, có thì cũng chỉ có tiền nước R mang theo, đến nước Z, không nói lời nào thì tốt, trên căn bản không nhìn ra anh ta không phải người trong nước. Nhưng vừa nói thì hoàn toàn bại lộ. Ở nước Z mấy ngày, căn bản là anh ta không có ăn com, hơn nữa có lúc vừa nói thì người khác biết anh chính là người nước R, không nói hai lời liền đánh cho một trận.

Die nda nl equ ydo n<3

Cho nên nhiều ngày như vậy, chủ yếu là bị đánh mà trôi qua.

Sau đó anh ta thông minh, cũng chính là giả bộ câm, không nói lời nào thì tốt rồi. Mặc dù sẽ bị người ta cho là tên ăn mày, tránh từ xa, nhưng dù sao cũng tốt hơn bị đánh, hơn nữa có lúc còn thu vào được một ít. Anh ta vẫn muốn đến thành phố A, cho nên mới len lén lên xe lửa. Không ngờ để cho anh ta gặp được Hoa Phong.

Anh ta từng gặp Hoa Phong ở trên máy bay. Vì vậy mới đi theo.

"Sao cậ lại ở đây?"

"Máy bay hạ cánh liền bị ném ra."

"Cậu biết tôi tới đây làm gì sao?"

"Đĩ nhiên, tôi cũng muốn tìm cô ấy." Những ngày qua anh ta đã nghĩ thông một chuyện. Mà chuyện đó nhất định phải Trang Nhã Khinh mới có thể giúp đỡ.

"Tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên tách ra mới tốt." Mặc dù bây giờ nhìn Văn Chấn không có sức uy hiếp, nhưng Hoa Phong vẫn tương đối chán ghét người nước R, càng không có một chút thiện cảm nào với Văn Chấn. "Tùy thôi." Văn Chấn biết người nước Z ghét bọn họ cỡ nào, nhìn vết thương trên người anh ta đã biết. Cho nên cũng không miễn cưỡng, ít nhất Hoa Phong chưa dùng nắm đấm chào anh ta.

Hai người nói xong thì tách ra, ai đi đường nấy.

Hoa Phong thuê một căn phòng nhỏ ở bên cạnh Trang sức Thiển Nhã, không lớn lắm, cũng may còn đủ toàn bộ vật dụng trong nhà.

Tiền thuê đã xài hết hơn phân nửa tiền của Hoa Phong mang theo. Văn Chấn thăm hơn chút. Mặc dù trên người còn có chút tiền, chỉ là những nhà trọ nhỏ cũng không cho anh ta vào, vẫn chưa nói gì đã bị đuổi ra ngoài, huống chi cũng không dám nói chuyện. Cho nên vẫn giống trước đây, cho dù ở trên đường lớn, cũng không phải là chưa từng ngủ qua.

Hai người tách ra chờ Trang Nhã Khinh xuất hiện.

Trang Nhã Khinh cảm giác hình như cô đã hiểu ra chuyện gì đó, sau khi phát hiện đoàn người Trần Khải thì cũng không bận đi về, quay đầu xe theo dõi Trần Khải.

Lần này không phải Trang Nhã Khinh lái chiếc Malashadi của cô nên dù Trần Khải nhìn thấy xe thì cũng sẽ không nghĩ là Trang Nhã Khinh. Cho nên, chỉ cần không bị số người trong xe Trần Khải phát hiện thì trên căn bản cô không có vấn đề gì. Nhưng cẩn thận là hơn. Trang Nhã Khinh không thể để Trần Khải phát hiện cô đang theo dõi.

Mới vừa rời khỏi thành phố A thì lại phải đi về. Trang Nhã Khinh đi theo Trần Khải, một đường chạy đến khách sạn, vừa khéo chính là nơi mà họ ăn cơm ngày hôm qua.

Vì vậy liền gọi một cuộc điện thoại cho Cố Tử Mặc.

"Bác trai, con là Nhã Nhã."

"Ừ, có việc gì cần bác giúp sao?" Hiện tại Cố Tử Mặc đang ở trong phòng làm việc, cũng không có chuyện gì.

Trang Nhã Khinh nhìn sổ phòng bao đang khép chặt. Lúc này, một nhân viên phục vụ đi tới, nhìn thấy Trang Nhã Khinh đang lén lút ở trước cửa phòng bao của người khác. "Cô là ai? Cô làm gì ở đây?"

"Đi ngang qua." Trang Nhã Khinh đi tới đại sảnh của khách sạn, sau đó nói: "Bác trai, bây giờ con đang ở đại sảnh khách sạn Thừa Duyệt, con có chút chuyện cần bác giúp đỡ ạ."

Cúp điện thoại, trong chốc lát, quản lý đại sảnh vội vã chạy tới, đứng lại trước mặt Trang Nhã Khinh: "Xin hỏi cô là cô Trang Nhã Khinh sao?" Rốt cuộc cô gái này có lai lịch gì mà lại để cho ông chủ đích thân ra lệnh ông tới tiếp đón. Hơn nữa mặc kệ cô muốn làm gì thì cũng hoàn toàn nghe theo, không được hỏi nguyên nhân.

"Đúng vậy. Tôi muốn biết trong phòng bao của mọi người có đặt camera hay không?"

"Camera thì có, nhưng vì bảo vệ khách nên không trang bị âm thanh." Nói cách khác là chỉ có thể nhìn thấy người bên trong, nhưng bọn họ nói với nhau cái gì thì không biết.

Dù sao thì người bao phòng ở đây vẫn có chút lai lịch, rất nhiều chuyện không thể để cho người khác nghe. Cài đặt camera chỉ là vì bảo đảm an toàn cho khách, kịp thời hiểu rõ tình hình bên trong, cũng có thể nói là để xem người bên trong có phải đang làm gì chuyện không đúng đắn hay không.

"Không có gì, ông cho tôi một bộ quần áo của phục vụ, sau đó bọn họ gọi món gì ... đều nói cho tôi biết, những chuyện khác cũng đừng quan tâm làm gì." Trang Nhã Khinh suy nghĩ một chút, nếu không thể nghe thì tại sao cô không tự cài đặt máy nghe lén chứ? Ha ha.

"Được, lập tức."

Thừa dịp lúc quản lý đại sảnh không có ở đây, Trang Nhã Khinh lấy điện thoại di động của cô ra. Điện thoại di động bây giờ có rất nhiều chức năng rất mạnh, nhiều chức năng hơn Nokia của cô.

Ghi âm? Ha ha, điện thoại di động cũng có thể mà. Dĩ nhiên máy nghe lén cũng có thể. Bọn họ cũng không phải cục tình báo, trên người không thể nào mang theo công cụ dò xét máy nghe lén.

Trang Nhã Khanh nhanh chóng mở điện thoại di động, sau đó lấy mấy linh kiện cực nhỏ trong điện thoại di động, lắp ráp.

Lấy quần áo rồi thay quần áo, Trang Nhã Khanh hài lòng gật đầu một cái. Chỉ là cần trang điểm một chút, không thể đi vào vì Trần Khải sẽ nhận ra.

Vì vậy, Trang Nhã Khanh trang điểm khá đậm, hơi dùng thuật dịch dung phía trên. Người trong gương nhanh chóng biến thành một người trưởng thành, thoát nhìn có bộ dáng của gái ế.

Lúc đưa đồ ăn vào, Trang Nhã Khanh còn đặc biệt đá lờn cho Trần Khải.

Trần Khải thấy trên mặt Trang Nhã Khanh có nếp nhăn thì không muốn nhìn lâu. Quay đầu đi, không để ý tới Trang Nhã Khanh.

Bình thường trong những khách sạn này, bản thân khách luôn muốn có phục vụ riêng rất nhiều, cho nên Trang Nhã Khanh cũng không bị chú ý, càng khiến người khác không muốn nhìn cô lâu. Thừa cơ hội này, cô đặt đĩa bảo ngư có máy nghe lén lên bàn, lúc đi ra còn đá lờn cho người đàn ông đi cùng Trần Khải. Hoàn hảo là không có làm người ta ghê tởm, dù sao không làm mình quá xấu, quá xấu sẽ gây chú ý, hướng chỉ không phù hợp thực tế. Ngành dịch vụ mà chọn người xấu xí khiến người ta không đành lòng nhìn sao? Hướng chỉ đây là khách sạn – nhà hàng, có phải muốn làm người ta buồn nôn ăn không vô hay không?

Cuối cùng đôi mắt quyến rũ của Trang Nhã Khanh giống như không cam lòng bị Trần Khải cùng người đàn ông kia thờ ơ, có chút không cam tâm, tức giận, hơi buồn bực đi ra khỏi phòng bao. Lúc đi ra, Trang Nhã Khanh nghe được Trần Khải nói: "Anh, sức quyến rũ của anh lớn hơn rồi đấy."

Thì ra là người đàn ông đó là anh Trần Khải.

Trang Nhã Khanh vừa mới đi ra ngoài thì nhìn thấy có người tới, là một người đàn ông, hình xăm trên cổ vẫn có thể thấy rõ ràng. Người đàn ông này không nhìn Trang Nhã Khanh một cái thì đã đi vào phòng bao.

Sau đó còn có hai ba người đàn ông trang điểm ăn mặc gọn gàng đi vào.

Trang Nhã Khanh thấy người đi vào thì cũng biết cô trở lại một chuyến quá đúng, nếu không sẽ bỏ lỡ một cơ hội vô cùng tốt. Lúc giữa tiệc còn có người tới, là một người mà Trang Nhã Khanh biết. Nói biết thì cũng không phải, gặp mặt được hai lần. Lần đầu tiên hình như chính là lần đầu, lúc có người tới Thiên Nhã gây chuyện, tiểu đội trưởng đưa người tới lấy trang sức về kiểm tra. Lần thứ hai gặp mặt chính là tới thông báo trang sức của bọn họ thật sự có vấn đề.

Xem ra trang sức không có vấn đề, người có vấn đề mới đúng.

"Anh Trần, sao để chúng tôi chạy xa như vậy?" Người nói chuyện là người Trang Nhã Khanh không biết, một người lạ.

"Đúng, trên đường tới thành phố A tốn hai giờ. Thật ra thì tôi cảm thấy mời ăn cơm đã không cần thiết, hướng chỉ còn phải chạy xa như vậy." Nói chuyện là nhân viên kiểm tra đo lường.

Trần Sán cười kêu mọi người ngồi xuống bên cạnh người phụ, Lâm Huyền rót thêm rượu cho mọi người: "Các anh giúp Trần Sán tôi một chuyện lớn như vậy, sao có thể không mời ăn cơm được? Để mọi người chạy xa như vậy thì rất ngưng ngừng, chủ yếu vẫn là ở thành phố A không thể được, có lẽ thể lực sau lưng người phụ nữ kia lớn hơn tưởng tượng, hiện tại gặp nhau ở thành phố A cũng chưa an toàn nữa." Trần Sán nói.

Thật ra thì Trần Sán làm việc rất cẩn thận, vấn đề nhỏ này cũng có thể nghĩ đến, đủ để chứng minh anh ta tỉ mỉ thế nào.

Nhưng người thông minh chắc chắn sẽ có một ngày bị thông minh hại.

Nếu ở thành phố A, có lẽ Trang Nhã Khanh sẽ không vừa lúc gặp bọn hắn ở trên đường. Hoặc là nói, nếu ở thành phố A thì sẽ không đụng phải cô, cũng không có chuyện như vậy.

Trần Sán suy nghĩ một chút, không nghĩ tới thể lực sau lưng Trang Nhã Khanh còn lớn hơn tưởng tượng của anh rất xa, gần như vượt qua phạm vi tưởng tượng của anh ta.

Có lẽ vậy, coi như hôm nay anh ta không lựa chọn Thừa Duyệt mà là khách sạn khác, do Cố Tử Mặc quản lý thì cũng tương đương với viện trợ sau lưng của Trang Nhã Khanh rồi.

Trang Nhã Khanh nghe được hai ba câu, lúc nhân viên kiểm tra đo lường viên đi vào thì đã biết, toàn bộ mọi chuyện đều là anh ta bày kế. Trần Sán? Thông minh hơn Trần Khải một chút.

Đại khái Trang Nhã Khanh đoán được nội dung phía sau là gì, vừa mới chuẩn bị gờ tai nghe xuống, sau đó đang theo dõi tình hình qua máy quay thì lại thấy hai người.

Xem ra, chuyện này phức tạp hơn tưởng tượng của cô rất xa.

Sau đó lại có hai người tới, một nam một nữ. Không phải là người khác mà là đôi tình nhân vào ngày Trang Nhã Khanh nhảy Bungee, một mục tranh

chấp bên cạnh, người đàn ông muốn cô gái nhảy.

"A Sán, ngại quá, chúng tôi tới muộn." Người đàn ông nắm eo người phụ nữ, chậm rãi ngồi xuống.

Trần Sán cũng không tức giận, để Lâm Huyền rót rượu cho hai người đến sau: "Không tính là muộn, chúng tôi vẫn chưa đi, vừa mới bắt đầu. Anh cũng không phải người như thế?"

"Ha ha, vẫn là A Sán hiểu tôi, hết cách rồi, quá kịch liệt nên quên mất thời gian."

"Cẩn thận tình tấn nhân vong."

*tình tấn nhân vong: sức lực, tính phúc cũng hết mà người cũng chết

"Không đâu, mỗi ngày tôi đều bồi bổ."

"Được rồi, tất cả mọi người đã tới, chúng ta đã nói chuyện chính đi. Chuyện bây giờ đã được giải quyết xong, cũng coi như công đức viên mãn rồi." Trần Sán vừa nói vừa gấp một miếng thịt.

"Người phụ nữ kia chết rồi, mà các người lại giúp đỡ không ít trong chuyện này, Trần Sán tôi ở chỗ này ngộ ý cảm ơn với mọi người. Là mọi người thay em trai tôi làm chuyện như vậy. Một ly rượu này, tôi cạn trước vì kính." Bưng ly rượu Ngũ Lương Dịch trong tay, Trần Sán uống một hơi cạn sạch. (Ngũ Lương Dịch là một loại rượu truyền thống Trung Quốc.)

Trần Sán phóng khoáng khiến mọi người cảm thấy rất hứng thú. Vì vậy cũng giong ly rượu trong tay, nói: "Nói gì vậy, mọi người đều là bạn bè, một cái nhắc tay mà thôi."

"Để tỏ lòng cảm tạ, đây là một chút tâm ý của tôi." Lâm Huyền lấy mấy xấp tiền mặt thật dày từ trong túi xách của cô ta ra. Liếc mắt, mỗi một xấp cũng cỡ hai mươi vạn. Ở đó, trừ Trần Khải cùng Lâm Huyền, những người khác có một xấp.

Mấy người nói mấy câu lời khách khí nhưng cũng đều rất không khách khí bỏ toàn bộ tiền vào túi trong bên hông của mình. Phải nói, không phải là vì tiền thì ai sẽ giúp làm đây? Lời nói trên mặt bàn cũng chỉ là lời khách sáo mà thôi, đạo lý này ai cũng hiểu.

Trần Sán quay đầu lại nói với đôi tình nhân: "Hai người các người đùa giỡn mà diễn thật sự tốt, nếu như các người làm diễn viên, vị trí ảnh đế ảnh hậu không phải của các người thì không ai có thể hơn rồi."

"Tất nhiên, cũng không nhìn xem tôi là ai? Như thế nào? Chị đây đóng vai nữ sinh có giống không?" Người phụ nữ đốt một điếu thuốc, tự nhiên hút. Khói thuốc ở môi đỏ mọng, thoát nhìn rất hấp dẫn.

"Chị Hoa tự ra tay, đó là dĩ nhiên." Người phụ nữ kia chính là Hoa Tà Ngạn, người đàn ông, đương nhiên là Vương Tất Vinh rồi. Lúc ấy ở hiện trường nhảy Bungee, hai người phối hợp không chê vào đâu được.

Lại nói, thật ra thì tuổi của Hoa Tà Ngạn cũng không lớn, cũng chỉ hai mươi lăm tuổi. Chỉ là, mười lăm tuổi liền bị bố bán vào hộp đêm làm gái. Lúc mấy tuổi thì mẹ cô ta đã ném cô ta đi. Vì vậy, vốn là Hoa Tà Ngạn đơn thuần ở Yên Hoa thì sao có thể không học chút tâm cơ, không học chút kỹ thuật nuôi thân? Lăn lộn bò trườn, dùng thời gian mười năm, Hoa Tà Ngạn nghiêm nhiên trở thành bà chủ ba quán bar, cũng là má mì của một đám gái. Bên này đang đưa tiền, trò chuyện với nhau rất vui. Trang Nhã Khinh ở bên kia cũng nghe rất say sưa. Lúc này Hoa Tà Ngạn và Vương Tất Vinh đến là Trang Nhã Khinh đã nhận ra. Nghe lời Hoa Tà Ngạn nói, Trang Nhã Khinh hoàn toàn đồng ý Hoa Tà Ngạn diễn sâu. Lúc ấy thật sự là cô cũng không có hoài nghi chút nào. Bởi vì đôi tình nhân rất bình thường, cũng không có suy nghĩ nhiều. Xem như chính cô tự bị rơi. Cũng không tính là rơi xuống, cũng không phải là cô không có chuyện gì sao. "Chị là cũng không tìm được thi thể con nhỏ kia." Trần Khải chột nói.

Hắn thấy Trang Nhã Khinh té xuống. Thật ra thì trong lòng vẫn không tha. Đối với Trang Nhã Khinh, hắn cũng không nhất định bắt cô phải chết. Chỉ là lúc ấy không biết tại sao lại đồng ý kế hoạch kia. Khi thấy cô ngã xuống, trong lòng vẫn có chút hối hận.

Kêu anh giúp một tay, mục đích cuối cùng chỉ là vì muốn Trang Nhã Khinh mất mặt, sau đó chiếm lấy cô.

Không ngờ, haizz.

Không có được là tốt nhất? Vinh viễn cũng không thể lấy được mới là tốt nhất. Trang Nhã Khinh với Trần Khải chính là như vậy.

Vốn còn muốn nhìn thấy thi thể Trang Nhã Khinh một chút, kết quả nói là đã ngã đến không còn hình dáng gì, không tiện mang đến. Huống chi người khác cũng đi tìm, vẫn không tìm được thì khó mà cho qua được. Trần Khải suy nghĩ đạo lý này một chút. Lại nói, không phải ba tên sát thủ cũng đã trở lại để xác định Trang Nhã Khinh đã chết rồi sao.

"Thi thể có gì đẹp mà nhìn?" Trần Sán nói.

Ngày đó bọn họ thấy đám người Cố Triệt đến tìm người thì sau đó đi ngay. Buổi tối khuya lắm ba sát thủ mới trở về, chỉ cần xác định Trang Nhã Khinh đã chết là tốt. Cho nên, hôm nay không kịp chờ đợi mà chúc mừng thành công rồi.

Trang Nhã Khinh nghe, nghĩ thầm, haizz, xem ra các người xong rồi. À, tiện thể còn có cha các người làm cục trưởng, cũng nên là lúc xuống đài rồi. Không muốn nghe nhiều, Trang Nhã Khinh lấy tai nghe xuống. Vừa lúc ghi lại toàn bộ lời bọn họ nói. Chứng cứ này, hơn nữa cùng với băng ghi hình là

đủ để chứng minh Thiện Nhã trong sạch, cùng với đám người Trần Sát tội mưu hại, tội cố ý giết người.

Thu dọn xong, Trang Nhã Khinh chào hỏi rồi vui vẻ hưng phấn lái xe trở về thành phố A.

Đêm hôm đó ba tên sát thủ kia đi về sao? Cô lại không biết, hắc hắc, các sư huynh đã nói gì, làm gì ba người kia mà khiến ba người kia khai báo toàn bộ câu chuyện, hơn nữa còn giúp lừa gạt bọn Trần Sát? Thật tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Gả cho Cố Triệt, là chuyện lãng mạn nhất

Trang Nhã Khinh cầm chứng cứ đi về, sau đó vừa hỏi mới biết thì ra người có công chủ yếu vẫn là đại sư huynh.

Ba người kia vốn vẫn luôn không nói lời nào, mặc dù bọn họ là sát thủ chẳng ra gì, nhưng tối thiểu vẫn biết đạo đức nghề nghiệp, cho nên mặc kệ Phá Thương bọn anh dụ dỗ đe dọa thế nào cũng không nói. Sau đó khiến cho Hạ Tĩnh Thiên muốn bắt đầu vận dụng hình phạt riêng. Cũng không tin với thủ đoạn của họ, ba sát thủ không có danh tiếng gì vẫn có thể ngậm miệng không nói? Ha ha, thủ đoạn của bọn họ cũng không phải người bình thường có thể thấy được đâu.

Nhưng Hạ Tĩnh Thiên đã nói một câu nói, toàn bộ ba người đều chịu tội.

Hạ Tĩnh Thiên nhìn ba tên sát thủ bọn hắn bị trói chung một chỗ, nói với Phá Thương: "Đại sư huynh, nếu không anh làm tới luôn đi? Dù gì anh và chúng cũng cùng một nghề, lấy địa vị trong giới sát thủ của Phá Thương anh, anh cũng coi như là ông tổ bọn họ rồi, để cho bọn họ biết bản lĩnh của anh?"

"Phá Thương? Anh chính là Phá Thương? Là sát thủ đứng thứ ba - Phá Thương?" Ba người cùng nhau nói.

Sao biến thành thứ ba rồi? Bởi vì vốn là Phá Thương xếp trước hai sát thủ đã chết trong một lần làm nhiệm vụ, cho nên, dĩ nhiên Phá Thương xếp trước rồi.

"Ừ." Phá Thương lạnh lùng cúi đầu nhìn ba người, một chút vẻ mặt cũng không có.

"Thật sự là Phá Thương? Chúng tôi lại có may mắn so chiêu cùng Phá Thương."

"Đúng vậy, anh vẫn luôn là thần tượng của ba chúng tôi."

"Ừ, mỗi lần làm nhiệm vụ, ba chúng ta đều phải lầm nhảm mấy lần tên của anh ở trong lòng, ban cho chúng tôi sức mạnh."

Phá Thương ở bên cạnh lại không nói gì, vẻ mặt không chút thay đổi, giống như người được thần tượng tốt độ trong miệng ba người này không có nửa xu quan hệ với anh, hoàn toàn đặt mình ngoài sự việc.

Hạ Tĩnh Thiên nhìn ra sự sung sướng trong mắt ba người này, cái đó không lừa được người khác, vì vậy, hoàn hảo lợi dụng cơ hội tuyệt vời này, tiếp tục hỏi: "Nói đi, người nào xử giục các người tới ám sát tiểu sư muội của chúng tôi?"

Lần này ba người không mạnh miệng nữa, đạo đức nghề nghiệp là gì, thần tượng trước mặt, đó chính là một cái rắm. "Là Mễ Cường, là Mễ Cường tìm chúng tôi." Mễ Cường? Hình như Hạ Tĩnh Thiên có chút ấn tượng. Ngược lại Phá Thương cùng Phá Trần xác định mình chưa từng nghe cái tên này.

"Các người có biết tại sao không?"

"Không biết, chúng ta lấy tiền làm việc."

"Đúng vậy, chuyện khác thì chúng tôi thật sự không biết, chúng tôi lấy tiền, sau đó Mễ Cường để chúng tôi chờ ở phía dưới, nếu như thấy một cô gái rơi xuống thì xem chết hay không chết, chết coi như xong, không chết liền giết, không nói chuyện khác, ngay cả đáng về cô gái kia mà chúng tôi cũng không biết."

"Đúng, nếu như ba chúng tôi có nói nói láo nửa câu, tuyệt đối bị thiên lôi đánh."

"Ừ. Ba chúng tôi đã nói hết toàn bộ chuyện biết rồi, đại ca Phá Thương, chúng tôi có thể bái anh làm thầy hay không? Ba người chúng tôi thật sự sùng bái anh đã lâu." Ba ánh mắt lóe sáng lấp lánh nhìn Phá Thương, hi vọng Phá Thương có thể đồng ý thỉnh cầu của bọn hắn, đó là mơ ước lớn nhất của bọn hắn.

Phá Thương cũng không có trả lời, chỉ là giống như đang suy tư rốt cuộc có thể được hay không. Hạ Tĩnh Thiên nhìn, nghĩ tới xem ra ba người cũng không tệ, sau đó, giọng khách át giọng chủ bang là Phá Thương đồng ý. "Tôi thay anh ấy đồng ý với các người. Chỉ là các người phải giúp tôi làm một việc."

"Thật sao?" Ba người không tin Hạ Tĩnh Thiên có thể giúp Phá Thương quyết định, vẫn nhìn Phá Thương, muốn có được đáp án của anh.

Die nd anl equ ydo n <3 <3 <3

Hạ Tĩnh Thiên cũng không muốn bản thân không còn mặt mũi, nếu như bây giờ Phá Thương nói không đồng ý, đó không phải là mặt ngoài mặt trong đều mất hết toàn bộ sao. Vì vậy nhìn Phá Thương: "Đại sư huynh, anh đồng ý đi, dù sao cũng không có gì xấu, em thấy tư chất ba người bọn họ cũng không tệ lắm, sẽ không quá uất ức anh đâu."

Rrốt cuộc Phá Thương gật đầu một cái.

Ba người nhìn thấy Phá Thương gật đầu thì vui mừng muốn nhảy dựng lên. Đáng tiếc họ lại bị trói chặt, nhúc nhích cũng không nhúc nhích được, đừng nói là nhảy dựng lên.

Nhìn thấy Phá Thương cũng đã đồng ý, Phá Trần không nói hai lời liền cởi sợi dây cho ba người.

"Chỉ là các người không nên gọi tôi là sư phụ, tôi chỉ chỉ cho các người một vài điểm thôi."

"Dạ dạ." Sau khi ba người được nơi lỏng nút trói, nghe Phá Thương nói, mặc dù cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng nghĩ đến có thể được Phá Thương chỉ cho một hai điểm chính là rất tốt rồi, vì vậy cũng lập tức nhận lời.

Ba người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng nhau quỳ gối trước mặt: "Mặc dù anh không để chúng tôi gọi anh là sư phụ, chúng tôi cũng biết không thể làm học trò của anh, nhưng vẫn xin nhận của chúng ta một lạy." Ba người khấu đầu, thật sự cũng đập đến vang lên thành tiếng.

"Được rồi, theo lời tôi nói mà làm việc đi." Hạ Tĩnh Thiên nhìn đồng hồ, cũng sắp ba giờ sáng rồi, buồn ngủ lắm rồi.

"Vâng."

Ba người gật đầu, sau đó rời đi.

Trẻ như thế, biệt thự Hạ Tĩnh Thiên vắng vẻ, thật tình không biết ba người đó trở về thế nào. Nhưng dù sao Hạ Tĩnh Thiên cũng không thể nào đưa xe thể thao cho ba người họ. Xe khác. có thể suy nghĩ một chút.

"Ba người các người đi đến lấy những chiếc xe chạy bằng điện đó đi, đừng nói tôi quá tàn nhẫn với các người." Nếu không phải là nghĩ đến bọn họ trở về quá muộn thì cũng thật sự không làm chuyện tốt như vậy, Hạ Tĩnh Thiên mới không biết làm những chuyện như vậy đấy. Mặc dù chỉ là một chiếc xe chạy bằng điện, nhưng cũng rất tốt rồi.

"Cảm ơn." Vốn còn tính đi bộ, xe chạy bằng điện cũng là xe, không cần họ đi mấy giờ thì là xe tốt rồi. Ba người cảm động đến rơi nước mắt.

Chuyện chính là như vậy, nhẹ nhàng để cho ba người giúp bọn họ làm việc.

"Đại sư huynh, xem ra thanh danh của anh vẫn vang dội, có chút tác dụng đấy." Trang Nhã Khinh nghe đầu đuôi sự việc, không nhịn được nói.

"Hừ, không cần danh tiếng của anh ấy cũng có thể đạt tới hiệu quả đó. Chỉ là để trên người ba người kia đầy vết thương thì trở về khó mà nói, cho nên mới không áp dụng hình phạt riêng đó." Hạ Tĩnh Thiên bĩu môi nói.

Diện mạo đẹp mắt, bĩu môi cũng đẹp như thế.

"Em cảm thấy chúng ta hoàn toàn có thể dùng thuốc để khống chế ba người bọn họ." Phá Trần ở bên cạnh tiếp lời.

Dĩn đáng đến chuyện của Trang Nhã Khinh, hai người như Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần cũng không bình tĩnh.

Cái gì? Dĩn đáng gì đến Trang Nhã Khinh? Trang Nhã Khinh khen Phá Thương, chính là dĩn đáng đến rồi, cho nên hai người cũng không bình tĩnh.

Cuối cùng chuyện này cũng giải quyết xong. Trang Nhã Khinh đưa ra vật chứng, ba người làm nhân chứng, đám người Trần Khải, Trần Sán bị kiện lên tòa án, cuối cùng, toàn bộ người tham gia chuyện này đều bị xử tội. Nhiều nhất chính là Trần Sán, bị phán mười lăm năm tù, tội danh chính là mưu sát không thành. Luật pháp hồng hóc, Trang Nhã Khinh không muốn nhiều lời. Cô không chết, cho nên bọn Trần Sán không thể nào bị tuyên án tử hình, cuối cùng chính là mưu sát không thành. Cô chết mới có khả năng bị phán tử hình.

Trang Nhã Khinh luôn cảm thấy không công bằng. Nếu cô không phải là một người bán linh thì đã chết rồi, phân biệt người chết hay không có ích lợi đâu? Nhưng chuyện này thì cô không có biện pháp rồi. Mười lăm năm cũng là một quãng thời gian không ngắn.

Ở trên tòa án, Trang Nhã Khinh thờ ơ lạnh nhạt nhìn cha con nhà họ Trần tình thâm.

Lúc cục trưởng Trần nghe Trần Khải đi mười hai năm, Trần Sán đi mười lăm năm, trong nháy mắt như già đi hai mươi tuổi, đầu còn đáng vẻ hăng hái phần chân, ngồi tít trên cao ngày thường?

Thế nào thì ông ta cũng không nghĩ đến, đứa con trai luôn khiến ông ta kiêu ngạo, đứa con lớn, lại làm ra chuyện như vậy, hơn nữa còn bị bắt.

Nếu như bị bắt chỉ có một mình Trần Khải, ông ta có thể không tức giận như vậy, dù sao Trần Khải là loại người thế nào thì ông ta đã biết. Nếu như, nếu như chỉ có mình Trần Khải, vậy thì ông ta có thể không quỳ trên mặt đất khóc, ngược lại sẽ đánh Trần Khải.

Lúc vừa mới bắt đầu, ông ta nhờ người tìm quan hệ xung quanh, muốn bảo vệ con trai, hai không đi thì ít nhất cũng giữ được đứa lớn, kết quả. Không ai nguyện ý giúp đỡ, hơn nữa, người bỏ đá xuống giếng cũng đặc biệt nhiều. Bình thường ông ta tham ô nhận hối lộ, giúp Trần Khải chùi mông, những chuyện này cũng bị lộ ra, bản thân cũng thật sự là khó giữ nổi.

Sau khi hai đứa con trai đi vào, kế tiếp chỉ sợ sẽ là ông ta thôi.

"Thằng con bất hiếu, mày làm những chuyện này là đủ rồi, còn lôi anh mày xuống nước." Sao ông ta không biết nguyên nhân chuyện này được? Trang Nhã Khanh ở bên cạnh xem trò vui liên biết.

"Ha ha, ông trách tôi? Nếu không phải là ông không chịu giúp tôi một tay, tôi sẽ gặp nông nỗi này sao?" Ngược lại Trần Khải cười nói.

Từ nhỏ đã chấp nhận là không được thích, đối với người cha trên danh nghĩa, Trần Khải đã sớm cô cùng chán ghét.

"Mày. mày."

"Em trai, em ít nói thôi, tìm cha không tốt. Chuyện của chúng ta đã đủ rồi, cha nghĩ đến liên mệt, em cũng đừng giận ông ấy nữa." Tình cảm của Trần Sán đối với người cha này thì ngược lại có chút sâu đậm, vì vậy dạy bảo Trần Khải.

"Ha ha, phụ tử các người tình thâm thì mắc mớ gì tới tôi?" Trần Khải cười."Anh, anh biết không? Từ nhỏ tôi vẫn luôn sống dưới bóng ma của anh, anh muốn thì tôi không thể giành, anh muốn của tôi thì tôi phải đưa, được người khác khen thưởng vẫn luôn là anh, tôi mãi mãi đều bị người khác xem thường. Không phải là tôi chưa từng cố gắng, nhưng ai thấy được? Ngay cả anh cũng không có. Anh vẫn luôn cảm thấy anh tốt với tôi, thật ra thì không phải. Các người đều coi tôi như gánh nặng, đừng cho là tôi không biết rõ."

"Nếu như anh nghĩ về em như vậy thì vì chuyện gì mà vào tù?" Trần Sán cau mày. Không nghĩ tới, trong mắt em trai thân thiết, hằn là như vậy.

"Đúng vậy, nếu như anh có thể có khả năng đẩy toàn bộ lên người tôi, tôi tin anh sẽ không vào, nhưng đẩy không được."

"Em."

Không muốn xem tiết mục của ba người nữa, Trang Nhã Khanh xoay người chuẩn bị rời đi.

"Trang Nhã Khanh!" Bỗng nhiên Trần Khải nhìn Trang Nhã Khanh kêu to.

"Chuyện gì?" Cũng không quay đầu, nhưng Trang Nhã Khanh vẫn dừng bước.

"Thật ra thì tôi thực sự thích em." Hẳn cho là Trang Nhã Khanh thật sự đã chết rồi, buổi tối nằm mơ lại chảy nước mắt. Có lẽ đây chính là thích thật rồi. Chỉ tiếc, hiểu ra đã quá muộn.

"Cám ơn."

Trang Nhã Khanh nói xong, cũng không quay đầu lại đã rời đi. Thật ra thì đối với Trần Khải, bỗng Trang Nhã Khanh cảm thấy không chán ghét như vậy. Ngược lại Trần Sán, người đạo đức giả ra vẻ đạo mạo. Sự tình bại lộ là chuẩn bị để Trần Khải chịu tiếng xấu, một người gánh hết. Chỉ tiếc, chứng cứ của cô khiến Trần Sán không đẩy được.

Ngoài tòa án, Cố Triệt đã ở bên ngoài chờ Trang Nhã Khanh.

"Triệt." Ba vị Hộ Hoa Sứ Giả đi bên cạnh Trang Nhã Khanh nhìn thấy Cố Triệt tới, tự giác tránh ra. Mặc dù không phải tình nguyện.

"Không phải khai trương lần nữa sao? Cùng đi, anh còn chưa từng tới tiệm trang sức của em nữa." Cố Triệt kéo thắt lưng Trang Nhã Khanh, nói.

"Đúng vậy, khai trương lần nữa đi."

Vẫn chưa đến Thiên Nhã, Trang Nhã Khanh liền bị chặn lại. Vừa nhìn là hai người. Hoa Phong và Vân Chấn.

Hoa Phong tới thì Trang Nhã Khanh đã đoán trước rồi, dĩ nhiên Vân Chấn tới cũng trong dự liệu của cô. Vân Chấn vẫn có ích đối với cô, nếu không ban đầu cũng sẽ không giải độc cho Vân Chấn.

Mặc dù hôm nay Vân Chấn không mặc hàng hiệu, nhưng ít nhất vẫn tính là sạch sẽ, trên người cũng tắm sạch, cũng không thối, không phải đáng về tên ăn mày trước đó.

"Rốt cuộc cô đã tới." Hoa Phong nói.

Đợi lâu như vậy, rốt cuộc chờ được. Ông gần như cho là ông thật sự đợi không được Trang Nhã Khanh.

"Bây giờ còn sớm, chưa muộn." Trang Nhã Khanh trả lời, lại nhìn Vân Chân: "Những ngày qua sống ở nước chúng tôi có cảm giác gì?"

"Hiểu rõ rất nhiều chuyện."

"Vậy thì tốt. Các người cũng đi theo tôi đi."

Cửa chúng Thiên Nhã đã đóng rất lâu, rốt cuộc mở ra.

Cửa vẫn có rất nhiều người vây quanh. Có nhân viên trước kia, có khách hàng tới gây chuyện vài ngày trước đó, có một ít người trước kia từng khinh bỉ Thiên Nhã, còn có người xem náo nhiệt, rất nhiều người, vây quanh cửa Thiên Nhã đến nước chảy không lọt. Trang Nhã Khanh đứng ở cửa lớn, ý bảo mọi người im lặng: "Mọi người đều biết, Trang sức Thiên Nhã của tôi tuyệt đối không có vấn đề, hơn nữa đều là dùng nguyên vật liệu tốt nhất, mọi người có thể yên tâm mua. Mọi chuyện lúc trước đều là do người khác cố ý hãm hại, chắc hẳn mọi người cũng hiểu rõ rồi. Tôi không nói nhiều, hôm nay coi như Thiên Nhã của tôi khai trương lần hai, sản phẩm bên trong đều giảm tám mươi phần trăm."

"Ồ." Tất cả các nhân viên đều trở lại chức vụ của mình, bắt đầu công việc của mình, đối mặt với nhiều chuyện như vậy, càng ngày càng nhiều khách hàng, cũng không dám lười biếng.

Những người nhân viên lúc trước còn vu oan trang sức Thiên Nhã, hoài nghi Thiên Nhã cũng tới, Trang Nhã Khanh không có đuổi việc họ.

Trang Nhã Khanh nắm tâm lý vô cùng tốt. Như vậy hình tượng của cô ở trong lòng các nhân viên cũng lớn hơn. Mặc kệ hiềm khích lúc trước, lấy đức báo oán. . . toàn bộ khen ngợi đều được dùng ở trên người cô. Các nhân viên làm việc càng thêm tận tâm tận lực hơn.

Trang Nhã Khanh cười, nhìn người đến người đi ở Thiên Nhã, rốt cuộc lại khai trương.

Mặc dù Thiên Thiên đã rời đi rồi, nhưng đối với Thiên Nhã, dù sao cũng đã lâu như vậy, Trang Nhã Khanh cũng có tình cảm. Hiện tại oan ức của Thiên Nhã được rửa sạch, có lý do gì không vui mừng chứ?

Ở cửa xuất hiện một người. Trang Nhã Khanh vốn cho là anh sẽ không trở lại, không ngờ anh vẫn tới. Buông tay Cố Triệt ra, Trang Nhã Khanh cười, đi lên phía trước, ôm người nợ một cái: "Bạch Ninh, hoan nghênh trở lại."

Đúng, người tới chính là Bạch Ninh.

"Tôi cho là anh sẽ không trở lại nữa." Trang Nhã Khanh nói. Thuận tiện kéo Cố Triệt tới. "Còn chưa giới thiệu cho anh biết, bạn trai tôi, Cố Triệt."

"Xin chào, tôi là Bạch Ninh."

Hai người đàn ông bắt tay nhau.

"Dù sao tôi cũng không có chỗ đi, cho nên để cho cô chứa chấp tôi rồi. Có thể không?" Thiên Thiên đi, anh biết, cũng bắt đầu chúc phúc cho cô ấy. Ít nhất anh còn có thể biết, Thiên Thiên hạnh phúc là tốt rồi.

"Dĩ nhiên, cầu còn không được." Thật ra thì mặc dù người Mạc Thiên không ở chỗ này, nhưng vẫn tự thiết kế trang sức. Mạc Thiên ở nhà vẽ, sau đó dùng máy vi tính gọi tôi là được. Chúc năng của máy vi tính rất lớn.

Cố Triệt buông tay Trang Nhã Khanh ra. Đi tới bên cạnh. Sau đó, Trang Nhã Khanh đi qua liền nhìn thấy trong tay Cố Triệt đang cầm hai chiếc nhẫn mà vuốt vuốt.

Nhẫn kim cương nho nhỏ ở trong tay Cố Triệt có vẻ càng nhỏ hơn.

Thấy Trang Nhã Khanh tới, Cố Triệt cầm chiếc nhẫn hỏi: "Thích chiếc nhẫn này không?"

Trang Nhã Khanh cầm lấy chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này là đơn giản nhất trong tất cả ở đây. Không có thiết kế gì phức tạp, không có gì đặc biệt, chính là bạch kim, một vòng phía trên cũng khảm đầy kim cương vụn. "Thích, nhưng anh không phải cảm thấy cái này quá rẻ hả?" Chỉ mười hai vạn một cặp.

"Em có thể đẩy giá tiền lên cao một chút." Cố Triệt nghiêm túc nói.

"Thôi, lấy tiền của anh còn không phải chính là lấy tiền của em sao, của anh chính là của em."

"Ồ, vậy là không lấy tiền?" Cố Triệt hỏi. Bị Trang Nhã Khanh ảnh hưởng một cách tự nhiên, Cố Triệt cũng thay đổi rất nhiều.

"Nếu không anh đi chỗ khác mua đi."

"Em bằng lòng để anh đi mua nhẫn cho người khác hả?"

"Được rồi, không muốn, vẫn nên lấy từ cửa hàng của mình là được rồi."

Hai người trịnh trọng nói về chuyện chiếc nhẫn, nói về chuyện tiền bạc. Thật ra thì đây là đang thảo luận chuyện kết hôn phải không? Hai người này quả thật quá tự giác rồi.

"Ha ha."

"Cười cái gì?"

"Em không cảm thấy là anh đang cầu hôn em sao?"

"Anh không cảm thấy là em đã đồng ý à?" Trang Nhã Khinh hỏi ngược lại.

Trong lòng Trang Nhã Khinh khát khao sự lãng mạn, nhưng cô cũng không cảm giác được là Cố Triệt có thể đủ lãng mạn để cầu hôn, như bây giờ coi như là không tệ. Vốn cô còn cho là có thể đến ngày kết hôn, anh trực tiếp lấy chiếc nhẫn ra chính là cầu hôn đấy. Dù sao cũng là đính hôn, trực tiếp chọn một ngày kết hôn là được, cũng không cần cầu hôn quá phiền phức.

Trang Nhã Khinh cũng không muốn gây khó khăn cho Cố Triệt, sao phải cầu hôn lãng mạn, hôn lễ sang trọng. Dù sao, gả cho Cố Triệt, chính là chuyện lãng mạn nhất. "Mẹ đã chọn xong ngày tốt, ngày mười hai tháng sau, vừa lúc là ngày tốt. Thời gian cũng khá đầy đủ." Vốn là anh còn muốn sớm hơn một chút, nhưng người phụ nữ lớn nhất trong nhà nói rồi, tháng này đã không có ngày tốt để kết hôn. Thuận tiện còn nói anh dừng lại. Cũng còn có hai mươi ba ngày nữa, vội cái gì. Vợ ở chỗ đó, chạy không thoát.

"À. Vậy em thông báo cho sư phụ tới." Vốn chuẩn bị sau khi kết hôn mà cô không có việc gì mới thông báo cho lão già biết, bây giờ cô hoàn toàn không lo lắng sẽ xảy ra chuyện, cho nên, để lão già đến sớm một chút cũng tốt. Rất lâu rồi đã không gặp lão già, cũng rất nhớ. Còn có sư thúc. Lúc này, có một đứa bé chạy tới, vừa chạy vừa kêu: "Mẹ." Cuối cùng, nhào vào lòng Trang Nhã Khinh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Trang Nhã Khinh bao nuôi Tiểu bạch kiểm

*Tiểu bạch kiểm = mặt trắng nhò: đại khái là trai bao ấy

Trang Nhã Khinh ẵm đứa bé lên. Bé trai mười tuổi hơi nặng. "Tiểu Hổ, con lại nặng đấy."

"Con cao lên nữa. Mẹ, mẹ có khỏe không, lâu rồi cũng không có tới thăm con."

"Ha ha, là lỗi của mẹ. Tiểu Hổ này, con gọi mẹ là mẹ nuôi thì tốt hơn đấy." Trang Nhã Khinh tình tường thấy lúc Tiểu Hổ chạy tới gọi cô là mẹ, ánh mắt những người đó, toàn bộ đều là không thể tin rằng Trang Nhã Khinh sẽ có một con trai lớn như vậy.

Nhắc tới cũng không thể nào, Trang Nhã Khinh cũng chưa tới mười tám tuổi, con trai mười tuổi, tám tuổi có thể sinh con sao?

"Dạ, mẹ nuôi."

"Lúc này mới ngoan." Trang Nhã Khinh ẵm Tiểu Hổ, giới thiệu cho Cố Triệt. "Tiểu Hổ, đây là cha nuôi của con."

"Con không muốn gọi chú ấy là cha nuôi." Từ trước đến giờ Tiểu Hổ luôn nghe lời, không biết sao lúc này không nghe lời.

"Tại sao?"

"Cha Tiểu Hổ chỉ có một." Tiểu Hổ kiên định nói ra.

"Ha ha, Tiểu Hổ, cha khác cha nuôi. Giống như mẹ và mẹ nuôi cũng không giống nhau, có hiểu hay không? Vợ sau này của cha con ấy, con có thể gọi cô ấy là mẹ. Nhưng chồng của mẹ nuôi, con phải gọi là cha nuôi." Trang Nhã Khinh kiên nhẫn nói.

Nhưng mặc kệ Trang Nhã Khinh nói như thế nào, Tiểu Hổ vẫn không gọi. Hơn nữa, Tiểu Hổ lại nói: "Tại sao mẹ không chịu làm mẹ của con?"

"Khụ. . . . Mẹ nuôi có gia đình riêng nên không thể làm mẹ con được." Trang Nhã Khinh thật sự không biết nên nói như thế nào với Tiểu Hổ, ẵm Tiểu Hổ đi đến trước mặt Dịch Nham vừa đi vào.

"Dịch đại ca, thật vui vì anh có thể có đến." Trang Nhã Khinh nói.

Dịch Nham ẵm Tiểu Hổ, anh chỉ biết Tiểu Hổ chắc chắn đã nói gì đó, mà lại là lời không nên nói. Lúc ở nhà, Tiểu Hổ không chỉ một lần nói muốn Nhã Khinh làm mẹ của bé. Nhưng, . . rất rõ ràng là không khả năng. "Em cũng gọi anh là Dịch đại ca rồi, còn là mẹ nuôi của con trai anh, tại sao anh có thể không đến chứ?"

"Ha ha, đúng rồi. Đi vào dạo một chút đi. Chỗ này của em cũng không có nơi nghỉ ngơi, đừng trách em sơ suất nhé."

"Không sao."

"À, đúng rồi, đây là bạn trai của em, Cố Triệt. Đây là Dịch Nhan, Thị trưởng Dịch." Trang Nhã Khanh giới thiệu nói.

Dịch Nhan đã từng nghe nói về Cố Triệt, chỉ là lần đầu tiên được nhìn thấy Cố Triệt. Nghe Trang Nhã Khanh nói đến cái tên này, lúc đầu Dịch Nhan cho là chỉ trùng tên trùng họ mà thôi, nhưng vừa nhìn thấy Cố Triệt, Dịch Nhan liền nhất định là Cố Triệt mà anh đã từng nghe nói. Thái Tử ở Yên Kinh. Xem ra thật không tầm thường. Không ngờ lại là chồng chưa cưới của Nhã Nhã.

Quả nhiên, chỉ có nhân tài như Cố Triệt mới xứng với Nhã Nhã.

"Rất vui được gặp anh."

"Ngưỡng mộ đã lâu."

Hai người Vân Chấn và Hoa Phong cũng không ở đó mà là đã được sắp xếp lên lầu chờ. Hoa Phong cũng tốt, nhưng Trang Nhã Khanh vẫn có chút lo lắng Vân Chấn sẽ gây nên phiền phức không cần thiết, cho nên vẫn không xuất hiện là không còn gì tốt hơn.

Vân Chấn cầu cũng không được. Anh ta cũng giống như không muốn tiếp xúc với những người này. Nhưng Hoa Phong cũng không muốn ngây ngô ở bên trên.

"Ông muốn đi xuống thì xuống đi." Vân Chấn nói.

"Không cần, bây giờ người phía dưới rất nhiều."

Trang Nhã Khanh giao toàn bộ phía dưới cho Nghiêm Lệ, cô cùng Cố Triệt đi lên lầu.

Dù sao chỉ cần Cố Triệt ở đâu thì các sư huynh cũng không muốn cùng đi theo nên đã sớm rời đi làm chuyện của từng người rồi. Đối với bất hòa giữa các sư huynh thân thiết nhất cùng Cố Triệt yêu nhất, Trang Nhã Khanh bày tỏ vô cùng bất đắc dĩ, vô cùng bất đắc dĩ.

Phải nghĩ biện pháp làm quan hệ mấy người này chuyển biến tốt hơn mới được.

"Rút cuộc cô đã lên." Nhìn thấy Trang Nhã Khanh, Hoa Phong kích động nói.

"Sao ông nóng nảy thế, không phải sợ tôi không dạy ông Càng lâm châm đó chứ?" Trang Nhã Khanh hỏi ngược lại.

"Không có, không thể nào." Bị Trang Nhã Khanh vạch trần, Hoa Phong cảm thấy có chút ngượng ngùng. Vội vàng phủ nhận.

"Hôm nay ông cũng thấy đấy, không thể nào dạy ông rồi. Chỉ là tôi có thể sắp xếp cho các người nơi ở trước, hai người các người cũng có thể dời qua trước. Lúc nào tôi dạy ông thì sẽ tới. Nếu như ông cần tìm một việc làm ở bệnh viện, tôi cũng có thể giúp ông sắp xếp." Trang Nhã Khanh nói như thế. Đối với Hoa Phong, Trang Nhã Khanh thật sự sắp xếp rất cẩn thận, trên căn bản cũng không có bỏ sót. Trước đây đã bị lạnh nhạt như vậy, ở thời điểm đó thì ai mà có tâm tư nghĩ chuyện của người khác chứ?

"Tôi không muốn làm việc ở bệnh viện. Tôi nói tôi muốn ở chỗ này thì có thể không?" Hoa Phong nói.

Bệnh viện?

Nơi đó luôn bị người khác lạnh nhạt kỳ thị đã chịu đủ rồi.

Y thuật của ông cũng không phải đặc biệt tốt, nhưng cũng không phải là quá kém. Nhưng cũng bởi vì ông học Trung y, vì lâu dài không có phát triển, không có ai tìm ông để xem bệnh. Lâu ngày bị người học Tây y cười nhạo. . .

"Ông sẽ làm gì? Quản lý? Hay là tiêu thụ? Không phải là tôi nói, nếu ông đã học Trung y, vậy thì ông nên kiên trì. Huống chi, không phải tôi dạy ông Càng lâm châm sao? Đến lúc đó còn có chuyện gì không giải quyết được?" Lời nói của Trang Nhã Khanh có chút sắc bén. Bản thân cô là người không quen bỏ dở nửa chừng, hoặc là chịu một chút trắc trở liền buông tha.

Trung y là một nghề rất có tương lai, mặc dù bây giờ chưa nhìn ra. Nhưng Trang Nhã Khanh khẳng định có thể, không mất bao lâu nữa, Trung y nhất định sẽ nổi lên. Nếu như Hoa Phong buông bỏ, tương lai nhất định sẽ hối hận không kịp.

Mặc dù giọng nói cao một chút, nhưng Trang Nhã Khanh vẫn vì Hoa Phong mà suy tính.

"Nhưng."

"Tôi hiểu rõ. Hiện tại Trung y rất ngọt ngào đúng không? Nếu không ông muốn chuyển đi này, học Càng lâm châm làm gì? Lúc trước ông học những thứ này làm gì? Hiện tại buông bỏ, ông cũng không cảm thấy có lỗi ới người đời trước của ông sao?"

"Được. Được rồi." Hoa Phong vẫn cảm thấy Trang Nhã Khinh nói có lý, chỉ là bị một người con gái tuổi còn trẻ chỉ vào mũi mắng thì vẫn là lần đầu tiên, trong lòng vẫn hơi khó chịu.

"Thôi, bệnh viện thì không cần đến, tôi mở cho ông một phòng mạch. Chỗ ở thù tôi cũng giúp ông tìm." Những thứ này đều là vì Long cốt châm, nếu không phải Long cốt châm thật rất đáng giá thì cô sẽ không vì một người xa lạ mà làm những chuyện này đâu.

"Ừ." Mở phòng mạch? Có thể chưa được mấy tháng liền đóng cửa hay không?

"Sẽ không đóng cửa. Việc buôn bán của chúng ta sẽ cực kỳ phát đạt." Trang Nhã Khinh khẳng định nói.

"Vậy. tôi thì sao ?" Vân Chấn hỏi.

"Anh ở cùng với Hoa Phong đi. Những chuyện khác thì anh đừng quan tâm. Trước hết anh nên luyện nói tiếng nước Z thật tốt đi đã. Nếu không thì sao trao đổi với người khác? Từ giờ trở đi, anh phải nhớ kỹ, Vân Chấn trước kia đã chết, đã chết trong tay anh em của mình. Bây giờ, anh là người nước Z, không phải người nước R."

"Ừ." Chối bỏ quốc gia của mình, chỉ vì báo thù. "Vân Chấn đã chết, cái tên này cũng không cần nữa. Nếu như cô không để ý, tôi theo họ cô được không?"

"Được."

"Ừ, vậy anh tên là Trang Trọng Chấn đi, chính là sống lại lần nữa."

"Ừ"

"Được rồi, hai người muốn cùng tôi đi tìm phòng ốc hay là tôi tìm xong rồi đưa mọi người đến nhận là được?"

"Cùng nhau đi đi."

Trang Nhã Khinh kéo tay Cố Triệt, lần nữa trở lại bộ dáng cô gái nhỏ nép vào người như chú chim nhỏ. Ai biết, lúc này Trang Nhã Khinh khí thế bức người cỡ nào, tư thế oai hùng toả sáng cỡ nào? Hoa Phong biết, Vân Chấn, không, Trang Trọng Chấn biết, còn nữa, Cố Triệt biết.

Trong lòng Cố Triệt đầy tự hào, người phụ nữ này là của anh.

Người nào có được Trang Nhã Khinh đều tự hào. Trang Nhã Khinh hoàn toàn chính là một người phụ nữ điển hình. Nói thế nào?

Trang Nhã Khinh, có thể quyến rũ, có thể đáng yêu. Đánh thắng được lưu manh, đấu thắng Tiểu Tam. Ra được phòng khách, xuống được phòng bếp. Trên giường là dang phụ, xuống giường chính là phu nhân. Đối với người đàn ông khác thì lạnh lùng, đối với người đàn ông của mình thì dịu dàng. Người phụ nữ như vậy chẳng lẽ không thể gọi là phụ nữ điển hình sao?

Rất nhanh Trang Nhã Khinh đã giúp hai người nhìn trúng một căn hộ. Không xa Thiên Nhã, căn hộ ở chung cư, tổng cộng có một trăm năm mươi thước vuông, ba phòng ngủ hai phòng lớn, hai người ở đó là rộng rãi.

Hoa Phong cùng Trang Trọng Chấn cũng đều rất hài lòng.

Nói nhảm, có thể không hài lòng sao? Hoa Phong cũng từng ở căn nhà nhỏ ba mươi thước vuông, còn bị mưa dột. Trang Trọng Chấn còn tệ hơn, dưới mái hiên nhà người khác, trong hoa viên, dưới dạ cầu, nơi nào chưa từng ở? Căn hộ này quả thật rất tốt rồi.

Hài lòng? Hài lòng là được rồi.

Bây giờ giá cả đặc biệt đắt, căn hộ một trăm năm mươi thước vuông này, mua lại cũng phải tốn một triệu rưỡi, tương đương với một vạn đồng một mét vuông rồi. Chỉ là, Trang Nhã Khinh còn nhìn trúng là vì dụng cụ bên trong đều đầy đủ hết. Cần thiết như tủ treo quần áo, giường... đều là chuẩn bị xong, cũng đáng giá tiền này.

Trang Nhã Khinh cũng không muốn còn phải đặt mua dụng cụ cho bọn họ. Tất cả đều là đầy đủ thì không thể tốt hơn.

Trang Nhã Khinh không nói hai lời liền mua.

Thuận tiện cũng cho hai người mỗi người hai mươi vạn. Không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối cũng không thiếu, trên người hai người ở nhiều thì cũng chỉ có mấy ngàn. Lập tức cho khoảng hai mươi vạn thì có thể mua rất nhiều thứ. "Chút tiền này các người cần mua vật dụng hàng ngày gì thì tự mua đi. Lúc không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi, cần các người hoặc là tôi rảnh thì tự nhiên sẽ tới đây. Tôi sẽ nhờ người tìm một mặt tiền ở gần đây cho phòng mạch của ông, không cần quan tâm." Bộ dáng Trang Nhã Khinh chân chính là một quý bà bao nuôi Tiểu bạch kiểm. Mà Hoa Phong cùng Trang Trọng Chấn đều là Tiểu bạch kiểm được bao nuôi. Chỉ là, hai người cũng không trắng.

"Ừ." Hai người gật đầu.

"Hoa Phong, lúc ông không có chuyện gì thì dạy cho anh ta tiếng nước Z, đừng để anh ta dùng going nước Z kém chất lượng ra ngoài thì mất mặt xấu hổ lắm."

"Được."

Thật ra thì trước khi Trang Nhã Khanh trở lại, hai người cũng ở chung. Lúc trời mưa to, buổi tối Hoa Phong đi ra ngoài mua mì ăn liền, nhìn thấy Trang Trọng Chấn ở góc đường. Khi đó Trang Trọng Chấn lợi dụng mưa to để tắm rửa sạch sẽ nên cũng sạch hơn rất nhiều. Chỉ là, mặc dù thời tiết như vậy vẫn rất lạnh, nhất là buổi tối, đặc biệt toàn bộ quần áo đều ướt. Hoa Phong nhìn thấy Trang Trọng Chấn nằm run lẩy bẩy ở bên kia, suy nghĩ một chút, vẫn để cho Trang Trọng Chấn và ông ta ở cùng nhau.

Cho nên hiện tại để hai người ở chung chắc sẽ không sinh ra mâu thuẫn gì.

Hai người ở lại căn hộ mới để dọn dẹp, Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt liền đi ra ngoài.

"Triệt. . . . Thu nhận Vân Chấn, anh không có ý kiến gì chứ?" Trang Nhã Khanh thử dò xét hỏi. Cô vốn cho là Cố Triệt sẽ phản đối. Bởi vì Cố Triệt hận người nước R đến tận xương tủy, cô biết.

"Không có, em có lí do của em."

"Đúng vậy. Em biết rõ, khai chiến là chuyện sớm muộn. Tại sao chúng ta không lợi dụng người nước họ tự giết lẫn nhau chứ? Dù sao đây cũng là cho bản thân Vân Chấn một cơ hội trả thù." Trang Nhã Khanh nghĩ như vậy, để Vân Chấn làm tay trong của cô, tạo một lực lượng bí mật ở phía sau Cố Triệt. Sau này lỡ như lúc đánh giặc, ít nhất cô sẽ không đi khắp nơi chờ đợi tin tức, cô cũng phải làm một chút chuyện trong khả năng.

Làm sao có thể để cho người đàn ông của mình chiến đấu ở tiền tuyến, mình ở đằng sau hưởng phúc được chứ?

"Những chuyện này, em không cần phải làm." Cố Triệt cầm tay Trang Nhã Khanh.

"Em biết, nhưng em lại muốn làm." Trang Nhã Khanh nắm ngược lại tay Cố Triệt.

Buổi tối, hai người Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt đi dạo chợ đêm.

Chợ đêm, cũng chính là một con phố ở trung tâm thành phố A. Đến bảy giờ tối sẽ chặn con phố lại, không để cho xe chạy qua. Sau đó, một vài tiểu thương sẽ đẩy xe của họ theo, bày hàng trên vỉa hè..., bày đầy trọn con phố. Bên trong có bán quần áo, có đồ trang sức cho nữ sinh mua, có bán một ít đồ ăn vặt, đều là một vài món đồ nhỏ vô cùng rẻ, nhưng chủ yếu lúc đi dạo là một cách hưởng thụ. Trang Nhã Khanh mua hai xâu lòng nướng, cùng Cố Triệt, mỗi người một xâu.

"Cho nè." Trang Nhã Khanh đưa lòng nướng cho Cố Triệt.

Cố Triệt nhìn một chút, lần đầu tiên ăn vặt như vậy. Vốn là đồ ăn ven đường cũng không vệ sinh, bình thường Cố Triệt cũng sẽ không ăn. Nhưng đây là cho anh. . . . Cố Triệt nhận lấy. Cắn một cái, ừ, vẫn đủ hương vị, rất giòn.

Nhìn bộ dạng Cố Triệt dè dặt ăn lòng nướng, Trang Nhã Khanh cười to, thật quá dễ chọc. Bộ dạng Cố Triệt, sắc mặt không thay đổi ăn lòng nướng, quả thật, quá mắc cười.

"Cười gì?"

"Cười bộ dáng của anh." Không miêu tả được, chính là cảm thấy rất buồn cười. Trang Nhã Khanh đưa tấm ảnh chụp bộ dạng của anh cho anh xem. Anh nhìn, cũng cảm thấy hình như là có chút không hài hòa.

"Đi thôi, em tin rằng anh chưa từng đi dạo chợ đêm đúng không?"

"Không phải, từng đi rồi." Cố Triệt nói.

"Từng đi rồi?"

"Trước kia lúc đuổi theo một tên sát thủ, hấn chạy tới chợ đêm. Bị anh bắt được ở chợ đêm." Cố Triệt kể qua loa.

Trang Nhã Khanh lại biết, cần Cố Triệt tự mình ra tay thì có thể là tên sát thủ này rất lợi hại. Tình huống lúc đó cũng rất nguy hiểm, sát thủ chạy đến chợ đêm cũng bởi vì chợ đêm nhiều người, dễ chạy trốn. Cố Triệt lại không muốn làm người vô tội bị thương. . .

"Sát thủ kia tên gì?"

"Hoàng Long."

Mẹ nó, sát thủ đứng đầu trong giới.

"Sát thủ đứng đầu trong giới sao? Bất sống?"

"Ừ, nhưng mà hấn bị thương."

"Triệt, anh thật lợi hại." Trang Nhã Khanh nói.

Sau đó, xung quanh nghe được Trang Nhã Khanh và Cố Triệt nói chuyện cũng ríu rít dùng một ánh mắt khác thường nhìn hai người, y như hai người đều bệnh thần kinh.

Chỉ là Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt mới không để ý tới ánh mắt của người khác đấy.

"Đó cũng coi là đi dạo sao?"

"Tính vậy đi, bây giờ nè."

"Vậy hôm nay em dẫn anh đi dạo một chút." Thật ra thì gia đình Trang Nhã Khanh giáo dục cũng không để cô tới nơi tốt xấu lẫn lộn thế này. Vừa gặp phải người có mưu đồ bất chính, rất nguy hiểm. Chưa nói đến tài sản trước kia của Trang Nhã Khanh, chỉ nhìn dáng dấp của cô thì cũng đã rất nguy hiểm. Nhưng khi đó đang học trung học Trang Nhã Khanh không sợ trời không sợ đất, không phải chỉ là đi dạo chợ đêm sao? Vì vậy, thường xuyên cùng Thiên Thiên đi ra ngoài dạo.

Trang Nhã Khanh nói với cha cô sẽ cưới Thiên Thiên, Thiên Thiên nói với Mạc Minh Vọng là sẽ cưới Trang Nhã Khanh, hai người liền chạy ra ngoài đi dạo khắp nơi.

Lưu manh? Không phải là không gặp phải. Chỉ là, kiếp trước Trang Nhã Khanh chính là cao thủ Taekwondo và Judo, lưu manh thật sự vẫn chưa làm gì được.

Lòng nướng trong tay Trang Nhã Khanh chưa ăn xong, nhìn thấy có bán bánh bát từ, lại mua hai phần, đưa cho Cố Triệt một phần.

"Ném thử một chút, ăn rất ngon." Bánh bát từ có dạng giống giống thạch hoa quả, nhưng bền chắc hơn thạch hoa quả, là xếp thành chuỗi trên thẻ trúc nhỏ. Ăn mềm mềm, ngọt ngọt. Có rất nhiều mùi vị có thể lựa chọn, Trang Nhã Khanh chọn hai cái đều vị chanh.

Một tay cầm ăn một thứ, dĩ nhiên tay của hai người không có nắm.

Đến một gian hàng nhỏ bán đồ trang sức trước mặt, Trang Nhã Khanh cầm một cặp dây chuyền tình nhân hình cò bốn lá. "Triệt, anh xem cái này nhìn được không?"

"Ừ. Thích không?"

"Cũng thích."

"Cô gái xem một chút đi, đây là cò bốn lá. Cò bốn lá đại biểu cho hạnh phúc. Cô và bạn trai cô có thể mua một cặp để thử xem, thật sự rất hợp với hai người." Thấy mỗi buổi bán tới, chủ quầy tích cực nói. Nếu để cho cô ta biết Trang Nhã Khanh chính là bà chủ của trang sức Thiên Nhã thì không biết còn tích cực bán đồ của mình nữa hay không. "Các người thử một chút đi, thật sự rất đẹp mắt, hai sợi chỉ mười lăm đồng tiền thôi, giá tiền cũng phải chăng."

"Mười lăm quá mắc, năm đồng."

"Cô gái, cô đang làm khó tôi sao? Chúng tôi chỉ buôn bán nhỏ, một cặp mới kiếm được hai đồng tiền, giá này, tiền vốn cũng không đủ." Chủ quầy khó xử nói. Giống như là Trang Nhã Khanh thật sự khó khăn, làm khó cô ta vậy. "Nếu không như vậy đi, mười hai, không thể ít hơn nữa, vì tôi thấy sợi dây chuyền này hợp với hai người như vậy nên chịu lỗ vốn bán cho các người."

"Năm đồng." Trang Nhã Khanh cắn chặt răng không chịu.

"Tám đồng, tám đồng, không thể thấp nữa. Tôi bán lỗ vốn."

"Năm đồng, nhiều thì không cần. Triệt, chúng ta đi thôi."

"Được được được, bán cho các người. Nhìn các người, nam đẹp trai như vậy, nữ xinh đẹp như vậy, lỗ vốn bán cho các người." Trang Nhã Khanh vui vẻ cầm hai sợi dây chuyền giá rẻ kéo Cố Triệt tiếp tục đi dạo.

"Vui vẻ như thế sao?"

"Tất nhiên, thật ra thì vui vẻ không phải lấy được hai sợi dây chuyền này, vui vẻ là mình mua được món đồ mười lăm đồng mà chỉ dùng năm đồng." Cảm giác trả giá thật sự rất thích, rất sáng khoái.

"Cô ta cũng không có lỗ vốn."

"Thông minh. Làm gì có chuyện làm ăn lỗ vốn chứ? Nói lỗ vốn, nhưng mà chỉ là nguy trang mà thôi. Em bán đồ, tình nguyện không bán chứ cũng sẽ không bán lỗ vốn. Vật này cũng chỉ trị giá hai ba đồng mà thôi. Thương gia không phải người ngốc, cho dù là một sạp hàng nhỏ như vậy."

"Gian thương."

"Em là gian thương? Vậy nhà các anh là gì?"

"Đại gian thương." Cố Triệt nói. (ed: ôi trời anh chị dễ thương quá)

Vẫn đi dạo, trên đường đều ăn, miệng Trang Nhã Khinh cũng chưa từng dừng lại. Kéo theo miệng Cố Triệt cũng chưa từng ngừng lại. Ai bảo giả bộ dồn ép mỗi lần mua gì cũng mua hai phần chứ?

Chỉ là, Cố Triệt đi dạo một hồi thì không còn dè dặt như lúc bắt đầu nữa, ăn gì cũng tự nhiên hơn nhiều. Cho nên không có dễ chọc như trước nữa.

"Triệt, chúng ta ăn xiên đồ ăn Tứ Xuyên nhé." Trang Nhã Khinh nhìn cửa hàng bán xiên đồ ăn Tứ Xuyên.

"Còn chưa ăn đủ?"

"Ồ."

Nói là kén chọn, xem ra Trang Nhã Khinh cũng không kén chọn, trên căn bản thấy gì là ăn đó? Hơn nữa còn thuộc về 'Đại Vị Vương', ăn nhiều như vậy lại còn có thể ăn.

Ăn thì ăn đi, chỉ cần không khó chịu là được.

Vì vậy liền thấy cảnh tượng như vậy.

Một người đàn ông cao lớn anh tuấn, trong tay cầm một rổ nhựa, đứng ở trước kệ đồ thức ăn. Người còn cao hơn cả kệ đồ thức ăn.

Đứng bên cạnh là một mỹ nữ với vóc dáng cực kỳ tuyệt vời, gương mặt cũng rất xinh đẹp, vẫn lấy thức ăn từ trên kệ, bỏ vào rổ nhựa trong tay người đàn ông.

Rất nhanh liền chứa đầy một rổ thức ăn.

"Tốt lắm, đủ rồi." Trang Nhã Khinh nhìn kiệt tác của mình, cả một rổ đồ ăn.

Lúc Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt đi trở về thì phát hiện mình chỗ ngồi đã bị chiếm.

Chỗ lại bị người khác ngồi. Bốn người đàn ông ăn mặc còn đồ không thể còn đồ hơn đang ngồi ở đó.

"Đây là chỗ ngồi của chúng tôi." Trang Nhã Khinh nói.

"Chỗ ngồi của các người? Ai thấy?" Người đàn ông thứ nhất cười nói.

Trang Nhã Khinh nhìn thẻ đánh dấu chỗ ngồi bị ném ở một bên.

Thường thì đều là thẻ đánh dấu chỗ ngồi điện tử. Chính là mấy người cùng may mắn, nếu một chữ, rõ ràng đến sớm, sớm đặt vị trí này, nhưng đi lấy thức ăn, chỗ ngồi cũng sẽ bị người khác chiếm, cho nên mới có ý làm thẻ đánh dấu chỗ ngồi để phòng ngừa chuyện như vậy.

"Cái nôi này cũng do tôi chọn." Trang Nhã Khinh cầm thẻ đánh dấu chỗ ngồi nói. Cố Triệt không nói lời nào, đứng ở sau lưng cô. Anh không giỏi nói chuyện giống cô, cho nên nói chuyện sẽ để cho Trang Nhã Khinh. Nếu như muốn cái khác, Cố Triệt tiến lên cũng không muộn. Đây là hai người ăn ý.

"Ha ha, ai có thể chứng minh? Nhưng cô gái, nếu như em muốn ăn, có thể ăn cùng các anh, bọn anh sẽ không ngại." Tên đàn ông cận kề thứ hai nói. Lời của tên đó làm cho ba người khác hướng ứng, đều nói được.

Lúc này trong cửa hàng có rất nhiều người, nhưng cũng không phải là không có chỗ ngồi. Bên cạnh không xa còn có hai bàn trống. Nhưng Trang Nhã Khinh không qua. Tại sao cô đã sớm chọn chỗ ngồi tốt lại bị người khác ngồi, cô phải nuốt giận uất ức ngồi bên cạnh? Không thể nào.

Bốn tên kia là côn đồ nổi danh trên con phố này. Bọn họ tới đây ăn xiên cũng không đưa tiền. Thường ở chỗ này đều biết bốn tên này. Ông chủ cửa hàng xiên này cũng biết.

Thật ra thì không phải mọi người sợ bốn tên này, sợ là sợ Mễ Cường sau lưng bốn tên này. Lần trước chưa báo với Mễ Cường, Mễ Cường ngồi tù ba tháng, thật không biết là xử thế nào.

Bà chủ biết bên này có xung đột, vội vàng chạy tới. "Hai người các người cũng đừng tranh chỗ này nữa, đừng giành với bọn họ. Tôi đã dọn chỗ cho các người rồi, đi qua ăn đi." Bà chủ nói với Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh biết bà chủ, lúc trước là hoa khôi của lớp bọn họ. Đúng, khi đó Trang Nhã Khinh cũng không phải hoa khôi trong lớp, hoa khôi của lớp là người khác. Nghe nói hoa khôi lớp Lữ Đình Đình gả cho một công tử nhà giàu, sao lưu lạc tới chỗ này mở cửa hàng xiên rồi?

Chỉ là cũng không thân, huống chi Trang Nhã Khinh bây giờ cũng không phải là Trang Nhã Khinh trước kia, cho nên không cần phải nhận bạn học cũ. Hai người không chỉ là không thân mà còn tương đương với đối địch.

Tính tình Trang Nhã Khinh lạnh nhạt, đối với những người khác đều mặt lạnh, bạn học ba năm trung học, nếu như không phải Trang Nhã Khinh là lớp trưởng thì rất có thể người trong lớp cũng không biết hết. Bởi vì không thích nói chuyện nhiều với người khác, cho nên Trang Nhã Khinh cũng không làm gì tốt. Hơn nữa, rất nhiều người thô lỗ với Trang Nhã Khinh, toàn bộ đều bị lạnh lùng cự tuyệt, không phải uyển chuyển cự tuyệt mà là vô cùng trực tiếp, lạnh lùng cự tuyệt, nhân duyên của cô ở trong lớp thì càng không tốt như vậy. Trù Mạc Thiên là bạn đã quen từ nhỏ, Trang Nhã Khinh cũng là không có bạn bè gì. Cho nên dù cô đẹp hơn Lữ Đình Đình thì cũng không được chọn vào danh hiệu hoa khôi của lớp, mặc dù Trang Nhã Khinh không quan tâm.

Về mặt của Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt có một điểm tương đồng. Mặc dù nguyên nhân không giống nhau. Trang Nhã Khinh là tự mình không muốn, Cố Triệt là người khác không dám.

Khi đó, Lữ Đình Đình thường chằm chọc sau lưng Trang Nhã Khinh. Những điều này không phải cô không biết chút nào. "Tôi giành chỗ ngồi, hơn nữa, những đồ này cũng là tôi gọi, tại sao muốn tôi nhường?" Trang Nhã Khinh không chịu. Đúng vậy, tại sao phải nhường?

"Nếu không như vậy đi, bữa này của các người do tôi mời ta như thế nào? Mấy người này tôi đặc tội không nổi, cô cũng đặc tội không nổi, cũng đừng như vậy. Các người đến bàn kia đi, bữa này tùy các người ăn, tôi mời khách." Lữ Đình Đình giảng hòa.

Không phải cô ta lo lắng vì Trang Nhã Khinh mà chỉ lo lắng vì chính cô ta thôi. Nếu như đặc tội bốn tên này, đừng nói Trang Nhã Khinh sẽ gặp phiền phức, nói không chừng cửa hàng của cô ta cũng đừng muốn mở nữa. Người khác cô ta mặc kệ, thế nhưng của hàng này là do cô ta khổ cực cay đắng mới kinh doanh được. Không thể bị phá hủy như vậy.

"Bà chủ, sao hả, miễn bọn họ còn chúng tôi thì sao?"

"Ai da, nói gì vậy. Mấy người có lần nào không miễn phí, lần này dĩ nhiên cũng vậy. Chỉ là, các vị không nên tức giận, tôi nhất định xử lý tốt chuyện này." Lữ Đình Đình cười nói.

"Chuyện này cô cũng đừng nhúng vào. Cô gái này nói như vậy thật ra là muốn cùng mấy anh ăn chung đúng không. Không có chỗ ngồi thì cũng không sao, tôi đây ngồi trên đùi anh nè." Tên đàn ông cạnh bà thứ ba nói.

"Không được, các người đi qua đi, đây chính là chỗ ngồi của tôi, tôi sẽ không nhường." Trang Nhã Khinh nói. Nếu không phải có nhiều người ở đây, ép như vậy thì đã sớm không để ý mọi việc mà đánh nhau rồi.

"Mày, con mẹ nó, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, cũng không nhìn một chút xem ông đây là ai? Là người mày có thể đặc tội sao? À, đừng tưởng rằng sau lưng có một thằng đàn ông thì ngon, núp ở sau lưng phụ nữ, tiểu bạch kiểm sao? Bây giờ, cho mày một lựa chọn, hoặc là lập tức tới tiếp đại gia tao uống rượu, hoặc rút xa cho tao một chút, đừng để cho tao nhìn thấy mày nữa." Tên đàn ông cạnh bà thứ tư nói.

Bỗng nhiên Trang Nhã Khinh thay đổi sắc mặt, cười. "Các người có thân phận gì? Tôi thật là sợ." Người không biết sẽ cho là Trang Nhã Khinh sợ thật, người hiểu rõ thì biết Trang Nhã Khinh nổi giận rồi. Trang Nhã Khinh yêu kiều đứng trước mặt của bốn tên đàn ông cạnh bà, khẽ khom lưng nhìn tên cạnh bà thứ tư, ánh mắt quyền rũ. Tay cũng đánh vào vai tên đó.

Tên cạnh bà thứ tư trừng lớn cặp mắt nhìn Trang Nhã Khinh lộ ra cảnh xuân trước mắt, sau đó chảy máu mũi, cũng cứng lên.

"Cô bé, bọn anh chính là đàn em của đại ca Mễ Cường, bỏ cái tên tiểu bạch kiểm vô dụng đó theo bọn anh đi, bảo đảm em được một bước lên trời, có thể tùy ý tung hoành ở con phố này. Em muốn làm gì, tuyệt đối không ai dám nói không được, có thể không?" Tên cạnh bà thứ tư nói chuyện không có nổi, giọng nói nhỏ đi rất nhiều. Tất nhiên, mắt cũng nhìn đi chỗ khác, không suy nghĩ đến chuyện đó nữa, còn có ý định đàm phán cùng Trang Nhã Khinh mới có thể được.

"Hả? Có thật vậy hay không?" Trang Nhã Khinh nháy mắt một cái, giọng hơi tức giận. Tay đặt ở vai tên cạnh bà thứ tư liền ấn xuống. Ánh mắt của tên đó liền thay đổi, chột sắc mặt đỏ bừng. "Chúng ta đi thôi." Không nói thêm lời nào liền kéo ba người khác đi luôn.

"Haizz, sao thế? Làm gì phải đi vậy." Cô gái này thật thú vị, còn chưa ném được, sao đi vội vã như vậy?

"Đúng vậy, mày chiếm hết tiện nghi liền đi, bọn tao thì sao? Mày quá ích kỷ đi chứ hả?"

Tên cạnh bà thứ tư sao có thể không biết xấu hổ trước mặt nhiều người như thế, nói với anh em là hán mới vừa xuất hay sao? Có thể không biết xấu hổ mà nói sao?

Lữ Đình Đình lo lắng nhìn mấy tên đàn ông cạnh bà vội vã chạy đi, theo hiểu biết của cô ta đối với bốn tên này thì cuộc sống sau này của cô ta sẽ không dễ chịu. Đạo này, nếu muốn sinh tồn sao lại khó khăn như vậy chứ? Thật sự quá khó khăn.

Nghĩ tới những chuyện gặp được mấy năm nay, Lữ Đình Đình chột muốn khóc.

"Bà chủ, làm sạch sẽ cho chúng tôi đi, tất cả đều phải sạch sẽ." Trang Nhã Khinh nói, nhét mấy trăm đồng vào tay Lữ Đình Đình.

Lữ Đình Đình nhìn mấy tờ Mao gia gia trong tay, cảm thấy cô gái này ra tay cũng rất hào phóng.

Đây chính là chênh lệch giàu nghèo.

Trang Nhã Khinh ngồi ở chỗ khác, mấy trăm đồng chính là cho phục vụ phí tiêu dùng, ở chỗ này, ở trong mắt Lữ Đình Đình chính là ra tay siêu hào phóng. Dù sao, một lần ăn xiên ở chỗ này, dù hai người ăn thế nào thì cũng không được hai trăm đồng. Vừa ra tay chính là tám tram, sao có thể nói

không hào phóng được.

"Được, lập tức."

Mặc dù nòi cũng chưa có động tới, bởi vì bốn tên đàn ông cận bã cũng còn chưa mở ra, nhưng Trang Nhã Kinh không muốn nhìn cái nòi này nữa.

"Còn nữa, phiền một chút, giúp tôi lau ghế ngồi này luôn." Trang Nhã Kinh nói.

Thật ra thì Trang Nhã Kinh là người thích sạch sẽ, không thích ngồi chỗ người khác ngồi qua, đừng nói chỉ là chỗ mà mấy tên đàn ông cận bã đã từng ngồi. Có thể cũng có hơi cổ ý. Trang Nhã Kinh còn nhớ rõ về mặt cao cao tại thượng của Lữ Đình Đình trước đây.

Trường trung học của bọn họ cũng là trường học của người giàu, cho nên gia cảnh của người bình thường cũng không thể vào được, trừ khi đó là học sinh có thành tích học tập vô cùng tốt, đứng đầu ở ngoài.

Mặc dù gia cảnh của Lữ Đình Đình không phải đặc biệt tốt, nhưng cũng coi như vậy. Không ngờ, hôm nay lại tới nơi này, thật đáng buồn đáng tiếc.

"Được."

Bởi vì vốn là buôn bán nhỏ nên Lữ Đình Đình chỉ mời hai nhân viên phục vụ, cũng không thể mời thêm. Mời thêm một người thì chính là trả thêm một phần tiền lương.

Hiện tại cũng chỉ alf lúc buôn bán tương đối kha, cho nên có rất nhiều chuyện đều do Lữ Đình Đình cũng muốn tự làm. Bất quá, hai người kia cũng bận tới nỗi, Lữ Đình Đình tự mình giúp Trang Nhã Kinh lau chỗ ngồi.

Ngồi xuống ghế, lòng Trang Nhã Kinh còn đang nghĩ tới như vậy cũng quá tiện nghi cho bốn tên kia, nếu gặp nơi nào ít người một chút thì nhất định phải hung hăng dạy dỗ một chút. Ngay cả chị đây cũng muốn chọc ghẹo, cả người đàn ông của chị đây cũng dám nói là Tiểu bạch kiểm, hừ, không đánh cho răng tên đó rơi đầy đất là may rồi.

"Triệt, lúc này anh không tức giận sao?" Trang Nhã Kinh hỏi.

Có Triệt bị nói thành Tiểu bạch kiểm, sao cũng không tức giận vậy? Tại sao có thể không tức giận được chứ? Cô cũng tức giận, người trong cuộc như anh sao không tức giận chứ?

"Giận chứ?"

"Hả? Vậy sao anh."

"Tức giận hành động lúc này của em đó." Có Triệt nói.

Nếu không phải lúc này bọn chúng chạy mau, nói không chừng anh sẽ nổi giận mất.

Trang Nhã Kinh nghe không hiểu lời Có Triệt nói, có chút tối tăm. Chợt, Trang Nhã Kinh hiểu. "Hắc hắc, em không có. Đây chỉ là một chút thủ đoạn thôi."

"Sau này không cho phép."

"Được được được rồi, về sau tuyệt đối sẽ không có nữa. Em tuyệt đối sẽ không để cho người khác thấy một chút nhỏ, được chưa." Thật ra thì bây giờ Trang Nhã Kinh cũng ăn mặc rất bảo thủ, căn bản là tên cận bã thứ tư kia không thấy được gì. Chỉ là, dù không thấy được gì cũng đã đủ để cho hắn phun máu mũi.

"." Có Triệt không nói gì nữa.

Trời mới biết, lúc này anh nhìn như thế nào mới không đánh mấy tên kia, nhìn như thế nào mới không trực tiếp kéo Nhã Nhã về mà mãnh liệt. "Triệt. Đừng nóng giận, em đảm bảo sau này sẽ không như vậy nữa." Tranh Nhã Kinh kêu khổ ở trong lòng. Sao lúc này có thể quên trẻ con gốc này chứ, Có Triệt là một bình dấm chua.

"."

"Nếu không thì chúng ta đi tìm bọn họ đi, móc mắt của tên cận bã thứ tư đó ra nhé được không?" Trang Nhã Kinh nói.

Khách vẫn luôn vây xem Trang Nhã Kinh cùng Có Triệt lúc này cũng nhiều, cho nên ngôi đầy ở những chỗ bên cạnh. Có người ngồi, có người đi cùng người khác đến gần hai cái bàn đó luôn.

Mặc dù nói không biết tại sao mấy người kia đột nhiên chạy đi, nhưng nghe Trang Nhã Kinh nói vẫn cảm thấy buồn cười, cũng cảm thấy thương xót.

Buồn cười là cảm thấy Trang Nhã Kinh quá không tự lượng sức. Thương xót là vì một đại mỹ nữ mềm mại như Trang Nhã Kinh, gặp phải chuyện phải đứng trước, người đàn ông của mình núp ở phía sau. Chuyện giải quyết xong rồi mà cô gái dụ dỗ cho người đàn ông vui vẻ, quả thật thật là 'cải trắng tốt nhất để heo ừ' mà.

* 'cái trắng tốt nhất để heo ừ' giống như cách nói chỉ những cô gái xinh đẹp phải chịu đựng bạn trai ngốc nghếch, hèn nhát, dạn dặt vậy

Chỉ là, người ghen tỵ với Cố Triệt cũng không phải số ít.

"Được." Cuối cùng Cố Triệt cũng nói chuyện.

Nhưng Trang Nhã Khinh bị kinh ngạc đến ngây người. Vốn cho là Cố Triệt là người cầu được bình an nên nhất định là sẽ không đồng ý cách làm như thế cô mới thuận miệng nói một câu như vậy. Dù là cô nghĩ cô đam nhưng cũng không cảm thấy anh sẽ đồng ý. Không ngờ, anh lại đồng ý.

"Anh, có phải nói đùa hay không?" Trang Nhã Khinh hỏi.

"Không phải." Thật ra thì lòng riêng Cố Triệt vẫn rất nặng. Mặc dù lúc này xem ra đều là do Trang Nhã Khinh chủ động, Cố Triệt tự động nghĩ là những tên kia ép buộc. Cho nên, nhìn người phụ nữ của mình (mặc dù cũng không có thấy gì) thì phải bị trừng phạt.

"Được, nếu như chúng ta đụng phải bọn họ lần nữa thì móc hết mắt của bọn họ ra nhé." Trang Nhã Khinh nói. Thức ăn đã chín, Trang Nhã Khinh cầm một xâu sủi cảo (hoành thánh) tôm, cho mình một sấu, cho Cố Triệt một xâu. Say sưa ăn ngon lành.

Trải qua chuyện lúc này, hình như đối hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tắm yên ương

Một cử động tùy ý của Trang Nhã Khinh cũng làm cho những người đàn ông vây xem xung quanh ghen tị thật sâu với Cố Triệt. Một người bạn gái tốt như vậy, tại sao không phải là của mình? Sao ông trời lại không công bằng, quá không công bằng.

Ăn cơm xong, Trang Nhã Khinh để lại mấy trăm đồng rồi cùng Cố Triệt rời đi.

Bây giờ đã là mười giờ tối mười giờ, cũng có thể đi về rồi, nếu không các sư huynh nhất định sẽ suy nghĩ lung tung, mặc dù cô cùng anh không phải là chưa có làm.

Mười giờ, cũng là lúc phần lớn người sống về đêm vừa mới bắt đầu. Không nhưng người trong chợ đêm không giảm mà còn tăng, chỉ có những nam nữ trưởng thành, những học sinh cơ bản đã về hết rồi.

Bình thường trường học cũng có gác cổng, sau mười giờ sẽ đóng cửa. Chỉ là vẫn có thể thấy tốp năm tốp ba học sinh đang kẻ vai đi dạo trong chợ đêm.

Là như vậy, mỗi trường học chắc chắn sẽ có một vài kiểu học sinh này, đây dù sao cũng là chuyện không thể xóa bỏ được.

Ra khỏi con đường chợ đêm, những con đường rõ ràng an tĩnh hơn rất nhiều, cũng chỉ có mấy người đi đường mà thôi.

Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt đi bộ tới, xe dừng ở bãi đậu xe cách mấy con đường nữa, cho nên còn phải tự đi tới. Dù sao mới ăn đồ ăn, đi một chút để tiêu hóa cũng là chọn lựa không tồi.

Ở một ngã tư khá vắng vẻ, Trang Nhã Khinh nhìn thấy bốn tên đàn ông chặn bã ban này lần nữa.

Haizz, bây giờ thì thật không thể trách cô được. Vốn cũng không có nghĩ phai tìm bốn người này, chính bọn hắn đưa tới cửa, làm thế nào đây? Cô không muốn làm gì, người khác cũng không chịu nữa.

Quả nhiên, Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt đi đường của mình, nhưng chính là bốn tên kia không nhường đường, chính là muốn ngăn ở trước mặt của Trang Nhã Khinh và Cố Triệt.

"Rút cuộc các người muốn làm gì?" Trang Nhã Khinh nhìn xung quanh, sao bây giờ cũng chỉ còn mấy người bọn họ vậy, mấy người ven đường không có một ai sao? Trang Nhã Khinh bắt đầu xuất hiện vẻ mặt hốt hoảng, đèn đường chiếu xuống mặt, bốn tên đàn ông nhìn thấy thì trong lòng càng ngứa ngáy.

Rất nhiều tên đàn ông đều chính là biến thái, bốn tên này cũng thế. Bọn họ chỉ thích nhìn thấy người khác hoảng sợ, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

"Cô gái, thế nào? Bây giờ biết sợ rồi sao?" Tên đàn ông chặn bã thứ nhất nói.

"Cuối cùng các người muốn làm gì? Ban ngày ban mặt."

"Ha ha, ban ngày ban mặt? Nhìn một chút đi, bây giờ có thể gọi là ban ngày ban mặt sao?" Ấc. Bây giờ chính buổi khuya, nếu không phải là đèn bên đường sáng rõ thì chắc chắn là đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón.

"Cô gái, nếu như em tự giác ở lại cùng bọn anh thì sẽ tạm tha cho bạn trai tiểu bạch kiểm này đi." Cố Triệt thật sự không trắng, Cố Triệt thật sự là có làn da màu cổ đồng vô cùng gọi cảm.

"Đừng mơ."

"Có phải đừng mơ tưởng hay không thì thử một chút rồi biết." Nói xong liền nhào tới Trang Nhã Khinh. Trang Nhã Khinh tránh người ra bên cạnh, tên cận bã đó thiếu chút nữa đã té chổng vó, chỉ là chưa té xuống thôi.

"Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vẫn nên ngoan ngoãn phục vụ mấy đại gia ta, nếu không thì đừng trách chúng tôi không khách khí." Thiếu chút nữa ngã xuống, vẫn còn ba anh em đang ở trước mặt, thật đúng là quá mất mặt. Cho nên giọng nói cũng không như lúc bắt đầu mà trở nên rất cứng rắn.

"Ồ, vậy cũng được, muốn nhìn một chút xem ai không khách khí hơn." Trang Nhã Khinh nói, tuyệt đối không sợ hãi người khác uy hiếp.

Tên cận bã thứ nhất bốc lửa, vọt lên, chuẩn bị tát Trang Nhã Khinh hai bạt tai, đập chết uy phong của cô, áp chế nhuệ khí của cô.

Nhưng bàn tay còn chưa hạ xuống, ở giữa không trung đã bị chặn lại rồi.

Cố Triệt vốn là thấy bốn tên cận bã chuẩn bị tiến lên, đặc biệt là đối với tên thứ tư, anh không có quên là anh nói muốn móc tròng mắt hắn ra. Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng đối với loại người này, Cố Triệt cũng chẳng có bao nhiêu đồng cảm.

Chỉ là Trang Nhã Khinh còn muốn chơi nữa nên không để Cố Triệt ra tay, anh không thể làm gì khác hơn là nghe bà xã, ở bên cạnh chịu đựng kích động muốn động thủ.

Tiểu bạch kiểm? Được, nhìn. Dù sao cũng không phải tiểu, người khác rõ ràng, Nhã Nhã cũng rõ ràng. Nhưng muốn đánh Nhã Nhã? Vậy thì không được. Ở trước mặt anh đánh người phụ nữ của anh, vậy anh tính là gì?

Vì vậy nên ra tay cần bạt tai chuẩn bị đánh xuống. Một cái tay khác không chút do dự duỗi ra, dùng sức vỗ vào tên cận bã một bạt tai.

Ba tên khác nhìn thấy thì có chút ngây người. Tốc độ ra tay, quả thật, quả thật không dám tưởng tượng. Tiếp tục như vậy thì một phút có thể đánh bao nhiêu cái? Bốn trăm cái được không? Thật ra thì, giết mình nhất là bọn họ vốn cho rằng gì cũng không được, cũng chỉ có bộ dạng đẹp trai một chút cao một chút, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tên đàn ông núp ở phía sau phụ nữ, cũng không có uy hiếp gì. Không ngờ, vừa ra tay chính là như vậy.

Rốt cuộc ba người giết mình xong rồi mới nghĩ đến an hèm của bọn hắn còn bị nắm bẹp không có sức đánh trả.

Bị tát vào mặt. Cũng đều vọt lên.

Chưa đến gần thì Trang Nhã Khinh đã duỗi chân đá tên số ra ngoài.

"Mẹ nó, mọi người cùng nhau tiến lên." Bây giờ biết cú đá cứng như cò lè, đám đàn ông cận bã rồi rít bắt đầu tập trung tinh lực. Bây giờ muốn chạy là không thể nào, chạy thì sau này vẫn còn mặt mũi nào ở trên con đường này?

Bốn người cùng tiến lên, trong chốc lát, toàn bộ đã bị đánh gục xuống. Trang Nhã Khinh giải quyết hai, Cố Triệt giải quyết hai.

"Bà cô, ông dượng, tha chúng tôi đi. Chúng tôi có mất như mù, cũng không cần chấp nhất chúng tôi nữa." Giỏi nói chuyện nhất là tên thứ hai, nằm trên mặt đất, giữ máu mũi, run run rầy rầy cầu xin tha thứ.

Trang Nhã Khinh dè dặt lên lưng tên thứ hai, Cố Triệt đứng ở bên cạnh, vẫn nhìn chăm chăm vào tên thứ tư.

"Nói, sau này các người còn dám ăn ngang nói ngược như vậy hay không?"

"Không, không dám."

"Các người còn tùy tiện chiếm chỗ ngồi của người khác, ăn cơm chùa thu phí bảo hộ hay không?"

"Sẽ không, nhất định sẽ không."

"Các người còn có nhìn thấy cô gái xinh đẹp liền muốn cưỡng bạo người khác hay không?"

"Không dám, không dám." Nếu lại hấp gở bà tám hung dữ như vậy thì làm thế nào? Mẹ nó, chờ đại ca Cường trở lại thì nhất định phải tìm các người báo mối thù tối nay.

"Các người nghĩ đại ca Mễ Cường của các người sẽ báo thù đúng không?" Trang Nhã Khinh vỗ nhẹ đầu tên thứ ba ở bên cạnh, giọng khinh miệt nói. Đường như rất coi thường Mễ Cường. Chỉ là cũng đúng là khinh thường.

"Không có. Không có." Mẹ nó, sao người phụ nữ làm sao biết trong lòng mình nghĩ thế nào?

"Đương nhiên biết mày đang nghĩ cái gì, đừng nghĩ Mễ Cường nữa, hấn ra không được đâu."

"Không thể nào, anh Cường chỉ bị kêu án mấy tháng mà thôi."

"Thật sao? Nhưng dù là ra thì hấn cũng mất tất cả. Mễ Cường sao? Vậy là ai? Sau này con đường này do Mặc Sâm quản." Trang Nhã Khanh nói. Xem đi, Mặc Sâm, em thật tốt, còn giúp anh chiếm địa bàn đấy.

"Mặc Sâm? Cô là người của Mặc Sâm?" Danh tiếng của Mặc Sâm thì bọn họ đã nghe nói qua, trước kia vốn muốn gia nhập vào làm đàn em của Mặc Sâm, nhưng Mặc Sâm không nhận bốn người bọn họ, cho nên không thể làm gì khác hơn là lùi lại mà cầu xin gia nhập làm thuộc hạ của Mễ Cường. "Dĩ nhiên không phải, tôi chẳng phải người của ai hết."

Rất nhanh thì Mặc Sâm cũng đến, thấy bốn người trên đất, còn có Trang Nhã Khanh đang ngồi trên lưng, tay còn vỗ đầu người bên cạnh, buồn cười. "Nhã Nhã, em đang làm gì? Gọi anh tới nhìn em ức hiếp người khác thế nào à? Chuyện tốt như vậy mà có thể nghĩ đến anh à, Nhã Nhã, em thật đúng là bạn tâm giao đó."

"Dĩ nhiên, tôi giúp anh đoạt địa bàn."

"Chỉ là em muốn để anh tới dọn dẹp thôi. Chuyện đó có cần em động thủ sao, ha ha."

"Ừ, giao cho các anh quản." Trang Nhã Khanh đứng lên, còn vỗ tay một cái, còn phui phui người, giống như là trên người bắn thiu vậy.

Đàn em của Mặc Sâm mang tới nhanh chóng trối bốn người lại.

"À, đúng rồi, quên giới thiệu. Đây là Mặc Sâm, đây là vị hôn phu của em, Cố Triệt."

Người được giới thiệu quả thực không tốt lắm.

"Nhã Nhã, em có vị hôn phu khi nào?" Mặc Sâm có chút không tin. Chưa được nửa tháng không gặp, sao Nhã Nhã lại có một vị hôn phu rồi?

"Mười năm trước, hoặc là từ lúc ra đời thì có rồi." Trang Nhã Khanh nói.

"Nhã Nhã, em thích anh ta sao?" Mặc Sâm nói, giọng nói có chút không xác định.

"Dĩ nhiên."

"Nhã Nhã, không phải em thích tôi sao?" Mặc Sâm suy nghĩ một chút, vẫn hỏi. Mẹ nó, tại sao mình trở nên nhẩn nhó. Hoặc là sớm trực tiếp nói cho cô biết là thích cô, muốn kết hôn với cô một chút, hoặc là bây giờ trực tiếp buông tha, nhưng, con bà nó, mình đang làm chuyện khôn kiếp gì.

"Thích, chỉ là, là sự yêu thích giữa những người bạn. Mặc Sâm, tôi hi vọng chúng ta vĩnh viễn cũng là bạn."

"Được, nhận em làm anh em." Mặc Sâm lớn tiếng nói. Cũng coi như anh kiên định quyết tâm một chút.

Chuyện đã giải quyết, bốn tên đàn ông cận kề kia Trang Nhã Khanh không muốn nhìn: "Triệt chúng ta đi được chưa, đôi mắt đó vẫn nên giữ lại cho hấn đi, đừng làm bẩn tay của anh." Thật ra cô không muốn Cố Triệt trở nên như vậy, cô vẫn thích Cố Triệt hiền lành đáng yêu một chút.

"Được." Cố Triệt trả lời.

Sau khi tạm biệt Mặc Sâm, Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt liền lái xe đi về. Đến nhà, ừ, chính là biệt thự của Hạ Tĩnh Thiên, Trang Nhã Khanh mời Cố Triệt cùng đi vào. "Triệt, lên đây đi."

"."

Sau khi đi vào, sắc mặt của Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần cũng không quá tốt, Trang Nhã Khanh không biết làm cách nào: "Nhị sư huynh, tiểu sư huynh, các anh cũng không thể như vậy đối với Triệt được. Bây giờ Triệt là vị hôn phu của em, tương lai cũng sẽ là chồng của em, các anh vẫn kẹp em ở giữa như vậy thì làm thế nào? Nói thế nào thì các anh thương em cũng chiều em như vậy thì cũng vì em suy tính một chút có phải hay không? Các anh cam lòng để cho em ở tình thế khó xử chính giữa sao? Em hi vọng hai bên mọi người có thể chung sống thật tốt." Trang Nhã Khanh thoải mái nói. Nói xong thì tốt.

"Tôi nay anh ở chỗ này đi." Hạ Tĩnh Thiên nói.

"Anh có thể ngủ phòng của tôi, đêm nay tôi ngủ cùng Nhị sư huynh." Phá Trần cũng nói.

Nghe lời của hai người, Trang Nhã Khanh biết họ nghe lọt tai lời cô nói. Chỉ là, sự sắp xếp này cũng không thích hợp. "Không cần, Triệt ngủ phòng của em."

"Làm sao có thể!" Cuối cùng Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần nhìn không được, từ trên ghế salon nhảy dựng lên.

"Sao không thể?"

"Các người còn chưa kết hôn." Hạ Tĩnh Thiên nói. Chưa kết hôn thì nên tách ra ngủ.

"Đúng, không danh không phận, sao có thể để anh ta chiếm hết tiện nghi chứ?" Phá Trần nói tiếp.

Tình cảm của giữa hai người Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần càng ngày càng tăng theo sự xuất hiện của Cố Triệt.

"Cũng không phải là chưa từng ngủ chung, chỉ là chuyện sớm hay muộn." Trang Nhã Khinh lẩm bẩm nói. Sau đó kéo Cố Triệt đi lên trên. Anh bị cô kéo, suy nghĩ một chút, buông tay Trang Nhã Khinh. Đáng lẽ đã lên lầu, nhưng Cố Triệt còn đi xuống.

Cố Triệt đi tới trước mặt Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần, nhìn hai người, kiên định cam kết: "Nhị sư huynh, tiểu sư huynh, các anh yên tâm, Cố Triệt tôi nhất định sẽ dốc hết tất cả đối tốt với Nhã Nhã, tuyệt đối sẽ không phụ lòng cô ấy."

Trang Nhã Khinh ngốc nghếch cho là Cố Triệt do dự muốn đi, không ngờ là nói lời như vậy, trong lòng bỗng chốc trở nên ngây ngất. Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần thấy Cố Triệt kiên định như vậy, gật đầu một cái. "Nếu đối với Nhã Nhã không tốt, chúng tôi sẽ giết anh đấy."

K"Tôi sẽ không cho các anh cơ hội ra tay với tôi." Cố Triệt nói xong thì đi tới Trang Nhã Khinh.

Đây là lần thứ hai Cố Triệt vào phòng Trang Nhã Khinh. Lần đầu tiên cũng chưa nhìn kỹ phòng của cô, đi vào cứ thấy cô nhing hoàng nhìn trong tủ bảo hiểm. Lần này, thừa dịp cô vẫn còn đang tắm, anh dò xét cẩn thận phòng của cô.

Phòng Trang Nhã Khinh cùng tính tình của Trang Nhã Khinh có chút không đồng nhất.

Không ngờ Trang Nhã Khinh mạnh mẽ, cương quyết như vậy mà phần lớn trong phòng đều là dụng cụ màu hồng, giường màu hồng, tủ màu hồng, giá sách màu hồng. . . Bên cạnh còn trang trí rất nhiều ren. Xem ra rất giống phòng của công chúa ở. Xa hoa, xinh xắn, cũng rất hồng.

Nghe được tiếng nước chảy ào ào, Cố Triệt thấy không ổn.

Phòng củ Trang Nhã Khinh có một phòng tắm. Mặc dù cửa phòng tắm cũng không phải trong suốt, nhưng cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy.

Mông lung mới lảng cho người ta suy nghĩ xa xôi. Cố Triệt tùy ý cầm lấy một quyển sách trên giá của Trang Nhã Khinh, chuẩn bị đọc sách, xoa dịu thần kinh một chút. Nhưng tùy tiện lật hai trang, thất thần đến một chữ cũng không nhìn thấy.

Nhìn chằm chằm thân thể uyển chuyển của Trang Nhã Khinh trên khung cửa, lúc tắm còn có những động tác mê người, Cố Triệt đi tới, mở cửa phòng tắm. Cô cũng không khóa trái bên trong, dễ dàng để anh đi vào.

Thấy Cố Triệt đi vào, Trang Nhã Khinh cũng không có thét chói tai, cũng không vội vàng che chở những bộ phận quan trọng của mình. Nên nhìn sớm đã bị Cố Triệt nhìn rồi, nên làm cũng đã làm, còn phải làm bộ hoảng hốt sao?

Trang Nhã Khinh cực kỳ phóng khoáng cứ thế mà tắm, đứng quay lưng về Cố Triệt, giống như không nhìn thấy anh đi vào, nhưng là nếu như không phải Trang Nhã Khinh nói thêm một câu thế này. "Em còn tưởng rằng anh thật sự có thể nhìn được không vào đấy." Trang Nhã Khinh lộ ra một nụ cười gian kế như ý.

Đúng, Trang Nhã Khinh cố ý.

Bình thường Trang Nhã Khinh cũng không tắm vòi sen, cô tắm thì vô cùng thích được nhàn nhã tự tại nằm ngâm ở trong bồn tắm. Có lúc ngâm mình ở đó, nhắm mắt lại, nghe những bản nhạc nhẹ nhàng. Có lúc cũng sẽ mang một quyển sách đi vào vừa tắm vừa đọc , như vậy là cực kỳ hưởng thụ, vô cùng vừa lòng.

Chỉ có khi tình huống khá vội vã, cần cô nhanh chóng tắm thì Trang Nhã Khinh mới có thể lựa chọn tắm vòi sen.

Hôm nay, Trang Nhã Khinh đặc biệt bỏ qua bồn tắm, lựa chọn tắm vòi sen.

Bởi vì, tắm vòi sen sẽ có tiếng nước chảy. Phụ nữ tắm phát ra tiếng nước chảy là dễ dàng làm cho tinh thần của người đàn ông không tập trung nhất, không chế không được.

Thứ hai, vòi sen ở phía ngoài, gần sát cửa một chút. Trang Nhã Khinh hoàn toàn khẳng định Cố Triệt có thể nhìn thấy bóng dáng của cô.

Thứ ba, lúc tắm, khi kì cơ có thể, dùng áp lực tư nhân mình là một người phụ nữ vô cùng gợi cảm, tuyệt đối có thể làm cho tim đàn ông đập rộn lên, nhịn không nổi.

Tập hợp ba điểm này, Trang Nhã Khinh lựa chọn tắm vòi sen.

Cô không phải sắc nữ, nhưng mà đối với Cố Triệt, Trang Nhã Khinh không biết vì sao luôn không nhịn được nghĩ đến phương diện kia.

Đã tắm một hồi, Cố Triệt còn chưa đi vào, Trang Nhã Khinh thiếu chút nữa nhụt chí. Cũng chuẩn bị đi ra ngoài. Bên trong không thành, bên ngoài vẫn

không được sao? Đang chuẩn bị đóng nước, Cố Triệt cũng không phụ kỳ vọng đi vào.

"Nhã Nhã, em biết em đang nói gì không?"

"Đương nhiên em biết."

*Lời tác giả: Cũng đã nhiều ngày chưa cùng Cố Triệt làm. Trang Nhã Kinh vô cùng muốn và tin tưởng, Cố Triệt cũng nghĩ giống như cô.

Cố Triệt không để ý anh còn đang ăn mặc chỉnh tề, còn chưa cởi quần áo đã đi qua ôm lấy Trang Nhã Kinh hôn điên cuồng. Ở dưới vòi sen, cơ thể anh ướt đầm rất nhanh. Nhưng không còn kịp trông nom nhiều như vậy nữa. Trời mới biết, anh nhớ nhung mùi vị tuyệt đẹp của cô cỡ nào. Trong nước, hai người say sưa hôn.

Rất nhanh, Cố Triệt đã cởi hết tất cả quần áo trên người mình. Trang Nhã Kinh nhìn Cố Triệt, hôn lên vòm ngực trắng kiêu của anh, vừa mơ hồ nói: "Triệt, trời sinh anh chính là màu da này sao?" Cô không thể nào tin được ánh phơi mà roi. Mặc dù có phơi, có thể phơi ra màu sắc này nhưng cũng không thể không mặc gì chạy đi phơi nắng chứ? Bởi vì từ trên xuống dưới trên cơ thể Cố Triệt đều màu da này, cũng không có sai lệch màu một chút nào.

"Hỏi cái này để làm gì?" Cố Triệt nói.

"Em thích màu này."

"Ha ha."

Khác hoàn toàn với Cố Triệt, da Trang Nhã Kinh đặc biệt trắng, có thể nói là da trắng hơn tuyết. Cộng thêm Trang Nhã Kinh còn cố ý chăm sóc da của mình, mặc kệ bộ phận nào, cho nên toàn thân Trang Nhã Kinh đều có một màu giống nhau, không có sai lệch màu.

Trang Nhã Kinh trắng như sữa bò, Cố Triệt lại màu cổ đồng, quần quít lại với nhau, nhìn như không hài hòa, lại hài hòa như vậy.

Vòi nước vẫn đang chảy, Cố Triệt ôm Trang Nhã Kinh muốn một lần. Sau đó, Cố Triệt lại ôm Trang Nhã Kinh vào trong bồn tắm. Xả đầy nước, anh đặt cô vào, anh cũng đi vào.

"Triệt."

"Nhã Nhã, thích anh như vậy sao?" Cố Triệt xoa sữa tắm trên tay, giúp Trang Nhã Kinh tắm.

"Thích." Dè dặt cái gì? Trong từ điển của Trang Nhã Kinh cũng chưa có hai chữ 'dè dặt' này.

"Ha ha."

"Thích anh như vậy không?" Cố Triệt hỏi.

"Thích." Âm thanh Trang Nhã Kinh có chút thay đổi.

"Như vậy thì sao?"

"Triệt, đừng giãy vò em"

"Há? Giãy vò em cái gì?"

"Không cần câu mời em nữa."

"Câu mời em? Em muốn gì? Em phải nói anh mới biết."

"Em Triệt, sao anh trở nên hư hỏng như vậy?"

"Học theo em, không phải em thích sao?" Cố Triệt gọi lên nụ cười thu hút tâm hồn người khác nhìn Trang Nhã Kinh, cô không khỏi đắm chìm trong đó, không muốn ra.

"Thích. Nhưng em không chịu nổi, cho em"

"Cho em cái gì?" Cố Triệt chính là không để cho Trang Nhã Kinh đạt được, vẫn trêu chọc.

"Anh biết mà, Triệt."

"Lần sau sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như vậy." Cố Triệt nói xong thì thỏa mãn yêu cầu của Trang Nhã Kinh.

Đêm đó, khuya lắm rồi hai người mới ngủ.

Ngày hôm sau, Trang Nhã Khanh, Cố Triệt còn có ba sư huynh và một sư tỷ, tất cả cùng ra sân bay.

Hôm nay, Thanh Phong cùng Lưu Vân muốn tới.

Tất cả bọn họ đều ngoan ngoãn chờ ở đó thật sớm, chờ Thanh Phong cùng Lưu Vân đến.

Hết cách rồi, ai bảo Thanh Phong và Lưu Vân là trưởng bối, bọn họ là tiểu bối, dĩ nhiên nên nghênh đón thật sớm chờ.

"Triệt, sao em thấy anh không có chút hồi hộp nào vậy?" Ban đầu lúc cô không biết Cố Triệt chính là vị hôn phu của mình, muốn gặp người lớn thì rất hồi hộp.

"Không có, hồi hộp chứ." Sao không hồi hộp đây? Còn hồi hộp hơn bất cứ lúc nào. Mặc dù có tự tin đối với bản thân, nhưng vẫn có chút lo lắng sư phụ, sư thúc của Nhã Nhã không hài lòng anh.

"Không thấy." Trang Nhã Khanh nói.

"Không có gì lo lắng hết, lão già rất dễ chung sống." Trang Nhã Khanh nói. Đây là lần đầu tiên Trang Nhã Khanh gọi thẳng Thanh Phong là lão già trước mặt Cố Triệt, chính là nói cho Cố Triệt, không cần quá lo lắng lão già Thanh Phong này.

Cố Triệt nghe Trang Nhã Khanh gọi sư phụ mình là lão già thì không có chút nào ngoài ý muốn, có thể ngoan ngoãn luôn gọi sư phụ thì anh mới thấy ngoài ý muốn.

Một nhóm sáu người, trai anh tuấn gái xinh đẹp, tất cả đứng nơi nào thì nơi đó đã trở thành một phong cảnh đẹp trong mắt người khác.

Xung quanh có rất nhiều người nhìn bọn họ bàn luận xôn xao. Có người thì Hạ Tĩnh Thiên, Phá Trần còn có Trang Nhã Khanh, người đứng giữa là Trang Nhã Khanh thì nhiều hơn, còn nổi danh hơn Hạ Tĩnh Thiên nữa. Hết cách rồi, ai bảo sau khi Trang Nhã Khanh đến thành phố A thì xảy ra nhiều chuyện như vậy, không nổi cũng phải nổi. Người sợ nổi danh, heo sợ khỏe, ngay cả đón người ở sân bay, Trang Nhã Khanh còn gặp người muốn chữ ký.

"Chị ký tên cho em?" Trang Nhã Khanh khó tin nhìn cô bé trước mặt. Cô bé này chẳng qua cũng mười lăm mười sáu tuổi, chính là tuổi theo đuổi thần tượng. Nhưng, "Thật xin lỗi, có phải em nhận lầm người hay không? Chị không phải minh tinh đâu." Trang Nhã Khanh nói.

"Em biết rõ, nhưng em lại đặc biệt sùng bái chị. Em thấy chị qua báo chí. Em cảm thấy chị làm việc giỏi giang, lưu loát. Mạnh mẽ cương quyết, ngôn ngữ sắc bén, hơn nữa cũng rất có bản lĩnh, em cũng vậy hy vọng có thể trở thành người phụ nữ mạnh mẽ như chị vậy, chị chính là thần tượng của em. Ký tên cho em đi, em muốn học tập chị." Ánh mắt cô bé lóe sáng lấp lánh, vô cùng sùng bái nhìn Trang Nhã Khanh, vô cùng chân thành.

Trang Nhã Khanh suy nghĩ một chút, hay là ký tên của mình vào.

Sau đó, bắt đầu một người, kế tiếp là vây quanh rất nhiều người tiến lên muốn ký tên. Trang Nhã Khanh bắt đầu đi, ký từng chữ. Ký đến tay của cô cũng đã tê rần.

Rốt cuộc Trang Nhã Khanh cũng cảm nhận được cảm giác một lần làm minh tinh, được người ta ủng hộ, nhưng cũng rất khổ cực.

"Nhã Nhã, cảm giác ký tên tốt chứ?"

"Ồ, cũng không tệ lắm, chỉ là tay có chút tê dại." Trang Nhã Khanh nói.

Tất cả mọi người không nhìn thấy, ở khúc rẽ cách đó không xa, có một người cầm tờ giấy trắng có chữ ký của Trang Nhã Khanh giao cho một người đàn ông. Người đàn ông đó nhìn ba chữ tên Trang Nhã Khanh xinh đẹp không mất khí thế một chút, gọi lên một nụ cười ý vị sâu xa.

Trang Nhã Khanh, rất nhanh thôi chúng ta sẽ gặp mặt lại.

Đoàn người Trang Nhã Khanh vẫn luôn chờ ở đó, trong khi Trang Nhã Khanh còn ký tên, thời gian hai giờ trôi qua, người muốn đón còn chưa đến.

"Cuối cùng có phải lão già đến chuyến bay này không? Ông ấy sẽ không nhớ sai thời gian chứ?" Trang Nhã Khanh khẽ nhún mày nói.

"Cũng sẽ không đâu." Phá Thương trả lời.

"Có phải lão già đã già nên hồ đồ rồi hay không, thời gian cũng không phân biệt rõ ràng, nhằm chuyến bay." Trang Nhã Khanh nóng nảy nắm tay Cố Triệt.

Cố Triệt thì nắm chặt lại tay Trang Nhã Khanh, an ủi cô.

Mặc dù thoát nhìn bộ dạng Trang Nhã Khanh rất không bình tĩnh, hơn nữa còn oán trách Thanh Phong, nhưng Cố Triệt hiểu, Trang Nhã Khanh đang lo lắng, vô cùng lo lắng bọn Thanh Phong xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Cho nên nói như vậy, là muốn an ủi chính cô là không có chuyện gì, nhưng có đúng là Thanh Phong quên mất thời gian

Nha đầu Nhã Nhã này nói năng chua ngoa nhưng trong lòng như đậu hũ.

Tối hôm qua gặp phải bốn tên kia cũng đã nhìn thấu phẩm chất của Nhã Nhã rồi.

"Không biết, cũng chờ hai giờ rồi, chỉ là dù sư phụ không ngồi chuyến bay này, nhưng chuyến bay cũng có thể đến rồi." Hình như cũng không nghe thấy tin máy bay hạ xuống.

Lúc này, phát thanh ở đại sảnh truyền đến một tin tức như thế này: "Chuyến bay XXX — XXX mười giờ gặp khí lưu cực mạnh ở trên đường, máy bay rơi xuống. Trên cabin là không có khả năng sống sót."

Trong nháy mắt, người ở sân bay chờ đón người thân mình, bạn bè, người yêu vừa lúc ngồi chuyến bay này cũng ồ khóc thất thanh. Lây cho rất nhiều người khác.

Chuyến bay XXX – XXX mười giờ, không phải là của Thanh Phong sao?

Nghe thế, Trang Nhã Khinh liền xui xẻo, nếu không phải Cố Triệt kịp thời ôm lấy Trang Nhã Khinh, rất có thể cô đã ngồi luôn xuống đất rồi.

"Nhã Nhã, em không sao chứ?" Cố Triệt lo lắng hỏi.

Vốn là đang lo lắng cho bọn Thanh Phong, nhìn thấy Trang Nhã Khinh như vậy thì bọn Phá Thương cũng tới hỏi thăm Trang Nhã Khinh xảy ra chuyện gì.

"Không có việc gì, em nghĩ nhất định là lão già ngu quên, cho nên không có đi chuyến bay này." Trang Nhã Khinh nói, sau đó thẳng người lên, kéo tay Cố Triệt, cười cười với mọi người đang quan tâm cô. "Chúng ta đi thôi. Không sao." Sức lực Trang Nhã Khinh trở nên rất lớn, kéo Cố Triệt đi ra ngoài.

Đám người Hạ Tĩnh Thiên ngơ ngác nhìn nhau, suy nghĩ một chút, vẫn đi theo Trang Nhã Khinh.

"Nhã Nhã, không muốn cười cũng không cần cười." Cố Triệt không đành lòng nhìn bộ dạng Trang Nhã Khinh gượng cười.

"Ai nói là em không muốn cười, em đặc biệt muốn cười. Đây chính là lão già đang nói giỡn với em, sao em không cười được?" Trang Nhã Khinh nói, chột cật tiếng cười to. Cười cười, Trang Nhã Khinh lại khóc, nước mắt chảy ra theo khóe mắt.

Thẩm Tuyết nhìn thấy bộ dáng của Trang Nhã Khinh, cũng khóc.

Hạ Tĩnh Thiên, Phá Thương, Phá Trần nhìn thấy, trong lòng cũng khó chịu kỳ lạ, nhưng bọn họ là đàn ông, cho nên cũng không khóc.

Cố Triệt cũng không có quá nhiều tình cảm đối với Thanh Phong, nhưng nghe Trang Nhã Khinh nói qua rất nhiều, cũng biết Thanh Phong đối với Trang Nhã Khinh là một ý nghĩa tồn tại đặc biệt. Mặc dù cho tới bây giờ Trang Nhã Khinh cũng không có lễ phép với Thanh Phong, không xem Thanh Phong là sư phụ, không có dáng vẻ tôn kính Thanh Phong nhưng Cố Triệt hiểu đây là một biểu hiện thân thiết của Trang Nhã Khinh.

Hơn nữa, anh cũng biết ơn Thanh Phong có thể đối xử với Nhã Nhã như thế, để Nhã Nhã có một tuổi thơ vui vẻ. Để Nhã Nhã quên mất đau buồn kiếp trước, quên mất ký ức không vui kiếp trước.

Không ngờ. Cố Triệt ôm Trang Nhã Khinh vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng cô, đây là ngôn ngữ không tiếng động an ủi Trang Nhã Khinh.

Đúng lúc đó, có một người xuất hiện.

Thanh Phong!

Thanh Phong vẫn giống như trước, ăn mặc rất thời thượng, chỉ là chẳng ra cái gì cả. Cộng thêm Thanh Phong vốn đã là người năm sáu chục tuổi, ăn mặc như thế thì thật là không khỏi có chút khôi hài.

Trang Nhã Khinh yên lặng nhìn Thanh Phong, một câu nói cũng không nói.

"Nha đầu, mấy tháng cũng chưa gặp mặt sư phụ, chính là phản ứng này sao?" Thanh Phong nói.

Trang Nhã Khinh vẫn không nói lời nào yên lặng nhìn Thanh Phong.

Lưu Vân cũng ở bên cạnh, có chút lo lắng. Đã sớm nói Thanh Phong đừng đùa, nhưng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Phản ứng của Nhã Nhã, chính bà cũng có thể hiểu.

Bọn Phá Thương, Thẩm Tuyết cũng giống như vậy. Chỉ là không phải lo lắng Trang Nhã Khinh, mà là lo lắng cho Thanh Phong.

"Nói, chuyện gì đã xảy ra?" Trang Nhã Khinh trầm thấp nói.

Thanh Phong biết Trang Nhã Khinh nói gì, chính ông cũng không có nghĩ đến là ông chỉ đùa một chút mà có thể gặp phải chuyện như vậy.

"Hắc hắc." Cười gượng hai tiếng, Thanh Phong nhìn về mặt Trang Nhã Khinh một chút, hình như thật sự rất nghiêm túc, chuyện lớn phức tạp rồi. "Nha đầu, ta muốn đùa chút thôi. Ta ngồi chuyến bay mười hai giờ, sau đó, nói cho con biết là mười giờ, chính là muốn trêu chọc con, để cho con chờ ta ở sân bay thêm hai giờ" Thanh Phong nói xong cúi đầu, chính ông cũng hiểu rõ có chuyện lớn phát sinh. Làm sao ông biết tùy tiện nói giỡn thì gặp phải tai nạn máy bay chứ?

"Giờn rất vui sao?" Trang Nhã Khanh nói.

Thanh Phong ngẩng đầu nhìn nước mắt ở khóe mắt Trang Nhã Khanh, xong rồi, xong rồi, bây giờ làm thế nào dụ dỗ tiểu tử tông này đây. Ông chỉ đùa giỡn một chút thôi, ời, làm sao bây giờ? Lulu Vân nhìn hai người giằng co, tới xoa dịu: "Nhã Nhã, đừng tức giận với sư phụ con. Ông ấy chỉ đùa một chút, muốn trút hết bất mãn vì con không gọi điện thoại về nhà mà thôi, đừng nóng giận." Lulu Vân cũng không muốn nhìn bộ dáng hai người thế này. Bà cũng có trách nhiệm, biết Thanh Phong có thể làm như vậy mà bà cũng không ngăn cản.

"Đúng vậy Nhã Nhã, sư phụ cũng không phải cố ý." Ai biết sẽ xảy ra chuyện như vậy chứ?

Bọn họ đều cho rằng Thanh Phong đi chuyến bay đó nên đều cho rằng Thanh Phong đã gặp nạn.

"Nhã Nhã, ngoan, không có việc gì là tốt rồi, không phải sao?" Bây giờ Cố Triệt nhìn không nổi nữa rồi.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú vào vẻ mặt của Trang Nhã Khanh, chỉ sợ bỏ lỡ một chút gì đó. Bởi vì Thanh Phong mà lo lắng.

Bọn họ biết tính tình Trang Nhã Khanh, nói không chừng lần này phải hai tháng không để ý đến Thanh Phong nữa. Lớn như vậy còn đùa giỡn, cũng không phải dễ dàng được chấp nhận như vậy.

Về mặt Trang Nhã Khanh không thay đổi nhìn ánh mắt lo lắng của mọi người xung quanh đang nhìn cô, chờ cô trả lời, chợt thổi phồng một tiếng, Trang Nhã Khanh liền cười, "Như thế nào, đã lừa được mọi người chưa? Cùng con đùa sao." Trang Nhã Khanh nói.

"Không phải, Nhã Nhã, con (em) trêu chọc chúng ta?" Mọi người cùng kêu lên, trăm miệng một lời, vô cùng ăn ý.

Thanh Phong cũng thế, vốn cho là Trang Nhã Khanh giận thật, trái tim nhỏ của ông vẫn treo lên không dám buông xuống.

"Nha đầu, con vừa trêu chọc ta sao?" Thanh Phong khó tin nói. "Sao khả năng diễn xuất của con trở nên tốt hơn trước như vậy?"

"Lão già, muốn chinh con là không đúng? Cũng không nghĩ xem con là ai, sao dễ dàng bị người lừa vậy chưa?" Trang Nhã Khanh đắc ý nói, sau đó giải thích với mọi người: "Không phải em đã sớm nói, nhất định lão già muộn giờ hoặc là chuyện khác làm chậm trễ sao? Em không có lừa mọi người."

"Nhã Nhã, ngay cả anh mà em cũng lừa nữa." Cố Triệt nói

Có một bà xã thông minh, là phúc hay họa? Chỉ là phúc họa đều là của anh, anh đều thích.

"Hắc hắc. Đã sớm biết ông ấy không có việc gì. Em lại nghĩ, nếu thật sự lão già ngủ quên mất thì khác, khẳng định chậm nhất là lúc tỉnh cũng sẽ gọi điện thoại tới, nhưng không có. Em liền hoài nghi là lão già cố ý. Cũng liền đoán được lão già này có ý nghĩ xấu xa. Hơn nữa, bây giờ em đã có thể biết trước một chút chuyện rồi, nhưng em cũng không biết trước sẽ có tai nạn máy bay, tim cũng không bị ép, cũng biết lão già không có việc gì. Vì vậy nên tương kế tựu kế." Đúng, lần đó sau khi cô dự cảm được sóng thần, dự cảm được Cố Triệt gặp chuyện không may, trở về cô đã nghiên cứu Huyền Nhan, trên cơ bản có thể nắm trong tay một chút năng lực biết trước. Hơn nữa, một khi có chuyện, cô hoàn toàn có thể cảm ứng được, chỉ cần chuyện có liên quan tới cô hoặc người cô quan tâm, người có liên quan tới cô.

Thật ra thì lần trước lúc nhảy Bungee, trước khi nhảy xuống thì cô đã đã sớm chuẩn bị tâm tư sẽ xảy ra chuyện. Nhưng cô muốn lấy được mục đích, muốn bắt được người phía sau, cho nên cũng tương kế tựu kế một chút mà thôi.

"Nha đầu thúì, lão già bị con hù sợ." Thanh Phong nói.

"Hừ, ai cho người muốn lừa con trước." Trang Nhã Khanh hùng hống. Đúng rồi, nếu không phải là Thanh Phong ông muốn lừa Trang Nhã Khanh thì sao Trang Nhã Khanh có thể có cơ hội tương kế tựu kế? Tất cả đều là Thanh Phong tự đưa tới, trách được ai?

"Được rồi, chúng ta đi ăn cơm, đói muốn chết rồi. Hôm nay đi ra ngoài ăn, trễ như thế này mà trở về thì lười phải làm." Hạ Tĩnh Thiên đề nghị.

"Không được, ta không muốn ăn đồ bên ngoài không tốt cho sức khỏe, ta muốn ăn món do nha đầu tự làm." Thanh Phong ồ ồ.

Sau đó, Trang Nhã Khanh không dấu vết liếc Thanh Phong một cái, Thanh Phong tự giác ngậm miệng lại. Người xung quanh thấy đều cảm thấy buồn cười.

Nơi nào có chuyện sư phụ bị chính đồ đệ của mình bắt nạt gắt gao như vậy? Chỉ một ánh mắt của đồ đệ cũng không dám nói chuyện nữa? Ha ha, Trang Nhã Khanh và Thanh Phong chính là như vậy.

Vì vậy, cuối cùng vẫn ăn ở bên ngoài.

Nói thế nào cũng không thể đến chỗ kém cỏi được, vẫn đến khách sạn nổi tiếng, đầu bếp cũng là đầu bếp cao cấp, cho nên, Thanh Phong cũng không lộ ra vẻ mặt uất ức kìm nén nữa, nói thế nào cũng ăn ngon hơn là nữ đầu bếp của Lăng Thiên Môn làm cho.

Lúc đang dùng cơm, Trang Nhã Khanh nhận được một cú điện thoại lạ. Cũng không biết là người nào? Trang Nhã Khanh nhận điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Thích tư thế nào, một đêm mấy lần?

"A lô, anh là?"

"Ha ha, tôi là Trì Hưởng Ngự. Tôi nói trở về nước mời em ăn cơm, tối hôm nay có rảnh không?" Ở đầu điện thoại bên kia Trì Hưởng Ngự nâng lên một nụ cười lười biếng cực kỳ quyến rũ. Tin tưởng chính là nụ cười này của anh cũng có thể làm rất nhiều phụ nữ người sau ngã lên người trước, ngã cũng không thành vấn đề. Mặc dù, bây giờ chỉ mình anh trong phòng.

Trì Hưởng Ngự nhìn phố xá phồn hoa phía dưới, ngựa xe như nước.

Trang Nhã Khinh tìm kiếm một người đàn ông tên là Trì Hưởng Ngự ở trong đầu. "Ồ, là anh sao. Tôi nói rồi anh mời khách làm chi, chiếc xe kia cho ai không được?" Trang Nhã Khinh khách khí nói. Đối với Trì Hưởng Ngự, tuy nói không phải đặc biệt có hảo cảm, nhưng vẫn không tính là quá đáng ghét. Chỉ là, Trang Nhã Khinh không giống mất hứng Cố Triệt. Bất cứ ai cũng không hy vọng người phụ nữ của mình dây dưa không rõ cùng người đàn ông khác, trừ khi vốn là người thân hoặc là bạn bè.

"Đây chính là không nể mặt tôi đúng không? Chỉ một bữa cơm tối mà thôi, không mất bao nhiêu thời gian của em." Trì Hưởng Ngự nheo nheo mắt. Trang Nhã Khinh, tôi có hứng thú với em rất sâu, tại sao có thể dễ dàng để em thoát khỏi tôi như vậy?

Cố Triệt phải không? Ha ha. Coi như anh là vua trong giới quân nhân thì như thế nào?

Cố Triệt nhìn về mặt Trang Nhã Khinh rất là khó xử, không khỏi nhú mày một cái: "Nhã Nhã, ai gọi điện thoại thế?"

"Trì Hưởng Ngự, chính là người lần trước em tặng xe cho anh ấy, tối nay nói muốn mời em ăn cơm tối." Trang Nhã Khinh không chút do dự nói toàn bộ cho Cố Triệt, hơn nữa cũng không che điện thoại di động lại, cũng để Trì Hưởng Ngự bên kia nghe được Trang Nhã Khinh nói.

Cô gái này quá minh bạch rõ ràng nhỉ? Gì cũng nói cho Cố Triệt? Tôi cũng không tin em thật sự có thể nói cho Cố Triệt mọi chuyện? Một tay Trì Hưởng Ngự cầm điện thoại di động, một tay cầm ly cao cổ xinh đẹp, bên trong còn chứa đầy rượu đỏ mê người.

"Tôi nói rồi, không cần trả ơn gì, anh đừng gọi điện thoại tới nữa." Trang Nhã Khinh cúp điện thoại.

Lần đầu tiên Trì Hưởng Ngự kinh ngạc, lúc nào thì mình bị người khác cúp điện thoại? Vẫn là lần đầu tiên, Trang Nhã Khinh, cô gái này quá không cho anh mặt mũi. Không nể mặt lời anh nói, hậu quả nhưng có chút nghiêm trọng đấy. Trì Hưởng Ngự giận quá hóa cười, ánh mắt lại có chút trở nên lo lắng.

Sau khi cúp điện thoại, Trang Nhã Khinh làm như cũng không có một cuộc điện thoại nào gọi tới, vẫn ăn ngon lành.

Die nda nl equ y do n <3 <3 <3 [becuacon]

Thanh Phong ăn ngon, thêm ăn, nhưng vẫn vừa ăn vừa quan sát Cố Triệt. Dù sao cũng là vị hôn phu của đồ đệ ông thương yêu nhất, sau này lại phải gả cho anh, không kiểm tra kĩ một chút thì sao có thể được.

Chỉ là một bữa cơm này, Thanh Phong càng lúc càng hài lòng đối với Cố Triệt.

Không nói đến phương diện tướng mạo, khí thế lần đầu gặp gỡ, chính là cách cư xử, nói năng sau này cũng không phải người bình thường có thể làm được. Lịch sự lễ độ, có lễ nghi có khí tiết, hào phóng lại không lộ vẻ vồn vã, hướng chi cũng có thể nhìn thấy ánh mắt của Cố Triệt nhìn nha đầu, đó là ánh mắt dịu dàng, yêu nha đầu sâu đậm, ừ, đối với nha đầu cũng tốt, là một người đàn ông tốt đáng giá để gả.

Lưu Vân cũng thế.

Mặc dù nói Trang Nhã Khinh chỉ là đồ đệ, nhưng cũng đồ đệ thân truyền của bà, đệ tử thân truyền duy nhất, cuộc sống hay tình cảm bà đều muốn quan tâm. Tương lai Nhã Nhã có hạnh phúc hay không, nhất định bà phải biết. Chỉ là, xem ra tương lai Nhã Nhã không cần bà lo lắng quá nhiều.

Chuyện duy nhất cần lo lắng hiện tại chính là người nhà Cố Triệt có phải cũng tốt như vậy hay không. Nếu như cũng dễ sống chung mà nói thì có thể yên tâm gả Nhã Nhã. Ăn cơm xong, Hạ Tĩnh Thiên đã sắp xếp xong phòng nghỉ cho Thanh Phong và Lưu Vân.

Mặc dù thứ khác thì Hạ Tĩnh Thiên không có, tiền không phải đặc biệt nhiều, nhưng vẫn đủ. Không thể nào để sư phụ và sư thúc tới mà chỗ ở cũng không có, toàn bộ tầng ba của biệt thự, phòng không nhiều lắm nhưng cũng đủ ở.

Về phần Cố Triệt, chính là không muốn quá phiền phức phải thu dọn nhà lần nữa, Cố Triệt cũng sẽ không thường trú, sắp xếp nhà cửa cũng có chút phiền toái. Dù sao cũng không có mời người giúp việc, còn phải tự mình dọn dẹp.

Không ngờ một suy nghĩ lười biếng mà để Cố Triệt bò lên giường tiểu sư muội, thật là tính sai, tính sai.

Thanh Phong nhìn phòng của ông, vẫn gật đầu. "Không tệ, không tệ, xem ra các con ở bên ngoài vẫn tốt đấy." Nhưng tốt hơn nhiều so với căn lều rách nát của ông.

Căn lều rách nát? Những căn phòng cổ kính ở Lăng Thiên Môn, thực ra có rất nhiều người cầu cũng không được, đều ước ao, thèm muốn còn không có được.

Thu xếp xong rồi, một ngày mệt nhọc, tinh thần Thanh Phong vẫn phấn chấn, nhưng Lư Vân giống như đã đi nhiều nên sau khi thu dọn xong phòng ốc thì ngã xuống giường ngủ say.

Mặc dù Lư Vân đã là người hơn ba mươi sắp bốn mươi rồi, xem ra mặc dù không trẻ tuổi, nhưng quả thật là cực phẩm trong giới phụ nữ. Nếu như nói Trang Nhã Khinh là hoa hồng có gai thì có thể nói Lư Vân là hoa anh túc, làm cho người ta trốn không thoát cảm không xong.

Ngay cả lúc ngủ, cả người Lư Vân cũng tản mát ra thần thái quyến rũ, cũng đủ khiến đàn ông chảy máu mũi.

Trong lúc đó Lư Vân mặc cái áo bó sát người hở lưng trần nóng bỏng, bên dưới chính là một cái quần cực ngắn siêu nóng bỏng, nếu như góc độ thích hợp, vẫn có thể thấy quần lót ren màu đen bên trong của Lư Vân.

Tóc Lư Vân là gọn thật to tự nhiên, tính chất tóc tốt vô cùng, vô cùng mềm mại. Bao nhiêu cô gái cho dù ép tóc của mình ở tiệm làm tóc như thế nào thì cũng không được hiệu quả như Lư Vân.

Lư Vân rất không có hình tượng nằm sấp trên giường lớn, bờ mông ngạo nghễ ưỡn lên thành một đường cong mê người.

"Sư thúc, người không nên như vậy, ở đây không có đàn ông." Trang Nhã Khinh nhìn cũng cảm thấy máu nóng sục sôi.

Không biết lúc trước người theo đuổi sư thúc cuối cùng là bao nhiêu, Trang Nhã Khinh chắc chắn sẽ không ít hơn những người đàn ông bên cạnh cô, cũng sẽ không kém hơn bọn họ. Nhưng Trang Nhã Khinh tuyệt đối không ngờ rằng, người đàn ông từng theo đuổi Lư Vân lại là người mà cô không tưởng tượng được, nhân vật đứng đầu trên thế giới.

"Sư thúc con năm nữ đều xoi." Lư Vân nhắm chặt hai mắt, nhưng cũng chưa ngủ, trả lời Trang Nhã Khinh rõ ràng, không hề có một chút đáng vẻ mơ hồ nào, chỉ là lười biếng hết mức so với bình thường mà thôi.

"Đúng vậy, sư thúc, người thật là rất lợi hại." Trang Nhã Khinh hòa theo, sau đó nhìn hơn phân nửa giường trống bên cạnh một chút, cô cũng nhảy tới nằm ở bên cạnh Lư Vân.

Thật lâu không gặp sư thúc rồi.

"Nha đầu, không phải sư thúc nói con đầu, con thật sự chính là thấy sắc quên sư thúc mà, sau khi đi cũng không nhớ đến sư thúc chút nào sao?" Lư Vân ghen tị nói.

"Sư thúc, con không có." Trang Nhã Khinh có thể nói có sao? Khẳng định không thể nói.

Lư Vân cũng không vạch trần Trang Nhã Khinh, hừ lạnh một tiếng: "Vốn đã sớm nghĩ ra rồi, nhưng nếu như con không có mời chúng ta, không mời mà tới, sư thúc con không có da mặt dày như thế." Bà đã sớm muốn tới rồi. Kể từ sau chuyện năm đó, mình cũng trở lại Lăng Thiên Môn, không đi ra nữa. Tính toán thời gian, cũng có khoảng hai mươi năm rồi nhỉ? Cũng là lúc ra xem một chút. Xem bọn họ có mạnh khỏe hay không.

"Sư thúc, bất cứ lúc nào người muốn tới đều có thể tới hết." Nói chưa dứt lời, vừa nói thì Trang Nhã Khinh vẫn có chút cảm giác tội lỗi.

Lư Vân biết suy nghĩ của Trang Nhã Khinh, vốn cũng không thật sự trách móc Trang Nhã Khinh. Vừa ra tới, chuyện phải bận rộn sẽ rất nhiều, đây cũng là chuyện tự nhiên. "Được rồi, giả bộ đáng thương. Cậu ấy là người đàn ông như thế nào? Trên giường vẫn được chứ?" Lư Vân trịnh trọng hỏi Trang Nhã Khinh, vẻ mặt giống như hỏi xem thời tiết hôm nay như thế nào. Ai có thể nghĩ đến, bà bật thốt ra chính là một chủ đề bá đạo như vậy.

"Dạ, được." Trang Nhã Khinh đối mặt với Lư Vân về những chuyện này hoàn toàn như không ở Trung Quốc, vẻ mặt tuyệt không kém Lư Vân, vẫn không trông thấy vẻ mặt khó xử một chút nào.

Trước mặt Lư Vân thì có gì xấu hổ.

Nếu mị thuật trên người cô đều do sư thúc dạy, vậy những chuyện đó tất nhiên vẫn thường nói. Sư thúc còn đặc biệt dùng một khoảng thời gian để dạy cô chuyện giữa nam với nữ. Trong đó, còn bao gồm người đàn ông thích tư thế gì, thích mùi vị gì, thích nói chuyện gì ở trên giường, còn nói cái gì là không thể tin, làm sao mà nhìn một cái là biết một người đàn ông có được hay không, làm sao mới có thể khơi lên thú tính của đàn ông tốt hơn, những thứ này, sư thúc cũng đã dạy cô toàn bộ.

Nếu không phải là sư thúc dạy, dù là trước kia cô đã kết hôn cũng không thể đạt được đáng vẻ hiện tại. Dù sao, lúc trước kia Trang Nhã Khinh vẫn rất bảo thủ. Một vài lời nói to gan dù cho Mạnh Thiệu Phong hướng dẫn cô nói thế nào thì cô cũng không thể mở miệng, cảm giác đó là chuyện vô cùng mất mặt, sẽ tổn hại kiêu ngạo từ trước của cô. Hiện tại cô không cho rằng như vậy nữa, ít nhất ở trước mặt Cố Triệt.

Trang Nhã Khinh đã được Lư Vân dạy, cùng với cô tự thân thể nghiệm, cảm thấy những chuyện này căn bản không có gì mà không được. Không phải đã nói đó sao, phụ nữ có khả năng làm vui vẻ sao? Cô vì người yêu mà làm những thứ này thì có vấn đề gì? Chỉ cần Cố Triệt thích.

"Một đêm làm tới đa mấy lần?" Luru Vân bàn luận vấn đề này, không để ý tới việc nghỉ ngơi, tinh thần phấn chấn.

Luru Vân ơi Luru Vân, hai mươi năm không có đàn ông rồi.

"Hình như là bốn lần." Trang Nhã Khanh nói. Thật ra thì đàn ông có thể làm cả đêm thật sự không tồn tại trên thế giới. Cô tin tưởng Cố Triệt được, nhưng hai lần, lần đầu tiên Cố Triệt suy nghĩ cô là lần đầu tiên, cho nên buông tha cho cô. Tối hôm qua, không thể quá muộn, còn có chuyện chính phải làm. Bốn lần là quá nhiều rồi.

Tối hôm qua bọn họ tắm làm một lần, chuyển qua bồn tắm làm một lần, sau đó chuyển địa điểm, cuối cùng liên tục chiến đấu ở các chiến trường đến trên giường, muộn rồi, phải trời hừng sáng mới ngừng lại ngủ.

"Ừ, lợi hại. Quá nhiều cũng không tốt, cơ thể không chịu nổi. Cậu ấy thích tư thế gì?" Luru Vân hứng thú đặt câu hỏi.

Tất cả hứng thú của bà đều rơi vào sinh hoạt của Trang Nhã Khanh.

"Chính là con ở trên, thời gian bên của anh ấy khá dài, cảm giác cũng càng thêm hưng phấn." Trang Nhã Khanh suy nghĩ một chút rồi đáp lại.

Hai người phụ nữ, tại sao có thể không e dè nói vấn đề này đây. Đặc biệt là Trang Nhã Khanh, nam chính trong chủ đề là của người đàn ông của cô, nữ chính là cô, lại không xấu hổ, haizz.

Cố Triệt ở phía dưới thì bị Thanh Phong lôi kéo muốn thi tài. Mặc dù ông biết thân phận của anh, cũng hiểu Cố Triệt anh có thể làm đến vị trí cao như vậy, dĩ nhiên bản lĩnh cũng không tệ. Nhưng vẫn muốn thử bản lĩnh anh một chút, phải biết rằng nếu như ngay cả ông mà Cố Triệt cũng đánh không lại, chẳng lẽ sau này gặp nguy hiểm còn phải đề độ của ông bảo vệ anh sao?

Thanh Phong đang lôi kéo Cố Triệt muốn tranh tài, anh thì luôn cảm thấy lỗi tai mình vô cùng nóng, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nếu anh biết, trên lầu có hai người phụ nữ đang bàn luận về anh, hơn nữa còn nói chủ đề như thế, không biết Cố Triệt sẽ làm như thế nào đây? Trực tiếp kéo Trang Nhã Khanh về phòng đại chiến 300 hiệp trừng phạt Trang Nhã Khanh bói chuyện riêng của hai người ra ngoài, hay là im lặng không lên tiếng, chờ lần sau trừng phạt cô luôn. Bốn lần? Không đủ có thể nhiều thêm mấy lần.

Nhưng Cố Triệt không biết. Mặc dù thấy kỳ lạ vì lỗi tai nóng lên, nhưng cho là hiện tượng sinh lý bình thường mà thôi.

"Tiểu tử, có tới hay không?" Thanh Phong hỏi.

"Vậy con đắc tội ạ." Cố Triệt đồng ý. Anh biết, nếu anh không đồng ý, Thanh Phong sẽ không yên tâm giao Nhã Nhã cho anh. Biết là muốn thăm dò năng lực của anh. Cũng tốt, dù sao chính anh cũng không có rèn luyện rất lâu rồi, thuận tiện xem xem bản lĩnh của mình có giảm hay không.

Rất nhanh thì hai người đã tranh tài.

Phá Thương, Hạ Tĩnh Thiên, Phá Trần còn có Thẩm Tuyết đều ở bên cạnh quan sát.

Trận đấu giữa những cao thủ là vô cùng đặc sắc, tại sao bọn họ có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được? Cũng thuận tiện xem xem sự phụ có giấu giếm, có chiêu gì hay mà chưa dạy cho bọn họ hay không.

Mặc dù Thẩm Tuyết không biết, nhưng nhìn vẫn hơi thích. Huống chi cô vẫn muốn biết rốt cuộc vị hôn phu của Nhã Nhã như thế nào.

Luru Vân nghe thấy tiếng động phía dưới, nở một nụ cười có thâm ý sâu xa với Trang Nhã Khanh: "Bọn họ đánh nhau. Con đoán là Thanh Phong thắng hay là chồng của con sẽ thắng?"

Trang Nhã Khanh nhìn cũng không đi nhìn một cái, vô cùng tin tưởng đối với Cố Triệt, nói: "Đương nhiên là chồng con rồi."

"Có lòng tin với cậu ấy như vậy sao?"

"Đúng vậy. Người đàn ông của con có thể kém sao?" Trang Nhã Khanh từng thấy Cố Triệt động thủ hai lần. Lần đầu tiên là độ sức cùng bầy cá mập ở dưới nước. Chỉ là tình huống khi đó tương đối nguy hiểm và cấp bách, cậu cũng không ý nghĩ nhìn anh biểu diễn. Nhưng vẫn biết rõ trình độ năng lực của anh. Lần thứ hai chính là đối phó mấy tên đàn ông cận kề kia. Chỉ là những tên đàn ông cận kề kia quá mềm nhũn. Căn bản không thấy được khả năng của anh. Cô tin tưởng, đánh bại những tên đàn ông cận kề kia, Cố Triệt chưa dùng tới một phần mười bản lĩnh của anh. Hai ba cái liền quật ngã.

Mặc dù như vậy, Trang Nhã Khanh vẫn tràn đầy lòng tin với Cố Triệt.

"Ha ha. Ngược lại, thật ra ta cảm thấy tương đối hứng thú." Luru Vân đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Biệt thự nhà họ Hạ không lớn, nhưng quả thật xung quanh đặc biệt rộng rãi. Vốn tọa lạc trên một mặt lưng chừng núi, bốn phía cũng chưa có những căn nhà khác, cho nên cả sườn núi coi như đều của bọn họ. Cho nên, trừ căn biệt thự riêng này, Hạ Tĩnh Thiên không ngại lãng phí xây dựng vườn hoa nhỏ, hồ bơi, bãi đậu xe còn có sân luyện tập ở phía dưới.

Hạ Tĩnh Thiên sợ thân thủ của mình giảm sút, có lúc sẽ tới sân luyện tập để luyện thân thủ một chút. Bên trong có đủ bao cát, các loại súng, các loại dụng

cụ, thứ gì cần có đều có.

Chủ yếu nhất là còn có sân bãi.

Đây rất giống cuộc quyết đấu ở cổ đại, lúc này lại Hạ Tĩnh Thiên còn muốn bày đủ các loại đại đao, kiếm... vũ khí sử dụng ở cổ đại. Không biết là Hạ Tĩnh Thiên rảnh rồi đến mức nhàm chán làm những vở kịch ác hay là gì. Bây giờ còn dùng những thứ đồ này? Cảm lên không thuận tiện không nói, cũng không có sung dễ dàng dùng.

Hai người bắt đầu vẫn là tay không.

Sau đó, Thanh Phong dần dần yếu thế. Bị Cố Triệt luyện luận bức lui lại, đẩy tới một hàng vũ khí lạnh lẽo bên cạnh. Thanh Phong nhìn một chút, tiện tay cầm một thanh đại đao.

Hiện tại không tin Cố Triệt vẫn được. Dù Cố Triệt thật sự cũng cầm vũ khí cũng không được. Dù sao thì Lăng Thiên Môn bọn họ sử dụng môn võ cổ đại tinh túy nhất, sử dụng vũ khí, mặc dù dần dần bị loại bỏ vì sự phát triển của thời đại nhưng Lăng Thiên Môn vẫn duy trì. Cho nên Thanh Phong mới nắm chặt như vậy, dù sao sẽ dùng điều này người, trên căn bản không tìm ra được rồi.

Thấy Thanh Phong rút đại đao, mọi người quan sát cũng không khỏi lộ ra ánh mắt khinh thường

Thanh Phong có chết cũng không chịu thừa nhận ông rất hèn hạ: "Bình bát yếm trà." Thanh Phong giải thích như vậy. Mặc dù là tùy tiện tranh tài một chút, nhưng có thể thắng thì thật là tốt. Giống như là đánh giấc, không cần biết dùng được phương pháp gì, chỉ cần mình thắng, chính là anh hùng, sẽ không bị người khác nói gì, dĩ nhiên trừ người phe địch.

*Bình bát yếm trà: chiến đấu bất chấp thủ đoạn, chỉ cần kết quả

Cố Triệt cũng không có quá nhiều suy nghĩ, thấy Thanh Phong cũng cầm vũ khí, anh cũng cầm một món vũ khí. Đó chính là thương. Không phải súng bắn đạn hiện đại, mà là cổ đại, phía dưới là một cọc gỗ, phía trên đầu thương bén nhọn... (Thương là một loại vũ khí phổ biến thời cổ đại ở Trung Quốc. Chữ tiếng Trung của từ 'thương' và từ 'súng' giống nhau.)

Thanh Phong nhìn thấy thì không khỏi cười Cố Triệt ngu ngốc ở trong lòng, cho dù là Cố Triệt tùy tiện cầm một thanh kiếm hay là gì thì cũng tốt hơn thương. Thương, đó là một trong những vũ khí đứng đầu trong các loại vũ khí, giống roi da vậy. Nếu như không phải vô cùng thuần熟, trên căn bản cũng không có nhiều tác dụng lớn, ngược lại sẽ trở ngại làm mấy động tác chậm lại mà thôi.

Nhưng sau đó, Thanh Phong liền không cười được.

Die nda nl equ ydo n <3 <3 <3 [becuacon]

Ai có thể nói cho ông biết, tại sao Cố Triệt dùng thương tốt như vậy.

Mỗi một động tác đều lưu loát, như nước chảy mây trôi.

Cố Triệt múa cây thương dài trong tay của anh, liên tục ép Thanh Phong lùi, cuối cùng đẩy đại đao trong tay ông, chìa đầu thương lên ngực Thanh Phong.

"Sao cậu biết sử dụng thương dài?" Thanh Phong cảm giác không thể tin được. Vốn cho là ông thắng chắc, kết quả thua nát bét. Lúc này vẫn là đang ở trước mặt đồ đệ mình mà mất hết cả mặt mày. Nhưng mất thể diện cũng không sao, ít nhất ông đã xác định được, người đàn ông này đáng để dựa vào, mới có thể bảo vệ đồ đệ bảo bối của ông thật tốt.

Gian lận còn có một nguyên nhân khác, cũng là lo lắng Cố Triệt quá cứng nhắc, người gian lận sẽ không biết tại sao lại thất bại. Nếu thật sự là như vậy mà nói thì còn phải tự dạy dỗ.

"Đừng quên, trừ Lăng Thiên Môn, nhà họ Cố của con cũng vẫn lưu truyền xuống cho mọi người. Bản lĩnh của đời trước, đời sau cũng không thể quên mất như vậy, cho nên, mỗi một thế hệ đều phải học tập, cất giữ những tinh túy của đời trước." Cố Triệt thu hồi thương dài.

Anh nói là thật. Mặc dù thời đại bây giờ đã phát triển, những vũ khí lạnh lẽo này đã từ từ bị vứt bỏ, có sung rồi, trên căn bản là cũng không có ai học cách sử dụng vũ khí lạnh này. Nhưng bọn họ không biết. Lúc nào thì anh bắt đầu học cách sử dụng đại đao, thương dài còn có kiếm nữa? Khi đó lúc bị buộc học những thứ này, anh chỉ mới bảy tuổi thôi. Bây giờ nghĩ lại cũng không thấy khổ cực nữa rồi, ít nhất tất cả cực khổ đều đáng giá. Bởi vì hiện tại anh đã có đủ lòng tin để bảo vệ người mình yêu.

"Xem ra, hình như người đàn ông này rất khá." Đầu ngón tay Lưu Vân thon dài sơn màu đỏ nhẹ nhàng lướt qua môi của bà.

"Cái gì gọi là hình như? Đó là chắc chắn có được hay không?" Trang Nhã Khinh cũng không che giấu tình cảm đối với Cố Triệt của cô chút nào. Có người đàn ông thế này, cô cảm thấy rất khó không kiêu ngạo, có gì phải che giấu.

"Nha đầu này, hãm vào rồi." Lưu Vân cho ra một kết luận như vậy.

"Đúng vậy. Đây là dùng hết tất cả một lần để đánh cược, nếu như thua, con thật sự không biết con còn có thể làm thế nào." Trang Nhã Khinh cười.

Lưu Vân nhéo tay Trang Nhã Khanh, có chút không đồng ý với suy nghĩ của cô. Cái gì gọi là dùng hết tất cả đánh cược, không có đàn ông cũng không sao cả, không phải lúc trước bà đã ở vậy sao? Bây giờ không phải là trải qua rất tốt sao? Nhưng bà tin tưởng, con bé Nhã Nhã này nhất định có số tốt hơn bà, hạnh phúc hơn bà.

"Lo lắng chuyện đó làm gì? Chẳng lẽ con không đủ lòng tin với người đàn ông của con?" Lưu Vân cười nói.

Trang Nhã Khanh suy nghĩ một chút, giống như thật sự là như vậy, bây giờ cô lo lắng vấn đề này làm gì? "Có lòng tin."

"Không phải vậy là được rồi sao."

"Dạ. Anh ấy thật sự rất tốt, rất rất tốt, con cảm thấy con không xứng với anh ấy." Trang Nhã Khanh yếu ớt nói.

Cố Triệt đơn thuần ở phương diện tình cảm, mà cô đã kết hôn một lần, mặc dù là chuyện của kiếp trước rồi, nhưng trí nhớ vẫn mãi còn, mặc dù cô đối với Mạnh Thiệu Phong đã hoàn toàn không còn cảm giác nữa. Ở phương diện tính cách, Cố Triệt cũng tương đối thiên về chính nghĩa, nhưng trong lòng Trang Nhã Khanh tự hỏi, cô không phải là người con gái lương thiện, ngược lại còn có chút tà ác. Thật ra thì nhìn lại, hình như hai người chênh lệch hơi nhiều.

"Không, có thể có được con mới là do Cố Triệt đã may mắn tu được. Nhã Nhã của ta rất tốt, ta thật tiếc vì phải gả con ra ngoài sớm như vậy."

"Hắc hắc. Vậy thì không lấy, ở cùng với người."

"Vậy sao có thể chứ? Chỉ là sau khi gả con đi thì có thể thường xuyên đến thăm ta. Lần này ra ngoài, ta nghĩ ta cũng không cần trở về nữa, ta ở lại chỗ này giúp con." Không trở về, rồi đi đã hai mươi năm, không nghĩ sẽ trở về. Cho dù ở nơi này còn có thể gặp lại bọn họ.

"Tốt, thật tốt. Ý định của con là tạo một nhãn hiệu mỹ phẩm, sự thúc người ở đây thì người chính là cao thủ ở phương diện này, hi hi." Rốt cuộc Trang Nhã Khanh đã nhớ tới bản thân muốn mở một nhãn hiệu mỹ phẩm rồi sao? Thật ra thì cũng không phải cô tự nhớ ra, chính là những người lần trước gọi điện thoại cho cô để hỏi thăm, thông thả thì thật sự sẽ quên mất.

Vốn cảm thấy trong thời gian ngắn chắc là sẽ không làm, lại muốn vội vàng kết hôn, lại muốn làm những chuyện khác, chỉ là sự thúc ở đây, chuyện dễ hơn nhiều.

"Ta biết ngay, ở lại chỗ này sẽ trở thành tay sai vặt của con, sẽ bị con cướp đoạt sức lao động mà." Lưu Vân nói.

"Không phải, con sẽ trả tiền lương, sẽ không cướp đoạt không công." Trang Nhã Khanh cười to.

"Hừ, giá của ta rất cao."

"Được, người muốn bao nhiêu, chỉ cần con có thì tất cả đều cho người luôn."

"Cũng xấp xỉ như vậy. Năm đó nhiều công ty tranh nhau muốn cướp lấy nhân tài là ta đấy." Cũng giống vậy, ông chủ của các công ty tranh nhau giành giật muốn có được.

"Đúng vậy, sự thúc, con thật sự quá sùng bái người."

"Được rồi, xem bọn họ so tài cũng sắp xong rồi, con có muốn đi xuống so cùng người đàn ông của con không? Xem xem các con, ai mạnh hơn ai." Lưu Vân nói lên đề nghị này. Đánh thắng được Thanh Phong cũng không đại biểu đánh thắng được Nhã Nhã. Trừ việc Nhã Nhã là được Thanh Phong chân truyền thì tất cả bản lĩnh của Tứ đại trưởng lão cũng bị Nhã Nhã ép khô. Không biết có thể đánh thắng được Nhã Nhã hay không? Vấn đề này là một vấn đề khá nghiêm túc.

"Được. Thật ra thì con đã sớm muốn cùng anh ấy đánh một trận, chỉ là vẫn không có cơ hội, xem ra hôm nay là một cơ hội vô cùng tốt." Trang Nhã Khanh rục rịch ngóc đầu dậy.

Trang Nhã Khanh đi xuống, đứng ở trước mặt Cố Triệt. Lúc này Cố Triệt đã xong với Thanh Phong, Hạ Tĩnh Thiên đều đã so tài rồi, không ngoại lệ, đều thắng. "Em đến đây làm gì?" Cố Triệt hỏi. Mặc dù không thể nói là đáng về mồ hôi đầm đìa, thờ không ra hơi, nhưng Cố Triệt cũng đã ra lớp mồ hôi mỏng, hô hấp cũng nặng nề hơn một chút.

Dù sao, mới vừa dùng tâm đánh hai trận, sao có thể không mệt?

Tại sao là hai trận? Bởi vì Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần cũng nhận được sự truyền thụ của Thanh Phong, hai người liên thủ đối phó một mình Cố Triệt. Họ nói rằng, chính là ngộ nhờ ngày nào đó gặp được đối thủ vô cùng lợi hại, số người cũng nhiều hơn, anh có thể không thể bảo vệ tốt cho Trang Nhã Khanh. Cố Triệt đón nhận khiêu chiến. Nếu không phải tới điểm là dừng lại thì sợ rằng cũng muốn đánh đến vết thương chằng chịt mới có thể kết thúc.

"Em muốn cùng anh so tài một chút, mặc dù nói anh vừa mới đánh xong, trên người không bị thương nặng, nhưng vẫn bị tổn thương miệng, chỉ là em vẫn muốn đánh một trận với anh." Thừa dịp bây giờ có thời gian, hơn nữa cô cũng có tinh thần và thể lực.

"Mau trở về." Cố Triệt nhú mày, cũng không thể đồng ý suy nghĩ của Trang Nhã Khanh.

Quả dấm không có mắt, lỡ như tổn thương tới Nhã Nhã thì làm sao có thể được. "Anh không nhất định có thể tổn thương đến em, hơn nữa em biết sẽ

không." Thật ra thì Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt so tài thì chắc chắn có thể chiếm hết tiện nghi. Điểm thứ nhất chính là tình hình bây giờ của anh, thứ hai là nói không chừng anh sẽ không phòng ngự, thua bởi cô.

"Biết thì cũng không cần đánh."

"Không, muốn đánh. Nhưng em cho phép anh nghỉ ngơi hai mươi phút." Để anh nghỉ ngơi thật khỏe một chút. Tuy nói đã chiếm tiện nghi rồi, nhưng không thể chiếm lộ liễu như vậy.

"Thắng được chúng tôi, không nhất định có thể thắng được Nhã Nhã." Hạ Tĩnh Thiên nói, anh vốn muốn áp chế nhuệ khí của Cố Triệt, nhưng cũng không nghĩ ngờ đã lộ ra một vấn đề, chính là anh không có lợi hại như Nhã Nhã, ha ha.

"Vậy thì thử một chút đi." Mặc dù Cố Triệt sợ quả đấm không có mắt mà tổn thương tới Nhã Nhã, nhưng lại nghĩ đến, nếu không đánh thắng trận này, sợ rằng cũng không dễ đi qua như vậy. Nhưng mà ngoài Thanh Phong bọn họ thì chính là Nhã Nhã, chỉ sợ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Một lát chú ý một chút là được, không nên quá nặng tay.

"Có muốn uống nước hay không?"

"Không cần, bắt đầu đi. Không cần dùng vũ khí gì." Dao kiếm càng không có mắt hơn quả đấm.

"Được." Trang Nhã Khanh đứng ở trước mặt Cố Triệt, mặc dù cô cố gắng để mình nhìn to lớn hơn một chút, nhưng mà vô tình là ở trước mặt anh vẫn trở nên nhỏ bé.

Hai người cách xa nhau ước chừng một thước rưỡi, vẫn đứng đó, không ai nhúc nhích, chỉ nhìn đối phương, hình như đang tiến hành đấu tranh tư tưởng bên trong. Cũng chính là vô hình, không thấy được cũng không sờ được, nhưng thua chính là do nội thương đây.

Ặc. Tiểu thuyết huyền huyền hay tiểu thuyết võ hiệp đã thấy nhiều. Chuyện này thì đến nay Trang Nhã Khanh vẫn chưa phát hiện. Không có động tĩnh cũng chỉ đang vận động cảm xúc mà thôi.

Cố Triệt suy nghĩ như một con báo, địch không động ta không động, quan sát Trang Nhã Khanh, chỉ cần Trang Nhã Khanh vừa động dậy thì anh sẽ lập tức phản ứng.

Lúc này Cố Triệt muốn nghiêm túc thắng Nhã Nhã, để Thanh Phong bọn họ yên tâm giao Nhã Nhã cho anh, thế nên cần dốc toàn lực ứng phó. Huống chi, nếu nhường, chắc hẳn Nhã Nhã cũng sẽ không đồng ý. Duy nhất chính là cố gắng hết sức không làm tổn thương tới Nhã Nhã là được.

Rốt cuộc Trang Nhã Khanh cũng động dậy. Nhanh chóng dời vị trí đến trước mặt Cố Triệt, không chút lưu tình đá ra một đá. Nếu như bị đá ngã, chân anh không tàn phế thì cũng gãy xương.

Chỉ là làm sao Cố Triệt không biết, sớm một chút đã chuẩn bị tốt, tránh ra, hơn nữa đi vòng qua sau lưng Trang Nhã Khanh, nắm được vai cô.

Trang Nhã Khanh ngã người về phía sau, chân trực tiếp đá lên cao vào mặt hướng Cố Triệt, anh không thể làm gì khác hơn là buông cô ra. Nhưng không phải anh luôn né tránh đòn tấn công của cô, vẫn muốn không chế cô, như vậy sẽ thắng, cũng sẽ không làm tổn thương tới cô.

Hai người, anh xong tới cô đánh, đánh đến hăng say, niềm vui tràn trề.

Cuối cùng, rốt cuộc là ai thắng?

Đáp án này chờ định đoạt.

Sau khi đánh xong, Cố Triệt càng có một cảm giác không nói nên lời đối với Trang Nhã Khanh. Anh chưa từng gặp đối thủ mạnh mẽ như vậy, còn là một phụ nữ.

"Nhã Nhã, những thứ đó của em, sự phụ em cũng không có." Cố Triệt phát hiện một vấn đề, rất nhiều những chiêu thức của Trang Nhã Khanh, Thanh Phong chưa từng dùng, hơn nữa đều rất sắc bén, rất mạnh mẽ. Lúc so tài, nếu như Thanh Phong biết thì tuyệt đối không thể nào không dùng. Nhưng Nhã Nhã biết mà Thanh Phong không biết. Hơn nữa, ngay cả hai người Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần có mà Thanh Phong cũng không có. Thật làm cho anh hoài nghi, cuối cùng Thanh Phong có phải sự phụ của bọn họ hay không? Sao đồ đệ có mà sự phụ lại không có? Trừ phi, mấy người Nhã Nhã không chỉ có một sự phụ là Thanh Phong? "Người còn có sự phụ khác sao?"

"Không phải, chỉ là bắt buộc trường lão ở đó dạy. Các sư huynh cũng đều cùng học, lão già là người lười biếng, ông ấy nói tuổi của ông ấy cũng lớn như vậy rồi, còn học gì nữa? Cho nên cũng không có học được công phu của trường lão. Em và các sư huynh có chút chênh lệch là bởi vì những thứ đó là công phu tương đối cơ mật của môn phái bọn em, ngoại trừ em ra, bọn họ chết cũng không dạy." Cho nên giỏi hơn người khác. Cô cũng muốn lên lên dạy các sư huynh, nhưng các trường lão nói cho cô biết một chuyện, cô liền hoàn toàn bỏ đi suy nghĩ dạy cho các sư huynh. Đó chính là muốn học tập công phu đó thì phải là bé gái hoặc là bé trai cũng chính là xử nữ hoặc xử nam thì mới có thể học được, thậm chí, nếu như lúc người con trai đó học là xử nam, sau khi học rồi mà không phải nữa thì tất cả công phu đều bị hủy bỏ. Được lựa chọn, Trang Nhã Khanh khẳng định sẽ lựa chọn không để cho bọn họ học. Nếu không chẳng lẽ học cả đời không động vào phụ nữ sao? Vậy người đàn ông sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Trường lão? Hừ, tuổi bọn họ bao nhiêu tuổi rồi mà toàn bộ đều là xử nam, võ công cao như thế nào? Có một cái rắm.

Không Tử cũng nói, thực sắc tính dã.

*thực sắc tính dâ: Ăn uống và ham muốn tình dục là bản năng của con người

Không có ham muốn thì cuộc sống cũng không hoàn chỉnh. Học, cả ngày vui ở Lăng Thiên Môn, Trang Nhã Kinh thật sự không nghĩ ra được, các Trưởng lão sống như vậy có ý nghĩa gì.

Sau đó, Trang Nhã Kinh biết thật ra thì lúc các Trưởng lão bị chọn trúng làm trưởng lão cũng không muốn, sau đó thì cũng không có biện pháp nào. Nhất định phải học giỏi tất cả công phu, để cho mình mạnh hơn, bảo vệ tốt cho Lăng Thiên Môn. Thành kiến của Trang Nhã Kinh đối với các trưởng lão cũng biến mất. Nói đến thì cũng là những người đáng thương.

Sau này Trang Nhã Kinh hủy bỏ phải quy định chọn trưởng lão như vậy, là sau khi cô tiếp quản Lăng Thiên Môn.

Chỉ là chọn ai trưởng lão? Đến lúc đó lớn tuổi nhất ở Lăng Thiên Môn chính là Thanh Phong và Lưu Vân, còn có các sư huynh, để bọn họ sống mãi ở Lăng Thiên Môn, vĩnh viễn không thể đi ra ngoài sao? Chưa nói là bọn họ có thể đồng ý hay không, Trang Nhã Kinh cũng không thể làm như vậy.

Thật ra thì tôi một ngày nọ, Trang Nhã Kinh mới phát hiện một vấn đề. Không biết là bốn trưởng lão lừa cô hay là bốn trưởng lão cũng là người bị hại, bị người ta lừa. Trang Nhã Kinh phát hiện công phu đó, thật ra thì mặc dù phải lúc học phải là xử nam, nhưng nếu như cũng là lần đầu tiên học công phu kia thì sẽ giải trừ, về sau là hết chuyện.

Về phần làm sao phát hiện. Cái này phải nói sau rồi. Nghe Trang Nhã Kinh nói, Cố Triệt hiểu. Thì ra là Nhã Nhã của anh còn lợi hại nhất cả Lăng Thiên Môn đấy.

"Em lợi hại như vậy, anh lo lắng nhà sẽ bạo lực lắm đây." Cố Triệt nói.

"Anh nói cái gì đó? Ai lợi hại hơn? Không phải lúc này anh mới thắng em sao?" Trang Nhã Kinh nói. Cố Triệt thôi, cũng không biết nhường cô một chút, trực tiếp thắng. Mặc dù đánh mệt chết đi được nhưng cô cũng không có bị thương gì.

"Ha ha. Nhã Nhã, đàn ông là phải đứng trước mặt phụ nữ để bảo vệ cô ấy." Cố Triệt cảm thấy nếu như anh thua, như anh nên tăng cường huấn luyện thật tốt mới được. Không phải lòng tự ái của đàn ông, không phải chủ nghĩa đàn ông, mà là anh cảm thấy, đàn ông phải đứng ở phía trước. Không muốn ngày nào đó, khi gặp phải nguy hiểm, Nhã Nhã còn phải đứng phía trước bảo vệ anh.

"Chủ nghĩa đàn ông." Chỉ là, đáng ghét thích chủ nghĩa đàn ông này muốn chết .

Phụ nữ đều hi vọng người đàn ông của mình mạnh mẽ một chút, bá đạo một chút như vậy, còn có một chút xíu chủ nghĩa đàn ông nữa. Dĩ nhiên phải xem là ở phương diện gì. Nếu như chủ nghĩa đàn ông đó dùng ở việc người phụ nữ của mình không thể nói chuyện với người đàn ông khác, chơi đùa mà người phụ nữ phải ở bên cạnh nhìn, phải nấu xong cơm đợi về nhà, phải nổi trống cổ vũ. Người đàn ông có chủ nghĩa đàn ông lớn như vậy thì không cần cũng được.

Phụ nữ thích mạnh mẽ, là lúc phụ nữ bị bệnh, bắt cô ấy uống thuốc. Lúc đêm khuya mà phụ nữ còn chưa ngủ thì ép buộc cô ấy ngủ, lúc phụ nữ có tình gây sự, đè ở góc tường hoặc trên giường mảnh liệt mà mạnh mẽ.

Phụ nữ thích bá đạo, chính là phải chỉ có thể yêu một mình anh ấy, không cho phép khóc lúc anh ấy không thấy, không cho phép hoài nghi lòng của anh ấy, không cho phép.

Còn nữa, đó chính là, đừng làm gì cũng phải hỏi phụ nữ, đàn ông, phải mạnh mẽ một chút, bá đạo một chút. Không nên hỏi phụ nữ có nguyện ý hay không, hỏi thì thường thường không lấy được câu trả lời chân thật. Cứng rắn một chút mới là vương đạo. Dĩ nhiên, nếu như thật sự không muốn, vậy thì không được, chứng minh các người không thể cùng nhau.

Đay cũng là lí do tại sao phim truyền hình vẫn luôn xuất hiện cảnh này. Người đàn ông có thể hôn hay không? Bình thường đều là không thể. Trực tiếp hôn đi, cô ấy đáp lại chính là có thể. Muốn đến trường học của cô gái đó, không nên hỏi có thể đến hay không, chờ cô ấy ở cổng, cô ấy sẽ vui mừng chào tới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Sức mạnh tự nhiên

Ngày hôm sau, hẹn cùng nhau gặp mặt cho nên từ rất sớm, Trang Nhã Kinh đã phải thức dậy. Đã một thời gian thật dài không có ngủ nướng rồi, thật là nhớ nhưng.

Đến Yên Kinh, Cố Tử Mặc đã sắp xếp xong xuôi địa điểm. Cũng như thời điểm hai bên chính thức gặp nhau.

Vốn là buổi gặp mặt rất bình thường, chính là muốn người lớn hai bên thông gia bàn bạc một chút về chuyện kết hôn mà thôi, nhưng Trang Nhã Kinh

thấy rõ ràng trên bàn com, Luru Vân còn có Cổ Từ Mặc có gì đó không bình thường, trong lòng cô đại khái đoán được một vài chuyện gì đó.

Sắc mặt Luru Vân hơi khó coi, vốn là bà đang rất sôi nổi, lên bàn com lại luôn không nói gì.

Trong lúc đó chỉ có thể nghe tiếng hai người Thanh Phong cùng Chư Tiềm Nhiên bàn bạc chuyện hôn sự của Cổ Triệt. Thời gian định xong, cũng không có ý kiến gì. Chính là ngày 12 tháng sau, còn có thời gian hai mươi hai ngày để chuẩn bị tốt. Về địa điểm cử hành hôn lễ, còn có địa điểm cho tuần trăng mật còn có những chuyện khác vẫn chưa quyết định, những chuyện này vẫn muốn xem ý của Trang Nhã Khinh.

"Sư thúc, đừng quá rõ ràng." Trang Nhã Khinh nhắc nhở Luru Vân.

Bộ dạng sư thúc không dám nhìn bác trai Cô thật sự rất rõ ràng. Trang Nhã Khinh cũng nhìn ra, rõ ràng bác gái đang bàn bạc chuyện cùng lão già, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn sư thúc cùng bác trai Cô một chút, rõ ràng chính là đã nhận ra có gì không đúng trong đó.

Mặc dù không biết chuyện cụ thể bên trong, nhưng Trang Nhã Khinh vẫn nhắc nhở Luru Vân.

Luru Vân mới phản ứng lịp, phản ứng của bà là quá kích động.

Cười xấu hổ, Luru Vân hít thở sâu mấy cái, sau đó lộ ra một nụ cười lễ độ chứ không phải nụ cười mỉa hoặc thương hiệu của Luru Vân.

Trang Nhã Khinh nhìn thấy Luru Vân khôi phục lại thái độ bình thường thì mới chuyên tâm nghe nội dung đề tài Thanh Phong đang nói, dù sao cũng là chuyện kết hôn của cô, sao cô có thể không quan tâm gì cả được chứ?

Luru Vân không ngừng tự nhắc nhở trong lòng, tự biết lần này chỉ lấy thân phận sư thúc Nhã Nhã tới, trừ thân phận này thì không có gì khác. Bà không biết Cổ Từ Mặc, chưa từng gặp Cổ Từ Mặc, đây là lần đầu tiên gặp Cổ Từ Mặc. Đúng, chính là như vậy, cố gắng giữ lòng bình thường.

"Tôi nói, mọi người ở đây cũng là lần đầu tiên chính thức gặp mặt, tại sao có thể không làm một ly chứ." Giọng nói Cổ Từ Tân nhỏ nhẹ. Lúc Cổ Từ Tân nói chuyện, không, chính là lúc vừa bắt đầu tới đây thì ánh mắt chưa từng rời khỏi người Phá Thương.

Thân hình Phá Thương mạnh mẽ cường tráng như vậy, ngũ quan như vậy, quả thật chính là món ăn của hắn.

Mặc dù Cổ Từ Tân cũng không có địa vị ở nhà họ Cổ, hoặc cũng có thể nói là một khối phân chuột ở nhà họ Cổ, nhưng dù sao cũng là người nhà họ Cổ, là con trai của Cổ Thần, em trai của Cổ Từ Mặc cũng là chú ruột của Cổ Triệt, trong trường hợp này mà không mời Cổ Từ Tân thì nhất định là không hợp với lễ thường. Cho nên, đây chính là lí do tại sao Cổ Từ Tân cũng ở đây.

Trang Nhã Khinh chưa bao giờ khi dễ người đồng tính, có lúc nhàn rỗi, nhằm chán còn đọc một vài tiểu thuyết đam mỹ, nhưng mà thật sự không có thiện cảm với Cổ Từ Tân, cũng không biết tại sao.

Thật ra thì diện mạo Cổ Từ Tân cũng không xấu, mặc dù nói có thể Cổ Từ Tân chính là một kết quả của đột biến gen nhưng dù sao diện mạo vẫn ăn khớp với nhau, cũng coi như là đẹp trai.

Nếu như nói ghét Cổ Từ Tân chỗ nào thì chính là tóc Cổ Từ Tân, đã ngang vai mà còn không cắt bỏ, cô không thích đàn ông tóc dài, tốt nhất là đầu húi cua như Cổ Triệt, quá gọi cảm. Còn có giọng nói của Cổ Từ Tân, động tác, má ơi, ngón tay còn vênh lên như hoa lan, còn nữa, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng thường thì dính đến phương diện này, Trang Nhã Khinh nhìn ra Cổ Từ Tân có trang điểm không phải chuyện khó khăn.

Đàn ông trang điểm

Chỉ là vấn đề này vẫn chưa có người nào bàn luận cả. Vì vậy tất cả mọi người đứng lên, giơ ly rượu trong tay lên: "Chúc mừng Triệt Nhi của chúng ta và Nhã Nhã hạnh phúc mỹ mãn, cạm ly." Chư Tiềm Nhiên thở mạnh ra, ung dung nói. Hơn nữa xung trận ngựa lên trước, uống hết toàn bộ rượu đỏ trong ly.

Sau đó mọi người cũng đều rời rít uống rượu trong ly của mình.

Lúc ly của Cổ Triệt cùng Trang Nhã Khinh đụng vào, hai người ăn ý liếc nhau một cái. Khi Luru Vân cùng Cổ Từ Mặc cạm ly, Luru Vân lúng túng thu hồi sự bị động của mình, một hơi uống cạn sạch rượu rồi ngồi xuống.

Cổ Từ Mặc nhìn Luru Vân một chút, lại nhìn Chư Tiềm Nhiên bên cạnh mình một chút, cười cười, cũng uống cạn sạch rượu trong ly.

Chuyện chính cũng đã nói kha khá rồi, hai người Trang Nhã Khinh cùng Cổ Triệt bắt đầu nói chuyện, hai người Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần vẫn không nói gì, không biết đang nghĩ gì, còn Phá Thương lại bị Cổ Từ Tân quán lấy đến hết cách rồi, câu được câu không trả lời. ba người Cổ Từ Mặc, Chư Tiềm Nhiên và Luru Vân đều trầm mặc, vẫn không nói. Thẩm Tuyết yên lặng ngồi ở bên cạnh. Duy nhất sôi nổi, hài hòa thuộc về hai người Cổ Thần và Thanh Phong.

Thỉnh thoảng vẫn có thể nghe tiếng cười của Thanh Phong cùng Cổ Thần.

Người cùng một bàn, ai làm chuyện nấy rồi. Cũng không biết Thanh Phong nghĩ như thế nào, lấy từ trên người ra một vật để lên bàn: "Nãy giờ trò chuyện quá nhập tâm, quên mất vật này, không bao nhiêu tiền, cũng chỉ là tâm ý của chúng tôi, đây là đồ cưới của nhà đầu nhà chúng tôi." Trang Nhã Khinh tò mò nhìn sang. Mấy năm này cô bóc lột không ít đồ tốt trên người Thanh Phong, không biết lần này ông lấy gì ra. Chỉ là Trang Nhã Khinh biết, nhất định không phải đồ quá kém, quá kém thì không nói cô sẽ cảm thấy ngượng ngùng, khẳng định Thanh Phong cũng sẽ tự ngượng ngùng. Đồ chứa ở trong một hộp nhỏ. Cái hộp xem ra có chút cũ kỹ, phía trên cũng không có điều khắc gì vô cùng tinh xảo, cũng không phải là gỗ trầm hương vô cùng tốt, Trang

Nhã Khanh cũng có chút hoài nghi, bên trong rốt cuộc là thứ gì? Ít nhất cũng phải dùng cái hộp tốt một chút, cũng không phải Lăng Thiên Môn không có gỗ trầm hương, phía sau núi có bao nhiêu cây đấy.

Đường như sự chú ý nhỏ nhỏ của mọi người cũng bị cái hộp tầm thường hấp dẫn tầm mắt. Không ai chú ý, Cổ Tử Mặc nhìn Lưu Vân rất nóng bỏng, muốn nhìn lại không dám nhìn, giống như Lưu Vân chính là một người đẹp mê người nhưng cấm kỵ. Biết rất rõ ràng không thể nhìn mà vẫn nhìn không được.

Lưu Vân giả bộ như bà cũng không phát hiện ánh mắt Cổ Tử Mặc nhìn mình, giả bộ như bà cũng bị cái hộp nhỏ nhỏ đó gọi lên hứng thú.

"Ha ha, đồ tốt." Cổ Thần mở hộp ra, yết hầu và vẻ mặt lộ ra sự yêu thích. Là ưa thích, nhưng cũng không phải cuồng nhiệt, mức độ đó vừa hợp với tự nhiên, người khác sẽ không cảm thấy có cảm giác khó chịu.

Xã hội thượng lưu, thực ra những người ở vị trí càng cao càng mệt. Một câu nói, một động tác, đều phải suy tính lúc đó có phù hợp hay không. Chỉ là chân chính đã đạt tới mức dày dặn như vậy, dáng vẻ của Cổ Thần, nhìn không ra được có ý một chút nào, dường như trời sinh ra vốn là đáng vẻ này.

Cổ Triệt thấy được đồ vật bên trong,捏 tay nhỏ bé của Trang Nhã Khanh: "Vật này tốt vậy, chỉ là anh phải tặng sinh lễ gì mới thích hợp đây?" Người ta lấy ra sinh lễ, còn là đồ tốt, anh cũng không thể không tặng sinh lễ.

Thật ra thì khi thấy rõ đồ vật bên trong, nội tâm kích động nhất chính là Cổ Triệt. Anh muốn có vật này nhất, là cần gấp. Chỉ là, sao sư phụ Nhã Nhã lại có? Lại nghĩ, đồ sư phụ Nhã Nhã lấy ra thì nhất định sẽ không phải giả. Có vật kia chính là như hổ thêm cánh.

Cổ Tử Tân ngồi đối diện, căn bản là không thấy được bên trong rốt cuộc là gì, mà ông ta thật sự tò mò với vật này. Lão già này đã rất lâu không nhìn thấy qua ông ta cười vui vẻ như vậy rồi, rốt cuộc có giá trị liên thành gì.

Cổ Tử Tân rướn cổ muốn nhìn rõ bên trong là gì, nhưng cũng không nhìn thấy gì, ông ta lại không tiện chạy tới, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua. Lúc đi vào, ông ta cố ý chọn vị trí này, khoảng cách khá xa Cổ Thần. Ông ta không muốn ngồi gần Cổ Thần, nếu không sẽ ăn cơm không ngon. Huống chi, bên này lại bên cạnh Phá Thương, hắc hắc, như vậy thì hợp tâm ý của ông ta hơn.

Đồ tốt kia, cũng không cần nhìn, dù sao nhìn thấy cũng không có phần của ông ta. Cổ Tử Tân không biết, tương lai không lâu, ông ta sẽ hối hận, ông ta cũng chưa đi qua liếc mắt nhìn đồ vật bên trong. Dù không lễ độ, dù là đối mặt với sự cưỡng ép của Cổ Thần, ông ta cũng có thể đi qua liếc mắt nhìn. Chỉ là, trên thế giới không có thuốc hối hận để có thể uống.

Trang Nhã Khanh nghe Cổ Triệt tặng sinh lễ thì nhìn Cổ Triệt một cái: "Tùy anh thôi, chỉ là phải vượt vật này nha." Chính là đùa giỡn thôi.

Cô cũng không nghĩ tới, lão già lại trực tiếp lấy vật này làm sinh lễ cho người ta. Phải nghĩ xem bây giờ là thời đại gì, còn sinh lễ. Càng không nghĩ tới, Cổ Triệt lại trực tiếp theo luôn, nói muốn tặng sinh lễ. Được rồi, không cần mới phí phạm.

Thật ra lúc trước Trang Nhã Khanh đã nhìn thấy vật kia rồi, lúc vơ vét cất trữ của Thanh Phong, trong lúc vô tình cô nhìn thấy vật này. Chỉ là trước kia không phải dùng hộp trang trí, bị Thanh Phong tùy tiện cuốn vào nhau, đặt ở trong rương.

Khi đó Thanh Phong còn tưởng rằng cô không biết là vật gì. "Nha đầu kia, con biết vật kia là gì không?"

Trang Nhã Khanh cười, "Biết, sao không biết. Chỉ là lão già, người lấy được đồ cơ mật vậy từ chỗ nào? Vật này, sợ là nhân viên quản lý quốc gia chúng ta muốn cũng không có được mà?"

"Sư phụ con thân thông quảng đại chứ sao. Trả về, con cầm cũng vô ích. Vật này cũng không thể đưa cho con chơi, ngộ nhỡ mất rồi, rơi vào trong tay người có lòng thì mất nhiều hơn được." Thanh Phong cẩn thận nói.

Sau một lát tùy ý nhét vào trong rương, một lát lại bắt đầu cẩn thận cất. Tất nhiên, cái rương của Thanh Phong, ngoại trừ Trang Nhã Khanh sẽ không ai đụng đến, cho nên Thanh Phong tùy tiện đặt ở bên trong. Lúc Trang Nhã Khanh đi tìm đồ, Thanh Phong còn quên mất bên trong có thứ gì, biết Trang Nhã Khanh cầm ra ngoài.

"Đương nhiên con biết tầm quan trọng chứ. Chỉ là lão già, đồ quan trọng như vậy, có phải người nên có cái hộp bảo vệ hay không? Như người vậy thì quá không có trách nhiệm rồi." Trang Nhã Khanh nhìn vật trong tay, sau đó hết than lại thở, xoay đi xoay lại, cuốn lại, cho đến khi biến thành một đồng nhỏ nhỏ. Hơn nữa Trang Nhã Khanh tỉ mỉ che giấu toàn bộ nội dung bên trong. Nhìn sơ thì căn bản không thấy được gì. Lúc Cổ Triệt mở ra đã không phải là Trang Nhã Khanh bộ dạng khi trước cô cuốn lại nữa. Không biết có phải là vì Thanh Phong đưa ra ngoài nên cố ý cuốn lại lần nữa không, lộ ra một phần nội dung, cũng làm Cổ Thần có thể không mở toàn bộ ra, cũng có thể đoán được bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Thật ra thì vật này cũng chẳng qua chính là một tấm vải tơ lụa mà thôi. Hơn nữa, còn không phải là khăn lụa được cắt ngay ngắn, chỉnh tề như khăn vuông, cạnh góc cao thấp không đều, hơn nữa dây nhỏ bên trên cũng hơi bị tưa ra, thoát nhìn rất giống như một tấm vải trực tiếp bị xé từ trên xuống. Thật ra thì, chính là xé xuống.

Cổ Thần cẩn thận đóng kín cái hộp rồi sau đó ông cũng không giữ lại mà giao cho Cổ Triệt. "Vật này con mới có thể dùng được." Lúc Cổ Thần nói lời này, có chút cảm giác khí phách ngất trời.

Cổ Triệt nhận lấy cái hộp, bỏ vào trong túi áo của anh.

Thật ra thì Trang Nhã Khanh đã sớm muốn đưa đồ cho Cổ Triệt rồi, cô biết Cổ Triệt cầm sẽ có ích, nhưng đồ không có trên người, ở Lăng Thiên Môn.

Trước khi ra ngoài, mình gọi lão già lấy ra. Còn chưa kịp khiến lão già đưa cho cô, giờ lại trực tiếp lấy ra.

Trang Nhã Khanh hiểu lão già đã lao tâm khổ tứ.

Vốn là cô định đến thời điểm mấu chốt đưa cho Cố Triệt không muộn, dù sao nói không chừng chuyện cũng sẽ không xảy ra, không có xảy ra chuyện đó thì có đưa hay không cũng không dùng được.

Không ngờ.

Trang Nhã Khanh biết, Thanh Phong muốn ở trước mặt nhà họ Cố có nhiều lợi thế hơn chút.

Chứng minh Trang Nhã Khanh già đi cũng không phải bám víu nhà họ Cố. Hôn nhân của hai người rất là công bằng, Trang Nhã Khanh cũng sẽ không bị thấp đẳng cấp hơn bọn họ.

Bữa tiệc kết thúc, mấy người chuẩn bị đi ra ngoài. Mới vừa đi ra khỏi phòng khách quý, Trang Nhã Khanh vừa đụng phải Trì Hưởng Ngự cũng vừa từ phòng bao ra ngoài.

“Nhã Nhi, thật là đúng dịp.” Trì Hưởng Ngự nhìn thấy Trang Nhã Khanh, giống như cũng không nhìn thấy Cố Triệt bên cạnh Trang Nhã Khanh, cũng không nhìn thấy một đám người đi cùng cô, chỉ nhìn thấy một mình Trang Nhã Khanh, thân nhiên tới chào hỏi cô.

Hơn nữa, Trì Hưởng Ngự gọi không phải là Trang tiểu thư, không phải Nhã Khanh, không phải Nhã Nhã, là Nhã Nhi.

Lúc nào thì cô và người kia quen thuộc như vậy? Tự Trang Nhã Khanh cũng không biết.

Nhã Nhi? Thật là buồn nôn.

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta cũng không có quen thuộc như vậy.” Trang Nhã Khanh lễ độ nói lời không khách khí.

“Không phải có câu trước lạ sau quen sao.” Trì Hưởng Ngự làm mặt dày nói.

Toát mồ hôi.

Sao đột nhiên Trang Nhã Khanh cảm thấy, dường như ánh mắt Trì Hưởng Ngự lớn mật hơn, tùy ý hơn lần trước rất nhiều? Lần trước gặp mặt, ít nhất Trì Hưởng Ngự vẫn tương đối lễ độ, khách khí, lần này, cô cảm giác Trì Hưởng Ngự giống như biến thành một con sư tử đang đợi con mồi, mà cô chính là con mồi? “Trì tiên sinh, tôi còn có chuyện, không đi cùng được.” Trang Nhã Khanh chợt có cảm giác hốt hoảng, chính là muốn thoát khỏi ánh mắt của Trì Hưởng Ngự, trực tiếp muốn trốn tránh.

Lúc nào thì Trang Nhã Khanh bị ánh mắt một người đàn ông nhìn mà muốn trốn tránh? Đối mặt với ánh mắt của Cố Triệt, cô chưa từng có ý nghĩ muốn trốn tránh. Ngược lại muốn càng đi sâu vào nội tâm Cố Triệt. Chỉ là, ánh mắt đối đãi cô như con mồi không phải lần đầu tiên gặp được, mà như vậy thật sự vẫn là lần đầu tiên.

“Nhã Nhi, cón cũng muốn mời em ăn cơm, bây giờ vừa đúng gặp phải, cũng coi là có duyên rồi, nếu không đến phòng bao của chúng ta nói chuyện một chút, không tốn bao nhiêu thời gian.” Trì Hưởng Ngự như không nghe Trang Nhã Khanh từ chối, mắt nhìn Trang Nhã Khanh.

“Không cần, anh cũng thấy đấy, tôi vừa mới từ bên trong ra, đã no rồi, ăn không nổi nữa. Trì tiên sinh, tôi cũng vậy chỉ cho anh một chiếc xe rê tôi không cần nữa mà thôi, dù không phải anh, người khác tôi cũng sẽ cho, cho nên tôi cũng không thừa nhận giữa chúng ta có giao tình sâu đậm gì, anh có thể dừng cứ gọi tôi như vậy... tôi hi vọng anh có thể gọi tôi là Trang tiểu thư. Còn nữa, nếu như anh thật sự cảm thấy thiếu tôi một ân tình, cơm cũng không cần ăn, tôi mua chiếc xe kia tám vạn, tôi chạy hai ngày, anh đưa tôi bảy vạn là được, cũng nên thanh toán cho xong.” Trang Nhã Khanh chỉnh sửa một chút, cô cũng không có gì sợ không phải sao? Huống chi, phía sau mình còn có Triệt. Đối mặt với Trì Hưởng Ngự, Trang Nhã Khanh cũng có sức mạnh hơn.

Trì Hưởng Ngự như vậy, Trang Nhã Khanh cũng cảm thấy không cần thiết cho Trì Hưởng Ngự mặt mũi. Ngay trước mặt cha mẹ chồng tương lai mà muốn mời cô, đây là ý gì? Trước tiên không nói cô có đồng ý hay không, dù không đồng ý, Trang Nhã Khanh biết, trong lòng Chư Tiêm Nhiên và bọn họ cũng sẽ có bất mãn.

Còn chưa gả qua cửa đã có người lớn mật mời, sau này còn thể nào được.

Trang Nhã Khanh không thể để Trì Hưởng Ngự hủy hoại hình tượng mình ở trong mắt cha mẹ chồng tương lai.

Được, lời nói được lắm. Trong lòng Chư Tiêm Nhiên vỗ tay cho Trang Nhã Khanh.

“Bảy vạn thật sao?” Trì Hưởng Ngự hỏi lại một lần. Đôi môi hơi khô, Trì Hưởng Ngự còn le lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, thoát nhìn rất mê người.

“Đúng vậy.” Không phải chưa từng gặp trai đẹp, đừng nghĩ dùng Mỹ nam kế với cô. Trang Nhã Khanh không sợ hãi, không trốn tránh nhìn yêu nghiệt Trì Hưởng Ngự.

Trước kia nói Tiêu Dật Phàm là yêu nghiệt, đúng, Tiêu Dật Phàm thuộc về một kiểu yêu nghiệt. Nhưng Trang Nhã Khanh cảm thấy Tiêu Dật Phàm yêu nghiệt là yêu nghiệt vô hại, mà người đàn ông Trì Hưởng Ngự trước mắt, cô đánh giá Trì Hưởng Ngự là cực phẩm trong yêu nghiệt, có lực tổn thương

cực kỳ mạnh mẽ.

Đôi mắt người như thế, có thể tránh thì tốt nhất nên tránh.

Lần trước là do cô mất mù, thế nào đưa lưng về nên cũng chưa có phát hiện đặc tính lớn nhất trên người Trì Hưởng Ngự.

Trì Hưởng Ngự lấy từ trong túi áo ra một tờ chi phiếu, sau đó viết vút vút lên. Rất nhanh, liền đưa cho Trang Nhã Khinh một tờ chi phiếu. Cô nhận lấy vừa nhìn, phía trên lại viết hai mươi vạn.

“Trì tiên sinh, tôi nhớ lỗi tai anh cũng không có vấn đề, tôi nói là bảy vạn, không phải hai mươi vạn. Tôi nghĩ, giữa bảy cùng hai mươi vẫn có sự khác biệt.” Trang Nhã Khinh nhìn chi phiếu trong tay, nói.

“Cho em bảy vạn, mười ba vạn còn lại, đổi một bữa cơm của em. Tôi nghĩ, bây giờ là em nợ tôi, cho nên bữa cơm này do em mời, như thế nào?”

Trang Nhã Khinh nhìn Trì Hưởng Ngự đẩy vào tình thế bất buộc một cái, hình như trong lòng nghĩ, vì nguyên nhân gì mà Trì Hưởng Ngự có lòng tin như vậy? Bởi vì đáng đáp yêu nghiệt? Đáng đáp của Tiêu Dật Phàm không thể kém hơn bao nhiêu? Bởi vì có tiền? Cô nghĩ, trong nhà Triệt cũng sẽ không kém, là điều gì khiến Trì Hưởng Ngự tự tin như vậy?

Trang Nhã Khinh không nói lời nào, duỗi tay đặt ở trên vai mình, mở bàn của mình ra. Cố Triệt ăn ý đặt một tấm chi phiếu vào lòng bàn tay đang mở ra của Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh cầm lấy, nhìn một chút, cũng biết Cố Triệt hiểu cô. Cố Triệt đưa cho cô là một tờ chi phiếu mười ba vạn. “Ồ đây là mười ba vạn, thối lại cho anh.” Nhét vào túi áo Trì Hưởng Ngự, Trang Nhã Khinh kiêu ngạo giống như Phụng Hoàng.

Đôi mắt với Cố Triệt, Trang Nhã Khinh lại trở thành cô gái nhỏ: “Triệt, chúng ta đi thôi.” Thật là mất hết cả mặt rồi, nhiều người như vậy, tất cả đều nhìn. Lão già bọn họ thì cũng không sao, nhưng vẫn còn nhà họ Cố gia còn có cha mẹ chồng tương lai ở trước mặt, Trang Nhã Khinh cảm thấy thật sự không biết làm sao đối mặt bọn họ nữa.

Ra khỏi khách sạn, Lưu Vân cùng Chư Tiềm Nhiên gần như trăm miệng một lời hỏi. “Nhã Nhã, sao con trêu chọc một cực phẩm yêu nghiệt như vậy?”

“Nhã Nhã, sao con chọc tới Trì Hưởng Ngự?”

Chỉ là, trong câu hỏi của Lưu Vân mang theo một ít hưng phấn, tò mò, còn có hứng thú. Có chút mùi vị hả hê. Mà Chư Tiềm Nhiên lại là lo lắng.

Đến vị trí của Chư Tiềm Nhiên mà còn có chuyện có thể làm cho bà phải lo lắng sao? Trang Nhã Khinh cảm thấy không rõ gì hết. Trì Hưởng Ngự, cô từng nghe nói tới danh tiếng của anh, cũng không tính là nghe nói, là theo dõi ý nghĩ của người khác nên biết. Chính là Lưu Quốc Trung chạy đến Thiên Nhã tìm cô gia nhập câu lạc bộ Trung y, đó là lần đầu tiên cô nghe nói đến Trì Hưởng Ngự từ Lưu Quốc Trung, là phó hội trưởng Câu lạc bộ Trung y. Cô cũng cho rằng Trì Hưởng Ngự chỉ là một phó hội trưởng mà thôi, nhưng lúc vừa này Trì Hưởng Ngự cho cô một cảm giác hoàn toàn khác biệt, cô mới đột nhiên cảm thấy Trì Hưởng Ngự không chỉ là một phó hội trưởng Câu lạc bộ Trung y mà thôi. Nhưng nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ đến, Trì Hưởng Ngự lại có thể khiến Chư Tiềm Nhiên có ánh mắt lo lắng đó.

“Lần trước ở nước R, con có chiếc xe không thể mang về, cho nên định tùy tiện tìm người cho đi. Kết quả liền nhìn thấy anh ta.” Trang Nhã Khinh khai báo chuyện đã xảy ra.

“Haizz, Trì Hưởng Ngự không phải người bình thường, đôi mắt cậu ấy con phải cẩn thận.” Cố Từ Mặc lại nhắc nhở Trang Nhã Khinh.

Trong lòng Trang Nhã Khinh càng cảm thấy kỳ lạ. Rốt cuộc Trì Hưởng Ngự có thân phận gì? Có thể làm cho bác trai Cố nói lời như vậy? Thật kỳ lạ.

Thật ra thì ở trong lòng Trang Nhã Khinh, nhà họ Cố đã ở một mức độ không cách nào tính được. Cho nên chợt có một người khiến Cố Từ Mặc có chút kiêng kỵ xuất hiện, Trang Nhã Khinh thật sự không thể nào tiếp nhận được.

Ngược lại Cố Thần không có lo lắng chút nào: “Con lớn như vậy mà để chí khí người khác diệt uy phong của mình sao? Một thằng nhóc chưa mọc đủ lông thì có bao nhiêu bản lĩnh, hừ.” Cố Thần cũng không nghĩ tới ông nói lời này cũng không đúng. Trì Hưởng Ngự cùng Cố Triệt cũng xấp xỉ tuổi với nhau, nói Trì Hưởng Ngự là thằng nhóc chưa mọc đủ lông có thể có bao nhiêu bản lĩnh? Vậy lòng tin của Cố Thần đối với Cố Triệt từ đâu tới?

Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên mà.

“Sau này con chú ý tránh anh ta ra, không có qua lại với anh ta là được.” Trang Nhã Khinh nói. Dù không nhắc nhở cô, Trang Nhã Khinh cũng không muốn gặp mặt Trì Hưởng Ngự nhiều. Ý nghĩ hốt hoảng muốn trốn chạy đó, thật sự rất mất thể diện. Hoàn hảo không ai biết, trừ Triệt.

Lúc ấy Trang Nhã Khinh nói muốn đi, là Cố Triệt kéo tay của cô, sau đó cho cô sức mạnh.

“Chỉ sợ không phải con tránh cậu ấy là được. Bác thấy hình như cậu ấy tương đối có hứng thú với con, chúng ta có cần nói ngày cưới sớm hơn hay không?” Chư Tiềm Nhiên nói.

“Nói cái gì mà nói? Tại sao chúng ta phải sợ thằng nhóc đó?” Giọng Cố Thần tăng thêm, hình như bất mãn cách nói của Chư Tiềm Nhiên.

Nhà họ Cố bọn họ vẫn có thể sợ thằng nhóc chưa mọc đủ lông sao? Chẳng lẽ thằng nhóc đó có ba đầu sáu tay sao?

“Con cảm thấy ông nội nói không sai, chúng ta vẫn cứ thuận theo tự nhiên cho phù hợp. Không cần thiết vì người không liên quan mà làm rối loạn kế hoạch. Nói ngày cưới sớm hơn, còn chưa tính thời gian không kịp. Mặc dù con vẫn muốn cưới Nhã Nhã vào cửa sớm một chút.” Cố Triệt nói.

Kết quả đã định, ngày cưới không thay đổi. Nhưng Chư Tiêm Nhiên đề nghị Trang Nhã Khinh dời qua ở cùng Cố Triệt. Điểm này lại được mọi người nhất trí đồng ý. Lược qua Hạ Tĩnh Thiên và Phá Trần không đồng ý cũng không tỏ thái độ.

Tuy nói thời gian không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng không ít, tất cả có hai mươi hai ngày, cho nên, đám người Thanh Phong cũng không đồng ý ở lại Yên Kinh, không trở về thành phố A. Dù sao hai nơi cũng không phải cách nhau rất xa, hơn hai giờ đường đi xe thì đã đến, cũng coi là thuận tiện.

Cho nên, mặc dù Cố Thần muốn mời bằng mọi cách, Thanh Phong vẫn quyết định trở về. "Nha đầu, chúng ta đi về thành phố A trước. Con ở bên này tốt nhé." Thanh Phong nói.

Lưu Vân cũng tới nắm tay Trang Nhã Khinh: "Đừng tin ông ấy, chắc chắn trở về sẽ đi chơi khắp nơi. Lúc chúng ta đi ra, ông ấy còn nói muốn đi rất nhiều nơi vui chơi ở trên đường đấy."

"Lão già có muốn đi thăm ông nội Tiêu hay không?"

"Ta đoán tối nay sẽ đi."

"Ha ha, cũng biết là như vậy. Đến lúc đó, ông nội Tiêu nhìn thấy lão già chắc chắn sẽ rất vui vẻ."

"Ừ, vậy chúng ta đi nha."

Sau khi tạm biệt từng người, cuối cùng cũng đã đi.

"Các con cũng trở về đi thôi, chúng ta cũng đi về." Cố Từ Mặc lấy lại tinh thần nói với Cố Triệt cùng Trang Nhã Khinh.

"Ừ, trên đường chú ý an toàn."

"Ta cũng đi về."

"Dạ, ông nội, hẹn gặp lại." Bên này cũng đi, chỉ còn lại hai người Trang Nhã Khinh và Cố Triệt.

"Sao mọi người không ở cùng một chỗ?" Cố Thần ở một chỗ, Cố Từ Mặc cùng Chư Tiêm Nhiên ở một chỗ, Cố Triệt càng thêm xa hơn một chút, ở tại một nơi khác.

"Ông nội thích ở lại trong viện, ba mẹ phải có thể giới hai người, anh thỉnh thoảng ở bên ngoài, thỉnh thoảng trở về ở cùng ông nội." Chỉ là, sau này có Nhã Nhã, sợ rằng cơ hội trở về ở cạnh ông nội sẽ tương đối ít đi.

"À." Cũng đúng, tất cả mọi người có sự khác biệt. Nếu thỉnh thoảng chạm mặt thì tình cảm còn có thể khá hơn một chút, nếu cả ngày gặp mặt, giá trị quan cuộc sống cũng khác biệt, các sinh hoạt thói quen cũng không giống nhau, lâu dài xuống sẽ sinh ra hiềm khích, ngược lại không tốt.

"Chuyện gì?" Vừa mới lên xe, Cố Triệt liền nhận được điện thoại. Nghe hình như khá nghiêm túc, vấn đề có chút nghiêm trọng.

"Ừ, tôi biết rồi, lập tức tới ngay." Cố Triệt cúp điện thoại. Có vẻ áy náy nhìn Trang Nhã Khinh: "Nhã Nhã, em trở về trước đi, anh có chút chuyện, không thể đưa em về."

"Em cùng đi với anh, sẽ không làm phiền anh. Một người trở về cũng không biết làm gì." Trang Nhã Khinh nói. Đoán rằng Cố Triệt có công việc đột xuất. "Quân khu các anh không nói sẽ không cho phép phụ nữ mà phải không?" Dù sao ở cổ đại có quy định này.

Thật ra thì Trang Nhã Khinh vẫn không hiểu, tại sao nói quân doanh vùng trọng yếu nên phụ nữ không được đi vào, nhưng trong quân đội thường thường sẽ mang theo vài nữ quân nhân? Đây không phải là tự mâu thuẫn sao? Chẳng lẽ họ không phải phụ nữ sao?

"Không có quy định này, bên trong còn có nữ quân nhân. Mặc dù không nhiều." Có thể đi vào quân khu bậc nhất, họ đều là quân nhân cao cấp, trải qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc nặng nề, cho nên phụ nữ thông qua huấn luyện rất ít. Không hề giống quân đội bình thường, số lượng nữ quân nhân vẫn hơi nhiều, ở này không phải.

"Những nữ quân nhân kia là loại hình gì?"

Trên xe, Trang Nhã Khinh nhiều hứng thú hỏi. Sao cô cảm thấy hứng thú với thứ quân nhân? Có thể do được hoan nghênh ở trong quân khu đặc biệt hay không? Dù sao, nhiều đàn ông như vậy, chỉ mới có một vài người phụ nữ như vậy, tỷ lệ chênh lệch nghiêm trọng, nên những nữ quân nhân kia rất đắt giá.

"Cái gì là loại hình gì?"

"Diêm dúa lăng lợ hay là thanh thuần hay là cả người đều là bắp thịt?"

Khỏe miệng Cổ Triệt không khỏi co giật hai cái, đây chính là loại hình của nữ quân nhân sao? Vốn đang cho rằng cô hỏi là cấp bậc gì, làm gì? Suy nghĩ của Nhã Nhã, quả nhiên không thể dùng suy nghĩ của người thường để nghĩ. “Đến lúc đó em đi xem một chút sẽ biết.”

“Bọn họ là nữ đặc công sao?” Rất nhiều khu bộ đội đặc chủng có nữ bên trong, phải có phụ nữ. Không nên coi thường phụ nữ, có lúc phụ nữ có thể làm được nhiều hơn cả đàn ông. Những người cổ đại quá ngốc nghếch.

“Không phải, bộ đội đặc chủng không ở đây, ở một nơi huấn luyện bí mật khác.” Cổ Triệt cũng nói khá nhiều với Trang Nhã Khinh, chỉ cần cô hỏi, trên căn bản Cổ Triệt cũng sẽ không giấu diếm.

“À. Có phải huấn luyện là giống người nguyên thủy trong rừng rậm, kỹ năng sống còn, năng lực chiến đấu... hay không?”

“Cũng giống giống vậy.”

“Ha ha, em muốn đi thử.” Trang Nhã Khinh rục rịch ngóc đầu dậy. Không biết mức độ lính đặc chủng huấn luyện khó khăn là cao bao nhiêu?

“Đây là huấn luyện, không phải chơi.” Huống chi, cũng không có nhiều thời gian như vậy.

“Em biết rõ, em cũng không phải là không thể qua.” Trang Nhã Khinh rất có lòng tin với bản lĩnh của mình.

“Có thể qua cũng không được. Nguy hiểm bên trong đều không biết được.” Trước đây lúc anh đi vào lần đầu tiên liền đụng phải nguy hiểm trước nay chưa có.

Lúc trước cũng không biết ai chọn địa điểm, đụng phải đồ vật này, cuối cùng còn sống cũng chỉ hơn mười người mà thôi. Lúc ấy đau lòng quá, sau khi trở về liền hung hăng trừng phạt người chọn địa điểm huấn luyện, mặc dù biết tất cả không phải đều là lỗi của anh ta. Nhưng thật sự không biết làm sao phát tiết. Mấy trăm tinh anh, toàn bộ cứ như vậy mà chết đi. Huấn luyện nhiều tinh anh như vậy, mất bao nhiêu thời gian cùng tinh lực?

Nếu như nói là ở trên chiến trường, hoặc nói là bởi vì chuyện trọng yếu mà hy sinh vĩ đại, như vậy còn được, trong lòng hoàn hảo có thể chịu được một chút, nhưng toàn bộ bọn họ đều chết ở trong tay của tự nhiên, trong tay của giới tự nhiên kỳ lạ. Lúc ấy chính anh cũng không biết mình làm sao để tránh thoát chặn đường đó, hôm nay nhớ lại thấy nguy hiểm như vậy. Tự nhiên vĩnh viễn đều như vậy, thần bí khó lường, không cách nào chống cự.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chí Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Không cần phải nói, vậy thì làm

Trang Nhã Khinh nhìn về mặt Cổ Triệt hình như có chút không đúng, đáng vẻ có chút đau thương, xem ra dường như là nhớ tới chuyện không vui. “Triệt, anh nghĩ đến điều gì?”

“Năm ấy, anh theo một nhóm bộ đội tinh anh tiến hành huấn luyện tăng cường, gặp được Thực Nhân Nghĩ, mấy trăm người, cuối cùng chỉ còn sót lại hơn mười người.” Cổ Triệt nói.

*Thực Nhân Nghĩ là kiến ăn thịt người, sống ở khu rừng mưa nhiệt đới ở châu Phi, theo ghi chép, cái gì cũng ăn được, sư tử cũng ăn được.

“Thực Nhân Nghĩ? Chính là quân đoàn Thực Nhân Nghĩ, nơi đi qua không có một ngọn cỏ, cả người lẫn vật đều khó thoát?” Trang Nhã Khinh kinh ngạc, mặc dù nói cô từng nghe nói qua loại động vật này, nhưng quả thật chưa thấy qua. Trang Nhã Khinh không biết, cô gặp rồi thì khả năng sống sót là bao nhiêu.

“Ừ.” Cổ Triệt gật đầu một cái.

Trang Nhã Khinh kinh ngạc, há to miệng. Nghe nói, khứu giác Thực Nhân Nghĩ rất nhạy cảm, gặp được vật sống thì có thể theo dấu một hai tháng hoàn toàn không ngừng nghĩ, không gián đoạn, liên tục, không ăn sạch sẽ thì tuyệt đối không bỏ qua, không có động vật có thể ngày đêm không dừng mà chạy một hai tháng, cho nên nói cũng không có bất kì người nào có thể tránh được bọn chúng ăn thịt. Không biết Triệt làm thế nào để tránh bị Thực Nhân Nghĩ ăn thịt? Nhưng Trang Nhã Khinh cũng không hỏi nhiều, bởi vì cô nhìn thấy anh không hề muốn nhớ lại chuyện kia.

Đúng rồi, gặp Thực Nhân Nghĩ, Cổ Triệt có thể còn sống cũng là vô cùng may mắn, khẳng định đã hy sinh không ít đồng đội, Cổ Triệt như vậy cũng là bình thường.

“Triệt, chuyện đó không phải người nào cũng có thể gặp phải. Anh nhìn em đi, lần đó không phải gặp dữ hóa lành sao? Cho nên cho em đi để biết đi.” Trang Nhã Khinh làm nũng với Cổ Triệt.

“Không được, không thương lượng.” Cổ Triệt vẫn cự tuyệt, có một số việc người không nói đùa được, lỡ như gặp rồi sao? Anh không bảo đảm mình còn có thể chạy trốn thành công, lại càng không bảo đảm mang theo Nhã Nhã vẫn có thể thành công trốn thoát.

Trang Nhã Khinh bĩu môi, không nói gì thêm, lặng yên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cũng không nhìn Cố Triệt, vẫn nhìn phía ngoài cửa xe.

"Giận sao?"

"Không có, em hiểu anh lo lắng cho an toàn của em." Sao Trang Nhã Khinh không hiểu ý Cố Triệt đây. Có lẽ nói là vì thật sự tùy hứng.

"Vây thì tốt." Chỉ lo em tức giận. Cố Triệt nghe Trang Nhã Khinh trả lời thì thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh đã đến quân khu trọng yếu. Bởi vì Trang Nhã Khinh cùng đi với Cố Triệt cho nên dễ dàng tiến vào. Lúc đi vào còn dính ánh sáng của anh, đón nhận cái người chào thật sâu của lính gác.

Giống như đối phương tự cúi người chào mình, Trang Nhã Khinh cũng kiêu ngạo ngẩng đầu lên, cảm giác trong lòng thật là vô cùng sung sướng. Khó trách ở cổ đại, nhiều người đều mơ tưởng làm Hoàng đế như vậy? Dù trách nhiệm hoàng đế rất nhiều, chuyện cần làm rất nhiều, nhưng mọi người nhìn thấy đều phải quỳ xuống cảm giác thật sự vô cùng thoải mái.

Sau khi đi vào, Trang Nhã Khinh cũng đi bên cạnh Cố Triệt dọc theo đường đi chứ không phải đi theo sau lưng anh. Từ khi xuống xe, anh cũng chưa từng buông tay của cô ra.

Điểm này càng làm cho Trang Nhã Khinh cảm thấy trong lòng mỹ mãn.

Dọc theo đường đi, Trang Nhã Khinh đi theo Cố Triệt, tiếp nhận quân lễ của rất nhiều người, tự nhiên cũng đón nhận rất nhiều ánh nhìn chăm chú mang theo nồng đậm ý thăm dò.

Là vậy, lúc nào thì quân trưởng đại nhân của bọn họ đưa phụ nữ tới quân khu? Cho dù là điện thoại cá nhân cũng sẽ không nhận ở quân khu. Nhưng lần này lại táo bạo dẫn theo một cô gái đi vào như vậy, hơn nữa, hai người còn mười ngón tay đan nhau, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết quan hệ hai người là như thế nào.

Chỉ là, xem ra thật rất xứng đôi.

Trai tài gái sắc, ông trời tác hợp.

Còn có một bộ phận, chính là lần trước gặp được Trang Nhã Khinh ở trên máy bay, bọn họ biết rõ cuộc Cố Triệt thương yêu cung chiều Trang Nhã Khinh cỡ nào. Thấy Cố Triệt dẫn theo người đi vào, ánh mắt đầy ý nhỏ giọng nói với những người bên cạnh: "Tôi nói rồi, cậu còn không tin, có phải hay không?"

Bọn họ trở về đã nói Cố Triệt có bạn gái, hơn nữa còn là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa còn vô cùng cung chiều, chỉ là, tất cả mọi người đều không tin, trừ khi tận mắt nhìn thấy điều bất ngờ này, không thì có ai sẽ tin tưởng. Dù bọn họ nói hết tất cả chuyện đã trải qua, chuyện giữa hai người nữa, nhưng đại đa số người vẫn không tin.

Mặc kệ nói thế nào.

Chỉ là, hiện tại, cuối cùng có thể chứng minh bọn họ cũng không có nói dối.

"Thì ra đây là sự thật."

"Tất nhiên, tôi không lừa cậu, cậu còn chưa tin lời của tôi nói đây."

Đàn ông, quân nhân, có lúc cũng sẽ lảm chuyện như vậy. Chủ yếu là đối tượng để nói là quân trưởng mà bình thường bọn họ nhìn cũng không dám nhìn nhiều, không dám nói cười câu thả, tại sao có thể không lảm chuyện được chứ? Trước kia còn thảo luận rằng không biết rõ cuộc quân trưởng sẽ bị kiêu phụ nữ gì thu phục, không ngờ. . . .

"Chỉ là, cô gái kia thật sự có bản lĩnh lớn như vậy?"

"Đúng vậy, tận mắt thấy cô ấy nhẹ nhàng ở châm kim lên vết thương mấy chỗ, vết thương liền hoàn toàn bình phục."

"Không phải chứ, thần kỳ như vậy?"

"Hai người các người đang lén thảo luận gì đấy? Không phải lúc đứng nghiêm đã nói không được nói chuyện sao? Bước ra khỏi hàng!" Tôn Bình Nguyên đi tới, vừa lúc nghe được hai người lớn tiếng nói chuyện thì quát lớn.

Những thứ khác đều có thể nhận nại trong lòng, thời gian đi về ký túc xá nghỉ ngơi lại có thể từ từ nói, cần gì nói vào lúc này?

"Rõ!" Bị bắt được rồi, haizz. . . . Hai người lớn tiếng trả lời, sau đó chỉnh tề bước ra khỏi hàng, mỗi một động tác đều vô cùng tiêu chuẩn, một điểm không đúng cũng không nhìn ra được.

Mặc dù nói là nhiều chuyện một chút, nhưng bản lĩnh vẫn còn đó, nếu không thì sao có thể đi vào quân khu bậc nhất đây?

"Hai trăm cái hít đất!"

"Rồi!"

Hai người tiêu chuẩn nằm xuống, hai tay chống, bắt đầu hít đất. Lúc này bắp thịt trên cánh tay hoàn toàn lộ ra.

Động tác của hai người rất nhanh chóng, tiêu chuẩn, Trang Nhã Khinh ở một bên nhìn cũng không khỏi muốn vỗ tay.

"Đi thôi." Cổ Triệt kéo Trang Nhã Khinh, đi về phòng làm việc của anh.

Mặc dù nói Cổ Triệt là quân trưởng, nhưng phòng làm việc của anh cũng không có gì quá đặc biệt. Không như đã nói xa hoa cỡ nào, chỗ rộng bao nhiêu, bên trong có một ngăn tủ đặc biệt bày đầy các loại rượu, một ngăn tủ bày các loại sách, không như nói là toàn bộ bàn ghế đều bằng da. Phòng làm việc của Cổ Triệt vô cùng bình thường, bên trong không đặc biệt rộng rãi, cũng chỉ có một cái bàn làm việc, một cái ghế, còn có bộ ghế để tiếp khách, còn có một tủ bảo hiểm, tủ sách cũng có, chỉ là phần lớn đều liên quan đến binh pháp, các loại sách về quân đội.

Trên bàn làm việc để một máy vi tính bàn, bên cạnh máy vi tính để rất nhiều sách, tài liệu giấy tờ. Bên kia có một cái ly màu đen. Trên căn bản chỉ có vài thứ như vậy. Sau khi đi vào, Cổ Triệt dời một cái ghế cứng để ngồi xuống, nhường cái ghế vẫn tính là mềm mại cho Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh cũng không khách khí ngồi xuống, "Anh xử lý một chút tài liệu trước, bên kia có một ít sách, em có thể tự tìm đến đọc một chút, hoặc là em đi ra ngoài dạo một mình chút đi, anh xử lý xong chuyện sẽ thông báo cho em." Cổ Triệt mở máy vi tính ra.

Trang Nhã Khinh suy nghĩ một chút, cô vẫn nên đi ra ngoài dạo, những sách phía trên tủ sách, Trang Nhã Khinh khẳng định cô không có hứng thú với quyền nào cả, không cảm thấy hứng thú chút nào. Nói không chừng cô ở chỗ này cũng ảnh hưởng đến công việc của Cổ Triệt, cho nên cô vẫn quyết định đi ra ngoài tùy tiện dạo một chút. Vốn muốn nhìn xem rốt cuộc nữ quân nhân ở nơi này có bộ dáng gì, cũng có thể đi ra xem một chút.

"Em đi ra ngoài, một lát trở lại."

"Ừ."

Cổ Triệt đang không ngừng đánh chữ trên bàn phím, mắt cũng chưa từng rời màn hình, ngón tay bay múa, chuyển động đến độ gần như Trang Nhã Khinh cũng không nhìn thấy rõ, nhưng anh lại không bị lỗi một chữ. Trang Nhã Khinh nghĩ đến cô duy nhất không thạo cái này, chính là mù đánh chữ. Nhiều nhất thì cô chỉ liếc mắt nhìn bàn phím, sau đó đánh một câu nói, nhưng liên tiếp đánh mà cũng không nhìn bàn phím, có thể, nhưng tốc độ chậm, hơn nữa cũng dễ dàng đánh sai. Chỉ là cô cảm thấy điểm này cũng không có ảnh hưởng quá lớn, cho nên cũng không quan tâm. Học nhiều thứ như vậy, cô cũng là người, sẽ mệt. Cho nên không đáng thì không muốn học.

Trang Nhã Khinh rời đi, thuận tiện đóng cửa lại giúp Cổ Triệt.

Trang Nhã Khinh đi dọc theo đường tới ra ngoài.

Die nda nl equ ydo n <3 <3 <3 [becuacon]

Trong quân khu sắp xếp rất nhiều phân khu, lúc này bọn họ xuyên qua từ bãi tập. Trên đường Cổ Triệt chỉ Trang Nhã Khinh rất nhiều nơi. Nói nơi nào là chỗ để xe tăng, đại bác. Nói nơi nào là dùng để làm gì, chủ yếu để hiểu rõ huấn luyện. Trang Nhã Khinh muốn đi xem người trên bãi tập một chút.

Đứng ở trước đài chủ trì lớn nhất phía trên, Trang Nhã Khinh có thể hoàn toàn nhìn thấy đoàn người phía dưới rất rõ ràng dù không thấy rõ người đó có dáng vẻ gì, nhưng người nào không xếp hàng chỉnh tề, động tác của người nào chậm nửa nhịp, động tác người nào không đúng tiêu chuẩn, trên căn bản cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Rốt cuộc đã hiểu rõ, sao trước kia lúc đi học, mỗi lần tập hợp, người phía trên đều có thể dễ dàng nói người nào lệch vị trí hướng tiêu chuẩn 0.5 cen-ti-mét, người nào lệch hướng một cen-ti-mét, thì ra là có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mấy đônà người phía dưới đang huấn luyện, không phải hình thức huấn luyện duyệt binh đơn thuần chỉ bước đi, nghiêm đi chỉnh tề, toàn bộ đều đang huấn luyện các kỹ xảo vật lộn cùng với động tác dạy.

Trang Nhã Khinh nhìn nội dung huấn luyện của bọn họ, có vài động tác không giống như tự học? Chỉ là xem ra tương đối dễ học hơn rất nhiều, hơn nữa còn khá có ích.

Trang Nhã Khinh nhìn, ghi nhớ động tác của người khác. Nếu là ở nhà, nói không chừng cô đang khoa tay múa chân để học, nhưng lại ở đây, hơn nữa còn ở trên đài chủ trì, Trang Nhã Khinh rất ngại.

P phía trên không thấy cô muốn xem, Trang Nhã Khinh đi xuống, xen vào đội hình, nhìn người khác huấn luyện.

Bình thường thấy Trịnh Tử Ngang huấn luyện đội ngũ, Trang Nhã Khinh nhìn một lát, sẽ không ghi nhớ động tác, sau đó cảm thấy có gì không biết hoặc là có đề nghị gì, Trang Nhã Khinh cũng sẽ nói ra. Ở đây thì không, Trang Nhã Khinh đi vào giữa hàng ngay ngắn, lúc này cô nhìn thế nào cũng cảm thấy động tác của họ có chút vấn đề, đặc biệt dễ bị người phá thế. "Cô có thể tới đây một chút không?" Trang Nhã Khinh hỏi người đội trưởng đang hướng dẫn thao luyện. Đối phương lại là một cô gái. Chỉ là không như cô tưởng tượng, hoặc chính là đặc biệt thanh thuần, hoặc chính là đặc biệt yêu mị, hoặc chính là đặc biệt bắp thịt. Đội trưởng này nhìn tương đối nghiêm túc một chút, ngược lại không nhìn ra chỗ nào đặc biệt. Chỗ đặc biệt duy nhất chính là ngực rất nhỏ.

Trang Nhã Khinh hiểu, học võ thuật lâu dài, người khiêu vũ lâu dài thì bộ ngực cũng sẽ không lớn, chỉ là không biết làm sao bảo dưỡng bộ ngực trong điều kiện hạn chế, không biết làm sao cho bộ ngực lớn, cũng không bao gồm cô. Trang Nhã Khinh tự hào nhìn của mình đứng ngạo nghễ một chút.

Trương Băng đã sớm nhìn thấy Trang Nhã Khinh tới, đối với Trang Nhã Khinh, lúc này hoặc nhiều hoặc ít thì cô ta cũng có nghe một chút, cũng nhìn thấy một chút, quan hệ cùng quân trưởng không tầm thường. Nhưng cô ta sùng bái quân trưởng, tôn kính quân trưởng, không có nghĩa là cũng phải tôn kính cô gái này.

Chỉ là dầu gì cũng cho chút mặt mũi. Mặc dù Trương Băng không vui vẻ, nhưng vẫn tới. "Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát." Trương Băng nói.

"Rõ"

Mọi người vui vẻ. Vốn là lúc huấn luyện, Trang Nhã Khinh tới đã muốn nhìn, chỉ là không dám nhìn. Trương Băng nghiêm khắc có tiếng, họ cũng không muốn bị phạt ba mươi ki-lô-gam, sau đó nhảy ếch mười vòng quanh bãi tập. Đúng, Trương Băng chính là bà phù thủy phạt tập thể.

"Chuyện gì?" Giọng nói Trương Băng cũng không quá tốt. Đứng ở trước mặt Trang Nhã Khinh, chiều cao cũng xấp xỉ, Trương Băng không đoạt lấy ưu thế chút nào.

"Cô làm mẫu động tác vừa rồi một lần nữa cho tôi xem đi." Trang Nhã Khinh biết Trương Băng không phục, hừ, cô muốn chính là khiến người này hoàn toàn phục cô.

"Thật xin lỗi, chỗ này là quân khu, tôi thật sự dạy mọi người chứ không phải đoàn xiếc khi, biểu diễn cho người ta." Trương Băng cự tuyệt.

"Tôi muốn chỉ ra cô chỗ thiếu sót của động tác quyền vừa này." Trang Nhã Khinh nói, mặc dù cười, nhưng nụ cười kia cũng không đạt tới đáy mắt.

Trương Băng nghe Trang Nhã Khinh, nhất thời cảm thấy nổi giận đùng đùng! Đó là chính quyền pháp gia truyền của cô ta, chính cô ta cũng dựa vào sự quyền pháp đặc biệt này, động tác đơn giản không lạ nhưng là tính công kích lại rất mạnh mới được đề bạt làm Tiểu đội trưởng để đặc biệt dạy mọi người tập, tại sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác nói trong này có thiếu sót được chứ? "Tại sao cô nói quyền pháp của tôi không tốt?"

"Tôi không có nói không tốt, chỉ là có một vài điểm thiếu sót, hơn nữa còn chưa tới. Lúc này khi cô ra quyền thứ tư, mặc dù nếu đánh một quyền này vào người kẻ địch, tính công kích rất mạnh, không phải tổn thương gân cốt thì cũng gãy xương, nhưng không có làm tốt công tác phòng ngự. Kẻ địch tránh quyền này rất dễ dàng, hơn nữa, đồng thời lúc tránh ra sẽ công kích lại cô cũng rất dễ dàng." Trang Nhã Khinh nói.

Toàn bộ binh lính phía dưới đều lộ ra ánh mắt tán dương nhìn Trang Nhã Khinh. Nghe cô nói, hình như bọn họ cũng ý thức được vấn đề này. Một quyền kia trên căn bản không có phòng ngự, người khác rất dễ dàng công kích ngược lại bụng của mình.

"Nói dĩ nhiên là dễ dàng." Mặc dù Trương Băng có chút lộ vẻ xúc động, nhưng vẫn mạnh mẽ.

"Không cần phải nói, vậy thì làm." Trang Nhã Khinh không hề gì, buông tay ra.

Trương Băng không hề cử động, Trang Nhã Khinh chuyển động trước, bắt đầu công kích Trương Băng.

Dưới tình huống đang khẩn cấp phòng ngự, tay chân Trương Băng bắt đầu có chút luống cuống. Chỉ là Trang Nhã Khinh cũng không dùng hết toàn lực, tốc độ cũng thay đổi chậm một chút, tất cả để Trương Băng có thời gian hòa hoãn xông tới, đối bị động thành chủ động. Mục đích của cô vốn chính là muốn cho Trương Băng biến bị động thành chủ động công kích, sử dụng quyền vừa này.

Mặc dù Trương Băng vào quân khu trọng yếu này, cũng học không ít cách đánh, nhưng cô ta quen thuộc nhất là quyền pháp của nhà họ Trương được học từ nhỏ. Lục tìm, lúc khẩn cấp, mặc dù là ai thì phản ứng đầu tiên đều là sử dụng sở trường họ quen thuộc nhất ra, Trương Băng cũng không phải ngoại lệ.

Thấy Trương Băng bắt đầu dùng quyền đó rồi, Trang Nhã Khinh nhân cơ hội dạy những binh lính luôn. Dù sao bọn họ cũng là những người đàn ông của chiếc xe Mông Cổ (chắc ý nói những người mạnh mẽ), cô có thể giúp Cố Triệt làm nhiều một chút thì cứ giúp thêm một chút. Bình thường anh cũng không chỉ quản lý quân khu, chuyện cần làm còn rất nhiều, chuyện lớn quan trọng gì anh cũng phải tham dự, những chuyện nhỏ này để cô tới làm giúp là được.

"Mọi người nhìn kỹ." Trang Nhã Khinh nói, sau đó bắt đầu dùng phương pháp của mình hóa giải quyền pháp của nhà họ Trương.

Mỗi lần Trương Băng ra một quyền đều sẽ bị Trang Nhã Khinh linh hoạt tránh thoát, có lúc giống như dùng một quyền chạm vào cây bông vậy, một chút sức lực cũng không có.

Đến Trang Nhã Khinh vừa nói một chiêu, Trương Băng ra quyền, Trang Nhã Khinh chỉ hơi cong người xuống, chuyển vị trí một chút liền tránh được cú đâm thẳng của Trương Băng. Sau đó, ra quyền, vừa lúc đánh lệch phía bên trái của bụng Trương Băng một chút. Chỉ là cô thu sức lực bớt, cho nên Trương Băng chỉ bị đánh lùi mấy bước, cũng không có bị tổn thương quá mạnh.

"Nhìn thấy tôi mới vừa làm thế nào rồi chứ?" Trang Nhã Khinh nói.

"Thấy rõ."

Âm thanh trả lời Trang Nhã Khinh phía dưới rất vang.

Rất nhiều mục vốn đang huấn luyện xung quanh cũng đều ngừng lại, nhìn kỹ động tác mới vừa rồi của Trang Nhã Khinh. Bọn họ có thể dừng lại, đó là bởi vì đội trưởng huấn luyện cũng không khỏi ngừng lại để nhìn, cho nên cũng hợp tâm ý của bọn họ.

Bên này hai người Trang Nhã Khinh cùng Trương Băng độ sức nhìn thật sự rất đặc sắc.

"Cô." Trương Băng nhìn ánh mắt mọi người nhìn Trang Nhã Khinh một chút, sùng bái như vậy, mặc dù biết mình thua, nhưng cũng không muốn từ bỏ. Vì vậy, lại vọt lên.

"Hôm nay hai chúng ta so tài một chút." Trương Băng nói xong, đá thẳng vào không trung về hướng Trang Nhã Khinh. Trang Nhã Khinh bắt được mắt cá chân Trương Băng, dùng sức kéo.

Thật ra thì năng lực của Trương Băng cũng không tệ lắm, cùng Trương Băng đánh cũng toát chút mồ hôi. Lúc này một trận, vẫn tính là khá vui sướng.

Hai người lại bắt đầu đánh nhau. Không có quy định, không có vấn đề kỹ thuật gì, vì chỉ cảm làm đối phương thua. Vào lúc này, thắng mới phải đạo lý cứng rắn.

Tập trung tinh thần xem hai cô gái so tài, trong lòng phần khích hô to.

Mới vừa nhìn bạn gái quân trưởng còn là một người đẹp mềm mại, bây giờ nhìn lại, quân trưởng quả nhiên là quân trưởng, tìm bạn gái cũng tìm cô gái mạnh mẽ như vậy. Quả nhiên, người không thể nhìn bề ngoài, nhìn người cũng không thể nhìn bề ngoài. Có lúc thấy phụ nữ rất hung dữ, tàn nhẫn nhưng trên thực tế rất dịu dàng sẵn sàng, bóp chết một con kiến cũng không dám. Có phụ nữ thoát nhìn là một tiểu thư mềm mại, mười ngón tay không dính giọt nước xuân, chắc hẳn không dám cầm dao thái, nhưng giết người và bóp chết con kiến giống nhau.

Chỉ là, thật sự rất xuất sắc.

Trang Nhã Khinh càng lúc càng mãnh liệt tấn công Trương Băng, trong khoảng thời gian ngắn còn cảm thấy người phụ nữ này có chút bản lĩnh, đoán vậy. Nếu không tại sao có thể được đề bạt làm đội trưởng? Cô cũng phải chăm chỉ đối đãi một chút mới được.

Trang Nhã Khinh không muốn tổn thương tới cấp dưới của Cố Triệt, ra tay vẫn luôn có chút giữ lực, có lúc đánh tới Trương Băng cũng không gây ra tổn thương quá lớn.

Cho nên, Trương Băng kiên trì rất lâu mới dần dần kiệt sức, không muốn cử động, cũng không muốn đánh lại.

Đầu Trương Băng đầy mồ hôi, tóc được chải chuốt buộc đuôi ngựa chỉnh tề ở phía sau, nhìn đặc biệt có tinh thần. Bởi vì vận động dữ dội cùng với trong lúc đánh nhau khó tránh khỏi bị kéo xuống, cho nên cũng buông lỏng xuống. Trên trán có một dùm tóc, hoàn toàn bị ướt, dính vào trán.

"Đừng tới nữa, tôi phục rồi." Sao Trương Băng không biết, Trang Nhã Khinh vẫn nhường cô ta được? Thở hổn hển, ngồi dưới đất, Trương Băng nói.

Trang Nhã Khinh cũng không tốt hơn bao nhiêu, bình thường từ trước đến giờ, cô đều chủ trương đánh nhanh thắng nhanh, tiết tấu như vậy thật sự mệt chết đi. Chỉ là, khá hơn tình hình của Trương Băng một chút mà thôi. "Ha ha, không phục có được không?" Trang Nhã Khinh cười.

Trương Băng nhìn Trang Nhã Khinh trước mặt, không giống cô đã ngồi bẹp dưới đất, cô vẫn đứng, quay lưng về phía mặt trời, mồ hôi nhỏ xuống, chợt biết vì sao ở trong mắt lại hoàn mỹ như vậy, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không xứng với quân trưởng, tại sao phải xoay quanh người phụ nữ này. Cô thật sự rất có sức quyến rũ, dĩ nhiên cũng có năng lực. Người phụ nữ như vậy mới chính thức xứng với quân trưởng.

Die nda nl equ ydo n <3 <3 <3 [becuacon]

Thật ra thì, Trương Băng vô cùng sùng bái Cố Triệt, ở trong mắt cô ta, Cố Triệt tồn tại giống như thần thánh. Cho nên, không có người phụ nữ nào có thể xứng với Cố Triệt. Trương Băng tự biết bản thân, cũng biết cô ta không xứng với anh. Từng ảo tưởng, nhưng cũng không còn nghĩ nữa.

Chợt Cố Triệt dẫn theo một người phụ nữ trở lại, dĩ nhiên trong lòng Trương Băng không thăng bằng.

Vẫn cảm thấy Cố Triệt sẽ độc thân, bởi vì không có ai có thể xứng với anh, tình huống như thế, sao Trương Băng có thể bình tĩnh?

Người phụ nữ này không biết đến từ đâu, dù dễ quân trưởng. Vốn cho rằng dù là quân trưởng muốn kết hôn, cũng sẽ cưới Tô Mạt, như vậy có thể dễ tiếp nhận một chút, không ngờ mang về một người phụ nữ xa lạ. Tại sao người này lấy được ưu ái của quân trưởng?

Hiện tại, rốt cuộc Trương Băng đã hiểu.

Mọi người cùng nhau vỗ tay. Trang Nhã Khinh ở trong lòng bọn hắn, mức độ được tán thành cũng nhiều lắm rồi.

"Cô ấy thật mạnh mẽ."

"Đúng vậy, không hổ là người phụ nữ mà quân trưởng coi trọng."

"Tôi phát hiện tôi thích cô ấy rồi."

"Vậy cậu chờ tôi tới thu dọn cho cậu đi."

"Đùa một chút cũng không được. Phụ nữ của quân trưởng, sao chúng ta có thể nghĩ như vậy được?"

Trên căn bản Trang Nhã Khinh đã đánh một trận làm vang dội danh tiếng của mình rồi. Trong bãi tập có nhiều người như vậy, toàn bộ đều biết Trang Nhã Khinh xinh đẹp và mạnh mẽ. Chắc hẳn sẽ không bao lâu, Trang Nhã Khinh sẽ trở thành thể diện danh nhân mới trong giới quân nhân. Cô cũng làm tốt, không ngừng chuẩn bị cho người tới khiêu chiến.

Xem đi, trận này của Trang Nhã Khinh mới vừa kết thúc, lại có người đến mời cô cùng so tài.

"Phu nhân, tôi có thể cùng người so một chút không?" Đi lên là một người đàn ông, anh ta cũng không biết tên họ Trang Nhã Khinh, cũng biết cô là người phụ nữ của Cố Triệt, suy nghĩ một chút, vì vậy không thể làm gì khác hơn gọi Trang Nhã Khinh là phu nhân, cũng không biết có gì không ổn.

"Được, không thành vấn đề." Trang Nhã Khinh gật đầu.

Đối phương là một người có vóc dáng tương đối cao lớn, chừng một mét chín, vì dáng người cao nên đánh với Trang Nhã Khinh có ưu thế vô cùng lớn. Cũng khó trách vừa mới lên muốn cùng so với Trang Nhã Khinh, về mặt anh ta cũng không tự nhiên.

Bởi vì, lúc Trang Nhã Khinh an tĩnh lại thật sự không khác gì đại tiểu thư mềm mại, trang phục thực nữ, nụ cười, động tác giống hệt thực nữ. Ngoại trừ váy của Trang Nhã Khinh không thực nữ thôi. Lúc này đánh nhau với Trương Băng, Trang Nhã Khinh mặc váy, để cho tiện, Trang Nhã Khinh xé váy từ giữa ra để dễ dàng cho động tác của mình. Bên trong cô có mặc quần làm nền, bởi vì dù bên ngoài mặc thế nào thì cũng sẽ đảm bảo một chút, như bây giờ, ngộ nhỡ đánh nhau, cô cũng sẽ không mất sạch đúng không?

Trang Nhã Khinh nhìn thấp hơn đàn ông rất nhiều, nói xong vốn cho là Trang Nhã Khinh sẽ không đồng ý sự lỗ mãng này, cũng làm tốt chuẩn bị bị cự tuyệt, dù sao không ai ngốc mà so tài với người đàn ông chênh lệch với mình rõ ràng như vậy. Anh ta đứng trước mặt Trang Nhã Khinh, chính là giống nhau một ông chú ức hiếp một bé gái. Không ngờ, Trang Nhã Khinh lại đồng ý. Không thể tin nhìn Trang Nhã Khinh.

"Không cần nhìn tôi như vậy, ai thắng ai thua còn chưa xác định mà." Trang Nhã Khinh nhìn người đã đạt tới trình độ dày công tôi luyện, lại không biết suy nghĩ của người đàn ông to lớn đầu rỗng, vì vậy mở miệng nói, loại bỏ bản khoản của người đó.

"Vậy chúng ta bắt đầu?"

"Được." Trang Nhã Khinh bỏ lại chai nước suối trong tay cũng không biết người nào đưa tới, cơ thể đứng thẳng, nhìn người đàn ông can đảm trước mặt.

"Cô cẩn thận một chút." Anh ta nổi danh đánh rất mạnh tay, trâu bò cũng có thể bị một quyền của anh ta đâm chết, anh ta thật sự vẫn có chút lo lắng cho người phụ nữ của quân trưởng. Nếu là anh ta không cẩn thận lỡ tay, đánh chết cô. Quân trưởng có thể dắt anh ta đi ra ngoài bắn chết mười phút hay không?

Trang Nhã Khinh biết người này thất thần. "Anh chuyên tâm một chút, đừng để người khác cho là tôi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà đánh lén, ức hiếp anh." Trang Nhã Khinh đồng ý. Mặc dù thoát nghe giọng nói có chút cao ngạo, nhưng cũng không có ý xem thường người khác, ngược lại nghe có chút cảm giác nói đùa.

Hai người rất nhanh đã đi vào trạng thái đánh nhau.

Trang Nhã Khinh sớm đã phân tích người đàn ông này. Nhìn dáng vẻ của anh ta phải có hơi sức rất lớn, chỉ là dáng người đặc biệt khô gầy, động tác cũng không đủ mạnh mẽ. Cô phải nhiều dạy anh ta luyện tập độ bền nhảy của mình như thế nào rồi. Trận này, mọi người cũng không có tâm tình quá kích động xem kịch vui như lúc hai người Trang Nhã Khinh cùng Trương Băng bắt đầu so tài, ngược lại mọi người đều treo quả tim lên, cũng sắp treo lên tới cổ họng rồi. Tất cả mọi người đang yên lặng cầu nguyện vì Trang Nhã Khinh, cũng ở đây cầu nguyện cho người đàn ông vạm vỡ kia.

Một bên bọn họ lo lắng Trang Nhã Khinh bị anh chàng kia đánh trúng, không chết cũng tàn phế. Lại lo lắng người đó đánh trúng Trang Nhã Khinh sẽ nhận được hậu quả gì.

Cho nên, mọi người đều run sợ trong lòng.

Không thể làm gì khác hơn là cầu nguyện ở trong lòng, Trang Nhã Khinh thắng.

Quả nhiên, động tác của người đàn ông vạm vỡ cũng không phải đặc biệt nhạy bén, có lúc Trang Nhã Khinh đã di chuyển rồi thì anh ta mới phát hiện, động tác tương đối chậm chạp, Trang Nhã Khinh cũng nắm chặt cơ hội ra đòn.

Lần này Trang Nhã Khinh cũng không vì mình dùng ít sức lực lại, trên căn bản vẫn dùng hết toàn lực. Nếu là dùng sức lực lúc trước, sợ rằng đánh người anh ta chỉ giống gãi ngứa, hoàn toàn không có tác dụng.

Cuối cùng Trang Nhã Khinh vẫn thắng, nhưng cũng mệt mỏi phải ngồi bẹp xuống ở bên cạnh Trương Băng, thở hổn hển.

Hoàn toàn đều là tay không đánh nhau, sức lực của Trang Nhã Khinh cũng không lớn như vậy, thân thể cũng không khỏe mạnh như người khác, phải dựa vào tay chân nhạy bén để thắng, cho nên dù thắng, Trang Nhã Khinh cũng kiệt sức.

Dù sao nếu sau này gặp kẻ địch chân chính, Trang Nhã Khinh có thể từ từ đánh như vậy sao? Bản thân mệt mỏi không nói, còn không có một chút hiệu

quả. Nhất định lựa chọn dùng phương thức đánh nhanh tiện lợi nhất, tốt nhất có thể một đòn trí mạng. Gặp kẻ địch thì vũ khí gì không thể dùng? Cắt đứt cổ họng của đối phương, đó là phương thức tốt nhất rồi, đây là đối với đàn ông.

Nhưng dù sao hiện tại chẳng qua là giao lưu, dĩ nhiên cô không thể làm như vậy. Người chết rồi, không phải Cố Triệt mất đi một tướng tài sao?

Trên người của anh chàng vạm vỡ bị Tranh Nhã Khinh đánh có nhiều chỗ bị thương lớn nhỏ, quả thật anh ta cũng không bằng Tranh Nhã Khinh. Chỉ là nếu đánh tới, không phải Tranh Nhã Khinh nhất định sẽ Game Over, nhưng chắc chắn cô sẽ chơi cho xong. Người đàn ông vạm vỡ cũng tương tự, ngồi trên mặt đất. Không ngừng thở ra, uống nước. "Tôi... tôi phục. Lợi hại." Người đàn ông vạm vỡ đó giờ ngón tay cái lên với cô.

Tranh Nhã Khinh không khiêm tốn đón nhận. Rất nhiều người cũng giờ ngón tay cái lên cho Tranh Nhã Khinh. Vốn cho là Tranh Nhã Khinh phải thua là không thể nghĩ ngờ, đều muốn nhất xác cho anh kia, không ngờ cô lại thắng.

Thắng Trương Băng rất bình thường, nhưng muốn thắng người vạm vỡ như vậy thật không dễ dàng. Bình thường bọn họ không dám cùng anh ta so tài, dù sao nếu ngộ nhờ làm mình bị thương, không chết sợ rằng cũng phải ở bệnh viện hơn mấy tháng, chuyện như vậy ai làm? Cho nên, lúc biết anh ta ra tìm tới Tranh Nhã Khinh so tài, về tình có thể tha thứ, không có người nào nguyện ý đánh cùng anh ta cả.

Thử nói, mỗi ngày đánh bao cát có ý nghĩa gì? Hơn nữa còn nửa tháng đã đánh nát một bao cát?

Bao cát là chết, người là sống. Cả ngày hướng về phía bao cát, thật không thể nào tiến bộ. Cả ngày đánh bao cát, rèn luyện độ bén nhọn của mình như thế nào đây?

"Bình thường anh luyện tập thế nào?"

"Tôi tự tập luyện, hoặc chính là đánh bao cát, hoặc là luyện tập bắn súng"

"Không có bố trí gì cho sở trường, nhằm vào sự nhạy bén của bản thân anh cần luyện tập để bố trí sao?"

"Không có." Đoán cũng biết không có. Không biết người nào quản những chuyện này, sao không chú trọng huấn luyện phương diện này? Giống như anh chàng vạm vỡ này, nên đặc biệt bố trí huấn luyện độ bén nhọn. Bình thường cũng đều thua ở sự linh hoạt, nếu như độ bén nhọn đạt tới nơi, khẳng định càng như hổ thêm cánh, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Trở về phải hỏi Triệt một chút, những mục huấn luyện ở quân khu cũng với nơi chốn là ai sắp xếp, như vậy không thể được. Mỗi người có khuyết điểm cùng với sở trường riêng, phải nhằm vào huấn luyện thì mới có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Ở Lăng Thiên Môn, mặc dù đại bộ phận đều là sư phụ dạy đồng loạt, nhưng lão già hiểu chuyện rất nhiều vẫn chú ý chi tiết, ví dụ như cô học thì càng chú trọng vào âm khí. Mà các sư huynh, trên căn bản chú trọng binh khí lớn, vũ khí hạng nặng.

Chỉ là súng. Ngoại trừ lão già không lấy được, Lăng Thiên Môn không có, Đại sư huynh cũng không mua được súng ba-dô-ca ở ngoài, AK4 các thứ..., toàn bộ Tranh Nhã Khinh đều vô cùng thuần thục.

"Ai giúp tôi lấy giấy bút tới đây một chút được không?"

Rất nhanh đã có người đưa giấy, bút cho Tranh Nhã Khinh, cô cầm lấy, ngồi trên đất, bày giấy ra đất, cô liền bắt đầu viết trên giấy, viết viết vẽ vẽ lên.

Tranh Nhã Khinh muốn vẽ cũng không phải gì khác, chính là các trang bị, dụng cụ lúc trước cô dùng luyện tập....

Cô không phải là người thiết kế, cô còn không học qua những thứ đó, chính là rập khuôn làm theo, cảm giác cô đã thấy sử dụng ở Lăng Thiên Môn, dường như những thứ kia thích hợp với bọn họ nên vẽ ra, điểm này cô vẫn có thể làm được.

Ánh mặt trời hơi gắt. Mồ hôi trên người Tranh Nhã Khinh bị bốc hơi rất nhanh, quần áo cũng đều dính vào người.

Tuy nói cô đi ra ngoài đã có chuẩn bị, dùng kem chống nắng, nhưng Tranh Nhã Khinh vẫn ngồi đưa lưng về phía mặt trời. Ai đối mặt với mặt trời lớn như vậy, đó chính là kẻ ngốc.

Vẫn còn đang vẽ ở phía trên, mặc dù ý định của Tranh Nhã Khinh là vẽ, nhưng vẫn chú ý tới người xung quanh vốn đang xì xào bàn tán, chợt yên lặng, sau đó toàn bộ giải tán hết.

Trước mặt, xuất hiện một bóng dáng cao lớn, chặn lại mặt trời cực nóng chiếu lên Tranh Nhã Khinh.

Nghĩ cũng biết phía sau mình là ai.

"Chuyện đã xử lý xong rồi sao?" Tranh Nhã Khinh cũng không dừng lại, đầu cũng không quay lại, hỏi.

Cố Triệt đứng ở sau người Tranh Nhã Khinh, giúp cô chặn mặt trời lại. Nhìn Tranh Nhã Khinh vẽ vật trên giấy, trong lòng Cố Triệt cũng có chút kinh ngạc. Những thứ đồ này, hình như anh chưa từng nhìn thấy. Chỉ là, xem ra cũng rất có ích. "Xử lý xong rồi, những thứ này là em nghĩ ra sao?" Anh biết cô mới vừa so tài với người nào, nhìn trang bị trên người cô đã biết. Quần áo mỗi ngày Nhã Nhã mặc giống như cũng chưa đủ vậy? Cũng không thể lén đưa vào trong máy giặt, sau đó có thể mặc lần thứ hai.

Cố Triệt cởi áo khoác quân đội của mình, khom người xuống, nắm chặt tay Trang Nhã Khanh, lấy giấy ra, sau đó khoác áo khoác lên đùi sáng bóng của cô. Haizz Không có chú ý chút nào.

"Không phải, em đâu có bản lĩnh đó. Đây là do trước kia em đã từng dùng, vẽ ra."

"Anh thật sự bắt đầu tò mò chỗ các em rồi, rốt cuộc là tình huống gì? Sao cảm thấy cái gì cũng có." Nói thật, Cố Triệt rất muốn đi xem một chút, nơi Nhã Nhã sống từ nhỏ. Không phải chỉ vì mấy thứ đồ đặc sắc hiếm thấy này, không chỉ bởi vì tò mò đối với mấy cái này, cũng bởi vì anh muốn nhìn xem là hoàn cảnh nào thì mới có thể bồi dưỡng Nhã Nhã của anh thành bộ dáng này đây?

"Ha ha, đúng là một chỗ rất thần kỳ." Trang Nhã Khanh nhìn nhìn, bất ngờ nên cũng chỉ có thể vẽ ra ba bức này, những cái khác bây giờ không có. Dù có, cũng không cảm thấy thích hợp dùng ở quân khu.

Đưa ba bức cho Cố Triệt, sau đó, một tay kéo tay Cố Triệt, mượn lực, thuận tiện, Trang Nhã Khanh buộc áo của anh bên hông của mình. Mặc dù nói cô không để ý như vậy, nhưng cũng biết, anh nhất định sẽ để ý, nếu không sao lại khoác lên đùi cho cô. Quả nhiên, cô ở trong mắt của anh thấy được tính là người hiểu chuyện.

Chỉ là dùng áo đại biểu cho sĩ quan cao cấp của Cố Triệt buộc bên hông, có thể. . . . không thích hợp hay không.

Trang Nhã Khanh nhìn, phát hiện quân hàm trên vai áo (cầu vai) Cố Triệt là màu hoàng kim, phía trên không có gì cả, một ngôi sao cũng không có, chỉ có một hình mặt trời, nhưng lại không giống như mặt trời.

Không phải nói phía trên đều sẽ có sao, sao càng nhiều, gạch thẳng đánh dấu càng nhiều thì đại biểu cho cấp bậc càng cao sao?

Lúc nào thì thấy trên cầu vai có mặt trời? Cố Triệt thật đúng là một sự tồn tại đặc biệt.

Trang Nhã Khanh còn đặc biệt nhìn cầu vai của Tôn Bỉnh Nguyên, một gạch, ba sao.

Hình như cấp bậc là Thượng úy hay là gì? Không phải Tôn Bỉnh Nguyên là quân phó của Cố Triệt sao? Thượng úy chỉ là một quân phó của Cố Triệt. . .

Quân phó, nói thì dễ nghe, chính là đi theo bên cạnh Cố Triệt chạy trước chạy sau mà thôi, chỉ là vẫn có cấp bậc rất cao đối với người khác.

"Một sao?"

"Không tệ, không phải một chết đi. Sao anh nhanh như vậy?"

"Ừ, không có quá nhiều chuyện." Cố Triệt nói.

Thật ra thì chính là anh nghe được bên này có tiếng đánh nhau, biết chắc là Trang Nhã Khanh, lại muốn sớm sớm xử lý xong công việc, đến tìm Trang Nhã Khanh, cho nên tốc độ nhanh hơn mà thôi.

Bây giờ làm gì? Cô nhìn anh.

Hai người tự trao đổi, không chút nào bận tâm đến mình đang ở giữa cả trăm cả ngàn người. Hai người bị vây quanh ở giữa, vẫn cứ bình thản ung dung, giống như sớm đã quen với chuyện này. "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Trang Nhã Khanh hỏi.

Mục đích của cô đã đạt được, cho nên không biết đi đâu.

"Đi dạo một chút."

"Nếu không chúng ta đến khu vui chơi đi" Trang Nhã Khanh đề nghị.

Sau đó, xung quanh cũng vênh tai nghe Cố Triệt trả lời.

Quân trưởng đi khu vui chơi? Ôi, đó không phải là trái đạo lý sao, thật rất không thể tưởng tượng nổi. Vậy đơn giản hơn chính là mặt trời mọc từ hướng tây, hơn nữa còn là xuất hiện hai cái.

Chỉ là nhìn dáng vẻ quân trưởng săn sóc bạn gái, rất có thể sẽ đồng ý.

Rất muốn đi xem quân trưởng sẽ có dáng vẻ gì ở khu vui chơi?

Quân trưởng ngồi đu quay? Quân trưởng vào nhà ma? Vào nhà ma coi như xong, nếu không làm ma sợ thì thôi rồi. Trong lòng mọi người đã bắt đầu tưởng tượng, quân trưởng đại nhân nghiêm túc của mình vào khu vui chơi sẽ có dáng vẻ gì?

"Được."

Thật ra thì Trang Nhã Khanh đề nghị như vậy cũng vì có ý nghĩ với mọi người, muốn nhìn một chút xem Cố Triệt ở khu vui chơi sẽ có dáng vẻ gì. Còn nữa là vì cô muốn đền bù tiếc nuối duy nhất của cô. Cho tới bây giờ cô cũng chưa đến khu vui chơi.

Lúc nhỏ đã bị yêu cầu học hành, bởi vì cô là người thừa kế duy nhất của nhà họ Trang, trọng trách trên người nặng nề. Sau đó cô lại quản lý công ty, cũng không có thời gian dư thừa để có thể đến khu vui chơi. Sau đó, Mạnh Thiệu Phong cũng không thích đi khu vui chơi, cảm thấy lăng phí sinh mạng có hạn. sau nữa thì cô cũng không còn ý nghĩ kia, dù sao cũng đã lớn tuổi.

Sau đó nữa, Lăng Thiên Môn cũng không có khu vui chơi. Mặc dù, Lăng Thiên Môn có rất nhiều đồ chơi kích thích hơn khu vui chơi.

Ví dụ như, bọn họ cột sợi dây bện chắc giữa hai đỉnh núi, sau đó lộn một vòng mạnh mẽ, giắt trên sợi dây, từ đỉnh núi này trượt sang đỉnh núi kia. Mặc dù rất nhiều sư huynh không để cho cô chơi, nhưng cô nhất định chơi, sư huynh vẫn muốn thử trước để xác định đủ bện chắc mới có thể để cô đi lên.

Mặc dù thoát nhìn khu vui chơi có thể cũng kích thích, nhưng kích thích vừa an toàn vừa bảo đảm hơn nhiều.

Quả nhiên, quân trưởng đồng ý. Thật không biết phu nhân nói gì mà quân trưởng sẽ không đồng ý đây? Có thể đáp án duy nhất chính là chia tay đi, quân trưởng sẽ không đồng ý.

Rất muốn đi xem.

"Chỉ là em phải đi về đổi trang phục lại đi." Cố Triệt nhìn Trang Nhã Khinh một chút, cảm thấy bộ dáng này thật sự không nên đi chơi.

"Không thành vấn đề." Không cần Cố Triệt nhắc nhở, chính cô cũng sẽ đi về trước để thay quần áo? Ít nhất lần này cần thay quần. Cô còn muốn chơi vòng xoay ngựa gỗ, tất nhiên mặc váy thì không dễ dàng rồi.

Cố Triệt đưa vật cảm trong tay cho Tôn Bỉnh Nguyên. "Cậu tìm người để thi công đi, theo hình dáng đó làm."

"Rõ!"

Cố Triệt dắt tay Trang Nhã Khinh đi ra khỏi quân khu.

Cố Triệt cùng Trang Nhã Khinh mới vừa đi ra ngoài, một người phụ nữ tới.

Người phụ nữ này vô cùng yêu mị, quả thật có thể nói yêu mị sắp ngang Lư Vân.

Trước khi Trang Nhã Khinh đến, người phụ nữ này trở thành một trong ba người đẹp ở Yên Kinh.

"Lúc nãy có chuyện gì xảy ra ở đây?" Người phụ nữ hỏi.

"Quân trưởng đưa bạn gái tới." Trương Băng trả lời có chút dè dặt. cô ta luôn cho rằng Tô Mạt thích Cố Triệt, cô ta cũng cảm thấy, nếu như Cố Triệt kết hôn, đối tượng phải là Tô Mạt, không ngờ thì ra là không phải như thế. Cho nên, Trương Băng có chút không dám nhìn ánh mắt của Tô Mạt.

Nghe Trương Băng nói, Tô Mạt nheo đôi mắt hẹp dài lại một chút, lộ ra một nụ cười không rõ thâm ý. "Ồ, Triệt có bạn gái sao?" Tô Mạt gọi Cố Triệt là Triệt tự nhiên như vậy. Giống như đây là chuyện đương nhiên, cô ta vốn nên gọi như vậy.

Trang Nhã Khinh cũng không biết là trong quân khu còn có một nhân vật tên Tô Mạt.

Cô cũng quan sát tất cả nữ quân nhân ở trong quân khu, đều là khá bình thường, hoặc là cũng có một chút thù mị. Trang Nhã Khinh chú ý chuyện này cũng không phải là vì không tin, hai mươi năm, không phải có quá nhiều người mơ ước người đàn ông của cô, có, cũng phải bóp chết trong trứng nước, Trương Băng chính là một ví dụ điển hình. Nhưng Trang Nhã Khinh bỏ lỡ Tô Mạt.

Về đến nhà, Trang Nhã Khinh tìm được một bộ quần áo voan màu be ở trong tủ treo, mặc cả hai vào, nhưng trừ chỗ cổ hơi lộ ra xương quai xanh còn có cánh tay bị lộ ra, đứng lên vẫn rất chặt chẽ. Phía dưới, Trang Nhã Khinh tìm một cái quần đùi bó sát người.

Phối hợp lại, xem ra đặc biệt tràn ngập sức sống tuổi trẻ. Cố Triệt thay bộ quần áo nghiêm túc, đổi một bộ đồ nhàn nhã hơn.

Cố Triệt mặc quần áo thường ngày rất giống là sinh viên đại học, nếu như bỏ qua cả người anh phát ra khí chất vương giả.

"Đi thôi."

Chuyện đầu tiên Trang Nhã Khinh làm chính là dẫn Cố Triệt ngồi đu quay.

Có một lời đồn, đó chính là, nếu như nam nữ không phải là tình nhân mà ngồi chung đu quay, hai người sẽ yêu. Nếu như nam nữ là tình nhân ngồi chung đu quay sẽ chia tay. Chỉ là, nếu đu quay lên đến điểm cao nhất mà hôn môi nhau, hai người sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ, cuộc sống hạnh phúc cả đời.

"Triệt, cười một cái, không cần nghiêm túc như vậy. Anh nhìn anh một chút đi, có giống như là ra ngoài chơi đâu, bộ dáng này, người khác còn tưởng rằng anh tới khu vui chơi để kiểm tra vấn đề an toàn đây này." Trang Nhã Khinh véo mặt của anh, làm ra dáng vẻ một nụ cười, nhưng nụ cười này nhìn thế nào cũng khó coi. Trang Nhã Khinh vẫn buông tha. Lúc cô buông ra, anh cười.

"Như vậy mới phải chứ." Trang Nhã Khinh nhìn thì sững sốt một lát, sau đó nói.

Mắt mặt quá, cũng không phải là chưa từng thấy, sao vẫn nhìn không đủ, hơn nữa còn càng nhìn càng có cảm giác người đàn ông của mình đặc biệt có

sức quyến rũ?

Thấy ba cô gái nhỏ bên cạnh vẫn len lén nhìn Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt, nói chính xác là nhìn Cố Triệt.

"Có cô bé coi trọng anh đó." Trang Nhã Khanh xoay Cố Triệt nhìn về hướng ba cô gái nhỏ kia. Nhìn bộ dạng hoa si của ba cô gái kia, tại sao cô lại cam lòng để cho họ nhìn thấy một bên mặt đây? Vì vậy, Trang Nhã Khanh xoay mặt Cố Triệt sang hướng ba cô gái nhỏ đó.

"Oa, thật sự rất đẹp trai."

"Đúng vậy, rất đẹp trai, quả thật còn đẹp trai hơn cả Hạo Xuyên."

"Hạo Xuyên thì tính là gì, không phải chỉ là một người nước R sao. Cậu lớn tiếng một chút, cậu đoán sẽ có người đến đánh cậu hay không?"

"Không nói thì không nói, chỉ là thật sự rất đẹp trai, có thể đã có bạn gái."

"Có bạn gái thì sao? Chỉ cần cậu có bản lĩnh, dù người đó kết hôn, bình thường không thể để cho người đó ly hôn sao? Không hôn nhân nào không thể phá, chỉ có tiểu tam không nỗ lực."

"Vậy cậu làm tiểu tam sao?"

"Minh không làm, loại người bị người khác khinh bỉ, mình không làm."

"Haizz, mình nói này, bây giờ không chỉ chúng ta phải cùng phụ nữ tranh giành đàn ông mà còn phải cùng đàn ông giành đàn ông nữa." Đột nhiên, một cô bé cảm khái như vậy.

Lực chú ý của ba người chuyển hướng sang một đôi bên cạnh Trang Nhã Khanh và Cố Triệt.

Trang Nhã Khanh cũng nhìn thấy, một đôi gay.

Nam nam hấp dẫn khiến cho người khác phải nhìn, hai người nhất định là có sắc đẹp.

Người con trai bị ôm, xem ra cũng chỉ mới mười mấy tuổi, còn rất trẻ, có chút cảm giác chưa hết ngây thơ. Nhưng môi hồng răng trắng, là hủ nữ thích nhất. Làn da sáng bóng, vô cùng mịn màng. Đôi mắt to xinh đẹp, còn có đôi môi hồng hồng, mềm mềm, uơn ướm.

Người đàn ông có khí chất hơn một chút mang kính, một khí chất của người trí thức, nhưng đó là ảo giác người đàn ông đó tạo cho người khác mà thôi. Trực giác của Trang Nhã Khanh là thân phận người đàn ông đó nhất định không bình thường. Hơn nữa, ánh mắt rất bức người, còn có cảm giác gian gian. Chỉ là, bình thường đàn ông đều khéo léo che giấu dưới kính không gong cả. Trang Nhã Khanh chắc lười, sao cô luôn phát hiện đàn ông gian gian vậy nhỉ? Đàn ông như vậy, một khi dính dáng tới sẽ tuyệt đối không dễ dàng hắt ra. Hai người đều là trai đẹp ở chung một chỗ, người khác sẽ cảm thấy vui tai vui mắt, cảm thấy đó là tình yêu to lớn, cảm thấy ở chung một chỗ đó là chuyện hợp lý hợp tình. Nếu như hai người đều là trai xấu, xin lỗi, các người ở một mình đã nhìn không nổi, các người ở chung một chỗ, đừng ghê tởm đến chị đây ăn cơm.

Hai người đàn ông, ở khu vui chơi nhiều người mà không kiêng dè, ôm nhau đi qua từ bên cạnh Trang Nhã Khanh. Chỉ là, Trang Nhã Khanh vẫn tỉ mỉ phát hiện, người con trai nhỏ tuổi hơn một chút, dáng dấp cũng tương đối thiếu niên cũng không phải tình nguyện, sắc mặt không phải quá tốt. Vẫn muốn đẩy người đàn ông đeo mắt kính bên cạnh ra, chỉ là đẩy không ra.

Nhìn bộ dạng, hình như cũng mới cãi nhau. Người đàn ông đeo mắt kính có chút ép buộc.

Ai là công ai là thụ, vừa nhìn đã biết.

Trang Nhã Khanh còn không bỏ qua một điểm, chính là khi người đàn ông đeo mắt kính đi qua từ bên cạnh bọn họ, hình như có mấy giây trao đổi ánh mắt với Cố Triệt.

Bọn họ biết nhau?

Trang Nhã Khanh chợt trở nên trẻ con, có thể là đến nơi thế này cho nên tâm tính cũng thay đổi. Lúc này Trang Nhã Khanh mới càng giống một cô gái chưa tới mười tám tuổi.

Thật ra thì như vậy có lẽ mới là tốt nhất.

Trang Nhã Khanh cảm thấy bị cặp nam nam này đoạt đi sự nổi bật nên cũng muốn đoạt lại, vì vậy cứ tùy tiện ở trong khu vui chơi, tại nơi có nhiều người như vậy mà biểu diễn trước mặt họ.

Trang Nhã Khanh hâm nóng môi Cố Triệt, dùng một cách thức tiêu chuẩn để hôn anh thật lâu, thuận lợi dòi tằm mắt mọi người trở lại.

Trang Nhã Khanh nhìn thấy tiểu thụ lộ ra một nụ cười biết ơn với cô.

"Triệt, anh biết người đàn ông đeo mắt kính sao?" Trang Nhã Khanh hỏi.

"Biết, cậu ta là cháu của bà hai anh, cùng anh lớn lên." Cổ Triệt trả lời.

"À. Anh biết anh ta là. đồng tính không?"

"Từ nhỏ đã biết."

"Quan hệ hai người có tốt không?"

"Tạm được."

Trang Nhã Khanh còn muốn hỏi một chút về chuyện của người đàn ông đeo mắt kính, nhưng Cổ Triệt lại chẳng phải cao hứng như vậy. "Em cảm thấy rất hứng thú với cậu ta?"

"Không có, chỉ là có một chút. Lần đầu tiên có một người đẹp trai giống vậy. . ."

"Này rốt cuộc hai người các người có mua vé hay không?" Trang Nhã Khanh nghe thấy có người không nhận được hỏi như vậy. Mới nhớ tới là cô đang xếp hàng mua vé ngồi đu quay. Không hay không biết hàng dài như vậy cũng đã đầy đến. "Mua, đương nhiên là phải mua." Cô vội vàng đưa tiền. Chỉ là, Cổ Triệt đã đưa tiền trước cô một bước.

Từ lần trước sau khi hai người đi ra ngoài dạo, Cổ Triệt tạo thành một thói quen, chính là mang theo trong người mấy ngàn tiền lẻ, nếu không gặp một vài nơi không thể quẹt thẻ sẽ phải để Trang Nhã Khanh xuất tiền. Anh không thích vậy chút nào.

Đi bán vé nhận tiền, cũng không khỏi len lén nhìn Cổ Triệt một cái. Trai đẹp là phúc lợi của mọi người, không thể chạm vào, nhưng có thể nhìn mà.

Hai người ngồi vào vị trí của mình.

"Triệt, lần đầu tiên ngồi đu quay hả?" Trang Nhã Khanh hỏi.

"Em cũng là lần đầu tiên."

Ặc. Được rồi, bị phát hiện rồi.

Đến trên đỉnh, Trang Nhã Khanh nắm chặt cơ hội hôn Cổ Triệt. Mới vừa hôn, cô đã cảm thấy lung lay, sau đó nghe được tiếng thét chói tai từ bốn phương tám hướng.

Mở mắt, Trang Nhã Khanh phát hiện, trước mặt cô có một đôi tình nhân, không biết cô gái nhỏ làm sao mà bảo vệ ở mép chỗ ngồi chột đứt, sau đó cô gái té xuống. Chỉ là, cô gái đó vẫn tính là phản ứng khá nhanh, hai tay nắm được phía trên, cũng chưa rơi xuống.

Vòng quay đang ở cao nhất, nói cao không cao, nói thấp không thấp, nếu rơi xuống, cũng có thể rơi thành thịt nát.

Trừ tay cô gái còn nắm được phía trên, cả người cũng rơi giữa chừng không trung.

Lúc này cô ta và bạn trai chột cái nhau ầm ĩ, sau đó nhào người về phía trước, không ngờ lại ra một chuyện xui xẻo vậy.

"Tiểu Linh, nắm tay của anh." Dù sao cậu trai cũng còn trẻ, mới vừa bị dọa mới tỉnh hồn lại. Đi tới bên cạnh, vươn tay nói với cô gái.

"Không cần."

"Đừng sợ, không có chuyện gì đâu."

Vốn là chuyện này vẫn rất dễ giải quyết, chỉ cần vòng quay xuống tới, rơi xuống đất, tự nhiên cũng sẽ không sao, chỉ cần cô gái có thể chống đỡ thêm một thời gian nhất định. Nhưng Trang Nhã Khanh thật muốn mắng người thiết kế đu quay, mẹ nó, đã xảy ra chuyện liên tục động ngừng chuyển động.

Hiện tại, tất cả mọi người đều căng thẳng.

Trang Nhã Khanh cùng Cổ Triệt đang ở điểm cao nhất.

Trước mặt, cách đó không xa chính là đôi tình nhân.

Những người khác phía trên vòng xoay vừa lo lắng cho đôi tình nhân, cũng vừa lo lắng cho mình có thể cũng không an toàn hay không.

"Em không muốn. Em không muốn anh kéo em." Cô gái quát.

Tay dần dần không còn sức lực. Nhưng một khi người đang ở trong lúc nguy cấp cũng sẽ bộc lộ khả năng tiềm tàng. Trên căn bản bình thường con gái không động đến một thùng nước, lúc này, thời gian chống đỡ cũng lâu như vậy.

Đó là khi lấy nước không xách nổi thì sẽ có đàn ông lấy lòng giúp một tay. Nhưng là lúc đó, vào lúc này nếu cô ấy không nắm chắc thì chính là rơi xuống, thì sẽ chết.

Mỗi người đều sợ chết, bao gồm Trang Nhã Khanh, cô cũng sợ.

"Tại sao? Yên tâm, anh nhất định sẽ kéo em."

"Không cần."

"Em không tin tưởng anh sao? Anh thấy bình thường sức anh cũng lớn như vậy."

"Cô để cho cậu ấy kéo cô lên đi." Trang Nhã Khanh nghe được có người khuyên.

"Đúng vậy, bản thân treo như vậy thì sớm muộn cũng sẽ không còn hơi sức."

"Nhưng lỡ như không kéo vững thì dễ dàng rơi xuống hơn." Cũng có người nghi ngờ.

"Khi đu quay khởi động lần nữa, vòng xuống cũng sẽ không lâu lắm."

Cậu trai nghe mọi người bàn luận. Cho là cô gái không tin cậu ấy, cho là cậu ấy kéo cô ấy sẽ kéo không vững, cô ấy sẽ rơi xuống. "Đừng sợ."

Trang Nhã Khanh cũng nhìn không được. "Cô sợ sẽ kéo luôn cậu ấy xuống, đến lúc đó hai người cũng rơi xuống rồi sao?"

"." Cô đã không có dư thừa tâm tư trả lời vấn đề của Trang Nhã Khanh, nhưng cũng không khó nhìn ra Trang Nhã Khanh nói đúng. Cô gái đang lo lắng cho an toàn của cậu trai.

"Cô yêu cậu ấy không? Cô tin tưởng cậu ấy không? Như vậy giao tay cô cho cậu ấy đi, tóm chặt lấy là được. Cậu ấy kéo cô lên, hai người cũng còn sống, rất tốt, cậu ấy không thành công kéo cô lên, thậm chí hai người cũng rơi xuống, cũng coi như không tệ. Không có gì bản khoản hết."

Nếu như là cô thì cô sẽ làm như vậy. Sau khi trải qua vụ đàn cá mập lần trước, Trang Nhã Khanh vẫn cho rằng, hoặc là cùng Cố Triệt vui vẻ sống tốt, hoặc là dứt khoát hai người cùng chết. Cô yêu, thật ra thì rất nặng nề. Rốt cuộc cô gái bị Trang Nhã Khanh thuyết phục, nắm lấy tay cậu trai.

Cậu trai dùng hết toàn sức lực kéo cô gái lên. Nếu không phải lan can bảo vệ bên kia chưa bị vỡ thì nói không chừng hai người sẽ rơi xuống vì quán tính.

Cũng đã kéo lên rồi thì đu quay mới chuyển động.

Rất giống cảnh sát, thường đều là chuyện đã xảy ra thì cảnh sát mới đến.

Hai người trẻ ở trên đó, ôm nhau khóc.

"Cô không sợ hai người cùng té xuống sao?" Sau khi đi xuống, người mẹ trẻ ngồi đu quay trên bọn họ hỏi Trang Nhã Khanh.

Lúc ấy, cô ấy cũng mang theo đứa con gái năm tuổi của cô ấy ngồi phía trên. Nhìn tình cảnh đó, cô ấy cũng sợ sẽ té xuống nên sớm che mắt con gái lại.

"Sẽ không."

"Lỡ như đấy. Phải biết rằng, nếu như hai người đó cùng té xuống, nhiều người ở đây đều nghe lời của cô nói, đến lúc đó cô cũng có trách nhiệm. Bởi vì vốn là cậu trai kia sẽ không có việc gì, là bởi vì lời cô nói mới. . ." Cô ấy không hiểu, tại sao Trang Nhã Khanh không lo lắng chút nào.

"Không phải là không xảy ra chuyện gì đó sao." Thật ra thì cô cũng biết sẽ có khả năng đó, cô cũng chuẩn bị xong, lỡ như cậu trai bị kéo xuống, cô sẽ kéo chuẩn bị hai người, tin rằng Cố Triệt cũng có thể chuẩn bị. Chút vấn đề nhỏ này, nhìn hai người cũng biết không phải khó làm như vậy.

"Cô yêu rất nóng bỏng, chỉ là cũng rất nặng nề." Người mẹ trẻ nói. Vừa nghe Trang Nhã Khanh nói, trong lòng cô ấy đã run một cái. Nghĩ tới chuyện của cô ấy.

"Có lẽ vậy, khả năng gánh vác sức nặng của anh ấy khá mạnh." Dĩ nhiên Trang Nhã Khanh biết, nhưng vậy thì thế nào, ai bảo Cố Triệt vừa khéo may mắn được cô yêu chứ?

"Chỉ là tôi thích yêu như cô. Có sẵn lòng nghe chuyện của tôi không?"

"Tôi rất vui lòng."

Trang Nhã Khanh dắt Cố Triệt, người mẹ trẻ dắt con gái, ngồi cùng một cái ghế ven lối đi.

"Chú ơi, chú thật đẹp trai. Sau này lớn lên con phải làm cô dâu của chú." Cô bé năm tuổi chạy tới trước mặt Cố Triệt, hai tay đặt ở trên đùi anh, non nớt nói, làm cho người ta buồn cười. Đứa trẻ năm tuổi thì biết gì là cô dâu chứ?

"Chú đã có cô dâu rồi, không thể cưới con dâu. Sau này con có thể tìm được chú rể của con, cả đời đối xử tốt với con." Cố Triệt nói.

"Bạn trai cô thật sự rất yêu cô."

"Tất nhiên, anh ấy dám không yêu tôi." Trang Nhã Khinh tự hào nói. Trước kia, cô kiêu ngạo cô có người cha tốt, bây giờ, cô kiêu ngạo vì vốn liếng có một ông chồng tốt, dĩ nhiên, cho tới bây giờ, cô vẫn vì bản thân mà kiêu ngạo.

"Chồng tôi cũng rất yêu tôi."

Trang Nhã Khinh không nói, biết người mẹ trẻ muốn bắt đầu nói chuyện xưa của cô ấy.

"Tên tôi là Lý Viện, chồng ta là một người giữ trật tự đô thị. Cô biết không, tôi cùng chồng tôi cũng quen biết như thế. Tôi là đứa trẻ nông thôn ra ngoài, lúc học năm hai trung học, tôi thường lợi dụng thời gian sau khi học xong bày hàng trên vỉa hè để kiếm phí sinh hoạt và học phí. Mỗi lần anh ấy tới kiểm tra, tôi đều trốn. Mỗi lần đều như vậy, nhìn anh ấy tới từ xa xa, tôi đã cuốn đồ rồi dùng hết sức lực chạy đi. Sau đó, có một ngày, rốt cuộc anh ấy đuổi theo tôi. Bởi vì hôm đó có người mua đồ, đưa cho tôi một trăm đồng, tôi còn chưa thôi lại tiền thừa. Vì thôi tiền thừa cho nên làm trễ thời gian chạy trốn tốt nhất. Cho nên liền bị anh ấy tóm được."

"Anh ấy không phải kiểu đàn ông nhìn thấy người khác bày quầy hàng sẽ đập quầy hàng của người khác, mắng chửi người khác, thậm chí đánh người, ngược lại, anh ấy rất tốt. Lần đó, tất cả anh ấy đã cho tôi hai trăm đồng, nói là để cho ta không tới nơi đó bày quầy hàng nữa."

"Nhưng tôi lấy tiền rồi mà vẫn tới, lại bị anh ấy bắt được, mỗi lần đều như vậy."

"Rốt cuộc có một ngày, anh ấy không cho tôi tiền nữa, còn hôn tôi. Nói là phí sinh hoạt và học phí anh ấy sẽ cho tôi, không cần tôi khổ cực bày quầy hàng nữa. Tôi đồng ý, bởi vì có một ngày kia, tôi thấy anh ấy giúp một bà cụ dọn quán, lúc trả lại tiền cho bà cụ, tôi nghĩ tôi đã yêu anh ấy."

"Mặc dù anh ấy lớn hơn tôi mười tuổi, nhưng anh ấy rất dịu dàng, rất chăm sóc. Tiền lương của anh ấy không cao, một tháng cũng chỉ có hai ngàn, ăn xài tiết kiệm, trên căn bản tất cả đều cho tôi."

"Có một lần, lần đầu tiên chúng tôi đến bờ biển, kết quả, tôi bị té xuống. Tôi không biết bơi. Anh ấy đã cứu tôi, bản thân lại không thể kiên trì nổi. Khi đó, tôi có đứa con của anh ấy."

"Chúng tôi chưa kết hôn, cho nên toàn bộ bảo hiểm của anh ấy tôi đều không lấy được, tôi nghỉ học, một mình đi làm khắp nơi, vì nuôi sống đứa nhỏ. Nếu như không phải là đứa nhỏ này, tôi nghĩ, tôi có thể đi theo anh ấy rồi."

Năm hai trung học đã có con sao? Khó trách nhìn trẻ như thế.

Lý Viện đã khóc không ra tiếng, mặc dù Trang Nhã Khinh có chút cảm động, nhưng cũng không khóc, dù sao không phải là tự mình trải nghiệm.

"Cám ơn cô có thể nghe chuyện của tôi." Lý Viện chùi nước mắt, thở phào nhẹ nhõm nói.

"Bây giờ cô làm công việc gì?"

"Nhân viên quản lý kho hàng. Đây là lần đầu tiên tôi đưa con tới khu vui chơi, tôi không cho con một cuộc sống tốt được, con bé nói rất nhiều lần nên mới đưa con bé đến. . ."

"Tiền lương của cô là bao nhiêu?"

"Một ngàn tám."

"Sao không tìm một công việc khác? Bây giờ tùy tiện bán một cái gì đó, hai ngàn cũng có thể trích phần trăm mà."

"Nhưng vài công việc không dễ tôi mang theo đứa bé con, hơn nữa thời gian làm việc rất dài. Ít nhất nhân viên quản lý kho hàng thì tôi có thể mang con đi làm." Hết cách rồi, cô ấy cũng hiểu rõ, nhưng đứa bé còn nhỏ, cũng không thể không ai trông.

"Nguyên ý đến thành phố A không? Cầm địa chỉ bên trên, tự nhiên sẽ có người sắp xếp công việc cho cô. Đứa trẻ thì đưa đi trường học, đứa trẻ tan học thì cô có thể tan việc, tiền lương cũng giống chỗ khác, hai ngàn, trích phần trăm."

"Tại sao."

"Coi như là bồi thường vì trước kia tôi hiểu lầm nghề giữ trật tự đô thị này, tôi cảm thấy tất cả người giữ trật tự đô thị đều không phải là người tốt."

"Cám ơn nhiều. Thật ra thì giữ trật tự đô thị vẫn có người tốt, chỉ là người làm tròn trách nhiệm thì không được đưa tin, cả nước có nhiều người giữ trật tự đô thị như vậy, chỉ đưa tin những tên cặn bã. Đồng nghiệp của chồng tôi cũng không tệ."

"Ừ. Tôi biết rồi."

"Cám ơn cô, thật sự rất cảm ơn."

"Không có gì, tiện tay thôi, dù sao trong cửa tiệm của tôi cũng thiếu người, nói không chừng còn phải chuẩn bị mở thêm chi nhánh, đến lúc đó càng thiếu người."

"Ừ. Thời gian tôi xin nghỉ cũng sắp hết rồi, vậy tôi đi trước."

"Được, hẹn gặp lại."

Lý Viện đưa đứa trẻ đi, Trang Nhã Khinh đi qua tựa vào vai Cố Triệt. "Triệt. . ."

"Hả."

"Triệt."

"Hả."

"Triệt." Giọng Trang Nhã Khinh càng lúc càng mềm, càng lúc càng làm nũng. . .

"Sao thế. Chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn gọi anh thôi."

"Ừ." Cố Triệt ôm lấy Trang Nhã Khinh.

"Triệt, nếu như em gặp nguy hiểm, nếu như anh không thể cứu em, vậy em sẽ kéo anh cùng chết."

"Anh biết rồi, anh rất vui lòng em kéo anh theo."

"Anh thì sao?"

"Anh hi vọng tốt nhất là em còn sống."

"Nhưng không có anh, em sống vui vẻ không?"

"Vì anh cũng muốn vẫn sống thật tốt."

"Triệt, thật ra thì em cảm thấy em không ích kỷ, anh mới ích kỷ." Trang Nhã Khinh nói. Đúng vậy, người khác thấy cô là ích kỷ nhất, cô chết còn phải kéo theo Cố Triệt. Nhưng, Cố Triệt chết đi lại muốn để cô sống thật tốt, Cố Triệt thoải mái trong lòng, người khác cũng tán thưởng, đó mới là ích kỷ nhất.

"Ha ha, coi như anh ích kỷ. Anh biết con đường nào tốt nhất cho em là được rồi."

(Lời tác giả: Mặc dù nhìn những người giữ trật tự đô thị đánh người đập quán, thậm chí mặc kệ người ta là người già yếu cũng đánh khiến tôi rất tức giận, hơn nữa không để người ta bày quầy hàng, rất nhiều món ăn ngon này nọ cũng ăn không hết, nhưng cũng không phải tất cả đều như vậy, khách quan đi)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hôn lễ hoàng kim (kết cục)

Hơn hai mươi ngày, thời gian nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn, dĩ nhiên cũng không ngắn.

Thời gian đó, hôn lễ hai người cũng được chuẩn bị sắp xong hết rồi.

Lúc mới bắt đầu, Trì Hưởng Ngự còn thường tìm Trang Nhã Khinh đi uống cà phê, ăn cơm gì đó, mỗi một lần đều bị cô từ chối. Chỉ là, nói đến sự kiên nhẫn của anh ấy cũng không tệ, mặc kệ sắc mặt Trang Nhã Khinh là gì, anh đều cười lại, khiến Trang Nhã Khinh muốn phát cáu cũng không phát ra được.

Trì Hưởng Ngự cực kỳ thông minh, anh biết như thế nào mới có thể khiến Trang Nhã Khinh không thể làm gì anh, nhưng lại không cách nào tức giận.

Không có một chút bản lĩnh nào thì sao có thể ngồi trên chiếc ghế của công ty đứng đầu cả nước đây.

Chỉ là, Trang Nhã Khinh cũng không biết, tại sao ngày cô Cố Triệt chụp hình cưới lại gặp phải Trì Hưởng Ngự, từ đó anh ấy cũng không đi tìm cô nữa, vẫn yên lặng, khiến cô thường bị Trì Hưởng Ngự quấy rầy lại có chút không quen.

"Em nói này, Triệt ơi, Trì Hưởng Ngự sẽ không quấy rối trong hôn lễ chúng ta đấy chứ?" Trang Nhã Khinh lo lắng nói.

Ngày mai, chính là hôn lễ của cô và anh.

"Sẽ không đâu." Cố Triệt đầy lòng tin nói.

Anh giúp Trì Hưởng Ngự tìm được người đó, Trì Hưởng Ngự tự nhiên sẽ không nữa quán bà xã anh nữa.

"Sao anh có lòng tin như vậy?" Trang Nhã Khinh không hiểu. Chung đụng với Trì Hưởng Ngự mấy ngày qua, đối với tính tình của Trì Hưởng Ngự, cô đã mò ra không ít. Phải nói, anh cũng không phải dễ dàng có thể buông tha người.

Khụ khụ, nói đến thì cô cũng có chút tự luyến.

Nhìn những biểu hiện bình thường của Trì Hưởng Ngự, không phải là coi trọng cô sao, Trì Hưởng Ngự coi trọng thứ gì sẽ không dễ dàng buông tha đi như vậy. (Tác giả: Nhã Nhã, con là đồ sao?)

"Ha ha, em cũng không cần hỏi cái này đâu." Cố Triệt cười cười, ôm chầm eo Trang Nhã Khinh, đầu tựa vào cổ cô, nhẹ nhàng hôn tùm lum chỗ.

Rốt cuộc đã được cưới người con gái anh yêu. Rốt cuộc, có thể cưới Nhã Nhã.

"Ha ha, ha ha."

Trang Nhã Khinh đầu Cố Triệt ra, nhìn bộ dạng anh cười khúc khích. "Cười gì? Ngốc như vậy?" Trang Nhã Khinh giả bộ ghét bỏ.

"Ngốc cũng là chồng em." Cố Triệt càng lúc miệng lưỡi càng trơn tru, chỉ là, Cố Triệt như vậy, cô thích hơn.

"Mới không phải đó, em gả cho anh đâu. Em mới không cần gả cho một tên ngốc đấy."

"Thật sự không cần gả sao?" Cố Triệt không có ý tốt nhìn Trang Nhã Khinh.

Hai người đang chuẩn bị trong phòng tân hôn, cả phòng đều là màu đỏ vô cùng vui mừng. Đầu giường, còn có cửa sổ, còn có mỗi một góc, phía trên cũng có dán giấy đỏ làm chữ Hỷ thật to. Rất nhiều thứ bên trong đều màu đỏ, đây là một căn phòng hiện đại lại vẫn có thể nhìn thấy một đôi nền đỏ, đặt ở phòng tân hôn.

Xem ra có điểm giống hôn lễ cổ đại.

"Không lấy tên ngốc." Trang Nhã Khinh suy nghĩ một chút, nghiêng đầu, nhìn Cố Triệt, nói. Nói xong, Trang Nhã Khinh liền cười chạy ra xa.

Cố Triệt nắm lấy Trang Nhã Khinh, tay đưa về phía một bộ phận trên người cô —— nách.

"Ha ha ha, ha ha, Triệt, đừng, em không muốn." Trang Nhã Khinh vừa cười, vừa muốn đẩy đầu Cố Triệt ra.

Nhưng Trang Nhã Khinh nhấc tay một cái thì sẽ bị Cố Triệt thừa lúc vắng mà vào.

Die nda nl equ ydo n [becuacon]

"Ha ha, Triệt, em sai rồi, tha cho em đi." Trang Nhã Khinh co rúc ở trên giường, đã không còn hơi sức phản kháng, chỉ có thể co lại thành một đoàn, giống như một con nhím nho nhỏ, chỉ có thể như vậy, ngậy ngốc bảo vệ mình.

"Nói, có lấy anh làm chồng hay không?"

"Lấy, ha ha, em lấy."

"Vậy mới ngoan." Rốt cuộc Cố Triệt buông Trang Nhã Khinh ra, cũng chỉ là đổi một vị trí mà thôi. Đôi bàn tay ngăm đen của Cố Triệt đẩy Trang Nhã Khinh lên phía trước.

"Em gả cho anh chứ không phải gả cho tên ngốc." Trang Nhã Khinh nói. Chỉ là lần này Trang Nhã Khinh cũng không có như bình thường mà để mặc cho Cố Triệt muốn làm gì thì làm. Nếu là trước đây, Trang Nhã Khinh là mắt nhắm mắt mở, nói không chừng còn sẽ đổi bị động thành chủ động, nhưng lần này thật sự không được.

Trang Nhã Khinh đẩy tay Cố Triệt.

"Đừng mà."

"Không có sao, sáng sớm ngày mai anh gọi em." Cố Triệt cho là Trang Nhã Khinh lo lắng tối nay nỗ lực quá mức, sáng sớm ngày mai không đứng lên được. Vấn đề ngày mai chính là rất quan trọng. Ngần vịn lần không thể bị trễ.

Lúc này lúc chợp Trang Nhã Khinh ngửa một chút, cô vẫn giùng giàng. Cô mặc quần áo ở nhà, thời tiết đã hơi lạnh lạnh, quần áo ngủ của cô được làm bằng bông.

Áo ngủ vốn tương đối rộng rãi, cổ áo cũng khá lớn, cho nên lúc này giầy giữa thì quần áo ở bên trong đã tụt xuống, lộ ra đường rãnh thật sâu của phụ nữ.
.....

Cố Triệt là một người đàn ông huyết khí phương cương, hướng chí, trước Trang Nhã Khanh chưa từng chạm qua phụ nữ, hơn nữa lại được thưởng thức cô đẹp như vậy, thấy một màn này rồi, thử hỏi, sao Cố Triệt có thể bỏ qua cho Trang Nhã Khanh đây.

Cố Triệt như vậy đã coi là tốt rồi, đôi lại là người khác thì sợ rằng đã mất máu quá nhiều, đưa vào bệnh viện. Ấc, chuyện đó, không chế không được, chảy máu mũi cũng sẽ mất quá nhiều máu.

"Không được." Trang Nhã Khanh lần nữa bắt được tay Cố Triệt đang nóng, làm loạn xung quanh.

Nhìn đáng vẻ nóng nảy của Cố Triệt Trang Nhã Khanh nghiêm túc nhìn anh.

Biết Trang Nhã Khanh cũng không phải muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, cũng không phải vờ tha để bắt thật, mà là thật không được, không muốn cùng anh, Cố Triệt rút tay mình về.

Nhã Nhã thật sự không được, anh nén lại cũng không có sao đâu.

"Triệt, anh giận sao?" Sau khi Cố Triệt thu tay về thì đưa lưng về phía Trang Nhã Khanh, cũng không thèm nhìn cô một cái.

Trang Nhã Khanh nhìn Cố Triệt đưa lưng lại phía cô, trong lòng không khỏi lo lắng, có phải Cố Triệt tức giận hay không.

Bọn họ ở chung một chỗ tới nay, đây là lần đầu tiên Trang Nhã Khanh cự tuyệt Cố Triệt cầu hoan. Cố Triệt tức giận cũng có thể.

Không muốn Cố Triệt tức giận, Trang Nhã Khanh kéo quần áo mình, sửa sang lại, nằm ở trên lưng của Cố Triệt, hai tay vòng quanh cổ của anh, mềm nhũn, có chút yếu thế, nhẹ giọng hỏi.

"Không có." Cố Triệt trả lời.

Trang Nhã Khanh áp sát vào sau lưng của anh, dĩ nhiên anh cũng có thể cảm nhận rõ ràng hai khối mềm mại của cô.

Tên tiểu yêu tinh này, rõ ràng không muốn, còn phải quyến rũ anh như vậy. Rõ ràng chính là khiêu chiến năng lực tự kiềm chế của anh.

Cố Triệt ần nhần, một vài nơi, lửa nóng bùng. Hơi đau.

Đứng dậy, Cố Triệt chuẩn bị ra cửa.

Trang Nhã Khanh càng sốt ruột, kéo tay Cố Triệt.

"Triệt, anh nói có phải anh tức giận hay không, nếu không tại sao không nhìn em, lúc này anh còn phải đi ra ngoài sao?" Trang Nhã Khanh thông minh một đời, lúc này lại hồ đồ. Cô lại không nghĩ đến, tất cả nguyên nhân chân chính làm Cố Triệt khác thường.

"Nhã Nhã. . . Em. . ." Cố Triệt xoay người, thấy Trang Nhã Khanh chớp mắt long lanh nhìn anh, bụng không khỏi càng căng lên. "Nhã Nhã, làm sao anh có thể giận em? Dù tức giận với cả thế giới thì anh cũng sẽ không tức giận với em." Cố Triệt đi qua, nâng mặt Trang Nhã Khanh, thâm tình, chân thành nói.

Lúc này Trang Nhã Khanh thấy được trên người Cố Triệt đọng lều lều thì che miệng cười.

Triệt thật là càng ngày càng không có năng lực tự kiềm chế. Nghĩ đến lần đầu của bọn họ, vẫn là cô chủ động. Khi đó cô hiếu kỳ, tại sao lúc đó Cố Triệt vẫn có thể dừng lại. Chỉ là sau đó, kể từ lần đầu tiên, Cố Triệt lại càng lúc càng không chút kiêng kỵ, luôn như tình trùng tràn não, mỗi lần chỉ có hai người ở chung sẽ cùng cô.

Chỉ là Cố Triệt vẫn luôn bảo thủ, mặc kệ như thế nào cũng phải mang cô về nhà làm, chưa bao giờ ở bên ngoài làm những chuyện quá giới hạn.

"Cười gì, không được cười, còn không phải lỗi của em sao chứ." Cố Triệt có chút ngượng ngùng, lại bị Nhã Nhã cười, chân thật. Tại sao Nhã Nhã có thể không để ý tới cảm nhận của anh như vậy.

"Ha ha, được, em không cười." Trang Nhã Khanh nói không cười, nhưng đôi mắt cong cong, cũng bán đứng cô đang che miệng nhỏ lên lên cười ở phía sau.

"Cười nữa là anh sẽ để cho em cười không nổi nữa." Cố Triệt nói.

"Được, thật sự không cười." Trang Nhã Khanh che tay lại, nhìn Cố Triệt, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

"Triệt, sao anh không hỏi vì sao em không muốn cùng anh làm?" Lúc Trang Nhã Khanh nói, trong mắt là tình yêu nồng đậm. Nhưng Cố Triệt lại cảm thấy rõ ràng, tình yêu trong mắt Trang Nhã Khanh cũng không phải cho anh, biết như thế đã làm cho trong lòng anh buồn phiền.

Cố Triệt cũng không chú ý tới, lúc này bàn tay nhỏ mềm mại của Trang Nhã Khanh đang nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng của cô.

"Em không muốn thì luôn có mấy nguyên nhân tự nhiên." Cố Triệt nói.

Anh cứ như vậy, suy nghĩ, ý kiến của Nhã Nhã, anh đều tuân thủ vô điều kiện.

"." Trang Nhã Khinh thật sự không biết nên làm sao nói với Cố Triệt. Anh như vậy khiến cô giận cũng có thể cười.

Một chút tình thú cũng không có, nếu cô có tâm sự, không muốn, chắc là anh cũng sẽ không hỏi nguyên nhân? Rõ là.

"Chỉ là anh muốn biết." Cố Triệt nói tiếp.

Cố Triệt anh không phải Thần Tiên, dĩ nhiên cũng sẽ có lòng hiếu kỳ. Đặc biệt là tối nay Nhã Nhã khác ngày thường, phản ứng của Nhã Nhã kỳ lạ.

"Ha ha, muốn biết gì thì cứ hỏi, cũng không cho phép giống lúc này, đưa lưng về phía em. Anh không sợ em sẽ đau lòng sao?" Trang Nhã Khinh kéo Cố Triệt ngồi ở bên cạnh cô.

"Sợ, sau này sẽ không có nữa. Nhưng nhìn em, anh sẽ nhịn không được." Nói xong, Cố Triệt còn liếc mắt nhìn xuống dưới. Nơi đó hình như càng lớn hơn.

Trang Nhã Khinh cũng lén liếc mắt nhìn. Quả nhiên, Triệt rất lớn.

"Ha ha, em nói, anh ngàn vạn lần đừng quá kích động." Tay Trang Nhã Khinh đặt lên Cố Triệt, làm anh run rẩy một hồi.

Lúc này Cố Triệt muốn động, nhưng tay còn lại của Trang Nhã Khinh đè bờ vai của anh lại, cũng không cho anh cử động.

Trang Nhã Khinh đùa dai kéo khóa kéo của anh ra. . . Cầm lên, nhẹ nhàng giúp đỡ Cố Triệt. . .

"Nhã Nhã, đây là em đang hành hạ anh."

"Hừ, đương nhiên em muốn hành hạ anh, cũng bởi vì anh, anh còn dùng vật nhỏ hành hạ em chín tháng đấy." Nói nơi này, trang nhã khẽ cười, trên tay chợt dùng sức.

"Ừm. Nhã Nhã." Gân xanh Cố Triệt nổi lên.

"Nhã Nhã, chín tháng gì?" Cố Triệt hỏi.

"Anh nói đi? Anh dùng vật nhỏ đặt trong bụng em, đây chính là muốn hành hạ em chín tháng." Trang Nhã Khinh nũng nịu nói. Động tác trên tay tăng nhanh.

"Ừm. . . Bụng, chín tháng. . ." Cố Triệt vẫn bắt đầu hưởng thụ, đột nhiên, Cố Triệt ngây ngẩn cả người, trợn mắt thật to. Hai tay bắt lấy vai Trang Nhã Khinh: "Nhã Nhã, em nói cái gì chín tháng?"

"Lúc này anh vẫn chưa rõ sao?"

"Anh. Là sắp làm cha sao?" Cố Triệt không xác định nói.

"Ồ, anh sắp làm cha, em có cục cưng của chúng ta." Trang Nhã Khinh cười nói.

Trong giây lát, Cố Triệt mềm nhũn. Trên tay Trang Nhã Khinh để lại có thể làm cho cô gái này mang thai cục cưng rồi.

"Anh... anh sắp làm cha. Anh." Cố Triệt ngốc nghếch, gương mặt khờ dại, giống hệt mấy tên ngốc đầu đường.

"Triệt, anh làm sao vậy?" Trang Nhã Khinh lắc lư tay ở trước mặt Cố Triệt, anh vẫn không có phản ứng gì.

Sẽ không thật sự để cô gả cho một tên ngốc đấy chứ.

"Triệt."

"Hắc hắc, hắc hắc, anh sắp làm cha."

"Đúng vậy, anh sắp làm cha." Thật là vui vẻ vậy sao?

Mặc dù Trang Nhã Khinh nghĩ như vậy, nhưng có thể nhìn ra vui sướng trong mắt cô, cô vui mừng cũng không kém anh chút nào.

Đứa bé chỉ có một tháng, cũng chưa rõ ràng, nhưng Trang Nhã Khinh là ai? Thân thể cô hơi có một chút khác thường cũng có thể phát giác, huống chi trong bụng có thêm một bảo.

Lúc Trang Nhã Khinh biết cũng ngây dại rất lâu mới đón nhận trong bụng thật sự có mang một sinh mệnh nho nhỏ, hơn nữa còn là con của cô cùng Cố

Triệt

Cô có bảo bảo, lần này, Trang Nhã Khanh hoàn toàn tin tưởng cô có năng lực bảo vệ tốt con của mình, hơn nữa, cô cũng tin tưởng, Triệt biết bảo vệ tốt bảo bảo của cô. "A." Cô Triệt hét lớn một tiếng, bế Trang Nhã Khanh lên, bắt đầu ở trên đất, chân không ngừng xoay vòng vòng.

"Ha ha." Trang Nhã Khanh ôm thật chặt Cổ Triệt, mặc dù biết Cổ Triệt sẽ không làm cô té xuống, nhưng vì cực cung nên vẫn muốn lấy an toàn làm chuyện hàng đầu.

Trước kia xem tí vi, bên trong nam chính vui mừng tới cực điểm sẽ ẵm nữ chính lên, bắt đầu xoay vòng vòng. Khi đó Trang Nhã Khanh còn có vẻ mặt khinh bỉ, làm sao có thể như, cảnh nữ chính mang thai rồi nam chính ẵm nữ chính lên càng làm cho Trang Nhã Khanh khinh thường. Nam chính này cũng không sợ nữ chính bị động thai khi sao?

Hiện tại, Trang Nhã Khanh biết, đó là thật sự vui mừng cho nên mới phải như vậy.

Trang Nhã Khanh dung túng cho hành động của Cổ Triệt. Chỉ là vẫn cẩn thận bảo vệ tốt cực cung của mình.

Duy nhất khác trong tí vi chính là lúc này Cổ Triệt cũng không phải quần áo chỉnh tề, đừng quên, quần anh còn chưa kéo lên, tay Trang Nhã Khanh thì đã lau sạch sẽ rồi.

"Được rồi Triệt, thả em xuống, nếu không bảo bảo phải kháng nghị."

"Á, ờ." Cổ Triệt ngây ngốc ngơ ngác đặt Trang Nhã Khanh lên giường, nhìn nhìn bụng cô.

Tay sờ bụng bằng phẳng của cô.

Trong bụng nhỏ như vậy lại có con của mình.

"Triệt, bây giờ đứa bé sẽ chưa động đâu, mới một tháng." Trang Nhã Khanh nhắc nhở. Nhìn bộ dáng của Triệt giống như muốn cảm nhận sự tồn tại của con. Chỉ là, bây giờ đứa bé còn quá nhỏ, trừ việc cô làm mẹ nên có thể cảm nhận thì người ở ngoài vẫn không biết.

"Anh biết, anh chỉ muốn sờ con thôi." Cổ Triệt nói.

Trang Nhã Khanh hiểu, Triệt vui mừng, cô cũng vui mừng. Trang Nhã Khanh xoắn áo ngủ của cô lên, lộ ra làn da sáng bóng.

Bây giờ bụng Trang Nhã Khanh cũng không có gì khác trước. . . Nhưng bên trong lại mang thêm một sinh mạng nho nhỏ rồi.

Cổ Triệt cẩn thận từng li từng tí đặt lên bụng Trang Nhã Khanh, nhẹ nhàng vuốt, động tác hết sức dịu dàng, chỉ sợ động tác hơi mạnh sẽ làm tiểu bảo bảo bị thương.

Bên trong phòng, một mảnh ấm áp.

Hai người, thoát nhìn là duy mỹ như vậy. Ấc, đương nhiên là phải bỏ qua Cổ Triệt vẫn chưa kéo quần lên cùng với gì kia mềm nhũn nằm bên ngoài.

"Nhã Nhã, sau này em sẽ vất vả rồi." Mặc dù anh chưa từng có con, nhưng điểm thông thường này, anh vẫn biết.

Cả đời người phụ nữ khổ cực nhất là lúc mang thai sinh con.

Đều nói, phụ nữ sinh con chính là xông vào Quỷ môn quan một chuyến.

"Ha ha, em sẽ không cảm thấy khổ cực." Trước nói hành hạ là do Trang Nhã Khanh đùa. Trời mới biết, đứa bé này đến, cô vui mừng đến cỡ nào.

"Nhã Nhã."

Cổ Triệt ôm Trang Nhã Khanh vào trong ngực.

"Hả?"

"Nhã Nhã, anh lại chưa từng nói anh yêu em đúng không?"

"Không có."

"Anh yêu em."

"Em biết, em cũng thế."

Yêu, có lúc cũng không cần nói ra khỏi miệng, hai người cũng có thể cảm nhận được thật sâu sắc, nhưng cho dù như vậy, nói ra rồi sẽ trở thành chất xúc tác cho tình cảm của hai người, làm tình cảm của hai người càng phát triển thêm một bước.

Yêu, là một chuyện vô cùng kỳ diệu, tuyệt đối không thể diễn tả được. Thu dọn xong, hai người đang muốn ngủ, bỗng nhiên có người xông vào. Là Lư Vãn.

Die nda nl equ ydo n [becuacon]

Lư Vãn đi vào nhìn thấy Cố Triệt vẫn còn ở bên trong, lập tức nói: "Sao cậu ở chỗ này?" Bà mới vừa có chuyện đi ra ngoài một chút, tại sao trở về thì ở đây liền có thêm một người? Bởi vì hai nơi có một chút khoảng cách, cho nên Lư Vãn bọn họ cũng dời qua, ở tại nhà họ Cố. Lư Vãn là sư thúc của Trang Nhã Khinh, tương đương với mẹ của cô, trước khi cô gả đi, Lư Vãn nhất định muốn ở cùng nhau.

Đĩ nhiên, còn có Thẩm Tuyết.

Lúc này Thẩm Tuyết đang theo sau Lư Vãn.

Tối nay bọn họ sắp xếp cho Trang Nhã Khinh, Lư Vãn còn có Thẩm Tuyết sẽ ngủ ở phòng tân hôn, Cố Triệt ở phòng của anh, sư phụ của Trang Nhã Khinh cùng Cố Triệt ở với nhau.

Đều nói, trước khi kết hôn thì không thể để cô dâu và chú rể gặp mặt, cho nên, thật ra trước lần này thì anh đã ba ngày chưa gặp cô.

Cố Triệt thật sự nhịn không được, liền len lén chạy tới.

Nói đến thật là uất ức, Cố Triệt vào phòng của anh lại còn phải bỏ ban công vào.

"Con."

"Ha ha, sao sư thúc trở về thế? Người mới vừa nhận được một cuộc điện thoại liền đi ra ngoài, đã làm gì thế? Còn sư tỷ cũng thế, buổi tối khuya đi đâu vậy?"

Thật ra thì Trang Nhã Khinh biết rõ còn hỏi, đương nhiên mục đích là chuyển đề tài.

Quả nhiên, nói xong đã nhìn thấy vẻ mặt Lư Vãn cùng Thẩm Tuyết mất tự nhiên.

"Tốt lắm, nha đầu thối, lại dám tính kế với sư thúc, sư tỷ con nữa."

"Không dám, không dám."

Sau đó Trang Nhã Khinh đã hỏi lại Lư Vãn, bà kể chuyện đầu đuôi gốc ngọn lúc trước cho cô.

Không nghĩ tới, lúc trước sư thúc cùng cha của Triệt còn có một đoạn chuyện sâu xa. Chỉ là bộ dáng của Lư Vãn sao có thể có chút sâu xa cùng một người được.

Trước khi Lư Vãn về đến Lăng Thiên Môn thì vẫn luôn ở Yên Kinh. Khi Lư Vãn ở tuổi xuân sắc chính là một giai nhân xinh đẹp (bây giờ vẫn còn dư âm của nét đẹp đó, người phụ nữ thành thực) nên rước lấy không ít hoa đào, trong đó bao gồm cha của Triệt còn có cha của Trì Hưởng Ngự. Những người đàn ông khác cũng có, nhưng những người kia đều là vật hy sinh.

Sau đó, Lư Vãn biết hai người đàn ông đều là người đã có gia đình, vốn là lúc đang rất rối rắm lựa chọn người nào thì biết hai người đã có gia đình. Bà làm gì cũng không thể làm tiểu tam, vì vậy, liền phóng khoáng vùng ông tay áo lên, không mang đi một áng mây.

Về phần có phóng khoáng như vậy hay không thì cũng chỉ có Lư Vãn tự mình biết.

Hiện tại gia đình Triệt vô cùng hạnh phúc, hiện tại cha mẹ cũng rất ân ái, Lư Vãn đối với Cố Từ Mặc mà nói cũng chỉ là một giấc mơ đẹp năm đó lúc còn trẻ, cũng không thể nào ở cùng nhau. Hiện tại chỉ là nhìn thì có một chút lúng túng.

Chư Tiêm Nhiên biết chút gì đó, nhưng bà có thể ở bên cạnh Cố Từ Mặc nhiều năm, ông cũng không ít phụ nữ vây quanh, bà cũng đều có thể xử lý rất tốt, đối mặt với vấn đề này, bà cũng thông minh lựa chọn về gì cũng không biết.

Dù ban đầu Cố Từ Mặc từng làm chuyện gì có lỗi với bà thì đó cũng là quá khứ, hiện tại thì bà tin tưởng chồng mình.

Đối với điểm này, Chư Tiêm Nhiên đánh cuộc đúng. Cố Từ Mặc vĩnh viễn không thể nào vứt bỏ bà, mặc dù hai người không có tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng cũng là tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Lư Vãn cũng không thể làm một tiểu tam, nếu không ban đầu cũng sẽ không đi

Lư Vãn then thùng đi ra ngoài ước hẹn, đối tượng dĩ nhân là cha của Trì Hưởng Ngự.

Mẹ Trì Hưởng Ngự qua đời rất sớm, Lư Vãn cũng không tính là tiểu tam cũng yên tâm thoải mái một chút. Dù sao Lư Vãn cũng có tình cảm với Trì Liệt. Huống chi sau khi biết Lư Vãn tới Yêu Kinh, trò cười gì Trì Liệt cũng làm, chính là vì lần nữa được ôm người đẹp về.

Nói không chừng, Tri Hưởng Ngự buông tha Trang Nhã Khinh cũng có một chút nguyên nhân là cha anh đã bày mưu đặt kế, nói cho cùng cũng là Lưu Vân làm.

Về phần Thẩm Tuyết, Thẩm Tuyết có bệnh tim bẩm sinh, chỉ cần có trái tim thích hợp, hơn nữa bọn họ có Thanh Đào là bác sĩ khoa tim mạch tốt nhất thế giới, dường như bệnh này không tệ hơn được nữa.

Thẩm Tuyết đi ra ngoài, chắc là gặp một người đàn ông tên là Hoàng Bồi.

Người đàn ông kia là mới quen gần đây, nhưng hai người vừa gặp đã yêu...

Trở về chủ đề chính, Lưu Vân không nhượng bộ chút nào, Cố Triệt cũng đã buồn ngủ, Lưu Vân không muốn cho Cố Triệt đi, nói không thể phá bóng phép tắc.

Đây là lúc nào rồi mà còn phép tắc.

Chỉ là Lưu Vân là sư thúc của Trang Nhã Khinh, Lưu Vân là lão đại, Cố Triệt không nghe lời, bà vẫn kêu la nói không gả cô cho anh, mặc dù biết là không thể nào, nhưng Cố Triệt vẫn nường bước.

Cố Triệt bị Lưu Vân bức bách rất gắt, rốt cuộc vẫn phải đi.

Ngày hôm sau, cuối cùng ngày kết hôn của hai người đã đến.

Hôn lễ của bọn họ cũng không chọn một giáo đường vô cùng lớn, cũng không chọn một lễ đường đặc biệt chuẩn bị vì hôn lễ, càng không chọn trên nước láng mạn, chỉ là nói đến, ý nghĩa địa điểm bọn họ chọn tổ chức hôn lễ có rất nhiều.

Địa điểm chọn là ở trên một ngọn núi.

Trên đỉnh núi là một khoảng trống thật to, giống như là trên thảo nguyên. Vô cùng bằng phẳng, đây cũng là một kỳ quan. Địa thế rất lớn, có thể chứa khoảng mấy vạn người... Cũng chính là nguyên nhân này nên Cố Triệt mới lựa chọn chỗ này.

Vốn là Trang Nhã Khinh vô cùng muốn cử hành hôn lễ ở Tổ Chim (đây là Sân vận động quốc gia Bắc Kinh), Tổ chim cũng tổ chức những sự kiện trọng đại. Chính là nơi cử hành đại hội thể dục thể thao quốc tế. Nhưng Cố Triệt không đồng ý, Cố Triệt nói không thể lấy việc công làm việc riêng... Điềm này, Trang Nhã Khinh vẫn hơi không hài lòng.

Nhưng biết được chỗ này, Trang Nhã Khinh vẫn rất hài lòng. Chỗ này cũng có tác dụng lớn.

Ở chỗ này, nhìn xuống, có thể thu trọn Yêu Kinh vào mắt, đây chính là nơi quan sát Yêu Kinh đấy.

Thứ hai, có thể nhìn hết cả thành phố, độ cao núi này cũng không thể khinh thường. Ha ha, núi này, đây chính là nơi tốt hơn không nên tới.

Ngoại trừ Chư Tiềm Nhiên còn có đám người Thẩm Tuyết thật sự không thể leo núi mới có xe cáp gondola, người khác đều phải tự mình bò lên.

Hắc hắc, điểm này ngược lại tương đối phù hợp tính tình của Trang Nhã Khinh, phương án này, cô thích.

Ngoại trừ mấy người phụ nữ ngoài ý muốn, người khác bao gồm cả Cố Triệt cũng phải tự leo lên.

Cho nên, sáng sớm, trời còn chưa sang, Cố Triệt, còn có Thanh Phong ở chung với anh, Phá Thương, Hạ Tĩnh Thiên, Phá Trần cũng đã bắt đầu rời giường, chuẩn bị leo núi.

Đừng nói người khác, thật ra thì Cố Triệt mới thảm nhất. Một đoạn đường cuối cùng trên núi, Cố Triệt còn phải tự mình cõng Trang Nhã Khinh đi lên.

Mọi người tham gia hôn lễ, toàn bộ đều đã dậy lúc trời còn chưa sang. Trang Nhã Khinh cũng tương đối thảm, bởi vì phải trang điểm, sáng sớm đã thức dậy.

Cả nhà Cố Triệt hung hung hổ hổ chạy tới đón Trang Nhã Khinh.

Bởi vì quá sớm, người xem cũng không có nhiều, nếu không bọn họ phải giật mình rồi. Phía trước là Cố Triệt. Anh cười ngửa tới, chú ý không phải lái xe, là cười ngửa, giống như tân lang cười ngửa đón tân nương từ ở cổ đại.

Cố Triệt muốn kiếm được một con ngựa, dĩ nhiên cũng tương đối dễ dàng.

P phía sau lái một chiếc xe, bên trong là Cố Thần, Cố Tử Mặc còn có Chư Tiềm Nhiên, Cố Tử Tân chưa tới, sợ lúc ông ta tới thời điểm thì theo không kịp đoàn, nên đã leo lên từ sớm rồi.

P phía sau nữa là một đoàn người thật dài đi theo, đây chính là đội ngũ rước dâu phiên bản hiện đại. Chỉ là lai lịch đội ngũ rước dâu hơi lớn, toàn bộ đều là đặc công cấp một cấp quốc gia, bây giờ lại lưu lạc đến bụng sinh lễ cho Cố Triệt.

Đoàn người rất dài, hai người đứng một hàng, mỗi cặp mang một gánh, bên trong gánh chính là chính lễ cho Trang Nhã Khinh.

Nguồn gốc của sinh lễ cũng khá lớn. Không phải Trang Nhã Khinh thích hoàng kim, kim cương, thích bạch ngọc sao?

Hàng thứ nhất, bên trong đựng toàn bộ đều là các vật phẩm hoàng kim.

Hàng thứ hai cũng là hoàng kim, thứ ba, thứ tư cũng vậy, chủ yếu là vì Cổ Triệt cất giữ hoàng kim cũng khá nhiều, tương đối thường gặp.

Hàng thứ năm thì toàn bộ là kim cương bên trong, chưa đánh mài qua, toàn bộ đều là kim cương vừa khải thác từ bên trong mỏ kim cương, tất cả lớn nhỏ, hình dáng không đồng đều nhưng tuyệt đối thuần khiết.

Thứ sáu chính là bạch ngọc, vòng tay bạch ngọc, bình hoa bạch ngọc, tượng Quan Âm Tổng Từ bạch ngọc...

Phía sau... Đếm không hết trang sức kim cương, Cổ Triệt dung số lượng này, quả thật quá cường đại.

May mà người vây xem không nhiều lắm, cũng may, toàn bộ không có đặt bên ngoài, đều là đậy kỹ, nếu không sẽ làm quần chúng vây xem điên cuồng.

Đội ngũ đã sẵn sàng, cuối cùng đã tới bên ngoài tân phòng. Mang các loại đồ vào, Cổ Triệt đi tới cửa phòng Trang Nhã Khinh, Lưu Vân, Thẩm Tuyết, Hoa Nhã, Lương Hy Tây, dĩ nhiên cũng không thiếu Mạc Thiên với cái bụng đã lớn, tất cả chặn ở cửa ra vào.

Theo lệ cũ, những người này là muốn gây thật nhiều khó khăn cho Cổ Triệt một phen.

“Đọc theo phía trên này đi”. Mạc Thiên giao cho Cổ Triệt một tờ đơn rồi nói.

Cùng lúc đó, Lương Hy Tây cũng làm hùm làm hổ: “Đọc lớn tiếng vào đó”.

Nếu như để cha Lương Hy Tây nhìn thấy thì nhất định lên cơn bệnh tim mất, đây là ai? Đây chính là thái tử của nước Z, lại nói chuyện với Thái tử như vậy.... Muốn chọc giận ông chết hay sao?

Chỉ là lúc này, Cổ Triệt chắc chắn là sẽ không so đo điều này.

Cổ Triệt cầm lấy tờ giấy đó, cẩn thận xem.

Có lẽ, người khác sẽ cảm thấy đây là gây khó khăn cho người khác, nhưng mà đối với Cổ Triệt anh thì đó cũng không có một chút vấn đề nào.

“Tôi, Cổ Triệt, nhất định sẽ tuân thủ nguyên tắc phía dưới, nếu tôi vi phạm những nguyên vọng dưới đây, Cổ Triệt tôi sẽ vĩnh viễn không cứng nổi.”

“Haha...” Nhìn dáng vẻ Cổ Triệt nghiêm chỉnh, nghe nội dung trong miệng Cổ Triệt, mấy người phụ nữ đồng thời che miệng nở nụ cười.

“Điều thứ nhất mặc kệ bà xã làm bất cứ chuyện gì, có nói bất luận điều gì, bà xã luôn đúng. Điều thứ hai: nếu bà xã sai, xem lại điều thứ nhất. Điều thứ ba: thứ Hai mỗi tuần phải mua hoa cho bà xã. Điều thứ tư: quan tâm, yêu thương bà xã của mình, không cho phép ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, Điều thứ năm: tiền lương mỗi tháng phải nộp lên đúng hạn. Điều thứ sáu: không cho phép nổi giận với bà xã, bà xã gọi gì thì làm đó, không cho phép có bất kỳ câu oán hận nào. Điều thứ bảy: bà xã đi dạo phố thì nhất định phải làm ba lô cho bà xã. Điều thứ tám: bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu phải báo cáo mình ở vị trí nào, làm gì cho bà xã, không thể để cho bà xã lo lắng. Điều thứ chín: nếu như chọc bà xã khóc, vậy sẽ phải quỹ bằng giặt đồ. Điều thứ mười: nếu như bà xã bị người ta ức hiếp, ông xã sẽ phải đứng ra giúp bà xã hả giận trước.”

Cổ Triệt đọc xong, dừng một chút.

Đừng tưởng rằng như vậy đã kết thúc, những người phụ nữ này cũng không phải dễ đuổi như vậy.

“Một, chồng là đàn ông, vợ là phụ nữ. Đàn ông là người mạnh, phụ nữ là người yếu. Người mạnh phải yêu thương người yếu, cho nên chồng phải yêu vợ, không được ức hiếp vợ.

Hai, lúc vợ không muốn rửa bát thì không cho nói vợ lười, đó là do vợ mệt mỏi thật sự hoặc có nguyên nhân khác; đồ trong nhà phải sắp xếp gọn gàng, không thể để vợ phải tìm vớ, tìm áo lót, tìm được thì phạt rửa bát một tháng.

Ba, chồng không thể có tình hay cố ý trở thành con mồi của người khác, càng không thể tự đi kiếm con mồi, người vi phạm ngủ phòng khách một tuần,

Bốn, không thể cứng rắn kéo vợ rời giường, vợ ngủ đủ no bụng mới có thể trẻ trung, xinh đẹp, nhất định phải nhớ kêu vợ rời giường đúng giờ, đi làm trễ, hỏi chồng: kêu vợ rời giường phải chú ý phương pháp, phải dỗ dành vợ bỏ dậy thật vui vẻ.

Năm, mùa đông phải đảm bảo vợ có chăn lớn, lúc xoay người không được giành chăn với vợ, trước lúc ngủ phải ôm vợ, cho đến lúc vợ ngủ.

Sáu, sấm đánh trời mưa xuống phải chủ động đón vợ tan việc. Tình huống vợ suy nghĩ nông nổi muốn làm gì đó thì chồng không thể cho là không hợp tình hợp lý, phải tích cực ủng hộ, giúp đỡ thành công, nếu như vận khí không tốt mà thất bại thì phải an ủi vợ thật tốt.

Bảy, chồng phải tin tưởng vợ không sai, sai cũng do chồng nhìn lầm, kiên trì cho rằng lỗi của vợ chính là lỗi của chồng, sai lầm của vợ cũng không nên nói ra ngoài, vợ rất chính trực, sẽ sửa đổi, không nên ép vợ nhận lỗi.

Tám, chồng phải có quyền sử dụng, quyền bảo quản tất cả tài sản trong nhà, lão ba phải có quyền sở hữu, quyền quản lý.

Chín, chồng không thể bị bệnh không uống thuốc, càng không thể uống thuốc vẫn không ổn, phải để vợ chăm sóc.

Mười, tạm thời chưa nghĩ ra, vợ có quyền suy nghĩ đến lúc bản thủ tục gốc xong thì cũng được hiệu lực như nhau.”

Đừng tưởng rằng như vậy đã xong rồi, tà ác nhất ở phía sau.

“Lúc “đi cả” vợ đến, anh phải tự mình bưng nước đường đồ lên, xoa bóp cho vợ. Nếu như vợ rất đau, anh phải có muốn tinh thần hy sinh, phải chủ động lấy chính mình ra cống hiến để xoa bóp cho vợ, vợ đau, anh cùng đau với vợ.

“Ha ha...”

Tiêu Dật Phàm đi vào vừa lúc nghe Cố Triệt đọc đoạn này thì không khỏi cười to... Đây là tuyên thệ gì, ha ha, Triệt thật là xui xẻo, lại gặp phải đề bài như vậy.

Hi vọng lúc anh kết hôn, không cần như lúc này là được. Nghĩ tới, liếc nhìn Hoa Nhã đứng ở cửa.

Hoa Nhã nhìn thấy Tiêu Dật Phàm tới, quay mặt, không muốn nhìn thấy Tiêu Dật Phàm.

Tiêu Dật Phàm rất muốn kếp Hoa Nhã đến góc xó xỉnh không người... Nhưng bây giờ là hôn lễ của người khác, như vậy vẫn không tốt.

“Lúc vợ mất hứng, anh phải cố gắng làm vợ vui vẻ, vợ muốn anh ở trường chạy thì cũng nhất định không chút do dự cầm quần áo quần lấy chạy hết đường lớn, hơn nữa phải hô to “anh yêu vợ”

“Ha ha.....” Quá độc ác, ai nghĩ ra thế.

“Vợ nói thì nhất định phải không chút do dự tuân theo, vợ cho anh đi vào thì anh đi vào, vợ cho anh đi ra ngoài, anh sẽ đi ra, lão bà cho anh vào ra vào ra, anh sẽ không dừng lại...”

“Phốc....” Thật là ác mà.

Kế tiếp còn có mất mấy điều tà ác nữa, Cố Triệt đọc xong, mặt cũng có vài vết đỏ.

Lúc này anh nhìn mặt trước, không có nhìn mặt sau. Những điều kiện ở mặt trước không đáng kể chút nào, nhưng không ngờ, chiều dọc ở mặt sau. Chỉ là vì có thể thuận lợi cưới được Nhã Nhã nên vẫn đọc xong toàn bộ.

“Được rồi, con có thể đi vào đón Nhã Nhã chưa?”

“Không được, còn bao tiền lì xì.”

Cố Triệt đã sớm chuẩn bị tốt thứ này rồi, một bao mười vạn :Dật Phàm, đưa tới.”

Tiêu Dật Phàm đưa một cái túi lên, toàn bộ bên trong đều là bao tiền lì xì, trướng phình, vừa nhìn đã biết rất nhiều....

Mỗi người một bao tiền lì xì. Cuối cùng, buộc Cố Triệt thổ lộ với Trang Nhã Khinh bên trong một phen, cuối cùng mới để Cố Triệt tiến vào.

Chơi thì chơi, không thể quá mức. Thời gian quý báu, một lát đi lên còn cần phải cần rất nhiều thời gian.

Cố Triệt vào cửa phòng thì liền thấy Trang Nhã Khinh cười không ngừng ở bên trong.

Trang Nhã Khinh ngồi ở đầu giường, che miệng nhỏ nẻ nụ cười. Nhìn dáng vẻ vui sướng, chỉ thiếu chút nữa là đã ôm bụng cười lăn trên đất.

Hôm nay Trang Nhã Khinh mặc áo cưới màu trắng, áo cưới được đặt may theo vóc dáng, bày ra toàn bộ vóc người hoàn mỹ của cô. Thiết kế đặc biệt, cao quý, ung dung, lại phối hợp với một kiểu tóc hoàn mỹ, hôm nay Trang Nhã Khinh đẹp hơn bất cứ lúc nào.

Áo cưới kiểu cúp ngực, thiết kế hoàn mỹ, chỗ eo có hình giọt nước, trên làn váy còn có một vài mảnh sáng nho nhỏ, chói mắt, nhanh chóng hấp dẫn, dễ dàng là có thể nghênh đón ánh mắt người khác.

Có đôi lời nói không sai, phụ nữ đẹp nhất chính là lúc mặc áo cưới.

Màu trắng, tượng trưng cho thuần khiết, thiêng liêng.

Nhưng kỳ lạ, Cố Triệt cũng không mặc tây trang, ngược lại, hôm nay Cố Triệt mặc quân phục của anh.

Bình thường Cố Triệt sẽ không mặc quân phục của anh, cùng lắm thì lúc huấn luyện sẽ mặc đồ rằn ri, có lúc cũng mặc quân trang, cũng thường gặp.

Hôm nay Cố Triệt mặc chính là có ý nghĩa biểu tượng. Bộ đồ này, lúc anh mới vừa được bổ nhiệm làm quân trưởng, Cố Thần, cũng chính là quân trưởng trước, đích thân giao cho anh.

Lúc này, Cố Triệt cho rằng đây chính là thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời anh, dĩ nhiên cũng phải mặc vào bộ quần áo mà bản thân anh cảm thấy quan trọng nhất.

Vốn bình thường là áo cưới màu trắng, phối hợp với áo đuôi tôm màu đen là cực kỳ đẹp mắt, đây chính là thỏa thuận ngầm hiểu rõ để phối hợp, hoặc cũng phối hợp với tây trang. Nhưng hôm nay, Cố Triệt mặc bộ quân phục trang trọng và nghiêm túc, cùng Trang Nhã Khinh mặc áo cưới dịu dàng mà hào phóng kết hợp lại, hết sức vừa vặn. "Buồn cười sao?" Cố Triệt đi tới, dắt tay Trang Nhã Khinh, hỏi.

"Đa, buồn cười. Em không ngờ họ lại có thể để cho anh đọc cái đó, càng không nghĩ đến anh cũng không ức giận." Trang Nhã Khinh nói.

"Họ cũng có lúc kết hôn, đến lúc đó, bà xã à, em cần phải đòi lại cho ông xã em là anh đấy." Bởi vì chuyện này đã tức giận, Cố Triệt anh không có hẹp hòi đến mức đó.

"Ông xã, anh trở nên phúc hắc rồi. Chỉ là ai bảo em là vợ anh, lúc họ kết hôn, em nhất định có thể nghĩ ra nhiều chiêu độc hơn nữa." Đối phó người, ai có thể đối phó qua Trang Nhã Khinh.

Thật ra thì, đường lên núi cũng không phải quá dốc, chỉ là vẫn có một chút bất ngờ.

Giống như Chư Tiềm Nhiên, Mạc Thiên, khẳng định họ không thể tự leo lên, cho nên liền có mấy xe riêng lái đưa phụ nữ lên, những người khác, thật xin lỗi, tự leo lên thôi. Rèn luyện thể lực.

Ngay cả Cố Triệt và Cố Từ Mặc, hai người bọn họ cũng từ chối sắp xếp xe riêng cho bọn họ, muốn tự leo lên. Đúng là được rèn luyện bền bỉ, thật lâu rồi chưa có leo núi, đây là một loại rèn luyện, có lợi cho thân thể. Trang Nhã Khinh mặc áo cưới cũng không dễ dàng, cho nên cũng ngồi trên xe. Chỉ là, lúc cách đỉnh núi còn một đoạn, Trang Nhã Khinh liền bị ném xuống.

Nhìn xe nghênh ngang rời đi, nhìn phía dưới vắng vẻ, vẫn chưa có người nào bò đến nơi này. Trang Nhã Khinh lại nhìn xung quanh một chút, chỗ ngồi cũng không có, cô cũng không thể ngồi trên đất. Sớm biết thì đã mặc bộ áo cưới ngắn kia, ít nhất đi bộ khá dễ dàng.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chờ tại chỗ.

Đều là cùng đi, bước chân Cố Triệt nhanh hơn nữa, leo lên khoảng cách này vẫn cần một khoảng thời gian.

Các vị bắt đầu leo núi sớm một chút cũng đến vị trí của Trang Nhã Khinh rồi.

"Nhã Nhã, Cố Triệt còn chưa tới sao?" Phá Trần đã nhìn thấy Trang Nhã Khinh đứng xa xa phía trên, tốc độ nhanh hơn, cũng nhanh hơn lúc vừa mới bắt đầu leo núi một chút.

"Em ngồi xe, anh ấy đi bộ nên đương nhiên là phải chậm hơn một chút rồi. Các anh đi lên trước xem một chút xem còn có gì chưa chuẩn bị xong không." Trang Nhã Khinh nói.

"Ừ."

Lúc đầu, Mạc Thiên bọn họ muốn Trang Nhã Khinh xuống xe, căn bản là cô cũng không biết rõ chuyện gì, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn xuống xe. Dù sao Thiên Thiên không thể nào hại cô, không phải sao?

Sau khi xuống xe, Trang Nhã Khinh mới nghĩ đến, có thể đây là Cố Triệt sắp xếp.

Ban đầu lúc chuẩn bị hôn lễ, Cố Triệt nói cho cô biết cử hành hôn lễ tại đây, cụ thể, cô thật sự không biết. Không biết, Trang Nhã Khinh cũng không hỏi, thật vất vả gặp phải Cố Triệt ngốc nghếch muốn lãng mạn một lần, cho cô một chút vui vẻ, cô không thể quá mất hứng.

Xấp xỉ mười giờ, Trang Nhã Khinh thấy Cố Triệt cùng với một đại đội người thật dài sau lưng anh.

Hình rấn thật dài đều là quân nhân mặc quần áo màu xanh lục, từ xa nhìn lại giống như là vùng màu xanh vậy.

Cố Triệt đến, đứng ở bên cạnh Trang Nhã Khinh.

"Triệt. Là anh để các cô ấy ném em ở chỗ này sao?"

"Thông minh." Cố Triệt đi đến trước mặt Trang Nhã Khinh, ngồi xổm người xuống: "Lên đây, anh cõng em."

"Vâng." Trang Nhã Khinh cười. Đi chưa bao lâu, Trang Nhã Khinh đã nhìn thấy phía trên khác hẳn. Ven đường bày đầy hoa hồng, hoa hồng đỏ kiêu diễm ướt át, trải thành một đường lượn sóng nhỏ vì bọn họ.

Trang Nhã Khinh vẫn có thể nghe thấy mùi thơm của hoa hồng, mặt trời vừa mới lên, xen lẫn trong mùi vị của ánh mặt trời.

Ánh mặt trời của mùa thu là ôn hòa nhất, ấm áp, cũng không cảm thấy quá nóng.

"Anh chuẩn bị sao?"

"."

Cồng Trang Nhã Khinh, Cố Triệt cũng không dám lười biếng, từng bước từng bước đi rất ổn, rất vững chắc.

Xa xa chỉ có thể nhìn thấy hai người phía trước, một màu xanh lá cây và một màu trắng, phía sau, đi theo một đội ngũ đầu dài. Đó là đội ngũ do bộ đội đặc công có đủ thực lực nhất nước Z hợp lại với nhau mà tạo thành.

P phía trên đã sắp xếp xong xuôi tất cả, cũng có rất nhiều người đang ngồi ở phía trên.

Hàng đầu là một hàng. Là Cố Thần, Cố Tử Mặc, Chư Tiềm Nhiên còn có Lưu Vân, Thanh Phong, cùng với các sư huynh của Trang Nhã Khinh.

Hàng thứ hai có Mặc Thiển cùng Mặc Minh Vọng, Cố Tử Tân, Mặc Sâm, Dịch Nham. Có đám người Lương Hy Tây, còn nữa, hai người đàn ông mà Trang Nhã Khinh chỉ từng gặp mặt một lần. Ngoài ra Trang Nhã Khinh còn có bạn bè, người thân của Cố Triệt, phía sau chính là một vài quân nhân cao cấp, hoặc là chính khách, nhân vật rất giỏi. Giai về tương đối cao ở phía trước, tương đối thấp ở phía sau.

Cố Triệt cũng không quy định người nào ở phía trước, người nào ở phía sau, nhưng những quy tắc này thì có ai có thể không biết. Thương giới, chính giới đều giống nhau, cường giả vì tôn, địa vị mình thấp, sao dám ngồi ở trước mặt người khác, nhất là người lãnh đạo trực tiếp của mình, cấp trên và cấp trên, ở đâu cũng có thể gặp.

*cường giả vì tôn: kẻ mạnh làm vua

Hàng sau cùng là đến quân nhân, lính đặc chủng, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đứng. Trừ Dịch Nham, một thị trưởng nho nhỏ, cũng ngồi ở hàng thứ hai. Chỉ là, thân phận người ta là bạn của cô dâu, không có cách nào.

Rất nhiều người quen biết, trước khi hai người Trang Nhã Khinh và Cố Triệt đến liền bắt đầu chậm rãi nói chuyện, tán gẫu vui vẻ với nhau.

P phía trên gần như được sắp xếp thành một thiên đường mà rất nhiều cô gái yêu thích, thường tưởng tượng.

Xung quanh đỉnh núi, vì lý do an toàn nên toàn bộ đều được bao lại bằng dây thép. Chỉ là như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng nét đẹp đó, bởi vì trên dây thép đã sớm được quấn kín bằng ren xinh đẹp cùng với các loại khí cầu, còn có hoa ..., rất đẹp.

Như vậy, vừa đẹp mắt cũng bảo đảm an toàn. Tuy nói người lớn sẽ không ngu ngốc mà đi xuống, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, huống chi cũng không thể không tính ở trên đó có trẻ con. Cố Triệt đã suy tính hết các phương diện an toàn.

* không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: không sợ nhiều vấn đề chỉ sợ lỡ như

Tất cả mọi người sẽ chia ra ngồi hai bên, chính giữa chừa lại một chỗ rộng ước chừng hai mét, đã trải xong thảm màu đỏ. Phía trên là một cái bàn cũng được bày đầy những vật xinh đẹp, có một cái bục nho nhỏ, xung quanh được cắm đầy hoa, phía trên nhất bày một mi- crô nho nhỏ.

Màn chiếu phía sau là ảnh cưới ngoại cảnh của Cố Triệt cùng Trang Nhã Khinh được hai người tìm kiếm kỹ lưỡng.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp. Hai người không dùng tới kỹ thuật photoshop hiện đại chút nào mà cũng đẹp như vậy. Đẹp hơn trang bìa tạp chí mấy phần, cũng chân thật hơn mấy phần.

Về mặt và nụ cười tươi tắn, càng nhìn càng đẹp. Đó là hình dung Trang Nhã Khinh.

Mây kiếm mắt sáng, ngọc thụ lâm phong, đây là hình dung Cố Triệt.

Màn chiếu không chỉ có một hình, đây là một tổ hợp ảnh chiếu, vẫn thay đổi ảnh cưới của Cố Triệt cùng Trang Nhã Khinh.

Dĩ nhiên chỗ ngồi phía sau mọi người cũng không phải là trống rỗng.

Một hàng lang dài, hàng lang là hình cửa làm từ những trụ sắt. Chia ra cách một mét thì có một cửa như vậy, tạo thành hàng lang dài thật dài.

P phía trên trụ sắt, dây leo thật dài, màu xanh lá cây, phía trên phụ trợ thêm hoa tươi. Bên cạnh mỗi trụ sắt cũng có hai quân nhân anh tuấn đứng nghiêm.

Trừ đó ra thì còn có rất nhiều, rất nhiều nữa. Trang Nhã Khinh không có cách nào mà đoán trước được những điều này.

Lúc cô nhìn thấy tất cả những điều này thì sợ ngây người.

Cố Triệt là một người ngốc nghếch, mà ngốc nghếch lại có thể lãng mạn như vậy, Trang Nhã Khinh hoàn toàn không nghĩ tới.

Vẫn còn ở trên lưng của Cố Triệt, Trang Nhã Khinh khóc.

"Sao lại khóc?" Cố Triệt cũng không nhìn thấy Trang Nhã Khinh, nhưng anh cũng có thể cảm nhận được cô đang khóc. Vừa mới nói xong, một giọt

nước mắt ẩm áp rơi vào cổ anh.

Cố Triệt buông Trang Nhã Khinh xuống, đối mặt với cô, lòng ngón tay mọc vết chai nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

"Khóc lem hết trang điểm sẽ khó coi." Cố Triệt nói.

"Còn không phải tại anh, làm gì làm lãng mạn thế này, đều là anh cố ý chọc khóc."

"Được, được, được rồi, là anh sai, nếu không thì anh bảo bọn họ tháo hết những thứ này nhé?" Mặc dù Cố Triệt nói như vậy nhưng vẫn dắt tay Trang Nhã Khinh đi tới hướng hành lang đó.

Sau lưng là từng quân nhân mới theo kịp, giống như đã tập luyện rất nhiều lần mà đứng ở vị trí của mình.

Trang Nhã Khinh không biết, bởi vì cô không thấy được. Nếu cô đứng ở vị trí cao một chút, xa một chút thì sẽ nhìn thấy những quân nhân kia, sau đứng thành hình đã tạo thành năm chữ màu xanh lá cây to đùng. "Nhã Nhã, anh yêu em."

Tiếng hát, bắt đầu trầm bổng giữa không trung. Mang theo tình cảm trang trọng, khuấy động không trung, khuấy động trong lòng của mọi người.

Nghe bài hát này, tất cả mọi người có cảm giác mình càng thêm kích động, càng thêm sôi trào mãnh liệt.

Bọn họ cũng không có để khúc quân hành trong hôn lễ, cũng không còn thỉnh thoảng để ca khúc tình yêu, ngược lại nổi lên quốc ca nước Z. Quốc ca, đó là một tượng trưng của quốc gia, một vinh dự của dân tộc.

Những quân nhân nghe được tiếng nhạc quốc ca vang lên thì cũng đều hát theo.

Lúc này, tên giả bộ ăn xin còn chú ý tới, trong sắc màu rực rỡ chung quanh còn dựng cả quốc kỳ lớn nhỏ, tung bay trong gió nhẹ.

Quân nhân quả nhiên là quân nhân, kết hôn cũng không quên nước nhà.

Cố Triệt nắm tay Trang Nhã Khinh đi lên thăm dò, cũng đi lên con đường hạnh phúc của họ.

Trang Nhã Khinh phát hiện một vấn đề, sau khi mọi thứ đều chuẩn bị xong, sao không có cha xứ?

Cố Triệt biết nghi vấn của Trang Nhã Khinh. Cũng không ngay lập tức trả lời nghi vấn của cô mà là đưa cô tới cái bàn, đi đến trước mi-crô nhỏ, ôm cô, nhìn mọi người phía dưới.

"Tôi rất vui vì mọi người có thể tới tham gia hôn lễ của tôi cùng với vợ yêu Nhã Nhã, đi lên không dễ dàng, mọi người cực khổ." Đầu tiên Cố Triệt hài hước một chút.

"Không có, không có." Mọi người cười to.

Ngoài miệng nói không có, một vài thương nhân, bụng phê, bò lên thật không dễ dàng, quần áo cũng đã ướt đầm, trên trán vẫn còn đang đổ mồ hôi, gió thổi, phơi nắng, khả năng trở về bị cảm rất lớn.

"Anh cũng rất vui, hôm nay anh có thể may mắn cưới được một người vợ thế này."

"Em cũng rất vui vì có thể gả cho anh. Không vì điều gì khác, chỉ vì anh là anh." Trang Nhã Khinh nhìn Cố Triệt, nói.

"Bây giờ, trước hết mời ông nội của tôi, ông Cố Thần tới lời mở đầu ạ." Cố Triệt nói xong thì cùng Trang Nhã Khinh lùi lại sau một chút, nhường chỗ cho Cố Thần.

Cố Thần đi lên. "Không ngờ còn muốn lão già tôi đi lên nói chuyện, tôi cũng không có chuẩn bị. Nói nhảm thì Cố Thần tôi không nói, hai đứa trẻ này đến với nhau không dễ dàng gì, chỉ là bây giờ thì tất cả đều vén mây mù thấy mặt trời, cuộc sống sau này cũng sẽ càng ngày càng đẹp mỹ mãn. Ta muốn bông cháu chắt sớm một chút, hai người các con cố gắng." Cố Thần nói xong cúi chào một cái.

Mọi người thấy Cố Thần cúi người chào bọn họ, tất cả từng người một đều vội vàng đứng lên, cũng cúi người với Cố Thần một cái. Lão quân trưởng trước đây, bọn họ không dám yên tâm thoải mái ngồi tiếp nhận.

"Bây giờ thì phải mời cha của tôi còn có mẹ cùng với sư phụ và sư thúc của Nhã Nhã lên sân khấu nói một lời chào ạ." Nói đến đây, Cố Triệt bất giác có chút đau lòng vì Trang Nhã Khinh.

Cũng đã kết hôn, Nhã Nhã còn không biết rốt cuộc cha mẹ là ai, có lẽ chết rồi, có lẽ là ngay cả đáng về Nhã Nhã mà bọn họ cũng không biết. Mặc dù Nhã Nhã có trí nhớ kiếp trước nhưng dù sao vẫn đau lòng.

"Cố Triệt của chúng tôi có thể cưới được Nhã Nhã tốt như vậy làm vợ, chúng tôi thật sự vui mừng, rất vui mừng. Mong đợi thật lâu, cuối cùng cũng trông được ngày hôm nay. Ở chỗ này, cha mẹ chúc phúc cho đôi tân nhân mãi mãi hạnh phúc vui vẻ."

"Ta chỉ nói một câu, mặc dù nhà đầu nhà chúng ta không cha không mẹ, nhưng cũng do ta nâng ở lòng bàn tay, cung chiều nuôi lớn, nếu Cố Triệt đối với

nha đầu nhà chúng ta không tốt, cũng đừng trách lão già ta không nể mặt." Thanh Phong nói xong thì nhường lời cho Lư Văn.

Nhấn lại hôm nay mặc đồ phải khiêm tốn hơn bình thường một chút. Thứ nhất chính là người khác không cho phép Lư Văn mặc quần áo hở hang, thứ hai là do Lư Văn cảm thấy dù gì đây cũng là hôn lễ của Nhã Nhã, bà cũng không thể thoát đi quá nhiều nổi bật được. "Cuối cùng Nhã Nhã nhà chúng ta cũng trưởng thành, rồi cuộc, cũng lập gia đình. Lòi của ta giống sư huynh, Nhã Nhã là bảo bối của mọi người, húng như húng hoa, hòn ngọc quý nâng trong lòng bàn tay sợ vỡ mất. Có thể có người cho rằng Nhã Nhã chúng tôi với cao tới nhà họ Cố, khụ khụ, mặc dù nhà họ Cố không cho là như vậy nhưng cũng khó tránh khỏi có người ở phía dưới nói, hôm nay tôi nói rõ ở đây luôn, mặc dù gia thế chúng tôi kém gia thế không lồ của Cố Triệt, nhưng chúng tôi tuyệt đối cũng không sẽ thấp hơn, đừng không tin, đây không phải là với cao, là hai người tình đầu ý hợp. Nếu còn có người ở dưới nói linh tinh thì cũng đừng trách tôi không nể mặt. Hoặc là còn có người ngoài mặt không nói, trong lòng cho là như vậy thì các người sẽ biết, nhà mẹ của Nhã Nhã chúng tôi không phải là quả hồng mềm." Dứt lời, Lư Văn nhìn về nơi góc nhỏ nào đó.

Góc nhỏ đó có một đám bà lớn tụ tại. Mới vừa rồi, bà ngẫu nhiên nghe thấy mấy người đó nói, cái gì mà số Trang Nhã Kinh thật sự quá tốt, lại có thể leo lên cây to nhà họ Cố..., bà giận đến muốn cho mấy bà tám này hai tát tại.

Lúc bắt đầu thực sự như Lư Văn dự đoán. Tất cả mọi người đều không phục, cảm thấy còn có ai có thể so sánh với nhà họ Cố. Đợi đến khi Lư Văn xuống, đi tới người bên cạnh, những đám bà tám kia cũng không dám lăm mồm. "Em càng ngày càng sắc bén rồi." Trì Liệt ôm cả eo của Lư Văn nói.

Cuối cùng, đợi hai mươi năm, rồi cuộc chờ được người phụ nữ này trở lại, trong lòng Trì Liệt cảm thán.

Thật vất vả mới ôm được người đẹp về, Trì Liệt đối Lư Văn mà nói chính là nói gì nghe nấy, Lư Văn để ông làm gì thì ông làm đó, tuyệt đối sẽ không nói gì khác.

"Có sao? Em vốn muốn nói nhiều thêm một chút, hoặc là nói tục đôi câu, nhưng đây chính là hôn lễ của đệ tử bảo bối nên em mới nhịn xuống, nếu không những người đó cũng sẽ không xong việc vì mấy câu đơn giản như thế." Lư Văn nói.

Lư Văn chính là người như vậy, tính toán chi li, nếu ai ác ý hãm hại người bà quan tâm, cũng đừng trách bà làm gì cho người đó cảm thấy chuyện gì là quá đáng.

"Ha ha, vẫn đáng yêu như vậy." Chỉ cần yêu, mặc kệ tính tình đối phương thế nào thì cũng đều sẽ cảm thấy rất đáng yêu. Trì Hưởng Ngự ở bên cạnh nghe Lư Văn cùng Trì Liệt nói chuyện thì không khỏi trợn trắng cả mắt.

Phải nói, căn bản là anh cũng không nghĩ đến. Mặc dù anh cũng không quá điên cuồng theo đuổi Trang Nhã Kinh, dù sao anh vẫn động tâm, mặc dù mục đích không trong sáng. Chỉ là vẫn sẽ khó chịu có được hay không?

Nghĩ đến điểm này, Trì Hưởng Ngự không khỏi nghĩ tới người phụ nữ luôn làm anh kinh ngạc, luôn không cho anh mặt mũi, luôn bỏ lại anh. Đáng chết, lại làm cho anh phải chạy. Phải biết rằng lần trước Cố Triệt giúp anh tìm được cô gái đó, anh đoán mới vừa kéo người phụ nữ đó đến đại chiến ba trăm hiệp trên giường, ngày hôm sau, cô gái ấy lại chạy. Thật là đáng chết. Chạy hai lần, sao anh vẫn không nhớ lâu mà lại để cho cô ấy chạy lần thứ ba.

Người phụ nữ đáng chết, nếu lại để anh tìm được em, tuyệt đối sẽ không để em chạy mất, chính là trối lại thì cũng phải lao thẳng đến buộc em ở lại bên cạnh anh. Trì Hưởng Ngự âm thầm thề ở trong lòng.

Đột nhiên, Trì Hưởng Ngự giống như nhìn thấy được cô gái kia.

Không phải đâu, do nguyện ý nghĩ tới nên nhìn nhầm? Chính mình sinh ra ảo giác sao?

Trì Hưởng Ngự nhìn lại, quả nhiên, chính là người phụ nữ đó, đáng chết, gặp được chẳng tốn chút công phu. .

Lần này, Trì Hưởng Ngự sẽ không oán giận cha của mình vì không nên ép anh tới tham gia hôn lễ nữa rồi.

Tô Mạt đẩy tháp sâm banh đã được dựng xong xuôi đi tới.

Cố Triệt cùng Trang Nhã Kinh cùng mở sâm banh ra, bắt đầu đổ ra từ cái ly cao nhất trên đỉnh tháp sâm banh. Sâm banh theo từng cái ly một chảy đến ly phía dưới, rất nhanh, cái ly phía trên tháp sâm banh cũng đã đầy rượu vang.

Mỗi người một ly, dĩ nhiên cũng không thể quên những quân nhân kia, mỗi người đều có, mặc dù cũng không phải do Cố Triệt đích thân chia.

Uống rượu giao bôi, trao nhẫn cưới, Cố Mị Trầm đi lên sân khấu, cầm mi - crô, nói: "Nhất bái Thiên Địa." Cố Triệt kéo tay Trang Nhã Kinh cúi đầu với trời đất.

"Nhị bái Cao Đường."

Hai người cúi đầu mấy cái với Cố Thần. Lúc cúi đầu một cái như vậy, ra khỏi mấy người nhà họ Cố yên tâm thoải mái tiếp nhận sự cúi lạy của Cố Triệt và Trang Nhã Kinh, những người khác như là gặp quý mà vội vàng chạy ra, không có như tượng đất đứng ở phạm vi bên trong khu vực làm lễ.

"Phu thê giao bái."

"Ha ha." Trang Nhã Kinh cũng không nghĩ tới là trước khi kết thúc lại còn làm thêm cái này, Triệt muốn mượn hôn lễ để lật đổ cái nhìn trước kia của cô sao?

Hai người mặt đối mặt cúi xuống, đụng phải đầu.

"Ha ha." Mọi người đều nở nụ cười.

"Hôn cô dâu." Cũng không thể nói là đưa vào động phòng được. Mặc dù phía sau là một cái phòng nhỏ được xây nên, nhưng nhiều người như vậy, hơn nữa phòng nhỏ kia vẫn còn người, thật sự đưa vào động phòng thì không phải là đánh đã chiến thì thực chất cũng không có gì khác biệt. Vì vậy nên đôi lời kịch thành hôn cô dâu, rất bình thường, hôn lễ phương Đông và phương Tây kết hợp điển hình.

Cố Triệt đang giữ mặt Trang Nhã Khinh, hôn xuống.

Xung quanh toàn tiếng hoan hô.

Trong tiếng hoan hô đó, nghi thức cũng đã sắp kết thúc.

Nhìn xem thời gian, đã một tiếng đồng hồ, mọi người leo núi nên cũng đều đói bụng. Vì vậy, trong phòng nhỏ đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn và đẩy ra.

"Bây giờ, mọi người nói chuyện trời đất, đói bụng thì ăn, người vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, cũng có thể khiêu vũ, dù sao, hiện tại là thời gian mọi người hoạt động tự do rồi." Vẫn luôn tròn mắt nhìn thật lâu, giống như là thiên trường địa cửu, Cố Mị Trầm tuyên bố hoạt động tự do, lúc đó cũng lập tức đứng lên, chạy ra phía sau màn che. Tin tưởng người phụ nữ nào ở trên này, dù sao không đi thì người đó cũng sẽ tìm được.

"Chúc hai người hạnh phúc." Dịch Nham nói.

"Cám ơn Dịch đại ca." Trang Nhã Khinh nói xong thì ngồi xổm người xuống: "Sao Tiểu Hồ không vui thế?"

"Mẹ, Tiểu Hồ muốn mẹ." Tiểu Hồ vươn tay muốn Trang Nhã Khinh ôm.

Mặc dù mặc áo cưới không tiện, nhưng Trang Nhã Khinh vẫn không có từ chối yêu cầu của Tiểu Hồ.

"Tiểu Hồ ngoan, phải gọi mẹ nuôi, đây là cha nuôi của Tiểu Hồ, Tiểu Hồ gọi cha nuôi đi."

"Cha nuôi."

"Ừ, ngoan." Cố Triệt nhìn thấy Tiểu Hồ thông minh, đáng yêu, nghĩ thầm, con trai của anh cũng sẽ thông minh như vậy, đáng yêu như vậy. Cuối cùng giống như Nhã Nhã.

"Tốt lắm Tiểu Hồ, trong bụng mẹ nuôi có tiểu em bé rồi, Tiểu Hồ lớn rồi, mẹ nuôi cũng không ẵm con nhé."

"Có em nhỏ rồi à? Em trai hay em gái?" Sauk hi Tiểu Hồ đứng xuống, mắt to tò mò hỏi.

"Ồ là. Tiểu Hồ hy vọng là em trai hay em gái?"

"Tiểu Hồ muốn em gái."

"Ha ha, vậy thì sinh cho Tiểu Hồ em gái nhỏ nhé."

Trang Nhã Khinh biết trong bụng cô sanh đôi, hơn nữa còn là thai long phượng nên mới nói như vậy. Nếu không thì cô cũng không dám nói lung tung, nếu sinh con trai, cô ở đâu ra một em gái cho Tiểu Hồ đây?

"Cái gì, Nhã Nhã, cậu có em bé?" Mạc Thiển cũng nghe Trang Nhã Khinh nói nên kêu lên.

"Có em bé? Sao chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với chúng ta?" Chư Tiềm Nhiên, Luru Vân, Cố Tử Mặc, vân vân, mọi người kéo một đoàn lại gần Trang Nhã Khinh, từng chữ từng chữ hỏi.

"Ặc. Mọi người đừng quá khẩn trương, mới một tháng thôi." Trang Nhã Khinh nói.

"Nhã Nhã, sao con không nói sớm, chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ còn muốn giấu chúng ta hay sao?" Chư Tiềm Nhiên kéo tay Trang Nhã Khinh. Nhưng mà không có ý trách cứ chút nào.

"Mẹ, con mới biết à, vốn là chuẩn bị kết thúc sẽ nói cho mẹ."

"Thật là, cũng đã có em bé mà các con còn. . . May mà không có việc gì." Luru Vân nói.

Vừa nghe Luru Vân nói thì Trang Nhã Khinh đã đỏ mặt. Tại sao sư thúc lại như vậy, bây giờ có nhiều người. Mọi người cũng không phải là đứa trẻ mà nghe không hiểu.

"Đúng vậy, các con chú ý một chút, làm chuyện gì cũng cẩn thận một chút." Chư Tiềm Nhiên phụ họa nói.

Trang Nhã Khinh xấu hổ, còn xấu hổ hơn trước kia.

Chính là trước đây không lâu, ước chừng một tuần trước, cô và Cố Triệt, hai người ở chung, cũng chỉ có hai người bọn họ ở cùng một chỗ.

Đêm hôm đó, một giây không kìm hãm được. Cho nên. Làm một chút chuyện yêu đương, kết quả bị đám người Chư Tiêm Nhiên và Lư Vân nghe được và thương lượng với bọn họ trước hôn lễ, kết quả. Chuyện chính là như vậy rồi.

Thẩm Tuyết cho bắt mạch Trang Nhã Khinh: "Bảo bảo rất khỏe mạnh, hơn nữa hình như là thai long phượng." Thẩm Tuyết nói. Cô nói hình như là bởi vì đứa bé quá nhỏ, nhịp tim hơi thở rất yếu, cũng không chắc chắn rõ ràng. "Nhưng tôi dám khẳng định chắc chắn là sanh đôi."

"Thật sự là quá tốt, ta muốn ôm cháu chắc rồi." Cố Thần nói.

"Ta muốn ẵm cháu." Cố Tử Mặc cùng Chư Tiêm Nhiên nói.

"Đây chính là cháu gái của anh." Các sư huynh Trang Nhã Khinh nói.

"Con trai, con gái nuôi của mình." Mạc Thiển nói.

Mọi người anh một câu tôi một câu, đều vui mừng. Trang Nhã Khinh sờ bụng vẫn còn rất bằng phẳng, quay đầu lại, nhìn thấy Cố Triệt đang mỉm cười với cô. . .

Hạnh phúc, chính là như vậy.

Trang Nhã Khinh cô, cuối cùng cũng có hạnh phúc của mình.

Không có ai chú ý tới, hôm nay Mạnh Thiệu Phong cũng tới nơi này. Nhìn Trang Nhã Khinh tràn đầy hạnh phúc, Mạnh Thiệu Phong vui mừng, hơn hết chính là khổ sở.

Nhìn Yên Kinh phía dưới, phồn hoa đã không đủ hình dung Yên Kinh. Là thủ đô một nước, kinh tế trọng yếu của quốc gia, ngựa xe như nước, cao ốc đứng vững, phồn hoa biết bao, mỹ lệ biết bao.

Mạnh Thiệu Phong chợt có một suy nghĩ, mình, có muốn từ nơi này nhảy xuống hay không?

Dù sao lúc anh ta phát hiện đã không còn gì nữa. Còn sống cũng không có ý nghĩa gì. Nếu không thì lên nhảy xuống, xong hết mọi chuyện. Nếu như Trang Nhã Khinh thật sự là vợ anh ta, anh ta cũng coi như là ăn nói. Nếu như không phải, anh ta nhảy xuống cũng có thể ở cùng vợ, không phải sao. . . .

Vợ à, anh sai rồi, anh rất nhớ em. Vợ, em có thể tha thứ cho anh hay không, vợ. . .

Chân của Mạnh Thiệu Phong, di chuyển từng chút từng chút sang bên cạnh.

Nhảy xuống, sẽ giải thoát.

"Này, anh đứng ở đây làm gì? Nơi này nguy hiểm lắm." Có người nhìn thấy Mạnh Thiệu Phong bên trên thì kéo Mạnh Thiệu Phong trở lại. Thấy mặt của Mạnh Thiệu Phong thì mới giật mình quái lạ nói: "Anh Mạnh, sao anh ở đây?"

Người tới chính là Lương Hy Tây nhân rồi, buồn chán.

Nhìn thấy có người đi đến bên cạnh, Lương Hy Tây nhìn thế nào cũng có cảm giác gì đó không đúng, vì vậy đã đi qua.

"Anh tới tham gia hôn lễ." Mạnh Thiệu Phong cười khổ. Chẳng lẽ mình muốn chết mà cũng không có quyền lợi đó sao? "À, em đói không? Qua ăn gì đó thôi."

Rốt cuộc Trì Hưởng Ngự cũng tìm được người phụ nữ đó, người phụ nữ làm anh hận nghiêng răng nghiêng lợi. . .

"Sao anh ở đây?" Tô Mạt không nghĩ tới là sao Trì Hưởng Ngự như âm hồn không tán. Cô tham gia một hôn lễ cũng đụng phải, đây là buồn phiền vì xui xẻo tận cùng.

Mặc dù nghĩ là nghĩ như vậy, chỉ là trong lòng Tô Mạt mơ hồ vẫn có chút vui mừng.

"Em cảm thấy hôn lễ của Cố Triệt mà tôi có thể không tham gia sao?" Trì Hưởng Ngự hỏi ngược lại.

Tô Mạt liếc Trì Hưởng Ngự một cái, chỉ là Trì Hưởng Ngự nói cũng không sai.

Nhà họ Cố là dòng họ lớn của giới quân nhân, nhà họ Trì chính là dòng họ lớn của chính giới. Nhà họ Cố và nhà họ Trì chính là một văn một võ. . .

Hôn lễ của Cố Triệt, dù hai bên cũng không hòa thuận lắm, nhưng trên mặt mũi vẫn phải đi, cho nên dĩ nhiên cũng phải tới. Chỉ là dựa theo tình hình bây giờ thì xem ra hai nhà tranh đấu gay gắt cũng sắp kết thúc.

Lưu Vân sẽ làm Tri Liệt sẽ đối nghịch cùng Cố Từ Mặc không?

Đối nghịch với Cố Từ Mặc chính là đối nghịch với Cố Triệt, đối nghịch với Cố Triệt chính là đối nghịch với đồ đệ bảo bối của bà, nghĩ đến Lưu Vân cũng sẽ không dễ chuyện đó xảy ra. Huống chi lúc trước hai nhà bất hòa cũng có một phần nguyên nhân là bởi vì bà.

"Anh tham gia thì tham gia, tìm tôi làm gì?" Tô Mạt muốn hất sự kìm hãm của Tri Hường Ngự ra, nhưng Tri Hường Ngự vẫn không buông tay, cô sẽ tránh thoát được rồi.

"Em nói đi? Em là người phụ nữ của tôi, tôi tìm em làm gì?" Nếu không phải ở đây quá nhiều người, hơn nữa căn phòng nhỏ để sắp xếp thức ăn, những nơi khác đều là lộ ra ngoài trời, hoặc chính là một cái ô lớn che kín mặt trời, anh thật muốn hung hăng kéo người phụ nữ đáng chết này vào trong phòng, sau đó hung hăng muốn cô, để cho cô không xuống giường nổi, xem cô chạy trốn tiếp thế nào.

"Ai nói tôi là người phụ nữ của anh vậy?" Tô Mạt chết cũng không thừa nhận.

"Ngủ cũng đã ngủ chung, sao không phải là người phụ nữ của tôi?" Tri Hường Ngự nắm thật chặt tay Tô Mạt, hô lên.

Sau đó là hấp dẫn tầm mắt rất nhiều người, thậm chí hấp dẫn cả những người vốn đang anh một câu tôi một câu để Trang Nhã Khinh về chuyện của bảo bối luôn, Trang Nhã Khinh cũng tới, còn có Trương Băng.

Trương Băng nhìn thấy Tô Mạt ở bên cạnh Tri Hường Ngự, rốt cuộc cảm giác trong lòng cô ta thì ra vẫn luôn nghĩ nhầm. Cô ta vẫn cho rằng Tô Mạt đi cùng quân trưởng, không ngờ cùng người đàn ông này. Chỉ là xem ra hình như người đàn ông này cũng không kém, mặc dù so sánh lại cũng không hơn quân trưởng.

Trang Nhã Khinh đã sớm biết nhân vật Tô Mạt như thế từ suy nghĩ của Trương Băng, sau đó cũng đã gặp Tô Mạt trước hôn lễ, thì ra Tô Mạt chính là một em họ phương xa của Cố Triệt, chẳng qua là Trương Băng tự cho như vậy.

Em họ, rất nhiều người yêu thích trở thành anh em họ, nhưng Cố Triệt cùng Tô Mạt chính là quan hệ an hem họ thuần khiết.

"Mạt Mạt, thì ra là con. . ." Là mẹ Tô. . .

Hôm nay mẹ Tô mặc một bộ quần áo màu xanh ngọc, trên vai khoác một áo choàng lông chồn màu trắng, cao quý trang nhã. Mẹ Tô nhìn thấy Tô Mạt cùng Tri Hường Ngự ở chung một chỗ, bà biết Tri Hường Ngự, nhưng sao con gái bà lại đi cùng Tri Hường Ngự?

"Mẹ, con với anh ta không có gì hết." Tô Mạt vội vàng muốn phủi sạch.

Nhớ ngày đó, cô không thực hiện hôn ước chết tiết kia, vì vậy chạy đến phòng 419, đi nhầm phòng, gặp Tri Hường Ngự, không nhìn qua đã đi tới 419. Ngày hôm sau cô bỏ chạy, mục đích đã đạt được, không đi thì đợi đến bao giờ, mặc dù tiền sinh ở 419 rất tuần tú, vóc người rất tuyệt, kỹ thuật cũng rất tốt, lần đầu tiên cô cũng hưởng thụ được khoái cảm kia, nhưng vẫn muốn đi. Cô không muốn chọc phải quan hệ cùng người xa lạ mà không hiểu gì.

Lần thứ hai lại bị anh phát hiện, kết quả lại một lần nữa.

Người đàn ông đáng chết, xem cô như cái gì, cô gái viện trợ giao tế sao? Gặp mặt thì trở thành cảm thú.

Điều tra được thế lực người đàn ông này mạnh quá nên cô dứt khoát kiên quyết tìm một người đàn ông có thế lực cường đại hơn là anh họ Cố Triệt, ở quân khu, ngân ngơ đã hai năm, cô thích ứng được cuộc sống ở quân khu, thích ứng rèn luyện vĩnh viễn ở quân khu.

Chỉ là vẫn bị phát hiện, đáng chết. Kết quả, lại bị kéo lên giường.

Thật muốn hung hăng la to bên tai người đàn ông đó: "Con mẹ nó, tôi không phải gà! Gặp mặt liền động dục."

Chỉ là không có lá gan đó, kết quả lại chạy.

Thật không biết tại sao khi cô đối mặt với người đàn ông này thì lá gan liền nhỏ lại, quân khu có nhiều đàn ông như vậy, mỗi ngày cô cùng bọn họ trộn lẫn cùng một chỗ mà cũng không có gì, nhưng người đàn ông này chính là khắc tinh của cô.

"Mẹ vợ, con tên là Tri Hường Ngự, vẫn chưa tới thăm hỏi người, thật là ngượng ngùng." Tri Hường Ngự nghe Tô Mạt gọi mẹ, hơn nữa còn nghe Tô Mạt muốn phủi sạch quan hệ của bọn họ, đáng chết, gấp như vậy đã muốn phủi sạch? Vậy tại sao anh có thể để cô được như ý chứ?

"Ồ." Mẹ Tô biết hai nhà Cố - Tri không cùng bàn, tạm thời không biết phải nên làm như thế nào.

"Cái gì mẹ vợ, mẹ không phải mẹ vợ của anh." Tô Mạt rống to.

Tri Hường Ngự nhẹ nhàng nắm chặt hông của Tô Mạt và chưa kịp phản ứng đã cho cô một nụ hôn triền miên, sau đó thừa dịp cô còn ngơ ra, vẫn chưa có phản ứng thì nói: "Đúng vậy, bây giờ gọi mẹ vợ cũng hơi quê mùa, mẹ em dĩ nhiên cũng là mẹ anh."

"Mẹ, ngày khác tự con sẽ tới thăm."

"Hà? À, được."

"Mẹ."

"Được rồi Mạt Mạt, nếu gạo sống cũng đã nấu thành cơm chín rồi thì cũng không nên nói nhiều. Chuyện riêng của các con, bí mật đó từ từ nói." Nhiều người nhìn như vậy nè.

Trang Nhã Khanh cười ngả vào ngực Cố Triệt.

"Triệt, có phải anh bán em họ nhỏ của anh cho Trì Hưởng Ngự rồi hay không?" Trang Nhã Khanh khẽ hỏi bên tai anh.

"Không phải, đó là hạnh phúc của em họ anh mà, anh phải tin tưởng Trì Hưởng Ngự."

"Tin tưởng anh ấy? Đừng quên anh ấy đã từng theo đuổi em đó." Trang Nhã Khanh hỏi.

Không tìm được người ta thì lại bắt đầu theo đuổi người khác, tin tưởng loại đàn ông này sao?

Cố Triệt không còn cách nào: "Nhã Nhã, em thật sự cho là anh ta theo đuổi em sao? Cũng chỉ là nhảm chán nên thêm trả miếng nho nhỏ mà thôi. Lúc đầu anh dùng mọi cách ngăn cản, không để cho anh ta tìm được Mạt Mạt."

"Tại sao?"

"Mạt Mạt không muốn gặp."

"Vậy tại sao bây giờ anh lại."

"Anh ta quán em, phiền phức, đây là biện pháp giải quyết duy nhất." Biết Trì Hưởng Ngự không phải thích Nhã Nhã thật, nhưng Cố Triệt vẫn không vui vẻ khi Trì Hưởng Ngự luôn quán Nhã Nhã, vì vậy nên.

"Triệt, anh thật là xấu." Tại sao có thể dễ dàng đưa em họ của mình ra ngoài như vậy.

"Ha ha, thích không?"

"Thích. Thật thích." Trang Nhã Khanh ôm lấy Cố Triệt, nhìn Tô Mạt cùng Trì Hưởng Ngự.

Sau khi tìm được Tô Mạt, cũng là khoảng thời gian sau đó, Trì Hưởng Ngự cũng chưa từng buông tay Tô Mạt một giây phút nào, chính là cầm tay với mẹ Tô, một cái ta khác nắm chặt lấy tay Tô Mạt.

Chắc là bị Tô Mạt chạy nên sợ, sợ anh vừa buông tay thì cô lại chạy, chạy trốn đến anh cũng không tìm được.

Thật ra thì chính anh cũng hiểu rõ, anh không tìm được Tô Mạt chính là vì Cố Triệt đang quấy rối, bây giờ nhìn Cố Triệt sẽ không táy máy tay chân nữa, nhưng vẫn phải đề phòng lỡ như mới được.

Tiêu Dật Phàm bên kia thì càng ngày càng cũng không dễ chịu như vậy, anh bắt được Hoa Nhã thì trực tiếp lôi vào căn phòng nhỏ chứa thức ăn, nhưng mặc kệ anh nói hết lời thì Hoa Nhã vẫn không nói với anh câu nào, chính là không để ý tới anh.

"Buông tôi ra, tôi muốn đi ra ngoài, tôi đói rồi."

"Bên trong có đồ ăn, nếu không anh cho em ăn." Một tay Tiêu Dật Phàm nắm Hoa Nhã, một tay cầm một miếng bánh ngọt đưa vào miệng Hoa Nhã, đáng tiếc căn bản là cô cũng không cảm kích, chính là không ăn.

"Không cần, lấy ra, anh buông tôi ra, tự tôi có thể ăn."

"Hoa Nhã, em đừng như vậy, chúng ta nói chuyện một chút." Tiêu Dật Phàm thật sự không có biện pháp với Hoa Nhã, nha đầu này chính là không muốn nghe anh nói. Chính anh cũng không biết anh làm sai chỗ nào.

Chẳng lẽ là bởi vì sự kiện kia?

"Nói chuyện gì? Tôi và anh không có gì đáng để nói." Hoa Nhã nhìn Tiêu Dật Phàm, lạnh lùng nói.

"Lần đó, anh thật sự là không cố ý." Tiêu Dật Phàm vội vàng muốn nói.

"Đúng vậy, anh uống say, say rượu mất lý trí, dù đối tượng không phải là tôi thì anh cũng sẽ nhào tới, đó là bản năng, cũng không phải cố ý. Nói không chừng là bởi vì uống say nên hoa mắt, nhìn tôi bị sai, nhìn thành người khác." Hoa Nhã nói.

Vốn là cô thích Tiêu Dật Phàm, buổi tối đó cũng là cô cam tâm tình nguyện. Kết quả thế nào? Sáng ngày hôm sau, cô là một cô gái mà cũng chưa có nói

gì, ngược lại phản ứng của anh mạnh hơn. Sau khi biết hai người xảy ra chuyện gì, về mặt anh hối tiếc.

Đáng về hối tiếc rồi rầm đó, lúc ấy cô tan nát cõi lòng. Chứ đừng nói sau đó Tiêu Dật Phàm lại nói, do khó chịu, không cố ý, bởi vì uống say, bộ dạng vội vàng muốn phải sạch quan hệ. Mặc dù sau đó cũng nói sẽ phụ trách.

Phụ trách, phụ cái đầu anh.

Hoa Nhã mặc quần áo từ tể liền đi, đi về nhà.

"Không phải, anh không phải có ý đó. Anh sẽ phụ trách, thật." Tiêu Dật Phàm nói.

"Tôi không còn lạ gì. Không phải chỉ là một lớp màng mỏng sao, tôi không quan tâm. Dù sao trên thế giới cũng không thiếu một xử nữ như tôi. Dù sao chồng tương lai của tôi cũng sẽ không để ý tôi có lớp màng đó hay không. Anh hãy thu lòng tốt bụng của anh đi, tôi không cần." Nói là nói như vậy, nhưng hốc mắt Hoa Nhã đã đỏ lên, giống như nhận được uất ức cực lớn nên phải lập tức khóc lên.

Trang Nhã Khanh cùng Cố Triệt ở ngoài cửa nên nghe được.

"Triệt, nếu như em là Hoa Nhã mà nói thì khi đó đã trực tiếp cho người đàn ông đó hai tát tai, sau đó lại đánh cho một trận, cuối cùng dứt khoát biến mất không còn gặp lại nữa." Trang Nhã Khanh hừ nhẹ hai tiếng, nhỏ giọng nói sau lưng Cố Triệt.

Hai người ở bên ngoài nghe lén rõ ràng như vậy, nhưng mà hai người bên trong quá mức tập trung nên dĩ nhiên không hề phát hiện. Hoa Nhã coi như xong, Tiêu Dật Phàm cũng không hề phát hiện, haizz . .

"Dù sao em cũng không phải là Hoa Nhã." Nếu như Nhã Nhã thật sự bị Tiêu Dật Phàm . . Mẹ nó, không cần Nhã Nhã ra tay, chính anh sẽ cầm súng bắn anh ấy.

Hiển nhiên là Cố Triệt hiểu nhầm một nghĩa khác.

"Chồng tương lai của em? Ai?" Tiêu Dật Phàm hỏi, nụ cười trên mặt đã không tồn tại, đổi thành sát khí nồng nặc.

"Chồng tôi là ai? Anh đừng quên là lúc đầu tôi vì điều gì mà đến nhà anh? Bây giờ đã về, dĩ nhiên cha của tôi sẽ phải sắp xếp chồng chưa cưới cho tôi rồi." Hoa Nhã nói.

Thật ra thì cô thật sự không muốn gả cho người đàn ông kia chút nào.

Mặc dù cha mẹ vì cô mà chọn người cũng không kém, tuổi trẻ tài cao, nhưng cô không thích thì chính là không thích. Chính là vì người trong lòng là người khác.

Anh nỗ lực lâu như vậy, đã mệt mỏi, không muốn cố gắng nữa. "Gả cho anh đi, anh không thể so với người đàn ông mà gia đình của em sắp xếp cho em hay sao." Tiêu Dật Phàm vội vàng nói.

"Tại sao? Tôi nói tôi không quan tâm đến đêm đó. Hưởng thụ không chỉ có một mình anh, anh không phải cảm thấy áy náy hay đau lòng gì hết."

"Anh cũng nói vậy rồi, anh muốn cưới em."

"Anh nói cưới liền cưới sao? Anh cũng không xem tôi là ai. Ừm" Hoa Nhã vừa nói xong liền bị tên lưu manh Tiêu Dật Phàm chặn miệng.

Dùng phương thức gì, chính là dùng miệng.

Đây chính là người đàn ông quen dùng kỹ xảo, hơn nữa cũng là phương pháp vô cùng hữu hiệu.

Chỉ thấy lúc vừa mới bắt đầu thì Hô Nhã còn không ngừng giãy giụa, không ngừng vỗ vào Tiêu Dật Phàm, nhưng anh vẫn không buông ra. Từ từ cô cũng bỏ qua, tay vốn không ngừng vỗ vào lồng ngực anh cũng đã vòng vào cổ anh.

"Đàn ông các anh thích như vậy à." Trang Nhã Khanh nói.

Nhưng hình như Cố Triệt chưa từng làm như vậy với cô, đây chính là tiếc nuối.

"."

Cũng không biết hôn lễ này đã thúc đẩy bao nhiêu đôi. Mọi người không chỉ thấy hai người Trang Nhã Khanh và Cố Triệt mà người đi cũng đã xem xong kịch hay, thật sự là nhiều hi lâm môn.

*nhiều hi lâm môn là biến thể của song hi lâm môn, có nghĩa nhiều chuyện vui đến cửa

Buổi tối. . .

"Em có muốn đi tắm trước không." Cố Triệt xoay xoay tay, nhếch miệng nói.

Đây là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, trong lòng Cố Triệt rất hồi hộp. Cũng không biết tại sao, cũng không phải là chưa từng làm. Nhưng anh vẫn rất xem trọng tối nay, vô cùng quan trọng.

"Cùng nhau tắm đi." Trang Nhã Khinh lên tiếng mời.

"Như vậy không tốt đâu." Hiển nhiên, âm thanh cự tuyệt của Cố Triệt hơi yếu ớt, thật ra thì anh thật sự rất muốn đi

"Sao không tốt?" Trang Nhã Khinh nhướn mày.

Cố Triệt nhìn mặt Trang Nhã Khinh một chút, nhìn bụng cô một chút: "Bụng của em có cục cứng của chúng ta." Cố Triệt nói.

Đúng vậy, vốn là anh cũng định hai người tắm xong sẽ trực tiếp đi ngủ, ba tháng đầu bảo bảo rất dễ mất, cho nên cần phải cẩn thận, cho nên anh cũng chỉ có thể nhìn, không thể quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến mình.

"Em biết rõ, không sao."

"Không được, anh sợ tổn thương bảo bảo." Cố Triệt nói.

Trang Nhã Khinh cười, nhẹ nhàng vuốt bụng của mình, khẽ mở môi đỏ mọng: "Triệt, anh quên em làm gì sao? Tự em đã nghiên cứu chế ra thuốc giữ thai tốt nhất, hơn nữa lúc này cũng uống rồi. Chính là tối nay để cho em mang năm mươi ki-lô-gam chạy mười ki-lô-mét, con cũng sẽ không chuyện gì, tuyệt đối vui vẻ."

"Em"

"Đúng vậy, y thuật của em mà anh còn chưa tin sao, huống chi, em còn có Huyết Nhan, nó cũng sẽ không để bảo bảo có chuyện."

"Thật không?"

"Em vô cùng chắc chắn, được chưa?" Biết là Cố Triệt lo lắng cho con. . . Triệt nhất định sẽ là một người cha tốt. Dĩ nhiên, cũng là một ông xã tuyệt vời.

Cố Triệt rầm rầm đứng dậy, sau đó kéo Trang Nhã Khinh vào phòng tắm.

Đóng cửa phòng tắm, Cố Triệt không thể chờ đợi mà hôn lên đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át quyến rũ lòng người của Trang Nhã Khinh.

Thật mềm, rất ngọt. "

Ừm Triệt."

Cố Triệt không chút kiêng kỵ hôn Trang Nhã Khinh, tay âm thầm đưa vào trong quần áo của Trang Nhã Khinh, nắm nơi trở nên lớn đầy đà bởi vì có đứa bé.

Buổi tối này, Cố Triệt rất điên cuồng, nhưng cũng rất cẩn thận.

Trong lòng anh vẫn còn có một chút bồn khoăn.

Trời đã sáng rất nhanh.

Cố Triệt nhận được điện thoại từ quân khu, đột nhiên ngồi dậy, đang định chuẩn bị mặc quần áo rời đi.

Trang Nhã Khinh bị động tác của Cố Triệt đánh thức nên cũng thức dậy, không cần quan tâm cô không một mảnh vải bên trong, chắn tụt xuống ở bên hông cũng không quan tâm, cô nằm ở trên lưng của anh.

Trên lưng, trên cổ hai người, khắp nơi đều là dấu vết nhỏ nhỏ đỏ đỏ, có thể thấy được tối hôm qua hai người chiến đấu tốt bao nhiêu.

"Triệt, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta kết hôn, không đi quân khu có được không?"

"Anh có nhiệm vụ."

"Nhưng. Hôm qua chúng ta mới vừa kết hôn, chẳng lẽ anh cũng không muốn nghỉ ngơi cùng em nhiều hơn một chút sao? Vẫn còn sáng sớm, anh muốn đi sao?" Trang Nhã Khinh ôm Cố Triệt, ma sát anh.

Tiếp xúc ấm áp, cảm giác mềm nhũn khiến trong lòng Cố Triệt kích động.

Cố Triệt lật người, ép Trang Nhã Khinh dưới người. "Sao anh lại cười một tiểu yêu tinh không biết thỏa mãn như thế này chứ." Nói xong, anh cúi đầu hôn lên mang tai cô.

"Ha ha, Triệt, em chính là không biết thỏa mãn." Trang Nhã Khanh cũng mới phát hiện, tại sao cô cứ mãnh liệt muốn ngắm * như vậy. Trước kia chưa từng như vậy.

Khi Trang Nhã Khanh tỉnh lại lần nữa thì đã là buổi trưa, ánh mặt trời đã chiếu vào từ ban công, ấm áp, làm cho người ta cảm thấy mềm yếu. Sờ bên cạnh một cái, quả nhiên đã trống không, không có ai nằm ở chỗ đó. Ngay cả trong chăn cũng đã lạnh lẽo, không ấm nữa.

Trang Nhã Khanh có thể thông cảm cho Cố Triệt, cô cũng nghe được cú điện thoại kia, lúc này chính xác là cô quá tùy hứng.

Thở dài, Trang Nhã Khanh chuẩn bị đứng dậy ăn cơm trưa, vận động thời gian lâu như vậy, Trang Nhã Khanh cũng cảm thấy đói bụng. Rất đói.

Thân thể còn hơi đau nhức, nhưng cô cũng có thể cảm thấy lạnh lẽo truyền tới, chắc là Triệt bôi thuốc cho cô. Thật là một người đàn ông biết chăm sóc, Trang Nhã Khanh lần nữa cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình.

Buổi tối, đã không khác rạng sáng bao nhiêu thì Cố Triệt mới trở về.

Trang Nhã Khanh cũng dịu dàng hiền lành như những người vợ khác, nhìn thấy chồng của mình trở lại thì giúp chồng cởi áo khoác xuống.

"Sao chưa ngủ?" Cố Triệt biết bây giờ đã khuya lắm rồi, cho là anh trở về thì Nhã Nhã cũng đã ngủ, không ngờ, Nhã Nhã vẫn ngồi trên ghế sa lon lên mạng, chờ anh về nhà.

Dây cung trong lòng lại lần nữa mềm mại, âm nhạc xúc động lòng người.

"Chờ anh đó. Bận bịu cả ngày rồi, có mệt hay không? Anh đến ghế sa lon ngồi một lát trước đi, em nấu bữa ăn khuya cho anh, em đi làm rồi bụng đói cho anh. Cũng biết anh có thể sẽ rất khuya mới trở về cho nên vẫn giữ ấm. Người trở lại lúc nào cũng có thể ăn." Trang Nhã Khanh nói xong thì kéo Cố Triệt ngồi xuống phía trên ghế sa lon, sau đó tự đi vào phòng bếp.

"Thơm quá." Mỡ nếp ra, một mùi thơm nồng nặc cũng đã bay ra ngoài. Mùi thơm nồng nặc, nhưng lại không làm cho anh cảm thấy buồn bực.

"Thích là được rồi. Ăn đi." Nếu Trang Nhã Khanh muốn làm một người vợ hiền, một chút vấn đề cũng không có.

"Bà xã, cưới được em là may mắn lớn nhất cả đời anh."

"Nói gì đó, buồn nôn như vậy. Mặc dù em rất thích. Được, ăn đi." Triệt thật là càng ngày càng biết nói chuyện, cô càng ngày càng thích Triệt rồi.

"Ha ha, thích là được." Cố Triệt dùng nguyên câu mà Trang Nhã Khanh nói trở lại. Buổi tối, hai người ôm nhau ngủ.

Trang Nhã Khanh dán vào Cố Triệt ngủ, tay anh khoác vào ngang hông cô, bàn tay không ngừng vuốt bụng cô.

"Nhã Nhã, bà xã, thật sự cảm ơn em"

"Cảm ơn em cái gì?"

"Cảm ơn em yêu anh, cảm ơn em nguyện ý sinh con vì anh." Cố Triệt nói.

"Em là vợ anh, không yêu người, không sinh con cho anh thì sinh cho ai, thật là." Trang Nhã Khanh chọc Cố Triệt cười, thật vui vẻ, thật hạnh phúc.

Đột nhiên cảm thấy ông trời sắp đặt như vậy là để cho cô tìm được Cố Triệt, tìm được hạnh phúc chân chính thuộc về cô.

Ban đầu chính cô cũng thật sự có lúc sẽ oán giận trời cao đối xử không công bằng với cô như vậy, chuyện đó lại có thể xảy ra ở trên người cô, thì ra là vì để cho cô lấy được người tốt hơn.

Cô có cha thương yêu, mặc dù cha đã qua đời, nhưng đó là trí nhớ cô trân quý nhất. Mọi người ở Lăng Thiên Môn cung chiều, có Cố Triệt yêu thương và chiều chuộng, có cha mẹ chồng mến, bây giờ cũng có những đứa con đáng yêu, thật sự cả đời người phụ nữ có nhiều đó là đủ rồi. "Tối hôm qua chúng ta. con không có sao chứ?" Cố Triệt vẫn có một chút lo lắng.

"Không có sao, yên tâm đi. Tối nay anh còn muốn cũng không sao."

"."

Hai người ôm nhau thật chặt, không có một chút cách ngăn, lòng cũng dựa vào nhau, khoảng cách hai trái tim sao gần thế.

Ngoài cửa sổ, trăng sáng nhìn ấm áp ở bên trong phòng cũng không nhận được cười. Đầy mây mù ra, hâm mộ hai người hạnh phúc.

Ngày hôm sau nữa, Trang Nhã Khanh phá lệ không ngủ nướng, cũng không có quyền rũ anh như hôm qua, dù sao cũng sớm mặc đồ rằn ri được làm theo yêu cầu vào người.

"Em đang làm gì vậy?"

"Mặc quần áo."

"Sao em mặc quần áo này?"

"Em thích, không được sao?"

"."

Ra cửa, Trang Nhã Khanh theo thật sát sau lưng Cố Triệt, anh đi, cô cũng đi, anh ngừng, cô cũng ngừng.

Cố Triệt im lặng, xoay người, hỏi: "Em cứ đi theo anh làm gì?"

"Canh gác." Trang Nhã Khanh đáp lời hợp tình hợp lý.

Thật ra thì Trang Nhã Khanh cũng có mục đích khác, cô muốn nhìn xem chuyện này có phải thật sự nghiêm trọng vậy hay không. Nghiêm trọng đến nỗi phải xung đột vũ trang.

Chuyện trong xã hội, đương nhiên Trang Nhã Khanh vẫn hiểu rõ một chút. Trên mạng, qua báo chí, tất cả đều đăng tin tức giữa hai nước, quan hệ hai nước đã đến lúc gay gắt.

Cô muốn biết, có phải thật sự muốn chiến tranh hay không, nếu như là vậy thì cô sẽ đi cùng anh, cô không thể nào ngoan ngoãn ở trong nhà chờ anh trở lại, đó không phải là tác phong của cô.

Cô không phải phụ nữ tay trái gà không chặt, cô có thể bận rộn bên cạnh Cố Triệt, vậy thì tại sao cô không đi giúp đỡ chồng của cô chứ.

"Nhã Nhã, đừng làm rộn, anh có chuyện quan trọng." Mà chuyện quan trọng thì Nhã Nhã không biết là tốt nhất.

"Không phải là xử lý hai nước vấn đề sao, cũng không phải là sẽ đánh nhau, em cũng chuẩn bị rồi." Trang Nhã Khanh không muốn nghe Cố Triệt cự tuyệt cô nên liền chui vào chiếc Hummer của anh, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, buộc dây an toàn.

"Nhã Nhã."

"Đừng nói nữa, em quyết định hôm nay em nhất định phải theo."

Đến quân khu, Trang Nhã Khanh nhìn thấy mọi người chờ xuất phát đều ở đây huấn luyện, vẻ mặt đều rất nghiêm túc, cũng không cười đùa giỡn như trước nữa, xem ra chuyện quả thật đến mức vô cùng nghiêm trọng.

Bộ dáng của mọi người không phải là chuẩn bị vì đánh giặc sao.

Trang Nhã Khanh nhìn cửa phòng làm việc của Cố Triệt, thấy rất nhiều người chức lớn, phần lớn họ đều tới hôn lễ, người đứng đầu giới chính trị, tư lệnh, cho nên, Trang Nhã Khanh cũng nhìn thấy Trì Liệt ngồi ở bên trong, vẻ mặt nghiêm túc.

"Em ở bên ngoài đi." Cố Triệt nói.

"Được." Trang Nhã Khanh gật đầu đồng ý. Dù sao thì nếu như cô cũng đi theo vào thì ảnh hưởng không tốt tới Cố Triệt, không khỏi có người sẽ nói xấu

Cô muốn nghe, không vào được thì cũng có thể nghe.

"Sao không để cho vợ cậu vào?" Trì Liệt nói.

"Những chuyện này không để cô ấy biết được sẽ tốt hơn." Cố Triệt ngồi vào chỗ ngồi của anh.

Từ chỗ ngồi là có thể nhìn ra được thân phận, địa vị của Cố Triệt cao thế nào.

Có chuyện cần thương lượng, không cần Cố Triệt phải đi qua mà là anh muốn ở bên này. Hơn nữa ở phòng làm việc của anh, cũng chính là cái ghế của Cố Triệt, còn lại đều thờ ơ. Người khác cũng ngồi lãnh đạm nhìn Cố Triệt.

"Mọi người thấy chuyện này thế nào?" Cố Triệt cũng không vội vã tỏ thái độ, hỏi ý kiến của người khác trước.

"Tôi cảm thấy trận chiến này vẫn không đánh thì tốt hơn. Dù sao đánh giặc thì người chịu khổ là nhân dân." Một chính trị gia nói.

"Không được, trận này phải đánh, không thể để cho bọn họ xem thường chúng ta, nếu như chúng ta còn im hơi lặng tiếng như vậy thì sau này những quốc gia khác cũng sẽ chạy tới xâm chiếm quốc gia chúng ta thì sao?" Tư lệnh vỗ bàn một cái, cấm hặn nói.

"Nhưng."

"Nhưng cái gì mà nhưng, các người làm lãnh đạo, cuộc sống an nhàn, thoải mái nên không muốn đánh trận, tìm nhân dân để lấy cớ sao?"

"Nhưng nếu một khi chiến tranh bắt đầu, nói không chừng đó không chỉ là vấn đề hai quốc gia chúng ta, trong đó dính dấp rất nhiều vấn đề."

"Vấn đề thì vấn đề, chẳng lẽ chúng ta là nước thứ hai trên thế giới mà sợ một nước R nhỏ nhỏ như vậy hay sao? Chúng ta không thể ngồi đợi đánh chết, mặc cho bọn họ cười lên trên đầu của chúng ta mà đi tiêu." Tư lệnh càng nói càng kích động, gần như muốn không chế không được tâm tình của mình.

Cố Triệt bảo ông ngồi xuống. "Chú cảm thấy nên làm như thế nào mới phải?" Cố Triệt nghiêng đầu, hỏi Trì Liệt.

Trì Liệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi cảm thấy trận đánh này vẫn phải đánh thôi. Mặc dù cách nói đó cũng là sự thật, đánh giặc thì chịu khổ là nhân dân. Nhưng bây giờ nhân dân của chúng ta yêu cầu đánh giặc. Mọi người đều là yêu nước, đều không hi vọng lãnh thổ quốc gia bị xâm chiếm. Đánh giặc cũng là thuận theo lòng dân, chuyển thuận theo lòng dân thì nhất định sẽ thành công. Huống chi tư lệnh Thường nói không sai, nếu như không đánh thì các quốc gia khác sẽ xem thường chúng ta, nhân dân của ta sẽ càng thất vọng với chúng ta. Nếu là nhân dân mất lòng tin với chúng ta, không tin tưởng chúng ta, như vậy thì quốc gia chúng ta xong rồi."

Cố Triệt vỗ vỗ tay. "Nói không sai, tôi cũng cho là như vậy, trận đánh này phải để bọn người đã khi dễ chúng ta, chúng ta không phải quả hồng mềm, nước R chỉ coi như là giết gà dọa khỉ, chúng ta nhất định phải đặt oai phong cho nhân dân. Như vậy thì những quốc gia khác mới có thể kiêng kị chúng ta, nhân dân của chúng ta mới có thể ủng hộ chúng ta."

"Quân trưởng Cô, không phải anh mới kết hôn." Người phản đối đánh giặc nói.

"Chuyện của người là chuyện nhỏ, chuyện của quốc gia là chuyện lớn. Huống chi tôi lại có đủ lòng tin là trận đánh này có thể thắng, cũng không phải là tôi một đi không trở lại, tin tưởng vợ tôi sẽ hiểu và ủng hộ tôi."

"Quân trưởng cô thật là có phúc lớn, có người vợ hiểu chuyện như vậy."

"Được rồi, chuyện cứ quyết định như vậy, trận đánh này chúng ta phải đánh, hơn nữa phải đánh thật đẹp." Cuối cùng Cố Triệt tuyên bố kết luận này.

Thật ra thì lúc biết được du học sinh, khách du lịch, dân thường của quốc gia mình ở nước R, còn có ca sĩ, minh tinh điện ảnh lưu diễn một vài tuần bị nước R giam giữ thì anh cũng đã quyết định phải đánh trận này rồi, hội nghị này chỉ là một hình thức mà thôi. Chuyện hình thức vẫn phải có một chút.

Trang Nhã Khanh đoán không sai, quả nhiên phải đánh.

Nghe xong chuyện cô muốn nghe, Trang Nhã Khanh đang định rời đi thì bị Tôn Bình Nguyên phát hiện.

"Phu nhân, người ở bên ngoài làm gì?" Tôn Bình Nguyên nói, người ở bên trong đã biết, nhất là Cố Triệt.

Không ngờ Trang Nhã Khanh đã đến mức này rồi, ở bên ngoài nghe lén mà bên trong lại không phát hiện.

"Nhã Nhã, em ở bên ngoài làm gì?" Cố Triệt mở cửa.

"Em vừa lúc đi ngang qua."

"Ừ, em chuẩn bị đi đâu?"

"Em muốn đi xem bọn họ huấn luyện một chút."

"Vậy thì đi."

"Ừ."

Tôn Bình Nguyên biết mình hình như làm một chuyện sai lầm. . . .

Chuyện Cố Triệt quyết định thì cũng không ai thay đổi được. Trang Nhã Khanh biết, đây là vấn đề nguyên tắc của anh.

Chuyện đã xảy ra như vậy, đừng nói là Cố Triệt, chính cô cũng đang giận. "Em muốn đi."

"Em muốn đi đâu."

"Anh biết mà, em cũng muốn đi theo anh đánh trận chiến này."

"Không được, em là một người phụ nữ, đi tới đó làm gì?" Huống chi trong bụng còn có con nữa.

"Tại sao phụ nữ thì không thể đi. Ngày xưa còn có Hoa Mộc Lan tòng quân, Mộc Quế Anh làm thống soái đấy thôi. Trương Bổng trong quân khu các anh cũng là nữ, cũng không phải là phải đi sao?" Trang Nhã Khanh nói.

"Không được, dù sao em thì không cho phép đi." Đi không phải làm cho anh thêm lo lắng, không thể an tâm đánh giặc sao. Đánh giặc, không phải ai cũng có thể nói được rõ ràng, súng không có mất, ngộ nhờ thương tổn tới Nhã Nhã, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Trang Nhã Khanh không muốn tranh cãi với Cố Triệt, nhưng đi thì cô nhất định phải đi.

Biết Cố Triệt lo lắng cho con, lo lắng cho an nguy của cô, nhưng sao cô có thể yên tâm thoải mái ở nhà hưởng thụ, để một mình Triệt ở bên ngoài chiến đấu được? Chuyện như vậy cô làm không được.

Huống chi thật ra Triệt biết thực lực của cô. Mặc dù lần đó thua, nhưng cô còn chưa dùng Huyết Nhan. Có Huyết Nhan bảo vệ, Trang Nhã Khanh tin tưởng vào bản thân.

Đợi đến khi Cố Triệt đi tắm rửa, Trang Nhã Khanh gọi điện thoại cho Tiêu Dật Phàm. "Có thể giúp em đặt một vé máy bay đến nước R nước không vậy." Muốn Tiêu Dật Phàm giúp một tay cũng không phải đạo lý tốt đẹp gì.

Bây giờ tự thân cô cũng không có thể lực gì, cô có thể đặt, nhưng vẫn phải dựa vào thể lực của Triệt mới được.

Hai nước đã đến mức độ phải chiến tranh, vé máy bay cũng không dễ đặt.

Tiêu Dật Phàm sẽ có biện pháp.

"Được."

Trong lòng Tiêu Dật Phàm biết Trang Nhã Khanh muốn làm gì, anh khuyên cũng không được. Thay vì để Nhã Nhã lại đi tìm người khác giúp đỡ thì còn không bằng chính anh.

Trang Nhã Khanh ngồi máy bay đến nước R sớm một chút, để lại cho Cố Triệt một tờ giấy.

"Triệt, em đến nước R trước, anh không cần lo lắng cho em, em nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho mình. Em sẽ ở bên này để mở đường cho anh nhé." Cố Triệt tỉnh lại, thấy được tờ giấy.

Tối hôm qua, anh cũng không có một chút phòng bị đã uống canh Nhã Nhã nấu cho anh, không ngờ, Nhã Nhã bỏ thuốc vào trong. Cho nên mới để Nhã Nhã đi, anh ngủ thẳng tới lúc này.

Vốn là định chuẩn bị một tuần, nhưng bây giờ, một giây anh cũng đợi không được. Nhã Nhã còn đang ở bên kia, lo lắng Nhã Nhã sẽ xảy ra chuyện, cho nên anh nhất định phải qua đó sớm một chút mới được.

Cố Triệt đến quân khu, sắp xếp xong xuôi tất cả, nghĩ xong chiến lược và cách đối phó, ngày hôm sau liền mang theo quân đội của mình, hải - lục - không, ba thứ quân, đồng loạt đi đến nước R.

Cố Triệt không tìm được Trang Nhã Khanh, chiến tranh đã bắt đầu, anh lại không thể rời bỏ nơi này, cho nên không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng chờ đợi tin tức của cô.

Ở tiền tuyến, cả ngày lửa đạn, Cố Triệt chỉ huy ở phía sau, vừa bấm số điện thoại của Trang Nhã Khanh, vẫn tắt máy.

"Mẹ nó, Nhã Nhã, rốt cuộc em chạy đi đâu? Chẳng lẽ em cũng không biết anh sẽ lo lắng sao?" Chiến tranh đã kéo dài một tháng, hai bên vẫn không ngừng đánh nhau. Trong mưa bom lửa đạn, Cố Triệt đứng vững vàng ở hậu phương phòng thủ mạnh mẽ của quân đội nước Z, chỉ huy, bố trí. Cũng lo lắng.

Đất nước sau lưng, khí thế khoáng đạt sau lưng, cất giấu một trái tim lo lắng.

"Nếu Nhã Nhã có chuyện gì xảy ra, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người, tôi nhất định phải san bằng nước của các người, nước các người sẽ bị san thành bình địa!" Cố Triệt cảm ổng nhòm, cắn răng, hung hăng nói.

"Nhã Nhã, em thật đúng là có bản lĩnh mà. Sau khi trở về, xem anh trừng phạt em như thế nào." Cố Triệt nghĩ.

"Chiến tranh, lúc nào thì mới có thể kết thúc đây?" Cố Triệt còn đang nghĩ.

Thời gian lại trôi qua, chiến tranh, toàn bộ đánh ba tháng. Cố Triệt cử người đi ra ngoài, hoặc là nếu không có tìm được, hoặc là giống vậy thì không cần phải trở lại, ngay cả một chút tin tức cũng không có.

Tiêu Dật Phàm cầm lấy một bình giữ nhiệt đưa cho Cố Triệt: "Uống nước đi." Tiêu Dật Phàm nói.

". . ." Cố Triệt lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Dật Phàm, trong ánh mắt lạnh lẽo khiến Tiêu Dật Phàm ngẩn ra.

Cười khổ.

"Triệt, không nên lo lắng, Nhã Nhã chắc không có chuyện gì đi." Vốn là anh cho rằng chuyện sẽ không nghiêm trọng như vậy. Nhưng bây giờ đã ba tháng, cả ba tháng đều không thấy Trang Nhã Khanh.

Nhã Nhã, rốt cuộc em đi đâu? Em không về nữa thì anh lo lắng anh sẽ chết trong ánh mắt của Triệt mất.

Tiêu Dật Phàm tuyệt đối tin tưởng, nếu như Trang Nhã Khinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Cố Triệt tuyệt đối sẽ đoạn tuyệt tình nghĩa anh em với anh luôn.

Phải biết tình hình của Trang Nhã Khinh, sao đến được nước R, đối với Cố Triệt mà nói còn không thể đơn giản hơn nữa. Dĩ nhiên Cố Triệt biết là Tiêu Dật Phàm giúp một tay. Không trực tiếp nắm một quả đấm thì đã coi như anh có thể nhìn rồi.

"Báo cáo quân trưởng."

"Nói."

"Trong đền thờ nước R, chúng tôi phát hiện nhân vật khả nghi. Nhưng người đó hành động vô cùng mạnh mẽ, chúng tôi vừa nhìn thấy thì người đó đã biến mất."

"Cô ấy có hình dáng gì?" Rất có thể chính là Nhã Nhã.

"Không thấy rõ, nhưng đối phương mặc trang phục màu đen bó sát người, bởi vì bó sát người nên chúng tôi nhìn thấy bụng của cô ấy hơi lớn."

"Tôi biết rồi, anh đi xuống đi." Vậy nhất định chính là Nhã Nhã rồi.

Sao Nhã Nhã chạy đến đền thờ quan trọng nhất nước R nước? Lúc nào thì mới cho lòng anh bớt lo một chút.

"Anh không thể rời đi được, nơi này cần anh chỉ huy, tôi sang đó tìm Nhã Nhã nhé." Tiêu Dật Phàm nói.

Anh muốn lấy công chuộc tội một chút, nếu không anh sẽ bị Triệt giết chết mất.

Haizz, cũng do anh hết, sao lại đồng ý yêu cầu của Nhã Nhã đờ.

"Mang Nhã Nhã không bị thương chút nào về."

"Dạ, quân trưởng." Tiêu Dật Phàm chào một cái, lặng lẽ rời khỏi căn cứ tác chiến.

Đây là địa điểm hai nước không hẹn mà cùng lựa chọn. Là một khu núi tương đối vắng vẻ, địa thế nơi này rộng lớn, người khá thưa thớt, cũng là một địa phương tác chiến tốt. Ít nhất có thể giảm bớt tổn thương đến nhân dân vô tội.

"Sao anh lại tới đây?" Lần này Tiêu Dật Phàm không phải tìm được Trang Nhã Khinh ở đền thờ mà là trong viện bảo tàng quan trọng nhất nước R.

Tiêu Dật Phàm đi vào đã nhìn thấy Trang Nhã Khinh vác một cái túi lớn, bỏ một vài thứ nhỏ nhỏ trong viện bảo tàng vào túi.

Tay kia đã rách chưa hơn phân nửa.

"Em đang làm gì vậy?"

"Không thấy sao? Em đang lấy đồ."

Tiêu Dật Phàm kéo khoe miệng của anh ra, cho là Nhã Nhã muốn mua vé máy bay tới nước R là để trợ giúp Triệt đánh giặc, không ngờ là đang trộm đồ?

"Em lấy đồ người ta làm gì?" Giọng của Tiêu Dật Phàm rất nhỏ. Bọn họ len lén vào, bên ngoài còn có rất đông bảo vệ, một khi âm thanh quá lớn thì cũng sẽ bị phát hiện.

"Không cần quá lo lắng, bọn họ đã bị em khống chế. Đừng nhìn bọn họ vẫn còn đang tuần tra, toàn bộ đều bị em thôi miên, sẽ không tới quân đâu. Còn nữa, toàn bộ những cơ quan kia cũng bị em phá rồi, nếu không thì anh cho rằng anh có thể dễ dàng đi vào?" Trang Nhã Khinh vừa nói vừa cảm vật phẩm trân quý trong viện bảo tàng người khác.

"Thật không nghĩ tới là em còn có bản lĩnh này."

"Anh nghĩ không tới còn nhiều. Đã đến như vậy rồi thì giúp em cất giấu đi." Trang Nhã Khinh đưa một túi khác cho Tiêu Dật Phàm.

Tiêu Dật Phàm nhận lấy, tiếp giật giật khoe miệng của mình.

Hết cách rồi, Tiêu Dật Phàm vẫn lấy giúp một tay.

Lúc đang định cầm một thứ thoạt nhìn rất đáng giá thì Trang Nhã Khinh nói: "Không cần thứ đó."

"Tại sao?" Thoạt nhìn rất đáng tiền mà, hơn nữa rất khéo léo.

"Đó là của nước R, em lấy những đồ họ lấy của quốc gia chúng ta."

"Lấy thì cũng lấy. Không lấy là uổng phí." Tiêu Dật Phàm nói. Anh không rõ những gì là của nước R, những gì là của nước mình cho nên mới nói như vậy.

Nhưng Tiêu Dật Phàm nói vậy nên đã nhắc nhở Trang Nhã Khinh. "Đúng vậy, dù sao cũng lấy rồi, hơn nữa đến lúc đó những thứ đồ này cũng sẽ không còn tồn tại, không lấy là uổng phí." Trang Nhã Khinh vòng trở lại, lấy thứ mình thích, nhìn đáng tiền, hơn nữa đồ dễ dàng lấy đi, toàn bộ đều cất vào túi của mình.

"Chúng ta đi thôi." Hai túi cũng đã đầy, Trang Nhã Khinh mới hài lòng nói.

Sau đó, Trang Nhã Khinh chui vào một cái đường hầm nho nhỏ.

"Sao em biết nơi này có một đường hầm tối vậy?" Tiêu Dật Phàm không hiểu. Đây chính là căn cứ quan trọng của người khác.

"Ha ha." Trang Nhã Khinh không giải thích gì.

Thật ra thì cô có thể thuận lợi như vậy chính là bởi vì lần trước lão già đưa lễ vật cho Triệt.

Cô có thể gặp qua là không quên được, cho nên toàn bộ nội dung bên trong đều nhớ. Cụ thể tại sao phía trên đó không chỉ có phân bố địa khu nước R, có vị trí căn cứ trọng điểm nước R, còn có mật đạo trong viện bảo tàng, trong đền thờ nước R. . . cô không rõ lắm.

Chính là do cô nhớ mà thôi.

Thuận lợi đi ra ngoài, Trang Nhã Khinh đưa Tiêu Dật Phàm tới chỗ cô ở.

Là một nhà dân bỏ.

Xem ra tương đối đơn sơ.

"Sao em ở nơi thế này?"

"Em lấy những thứ đồ này thì có thể ở khách sạn lớn không? Em có thể đi mua biệt thự không? Những quán giáo kia rất nghiêm khắc. Lúc trước nơi này chính là người của nước chúng ta, chỉ là đã bị giam giữ, cho nên em liền vào ở. Nơi ở lớn, đơn sơ, vắng vẻ. Còn biết nơi này có thứ đáng giá như vậy. Ai có thể nghĩ đến người đi trộm những thứ đó của bọn họ sẽ ở một chỗ như vậy. Huống chi đơn sơ một chút nhưng vẫn rất sạch sẽ. Hơn nữa đây là nơi ở của người nước Z chúng ta, bên trong đều là phong cách của nước chúng ta, em ở rất thoải mái." Trang Nhã Khinh giải thích rồi đưa Tiêu Dật Phàm đi tới căn phòng dưới đất.

Tiêu Dật Phàm đi vào liền phát hiện trong tầng hầm ngầm đầy bảo vật.

"Em trộm nhiều như vậy sao?" Tiêu Dật Phàm kinh ngạc.

"Đây không phải là trộm, đây là lấy. Em tới đây lâu như vậy mà mới lấy ít thế này, em còn cảm thấy chưa đủ đấy."

"Ặc. Sao em tắt di động? Triệt vẫn rất lo lắng cho em, vẫn luôn tìm em."

"Em biết, em thấy anh ấy cử người tới. Chỉ là bây giờ còn chưa đến lúc bọn em gặp nhau. Lập tức, rất nhanh thôi, tất cả cũng sẽ kết thúc." Trang Nhã Khinh chợt cười, là một nụ cười tươi mà từ trước đến nay Tiêu Dật Phàm chưa từng nhìn thấy.

"Em cũng không thể vẫn mãi không liên lạc với bọn anh."

"Em sẽ trở về nói xin lỗi. Nhưng bây giờ em thật sự không thể trở về." Trở về rồi thì Triệt cũng sẽ không để cho cô ra ngoài nữa. Chuyện của cô còn chưa có làm xong.

"Em."

"Anh trở về giúp em mang tin về đi, nói anh tìm được em rồi, em rất an toàn, cụ cưng cũng rất an toàn." Cô ra ngoài đã mang đủ những vật phẩm cần thiết rồi.

Thuốc, mọi loại thuốc đều có.

Thuốc giữ thai thì dĩ nhiên là không thiếu được.

Hiện tại cục cưng còn an nhiên nằm ở trong bụng của cô, thật sự rất biết điều, rất nghe lời. Biết mẹ có chuyện làm, tình hình nôn nghén đều rất ít, cũng không hành hạ mẹ.

"Không được, anh gặp được em thì phải dẫn em trở về, trừ phi em muốn anh bị Triệt bắn một phát chết luôn, em muốn làm gì, anh giúp em, sẽ thuận tiện rất nhiều."

"Em đã có người giúp đỡ." Trang Nhã Khinh nói.

"Chỉ là thêm một người cũng không nhiều lắm đâu." Phá Thương đi ra, tiếp theo là Thanh Phong, Lưu Vân, Phá Trần, Hạ Tĩnh Thiên, còn có bọn tiểu đệ mà Trang Nhã Khinh thu nhận.

Thì ra là nhiều người như vậy. Vậy thì an toàn rồi. Sao mà anh lại lo lắng như vậy.

Lúc đầu quả thực là chỉ có một mình Trang Nhã Khinh, sau đó tất cả bọn họ đều lục tục tới đây. Trang Nhã Khinh thu nhận tiểu đệ, đương nhiên là được cô kêu tới.

Bên trong cũng không có Trọng Chấn, bởi vì cô đã sắp xếp anh ta giả bộ tên ăn xin để đối phó người của Vân Đường. Chỉ là cũng đã mấy tháng, còn chưa có tin tức. Trang Nhã Khinh lo lắng anh ta đã xảy ra chuyện, nhưng vẫn không liên lạc được.

Lúc này có người gõ cửa, là ám hiệu Trang Nhã Khinh nghĩ ra.

"Tôi đã về." Trọng Chấn đi vào, nói.

"Thành công chứ?"

"Đúng vậy."

"Vậy hàng tôi muốn đâu?"

"Ở phía sau."

Trang Nhã Khinh cùng mọi người đi ra ngoài cửa đã nhìn thấy một chuỗi xe tải dài lải tới.

Cũng may bên cạnh có một nhà xưởng, hơn nữa bởi vì chiến tranh, hoặc chính là đầu quân đánh giặc, hoặc là ẩn nấp tại nhà, tránh né khói lửa chiến tranh, cho nên cũng không có ai phát hiện hàng xe kỳ lạ này, cũng không có ai hoài nghi xe tải là không thích hợp. Xe dừng ở nhà xưởng bỏ hoang cách trước mặt không xa.

Trang Nhã Khinh đi qua, mở tấm vải bố đắp phía sau xe tải, bên trong có một cái rương gì đó.

Người Trọng Chấn mang tới giúp đỡ dọn hết mấy cái rương vào nhà xưởng. Rất nhiều, xấp xỉ hơn ba trăm rương.

Sau khi mang vào xong, những người đó cũng đều rời đi.

"Nhà Nhã, đây là gì?"

"Chiến tranh, anh cảm thấy đây là gì?" Trang Nhã Khinh cười. Đưa ra tay mảnh khảnh mở cái rương ra.

Bên trong, không phải là thứ áp lực gì, toàn bộ đều là thuốc nổ.

"Hàng đến, chúng ta cũng có thể hành động."

Tiêu Dật Phàm nghe xong kế hoạch của Trang Nhã Khinh, hơi không đồng ý.

"Giao chiến thì giao chiến, tại sao phải làm những thứ này?" Tiêu Dật Phàm nói.

"Em biết ngay mà, anh không đồng ý, khẳng định Triệt cũng không đồng ý. Nhưng đây không liên quan tới các anh, đây là ý tưởng của em, cũng không liên quan đến chiến tranh. Chính là em phải làm như vậy." Trang Nhã Khinh vuốt vuốt thuốc nổ trong tay.

Ngươi, chất lượng thuốc nổ thật sự không tệ.

"Thật là hết cách với em, thật ra thì anh cũng cảm thấy như vậy rất kích thích." Tiêu Dật Phàm chính là vì sau này giảng hòa được nên thật sự làm như vậy. Sợ rằng không phải dễ dàng hòa bình như vậy. Nhưng Trang Nhã Khinh cũng không suy nghĩ đến những điều này. Giảng hòa sao? Nước R của anh dẫn tới chiến tranh trước mà, sao chúng ta dễ dàng giảng hòa như vậy?

"Kích thích thì ra tay đi." Nhiều thuốc nổ như vậy, đủ rồi.

"Ha ha, bọn anh đi, không cho phép em đi." Tiêu Dật Phàm nói.

Dù trong bụng Trang Nhã Khinh không có bảo bảo thì cũng là không thể để Nhã Nhã đi. Nơi đó quá nguy hiểm, nếu có chuyện gì xảy ra, anh ăn nói như thế nào với anh em của mình?

"Em không đi hả? Mọi người có thể biết đường hầm ở đâu sao? Có thể biết ở đó có cơ quan gì sao? Có thể biết rõ làm sao đi đến đó an toàn, có hiệu quả nhất sao?" Trang Nhã Khinh nói. Chuyện này nhất định phải do cô tự mình đi làm. Nếu không cũng không có ý nghĩa, không phải sao?

"Em nói cho bọn anh biết, hoặc là viết ra."

"Không thể được."

Cuối cùng, Tiêu Dật Phàm vẫn không nói lại Trang Nhã Khinh, bắt đầu dĩ hòa vi quý.

Chỉ là Tiêu Dật Phàm đưa ra điều kiện chính là anh phải một tác không rời đi theo bên cạnh Trang Nhã Khinh, bảo vệ an toàn cho cô. Cô đồng ý, đi theo bên cạnh cô mới là an toàn nhất.

Chuyện phải tốn một vòng thì nhóm người Trang Nhã Khinh mới hoàn toàn xong. Hơn nữa còn tới không ít trợ thủ.

"Để cho chúng ta chứng kiến thời khắc vĩ đại này rồi." Trang Nhã Khinh lộ ra một nụ cười tà ác, người nhìn thấy thì không khỏi rợn cả tóc gáy.

Trang Nhã Khinh còn lấy điện thoại di động của mình ra, đi vội vàng nên không có mang máy chụp hình, đi mua cũng không kịp, cũng may là điện thoại di động quá táo do Lương Hy Tây đưa cho cô, pixel thật sự rất tốt, nếu vẫn là điện thoại di động trước kia thì không thể không nói, cái điện thoại đó ngay cả camera cũng không có.

Trang Nhã Khinh mở mục chụp ảnh, nhắm ngay phía trước.

Lúc này, nhóm người Trang Nhã Khinh đang đứng ở lầu cuối của kiến trúc cao nhất nước R, có thể nhìn hết nước R mà không sót thứ gì.

Tòa cao ốc này mới xây dựng, còn chưa có xây dựng xong hoàn toàn, bên trong còn chưa lắp đặt thiết bị. Bởi vì chuyện chiến tranh nên công nhân xây dựng cũng không đi làm, tòa cao ốc này cũng dừng xây, chỉ là phía dưới khóa lại mà thôi, nhưng khóa đó không làm khó được nhóm người Trang Nhã Khinh. Vì vậy, dễ dàng đã lên được lầu cuối.

"Đếm ngược thời gian. . . Ba. . . Hai. . . Một. . ."

Chữ "Một" mới vừa rơi xuống, lúc đó âm thanh ừng ừng phát ra che giấu âm thanh rung động trời đất, giống như là ông trời đang nổi giận,.

Ha ha, có hơi khoa trương một chút.

Giữa đám lửa ngút trời phía trước thả ra ánh lửa chói mắt, kèm theo âm thanh ừng ừng, dễ nghe bao nhiêu, đẹp đẽ bao nhiêu.

Đây vẫn là Trang Nhã Khinh tham khảo ở trong tiểu thuyết mà ra. Chỉ là cô không có bản lĩnh cao như người khác, tốn mấy chục tỷ để trang bị đầy đủ dầu hỏa phía dưới nơi trọng yếu của cả thành phố quan trọng của người khác, cuối cùng nổ tung. Cô cũng chỉ có một chút bom như vậy thôi.

Chỉ là cảm giác này thật đúng là thoải mái.

Quả nhiên, tiểu thuyết thật sự không lừa người.

Trang Nhã Khinh mới vừa ghi lại một màn này thì nhận được điện thoại.

"Bà xã, em đang ở đâu? Có phải là em làm hay không?" Giọng của Cố Triệt lo lắng từ đầu dây bên kia truyền tới.

"Ha ha, ông xã à, anh thật thông minh, vừa mới nổ tung mà anh đã nghĩ là do em rồi. Như thế nào, em tặng cho anh món quà không tệ chứ? Hải lòng không?" Trang Nhã Khinh kiêu ngạo, tự hào nói.

"Hải lòng, đáng chết, hải lòng." Cố Triệt nghiến răng nghiến lợi. Mặc dù thấy bên này nổ, trong lòng anh khá thoải mái, nhưng anh thật sự rất tức giận. Nhã Nhã đáng chết, lại ôm con chạy đi làm chuyện nguy hiểm nhất như vậy.

Phải biết làm được chuyện này là phải nguy hiểm cỡ nào, làm cho anh lo lắng cỡ nào.

"Hắc hắc, ông xã, đừng nóng giận, không phải em rất tốt sao? Em lập tức trở về, chờ em. Hôn một cái, dạ dạ, bái bái." Trang Nhã Khinh vội vàng cúp điện thoại, le lưỡi một cái. "Xong rồi, chồng thân yêu đã tức giận."

"Vậy em còn không mau trở về dụ dỗ đi."

"Haizz."

Trang Nhã Khinh không còn cách nào khác.

Thật ra thì lúc vừa mới bắt đầu thì cô định thả người nước Z bị tạm giữ ra ngoài. Sau đó suy nghĩ lại một chút thì vẫn nên quên đi. Cô lên cứu ra thì không có một chút lực tác động nào, muốn cho bọn họ đầu hàng, muốn cho bọn họ nhận thua, muốn cho bọn họ thả tất cả người nước Z bị giam giữ ra, như vậy mới có thể hơi hài lòng được một chút.

Có lẽ cách lúc đó đã không xa.

Cố Triệt nghe tiếng tút tút bên kia thì biết là Trang Nhã Khinh cúp điện thoại của anh.

"Chờ anh trừng phạt người phụ nữ không nghe lời như em đây." Cố Triệt nói.

Mẹ nó, lấy thuốc nổ gì, anh muốn là nổ, còn sợ không có thuốc nổ sao? Nhẹ nhàng quăng một cái, ít nhất cũng một phần ba nước R, còn cần cô đặt bom sao?

Chỉ là cũng không tệ lắm.

Cảm thấy những đám lửa lớn này, chắc hẳn không chỉ có Nhã Nhã đặt bom. Nếu như anh không có đoán sai thì một trong những nơi Nhã Nhã làm nổ tung chính là kho vũ khí nước R bọn họ.

Ai bảo vị trí thực sự của kho vũ khí nước R bị bọn họ giữ ở trong tay.

Anh làm không được chuyện đó, nhưng có Nhã Nhã làm giúp, cũng tốt.

Chỉ là.

Chuyện đã hoàn thành, toàn bộ những người khác cũng đã đi, chỉ còn lại Trang Nhã Khinh, còn có Tiêu Dật Phàm, hai người.

Trang Nhã Khinh nhìn xuống tầng hầm dưới đất, những thứ này đều là bảo vật.

"Yên tâm, sẽ không có người nào biết ở phía dưới có báu vật đâu. Những thứ đồ này sẽ không vứt bỏ." Tiêu Dật Phàm nhìn về mặt Trang Nhã Khinh lưu luyến không thôi.

Nhóm người Thanh Phong cũng không có máy bay chuyên dụng, cho nên cũng không tiện mang theo những thứ đồ này trở về nước, không thể làm gì khác hơn là cứ để đó. Trang Nhã Khinh cũng không thể nào lấy đi.

"Em biết. Được rồi, đi thôi." Khóa lại, Trang Nhã Khinh nhìn về hướng của Cố Triệt. Triệt, em đã trở về.

Rốt cuộc cũng đến bên cạnh Cố Triệt.

Xa xa, Trang Nhã Khinh đã nhìn thấy Cố Triệt chỉ huy tác chiến, rất đẹp trai.

Đi qua, Cố Triệt nhìn thấy Trang Nhã Khinh tới, mặt không đổi sắc, cũng không có quá nhiều cảm xúc, vẫn chỉ huy kế tiếp phải làm thế nào, công kích bên kia thì sử dụng chiến thuật gì. . .

Cũng không có bày tỏ gì, haizz.

Nghe Cố Triệt chỉ điểm là Tôn Bỉnh Nguyên.

Cố Triệt cũng tới, sao Tôn Bỉnh Nguyên có thể không tới được.

Tôn Bỉnh Nguyên nhìn thấy Trang Nhã Khinh tới, nhìn nét mặt quân trưởng một chút, phu nhân, bản thân người tự cầu nhiều phúc thì hơn.

Những ngày qua quân trưởng như thế nào, anh cũng đều biết, đều thấy ở trong mắt. Quân trưởng tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Phải nói đã nói, Cố Triệt đi về phía sau, lúc đi qua người Trang Nhã Khinh thì lạnh lùng nói: "Tới đâu với anh."

"Ồ." Trang Nhã Khinh nhìn Tiêu Dật Phàm một chút. Tiêu Dật Phàm nhún nhún vai, anh hết cách rồi, cời chuông phải tìm người buộc chuông. Nhã Nhã, bản thân em tự cầu nhiều phúc đi, anh cũng tự thân khó bảo toàn đây.

Đi theo Cố Triệt vào một căn phòng, là lầu vải. Lầu vải này nằm ngay chính giữa, xem ra chính là chủ doanh trại, là chỗ ngủ của anh.

Lúc ở cửa ra vào, Cố Triệt dặn dò: "Trong vòng ba trăm mét từ nơi này không cho người khác đến gần."

"Dạ, quân trưởng!"

Cố Triệt khẽ nghiêng người, Trang Nhã Khinh đi vào. Sau đó Cố Triệt vào cửa, kéo lầu vải lại. . .

Âm u nhìn Trang Nhã Khinh.

Trang Nhã Khinh không hiểu rõ chuyện gì, nuốt nước bọt một cái, cười cười nói: "À chuyện đó, Triệt."

"." Anh không nói lời nào, trực tiếp muốn cởi quần áo của cô.

"Triệt, lúc này, ở chỗ này, không được đâu." Trang Nhã Khinh nói.

Nhưng anh cũng không để cô có cơ hội phản kháng, lột sạch tất cả quần áo trên người cô xuống, tất cả.

"Triệt." Ánh mắt Trang Nhã Khanh mở màng, hai gò má đỏ hồng nhìn Cố Triệt. . . Bọn họ cũng đã hơn ba tháng không có làm rồi.

Cố Triệt cũng không để ý tới Trang Nhã Khanh rõ ràng đang muốn mời, vẫn quan sát Trang Nhã Khanh. Nhìn thẳng mặt, lại nhìn phía sau.

Trang Nhã Khanh biết Cố Triệt cũng không phải có ý đó. Vì suy nghĩ mới vừa của cô nên hơi thẹn thùng cúi xuống.

"Triệt, em không sao, một chút tổn thương cũng không có. Cục cưng cũng rất tốt." Trang Nhã Khanh nói.

Đúng, anh nhìn thấy rồi. Thân thể Nhã Nhã vẫn tròn bóng như trước, thậm chí da còn tốt hơn, nơi đó càng lớn. Trên người thật sự không có chút thương tích nào, nhưng anh rất tức giận.

"Con không sao?"

"Không có sao, con ở đây, cục cưng đặc biệt ngoan, sức sống đặc biệt ngoan cường. Bây giờ đại chiến ba trăm . . A. . ." Vẫn chưa nói hết thì Trang Nhã Khanh liền bị Cố Triệt túm đến bên giường. . .

"Triệt, em sai rồi." Trang Nhã Khanh khóc nức nở nói.

Thật ra thì cũng không sao, Triệt xuống tay rất nhẹ, nhưng nhìn như vậy có hiệu quả tương đối tốt hơn, cho nên Trang Nhã Khanh mới chịu làm bộ dạng khóc lóc.

"Em sai ở chỗ nào?" Cố Triệt nói xong thì kèm theo một tiếng "Chát. . ."

Thì ra là Cố Triệt mới vừa bắt được Trang Nhã Khanh thì đè lên giường, cũng không phải muốn xoa coa mà là cái mông đã lớn hơn.

Mông Trang Nhã Khanh bị Cố Triệt đánh cho có chút đỏ lên.

"Em không nên không xin sự đồng ý của anh đã chạy tới nước R."

"Còn gì nữa không. Chát."

"Em không nên không mở máy làm cho anh không tìm được em."

"Còn gì nữa không?"

"Em không nên để anh lo lắng cho em. . ."

"Còn gì nữa không?" Động tác của anh càng lúc càng nhẹ.

Sao anh chịu nổi, đánh người trong lòng thật sự rất đau đấy.

"Không còn. . . Triệt, bỏ qua cho em nha, có được hay không? Chiến tranh lập tức sẽ kết thúc, chúng ta trở về sống qua ngày thật tốt có được hay không?"

"Hừ."

"Triệt, ngoan đi, không được không để ý đến em, nếu không em sẽ đau lòng."

"Vậy sao lúc ấy em cũng không nghĩ tới anh?"

"Thật xin lỗi Triệt, trong mấy ngày qua, mỗi một ngày em đều suy nghĩ đến anh, luôn luôn nhớ anh, buổi tối ngủ cũng nhớ anh, ngay cả đi vệ sinh cũng nhanh chóng, em đều suy nghĩ đến anh."

"Hết cách với em rồi." Cố Triệt nói xong thì hôn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Trang Nhã Khanh.

Điên cuồng, bạo ngược. . . nhưng mang theo tình yêu nồng đậm để hôn trừng phạt Trang Nhã Khanh.

Hôn như gió to mưa nhỏ rơi vào đôi môi của Trang Nhã Khanh.

Mút thật sâu vào chất mật trong miệng Trang Nhã Khanh. . . Trời mới biết là anh nhớ nhưng những thứ này cỡ nào, tốt đẹp dường nào.

"Ừm. Ừm." Trang Nhã Khanh nằm trên giường, hai tay nắm thật chặt chăn trắng như tuyết, mồ hôi làm ướt vạt áo trước ngực cô.

Trang Nhã Khanh nhắm mắt lại lớn tiếng kêu. Khu vực xung quanh hơn mười mét đều có thể nghe giọng cô.

Ngoài phòng phẫu thuật, người đứng đây, nóng lòng chờ đợi.

"Ông trời phù hộ, nhất định phải mẹ tròn con vuông." Chư Tiềm Nhiên cầu nguyện.

"Nha đầu nhất định sẽ chống đỡ được." Cố Thần nghĩ.

Mỗi người, không có ai mà không đang mong đợi bên trong "mẹ tròn con vuông".

Trong phòng phẫu thuật, các bác sĩ đang khích lệ Trang Nhã Khinh: "Đúng rồi, chính là như vậy, dùng sức một chút."

"A. Ừm." Trang Nhã Khinh cắn chặt răng, la lớn.

Cố Triệt bắt lấy tay Trang Nhã Khinh, nắm chặt.

"Bà xã, em nhất định phải cố gắng lên, phải sống." Lúc này Cố Triệt vẫn còn bình thường, vẫn phong cách trầm ổn, còn có hăng hái như lúc đánh giặc bảo vệ đất nước, lúc này mặt mũi anh tiêu tụy, râu mọc đầy, vẻ mặt nóng nảy, lo lắng, bộ dáng đó giống như sắp khóc.

"Con à, nhanh ra ngoài một chút, đừng giằng vò mẹ con nữa, nhanh lên một chút, ngoan, ra ngoài mà hành hạ cha là được rồi." Cố Triệt nói.

Cô y tá nhỏ ở bên cạnh giúp bác sĩ lau mồ hôi nghe được thì trong lòng hâm mộ. Thật hâm mộ người phụ nữ này, có một người chồng yêu cô như vậy.

"Không được, vị trí của thai nhi không đúng, là chân hướng xuống." Bác sĩ nói.

Trang Nhã Khinh chọn sinh tự nhiên, không ngờ lại gặp vấn đề như vậy.

Cố Triệt hỏi hận, sao lại nghe lời Nhã Nhã nói, đồng ý sinh con tự nhiên làm gì, biết rất rõ ràng là sinh đôi, sinh con tự nhiên cũng không dễ dàng. Làm thế nào đây?

"Giờ sinh mổ còn kịp không?"

"Không còn kịp rồi, chân đứa bé cũng đã đi ra. Thực là không còn cách nào nên phải cắt bỏ, lấy đứa bé ra rồi vá lại. Nếu miệng tử cung quá nhỏ thì mạnh mẽ mang đứa bé ra khỏi sẽ làm gãy tay đứa bé." Bác sĩ vừa nói vừa toát mồ hôi lạnh.

Phải biết người bên cạnh chính là quân trưởng lãnh đạo cao nhất của quân đội nước Z nước, trên giường thì mọi người đều biết là phu nhân mà quân trưởng cung chiêu đến tận xương tủy, ông nào dám sơ suất?

Lúc này, Thẩm Tuyết cũng xông vào.

Thẩm Tuyết mới phẫu thuật ghép tim không lâu, sắc mặt còn hơi tái nhợt, cũng chưa hoàn toàn bình phục.

Thẩm Tuyết đi vào thì nhét viên thuốc vào miệng Trang Nhã Khinh. "Cô ấy đã không có hơi sức để ăn. Cố Triệt, anh tới đi."

Cố Triệt hiểu ý Thẩm Tuyết, cầm lấy thuốc bỏ vào rồi cuối cùng mớm, sau đó, dùng miệng đút vào.

Thuốc mới vừa đút vào không lâu, Trang Nhã Khinh khôi phục lại, có chút huyết sắc. "Triệt, đều do em tùy hứng."

Đúng vậy, Cố Triệt từng khuyên cô sinh mổ, nhưng cô cố ý muốn sinh con tự nhiên. Làm hại Triệt lo lắng như vậy.

"Không có, tính lại rồi sao. Em sẽ không có chuyện gì, đứa bé cũng sẽ không có chuyện gì." Cố Triệt an ủi nói.

"Có hơi sức uống thuốc tiếp đi. Chính em chế luyện thuốc mà." Thẩm Tuyết lại đưa tới hai viên thuốc, Trang Nhã Khinh nuốt vào.

Thật ra thì Trang Nhã Khinh vẫn luôn có cách chữa trị khôi cho thân thể của cô, chính là vì con. Chỉ alf đứa nhỏ này, muốn sinh lại chột phải sinh, báo trước một chút cũng không có. Đây khăn trương, Trang Nhã Khinh chuẩn bị xong thuốc liền quên mang theo.

Vẫn do Thẩm Tuyết nghĩ đến, Trang Nhã Khinh chuẩn bị đầy đủ. Người khác cũng không biết về thuốc, cho nên cô vội vã chạy trở về, tìm thuốc, sau đó chạy tới.

Cũng may là còn chưa kịp.

"Bác sĩ, không cần cắt bỏ miệng tử cung. Đợi chút là được rồi." Thẩm Tuyết ngăn cản động tác của bác sĩ.

Bác sĩ dừng lại.

Nếu như lúc này là người khác đi vào, ông nhất định là sẽ không đồng ý, căn bản cũng là do không phù hợp quy tắc, nhưng quân trưởng cũng không sợ, thỉnh thoảng phản đối, đương nhiên ông cũng không tiện nói. Hiện tại cũng chỉ là như vậy thôi.

Đợi hai phút, miệng tử cung của Trang Nhã Khinh mở ra.

Đứa bé thuận lợi sinh ra ngoài.

Là thai long phượng, quả nhiên là thai long phượng.

Sau khi xong chuyện, Thẩm Tuyết lại bị đút cho một viên thuốc.

Rrót cuộc máu cũng dừng lại.

Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm.

Anh thật sự lo lắng, nếu lúc này mà đứa bé không thuận lợi được sinh ra, có thể quân trưởng sẽ trực tiếp lấy súng ra một phát bắn chết hẳn hay không.

Cảm giác này quá kinh khủng, quá kích thích.

“Thuốc đó là thuốc gì?” Thần kỳ như vậy?

Bình thường khi sinh con, bọn họ dùng thuốc nhiều nhất để làm thuốc. . . để làm nhà trợ giúp sản xuất, chưa từng thấy như vậy, trực tiếp làm giảm tử cung, sinh bé ra, lại ăn thuốc khép miệng tử cung.

“Nghề gia truyền thôi.”

“Như vậy thiệt thòi không?” Bao nhiêu tiền chúng ta đều đồng ý ra.” Bác sĩ nói với Thẩm Tuyết.

Thẩm Tuyết lắc đầu: “Thật xin lỗi, đây không phải thành quả của tôi, là cô gái đó.”

“Phu nhân. Người có thể điều chế thuốc hay viết điều này rồi bán cho chúng tôi là được? Chúng tôi nguyện ý ra giá cao.”

“Qua vài ngày nữa rồi nói đi.” Một chết cô vì sinh con.

Bỗng nhiên bụng cô đau đớn, Triệt thì khẩn trương ôm cô tới bệnh viện, cũng không có lấy thuốc. Cũng may là sư tỷ còn biết.

Nếu cô lựa chọn sinh con tự nhiên thì đương nhiên phải có chuẩn bị. Đây chính là do nghiên cứu thật lâu mới nghiên cứu ra được đây. Bán mà, chỉ là phải bán một số thứ rẻ giá tiền. Chúng ta thu lợi, sinh người cũng có bảo đảm.

“Được, được rồi.” Xem ra không phải là không có hi vọng nữa. Bác sĩ liên tục gật đầu.

Trang Nhã Khanh nhìn hai con, một thì giống như cô, một còn lại giống Triệt.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, người ủa lên.

Một số tới hỏi han ân cần với Trang Nhã Khanh, một số thì đi qua nhìn hai tiểu bảo bảo. Trang Nhã Khanh nằm trên giường, nhìn Cố Triệt, vờn tay.

Cố Triệt cầm tay Trang Nhã Khanh.

“Bà xã, cảm ơn em.”

“Đừng khách sáo.”

Một phòng ấm áp, một phòng vinh hoa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Đồng Chi Xấu Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.